SREENARAYANAGURU
OPEN UNIVERSITY

ആധുനിക-സമകാല കവിതാസാഹിത്യം

Postgraduate Programme in Malayalam Language & Literature

SELF LEARNING MATERIAL

COURSE CODE: M21ML02DC

SREENARAYANAGURU OPEN UNIVERSITY
The State University for Education, Training and Research in Blended Format, Kerala

Vision

To increase access of potential learners of all categories to higher education, research and training, and ensure equity through delivery of high quality processes and outcomes fostering inclusive educational empowerment for social advancement.

Mission

To be benchmarked as a model for conservation and dissemination of knowledge and skill on blended and virtual mode in education, training and research for normal, continuing, and adult learners.

Pathway

Access and Quality define Equity.

ആധുനിക-സമകാല കവിതാസാഹിത്യം

Course Code: M21ML02DC

Semester-I

Master of Arts
Malayalam Language and Literature
Self Learning Material

വിദ്യകൊണ്ട് സ്വതന്ത്രരാവുക

SREENARAYANAGURU
OPEN UNIVERSITY

SREENARAYANAGURU OPEN UNIVERSITY

The State University for Education, Training and Research in Blended Format, Kerala

Documentation

SREENARAYANAGURU
OPEN UNIVERSITY

All rights reserved. No part of this work may be reproduced in any form, by mimeograph or any other means, without permission in writing from Sreenarayanaguru Open University. Printed and published on behalf of Sreenarayanaguru Open University by Registrar, SGOU, Kollam.

www.sgou.ac.in

ISBN 978-81-961194-3-0

9 788196 119430

Academic Committee

Dr. A. M. Sreedharan

Dr. Shaji Jacob
Dr. C. J. George
Dr. R.V.M. Divakaran
Dr. T. Anithakumari
Dr. Ajith G. Krishna
Prof. Sunil P. Ilayidom
Dr. R.B. Sreekala
Dr. Santhoshkumar T.K.
Dr. P.M. Girish
Prof. ThomasThamarasseri

Development of the content

Dr. Athira. A. R., Dr. Jaya R. S., Dr. Ashalatha V., Rineesha P.P., Dr. Abdusammed K.T., Aswani A.P., Deepam S., Muraleedharan K.V., Dr. Soumia Dasan

Review

Content: Prof. ThomasThamarasseri, Dr. James G.
Format: Dr. I.G. Shibi
Linguistic: Dr. James G.

Edit

Prof. ThomasThamarasseri, Dr. James G.

Scrutiny

Dr. Abdusammed K.T., Aswani A.P., Deepam S., Muraleedharan K.V., Dr. Soumia Dasan

Co-ordination

Dr. I.G. Shibi and Team SLM

Design Control

Azeem Babu T.A.

Production

November 2022

Copyright

© Sreenarayanaguru Open University 2022

Message from Vice Chancellor

Dear

I greet all of you with deep delight and great excitement. I welcome you to the Sreenarayanaguru Open University.

Sreenarayanaguru Open University was established in September 2020 as a state initiative for fostering higher education in open and distance mode. We shaped our dreams through a pathway defined by a dictum 'access and quality define equity'. It provides all reasons to us for the celebration of quality in the process of education. I am overwhelmed to let you know that we have resolved not to become ourselves a reason or cause a reason for the dissemination of inferior education. It sets the pace as well as the destination. The name of the University centres around the aura of Sreenarayanaguru, the great renaissance thinker of modern India.

Sreenarayanaguru Open University rests on the practical framework of the popularly known "blended format". Learner on distance mode obviously has limitations in getting exposed to the full potential of classroom learning experience. Our pedagogical basket has three entities viz Self Learning Material, Classroom Counselling and Virtual Modes. This combination is expected to provide high voltage in learning as well as teaching experiences. Care has been taken to ensure quality endeavours across all the entities. The PG programme in Malayalam Language and Literature is benchmarked with similar programmes of other state universities in Kerala. We assure you that the university student support services will closely stay with you for the redressal of your grievances during your studentship.

The University is committed to provide you stimulating learning experience. The Self Learning Materials have been drawn up with a very clear prescription. It recognizes the autonomy of an adult learner and a journey through the treasures of the curriculum structured with provisions for interactive learning, interrogative reflections on the content and didactic discussion through illustrative scenarios. The University takes a strong position that the learner is to be engaged in a dialogue with the content and the materials are shaped to elicit reflections in the form of questions. The questions of the learner are considered to be the vital milestones in the pedagogy of the system of the University as well as the trajectory of the learner's progression. I would like to request you to bestow your personal attention in generating questions after having an intense dialogue with the content, as it has connection with the internal assessment.

Feel free to write to us about anything that seems relevant regarding the academic programme.

Wish you the best.

Regards,

Dr. P.M. Mubarak Pasha 21.11.2022

Contents

BLOCK-01 01

Unit 1 ഒരു വിലാപം 02
Unit 2 നളിനി 22
Unit 3 1.കർണ്ണഭൂഷണം 44
2.ശിഷ്യനും മകനും 65
Unit 4 രമണൻ 79

BLOCK-02 92

Unit 1 1. പഥികന്റെ പാട്ട് 93
2. മഴുവിന്റെ കഥ 100
Unit 2 1. ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം 120
2.ഹനുമൽസേവ തുഞ്ചൻ പറമ്പിൽ 126
3.കന്നിക്കൊയ്ത്ത് 132
4.നിത്യമേഘം 142
Unit 3 1. സർഗ്ഗസംഗീതം 154
2. സൂര്യഗീതം 161
Unit 4 1. രാത്രിമഴ 174
2. ഭൂമിഗീതങ്ങൾ 179

BLOCK-03 194

Unit 1 1.കുരുക്ഷേത്രം 195
2.ഉറക്കുപാട്ട് 204
3.ചാക്കാല 211
Unit 2 1.സംക്രമണം 219
2. വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി 227
Unit 3 1. സത്യവാങ്മൂലം 234
2.കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ 240
Unit 4 1. വെയിൽ തിന്നുന്ന പക്ഷി 251
2.മൃഗശിക്ഷകൻ 254

BLOCK-04 265

Unit 1 1.ചാർവാകൻ -കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാർ 266
2.സദാചാരി -അൻവർ അലി 274
Unit 2 1.മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ -അനിത തമ്പി 280
2.പട്ടാമ്പിപ്പുഴ മണലിൽ -പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ 284
3.അമ്മത്തൊട്ടിൽ -റഫീഖ് അഹമ്മദ് 287
Unit 3 1.ദൈവപ്പാതി - കെ. ആർ. ടോണി 294
2.ചന്ദ്രനോടൊപ്പം- എസ്. ജോസഫ് 299
Unit 4 1.ജീവജലം - വി. എം. ഗിരിജ 305
2.തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ - വീരാൻകുട്ടി 308
3.വെഷക്കായ - എം. ആർ. രേണുകുമാർ 311

BLOCK-01

Block Content

യൂണിറ്റ്-1

ഒരു വിലാപം - വി.സി.ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ

യൂണിറ്റ്-2

നളിനി - കുമാരനാശാൻ

യൂണിറ്റ്-3

1. കർണ്ണഭൂഷണം - ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ
2. ശിഷ്യനും മകനും - വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ

യൂണിറ്റ്-4

രമണൻ - ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

Unit 1

ഒരു വിലാപം

വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ

Learning Outcomes

- വിലാപകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് സാമാന്യധാരണ നേടുന്നു
- വിലാപകാവ്യങ്ങളുടെ അവതരണശൈലി പരിചയപ്പെടുന്നു
- 'ഒരു വിലാപം' എന്ന കവിതയുടെ ആശയം ഗ്രഹിക്കുന്നു
- കവിതയിലെ ആത്മചിന്തകളെ തിരിച്ചറിയുന്നു

Background

ഏറ്റവും ലളിതമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ വിലാപത്തെക്കുറിക്കുന്ന കാവ്യം ആണ് വിലാപകാവ്യം എന്നു പറയാം. നമുക്കേറെ പരിചിതമായ പദമാണ് വിലാപം. വിലാപമെന്നാൽ ദുഃഖഭാരത്തോടെ നിലവിളിക്കുക എന്നർത്ഥം കല്പിക്കാം. നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ ഓർത്ത് അതീവ ദുഃഖത്തോടെ വിലപിക്കുന്നതാണ് ഇത്തരം കൃതികളുടെ പ്രമേയം. തീവ്രമായ ഭാവത്തെ കാവ്യാത്മകമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതാണിത്. കരുണരസപ്രതിപാദനമാണ് വിലാപകാവ്യം. ഇതിൽ സാമാന്യമായി നഷ്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തിപരവും ശോകപൂർണ്ണവുമായ അവസ്ഥകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. മരണത്തെക്കുറിച്ചും മരണാനന്തര സ്മരണയെക്കുറിച്ചും ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന തോമസ് ഗ്രേയുടെ 'എലിജി' അടക്കമുള്ള ജനപ്രിയ വിലാപകാവ്യങ്ങൾ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ വിലാപകാവ്യശാഖ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തെ അനുകരിച്ചുണ്ടായതാണ്. ദുഃഖാത്മകതയും ദാർശനികതയും ഇതിന്റെ രണ്ട് തലങ്ങളാണ്. വ്യക്തികേന്ദ്രിതങ്ങളായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെയും നഷ്ടപ്പെടലിനെയും ദാർശനിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിചിന്തനം നടത്തുന്നുവെന്നതാണ് വിലാപകാവ്യങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവം. വൈയക്തികമായ സാഹിത്യശാഖ എന്ന നിലയിൽ ഇവ എക്കാലവും പ്രസക്തമാണ്.

ശോകപൂർണ്ണമായ മനോവികാരങ്ങളെ പ്രമേയമാക്കി രചിക്കുന്നവയാണ് വിലാപകാവ്യങ്ങൾ. വികാര-ചിന്താപരമായൊരു ഭാവതലം അവയ്ക്കുണ്ട്. വ്യക്തിജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന ആകസ്മിക സംഭവങ്ങളേയും നഷ്ടപ്പെടലിനേയും ദാർശനിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിലയിരുത്തുകയാണ് വിലാപകാവ്യത്തിന്റെ പൊതുസ്വഭാവം. ആത്മനിഷ്ഠത വളരെ കൂടുതലുള്ള രചനകളാണിവ. കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനത്തിലാണിത് ഉൾപ്പെടുന്നത്. ക്ലാസിക് രചനകളിൽ നിന്നും കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കുള്ള മലയാള കവിതയുടെ സഞ്ചാരത്തിൽ വിലാപകാവ്യപ്രസ്ഥാനം സുപ്രധാന പങ്കുവഹിക്കുന്നു. വിലാപകാവ്യങ്ങളുടെ മുഖ്യസവിശേഷത മനുഷ്യജീവിതത്തെ കവർന്നെടുക്കുന്ന മരണത്തെ ശോകാകുലമായ ചിന്തകളോടെ സമീപിക്കുന്നു എന്നതാണ്. വ്യക്തികളുടെ അകാലചരമത്തിൽ ദുഃഖിക്കുകയും വേദാന്തങ്ങളിലും ദർശനങ്ങളിലും കവികൾ ആശ്വാസം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ നഷ്ടത്തെ ച്ചൊല്ലി ഒരു കവി വിലപിക്കുന്നതാണ് 'വിലാപകാവ്യം' എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത്.

ഭാഷയിലെ ഇതര വിലാപകാവ്യങ്ങൾ

ഒരു വിലാപം	-	സി.എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി
കണ്ണുനീർത്തുള്ളി	-	നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ
പ്രിയവിലാപം	-	എം. രാജരാജവർമ്മ
ബാപ്പുജി	-	വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ
പ്രരോദനം	-	കുമാരനാശാൻ
ലോകാന്തരങ്ങളിൽ	-	ബാലാമണിയമ്മ
തീവ്രരോദനം	-	മൂലൂർ എസ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ
മഹച്ചരമം	-	വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ

വിലാപകാവ്യങ്ങളുടെ ലക്ഷണം കൃത്യമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കൃതിയാണ് വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ 'ഒരു വിലാപം'. മലയാള കവിതയെ പാരമ്പര്യവഴിയിൽ നിന്ന് കാൽപ്പനികതയിലേക്ക് വഴിനടത്തിയവരിൽ പ്രധാനിയാണ് വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഒരു വിലാപം', 'വിശ്വരൂപം' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. ഒരു പെരുമഴക്കാലത്ത് പാതിരാവിൽ വിഷൂചികാരോഗത്താൽ മരണമടഞ്ഞ ഭാര്യയുടെ സമീപത്തിരുന്ന് ഒരു പുരുഷൻ വിലപിക്കുന്ന രീതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണ് ഒരു വിലാപം. ആദ്യത്തെ ആറ് ശ്ലോകം പ്രകൃതിയുടെ ഭീകരാന്തരീക്ഷത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതാണ്. പിന്നെയുള്ള നാലു ശ്ലോകങ്ങളിൽ നായകൻ തന്റെ നായികയ്ക്ക് യാത്രാമംഗളം നേരുകയും ഇനിയൊരു ജന്മമുണ്ടെങ്കിൽ പണ്ടേപ്പോലെ നമ്മൾക്കിരുവർക്കും മുമ്പത്തേതുപോലെ ഒന്നിച്ചിരുന്ന് ആനന്ദവേളകൾ അനുഭവിക്കാമെന്നാശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനുശേഷമുള്ള അടുത്ത മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളിൽ നായികാഗുണ വർണ്ണനയാണ്. തുടർന്ന് നായകൻ തന്റെ പ്രേയസിക്ക് ഈ വിധം ദുരനുഭവമുണ്ടായല്ലോ എന്നോർത്തു വിലപിക്കുന്നു. അടുത്ത അഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പ്രകൃതിശക്തികളുടെ നിരന്തര പരിണാമങ്ങളേയും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണഭംഗുരതയേയും കുറിച്ച് വാചാലനാകുന്നു. ഒടുവിൽ തത്ത്വജ്ഞാനത്തേയും നായകൻ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ നശ്വരതയെ ഓർത്ത് നായകൻ തന്റെ വിലാപം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രധാനകൃതികൾ: നീതിസാരങ്ങൾ, നാഗാനന്ദം, ഒരു വിലാപം (1908 - ഈ കൃതി രചിച്ചത് പത്തൊൻപതാം വയസ്സിലാണ്), വിശ്വരൂപം, സന്ധ്യാസൂര്യൻ, മീനാക്ഷി, നിശ, ശീലാവതി, മഴക്കാറിലെ ആദിത്യൻ, മങ്കിഗീത, രണ്ടു മുക്തകങ്ങൾ, വർഷാചന്ദ്രൻ, സാമ്രാജ്യഗീത, സാമ്രാജ്യഗാഥ, ഭൂപാലമംഗളം, ഹാനോവർ വംശാവലി, ബാലാപഞ്ചകം, പനി, ദുർഗ്ഗാഷ്ടകം, ഒരു സ്തുതി, ശ്രീവാസുദേവാഷ്ടകം, അരോഗത്വമേകണമമ്മേ, ദേവീസ്തവം, ഇന്ദുമതീ സ്വയംവരം എന്ന നാടകവും അത്യനുരാഗം, ഭാഷാശാകുന്തളം, ജന്മ കവികൾ എന്നീ നിരൂപണഗ്രന്ഥങ്ങളും വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടേതാണ്.

Keywords

- മനോവികാരം-കാല്പനികപ്രസ്ഥാനം-ആത്മചിന്ത-പ്രതീകാത്മകമായപ്രസ്ഥാനം

Discussion

> ▶ മലയാളകവിതയിലെ പരിവർത്തനവാദികളിൽ പ്രധാനി

മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാല കാല്പനികകവിതകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് ഒരു വിലാപം. നിയോക്ളാസ്സിക് പാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായാണ് ഈ വിലാപകാവ്യം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയാളകവിതയിലെ പരിവർത്തനവാദികളിൽ പ്രധാനി എന്ന് വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടാനും ഈ കവിത കാരണമായിട്ടുണ്ട്. കോളറരോഗത്തെത്തുടർന്ന് മരണമടഞ്ഞ അമ്മയുടെ മൃതദേഹത്തിനരികിൽ ദുഃഖഭാരത്തോടെയിരിക്കുന്ന അച്ഛന്റെ കാഴ്ച്ചയിൽ നിന്നാണ് ഈ കവിത ഉണ്ടായതെന്നു ഒരുവാദമുണ്ട്. മറിച്ച് തൃശ്ശൂരിലെ കാമുകി മരിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് വി. സി. എഴുതിയതാണ് ഈ കവിത എന്നൊരു വാദവും നിലവിലുണ്ട്.

വരികൾ 1

“തിങ്ങിപ്പൊങ്ങും തമസ്സിൽ കടലിലൊരു കുടം
പോലെ ഭൂചക്രവാളം
....
തങ്ങിക്കൊണ്ടർദ്ധരാത്രിക്കൊരു പുരുഷനിരു-
ന്നീടിനാനാടലോടേ”

അർത്ഥവിശദീകരണം

തിങ്ങിപ്പൊങ്ങും തമസ്സിൽ	=	തിങ്ങി ഉയർന്ന ഇരുട്ടിൽ
ഭൂചക്രവാളം	=	ഭൂമണ്ഡലം
കുളിരിളകും	=	കുളിർമ്മ തരുന്ന
താനേ നിലച്ചു	=	തനിയെ ഇല്ലാതാക്കി
മുഴുക്കെ മുങ്ങിപ്പോയി	=	പൂർണ്ണമായും മുങ്ങിത്താണു

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ഭൂമി ഇരുട്ടിൽ മുങ്ങിയതിന്റെ ഭീകരതയും ഭാര്യയുടെ ആകസ്മിക മരണത്തിന്റെ ഇരുട്ടും

ഭൂമിയിലെങ്ങും ഇരുട്ടു വ്യാപിച്ചതിനെ ഭൂമി ആകമാനം ഇരുട്ടിൽ മുങ്ങിയതായി പറയുന്നു. ചക്രവാളപര്യന്തമുള്ള ഭൂമണ്ഡലം ഇരുട്ടിൽ മുഴുകുന്നതിനെ അനന്തമായ കടലിൽ ഒരു കുടം മുങ്ങുന്നതിനോട് ഉപമിക്കുന്നു. ഇരുട്ടിന്റെ ഭീകരതയും സമുദ്രത്തിന്റെ ആഴവുമെല്ലാം സാന്ദർഭികമായ ഗൗരവത്തെ/നിഗൂഢതയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. കഠിനമായ ദുഃഖം മൂലം മൗനാന്വിതനായ പുരുഷൻ ഇരുട്ടുമൂടിയ വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാണെന്ന് ശങ്കിക്കുന്നത് ഉത്പ്രേക്ഷ. ഭൂമി ഇരുട്ടിൽ മുങ്ങിയതിന്റെ ഭീകരതയും ഭാര്യയുടെ ആകസ്മിക മരണം മൂലം ദുഃഖസാഗരത്തിൽ ആണ്ടുപോയ പുരുഷന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയും യാഥാർത്ഥ്യമെന്നപോലെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ചക്രവാള സീമയുള്ള ഭൂമി ഇരുട്ടിൽ മുഴുകിയതിനെ, അനന്തമായ കടലിൽ ഒരു കുടം മുങ്ങുന്നതിനോട് കവി ഉപമിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിലെ ഭയാനക നിഗൂഢ ബിംബങ്ങളെ ഭർത്താവിന്റെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയുമായി ഇടകലർത്തി സാന്ദർഭികമായി കവി പറയുന്നു.

വരികൾ 2

"കണ്ണിൽ കണ്ണീർ നിറച്ചിട്ടകമിടറി വിടും
വീർപ്പുകൊണ്ടാശുമിന്നി-
....
പെണ്ണിൻ പൂമേനി താങ്ങി,ദ്ദയിതനവനിരു-
ന്നീടിനാ,നെന്തുചെയ്യാം!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അകമിടറുക	=	മനസ്സ് പതറുക
വീർപ്പുകൊണ്ട്	=	ദീർഘനിശ്വാസം കൊണ്ട്
മിന്നിട്ടെണ്ണി	=	നിമിഷങ്ങളെ എണ്ണി
പ്രാപഞ്ചികക്കോളടി	=	പ്രപഞ്ചദുഃഖമാകുന്ന കാറ്റിന്റെ ആഘാതത്താൽ
ചൈതന്യം	=	ഓജസ്സ്
പൂമേനി	=	മൃദുലമായ ശരീരം
ദയിതൻ	=	ഭർത്താവ്, (പ്രിയപ്പെട്ടവൻ)

ആശയവിശദീകരണം

▶ ഭർത്താവിന്റെ ദയനീയാവസ്ഥ

പ്രിയതമയുടെ വേർപാടിൽ അവശനായ ഭർത്താവ് ഭാര്യയുടെ നിശ്ചലമായ ശരീരം താങ്ങിയിരിക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം. ഭർത്താവിന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയെ അതിസൂക്ഷ്മമായി വിവരിക്കുകയാണ് ഇവിടെ. പ്രിയതമയുടെ വേർപാടുമൂലം ആ ഹതഭാഗ്യന്റെ കണ്ണു നിറഞ്ഞു. അയാളുടെ ശബ്ദമിടറി. നെടുവീർപ്പുകൾ കേൾക്കുമ്പോൾ അയാൾ നിമിഷങ്ങൾ എണ്ണിക്കൊണ്ടിയിരിക്കുകയാണോ എന്ന് തോന്നും. സംസാരദുഃഖത്തിന്റെ ശക്തമായ കാറ്റടിച്ച് അയാൾ വല്ലാതെ മുങ്ങുകയാണ്. ഇങ്ങനെയെല്ലാം ദുഃഖിക്കുന്ന അയാൾ നിലത്ത് പൊടിപുരണ്ട് ജീവനില്ലാതെ കിടക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ മൃദുലമായ മേനി താങ്ങിക്കൊണ്ട് വേറൊന്നും ചെയ്യാനില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയെ അതിസൂക്ഷ്മമായി വിവരിക്കുകയാണിവിടെ ചെയ്യുന്നത്.

വരികൾ 3

"നാട്ടാരെല്ലാം വിഷൂചീലഹളയിലുതിരും
കാല, മദ്ദീനമായ്ത്തൻ
....
നീട്ടാനുംകൂടി വയ്യാതെരിയുമൊരു വിള-
ക്കിന്റെ നേരിട്ടിരുന്നു."

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിഷൂചീലഹള	=	കോളറ
ഉതിരുക	=	ബലിയാകുക
അദ്ദീനം	=	അതേ രോഗത്താൽ
തൻകൂട്ടാൾ	=	തന്റെ സഖീ
കഴിഞ്ഞീടിന കഥ	=	മരിച്ചുപോയി

വർഷാനിശീഥം	=	മഴക്കാലത്തെ പാതിരാത്രി

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ നായകന്റെ ദുഖത്തോടെയുള്ള ഇരിപ്പ്

നായകന്റെ ഇരിപ്പ് തികച്ചും ഭീതിദമായ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ്. നാട്ടുകാർ കോളറരോഗത്താൽ ജീവൻ വെടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന സമയത്ത്, അതേ രോഗബാധയാൽ നായിക അന്തരിച്ച സംഭവം. ഈ വർഷകാലം പേടിയുണർത്തുന്ന സമയമാണ്. കത്തുന്ന വിളക്കിന്റെ തിരി ഒന്നു നീട്ടിക്കൊടുക്കാൻപോലും ശേഷിയില്ലാതെ അയാൾ വിളക്കിന്റെ നേർക്ക് ഇരിക്കുന്നു. നാട്ടിൽ പടർന്നു പിടിച്ച വിഷൂചിക രോഗത്തിന്റെ ഭീകരാവസ്ഥയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. നിലവിളക്കിന്റെ തിരി ഒന്നു നീട്ടിക്കൊടുക്കാൻ പോലും ശേഷിയില്ലാതെ ഇരിക്കുന്ന ഭർത്താവിന്റെ സൂക്ഷ്മചിത്രം അയാളുടെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

വരികൾ 4

“ആമട്ടാളും കഠോരപ്രകൃതിനടനയിൽ
പാട്ടുകാരൻ കണക്കെ
....
സ്തോമം സ്തംഭിക്കയാലക്കഥകളവനറി-
ഞ്ഞി,ല്ലതേ നല്ലതായീ”

അർത്ഥവിശദീകരണം

ആമട്ടാളും	=	ആമട്ടിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന
കഠോരപ്രകൃതി നടനയിൽ	=	പേടിപ്പെടുത്തുന്ന പ്രകൃതിയുടെ നൃത്തത്തിൽ
കൂമൻ	=	മൂങ്ങ
കുറ്റിച്ചൂളാൻ	=	കാലൻകോഴി
വിഭ്രാന്തി	=	പരിഭ്രാന്തി
താപം	=	മനോവേദന
അലിഞ്ഞാകമാനം	=	മൊത്തത്തിൽ ലയിച്ചു ചേർന്നു
രക്തനാഡീസ്തോമം	=	രക്തഞരമ്പുകളുടെ കൂട്ടം
സ്തംഭിക്കുക	=	ചലനശേഷിയില്ലാതെയാകുക

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ചുറ്റുമുള്ളതൊന്നും അറിയാത്ത ഭർത്താവ്

പ്രകൃതിയുടെ ഭയാനക ബാഹ്യലീലകളൊന്നും തന്നെ ഭാര്യാവിയോഗത്തിൽ ദുഖിച്ചിരിക്കുന്ന ഭർത്താവിനെ അശ്ശേഷം ബാധിക്കുന്നില്ല. പ്രകൃതിയിലെ സുന്ദരദൃശ്യങ്ങളെ ഭീകരദൃശ്യങ്ങളാക്കി സന്ദർഭോചിതമായി കവി വർണ്ണിക്കുന്നു. പാട്ടുകാരനെപ്പോലെ കൂമൻ മൂളുന്നതും കുറ്റിച്ചൂളാൻ ചിറകടിച്ചുകൊണ്ടുകൂകുന്നതും അയാൾ അറിയുന്നില്ല. തന്റെ സ്നേഹത്തിന്റേയും ജീവിതത്തിന്റേയും അന്ത്യമായെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ സ്തംഭിച്ചിരിക്കുന്നു അയാൾ.

വരികൾ 5

“പാരം വീർപ്പി,ട്ടുലയ്ക്കൊത്തെരിയുമൊരു മുഖം,
മുത്തൊളിബ്ബാഷ്പധാരാ -
....
സാരത്തിൻ വിദ്യുയാലൊട്ടിളകുമൊരു വെറും
പാവയെപ്പോലിരുന്നു.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

പാരം വീർപ്പിടുക	=	ഇടയ്ക്കിടെ ഉച്ചത്തിൽ നെടുവീർപ്പിടുന്നു
ഉലയ്ക്കൊത്ത്	=	ആല(ഉല)യ്ക്കു തുല്യമായി
മുത്തൊളി	=	മുത്തിന്റെ ശോഭയുള്ള
ബാഷ്പധാര	=	കണ്ണീർ പ്രവാഹം
ഒളി	=	ശോഭ
ആസാരം	=	മഴ
തിങ്ങിക്കലങ്ങീടിന മിഴികൾ	=	കണ്ണീർ നിറഞ്ഞു കലങ്ങിയ മിഴികൾ
നിറം മങ്ങി വിങ്ങും	=	ശോഭ നഷ്ടമായി വിളറിയ
കപോലം	=	കവിൾത്തടം
വിളർത്തോരുടൽ	=	വിളറിയ ഉടൽ
വിദ്യുത്സാരം	=	വൈദ്യുതി
ഒട്ടിളകും	=	ചെറുതായൊന്ന് ഇളകുന്ന

ആശയവിശദീകരണം

ദുഃഖത്താൽ നീണ്ട നെടുവീർപ്പുകൾ തുടരെത്തുടരെ ഇടുന്നതിനാൽ അയാളുടെ മുഖം ഉലയ്ക്ക് തുല്യമായി എരിയുന്നതായി മാറി. മഴ പെയ്യുന്നതുപോലെ മുത്തിന്റെ ശോഭയുള്ള കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ എപ്പോഴും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനാൽ കണ്ണുകൾ കലങ്ങി മറഞ്ഞു. വിളറിയതും ഒട്ടിയതുമായ കവിൾത്തടം, ചാമ്പൽപോലെ വിളർത്ത ഉടൽ എന്നിവയോടുകൂടി അയാൾ ഇരുന്നു. ഭർത്താവ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വൈദ്യുതിയാൽ ഇളകുന്ന പാവയെപ്പോലെയായി മാറി. ദുഃഖം, ഭയം എന്നിവ മൂലം ഞെട്ടുകയോ വിറയ്ക്കുകയോ അയാൾ ചെയ്തിരിക്കാം. അത് ബോധപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല എന്നു സാരം. അമിത ദുഃഖം മൂലമുള്ള ഭർത്താവിന്റെ ശരീരചലനങ്ങളെ അതിസൂക്ഷ്മമായി വർണ്ണിക്കുന്നു. ഭർത്താവിനെ കേവലം വൈദ്യുതികൊണ്ട് മാത്രം യാന്ത്രികമായി ഇളകുന്ന ഒരു പാവയെപ്പോലെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

▶ ദുഃഖം, ഭയം എന്നിവയോടു കൂടി ഇരിക്കുന്ന ഭർത്താവ്

വരികൾ 6

“ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറിട മനമറിയാ -
മട്ടിലെന്തൊക്കയോ ചെയ് -
....
ത്തന്നോടൊപ്പിച്ചമർത്തിത്തഴുകി,യൊരുവിധം
ഗദ്ഗദം പൂണ്ടുരച്ചു.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

മനമറിയാമട്ടിൽ	=	അബോധത്തോടെ
വികാരത്തളളൽ	=	വികാരത്തിന്റെവേലിയേറ്റംമൂലം
തള്ളുമാർത്തിക്കടൽ	=	വലിയ ദുഃഖക്കടലിൽ
ചെമ്പക മലരടി	=	ചെമ്പകപ്പൂവ് നമസ്കരിക്കുന്ന
കാന്തതൻമെയ്യ്	=	ഭാര്യയുടെ ശരീരം

ആശയവിശദീകരണം

▶ പ്രിയതമയെ ഓർമ്മിച്ച് വിലപിക്കുന്നു

അബോധാവസ്ഥയ്ക്ക് ശേഷം അയാൾ പ്രിയതമയെ ഓർമ്മിക്കുന്നു. ഒന്നുരണ്ടുമണിക്കൂർ മനസ് പ്രതികരിക്കാത്തവണ്ണം അബോധാവസ്ഥയിലാണുണ്ടായിരുന്നത്. ദുഃഖക്കടൽ നീന്താനുള്ള ശ്രമമെല്ലാം അയാൾ നടത്തിനോക്കി, പക്ഷെ സാധിക്കുന്നില്ല. ചെമ്പകം പോലും തോറ്റുപോകുന്ന ശരീരവുമായി നിലത്തു കിടക്കുന്ന ഭാര്യയെ താങ്ങിയെടുത്തു മടിയിലിരുത്തി ഭർത്താവ് വിലപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

വരികൾ 7

"മാനം, മര്യാദ, മാനപ്രണയമധുരമാം
ശീലമൊക്കുന്ന മട്ടിൽ -
....
ക്കാനന്ദം കൈവരട്ടേ, തവ വിമലകഥാ-
വസ്തുശേഷിച്ചിടട്ടേ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

നാനാ ഗുണവിഭവം	=	നിരവധി ഗുണങ്ങൾ
പ്രാണനാഡി	=	ജീവനായവൾ

ആശയവിശദീകരണം

▶ മംഗളാശംസ

ഭാര്യയുടെ ഉത്തമജീവിതത്തെപ്പറ്റി ബാക്കിയുള്ളവർ പ്രശംസിക്കട്ടെ. മാനവും മര്യാദയും പുലർത്തിയാണ് അവളിന്നുവരെ ജീവിച്ചത്. എല്ലാ ഗുണവും തികഞ്ഞവളായിരുന്നു അവൾ. ജ്ഞാനവും ധ്യാനവും യോജിച്ച അവളുടെ അന്ത്യയാത്രയും ആനന്ദത്തോടെയാകട്ടെ. ആ പ്രശംസയും ആത്മാവിന് സന്തോഷമാകട്ടെ. ഇങ്ങനെ ഭർത്താവ് ഭാര്യക്കും ഇഹപര മംഗളങ്ങൾ ആശംസിക്കുന്നു.

വരികൾ 8

"സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി സ്വയമുയരുമൊരീ
നിന്റെ ജീവൻ, ക്രമത്തിൽ
....
ഗീതത്തോടൊത്തു പുത്തൻ മണമണിയുംമിളം
കാറ്റു തെല്ലാട്ടിടട്ടേ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

നിന്റെ ജീവൻ	=	നിന്നാത്മാവ്
കൈതന്നും വച്ച്	=	ഹസ്തദാനത്തോടെ
വാനോർ വനിതകൾ	=	ദേവസ്ത്രീകൾ
അഗ്രാസനം	=	ഏറ്റവും പ്രധാന ഇരിപ്പിടം

ആശയവിശദീകരണം

സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ദേവസ്ത്രീകൾ അവളെ സ്വീകരിക്കുകയും സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുത്തുകയും ചെയ്യും. പരേതയുടെ ആത്മാവ് നന്ദനോദ്യാനത്തിൽ നിന്ന് വീശിയടിക്കുന്ന കാറ്റുകൊള്ളുമാറാകട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു. ഉത്തമയായ ഭാര്യ സ്വർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെ പോകുമെന്നും അവിടെ അവൾക്കു നല്ല ജീവിതം ലഭിക്കുമെന്നും അയാൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഭൂമിയിലെ എല്ലാ സങ്കടങ്ങളും വിട്ടുമാറി അവൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ഉദ്യാനത്തിൽ സന്തോഷത്തോടെ ജീവിക്കട്ടെ എന്നും അയാൾ ആശംസിക്കുന്നു.

▶ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നല്ലതായിരിക്കട്ടെ എന്ന ആശംസ

വരികൾ 9

“ആശാവേശംനിമിത്തം ചിലതിവനുരചെ-
യ്യുന്നതത്രേ മരിച്ചാ-
....
ലേശാലോലം മനസ്സിന്നനുമതി കുറയും,
തത്ത്വമോഭിന്നഭിന്നം!”

അർത്ഥവിശദീകരണം

ആശാവേശം	=	ആഗ്രഹത്തിന്റെ ആവേശം നിമിത്തം
ഉരചെയ്തു	=	പറഞ്ഞു
സുകൃതം	=	പുണ്യം
തത്ത്വചിന്താ ലേശാലോലം	=	തത്ത്വചിന്ത കൊണ്ട് ആലോലം

ആശയവിശദീകരണം

യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന സംശയം കൊണ്ട് അവൾക്ക് സ്വർഗ്ഗം കിട്ടുമെന്നൊന്നും പെട്ടെന്ന് തീരുമാനിക്കുവാനാകില്ല എന്നും ആ മനസിന് പിന്നെന്തെങ്കിലും ചിന്തിക്കുവാനാകുമോ എന്ന് പറയാൻ പ്രയാസമെന്നും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. ഒരു തത്ത്വമില്ലെന്നും പല പല തത്ത്വങ്ങളാൽ ഭിന്നമായതിനാൽ മരണാനന്തരത്തെപ്പറ്റി ഉറപ്പിച്ച് പറയാനാവില്ലെന്നും അയാൾ പറയുന്നു.

▶ വ്യത്യസ്ത ചിന്തകൾ

വരികൾ 10

“ദേവന്മാരുള്ള നാടും നരകവുമിവിടെ-
ത്തന്നെയാണെന്നുവന്നാ-
....

ട്ടേവംതാൻ ചേരുമപ്പോളമിതപരചിദാ-
നന്ദകന്ദം ഭുജിക്കാം"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ദേവന്മാരുടെ നാട്	=	സ്വർഗ്ഗലോകം
ഏവം	=	അപ്രകാരം
ചിദാനന്ദകന്ദം	=	കേവലാനന്ദം

ആശയവിശദീകരണം

▶ അടുത്ത ജന്മം ഒന്നിക്കാം

പ്രചാരമുള്ള രണ്ടു തത്ത്വപ്രകാരം സൗഭാഗ്യകരമായ ആനന്ദമാണ ല്ലോ നമ്മുടേത്. ദേവന്മാരുള്ള സ്വർഗ്ഗവും നരകവും ഇവിടെത്തന്നെ. നമ്മുടെ പ്രണയജീവിതവും സ്വർഗ്ഗതുല്യമായിരുന്നു. പ്രാണികൾക്കു പുനർജ്ജന്മമുണ്ട് എന്നതു പ്രകാരം അടുത്ത ജന്മം നമുക്ക് ഒന്നിച്ച് പരമാനന്ദമനുഭവിക്കാമെന്നും നായകൻ ആശ്വസിക്കുന്നു.

വരികൾ 11

"താരുണ്യത്തള്ളലാലോ, തരുണമനമിള-
ക്കുന്ന ഗാനങ്ങളാലോ,
....
ചേരും നിൻ ജീവവ്യത്തപ്പുതുമ പുതിയ-
പാഠത്തിലൊന്നായിരിക്കും."

അർത്ഥവിശദീകരണം

താരുണ്യത്തള്ളൽ	=	യൗവനസഹജമായ അഹംഭാവം
തരുണൻമാർ	=	യുവാക്കൾ

ആശയവിശദീകരണം

▶ അത്ഭുതമായ പ്രേമരസം

സ്ത്രീകളുടെ പ്രധാന ഗുണം ഭർത്താവിനോടുള്ള നിഷ്കളങ്ക പ്രേ മമാണെന്ന് കവി പറയുന്നു. യൗവ്വനാരംഭത്തിലുള്ളതും യുവാക്കൾക്കും ഹരം പകരുന്നതുമായ ഗാനങ്ങൾ നീ ഒരിക്കലും പാടാറില്ല. നീ എനിക്ക് നൽകുന്നത് അത്ഭുതമായ പ്രേമരസമാണെന്നും കവി പറയുന്നു.

വരികൾ 12

"സാരാനർഘ പ്രകാശപ്രചുരിമ പുരളും
ദിവ്യരത്നങ്ങളേറെ
....
ന്നോരാപ്പൂവെത്രയുണ്ടാ, മവകളിലൊരുനാ
ളൊന്നു കേളിപ്പെടുന്നൂ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പ്രചുരിമ	=	ആധിക്യം

കന്ദരം	=	ഗുഹ
പാരാവാരം	=	സമുദ്രം
തൂമണം	=	സുഗന്ധം

ആശയവിശദീകരണം

▶ ആരും ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നാലും ഗുണങ്ങൾ പ്രസിദ്ധമായി തീരും

കാട്ടിൽ എത്രയോ ഭംഗിയും മണവുമുള്ള കുസുമങ്ങളാണ് തങ്ങളുടെ സുഗന്ധം കാറ്റിൽ പരത്തുന്നത്. അതുപോലെ നവരത്നങ്ങളും പ്രസ്തുത പൂക്കളും ആരും ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നാലും ക്രമേണ ഒരിക്കൽ പ്രസിദ്ധമായി വരുമെന്നും നായകൻ പറയുന്നു. ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ഉത്തമഗുണങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന ഭാര്യയുടെ കഴിവുകൾ മരണശേഷവും കീർത്തിയായി ശോഭിക്കുമെന്ന് ഈ വരികളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. തോമസ്ഗ്രേയുടെ വിലാപകാവ്യത്തിലെ വരികളുടെ സ്വാധീനം ഈ ഭാഗത്തു പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്.

വരികൾ 13

“ഭൂയിഷ്ഠം റാണി പദ്മാവതിയുടെ വിപുല-
സ്ഥൈര്യസമ്പത്തു, ലക്ഷ്മീ-
....
വായിപ്പാനാവതാണോ ഹൃദയനില വെറും-
മാംസദൃഗ്വീക്ഷണത്താൽ?”

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഹൃദയനില	=	ഹൃദയത്തിന്റെ അവസ്ഥ

ആശയവിശദീകരണം

▶ നല്ല ഗുണങ്ങൾ ഭാര്യയിൽ ആരോപിക്കുന്നു

ഭാരതീയ വനിതകളായ റാണി പത്മാവതി, സരളാ ദേവി എന്നിവരെപ്പറ്റി പറയുന്നു. അവരുടെ ധർമ്മം, വാഗ്വിലാസം, യുദ്ധം, നൈപുണ്യം, പരിശുദ്ധി എന്നിവ തന്റെ ഭാര്യയിലും അയാൾ ആരോപിക്കുന്നു. അവ നിനക്കുമുണ്ട്. എന്നാൽ വെറും കണ്ണുകൊണ്ട് ഹൃദയത്തിനുള്ളിലിരിക്കുന്ന ഗുണം എങ്ങനെ നോക്കിക്കാണാനാകുമെന്ന് കവി ചോദിക്കുന്നു.

വരികൾ 14

“ഏതായാലും കൃതാന്തൻ നിജകഠിനകരം
നിന്നിൽവെച്ചൂ, തുഷാര-
....
വാതാവേശാൽ പ്രപഞ്ചത്തിരയടിയിലക-
പ്പെട്ടു നീ ചോട്ടിലായീ.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

കൃതാന്തൻ	=	കാലൻ
നിജകഠിനകരം	=	കഠിനമായ നിന്റെ കരം
തുഷാരശ്രീതാവും	=	മഞ്ഞിന്റെ ശോഭയുള്ളത്

ചോട്ടിലായി	=	ചുവട്ടിൽ
ആയാസം	=	പ്രയാസം

ആശയവിശദീകരണം

▶ മരണമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം

നിന്റെ ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടിനി കാര്യമില്ല. മനോഹരമായി പുഞ്ചിരിച്ചിരുന്ന നിന്റെ ചുണ്ടുകൾ ചലിക്കാതെയായിരിക്കുന്നു. മനോഹരമായ കണ്ണുകളുടെ കാന്തിയും മങ്ങി. കാലൻ നിന്റെമേൽ നിഷ്കരുണത്തോടെ കൈവച്ചുകഴിഞ്ഞു. പ്രകൃതിയുടെ തിരമാല നിന്നെ അടിച്ചുതാഴെയിട്ടു. ഇനി എന്ത് ചെയ്യാനാകുമെന്നും അയാൾ ചോദിക്കുന്നു.

വരികൾ 15

"ആകപ്പാടേ വിമർശിച്ചറിയുവതിനസാ-
ദ്ധ്യങ്ങളാകുന്നു നാനാ-
....
പോകട്ടേ, മാംസമേദോമലകലിതമുടൽ-
ക്കെട്ടിതുൽകൃഷ്ടമാണോ?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

എല്ലാം വിധിവിലാസമാണ്	=	സർവ്വതും വിധിയാണ്

ആശയവിശദീകരണം

▶ പ്രകൃതിയുടെ അനിർവചനീയ മാറ്റം

പ്രകൃതിയുടെ മാറ്റം അനിർവചനീയമാണ്. ലോകം നാടകരംഗമാണെന്ന ഷേക്സ്പിയർ തത്ത്വം അവിടിരിക്കട്ടെ. മാംസമജ്ജമലത്താൽ നിർമ്മിതമായ ശരീരം അത്ര ഉത്കൃഷ്ടമാണോയെന്ന് അയാൾ ചോദിക്കുന്നു. ജീവിതം നാടകമാണെന്നും നമ്മളോരോരുത്തരും അതിലെ നടന്മാരാണെന്നുമുള്ള തത്ത്വമിവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നശ്വരമായ ഭൂമിയിൽ ഉള്ളതെല്ലാം നശിക്കുമെന്നും ആശ്വസിക്കുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ നശ്വരതയിലൂന്നുകയാണയാൾ. പ്രകൃതിയിൽ അതിവേഗം മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. ആ മാറ്റമാണ് ഭാര്യയുടെ ഈ വേർപാട്.

വരികൾ 16

"ധീരശ്രീസർവ്വസൈന്യാധിപനുടെ കരവാ,
ളൂഴിപന്നുള്ള ചെങ്കോ-
....
നേരത്തോരോ വിധത്തിൽ തിരിയു,
മതുതടുത്തീടുവാനാവതല്ല"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ധീരശ്രീ	=	ധൈര്യമുള്ളതും ശോഭിക്കുന്നതുമായ
കരവാൾ	=	കൈവാൾ
പ്രയുക്തം	=	പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട

ആശയവിശദീകരണം

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവും ഭരണകർത്താവുമായ സർവ്വേശ്വരന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ലോകങ്ങൾ ഓരോ തരത്തിൽ തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ലോകഗതി നിയന്ത്രിക്കാൻ മനുഷ്യന് ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല. ദൈവത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങളാണ് ഈ ലോകത്തു നടക്കുകയെന്നും അതിൽ ഇടപെടാനോ അതിനെ മാറ്റിമറിക്കാനോ മനുഷ്യർക്ക് കഴിയില്ല എന്നും പറയുന്നതിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ നിസ്സാരതയും നിസ്സഹായതയും ഇവിടെ വെളിവാകുന്നു.

- ലോകഗതി നിയന്ത്രിക്കാൻ മനുഷ്യനാകില്ല

വരികൾ 17

"ലാവണ്യംകൊണ്ടിണങ്ങും പുതുമ, കവിതകൊ-
ണ്ടുള്ള സൽകീർത്തി, വിവൽ-
....
ജ്ജീവത്താമാദിമൂലപ്രകൃതിയിലൊടുവിൽ
ചെന്നുചേരുന്നുവല്ലോ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ലാവണ്യം കൊണ്ടിണങ്ങും പുതുമ	=	സൗന്ദര്യം കൊണ്ടു ലഭിക്കുന്ന മേന്മ
വിദ്വദ്ഭാവം	=	വിദ്വാന്റെ ഗുണം,
മാന്യസ്ഥിതി	=	ബഹുമാന്യ പദവി
രണപടുത	=	യുദ്ധപടുത്വം

ആശയവിശദീകരണം

മരണം സർവ്വസാധാരണമായ ഒന്നാണ്. മരണത്തിന് ഉച്ചനീചത്വമില്ല. ഈ തത്ത്വത്തെ ഓർത്തുകൊണ്ട് ഭാര്യ മരിച്ച അയാൾ ആശ്വസിക്കുന്നു. കവിതകൊണ്ടുള്ള പ്രശസ്തിയും സൂക്ഷിച്ചുപോന്ന മാന്യഭാവവും ഉണ്ടാക്കിയെടുത്ത പ്രതാപവുമെല്ലാം അവസാനം മരണമെന്നബിന്ദുവിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. മരണമേവരേയും തുല്യരാക്കുന്നു. പലനിലയിലും രീതിയിലും ജീവിച്ചുപോന്നിരുന്നവരെല്ലാം മരണത്തിന്റെ മുന്നിലെത്തുമ്പോൾ സമന്മാരാകുന്ന സാഹചര്യമാണ് ഈ വരികളിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

- മരണമെന്ന ബിന്ദുവിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു

വരികൾ 18

"ബാലാദിത്യൻ കരത്താലരിമയൊടു തലോ-
ടീടവേ പാടലശ്രീ-
....
മേലാതേനിന്നൊടുക്കം പടുചുടല പനീർ-
പ്പൂവു ചുംബിച്ചിടുന്നു."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ബാലാദിത്യൻ	=	പ്രഭാതസൂര്യൻ

കരം	=	കൈ
അരിമ	=	സ്നേഹം
വിപത്ത്	=	ആപത്ത്
പാടലം	=	ചെമപ്പുനിറം
ഗണ്ഡം	=	കഴുത്ത്

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ജീവിതത്തിലെ അപ്രതീക്ഷിത സംഭവങ്ങൾ

പ്രഭാതസൂര്യൻ റോസാപ്പൂവിനെ തലോടുന്നു. അതിന്റെ കവിൾത്തടം ചുവക്കുന്നു. അങ്ങനെ ശോഭിക്കുമ്പോഴും വരാനിരിക്കുന്ന കൊടിയ ആപത്തിനെപ്പറ്റി അവർ അറിയുന്നില്ല. അത് അപ്രതീക്ഷിതമായി നിലംപതിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിനോട് ഭാര്യാവിയോഗത്തെ നായകൻ ഉപമിക്കുന്നു.

വരികൾ 19

"ഓമൽപ്പൂവെണ്ണിലാവിൽക്കുളിർമയൊടു കളി -
ച്ചൊട്ടു മൂടും പ്രസൂന -
....
തൂമഞ്ഞിൻ തുള്ളിയാലേ വിമലമതി
വ്യഥാതന്നെ ബാഷ്പംപൊഴിപ്പൂ.

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഓമൽപ്പൂവെണ്ണിലാവ്	=	മനോഹരമായ പൂവുപോലെ വെളുത്ത നിലാവ്
മല്ലീമതല്ലീ	=	അഴകേറിയ മുല്ലപ്പൂവ്
ക്ഷൗമം	=	നേരിയ പട്ടുവസ്ത്രം
വിമലമതി	=	കളങ്കമില്ലാത്ത ചന്ദ്രൻ

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ജീവിതാവസ്ഥ

വെണ്ണിലാവിൽ കുളിർമയോടുകൂടി ശോഭിച്ചും സുഗന്ധപൊടി വിതറിയും വിളങ്ങുന്ന മുല്ലപ്പൂവ് ഉച്ചയോടുകൂടി ഉണങ്ങിക്കരിയുന്നു, അതിന്റെ ഇതൾ പൊഴിയുന്നു. അതോർത്തു വിമലമതി (കളങ്കമില്ലാത്ത ചന്ദ്രൻ) വൃഥാ പൊഴിക്കുന്ന ബാഷ്പമാണ് മഞ്ഞുതുള്ളി. അതാണ് പുലരിയിൽ കാണുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളിയെന്ന് നായകൻ പറയുന്നു. കരഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ലയെന്നും വരാനുള്ളത് വരുമെന്ന് അയാൾ പരിതപിക്കുന്നു.

വരികൾ 20

"നാദാന്തബ്രഹ്മനിഷ്ഠാവഴിയിലകമുറ -
ച്ചേവമോർത്താലുമിന്നെൻ
....
ത്തീദാഹംകൊണ്ടു നീട്ടും രസനകളെ മുറ -
യ്ക്കെത്രനാൾ മൂടിവെക്കും?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

നാദാന്തബ്രഹ്മനിഷ്ഠ	=	നാദബ്രഹ്മത്തിലുള്ള വിശ്വാസം
അകം ഉറച്ച്	=	മനസ്സ് ഉറച്ച്
വിരഹമഷി	=	വിരഹമാകുന്ന കൺമഷി

ആശയവിശദീകരണം

▶ വിരഹ ദുഖം

തത്ത്വജ്ഞാനം കൊണ്ട് കണ്ണ് തെളിയിക്കാൻ നായകൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെങ്കിലും അതിൽ വിരഹദുഃഖമാകുന്ന മഷി പറ്റിപ്പിടിക്കുക തന്നെ ചെയ്യുമെന്ന് അയാൾ പറയുന്നു. ഈ പ്രാപഞ്ചിക തത്ത്വമറിയുന്നവന് ഇതാണനുഭവമെങ്കിൽ വെറും വേഷം കൊണ്ട് സന്യാസിയായി അഭിനയിക്കുന്നവന് ഭൗതികാസക്തി വിട്ടുപോകുന്നതെങ്ങനെയെന്നും നായകൻ ചോദിക്കുന്നു.

വരികൾ 21

"പാതിവ്രത്യപ്രതാപക്കൊടിയുടെ ചരടേ,
ദുർവ്വിധിക്കാറ്റുതട്ടി-
....
വാതില്ക്കൽപ്പോയിമുട്ടിത്തിരിയെവരുമൊരെൻ
ജീവിതം ഭാരഭൂതം."

അർത്ഥവിശദീകരണം

പാതിവ്രത്യപ്രതാപക്കൊടി	=	പാതിവ്രത്യമാകുന്ന ഐശ്വര്യത്തിന്റെ കൊടി
പാതിത്യം	=	വീഴ്ച

ആശയവിശദീകരണം

▶ മരണതുല്യമായ ജീവിതം

മരണതുല്യമായ ജീവിതമായി അയാൾക്ക് ഈ അവസ്ഥ അനുഭവപ്പെട്ടു. ഭാര്യ മരിച്ചതിലുള്ള ദുഃഖം മൂലം ഭർത്താവും മരിച്ച് കാലന്റെ വാതില്ക്കൽ പോയി മടങ്ങി വന്ന മട്ടിലിരിക്കുന്നു അയാൾ. ജീവിതത്തിൽ കൂട്ടായിരുന്ന ഭാര്യയുടെ മരണം ഒരർത്ഥത്തിൽ അയാളുടെ കൂടി മരണമാകുന്നു. ഈ തിരിച്ചറിവാണ് അയാളെ കൂടുതൽ ഹതാശനാക്കുന്നത്.

വരികൾ 22

"നീലക്കാർമൂടി മങ്ങുന്നിതു മതി, കൊടുതാം
മിന്നൽ പായുന്നു നാഡീ -
....
കാലത്തിന്നൊത്തിരിപ്പൂ, കണവനുടെ കരൾ -
ക്കെട്ടിതാ പൊട്ടിയല്ലോ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മതി	=	ചന്ദ്രൻ
നീലക്കാർമൂടി മങ്ങുന്നിതി മതി	=	കാർ മേഘം മൂടി ചന്ദ്രൻ മങ്ങുന്നു
കൊടുതാം	=	ഉഗ്രമായി

ആശയവിശദീകരണം

▶ വിരഹ ദുഃഖം, കണ്ണീർമഴ

നായകന്റെ വിരഹദുഃഖത്തെ അന്നത്തെ വർഷകാലവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. വർഷകാലത്തെ നായികയുടെ മരണത്തെയും നായകന്റെ വിരഹദുഃഖത്തെയും ബാഹ്യാന്തരീക്ഷ പ്രകൃതിയേയും കൂടിചേർക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൽ കൂട്ടായിരുന്ന ഭാര്യയുടെ മരണം പ്രകൃതിയിൽ മഴ നിറഞ്ഞു പെയ്യുന്നതുപോലെ നായകന്റെ മനസിലും കണ്ണീർമഴ പെയ്യുകയാണ്. തോരാതെ പെയ്യുന്ന മഴ പോലെ നായകന്റെ ദുഖവും മാറുന്നില്ല.

വരികൾ 23

"പ്രാലേയക്കട്ടപോലേ പരിമൃദുലതപൂ, -
ണ്ടെന്നുമാഡംബരത്തിൽ -
....
മേലേമേലേ വളർത്തിബ്ഭവതി ഭൂവനരം -
ഗത്തിൽ നന്നായ് വിളങ്ങീ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

പ്രാലേയക്കട്ട	=	മഞ്ഞുകട്ട
കളിത്തോഴി	=	കൂട്ടുകാരി
മാലേയം	=	ചന്ദനം
ആത്മപ്രസാദം	=	ഹൃദയതൃപ്തി

ആശയവിശദീകരണം

▶ ഭാര്യയുടെ ജീവിതം മംഗളതരമായിരുന്നു

നായകൻ തന്റെ ഭാര്യയുടെ ജീവിതം മംഗളതരമായിരുന്നു എന്ന് അനുസ്മരിക്കുന്നു. അവളുടെ മനഃസ്ഥിതി മഞ്ഞുകട്ടപോലെ അലിയുന്നതായിരുന്നു. നായിക ആഡംബര ജീവിതം നയിച്ചിരുന്നില്ല. മുഖത്ത് ചന്ദനക്കുറി മാത്രമേ അണിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. നടിമാരുടെ അലങ്കാരമൊന്നും കൂടാതെ അവൾ ലോകമാകുന്ന അരങ്ങിൽ ഭംഗിയോടെ ശോഭിച്ചെന്നും അയാൾ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

വരികൾ 24

"ഞാനോ, നീർക്കെട്ടുമൂടുന്നൊരു നയനതടം
വിങ്ങിമങ്ങിക്കുഴങ്ങി-
....
ത്താനോരോ ജീവിതായോധനമുറിവുകളേ-
റ്റോടിവാടേണ്ടിവന്നു."

അർത്ഥവിശദീകരണം

പീനോൽകണ്ഠാപരീതൻ	=	വർദ്ധിച്ച ഉത്കണ്ഠയുള്ളവൻ
വിധുരത	=	കഠിനദുഃഖം

ആശയവിശദീകരണം

▶ അപ്രതീക്ഷിത വിരാമം

നായികയുടെ ജീവിതാവസ്ഥയിൽ വിധിയേല്പിച്ച മങ്ങലിനെപ്പറ്റി പറയുന്നു. നായിക രംഗത്ത് ശോഭിച്ചിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ വിധിയാകുന്ന കർട്ടൻ വീണു. ഇനി ജീവിതത്തിൽ മുറിവേറ്റ് ക്ഷീണിച്ചാണ് താൻ കഴിയേണ്ടി വരികയെന്നും നായകൻ കേഴുന്നു. മനോഹര ജീവിതത്തിന് അപ്രതീക്ഷിത വിരാമം പോലെ ഭാര്യയുടെ മരണം അയാൾ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

വരികൾ 25

"പ്രാതഃകാലം വരുമ്പോൾ ത്തവ ചരമകഥാ -
സ്മാരകംപോലെ പാടും
....
കൈതപ്പൂവെന്നെ നോക്കി ത്രപയൊടപഹസി -
ച്ചീടുമേ വാദമില്ല."

അർത്ഥവിശദീകരണം

പ്രാതഃകാലം	=	പ്രഭാതം
വാദമില്ല	=	തർക്കമില്ല
ത്രപ	=	വിനയം

ആശയവിശദീകരണം

▶ പ്രകൃതി അപഹസിക്കുന്നു

നേരം വെളുത്ത് ഞാൻ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങുമ്പോൾ കാറ്റിന്റെ ആശ്ലേഷത്തിലിരിക്കുന്ന കൈതപ്പൂവ് എന്നെ പരിഹസിക്കുന്നുവെന്ന് നായകൻ പറയുന്നു. അയാളുടെ ഏകാന്തയാണ് വരികളിൽ നിറയുന്നത്. നേരംവെളുത്ത് മുറ്റത്തിറങ്ങുന്നതുതൊട്ട് ഒറ്റയ്ക്കാണെന്ന യാഥാർഥ്യം അയാൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിപോലും തന്നെ പരിഹസിക്കുന്നുവെന്നു അയാൾക്ക് തോന്നുന്നു.

വരികൾ 26

"വാതവ്യാസംഗമൂലം വിറയുടയ പുരാ -
രാമവല്ലീകുലത്തെ
....
പ്രേതക്കാട്ടിൽക്കടത്തും കരവുമഫലമ -
ല്ലോഷധീശന്നു മേലിൽ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

വാതവ്യാസംഗം	=	കാറ്റാടി
പുരാരാമവല്ലീ കുലം	=	വീട്ടിലെ ആരാമ വല്ലികളുടെ കൂട്ടം
സ്ഫീതസ്നേഹം	=	വർദ്ധിച്ചസ്നേഹം
ആതങ്കം	=	സങ്കടം
ഔഷധീശൻ	=	ചന്ദ്രൻ

ആശയവിശദീകരണം

▶ ചന്ദ്രൻ ഔഷധീശൻ

ചന്ദ്രന് നിന്റെ ചാമ്പലിൽ തൊടുമ്പോൾ സംതൃപ്തി ലഭിയ്ക്കും. കാറ്റ് മൂലം വിറയ്ക്കുന്ന ആരാമവള്ളികളെ നീ സ്നേഹപൂർവ്വം തലോടുകയും നനയ്ക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് നിന്റെ വെണ്ണീർ ശ്മശാനത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രൻ നിന്നെ സ്പർശിച്ച് സംതൃപ്തി നേടുന്നത്. കാരണം ചന്ദ്രൻ ഔഷധീശൻ ആണെന്നു നായകൻ പറയുന്നു.

വരികൾ 27

"സാനന്ദം സുപ്രഭാതോദയമഹിമ പുക-
ഴ്ത്തുന്ന പക്ഷിവ്രജത്തിൻ-
....
ക്കൂനംപറ്റില്ല, നിൻ കണ്ണുകൾ നിയതിനിയോ-
ഗത്തിനാൽ മുദ്രിതങ്ങൾ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

സുപ്രഭാതോദ യമഹിമ	=	മനോഹരപ്രഭാതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം
പക്ഷിവൃജം	=	പക്ഷിക്കൂട്ടം
ഗവാക്ഷം	=	വാതായനം
മുദ്രിതം	=	അടച്ചത്

ആശയവിശദീകരണം

▶ ദീർഘനിദ്രാസൗഭാഗ്യം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു

ഈ ഉറക്കത്തിൽ നിന്ന് നിന്നെ ആരും ഉണർത്തി ഉപദ്രവിക്കില്ലെന്ന് നായകൻ പറയുന്നു. സർവ്വേശ്വരൻ നിന്റെ കണ്ണുകൾ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അടച്ച് നിനക്ക് ദീർഘനിദ്രാസൗഭാഗ്യം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും നായകൻ പറയുന്നു.

വൃത്തം: സ്രഗ്ദ്ധരാ വൃത്തത്തിലാണ് ഈ വിലാപകാവ്യം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ലക്ഷണം: 'ഏഴേഴായ് മൂന്നു ഖണ്ഡം
മരഭനയയയം സ്രഗ്ദ്ധരാവൃത്തമാകും.'

Summarised Overview

വിലാപകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ കൃതിയാണ് വി.സി.ബാലകൃഷ്ണപണിക്കരുടെ ഒരു വിലാപം. 1909-ൽ കവനകൗമുദിയിലാണ് ഒരു വിലാപം എന്ന വിലാപകാവ്യം പ്രസിദ്ധീകൃതമായത്. പെരുമഴയുള്ള ദിവസം അർദ്ധരാത്രി അന്തരിച്ച ഭാര്യയുടെ സമീപത്തായി ദുഃഖിച്ചിരിക്കുന്ന പുരുഷനെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഈ വിലാപകാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഇഷ്ടഭാജനത്തിന്റെ മരണം വിഷൂചിക (കോളറ) ബാധിച്ചാണ് സംഭവിച്ചത്. അയാൾ പ്രിയതമയുടെ ഉടൽ തലോടിക്കൊണ്ട് തന്റെ നഷ്ടമോർത്ത് കരയുന്നു. പിന്നെ കുറച്ചൊരു ആശ്വാസം ലഭിക്കുന്നതിനായി തത്ത്വചിന്തകളെ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ പരാശക്തിയിൽ ആശ്വാസം തേടുന്നതായി വിശ്വസിച്ച് ഭാര്യയുടെ സൽഗുണങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുകയും ദാമ്പത്യജീവിതത്തിൽ ഇരുവരും പങ്കിട്ട നിമിഷങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടെ അയാൾ അല്പം സമാധാനിക്കുന്നു. അടുത്ത ജന്മത്തിലും തങ്ങൾക്ക് വീണ്ടും ദമ്പതികളായി പിറക്കാമെന്ന പ്രത്യാശയോടെ കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു. ഇരുപത്തിയേഴ് ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഈ കാവ്യം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ നശ്വരതയിൽ നിന്നാരംഭിച്ച് ദുർവിധി സമ്മാനിക്കുന്ന ആഘാതങ്ങളിൽ പകച്ച് പിന്നീട് മരണാനന്തരം ജീവിതം തുടങ്ങാമെന്ന പ്രത്യാശ പങ്കുവെച്ചുകൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നു.

അന്തരിച്ച ഭാര്യയുടെ സമീപം അർദ്ധരാത്രി ദുഃഖിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഭർത്താവ്. പ്രകൃതി നിശ്ചലമായി ഈ രംഗത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. വിലാപകാവ്യത്തിനു യോജ്യമായ അവതരണശൈലിയാണ് ഇവിടെ കവി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദുഃഖം മൂലം അവശത അനുഭവിക്കുന്ന ഭർത്താവ് ഭാര്യയുടെ മൃതശരീരത്തെ നോക്കിയിരിക്കുന്നു. അയാളുടെ ശരീരചലനങ്ങൾ ഒരു പാവയെപ്പോലെയായിരുന്നു. യാന്ത്രിക ചലനങ്ങളുടെ കൃത്രിമത്വമാണ് ഇവിടെ ദർശിക്കാനാകുന്നത്.

ലോക സാഹിത്യത്തിന്റെ തിണ്ണയിൽ നിർത്താവുന്ന കൃതിയാണ് ഒരു വിലാപമെന്നു ഉള്ളൂർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഹ്രസ്വജീവിതകാലത്തിനിടയ്ക്ക് ശ്രദ്ധേയ രചനകൾ മലയാളസാഹിത്യമേഖലയ്ക്ക് സമ്മാനിച്ച അതുല്യ പ്രതിഭയുടെ മഹത്തായ സൃഷ്ടിയാണിത്. കവിയുടെ ആത്മനിഷ്ഠതയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ തത്വചിന്ത വരികളിൽ പ്രകടമായി കാണാം. ജീവിതത്തിന്റെ നശ്വരതയും നിസാരതയും ചിന്തകളിൽ കടന്നുവരുന്നു. രൂപഭംഗിയേക്കാളും ജീവിതത്തിൽചെയ്ത സൽപ്രവർത്തികളും ധാർമിക നിലപാടുകളുമാണ് അവശേഷിക്കുകയെന്നു കവിത ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. ഭർത്താവിനോടുള്ള നിഷ്കളങ്ക പ്രേമമാണ് സ്ത്രീകളുടെ പ്രധാനഗുണം. അത് തന്റെ ഭാര്യയിലും ഒത്തിണങ്ങിയിരുന്നു എന്ന് അയാൾ ഓർക്കുന്നു. ശ്രേഷ്ഠ വനിതകൾക്കുള്ള നിരവധി ഗുണങ്ങൾ അവരിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരുന്നു. അങ്ങനെയൊരാളാണ് വിടപറഞ്ഞുപോയത്. ഭാര്യയുടെ ശരീരത്തിനരികെ പ്രകൃതിയിലെ മാറ്റങ്ങളൊന്നും സ്പർശിക്കാത്തവിധമുള്ള ഭർത്താവിന്റെ ഇരിപ്പ്, തന്റെ പ്രിയതമയുടെ മരണം അയാളിലുണ്ടാക്കിയ തകർച്ചയുടെ ആഴത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വർഷകാലത്തെ തോരാമഴയുമായി പ്രകൃതിയും ആ കണ്ണീർപെയ്തിനോപ്പം നിൽക്കുന്നു. ഏകാന്തതയുടെ യാഥാർഥ്യബോധത്തിൽ നഷ്ടത്തെ അംഗീകരിക്കാൻ പാടുപെടുന്ന ഭർത്താവിന്റെ ചിത്രത്തോടെ കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നിടത്തും വേർപാടിന്റെ വിലാപം തന്നെയാണ് ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നത്.

Assignments

1. അന്തരിച്ച ഭാര്യയുടെ അടുത്തിരിക്കുന്ന പുരുഷനെ കവി എങ്ങനെയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്?
2. നായകന്റെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയെ കവി എപ്രകാരമാണ് വിവരിക്കുന്നത്?
3. വിലാപകാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ നാഴികക്കല്ലായി വിലയിരുത്തുന്ന കൃതിയാണ് വി.സി.ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ 'ഒരു വിലാപം'. പാഠഭാഗത്തെ മുൻനിർത്തി വിലയിരുത്തുക.
4. വിലാപകാവ്യപ്രസ്ഥാനം മലയാള നവോത്ഥാന കവിതയുടെ ആദ്യദശയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു-വിലയിരുത്തുക.
5. 'ഒരു വിലാപം'-അനശ്വര കവിത്വത്തിന്റെ കാൽപ്പനിക രചന-വിലയിരുത്തുക.

Suggested Readings

1. രാജൻ. എൻ, വിലാപവും കലാപവും കവിതയിൽ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം
2. പ്രൊഫ.എ.ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, വി.സി.യും കാല്പനിക കവിതയും,
3. വേണുഗോപാൽ കെ.എം, വിലാപങ്ങളുടെ പുസ്തകം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശൂർ

References

1. വി.സി.ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ, ഒരു വിലാപം, പൂർണ്ണാ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.
2. ഡോ. എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശൂർ
3. ദേശമംഗലം രാമകൃഷ്ണൻ, വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ
4. ഡോ.എഴുമറ്റൂർ രാജാരാജവർമ്മ, വിലാപകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 2

നളിനി

കുമാരനാശാൻ

Learning Outcomes

- കവിത്രയത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നു
- കാൽപ്പനികകവിതയുടെ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ച് അറിവ് നേടുന്നു
- കുമാരനാശാന്റെ കാവ്യജീവിതത്തെ പരിചയപ്പെടുന്നു
- ആശാൻ കവിതകളിൽ നളിനിയുടെ ഇടം കണ്ടെത്തുന്നു
- ഖണ്ഡകാവ്യമെന്ന നിലയിൽ നളിനിയുടെ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുന്നു
- നളിനിയിലെ കാവ്യബിംബങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുന്നു

Background

ഖണ്ഡകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം

മഹാകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം മലയാള കവിതയെ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ചത് ഭാവോജ്വലമായ ഒരു നവകാവ്യ മണ്ഡലത്തിലായിരുന്നു. ആ വിധത്തിൽപ്പെട്ട രചനകൾ 'ഖണ്ഡകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം' എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. കാവ്യപരമായ ഒരു പരിണാമ പ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു അത്. മലയവിലാസമാണ് മലയാളത്തിലെ ആദ്യം ഖണ്ഡകാവ്യം എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന കൃതി. ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്ന് മലയാളത്തിലേക്ക് സംക്രമിച്ച കാവ്യപ്രസ്ഥാനമാണെന്ന ധാരണയുണ്ട്. എന്നാൽ മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവയിൽ നിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ് സംസ്കൃതത്തിലെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

'ഖണ്ഡകാവ്യം ഭവേത് കാവ്യ

സൈ്യക ദേശാനുസാരി ച'' എന്നാണ് സാഹിത്യദർപ്പണ'ത്തിൽ വിശ്വനാഥാചാര്യൻ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന് ലക്ഷണനിർണയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (മഹാകാവ്യത്തിന്റെ ഏതാനും അംശങ്ങൾ മാത്രം സാമ്യമുള്ളത് ഖണ്ഡകാവ്യം)

എൻ . കുമാരനാശാൻ

ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളാൽ സമ്പന്നമാണ് ആശാന്റെ കാവ്യലോകം. മഹാകാവ്യത്തിന്റെ ശ്രേണീകരിക്കപ്പെട്ട ധാരണകളിൽ നിന്ന് മാറി കവിതയെ പുതുവഴികളിലൂടെ കൊണ്ടു പോയ കവിയാണ് അദ്ദേഹം. കുമാരനാശാന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ ജീവിതകാമിയായ ഒരു കവിയും വിരാഗിയായ തത്ത്വജിജ്ഞാസുവും ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ആദ്യകാലത്ത് എഴുതിയ കവിതകൾ മുതൽ പിൽക്കാലത്ത് രചിക്കപ്പെട്ട കവിതകളിൽ വരെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഘടകങ്ങൾ ഇഴുകിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതായിക്കാണം. ശ്രീനാരായണപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ആയുള്ള ബന്ധം ആശാന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാന വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. ലൗകികവും ആത്മീയവുമായ ജീവിതങ്ങൾക്കിടയിലെ ആത്മസംഘർഷങ്ങളെ ആശാന്റെ കവിതകൾ ഉടനീളം കൊണ്ടു നടക്കുന്നതായി കാണാം. വീണപൂവിലും നളിനിയിലും കരുണയിലും ലീലയിലുമെല്ലാം അതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം

ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിൽ മലയാളകവിതയെ ഭാവഗൗരവത്തിലേക്കും ദാർശനിക ഔന്നത്യ

ത്തിലേക്കും ഉയർത്തിയ കവിയാണ് കുമാരനാശാൻ എന്ന് ഡോ.പി പവിത്രൻ നിരീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. 'എഴുത്തച്ഛനു ശേഷം മലയാളിയുടെ കാവ്യാവബോധത്തെയും ജീവിതാവബോധത്തെയും ഇത്രയ്ക്ക് സ്വാധീനിച്ച മറ്റൊരു കവിയില്ല. ചരിത്രപരമായി കാല്പനികതയ്ക്ക് തുടക്കം കുറിച്ച ഇന്ത്യൻ കവികളിലൊരാളായാണ് ആശാൻ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാധീനം ഏതെങ്കിലും സവിശേഷ പ്രസ്ഥാനത്തിനകത്ത് ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. സന്യാസവും ലൗകികതയും തമ്മിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഇന്ത്യൻ മനസ്സിൽ നിലനിന്ന സംഘർഷത്തെ പുതിയ ചരിത്രഘട്ടത്തിനനുസരിച്ച് പരിഹരിച്ച കവിയാണദ്ദേഹമെന്നു പറയാം. ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ സമൂഹനിർമ്മിതിക്ക് ആധാരമായ തത്ത്വാവബോധം സമ്മാനിച്ച ശ്രീനാരായണഗുരു (1856 -1928)വിന്റെ ശിഷ്യത്വമാണ് ചരിത്രപരമായി ഇന്ത്യൻദർശനത്തിന്റെ ഭാരങ്ങളേറ്റെടുക്കാൻ ആശാനെ പ്രാപ്തനാക്കിയതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകം. ശ്രീനാരായണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യകാല സംഘാടകൻ എന്ന നിലയിലുള്ള അനുഭവങ്ങൾ സാമൂഹിക സംഘർഷങ്ങളെ അടുത്തറിയാൻ ആശാനെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു'.

'ആശാനും മലയാള സാഹിത്യവും' എന്ന കൃതിയിൽ ആശാന്റെ ആത്മീയകൃതികൾ ഹൈന്ദവ ദർശനത്തെക്കാൾ ബൗദ്ധദർശനത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നതെന്ന് ഇ.എം.എസ് നമ്പൂതിരിപ്പാട് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. 'വിപ്ലവത്തിന്റെ ശുക്രനക്ഷത്രം' എന്നാണ് ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി ആശാനെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. 'ജാതിവ്യവസ്ഥയെ നേരിട്ട് ആക്രമിക്കുന്ന ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലും ദുരവസ്ഥയിലും മാത്രമല്ല നളിനിയിലും ലീലയിലും മുന്നോട്ടു വെക്കുന്നതും വിപ്ലവമാണ് എന്നും ഒരു പക്ഷേ പിൽക്കാല കൃതികളെക്കാൾ ആഴത്തിലുള്ള വിപ്ലവം അതാണ്' എന്നും മുണ്ടശ്ശേരി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ ലിബറലിസമാണ് ആശാൻ കവിതയെ സ്വാധീനിച്ചത് എന്ന് നിരീക്ഷിച്ച നിരൂപകനാണ് തായാട്ട് ശങ്കരൻ (ആശാൻ:നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കവി) .

നിയോക്ലാസിസത്തിന്റെ കാവ്യരൂപമായ മഹാകാവ്യത്തെ ആശാൻ തിരസ്കരിച്ചു. രുക്മാംഗദചരിതത്തിനും ഉമാകേരളത്തിനും ആശാനെഴുതിയ വിമർശനങ്ങൾ മലയാള കവിതയിലെ അഭിരുചി പരിണാമത്തിന്റെ അവിസ്മരണീയമായ ചരിത്രരേഖകളാണ്. ആശാൻ സ്വീകരിച്ച സാഹിത്യരൂപം ഭാവാത്മകമായ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടേതായിരുന്നു. ഭാവഗീതങ്ങളുടെ ചില സമാഹാരങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ആശാനെ മഹാകവിയാക്കിത്തീർത്തത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ തന്നെ (ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ)

മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് നളിനി. നിരക്ഷരർക്കുപോലും പരിചിതമായ ഈ കാവ്യത്തിലെ വരികൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് അതിന്റെ ജനസമ്മതിതന്നെയാണ്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തിൽ കേരളീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ നാടുവാഴിത്തത്തിനും കൂട്ടുകുടുംബ വ്യവസ്ഥിതിയ്ക്കും തകർച്ച അനുഭവപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ഈ കാലയളവിൽ പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസവും സ്വാതന്ത്ര്യ സമരപ്രസ്ഥാനവും, ദേശീയതയും പുരോഗമനപരമായ നവീനാശയങ്ങളും സമൂഹത്തിലും വ്യക്തി കേന്ദ്രിതമായ തലങ്ങളിലും കൃത്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി സാഹിത്യത്തിൽ നവീന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉടലെടുത്തു. തുടർന്ന് സാഹിത്യത്തിൽ കാല്പനികതയും ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനവും ജനിച്ചു . മാനസികവും വൈകാരികവുമായ സംഘർഷങ്ങൾ, കഥാപാത്രവൈചിത്ര്യം എന്നിവയും ഇവയുടെ മറ്റു പ്രത്യേകതകളാണ്. ജീവത്തായ അനുഭവാഖ്യാനവും രൂക്ഷമായ പ്രശ്നാവതരണവും ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളാണ്. മാനുഷികമായ ഭാവങ്ങളുടെ സ്വാധീനം ശക്തമായി ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു . ഇവയിൽ ആറിൽ കുറവുസർഗ്ഗങ്ങളാണുള്ളത്. സംസ്കൃതാലങ്കാരികന്മാർ മഹാകാവ്യവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ ലക്ഷണം നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നത്.

പ്രധാന ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ

വീണപൂവ്	-	കുമാരനാശാൻ
മലയവിലാസം	-	എ.ആർ .രാജാരാജവർമ്മ
ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത	-	കുമാരനാശാൻ
ദൈവയോഗം	-	കേരളവർമ്മ വലിയകോയിതമ്പുരാൻ
ആസന്ന മരണചിന്താശതകം	-	കെ.സി.കേശവപിള്ള
മഗ്ദലനമറിയം	-	വള്ളത്തോൾ
കർണ്ണഭൂഷണം	-	ഉള്ളൂർ

നളിനിയുടെ ബാല്യകാലസുഹൃത്തായിരുന്നു ദിവാകരൻ. യൗവ്വനാരംഭത്തിൽ ദിവാകരൻ സ്വദേശം വിട്ടു പോയി. നളിനിക്ക് ദിവാകരനോട് പ്രണയമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അവൾ തന്റെ പ്രണയം രഹസ്യമാക്കിവച്ചു. ഇതൊന്നും അറിയാതെ യൗവനയുക്തയായ മകളെ വിവാഹം കഴിപ്പിയ്ക്കുവാൻ നളിനിയുടെ മാതാപിതാക്കൾ ആലോചിക്കുന്നു. തന്റെ വിവാഹം തീരുമാനിച്ചുവെന്ന് അറിഞ്ഞ നളിനി തോഴിമാരറിയാതെ വീടുവിട്ടിറങ്ങുകയും ആത്മഹത്യയ്ക്കു മുതിരുകയും ചെയ്തു. നദിയിൽ ചാടിയ അവളെ ഒരു താപസി രക്ഷപ്പെടുത്തി. അവൾ ആ താപസിയുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ അവരുടെ ആശ്രമത്തിൽ അഞ്ചുവർഷക്കാലം വസിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ കഴിയവേ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ ഹിമാലയസാനുവിൽ വെച്ച്, യോഗിയായി മാറിയ ദിവാകരനെ നളിനി കണ്ടുമുട്ടി. പരസ്പരം തിരിച്ചറിഞ്ഞശേഷം നളിനിയുടെ നിഷ്ഠയിൽ സന്തോഷവാനായ യോഗി അവളെ അനുഗ്രഹിച്ച ശേഷം തന്റെ യാത്രയ്ക്ക് ഒരുമ്പെട്ടു. തത്ക്ഷണം പതിയോടുള്ള പ്രേമത്തോടെ അവൾ 'ദൃഢമിപ്പദാംബുജത്തിന്റെ സീമയിതുപോകിലില്ല ഞാൻ' എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാല്ക്കൽ വീണ് കേഴുന്നു. ഉടനെ ദിവാകരയോഗി അവളോട് കരുണയോടെ മഹാവാക്യതത്ത്വത്തെപ്പറ്റി പറയുകയും സന്യാസിജീവിതത്തെപറ്റി ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. പരമമായ ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭൂതിയിൽ ലയിച്ച അവളിൽ നിന്ന് ഓംകാരധ്വനിയോടെ ഒരു ധാമവും കൂടി ചേർന്ന് മിന്നൽ പോലെ വേർപെട്ടുപോയി.

"പട്ടിടഞ്ഞതനുതന്റെ
മേനിവേർപെട്ടിടാഞ്ഞത്
യോഗിയറിയുകയും ചെയ്തു''

തന്റെ ശിഷ്യയെ തേടി യോഗിനി തദവസരത്തിൽ തടാകക്കരയിലെത്തുന്നു. നളിനിയുടെ ശരീരം കണ്ട് യോഗിനി, പശു തന്റെ മരിച്ച കിടാവിനെ നോക്കി കേഴുന്നതുപോലെ വാവിട്ട് നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. നളിനിയെന്നാമന്ത്രണം യോഗിനിയിൽ നിന്ന് ദുഃഖത്തോടെ വരാൻ തുടങ്ങി. എന്നിട്ട് വിധിപ്രകാരം അവരിരുവരും അവളുടെ സംസ്കാരം നടത്തി. സന്ധ്യാസമയം യോഗിനി അവിടെ നിന്ന് യാത്രയായി. അവസാനം ആ മഹാൻ ബ്രഹ്മലയമാകുന്ന നിത്യസുഖം പ്രാപിച്ചു.

പ്രധാനകൃതികൾ: വീണപൂവ്, നളിനി, ലീല, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി, പ്രരോദനം, ദുരവസ്ഥ, ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത, കരുണ എന്നീ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ, മണിമാല, വാനമാല, പുഷ്പവാടി എന്നീ ലഘു കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ, ബാലരാമായണം, ശ്രീബുദ്ധചരിതം തർജ്ജമ, വിചിത്രവിജയം-നാടകം. എസ്.എൻ.ഡി.പി.യോഗം സെക്രട്ടറി, നിയമസഭാംഗം തുടങ്ങിയ പദവികൾ വഹിച്ചിട്ടുണ്ട് . 1924 ൽ പല്ലനയാറ്റിലുണ്ടായ ബോട്ടപകടത്തിൽ മരണമടഞ്ഞു. സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താവ്, സ്നേഹഗായകൻ, വിപ്ലവകാരി, തത്ത്വചിന്തകൻ തുടങ്ങിയ അനേകം വിശേഷണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവനിവാഴ്‌വ് കിനാവാണെന്നും ശ്രീഭൂവിലസ്ഥിരയാണെന്നും ഒരു വേദാന്തിയെപ്പോലെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു.

Keywords

ആദർശാത്മകപ്രണയം-നവോത്ഥാനം-ഖണ്ഡകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം-കാൽപ്പനികത

Discussion

- ആശാന്റെ കവിതകൾ ലൗകികജീവിതത്തെ വെടിയുകയും ആത്മീയ ജീവിതത്തെ കൂട്ടുപിടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു

ഭാരതീയ കാവ്യപാരമ്പര്യത്തിൽ താമരയും സൂര്യനും പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു കാവ്യബിംബങ്ങളാണ്. നളിനിയിലെ കേന്ദ്ര കഥാപാത്രങ്ങളായ നളിനിയും, ദിവകാരനും താമരയുടെയും സൂര്യന്റെയും പ്രതീകങ്ങളാണ്. ഉയരങ്ങളിൽ നിൽക്കുന്ന സൂര്യൻ യോഗിയും അന്യജീവനുതകി സ്വജീവിതം ധന്യമാക്കുന്നവനുമാണ്. അലൗകികവും ആത്മീയവുമായ തലത്തെ ഉയരത്തിൽ നിൽക്കുന്ന സൂര്യന്റെ സ്ഥാനം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ചേറിൽ വിരിഞ്ഞ താമരയാകട്ടെ ലൗകീക ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. ഇവർക്കിടയിലെ പ്രണയഭാവത്തിന് ആത്മീയതയുടെ അചഞ്ചലമായ ഒരു തലം കണ്ടെത്തുകയാണ് കവി. നളിനി അഥവാ ഒരു സ്നേഹം എന്ന കവിത ആ നിലയിൽ അനാദിയും അനശ്വരവുമായ പ്രണയഭാവത്തിലേയ്ക്കുള്ള സഞ്ചാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനകൾ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നു. ലൗകികജീവിതവും ആത്മീയജീവിതവും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ആശാന്റെ കവിതകൾ ലൗകികജീവിതത്തെ വെടിയുകയും ആത്മീയ ജീവിതത്തെ കൂട്ടുപിടിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി കാണാം. വീണപൂവും ലീലയും കരുണയും നളിനിയുമെല്ലാം അതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ഒരു പക്ഷേ ആശാന്റെ ഉള്ളിൽ നടന്നിരുന്ന നിരന്തര സംഘർഷങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനങ്ങളായിരിക്കാം കവിതകളിലൂടെ പ്രകടമായത്.

വരികൾ 1

"നല്ല ഹൈമവതഭൂവിൽ,- ഏറെയായ്
കൊല്ലം - അങ്ങൊരു വിഭാതവേളയിൽ,
....
ഓമനച്ചെറുമൃണാളമെന്നപോൽ
വാമനേത്രയുടെ വാമമാം കരം."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഹൈമവതഭൂവ്	=	ഹിമവൽപ്രദേശം
വിഭാതം	=	പ്രഭാതം
രവി	=	ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂര്യൻ
ഭൂതി	=	ഭസ്മം
ദ്യോതമാനമുടൽ	=	തേജസ്സാർന്ന ശരീരം
ഭൂരി ജന്തുഗമനം	=	ധാരാളം ജന്തുക്കൾ വരുന്ന
അന്തരം	=	മനസ്സ്
ഉടലുവീഴുവോളം	=	മരണംവരെ

തപം	=	ചൂട്
ജരൽപ്രസൂനം	=	വാടിയമൊട്ട്
വാമനേത്ര	=	സുന്ദരി
വാമകരം	=	ഇടതുകരം

ആശയവിശദീകരണം

വസ്തു നിർദ്ദേശംകൊണ്ടാണ് കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഇവിടെ യുവയോഗിയെ വർണ്ണിക്കുന്നു. അതിരാവിലെ ഹൈമവതഭൂവിൽ യുവയോഗിയായ ദിവാകരൻ പ്രഭാതസൂര്യനെപ്പോലെ ശോഭിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നുവരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നത് വളരെക്കാലം തപസ്സു ചെയ്യുന്നവനും, ലോകഭയം തീണ്ടാത്തവനുമാണെന്നാണ്. മനസ്സാകുന്ന ശത്രുവിനെ തോല്പിച്ച യോഗി ഒരു ഭാഗ്യവാനാണെന്ന് കവി പറയുന്നു. കാടുകളെ ഭംഗിയായാണ് കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം അവിടെ കുളങ്ങൾ കണ്ടു. പക്ഷികളുടെ സംഗീതം പോലെയുള്ള സ്വരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ വശത്താക്കി. കൂടാതെ ശുഭരമ്യഭൂമി യോഗികൾക്കുള്ള നിർദോഷ ഭോഗവസ്തുവാണെന്നും ദിവാകരന് കാടുകളുടെ ഭംഗിയിൽ പ്രൗത്യാരസമുണ്ടെന്നും ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. യതിയുടെ ഗമനത്തിന് പലകാരണങ്ങളും ഫലങ്ങളുമുണ്ടെന്ന് ഇവിടെ വ്യംഗ്യാർത്ഥ സൂചന ലഭിക്കുന്നു. പിന്നിട് യോഗിക്കുണ്ടായ ഉത്കണ്ഠയെ കവി അന്വേഷിക്കുന്നു. അതിനു ഹേതുവായി കവി പറയുന്നത്, ശരീരാവസാനം വരെ വാസനയുടെ കെട്ടുപാട് തുടരുന്നു എന്നാണ്. അതായത് ജന്തുസഹജമായ വികാരം യോഗിക്കു പോലുമുണ്ടാകുമെന്നും ആശാൻ പറയുന്നു.

അന്നേരം ഈറനോടുകൂടി നളിനി അവിടെ വന്നു. തമ്മിൽ കണ്ടില്ലെങ്കിലും രണ്ടുപേർക്കും ഉള്ളിൽ ഉത്കണ്ഠ അനുഭവപ്പെട്ടു. ഉത്കണ്ഠയാൽ നളിനിയുടെ ശരീരത്തിൽ കുളിരുകോരി, ചുവന്ന വെയിലേറ്റിട്ടും അവളുടെ മുഖം വിളറി. അതിപ്രേമം മൂലവും പൂർവ്വ സ്നേഹത്തിന്റെ ദുഃഖകരമായ ഓർമ്മമൂലവും അവൾ ഞെട്ടി. അവളുടെ ഇടംകരം ചലിച്ചു. നിമിത്ത ശാസ്ത്രമനുസരിച്ച് സ്ത്രീകൾക്ക് ഇടതുകൈ തുടിക്കുന്നത് ഇഷ്ടജനസമാഗമത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

- ഹൈമവതഭൂവിൽ നളിനിയും ദിവാകരനും കണ്ടുമുട്ടുന്നു

വൃത്തം - രഥോദ്ധത. (രഥോദ്ധത ഒരു സംസ്കൃത വർണ്ണവൃത്തമാണ്)

ലക്ഷണം

"രം നരംല ഗുരുവും രഥോദ്ധത"

വൃത്തലക്ഷണമനുസരിച്ച് "ര നര" എന്നീ ഗണങ്ങളും "ല ഗ" എന്നീ അക്ഷരങ്ങളും വരുന്ന വൃത്തമാണിത്. ശൃംഗാരം, രതിക്രീഡ ഇവ വർണ്ണിക്കാൻ ഈ വൃത്തം ഉപയോഗിക്കുന്നു.

വരികൾ 2

"ഹന്ത! കാനനതപസ്വിനീ ക്ഷണം
ചിന്ത ബാലയിവളാർന്നു വാടിനാൾ,

……………………………………………………………

തെന്നലേ! തഴുവുകിന്നു ശങ്കവേ-
ണ്ടെന്നെ; ഞാൻ മലിനമേനിയല്ലെടോ”

അർത്ഥവിശദീകരണം

കാനനതപസ്വിനി	=	കാട്ടിൽ തപസ്സനുഷ്ഠിക്കുന്നവൾ
ഹന്ത	=	ആശ്ചര്യം
കുലവധൂടികൾ	=	കുലകന്യകകൾ
നിർണ്ണയം	=	തീർച്ച
പൗരി	=	നാഗരികസ്ത്രീകൾ
മൃതി	=	മരണം
ഹസം	=	ആക്ഷേപം
സ്നിദ്ധന്മാർ	=	സ്നേഹിതർ
ഭാവുകാംഗി	=	മംഗളാംഗി
ആവിലത	=	കാലുഷ്യം
ജീവഗതി	=	ആത്മാവിന്റെ ഗതി
സേതു	=	അണക്കെട്ട്
തന്വി	=	യുവതി
ഖിന്നഭാവം	=	ദുഃഖഭാവം
രവി	=	സൂര്യൻ
മലിനമേനി	=	മലിനശരീരം
കഞ്ജിനീതടം	=	താമരപൊയ്കയുടെ കര

ആശയവിശദീകരണം

കഠിനമായ ഉത്കണ്ഠയോടെ കാനന തപസ്വിനി വാടിപ്പോയി. കുലകന്യകമാരുടെ മനോരഥം ആർക്കും അറിയാൻ സാധിക്കില്ല എന്നു കവിവാക്യം. ഇനി കവി ഈ യുവതി(നളിനി)യുടെ പൂർവ്വ കഥ പറയാൻ തുടങ്ങുന്നു. ശരത്കാലം കൊണ്ട് ക്ഷീണം തോന്നിയാലും ഇവളുടെ സൗന്ദര്യം അതീവമായി ശോഭിക്കുന്നു എന്നിവിടെ കവി പറയുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഇവൾ ഒരു നാഗരിക കന്യകയാണെന്നും കവിസൂചന നല്കുന്നു. പല യുവാക്കളും ഇവളെ വേൾക്കാൻ കൊതിച്ചെന്നു കവി പറയുന്നു. ജീവിതാശകൾ നശിച്ച്, ഉൾപ്പൂവാടി, ജീവഗതിയോർത്ത് ഇവൾ ഭൂമിയിൽ ഇപ്രകാരം ദേവപാദസേവ ചെയ്ത് സന്യാസജീവിതം നയിക്കുന്നു. സൂര്യനെ നോക്കി നില്ക്കുന്ന താമര, തിരയുന്ന ദിക്കിലെല്ലാം സൂര്യകരം ഉള്ളതിനാൽ അത് കാറ്റേറ്റ് അലയുന്നതിൽ ദുഃഖിക്കേണ്ടതില്ല എന്നു സാരം. അപ്രകാരം അവൾ ദൈവികസുഖത്തിനായി ഈശ്വരചൈതന്യം തേടി അലഞ്ഞു. ഒരർത്ഥത്തിൽ നളിനി തന്റെ നായകനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് തപസ്സുചെയ്യുന്നത്. അവൾ ദുഷ്ക്കാലം നിമിത്തം ദുഃഖിക്കേണ്ടതില്ല. നായകന്റെ കൈ, അവൾ അയാളെ തിരയുന്ന ദിക്കിലുണ്ട് എന്ന് സൂചന നൽകുന്നതിലൂടെ നായകൻ നളിനിയുടെ സമീപത്തുണ്ടെന്ന് സാരം. നളിനിയുടെ പാട്ടിനെ കവി പുകഴ്ത്തുന്നു. പാട്ടിനെ തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കുന്ന മരങ്ങളുടെ ശാഖയായും, കുയിലിന്റെ പാട്ടിനെ അവ അവഗണിക്കുന്നതായും ഇവിടെ വ്യംഗ്യാർത്ഥം. അലങ്കാരം കാവ്യലിംഗം.

▶ നളിനിയുടെ പൂർവ്വ ചരിത്രം പറയുന്നു.

വരികൾ 3

“കഞ്ജലീനഖഗരാഗമെന്നപോൽ
മഞ്ജുഗാനമതു വീണ്ടുമീവിധം
....
കാടുതൻ നടുവിലും സുമർത്തുവിൽ
പാടീടും കുയിലുപോലെ, ചൊല്ലിനാൾ”

അർത്ഥവിശദീകരണം

കുഞ്ജലീനഖഗരംഗം	=	വള്ളിക്കെട്ടിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പക്ഷിയുടെ പാട്ട്
ആഞ്ഞ	=	നീണ്ട
കൃശാ	=	മെലിഞ്ഞവൾ
തരുതലം	=	വൃക്ഷച്ചുവട്
ഇന്ദു	=	ചന്ദ്രൻ
യമി	=	മനോനിഗ്രഹമുള്ളയാൾ
ആശു	=	പെട്ടെന്ന്
പാരം	=	ഏറ്റവും
അഗതി	=	അശരണ
വല്ക്കലം	=	മരവുരി
ഭഗിനി	=	സഹോദരി
വാരിമേൽ	=	വെള്ളത്തിന്മേൽ
സന്നവാസനൻ	=	വാസന നശിച്ചവൻ
പരിശങ്കമാനയായ്	=	വളരെ ആശങ്കയോടെ
ആസ്ഥ	=	സ്ഥായി
പുരോഗതം കരുതി	=	പണ്ടത്തെ ഓർത്ത്
ശരീരി	=	ആത്മാവ്
മാൽ	=	ദുഃഖം
നവ്യം	=	പുതിയത്
പരിധി	=	പ്രഭാചക്രം
ദിഷ്ടം	=	ഭാഗ്യം
പരനുള്ളുകാട്ടുവാൻ	=	സ്വന്തം ഹൃദയം അന്യനുമനസ്സിലാക്കാൻ
നരൻ	=	മനുഷ്യൻ
അതിദൂനതയാൽ	=	ഏറ്റവും ഖിന്നയായി
വരാംഗി	=	സുന്ദരി
സുമർത്തുവിൽ	=	വസന്തകാലത്തിൽ

ആശയവിശദീകരണം

കുയിലിന്റെ ഗാനം പോലുള്ള ഗാനം കേട്ട ദിവാകരൻ താമര പൊയ്കക്കു സമീപം വന്നു. ദിവാകരൻ നളിനിയെ കാണുന്നു. ആ ഏകാന്തത്തിൽ അത്ര സുന്ദരിയായ അവളെ കണ്ടിട്ടും അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രണയഭാവങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ദിവാകരനെ കണ്ട പ്പോൾ നളിനിയുടെ കരിംകൂവളപ്പൂവുപോലുള്ള കണ്ണുകൾ താനേ

വിടരുകയും ഉൾപ്രമോദം വേലിയേറ്റം കൊള്ളുന്നതായും കവി പറയുന്നു. അവൾ അവനെ കണ്ടതും ആദ്യം ഞെട്ടുകയും പിന്നീട് കുഴയുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ദിവാകരനെ വണങ്ങി. ദിവാകരൻ നളിനിയെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ട് അവളെ തന്റെ കാൽപ്പാദത്തിൽ നിന്ന് എണീപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ട് കൈയ്യാൽ ആംഗ്യം കാട്ടി. തന്റെ പ്രവൃത്തിയാൽ ഭവാൻ എന്ത് കരുതി കാണുമെന്നവൾ ചിന്തിക്കുന്നു. ഉടൻ ദിവാകരൻ പറയുന്നു. ഞാൻ അതീവ സന്തുഷ്ടനാണ് സഹോദരീ, കാഴ്ചയിൽ താപസ സന്താനത്തെപോലെയുള്ളവളേ നീ ആരാണ്? തന്നെ ദിവാകരൻ തിരിച്ചറിയാത്തതിൽ നളിനി ഖേദം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻ നളിനിയാണെന്ന് ദിവാകരനോട് അവൾ പറയുന്നു. താൻ സന്യാസിനിയാണെങ്കിലും തന്റെ മനസ്സ് ഭവാനെയോർത്താണ് തപസ്സിൽ വാണതെന്നും അവൾ അറിയിക്കുന്നു. നളിനിയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട ദിവാകരൻ സൗമ്യമായി മന്ത്രിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇളം കുരുന്നുവല്ലിയായാൽ അറിയാത്തമാതിരിയാണ് നളിനിയെ താൻ തിരിച്ചറിയാത്തതെന്നും അയാൾ പറയുന്നു. എന്നാൽ നളിനി യോഗിയെ കണ്ടപ്പോൾ ഉടനെ ഓർമ്മിച്ചത്, 'ഇഷ്ടജന രൂപമോരുവാൻ നാരിമാർക്കു നയനം സസൂക്ഷ്മമായതാണ്' കാരണമെന്നും കവി പറയുന്നു. നളിനി നീയെന്നെ ഓർക്കുന്നതെന്തിനാണെന്നും ദിവാകരൻ ചോദിക്കുന്നു. വിവേകികൾ അന്യജീവനുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ ജീവിതം ധന്യമാക്കുകയാണ് ചെയ്യാറുള്ളത്. അതിനു മറുപടിയെന്നോളം നളിനി പറയുന്നു. ആര്യ ഞാനൊരുകാര്യം ചോദിക്കാം. അതു കൊള്ളാവുന്നതാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും എന്റെ ദുഃഖം വലിയ ഭാരമായി അനുഭവിക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽ ഈ ഭാരം മാറ്റാൻ ഭവാനൊഴികെ വേറാരുമില്ലയെന്നും അവൾ പറയുന്നു. സ്വന്തം ഹൃദയം അന്യനു കാട്ടി കൊടുക്കുവാൻ ഒരുപായവും ദൈവം മനുഷ്യന് നല്കിയിട്ടില്ലെന്നും ഭാഷയാണെങ്കിൽ അപൂർണ്ണവും അതിൽ തന്നെ പിഴയും അർത്ഥശങ്കയും വന്നു ഭവിക്കുമെന്നുമവൾ നിരാശപ്പെടുന്നു. താൻ തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടാൽ ഇനി ജീവിതം അസഹനീയമെന്നും നളിനി പറയുന്നു. ദുഃഖഭാരം തീർന്ന അവൾ കുയിലിന്റെ മാധുര്യമൊഴി പോലെ സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

- അപൂർണ്ണവും അർത്ഥശങ്ക നിറഞ്ഞതുമായ ഭാഷ

വരികൾ 4

"വന്നു വത്സല, ഭവാൻ സമക്ഷമാ-
യിന്നു, ഞാൻ വ്യഥ മറന്നതോർക്കയാൽ,
....
കാട്ടി സാഹസമനല്പമേതുതാ-
നാട്ടെ, നിൻ നിയമചര്യ നന്നയേ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അഴൽ	=	ദുഃഖം
സത്വരം	=	വേഗം
ലോലൻ	=	പ്രസരിപ്പുള്ളവൻ
എണ്ണിടുന്നു	=	ഓർത്തിടുന്നു

സഹജൻ	=	കൂട്ടുകാരൻ
ഉടലുവിടുക	=	ആത്മഹത്യചെയ്യുക
പന്നഗം	=	പാമ്പ്
കാതരാശയ	=	ഭയപ്പെട്ടവൾ
ദയദനിശ്ചയം	=	ഭയങ്കരമായ നിശ്ചയം
സത്രപം	=	ലജ്ജയോടെ/ലജ്ജയോടുകൂടി
ആർത്തി	=	ദുഃഖം
കയം	=	ആഴമുള്ളസ്ഥലം
ചണ്ടിതൻ പടലി	=	പായൽക്കൂട്ടം
ഇമ്പമേകുക	=	സന്തോഷമേകുക
ചിത്രഭാനു	=	സൂര്യൻ
ഉടജം	=	ആശ്രമം
അന്വഹം	=	ദിവസേന
ഏല്ക്ക	=	സ്വീകരിക്ക

ആശയവിശദീകരണം

▶ ദിവാകരനെ കണ്ട ഉത്സാഹം കൊണ്ട് നളിനി മനസ്സുതുറക്കുന്നു

ദിവാകരനെ കണ്ട ഉത്സാഹത്താൽ അവൾ മനസ്സിലുള്ളതെല്ലാം തുറന്ന് പറഞ്ഞു. ആര്യ എന്ന പ്രേമപൂർവ്വമുള്ള സംബോധനയിൽ നിന്ന് ദിവാകരന്റെ കാരുണ്യം കണ്ടിട്ട് അവൾ വത്സല എന്നു സ്വയം അഭിസംബോധന ചെയ്യാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നു. അങ്ങ് ഉടനെ പോകരുതെന്നും നളിനി ദിവാകരനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അവൾ തന്റെ ബാല്യകാലം ഓർത്തെടുക്കുന്നു. ദിവാകരൻ പഠിപ്പിച്ചതൊന്നും മറന്നിട്ടില്ല. എഴുത്തുപള്ളിയും പരിസരവും ഓർക്കുന്നു. ചിത്രശലഭം അവിടെ പറന്നതും അതിനെ പിടിക്കാൻ ഒളിച്ചു നിന്നതും കരം കോർത്ത് നാം ഇരുവരും കാവിനരികിൽ നടന്നതുമെല്ലാം അവൾ ദിവാകരനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. പാടാത്ത പെൺകുയിലിനെ പരിഹസിച്ചതും, മുല്ലമാല കോർത്ത് തന്റെ മുടിത്തുമ്പിൽ ദിവാകരൻ അണിയിച്ചതും മിഴിപൊത്തിയപ്പോൾ വേദനമൂലം കരഞ്ഞ തന്റെ മിഴിനീരിനെ തുടച്ചെടുത്തതുമെല്ലാം നളിനി ഓർമ്മിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നൊരു നാൾ ദിവാകരൻ നാട്ടിൽനിന്ന് പോയതറിഞ്ഞ് തന്റെ അവസ്ഥയെ അവൾ ഉപമിക്കുന്നത്, ഇടിനാദം കേട്ട് ഞെട്ടിയ പാമ്പിനോടാണ്. അതിനുശേഷം താൻ ഏറെ നിരാശപ്പെട്ടുവെന്നും, വിവാഹനിശ്ചയ വാർത്തകേട്ട് കുഴങ്ങിയെന്നും അവൾ പറയുന്നു. തുടർന്ന് താൻ ആത്മഹത്യയ്ക്കായി തടാകക്കരയിലെത്തിയതും തടാകത്തിലെ കയത്തിൽ ചാടിയതും അവൾ ദിവാകരനോട് പറഞ്ഞു . അവിടെ വെച്ച് ഒരു യോഗിനി തന്നെ രക്ഷിച്ച വൃത്താന്തവും അവൾ അവനെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. പിന്നീട് അവൾ യോഗിനിയുടെ ആശ്രമത്തെപ്പറ്റി പറയാൻ തുടങ്ങി. പാർവ്വതിയ്ക്കു പരമേശ്വരനെ ലഭിച്ചതുപോലെ യോഗിയെ ഒരു നാൾ തനിക്കും ലഭിച്ചേക്കുമെന്നുള്ള പ്രത്യാശയും നളിനിയിലുണ്ടെന്ന് ഇവിടെ വ്യക്തമാണ്. ദീർഘകാലം ചുമന്ന ഭാരം ഒഴിവായതുപോലെ അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

വരികൾ 5

"ഉണ്ടു കൗതുകമുരയ്ക്കിൽ, നാടതിൽ

പണ്ടിരുന്നതുമകന്നു കാടിതിൽ
....
നീ കുലീനഗുണദീപികേ, വിടും
ലോകമാണു ദയനീയമെൻ പ്രിയേ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അനല്പം	=	അധികം
ദേഹി	=	ജീവൻ
അഥ	=	പിന്നെ
പരിതപ്ത	=	ദുഃഖിത
ചിന്തനൊന്തു	=	മനോവേദനയോടെ
ഇണ്ടൽ	=	ദുഃഖം
ഉന്മുഖി	=	മുഖം മേല്പോട്ടുയർത്തിയവൾ
ആർദ്രൻ	=	ദയാലു
കൃപണഭാവം	=	ദീനഭാവം
പാവനാംഗി	=	പരിശുദ്ധ
ആപ്തസത്യൻ	=	സത്യത്തെ സാക്ഷാത്കരിച്ചവൻ
ആപ്തൻ	=	വിശ്വാസയോഗ്യൻ
പൊരുൾ	=	അർത്ഥം
തത്ത്വമസി	=	"അതു നീയാകുന്നു"
പങ്കുഹീന	=	പാപമില്ലാത്തവൾ
നിയമി	=	യോഗി
അന്യദുർല്ലഭം	=	അന്യർക്ക് ലഭിക്കാൻ സാധിക്കാത്തത്
അറിവെന്നി	=	അറിയാതെ
കേതു	=	കൊടിമരം
ഖരൻ	=	ക്രൂരൻ
കോരകം	=	മൊട്ട്
ആകുലത്വം	=	വ്യസനം

ആശയവിശദീകരണം

തുടർന്ന് ദിവാകരൻ പറയുന്നു. ഈശ്വരേച്ഛയാൽ ആശ നിഷ്ഫലവും, ആശിക്കാതെ അഭീഷ്ടവും സംഭവിക്കാറുണ്ട്. ആകാശത്തിൽ പറന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ഒന്നിനോടു ചേരുന്ന അണുക്കളാണ് മനുഷ്യരെന്നും അവർ അന്തരാളഗതിയാൽ തമ്മിൽ ഒട്ടുന്നത് സ്വാഭാവികമാണെന്നും പറയുന്നു. തുടർന്ന് ദിവാകരൻ പുറപ്പെടാൻ ഭാവിക്കുന്നു. ഇതുകേട്ട നളിനി കുറച്ചുനേരം ഒരു മൺപാവപോലെ നിന്നു. സ്നേഹം ഓർത്താൽ പോകാൻ സമ്മതിക്കാതെയും എന്നാൽ ലോകമര്യാദ ഓർത്താൽ തടയാനും നിവൃത്തിയില്ലാതെയും അവൾ നിന്നു. ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞു കൊണ്ടവൾ തുടർന്ന് സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അത് വെള്ളം താണുപോകുന്ന ചിറയെ മത്സ്യം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുപോലെയാണെന്ന് അവൾ കേണു. താൻ വീണ്ടും മരണത്തെ പുല്കുമെന്നും നളിനി ദിവാകരനോട് പറഞ്ഞു.

താൻ ഒരു ശിഷ്യയായി നിത്യവും കൂടെ താമസിച്ച് പാദശുശ്രൂഷ

ചെയ്ത് കഴിയാമെന്ന് നളിനി ദിവാകരനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. പരിശുദ്ധയായ നളിനി, ശവങ്ങളിൽ പൂവുപോലെ ശരീരാദികളിൽ സ്നേഹം വയ്ക്കരുത് എന്ന് ദിവാകരൻ പറയുന്നു. സ്നേഹമാണ് അഖിലസാരമെന്ന തത്ത്വചിന്ത കവി ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. തുടർന്ന് ദിവാകരൻ ഞാൻ ഒരു രഹസ്യം പറയാമെന്നും സത്യത്തെ (പരമാർത്ഥ വസ്തുവിനെ) സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നവന് വേർപ്പെടുത്താനാകാത്ത സുഖം ലഭിക്കും എന്നും പറയുന്നു. ഇതു കേട്ടതും അവളുടെ മുഖം വിളക്കിൽ ജ്വാലപോലെ തെളിയാൻ തുടങ്ങി. ദിവാകരനിൽ നിന്നു ലോകതത്ത്വം ഗ്രഹിച്ച നളിനി മോക്ഷപ്രാപ്തി നേടി എന്ന് കവിവാക്യം. ഓം എന്നുച്ചരിച്ച് കൊണ്ട് അവൾ നിർവ്വാണം പ്രാപിച്ചു. നളിനി ഭാഗ്യവതിയാണെന്നും നിനക്ക് ശോകമൊന്നും വേണ്ടെന്നും ദിവാകരൻ അവളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

- നളിനി മോക്ഷപ്രാപ്തി നേടി

വരികൾ 6

"വേണിയാകിയ വെളുത്ത നിർഝര
ശ്രേണി ചിന്നിവിരഹാർത്തിയാർന്നു താൻ
....
അവിദിതതനുപാതം വിസ്മയം യോഗമാർജ്ജി-
ച്ചവിരതുസുഖമാർന്നാനാ മഹാൻ ബ്രഹ്മഭൂയം!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വേണി	=	കെട്ടിയ തലമുടി, മുടിക്കെട്ട്
നിർഝരശ്രേണി	=	അരുവികൂട്ടം
കന്ദരനിരുദ്ധ കണ്ഠ	=	ഗുഹകളിൽതടഞ്ഞ ശബ്ദത്താൽ
ഉപദേശഭാജനം	=	ഉപദേശപാത്രം
കൃതനിയമ	=	അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ കഴിഞ്ഞവൾ
ഉൾസ്ഥേമയറ്റ്	=	ഉള്ളിലെ ഉറപ്പില്ലാതെ
നീലകുശാസ്തര	=	പച്ചദർഭ
വൃത്തം	=	ചരിതം
നിവാപവിധി	=	ഉദകക്രിയ
അവസിതിവിധി	=	അന്ത്യകൃത്യം
അവിരതസുഖം	=	നിത്യമായസുഖം

ആശയവിശദീകരണം

നളിനിയുടെ വിയോഗത്താൽ ദിവാകരൻ വേദനിച്ചു. നിനക്ക് ധർമ്മമുപദേശിച്ചതിനാൽ താൻ ധന്യനായെന്നും യോഗി പറയുന്നു. നിന്റെ ധ്യാനയോഗ്യചരിതം ഓർമ്മിച്ചതിനാൽ തന്റെ മാനസം പരിപവിത്രമായെന്നും ദിവാകരൻ ഈ അവസരത്തിൽ പറയുന്നു. നളിനിയുടെ ആത്മത്യാഗവും അതിനുശേഷമുള്ള ദിവാകരന്റെ ജീവിതവുമാണ് ഈ വരികളിലെ കേന്ദ്രപ്രമേയം. സന്ധ്യാസമയത്ത് ദിവാകരനെവിട്ടു യോഗിനി മറഞ്ഞു.

നളിനിക്കുണ്ടായ അന്ത്യം സുപ്തിയോ (ബോധത്തിനു താഴെ

യുള്ള അവസ്ഥ) യോഗമോ (സമാധി-അതായതു ബോധതീതാവസ്ഥ) ആയിരുന്നില്ലെന്നും ദിവാകരന്റെ ബാഹാന്തരം ചരമശയ്യയാക്കിയ മൃത്യുവായിരുന്നു എന്നും ആശാൻ അസന്ദിഗ്ധമായി തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആ മൃത്യുവിന്റെ അസാധാരണത്വം വ്യക്തമാക്കുന്നതിലൂടെ നളിനി അനുഭവിച്ച കേവലസുഖം മോക്ഷമായിരുന്നു എന്ന കാര്യം ആശാന്റെ കൈകളിൽ സംശയാതീതമായി സമർഥിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു നളിനീകാവ്യത്തിൽ. യോഗിചിത്തത്തിൽ നിരോധിക്കപ്പെടേണ്ട പഞ്ചവൃത്തികളിലൊന്നായ സ്മൃതിയെ നളിനിയിലൂടെ കവി ദിവാകരനിൽ വീണ്ടെടുക്കുന്നു. സ്മരണകളാണ് നളിനിയെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നത്. ദിവാകരനും ആ നിലയിൽ സ്മരണകളിൽ നിന്ന് മോചിതനല്ലെന്ന് കാണാം.

▶ നളിനിയുടെ വിയോഗവും ദിവാകരനും

നളിനിയിലെ സ്നേഹസങ്കൽപം

'നളിനിയ്ക്ക് പിന്നിൽ ദാർശനിക കവിത്വമാണ് കാണുന്നതെന്നും ആശാൻ ആത്മാംശം അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുള്ള ആ കവിത്വത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളാണ് നളിനി-ദിവാകരൻമാരെന്നും' പി.കെ.ബാലകൃഷ്ണൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. 'ആശാന്റെ അന്തർദൈന്യഭാവത്തിന്റെ കാവ്യമാണ് നളിനി' എന്നാണ് എം.പി പണിക്കർ നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. നളിനി ദിവാകരന്മാർ സ്നേഹത്തിന്റെ ഭൗതികേതരവും ഭൗതികവുമായ രണ്ടുൽകൃഷ്ട സങ്കൽപങ്ങളുടെ ചൈതന്യോജ്ജ്വലമായ പ്രതീകങ്ങളാണ്. സാമാന്യലോകത്തിന് ദിവാകരൻ സ്നേഹശൂന്യനാണെന്ന് തോന്നാം. എന്നാൽ ആശാന്റെ ദാർശനിക ലോകത്തിനുള്ളിൽ അയാൾ അഖിലസാരവുമാകുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളമാണ്. ലോകത്തിനുള്ള എല്ലാത്തിനേയും തുല്യമായി നോക്കിക്കാണാൻ കഴിയുന്ന വിധം സത്യബോധാത്മകമായ സ്നേഹമാണത്. ആ നിലയിൽ അസാധാരണവും അധ്യാത്മികവുമാണ് ആ സ്നേഹമെന്ന് ചുരുക്കം. അതിന് ലൗകികേതരമായ ഒരു ഭാവം പകർന്നു നൽകിയിരിക്കുകയാണ് ആശാൻ. എന്നാൽ നളിനിയുടെ സ്നേഹമാകട്ടെ ദിവാകരനിലേയ്ക്ക് മാത്രമൊതുങ്ങുന്നതും ലൗകിക ഭാരങ്ങളാൽ വലയം ചെയ്യപ്പെട്ടതുമാണ്. ദിവകാരനിലൂടെയല്ലാതെ മറ്റാരിലൂടെയും ധന്യമാവാത്ത ജീവിതമാണ് അവൾക്കുള്ളതെന്ന് നളിനിയുടെ വാക്കുകളിൽ നിന്ന് തന്നെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ആ നിലയിൽ വൈചാരികവും വൈകാരികമായ സ്നേഹങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘർഷമാണ് നളിനിയുടെ കേന്ദ്രപ്രമേയം. ദിവാകാരൻ ആത്മീയജീവിതത്തോടുള്ള ആശാന്റെ ആന്തരികഭാവമാണെങ്കിൽ, നളിനി ആശാന്റെ കവി ഹൃദയത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ഇരുഭാവങ്ങളും ആശാന്റെ ഉള്ളിലെ ആന്തരിക സംഘർഷത്തെയാണ് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതെന്ന് നിരൂപകന്മാർ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

▶ ആശാന്റെ ആത്മാംശം അലിഞ്ഞുചേർന്ന കവിത

കവിതയിൽ നളിനി ആത്മത്യാഗം ചെയ്യുകയും ദിവകാരൻ വനവാസജീവിതമുപേക്ഷിച്ച് ലോകനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാൻ നാട്ടിലേയ്ക്ക് തിരിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതിൽ ആരുടെ സ്നേഹമാണ് അതീതീവ്രം എന്ന് കണ്ടെത്താൻ കഴിയില്ല എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. നളിയുടെ ആദർശസ്നേഹത്തിനു മുന്നിൽ പകയ്ക്കുകയും പതറുകയും ചെയ്യുന്ന ദിവാകരനെ നമുക്ക് കവിതയിൽ കാണാം.

ഒരു പക്ഷേ നളിനിയുടെ സ്നേഹത്തിനു മുന്നിൽ പതറാതെ നിൽക്കാൻ അയാൾ തന്നെ കണ്ടെത്തുന്ന വഴിയാണ് തത്ത്വോപദേശം. ആ ലോകതത്ത്വമാകട്ടെ ദിവാകരൻ നളിനിക്ക് നൽകുന്നത് മാത്രമല്ല, മറിച്ച് തന്റെ മനസ്സ് ചഞ്ചലമാകാതിരിക്കാനുള്ള തിരിച്ചറിവ് ആർജിക്കൽ കൂടിയാണ്. നളിനിയുടെ ആത്മത്യാഗോജ്ജ്വലമായ സ്നേഹത്തിന് ദിവാകരന്റെ ആധ്യാത്മിക സ്നേഹത്തെ കർമ്മോൽസുകമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് മറ്റൊരു തലം. നളിനിയുടെ പ്രമേയം സ്നേഹസാക്ഷാത്ക്കാരമല്ല, മറിച്ച് ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്ക്കാരമാണെന്ന് പ്രൊഫ. കെ.എം.ഡാനിയൽ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിൽ നളിനിയിൽ സ്നേഹമുണ്ട്. പക്ഷേ ആ സ്നേഹം ലക്ഷ്യമല്ല, മോക്ഷത്തെ കണ്ടെത്തുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം മാത്രമാണ്. ആശാനിലെ സ്വത്വത്തിൽ പ്രകടമായി നിൽക്കുന്ന ആധ്യാത്മിക സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകം ദിവാകരനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ കാണുന്ന ഭൗതികസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതീകം നളിനിയും എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കാം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നളിനിയുടെ ഭൗതിക സ്നേഹത്തെ അതിന്റെ വൈകാരിക തീവ്രതയിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിച്ച്, അതിനെ വിമലീകരിക്കുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ധർമബോധത്തിന്റെ പ്രതീകമായി യോഗിനിയെ കണക്കാക്കാം.

▶ ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്ക്കാരവും സ്നേഹാവിഷ്ക്കാരവും

ആശാൻ കവിതയിൽ കാല്പനികതയ്ക്കു തുടക്കം കുറിക്കുന്ന വ്യക്തിബോധം വീണപൂവിൽ ആരംഭിക്കുന്നു. നളിനി (1911) യിലെത്തുമ്പോഴേക്കും ആ സ്നേഹം സംഘർഷത്തിന്റെ അടുത്തഘട്ടത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നതായി കാണാം. അതായത് സന്യാസവും ജീവിതാഭിമുഖ്യവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം നളിനിയിൽ ആരംഭിക്കുന്നു എന്ന് സാരം. 'ഹിമാലയത്തിൽ നിന്നുള്ള യുവയോഗിയുടെ ഇറക്കം ഇന്ത്യൻ സന്യാസത്തിന്റെ ലൗകികതയിലേക്കുള്ള ചരിത്രപരമായ ഇറക്കമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഭക്തിയുടെ സ്ഥാനത്ത് സൗന്ദര്യം ആധികാരികമായ ഒരു മൂല്യമായി സ്ഥാനം നേടുന്നു. ഭൂരിജന്തുഗമനങ്ങളും പൂത്തെഴുന്ന ഭൂരുഹങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കാടുകളും പിന്നിട്ടാണ് താമരപ്പൊയ്കയിൽ നിന്നുയരുന്നു കാറ്റ് ദിവാകരനെ നളിനിയുടെ സമീപത്തേക്ക് ആകർഷിച്ചെത്തിക്കുന്നത്. താമരപ്പൊയ്കയിൽ നിന്നുയരുന്ന ഇളംകാറ്റ് രണ്ടുപേരിലും രണ്ടു തരത്തിലാണെങ്കിലും ഭാവവ്യത്യാസമുണ്ടാക്കുന്നു എന്ന് പി പവിത്രൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.

▶ കാൽപ്പനികഭാവങ്ങളും നളിനിയും

'അപ്പുമാന്റെയകമോളമാർന്ന വീർ
പപ്പൊഴാഞ്ഞനതി ദൂരഭൂമിയിൽ
അത്ഭുതം! തരുവിലീനമേനിയായ്
നില്പൊരാൾക്കു തിരതല്ലി ഹൃത്തടം' എന്ന് ആശാൻ രചിച്ചിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ദിവാകരന്റെ മനസ്സിൽ ചെറിയ ഓളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയ സുഗന്ധിയായ കാറ്റ് നളിനിയുടെ മനസ്സിൽ തിരമാലകളാണ് ഉയർത്തിയത്. ശമിയായ പുരുഷന്റെയും വികാരവതിയായ സ്ത്രീയുടെയും ആന്തരികഭാവത്തിന്റെ സമാനതയെയും വ്യത്യസ്തതയെയും ഇങ്ങനെ ഒരേ ബിംബത്തിലൂടെ കോർത്തിണക്കുന്നു. കവിതയിലെ ആന്തരികഭാവദീപ്തിയായി ഇത് നിലകൊള്ളുന്നു. നളിനിക്ക് തന്നോടുള്ള സ്നേഹം തിരിച്ചറിയാതെ സന്യാസിയായി മാറിയ ദിവാകരൻ ലോകത്തോടു മുഴുവനുമുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ

പേരിൽ ലൗകികജീവിതം ഉപേക്ഷിച്ചയാളാണ്. അഖിലസാരവും ഏകസത്യവുമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഭുവനസംഗം താൻ വെടിഞ്ഞു എന്നാണ് ദിവാകരൻ പറയുന്നത്. എന്നാൽ അതേ ദിവാകരനെ സ്നേഹിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ നൽകുന്ന ആധ്യാത്മിക ഉപദേശത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിൽ അയാളുടെ മാറിൽ ചാഞ്ഞ്, താത്കാലികമായെങ്കിലും അപ്രാപ്യമായ മോക്ഷപഥത്തിലേക്ക് നളിനി എത്തിച്ചേരുന്നു. പുരുഷയുക്തിക്ക് എത്തിച്ചേരാനാകാത്ത ആഴങ്ങളിലും ഔന്നത്യങ്ങളിലും സ്ത്രീക്ക് വൈകാരികതയിലൂടെ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയുന്നു. ദിവാകരനാകട്ടെ വിഗതരാഗിയായ തന്റെ ഉൾത്തടത്തെപ്പോലും ഉലച്ചു കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു നളിനി എന്ന് ആദരവോടെ പ്രകീർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

> ▶ നളിനി കൈവരിക്കുന്ന മോക്ഷം

'ഇത്തരം ധരയിലെങ്ങു ശുദ്ധമാം
ചിത്തവും മധുരമായ രൂപവും' - എന്ന ദിവാകരന്റെ മൊഴിയിൽ ആത്മീയമായ ശോഭയോടുള്ള ആകർഷണം മാത്രമല്ല ഉള്ളതെന്ന് വായിക്കാവുന്നതാണ്. വ്യക്തിപ്രേമവും വിശ്വപ്രേമവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം നളിനിയിൽ ആരംഭിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. "മോഹനം ഭുവനസംഗമിങ്ങതിൽ സ്നേഹമൂലമമലേ, വെടിഞ്ഞു ഞാൻ'' എന്നാണ് നളിനിയോടുള്ള വ്യക്തിപരമായ സ്നേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചതിന് ദിവാകരൻ ന്യായം കണ്ടെത്തുന്നത്. അമൂർത്തവും സാമാന്യവുമായ സ്നേഹമെന്ന പൊതുതത്വത്തിലുള്ള നിഷ്ഠ കാരണം ഒരു പ്രത്യക വ്യക്തിയോടുള്ള സ്നേഹത്തെ വെടിയുകയാണ് താൻ ചെയ്തത് എന്ന് ദിവാകരൻ പറഞ്ഞു വെയ്ക്കുന്നു.

> ▶ വ്യക്തിപ്രേമവും വിശ്വപ്രേമവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം

"ഒരു വശത്ത് സ്നേഹത്തെ സന്യാസത്തോളം ഉയർത്തുക, മറുവശത്ത് ലൗകികതയെ സന്യാസപരമായ ഏകാഗ്രത കൊണ്ട് സംസ്കരിച്ച് ശുദ്ധീകരിക്കുക എന്നീ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ഈ കവിതയിലെ സ്ത്രീപുരുഷ നായകരിലൂടെ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. സ്നേഹം എന്ന വികാരം തത്വചിന്താപരമായ ഔന്നത്യത്തിലേക്ക് മലയാളത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിൽ ആദ്യമായി ഉയരുന്നത് നളിനിയിലാണ്. നളിനിയെ ആദ്യത്തെ റൊമാന്റിക് കഥാകാവ്യമെന്നാണ് ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി വിശേഷിപ്പിച്ചത്. വീണപൂവിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട വ്യക്തിത്വസങ്കല്പം നളിനിയിൽ സ്ത്രീശരീരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയ കാഴ്ചയായി വികസിക്കുന്നു. മുഖവും കണ്ണുകളും വ്യതിരിക്തവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. ഭാവപൂർണമായ സ്ത്രീമുഖം മലയാളകവിതയിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നത് നളിനിയിലാണ് എന്നും പി. പവിത്രൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

> ▶ മലയാള കവിതയിലെ ഭാവപൂർണമായ സ്ത്രീമുഖം

നളിനിയുടെ പ്രണയവാക്യങ്ങളും പ്രണയഗാനവും ശ്രുതിയെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നവയാണെന്ന് തോന്നും. ദിവാകരൻ തന്നെ അക്കാര്യം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

'ബദ്ധരാഗമിഹ നീ മൊഴിഞ്ഞൊരാ-
ശുദ്ധവാണി വനവായുലീനമായ് ;
ശ്രദ്ധയാർന്നതിനെയാസ്വദിച്ചു ഹാ!
സിദ്ധ സന്തതി സുഖിക്കുമോമലേ!' -സന്യാസത്തിന്റെ ദൈവിക ഘടനയെ അതിലംഘിക്കുന്ന ഒരു മാനുഷിക സ്വരമായി നളിനിയുടെ ഗാനം മാറുന്നു. പ്രേമം ഒരു വ്രതമാണ് എന്ന് ആവർത്തിച്ചു പറയു

▶ സന്യാസത്തിന്റെ ദൈവികഘടനയെ അതിലംഘിക്കുന്ന ഒരു മാനുഷിക സ്വരം

ന്നു. ഒരു വശത്ത് കാമത്തെ പ്രേമമാക്കി ഉയർത്തുക, മറുവശത്ത് ഭക്തിയെ പ്രേമമാക്കി ലോകോന്മുഖമാക്കി ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവരിക. ഈ രണ്ട് ചരിത്രദൗത്യങ്ങളും ഒരേ ഭാവത്തിൽ ഏകോപിപ്പിച്ചുവെന്ന താണ് മലയാളിയുടെ അനുഭൂതി ചരിത്രത്തിൽ നളിനിക്കുള്ള സ്ഥാ നം (പി പവിത്രൻ, പ്രണയരാഷ്ട്രീയം ആശാൻ കവിതാപഠനങ്ങൾ).

നളിനിയിലെ ആന്തരികസംഘർഷങ്ങൾ

'നളിനി'യിലെ കലാമേന്മകളിൽ പ്രധാനം അതിലെ നാടകീയ തയാണ്. നാടകീയതയെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിൽ വർത്തിക്കുന്ന സംഘർഷമാണ് പ്രധാനം. വിരുദ്ധവൃത്തികളോ, ശക്തികളോ, ഭാവ ങ്ങളോ ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോഴാണല്ലോ സംഘർഷം അനിവാര്യമാവുക. ഒരു ഭാവത്തിന്റെ തന്നെ വിരുദ്ധാവസ്ഥകളോ വീക്ഷണങ്ങളോ സം ഘർഷത്തിനു കാരണമാവും. ഈ നിലയിലുള്ള സംഘർഷമാണ് നളിനിയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. അതായത്, സ്നേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉയർത്തുന്ന സംഘർഷമാണ് 'നളിനി'യി ലെ നാടകീയതയ്ക്ക് ആധാരം. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സാമൂഹിക, മാനസിക സംഘർഷങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച ആശാൻ അവർക്കുള്ളിലെ ദാർശനിക സംഘർഷങ്ങളെ നിഗൂഢമായാണ് അവ തരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് കാണാം. വൈരാഗിയിൽ നിന്ന് ലൗകികന്റെ ജീവിതബോധത്തിലേയ്ക്ക് മടങ്ങിയ ആശാനിൽ ജീവിതപ്രേമത്തോ ടൊപ്പം ദാർശനികന്റെ തത്ത്വചിന്തയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പരസ് പരം കൂട്ടിമുട്ടാത്തവയെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുന്ന ഇരുദർശനങ്ങളുടെയും ആന്തരികസത്തയെ അന്വേഷിക്കാനുള്ള ശ്രമം ആശാന്റെ കവിതക ളിൽ കാണാം. ആശാന്റെ നായകന്മാരധികവും പൂർണ്ണമായോ ഭാഗി കമായോ സന്യാസവൃത്തി അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരാണ്. സ്ത്രീകളാ കട്ടെ ലൗകികജീവിതത്തിന്റെ വൈകാരിക ഭാവങ്ങൾ പേറുന്നവരും. അഭ്യസ്തയും യോഗിനിയും വേശ്യയും ഒന്നടങ്കം പ്രേമഭാജനങ്ങളാ യി മാറുന്നു. സ്നേഹവും സ്വാതന്ത്ര്യവും മരണവുമടങ്ങുന്ന ജീവിത ഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുടലെടുക്കുന്ന സംഘർഷമാണ് ആശാൻ കവിതക ളുടെ ആന്തരികസത്തയെ ഊട്ടി ഉറപ്പിക്കുന്നത്. അഖിലസാരമാകുന്ന സ്നേഹവും, അവനി വാഴ്വ് കിനാവു കഷ്ടമാകുന്ന ജീവിതവും, അന്യജീവനുതകി സ്വജീവിതം ധന്യമാക്കുന്ന വിവേകികളും ചേർന്ന് ആശാന്റെ കവിതയെ സംഘർഷഭരിതമാകുന്നു.

▶ നാടകീയത

ആശാന്റെ കവിതകളിൽ മൃത്യുവിന് സവിശേഷമായ സ്ഥാന മുണ്ടെന്ന് കാണാം. വീണപൂവിലും നളിനിയിലും കരുണയിലും ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയിലും മൃത്യു കടന്നുവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഏറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. മൃത്യുഞ്ജയേച്ഛ കൊണ്ട് മരണത്തെ നിസ്സാരവൽക്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് നളിനിയിലും ലീലയിലും കാ ണാൻ കഴിയുന്നത്. അതിനായി കവി ദാർശനിക തത്ത്വങ്ങളിൽ അഭ യം കണ്ടെത്തുന്നു. പ്രണയത്തിന്റെ അന്തിമഫലമായി നളിനിയ്ക്കും ലീലയ്ക്കും ലഭിക്കുന്നത് മരണമാണ്. എന്നാൽ അവരുടെ മരണം കേവലമായ ഒന്നല്ലെന്നും അത് യോഗികൾക്ക് പോലും സാധ്യമാ ക്കാൻ പ്രയാസമായ മോക്ഷമാണെന്നും കവിത നമുക്ക് കാട്ടിത്തരു ന്നുണ്ട്. ഒരേ സമയം അന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ സംഘർഷങ്ങ ളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ഇരുകൂട്ടരും ഒടുവിൽ ജീവിതതത്ത്വത്തെ

ഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഇഹലോകജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കുന്നത്. ദിവാകരനും സംഘർഷത്തിൽ നിന്ന് മോചിതനല്ലെന്നു കാണാം. ദിവാകരസാന്നിധ്യത്തിൽ നളിനിക്ക് ബോധമകലുകയും അവൾ പരമമായ ചൈതന്യത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സത്യമാണ് ദിവാകരനിൽ പ്രഹേളികയായി മാറുന്നത്. ഞെട്ടറ്റു വീണ പൂവിനും തൃണാഞ്ചലം വിടുന്ന ഹിമബിന്ദുവിനും അസാധ്യമയത്ര നിമിഷ വേഗത്തിൽ നളിനി മരണം വരിച്ചു. സ്വന്തം മരണം കൊണ്ട് നളിനി ദിവാകരയോഗിക്ക് ഗുരുസ്ഥാനീയയായി മാറുന്നു. ഒരു യോഗിക്കു ലഭിക്കേണ്ട യോഗാത്മകമരണമാണ് നളിനിക്ക് കൈവന്നതെന്ന് ദിവാകരൻ ചിന്തിക്കുന്നു. ദിവാകരൻ അനുഭവിക്കുന്ന സംഘർഷം ദാർശനികമാണ്. അതേസമയം അയാളുടെ മനസ്സ് ചഞ്ചലവുമാണ്. ദാർശനിക ചിന്ത കൊണ്ടാണ് അയാൾ ചഞ്ചലതയെ മറികടക്കുന്നത്.

▶ മൃത്യു ബോധം

ആശാന്റെ കവിതകളിലെ പ്രബലമായ ഘടകങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് അതിന്റെ സാമൂഹിക പ്രമേയപരത. സാമൂഹിക സംഘർഷങ്ങളിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്ക് വിട്ടുനിൽക്കാൻ ആകുമായിരുന്നില്ല. പ്രണയം, വിവാഹം, സ്വാതന്ത്ര്യം, അധികാരം, ധാർമികത, നന്മ, സമത്വം ഇവയെല്ലാം ആശാന് സംഘർഷ കാരണങ്ങളാണ്. മരണവും നിരാകരണവും ആണ് സാമൂഹിക സംഘർഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. വിരഹത്തിലൂടെയാണ് നളിനിയിലും ലീലയിലും വീണ പൂവിലും ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയിലും കരുണയിലും സംഘർഷം കടന്നുവരുന്നത്. ആ നിലയിൽ സാമൂഹിക സംഘർഷം അനുഭവിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ വ്യക്തമായ മാനസിക സംഘർഷവും അനുഭവിക്കുന്നവരാണ്. കുടുംബം എന്ന മൂല്യവ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിലെ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളിൽ മുറുകി ഞെരുങ്ങുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളാണ് ആശാന്റെ നായികമാർ. വീട് ഉപേക്ഷിച്ചുള്ള അവരുടെ ഇറങ്ങിപോക്കിലൂടെയാണ് കവിത അതിന്റെ രണ്ടാംഘട്ടത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നത്. വേർപാടും കൂടിച്ചേരലും തീവ്രദുഃഖകാരണമായി തീരുന്ന ദൃശ്യമാണ് നളിനിയിലും ലീലയിലും കാണാൻ കഴിയുന്നത്. സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനം ചെയ്താൽ കരുണയിലും നില ഭിന്നമല്ല. നളിനി-ദിവാകരൻ, ലീല-മദനൻ, സീത-രാമൻ, മാതംഗി-ആനന്ദൻ, വാസവദത്ത-ഉപഗുപ്തൻ തുടങ്ങിയ ദ്വന്ദ്വങ്ങളിൽ നായികമാരാണ് തീവ്രസംഘർഷത്തിന് വിധേയരാകുന്നത്. നളിനി ദിവാകരന്റെ വക്ഷസിലും, ലീല മദനനോടൊപ്പം രേഖയിലും, സീത സ്വയം ചിന്തിച്ചുറച്ചും, വാസവദത്ത ഉപഗുപ്ത സാന്നിധ്യത്തിലും ഭൗതികശരീരം വെടിയുന്ന കാഴ്ചയാണ് നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. ലൗകീക ജീവിതത്തിന്റെ വെടിയലിലൂടെ അവർ കൈവരിക്കുന്ന മോക്ഷപ്രാപ്തിയെ കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ആശാന്റെ ഉള്ളിലെ വൈകാരികതയ്ക്കു മുകളിൽ ആത്മീയത നേടിയ വിജയമായാണ് ഒട്ടുമിക്ക നിരൂപകരും അതിനെ വീക്ഷിച്ചത്. കവിതയിൽ ആത്മീയത കൈവരിച്ചെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന മുനികൾ കല്ല, മറിച്ച് ലൗകീക ജീവിതത്തിന്റെ സംഘർഷയിടങ്ങൾ താണ്ടി വന്നവർക്കാണ് മോക്ഷപ്രാപ്തി കൈവന്നിരിക്കുന്നത്. ആ നിലയിൽ ആശാന്റെ കവിതകൾ പിൽക്കാലത്ത് വായിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

▶ മോക്ഷ പ്രാപ്തിയും ജീവിതദർശനവും

ആശാന്റെ പ്രണയസങ്കൽപത്തിന്റെ മറ്റൊരു സവിശേഷത അത് കുടുംബബന്ധത്തിലേക്ക് നയിക്കാനുള്ളതല്ല എന്നതാണ്. സ്ത്രീ

യുടെയും പുരുഷന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയാണ് ആശാൻ മാനിക്കുന്നത്. പ്രണയം കുടുംബത്തിലേക്കാണ് നയിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് സ്വാതന്ത്ര്യം അല്ല എന്ന് ആശാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു. നിലയിൽ വിമോചനപരമല്ലാത്ത ആധുനിക കുടുംബസങ്കൽപത്തെ ആശാൻ നിരാകരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ആ നിലയിൽ ആശാന്റെ പ്രണയസങ്കല്പം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പര്യായപദമാണ് എന്ന് പറയാം. ഇരുവ്യക്തികൾക്കിടയിൽ നിന്ന് ആരംഭിക്കുന്ന സ്നേഹസങ്കൽപം ഒടുവിൽ എല്ലാവരിലേക്കും പരക്കുകയും കരുണയും മൈത്രിയുമായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് നമുക്ക് കാണാം. വിശ്വപ്രേമം തന്നെയാണ് ആശാന്റെ സ്നേഹദർശനം. സ്വാർത്ഥതയെ അത് നിരാകരിക്കുന്നു.

▶ കുടുംബ വ്യവസ്ഥയുടെ നിരാകരണം

മരണത്തിനുള്ള മറുപടി കൂടിയാണ് ആശാന്റെ പ്രണയസങ്കൽപം. അത് ഏറ്റവും വിപ്ലവകരമായി ഭവിക്കുന്നത് അതിന്റെ ആവിഷ്ക്കാര പരിസരങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലാണെന്ന് കാണാം. ആശാന്റെ കവിതയിലെ പ്രേമപരിസരം നാടോ നഗരമോ അല്ല, കാടാണ്. നാട്ടിന്റെ അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ ഭേദിച്ച് അവ കാടിനകങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കണ്ടെത്തുന്നു. "ബൗദ്ധാശ്രമമാണ് ആശാൻ കവിതയിൽ ധ്വന്യാത്മകമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരേയൊരു വാസസ്ഥാനം. മനുഷ്യനും മനുഷ്യേതരജീവികളും സൗഹൃദത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന സാമൂഹ്യലോകമാണത്. 'വിദിത സമസ്നേഹ രാജ്യലക്ഷ്മീ സദനം' എന്നാണത് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. മറ്റു കവികളുടെ പ്രണയകവിതകൾ കാമനകളെ സ്വകാര്യവൽക്കരിച്ചപ്പോൾ ആശാൻ കവിത കാമനകളെ സാമൂഹ്യവൽക്കരിച്ചു. കാമനാമണ്ഡലത്തിൽ നടക്കുന്ന ആധുനികീകരണ പ്രക്രിയയുടെയും കീഴാള ആധുനികതയുടെയും പ്രതിനിധിയായി ഒരേസമയം നിലകൊള്ളാൻ കുമാരനാശാന് കഴിഞ്ഞു" എന്ന് പി.പവിത്രൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.

▶ കാമനകളെ സാമൂഹ്യവൽക്കരിച്ചു

യോഗിനിയും നളിനിയും

നളിനിയെയും ദിവാകരനെയും പോലെതന്നെ കവിതയിൽ ഏറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന കഥാപാത്രമാണ് യോഗിനി. അവർ നളിനിയ്ക്ക് ജീവിതം തിരികെ നൽകുക മാത്രമല്ല, കൊടിയ വേദനകളിൽ നിന്ന് ഉയർത്തെഴുന്നേൽക്കാനായി പ്രതീക്ഷകളുടെ ഇടമൊരുക്കുന്നുണ്ട്. നാടും വീടുമുപേക്ഷിച്ചു പോകാൻ നിർബ്ബന്ധിതയായ നളിനി സ്വന്തം നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കി സംസാരിക്കുന്ന ഒരു രംഗം കവിതയിലുണ്ട്. മനസ്സിലാക്കപ്പെടാതെ പോകുന്ന സ്വത്വത്തിന്റെ ദയനീയതയാണിവിടെ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്.

▶ യോഗിനി നൽകുന്ന ആശ്വാസ വാക്കുകൾ

സ്ത്രീ അവസ്ഥകളുടെ സമാനതകളാൽ ചേർത്തുതുന്നപ്പെട്ട ഒരു മൈത്രി നളിനിയ്ക്കും യോഗിനിയ്ക്കുമിടയിൽ രൂപം കൊണ്ടതായി കാണാം. ആ നിലയിൽ യോഗിനി നളിനിയെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തടാകത്തിലേയ്ക്കാണ്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന നളിനിയെ രക്ഷിക്കാനെത്തിയത് ഒരു യോഗിനിയായിരുന്നു! നളിനിയിൽ നിന്നും അവർ യാഥാർത്ഥ്യം ഊഹിച്ചറിയുകയും അവൾക്കൊരു പുനർജന്മത്തിന്റെ ഊർജസ്വലത പകർന്നു നൽകി ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ നിലയിൽ സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ രൂപപ്പെടുന്നു മൈത്രിയ്ക്ക് ആശാന്റെ കവിതകളിൽ വലിയ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു കാണാം. നളിനിയിലെ യോഗിനിയും ലീലയുടെ കൂട്ടുകാരി മാധവിയും

വാസവദത്തയുടെ തോഴിയും അതിന് ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണ്. നളിനിയെ പ്രണയത്തിൽ നിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കാനല്ല ആത്മവിദ്യകൊണ്ടും യോഗവിദ്യകൊണ്ടും ആത്മശക്തി കൈവരിക്കാനാണ് യോഗിനി പഠിപ്പിക്കുന്നത്. 'കാമിതം' വരുമെന്നാണു യോഗിനി നളിനിയെ ആശീർവദിച്ചത്. അതിനു വേണ്ട ഉപാധികളെന്ന നിലയിലാണ് യോഗിനി ആത്മവിദ്യയെയും യോഗവിദ്യയെയും നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ആ നിലയിൽ അവളിലെ ആത്മവിശ്വാസത്തെ ദൃഢതരമാക്കാനും മരണചിന്ത അകറ്റാനുമാണ് യോഗിനി ശ്രമിക്കുന്നത്. യോഗിനി നൽകിയ ആത്മധൈര്യവും ശിവപാർവ്വതീ സ്മരണ പകരുന്ന ആത്മവിശ്വാസവും ജീവിതത്തിലെ പരമലക്ഷ്യമായ ദിവാകരനെ പ്രാപിക്കാൻ നളിനിയ്ക്കും കരുത്തു നല്കുന്നു. എന്നാൽ ദിവാകരൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രതിരോധത്തെ ഭേദിക്കാൻ നളിനിക്കാകുന്നില്ല.

- യോഗിനിക്കും നളിനിയ്ക്കുമിടയിലെ മൈത്രി

ബിംബ കൽപ്പനകൾ

ആശാൻ കവിതയിൽ സാധാരണമായി കാണാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കാവ്യബിംബമാണ് ജലാശയം. നളിനി-ദിവാകരന്മാരുടെ അന്തരംഗങ്ങളെ ജലാശയബിംബം ഉപയോഗിച്ചാണ് കവി വർണിച്ചിരിക്കുന്നത്. നളിനിയും ദിവാകരനും കണ്ടുമുട്ടുന്ന മാത്രയിൽ ഹൃദയഭാവങ്ങളെ ഒരു ജലാശയമായി കവി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'അകം ഓളമാർന്നു' എന്ന പ്രയോഗത്താൽ ദിവാകരന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഓളം ഉയർന്നതേയുള്ളൂ എന്നു കവി പറയുന്നു. എന്നാൽ നളിനിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ 'തിരതല്ലി തകർത്തു' എന്ന് കവി വാക്യം. അതിവൈകാരികതയാൽ നളിനിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിന്റെ എല്ലാ ചരടുകളും പൊട്ടി. 'ഇന്നടി തകർന്ന സേതുപോൽ' അവൾ ദയനീയയായി മാറി. അടിതകർന്ന സേതു എന്ന പ്രയോഗം ഇവിടെ ആന്തരികഭാവങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. 'ദീനയായ് ഗതി തടഞ്ഞു വേനലിൽ, ശ്യാനയാം തടിനിപോലെ തന്വിയാൾ' എന്ന് കവി നളിനിയെ ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. താമര എന്ന ബിംബവും ജലാശയവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ആ നിലയിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ജീവിതരതിയുടെ ബിംബമാണ് കവിതയിൽ നിളിനി. താമര-സൂര്യൻ എന്നീ ബിംബങ്ങൾ പരിഗണിച്ചാൽ നളിനി ഭൗമവും ദിവാകരൻ അഭൗമവുമാണ്. രതിയും വിരതിയും തമ്മിലുള്ള ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങൾ ഇരുബിംബങ്ങളിലൂടെയും കവിതയിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

- ജലാശയം എന്ന കാവ്യബിംബം

Summarised Overview

നരജീവിതമായ വേദനയെക്കുറിച്ച് എന്നും അസ്വസ്ഥനായിരുന്ന കവിയായിരുന്നു കുമാരനാശാൻ . 'കരുതുവതിഹ ചെയ്യവയ്യ, ചെയ്യാൻ വരുതിലഭിച്ചതിൽ നിന്നിടാവിചാരം പരമഹിതമറിഞ്ഞുകൂടായായുസ്ഥിരതയുമില്ലതിനിന്ദ്യമീനരത്വം' എന്നെഴുതിയ കവി ലൗകിക ജീവിതത്തിന്റെ സംഘട്ടനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആകുലപ്പെടുകയും ആത്മീയ ജീവിതം കൈവരിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ ഉള്ളിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. രതിയും വിരക്തിയും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനമായിരുന്നു ആശാന്റെ കവിതകളുടെ മറ്റൊരു സവിശേഷത. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിലെല്ലാം ദുരന്തബോധത്തിന്റെ സാന്നിധ്യമുണ്ട്. പലപ്പോഴും ഈ ദുരന്തം മരണത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ് കടന്നുവരുന്നത്. വീണപൂവി(1907)ലും നളിനി'(1911)യിലും 'ലീല' (1914)യിലും 'കരുണ'(1923)യിലും മരണം കടന്നുവരുന്നു.

മലയാളകവിതയിൽ കാല്പനികമായ പ്രണയം അതിന്റെ ഭാവതീവ്രതയോടെ ആവിഷ്കൃതമാകുന്ന ആദ്യ കാവ്യങ്ങൾ ആശാന്റേതാണ്. വൈയക്തിക പ്രണയത്തിന്റെ സാഫല്യത്തിനുവേണ്ടി സാമൂഹിക നിയമങ്ങളെയും കുടുംബബന്ധങ്ങളെയും തിരസ്കരിക്കാൻ പോലും ആശാന്റെ നായികമാർ മടിക്കുന്നില്ല. നളിനിയും ലീലയും അതിന് ഉത്തമ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ബാല്യകൗമാരങ്ങളിൽ തനിക്കൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന കൂട്ടുകാരനോടുള്ള പ്രണയത്താൽ അയാളെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങുന്ന നളിനി, ഒരു യോഗിനിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. പഞ്ചവൃത്തികളടക്കി തപസ്സു ചെയ്തു ജീവിച്ചു. ഒരു ദിവസം അവൾ ഹൈമവതഭൂവിൽ വെച്ച് ദിവാകരനെ കണ്ടുമുട്ടുകയും തന്റെ പ്രണയം അയാളെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ലൗകിക ജീവിതസുഖങ്ങൾ വെടിഞ്ഞ ദിവാകരൻ അവൾക്ക് മഹാവാക്യമോതിക്കൊടുത്തു. അതുൾക്കൊണ്ട പ്രേമതപസ്വിനിയായ നളിനി ദിവാകരന്റെ മാറിൽ തല ചായ്ച്ചു കൊണ്ട് മരണത്തെ പുൽകുന്നു. ആ മരണമാകട്ടെ അവളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രണയസാഫല്യം തന്നെയായിരുന്നു. ഊഴിയിൽ സ്നേഹം അഖിലസാരമാണെന്നും ആ സ്നേഹത്തിന്റെയും സാരമാണ് ഏകമായ സത്യമെന്നും (ഈശ്വരനെന്നും) ആ ഏകമായ സത്യത്തിലുള്ള സ്നേഹം മൂലം മോഹനമായ ഭുവനസംഗം വെടിഞ്ഞവനാണ് താൻ എന്നുമുള്ള ദിവാകരന്റെ സ്നേഹദർശനം ഈ കവിതയിൽ പ്രകടമാണ്.

ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന നളിനിയെ ഒരു പാശമായി മാത്രം കാണുമായിരുന്ന ദിവാകരൻ അവളുടെ തിരോധാനത്തിനു ശേഷം സ്നേഹയോഗത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാനാകുന്നു. അതു നിമിത്തമാണ് ജീവിതം കൊണ്ട് നേടാൻ കഴിയാഞ്ഞത് മരണം കൊണ്ട് നളിനി നേടിയതെന്ന് അഭിജ്ഞന്മാർ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. നളിനിയുടെ നിർമ്മിതികൊണ്ട് ഒരു ആത്മീയപ്രശ്നത്തിന് ആശാൻ ഉത്തരം കണ്ടെത്തി. നളിനിയുടെ നിർവ്വാണപ്രാപ്തി കൊണ്ട് ദിവാകരൻ പഠിച്ച പാഠം ആശാന്റെ ബോധമനസ്സിനു സംശയങ്ങൾ തീർത്തു കൊടുത്തു. 'ജന്തുവിന്നു തുടരുന്നു വാസനാ ബന്ധമിങ്ങുടലു വീഴുവോളവും' എന്നു നളിനിയിൽ ആനുഷംഗികമായി പ്രസ്ഥാപിച്ച സത്യത്തിന് സർവജനീനവും സർവകാലികവുമായ വ്യാപ്തിയുണ്ടെന്ന വിശ്വാസം ആശാന്റെ ദർശനത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഡോ.എം.ലീലാവതി കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ആശാന്റെ കാവ്യങ്ങളിൽ അദ്വൈതദർശനത്തിന്റെയും ബുദ്ധദർശനത്തിന്റെയും പ്രഭാവമുണ്ട്. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന ആശാന്റെ ദർശനത്തെ അദ്വൈതവേദാന്തം സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. ബുദ്ധദർശനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രധാനമായും മൂന്നു കൃതികൾ ആശാൻ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധന്റെ ജീവിതവും ദർശനവും ആവിഷ്കൃതമാകുന്ന എഡ്വിൻ അർണോൾഡിന്റെ, 'ലൈറ്റ് ഓഫ് ഏഷ്യ'യുടെ സ്വതന്ത്രവിവർത്തനമാണ് 'ശ്രീബുദ്ധചരിതം', 'നളിനി'യും 'ലീല'യും പോലുള്ള പ്രകൃഷ്ടരചനകൾക്കിടയിലും മാറ്റിവയ്ക്കാനാവാത്ത ഒരു നിയോഗമെന്നോണം ആശാൻ ആ വിവർത്തനത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു. തൃഷ്ണയും തൃഷ്ണയുടെ നിരോധനത്തിലൂടെയുള്ള നിർവാണവുമാണ് കരുണയിൽ ആവിഷ്കൃതമാകുന്നത്. മറ്റൊരു ബൗദ്ധപുരാണകഥ ആവിഷ്കൃതമാകുന്ന 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി'യിലൂടെ ബുദ്ധദർശനത്തിന്റെ ജാതിഭേദചിന്തകൾക്കതീതമായ മനുഷ്യസ്നേഹം പ്രകാശിതമാകുന്നു. 'ബുദ്ധദർശനത്തിന്റെ ജീവിതവീക്ഷണവും സാന്മാർഗികതത്ത്വങ്ങളും ഈ കാവ്യത്തിൽ സൂചിതമാകുന്നു' എന്ന് കെ.എം ജോർജ് നിരീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത് പ്രസക്തമാണ്. നളിനിയ്ക്ക് അവതാരിക എഴുതിയ ഏ.ആർ രാജരാജവർമ്മ ഇതൊരു പുതിയ കാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ട കാവ്യമാണെന്നും ഗതാനുഗതികത്വത്തെക്കാൾ നവ നവോല്ലേഖ കൽപനകളിൽ കവി ശ്രദ്ധചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മലയാളകവിതയിൽ കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനം വേരുറപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ആദ്യ ചുവടാണ് നളിനി എന്ന് അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. 173 ശ്ലോകങ്ങളുള്ള ഈ കാവ്യത്തിൽ 166 ശ്ലോകങ്ങളും രഥോദ്ധത വൃത്തത്തിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ബാക്കിയുള്ളവ മാലിനി, വസന്തതിലകം, മന്ദാക്രാന്ത വൃത്തങ്ങളിൽ രചിച്ചിരിക്കുന്നു.

Assignments

1. "തന്നതില്ല പരനുള്ളു കാട്ടുവാ -

   നൊന്നുമേ നരനുപായമീശ്വരൻ

   ഇന്നു ഭാഷയതപൂർണ്ണമിങ്ങഹോ

   വന്നു പോം പിഴയുമർത്ഥശങ്കയാൽ'' - സന്ദർഭവും സാരസ്യവും വിഷയദമാക്കുക
2. നളിനിയുടെയും ദിവാകരന്റെയും ബാല്യകാലസ്മരണകൾ വിവരിക്കുക?
3. നളിനിയിലെ യോഗിനി എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുക?
4. നളിനി-കഥാപാത്ര നിരൂപണം തയ്യാറാക്കുക
5. ദിവാകരൻ-കഥാപാത്ര നിരൂപണം തയ്യാറാക്കുക
6. ആശാൻ സ്നേഹഗായകൻ-ഈ വിശേഷണം നളിനിയെ മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുക?
7. 'സ്നേഹമാണഖില സാരമൂഴിയിൽ' പ്രസ്തുത വരികൾ നളിനിയിലെ കാവ്യസന്ദർഭത്തെ എപ്രകാരം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു?
8. നളിനിയിലെ തത്ത്വചിന്ത മനുഷ്യജീവിത സംഘർഷാവസ്ഥകളുടെ കാഠിന്യം കുറയ്ക്കുന്നു. വിശകലനം ചെയ്യുക?
9. നളിനി എങ്ങനെ അന്ത:സംഘർഷത്തിന്റെ കവിതയായി മാറുന്നുവെന്ന് ഉദാഹരണസഹിതം ഉപന്യസിക്കുക?
10. ഖണ്ഡകാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ നാഴികകല്ലാണ് നളിനി-വ്യക്തമാക്കുക?
11. നളിനിയിലെ തത്ത്വചിന്തകൾ ആ കാവ്യത്തെ മികവുറ്റതാക്കുന്നുവോ?-വ്യക്തമാക്കുക?
12. ആശാൻ-സ്നേഹഗായകൻ- നളിനിയെ മുൻനിർത്തി ഈ വിശേഷണത്തെ അപഗ്രഥിക്കുക?
13. ആശാൻ കവിതകളിലെ ജീവിത ദർശനം-വ്യക്തമാക്കുക?
14. തത്ത്വചിന്തയും ആശാന്റെ കവിതകളും-അപഗ്രഥിക്കുക?

Suggested Readings

1. എൻ അജയകുമാർ, ആധുനികത മലയാള കവിതയിൽ, എസ്. പി സി.എസ്. കോട്ടയം
2. ഡോ.ടി അനിതാകുമാരി, ആശാൻ ലോകാനുരാഗത്തിന്റെ കവി, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാള സർവകലാശാല, തിരൂർ
3. പി.പവിത്രൻ, ആശാൻ കവിത: ആധുനികാനന്തര പാഠങ്ങൾ, സാംസ്കാരിക വകുപ്പ്, തിരുവനന്തപുരം
4. തായാട്ട് ശങ്കരൻ, ആശാൻ : നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കവി, നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം
5. പി.കെ ബാലകൃഷ്ണൻ, കാവ്യകല കുമാരനാശാനിലൂടെ, നാഷനൽബുക്ക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം
6. പോൾ കുഴിവേലി, ആശയസമ്പന്നനല്ലാത്ത കുമാരനാശാന്റെ ആദർശശുദ്ധിയില്ലാത്ത കഥാപാത്രങ്ങൾ, അമൃതഭാരതി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കൽക്കട്ട

References

1. ഡോ.എം ലീലാവതി, കവിതാ സാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ
2. പ്രൊഫ. എം. പി. പണിക്കർ, മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഒരു പഠനം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
3. പ്രശോഭൻ കെ. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ സ്വാധീനത മലയാളകവിതയിൽ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം
4. പ്രസന്നരാജൻ, ലീലാകാവ്യം വീണ്ടും വായിക്കുമ്പോൾ, നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം,
5. എം.എം.ബഷീർ, കുമാരനാശാന്റെ രചനാശില്പം, നവകേരള കോഒാപ്പറേറ്റീവ് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്
6. പി. പവിത്രൻ, പ്രണയ രാഷ്ട്രീയം, ഐ ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 3

1. കർണ്ണഭൂഷണം

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ

Learning Outcomes

- ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തെ പരിചയപ്പെടുന്നു
- ഉള്ളൂരിന്റെ ജീവചരിത്രവും കാവ്യപ്രപഞ്ചവും അപഗ്രഥിക്കുന്നു
- നിയോക്ലാസിക് പ്രസ്ഥാനത്തിനു ശേഷമുള്ള കാവ്യപ്രസ്ഥാന പ്രത്യേകതകൾ വിലയിരുത്തുന്നു
- ഖണ്ഡകാവ്യലക്ഷണം മുൻനിർത്തി കർണ്ണഭൂഷണം കവിതയെ വിലയിരുത്തുന്നു
- കർണ്ണൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ മഹത്വവും സ്വഭാവസവിശേഷത മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

മലയാളഭാഷയിലെ ആധുനിക കവിത്രയത്തിൽ ഉജ്ജ്വല ശബ്ദാഢ്യൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന കവിയാണ് ഉള്ളൂർ. എസ്.പരമേശ്വരയ്യർ. ആശാൻ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ എന്നിവർ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ മലയാളകവിതയിൽ കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ചവരാണ്. ഉല്ലേഖഗായകനെന്നു പ്രശസ്തനായ ഉള്ളൂർ അലങ്കാര കല്പനയിൽ ഏറെ പ്രതിപത്തി പ്രകടിപ്പിച്ചു. പുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ സാരാംശത്താൽ സമ്പന്നമാണ് ഉള്ളൂർകവിത. കുട്ടിക്കാലംമുതൽ സാഹിത്യവാസന പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന ഉള്ളൂർ, ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ പ്രാതഃസ്മരണീയരായ ആധുനിക കവിത്രയത്തിലൊരാളായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ബഹുലമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനാശൈലി, അക്കാലത്തെ അനുവാചകർക്കു പഥ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം 'ഉജ്ജ്വല ശബ്ദാഢ്യൻ' എന്നപേരിലുമറിയപ്പെടുന്നു. കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ കർത്താവെന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. 1937ൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജഭരണകൂടം ഉള്ളൂരിന് മഹാകവിപ്പട്ടം നല്കി. കൊച്ചി മഹാരാജാവ് 'കവിതിലകൻ' പട്ടവും കാശിവിദ്യാപീഠം 'സാഹിത്യഭൂഷൺ' ബിരുദവും സമ്മാനിച്ചു. പൗരാണിക മുഹൂർത്തങ്ങൾ കാല്പനികഭംഗിയോടെ അവതരിപ്പിച്ചു. ഭാരതീയ ധർമ്മനീതികൾ കവിതയിൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന ചരിത്രമുഹൂർത്തങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യഭാവനയ്ക്ക് ഉത്തേജനംനൽകി.

ഖണ്ഡകാവ്യം

പാശ്ചാത്യകാവ്യമാതൃകകളോട് സാദൃശ്യമുള്ളവയാണ് മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ. ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ ആറിൽ കുറവ് സർഗ്ഗ(അധ്യായം)ങ്ങളാണുള്ളത്. കുറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുകയും സ്തോഭവും ക്ഷോഭവും കലർന്ന സങ്കുലിതമായ മനുഷ്യചിന്തകളെ പ്രതിപാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വ്യംഗ്യാർത്ഥങ്ങളും ഭാവദീപ്തിയും ഇതിന് സവിശേഷമായ സ്ഥാനങ്ങൾ നല്കുന്നു. 'അൽപാക്ഷരമസന്ദിഗ്ദ്ധം സംസാരം സർവ്വതോന്മുഖ സ്തോഭക്ഷോഭകരം വാക്യം ഖണ്ഡകാവ്യ പ്രചക്ഷതേ' എന്നതാണ് ഖണ്ഡകാവ്യലക്ഷണം. ജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനു പകരം ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സംഭവത്തിലോ ഭാവത്തിലോ ആശയത്തിലോ മാത്രം ഊന്നി നിൽക്കുക എന്നതാണ് ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ സാമാന്യസ്വഭാവം. മഹാകാവ്യം ഒരു വലിയ ജീവിതപ്രപഞ്ചം ആഴത്തിലും പരപ്പിലും അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഖണ്ഡകാവ്യമാകട്ടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു സന്ദർഭത്തെ, സംഭവത്തെ ഏകാഗ്രമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.

മഹാകവി ഉള്ളൂർ രചിച്ച ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് 'കർണ്ണഭൂഷണം'. കർണ്ണനെ അറിയാത്തവർ ചുരുക്കമായിരിക്കും. മഹാഭാരതത്തിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രമാണ് കർണ്ണൻ. മികച്ച ധനുർധാരിയെന്ന് പ്രശസ്തി നേടിയ കർണ്ണനെ കേന്ദ്രകഥാപാത്രമാക്കി രചിച്ച ഖണ്ഡകാവ്യമാണിത്. മഹാഭാരതത്തിലെ ഉജ്ജ്വല കഥാപാത്രമായ കർണ്ണന്റെ മഹത്വമാണ് ഉള്ളൂർ ഈ കാവ്യത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൊല്ലവർഷം 1104-ൽ ആണ് കർണ്ണഭൂഷണം പ്രസിദ്ധികരിച്ചത്. കർണ്ണഭൂഷണത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം ഇതാണ്: മഹാഭാരതയുദ്ധം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലം. കർണ്ണൻ കൗരവപക്ഷത്ത് നിന്നുകൊണ്ട് പാണ്ഡവസേനക്കെതിരെ ശക്തിയായി പടപൊരുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അക്കാലത്ത് ഒരു ദിവസം സൂര്യഭഗവാൻ ബ്രാഹ്മണവേഷം ധരിച്ച് പുത്രന്റെ മുന്നിൽ എത്തി. പിതാവായ സൂര്യദേവനാണ് തന്റെ മുന്നിലെത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാതെ, കർണ്ണൻ തന്റെ മുന്നിലെത്തിയ ബ്രാഹ്മണനോട്, അങ്ങേക്ക് എന്ത് ആഗ്രഹം ഉണ്ടെങ്കിലും കല്പിക്കൂ, കർണ്ണൻ അത് സാധിച്ചു തരുന്നതാണ് എന്ന് പറഞ്ഞു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ, സ്വന്തം പുത്രനായ അർജുനന്റെ വിജയത്തിനു വേണ്ടി ദേവേന്ദ്രൻ കർണ്ണനെ സമീപിച്ച് വിലപ്പെട്ട കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുമെന്നും, എന്നാൽ സ്വരക്ഷയെ കരുതി അത് നൽകരുതെന്നും സൂര്യഭഗവാൻ പുത്രനെ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ മഹാമനസ്കനും ദാനശീലനുമായ കർണ്ണന് ആ ഉപദേശം സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. ദേവേന്ദ്രൻ വന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ താൻ കുണ്ഡലം ദാനം ചെയ്യുമെന്ന് പുത്രൻ വിനീതനായി പിതാവിനെ അറിയിച്ചു. പുത്രന്റെ മഹത്തായ, ദാനശീലത്തെ സൂര്യഭഗവാൻ വാഴ്ത്തുന്നു.

പ്രധാന കൃതികൾ: സുജാതോദ്വാഹം, ഉമാകേരളം, മംഗളമഞ്ജരി, പിംഗള, കർണ്ണഭൂഷണം, ചിത്രശാല, ഭക്തിദീപിക, കല്പശാഖി, രത്നമാല, മണിമഞ്ജുഷ, താരഹാരം, കിരണാവലി, വിജ്ഞാനദീപിക, കേരളസാഹിത്യ ചരിത്രം, ഒരു മഴത്തുള്ളി, തുമ്പപ്പൂവ്, കിരണാവലി, പ്രേമസംഗീതം, തരംഗിണി, അമൃതധാര, അംബ, രത്നമാല, സുഖം സുഖം, ബോധനം.

Key themes

ഖണ്ഡകാവ്യം-മഹാകാവ്യം-ഖണ്ഡകാവ്യ ലക്ഷണം-ആർഷഭാരത സംസ്കാരം-വ്യംഗ്യാർത്ഥം -മഹാഭാരത കഥ-കർണ്ണന്റെ കഥ-കർണ്ണ ജന്മരഹസ്യം-കർണ്ണസൂര്യസംവാദം

Discussion

നേരം വെളുക്കാറായി. സൂര്യൻ അംഗരാജ്യത്ത് എത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ രാജ്യം ഭരിക്കുന്നത് വീരനും ത്യാഗിയുമായ കർണ്ണനാണ്. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ഉറങ്ങുകയാണ്. കൊട്ടാരക്കെട്ടിലേയ്ക്കും സൂര്യഭഗവാൻ കടന്നുപോകുന്നു. ദേവൻ സമീപത്തെത്തിയപ്പോൾ കർണ്ണൻ കണ്ണു തുറന്നു തന്റെ മുമ്പിലാഗതനായ ആ തേജസ്വിയെ നമിച്ചുപചരിച്ചു. ആരെന്തുചോദിച്ചാലും കൊടുക്കുകയെന്നൊരു ശീലമുള്ളതു കൊണ്ട്, അങ്ങേയ്ക്കെന്താണു വേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞാലതു ചെയ്തുതരാമെന്നറിയിച്ചു. സൂര്യൻ കർണ്ണനെ ആശീർവദിച്ചശേഷം താനാണദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. ജനനവേളയിൽത്തന്നെ കർണ്ണനു നൽകപ്പെട്ടിരുന്ന ഭൂഷണങ്ങളുടെ കഥയും പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. സൂര്യനും

ദേവേന്ദ്രനും തമ്മിൽ ഒരു വാശിയുണ്ട്. ആ വാശിയിൽ വിജയം വരിക്കുവാൻ എന്തു പ്രവർത്തിക്കാനും തയ്യാറായിരിക്കുകയാണ് ഇന്ദ്രൻ. അദ്ദേഹം യാചകവേഷത്തിൽ വന്നു ഭൂഷണങ്ങളിരക്കും. കീർത്തിക്കുവേണ്ടി കർണ്ണനതും കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. കീർത്തിതന്നെ അസ്ഥിരമാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നയാൾക്കല്ലാതെ മൃതന് അതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. സൂര്യഭഗവാന്റെ ഉദ്ദേശം കർണ്ണനു മനസ്സിലായി, അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരമറിയിച്ചു. അച്ഛനമ്മമാരാരെന്നുള്ളത് തനിക്കത്ര പ്രധാനമായ കാര്യമല്ല. തനിക്ക് കടപ്പാടുള്ളതും ദുര്യോധനമഹാരാജാവിനോടാണ്. അതിനു കാരണം ബാല്യകാലത്തും അരങ്ങേറ്റരംഗത്തും വച്ചുണ്ടായ അവിസ്മരണീയമായ പെരുമാറ്റങ്ങളാണ്. ദുര്യോധനന്റെ മഹാമനസ്കത, തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അക്രീതദാസനാക്കി. ദുര്യോധനനോട് ഇത്ര വലിയ കടപ്പാടുണ്ടെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി പ്രാണൻ നിലനിർത്താൻ ബാധ്യതയില്ലേയെന്നായിരുന്നു സൂര്യന്റെ അടുത്ത ചോദ്യം. ഇതിനും കർണ്ണനു മറുപടിയുണ്ട്. ദുര്യോധനനോടുള്ള കൃതജ്ഞത പോലെതന്നെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ് ജന്മസിദ്ധവും അനുഭവപ്രചോദിതവുമായ ദാനനിഷ്ഠയും. ദുര്യോധനസൗഹൃദം കൊണ്ടുണ്ടായ പാപത്തിനും തെല്ലൊരുപശാന്തി വരുന്നതും ദാനശീലം കൊണ്ടാണുതാനും.

> ▶ കീർത്തിതന്നെ അസ്ഥിരമാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നയാൾക്കല്ലാതെ മൃതന് അതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല

മരണത്തെക്കുറിച്ചാണെങ്കിലും കർണ്ണനു ഭയമൊന്നുമില്ല. ജീവിതമെപ്പോഴവസാനിച്ചാലും അദ്ദേഹത്തിനു ദുഃഖമില്ല. ഇന്ദ്രനെപ്പോലെയുള്ള ഒരാൾക്കു ത്യാഗമനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതു തികച്ചും അഭിലഷണീയമാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്തു നാടിന്റെ പാരമ്പര്യം പുലർത്താൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറുമാണ്. ഈ ദാനം മരണകാരണമാകുമെന്നു അദ്ദേഹത്തിനഭിപ്രായമില്ല. മരിച്ചാലും ആദിത്യലോകം കിട്ടുകയും ചെയ്യും. തന്റെ ദാനം മുടക്കി ജയം നേടണമെന്ന പ്രകൃതക്കാരനല്ല ദുര്യോധനൻ. അതല്ല, ചോദിച്ചതു കൂടിയേ കഴിയൂവെന്നാണ് സൂര്യനിഷ്ഠയെങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ തലയറുത്തുവച്ച് രണ്ടു ദേവന്മാരുടെയും ആഗ്രഹം ഒപ്പം സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻ താനൊരുക്കവുമാണ്. ആ ദാനം സ്വീകരിക്കുവാൻ ഒരു പിതാവുമൊരുങ്ങുകയില്ല. സൂര്യനുമൊരുങ്ങിയില്ല. ത്യാഗിയായ പുത്രന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്യാനൊരുങ്ങി നിൽക്കുന്ന പൂർവ്വദിശയിലെത്തിച്ചേർന്നു.

> ▶ സൂര്യൻ ത്യാഗിയായ പുത്രന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചു

വരികൾ 1

"ആ രാത്രി ചേരാറായ് വാസരശ്രീയോടു
സൂരജ വിണ്ണാറോടെന്നപോലെ
....
സേവിപ്പുപാർശ്വത്തിൽ തദ്വക്രചന്ദ്രനെ
ശ്രീവിശാഖോഡുക്കളെന്നപോലെ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

സൂരജ	=	കാളിന്ദി
ദിന ലക്ഷ്മി	=	പ്രഭാതം

തൂമം	=	വിശുദ്ധി
പർജ്ജന്യ പംക്തി	=	മേഘമാല
മംഗലദേവത	=	ലക്ഷ്മീദേവി
മാണവകൻ	=	കുമാരൻ
കാരുക്കൾ	=	ശില്പികൾ
ആവിലം	=	മലിനം
ദാനനീർ	=	ദാനം നല്കുന്ന നീർ
അംഗം	=	ശരീരം
അംഗാരലോചനൻ	=	ശിവൻ
ഉഡു	=	നക്ഷത്രം
ജിഹ്വ	=	നാവ്
വക്ത്രം	=	മുഖം

ആശയവിശദീകരണം

ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ തന്നെ വരാൻ പോകുന്ന കർണ്ണ-ദേവേന്ദ്രസംഗമത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സൂര്യൻ കർണ്ണന്റെ മണിയറയിലേക്കു കടക്കുന്ന സമയം, പ്രഭാതത്തിൽ സൂതന്മാർ മഹാരാജാവിനെ പള്ളിയുണർത്തുന്ന സ്തോത്രങ്ങൾ പാടുന്നു. അംഗരാജ്യ വർണന നടത്തുന്നു. പന്ത്രണ്ടു വർഷം മഴ പെയ്യാതിരുന്ന അംഗരാജ്യത്ത് ഋശ്യശൃംഗൻ വന്നമാത്രയിൽ മഴ പെയ്യുന്നു. മേഘമാല അതുവരെ ദാനം നൽകാതിരുന്ന മേഘങ്ങൾ ഋശ്യശൃംഗനെ ദർശിച്ച മാത്രയിൽ ജലത്തെ ദാനം നൽകുന്നു. ഐശ്വര്യദേവതയായ ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ ലാളന കൊണ്ട് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായി ആ നഗരം കുടികൊള്ളുന്നു. പണ്ടു നാടിനെ വഞ്ചിച്ച മേഘങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മണിമാളിക മേഘമാർഗ്ഗത്തോളം ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നതായി പറയുന്നു. ആ കൊട്ടാരത്തിലെ അന്ത:പുരത്തിൽ കർണ്ണൻ കിടക്കുന്നത് കണ്ടാൽ തന്റെ ശരീരത്താൽ അദ്ദേഹം ആ മെത്തയെ അധ:കരിക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ ഞാൺ തഴമ്പാകുന്ന ആഭരണം ദൃശ്യമാകുന്നു. അത് താമരപ്പൂവിൽ ഇരിക്കുന്ന വണ്ടിനെപ്പോലെ മനോഹരമായിരിക്കുന്നു എന്ന് കവി ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. അത് ദർശിച്ചാൽ ശിവൻ കാളകൂടം പാനം ചെയ്തപ്പോൾ അതെങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴുത്തിൽ ലഗ്നമായോ അതുപോലെ താൻ പ്രാശിച്ച ജനതയുടെ ദാരിദ്ര്യമായി തോന്നുമെന്നും കവി പറയുന്നു. ഇവിടെ ദൈന്യാവസ്ഥയെ കാളകൂടമായി ഉല്ലേഖിക്കുന്നു. ഇനി ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നത് കർണ്ണന്റെ കുണ്ഡലങ്ങളെയാണ്. ചന്ദ്രനെയെങ്ങനെ വിശാഖനക്ഷത്രങ്ങൾ സേവിക്കുമോ അതുപോലെ രണ്ടു കുണ്ഡലങ്ങളും കർണ്ണന്റെ ആനനചന്ദ്രനെ സേവിക്കുന്നു.

- അംഗരാജ്യത്തിന്റെ വർണ്ണന

വരികൾ 2

"തൂശിതുളച്ചവയല്ലാശ്ശ്രുതികൾ, ആ
ബ്ഭൂഷകൾ കാരുക്കൾ തീർത്തതല്ല
....
അല്ലെങ്കിൽ തൻസുതനന്യാർത്ഥജീവിതൻ;

ചൊല്ലുന്നതെങ്ങനെ വന്ന കാര്യം?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അഭിധാനം	=	പേര്
പൃഥ	=	കുന്തി
കാള പൃഷ്ഠം	=	കർണ്ണന്റെ വില്ല്
സുദർശനം	=	ചക്രായുധം
അന്യാദൃശ്യശാഭിഖ	=	മറ്റുള്ളവരിൽ കാണാത്ത ശോഭ
കൗമാരഹാരി	=	ബാല്യത്തിലെ ഭർത്താവ്
ചംക്രമണം	=	സഞ്ചാരം
കുന്തിഭോജാത്മജ	=	കുന്തിഭോജ രാജാവിന്റെ പുത്രി
വിപ്രവര്യൻ	=	ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠൻ

ആശയവിശദീകരണം

കർണ്ണന്റെ കവചകുണ്ഡലങ്ങളുടെ വർണ്ണന. കർണ്ണന്റെ ചെവികൾക്കും ചെവിയിലെ കുണ്ഡലങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള സാഹചര്യം ഗർഭാധാനം മുതലുള്ളതാണ്. മാറിലണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പോർക്കവചം കാണുമ്പോൾ വീരലക്ഷ്മി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാറിടത്തിൽ വസിക്കുന്നതായും കവി തുടർന്നു പറയുന്നു. അതിനു പറ്റിയ ഇടമായാണ് പോർച്ചട്ടയെ വർണ്ണിക്കുന്നത്. ആ ദേവിയുടെ അന്ത:പുരത്തിന് ചേർന്ന യവനിക പോലെ, അന്ത:പുരത്തിൽ ശയിക്കുന്ന കർണന്റെ ശോഭ വർണ്ണിക്കുന്നു. ആ മഹാൻ കുന്തീദേവിയുടെ കൗമാരത്തിലുണ്ടായ മകനാണ്. കർണ്ണാന്ത:പുരത്തിലെ നവോഢകൾ കർണ്ണന്റെ കുണ്ഡലപ്രകാശത്തിൽ നാണം പൂണ്ട് അവ പൊത്താൻ കൈകൾ നീട്ടുന്നു. പോർച്ചട്ട പൊത്താനാവാത്തതിനാൽ സ്വന്തം മിഴി പൊത്തുന്നു. രതീദേവിക്ക് കാമൻ ഭർത്താവെന്നപോലെ അംഗരാജ്യത്തിന് നാഥനായി കർണ്ണൻ വിളങ്ങുന്നു എന്ന് സാരം. ആ അന്ത:പ്പുരത്തിലേക്ക് സുവർണശൈലത്തിന്റെ സാരം പോലെ, മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ സുദർശനചക്രം പോലെ സൂര്യദേവൻ കടന്നു ചെല്ലുന്നു.

▶ അന്ത:പുരത്തിൽ ശയിക്കുന്ന കർണ്ണന്റെ വർണ്ണന

വരികൾ 3

"ഭൗമമെന്നാകിലും ക്ഷാത്രമത്തേജസ്സു
ഭീമ, മെന്നുള്ളോരു ചിന്തമൂലം
....
ആര്യമാമൗദാര്യ പാഠം പഠിപ്പിച്ചോ
രാദ്ദേശികന്നു ഞാൻ ഗർഭദാസൻ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഭൗമം	=	ഭൂമിയിലുള്ളത്
ഭീമം	=	ഭയാനകം
പങ്കം	=	ചെളി
ഭാനു മാലി	=	സൂര്യൻ

അന്തണൻ	=	ബ്രാഹ്മണൻ
ആഗന്തുകൻ	=	അതിഥി
ആഗമവിഗ്രഹൻ	=	വേദമാകുന്ന സ്വരൂപമുള്ളവൻ
ശീർഷം	=	തല
ഗണ്ഡം	=	കവിൾ
പാദസഹസ്രവാൻ	=	സഹസ്രങ്ങളായി കിരണങ്ങളുള്ളവൻ
പീയുഷഭാനു	=	ചന്ദ്രൻ
ബഹിശ്ചരം	=	പുറത്ത് സഞ്ചരിക്കുന്നത്

ആശയവിശദീകരണം

കർണ്ണന്റെ ദാനശീലവും അന്തഃപുരവാസവും വർണ്ണിക്കുന്നു. തല്പത്തിൽ അമരുന്ന കർണ്ണന്റെ പുഞ്ചിരി കണ്ടാൽ തങ്ങളെ അതിഥിക്കു ദാനം ചെയ്യരുതെന്നപേക്ഷിക്കുന്ന കുണ്ഡലങ്ങളെ കർണ്ണൻ സാന്ത്വനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. പ്രഭാതതാരമാകുന്ന സൂര്യബിംബത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നു. എത്രയോ ദൂരെ ചെളിയിൽ നിൽക്കുന്ന താമരമൊട്ടിനെ സ്വന്തം കരത്താൽ താലോലിക്കുന്ന സൂര്യൻ തന്റെ പുത്രനെ കാണാനെത്തുന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ സൂര്യൻ മകനെ കാണാൻ ബ്രാഹ്മണരൂപത്തിൽ കർണ്ണന്റെ അന്തഃപുരത്തിൽ എത്തി. സൂര്യനെ പൊൻനിറമുള്ള കർപ്പൂരമായി വർണ്ണിക്കുന്നു. സൂര്യൻ മകന്റെ ശിരസ്സിൽ ആനന്ദബാഷ്പം വർഷിച്ചു. അത് കർണ്ണനെ ധന്യസമ്രാട്ടായി വാഴിക്കുവാനുള്ള അഭിഷേകജലം പോലെ ശോഭിച്ചു. അപ്പോൾ കർണ്ണൻ പറഞ്ഞു അല്ലയോ, ബ്രാഹ്മണ അങ്ങ് വർഷിച്ച കാരുണ്യമഴ ഋശ്യശൃംഗൻ പെയ്യിപ്പിച്ച മഴപോലെ തോന്നി. കർണ്ണൻ തന്നെയും സുഹൃത്തായ സുയോധനനേയും, മാതാവായ രാധയേയും പിതാവായ അധിരഥനേയും പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെയും തന്റെയും മറ്റും നാമങ്ങൾ ചൊല്ലി പരിചയപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ള അഭിവാദനശൈലി ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൂടാതെ താൻ ബാല്യകാലത്തിൽ ആയുധവിദ്യ പഠിച്ചതും സുഹൃത്ത് അംഗരാജ്യം ദാനം ചെയ്തതുമൊക്കെ തദവസരത്തിൽ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

▶ കർണ്ണ-സൂര്യസംഗമം

വരികൾ 4

"ആശിപ്പതെന്തെന്നു കല്പിച്ചാലാവാക്യ-
മാശിസ്സെന്നോർപ്പോൻ ഞാൻ ദത്തകർണ്ണൻ
....
പാർത്ഥപുമർത്ഥങ്ങൾ നാലിലും ധർമ്മം നീ
പാർത്ഥയുഗങ്ങളിൽ സത്യവും നീ;"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പാണ്ഡരം	=	ധവളം (വെള്ള)
ദേശികൻ	=	ഗുരു
ഗോഷ്പദം	=	കാലി കുളമ്പുചാൽ
ഭേഷജം	=	മരുന്ന്

ഗദം	=	രോഗം
ആനതം	=	കുനിഞ്ഞത്
പാലാഴി പൈതൽ	=	പാലാഴിയിൽ ഉണ്ടായത് (പാരിജാതം)
ശങ്ക	=	സംശയം
രാധേയൻ	=	രാധയുടെ മകൻ

ആശയവിശദീകരണം

കർണ്ണനെ സമീപിച്ച് അടുത്തിരുത്തി സർവ്വവും വിസ്മരിച്ച് സൂര്യദേവൻ നിർവൃതി പൂണ്ടു. സൂര്യദേവനെ യഥോചിതം കർണ്ണൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. തന്നെ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. സൂതകുലത്തിലെ അതിരഥന്റെയും രാധയുടെയും മകനെന്നു പറയുന്നു. തുടർന്ന് ശങ്കയോടെ ബ്രാഹ്മണവേഷധാരിയായ സൂര്യൻ തുടരുന്നു. 'നീ അധിരഥന്റെയും രാധയുടെയും പുത്രൻ എങ്ങനെയാകും. ഗോഷ്പദം ക്ഷീരസമുദ്ര സന്താനമായ പാരിജാതത്തെ പ്രസവിക്കാറില്ല. അതുപോലെ കേവലം ഒരു സൂതവംശത്തിൽ ഒരിക്കലും നീ വന്നു ജനിക്കുകയില്ല.' യഥാർത്ഥത്തിൽ നീ സൂതവംശത്തിലെ അതിരഥന്റെ മകനല്ല. പാണ്ഡവമാതാവായ കുന്തീദേവിയുടെ മകനാണ്. യാദവവംശത്തിലെ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ അച്ഛൻപെങ്ങളായ കുന്തിയുടെ സീമന്തപുത്ര(ആദ്യപുത്രൻ)നാണ് നീ. പൃഥയുടെ പുത്രനായ നീ ധർമ്മിഷ്ഠനും ശ്രേഷ്ഠനും പാർത്ഥയുഗങ്ങളിലെ സത്യവുമാണെന്ന് സൂര്യൻ ധരിപ്പിക്കുന്നു.

- കർണൻ കുന്തിയുടെ മകനാണെന്നറിയുന്നു

വരികൾ 5

"അച്ഛനാരെന്നതും കാൺമീലേ കുഞ്ഞതീ-
പ്പശ്ചാത്താപാർത്തനാം പാപിതന്നെ!
....
കർണ്ണനെന്നുണ്ണി താൻ ജേതാവിക്കഞ്ചുക-
കർണ്ണാവതംസങ്ങളുള്ള കാലം!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ചണ്ഡകരൻ	=	സൂര്യൻ
ദണ്ഡധരൻ	=	കാലൻ
അശ്വനദി	=	മർമ്മണ്വനദിയുടെ ഒരു കൈവഴി
അശ്രുനദി	=	കണ്ണുനീർ നദി
നിർയാതനം	=	പകപോക്കൽ
കഞ്ചുകം	=	കവചം (പടച്ചട്ട)
ദ്വിതീയനാമന്തരാത്മാ	=	പ്രാണനു തുല്യം സ്നേഹിക്കുന്നവർ

ആശയവിശദീകരണം

നിന്റെ അച്ഛനാരാണെന്നറിയുമോ? അത് ഈ പാപിയായ ഞാനാണെന്നു സൂര്യദേവൻ പശ്ചാത്താപവിവശനായി പറയുന്നു. തനിക്കു ജനിച്ച കുഞ്ഞിനെ യഥാവിധി സംരക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ സൂര്യൻ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. യമദേവന്റെ പിതാവെന്ന് ലോകം നിന്ദിക്കുന്ന തനിക്കെങ്ങനെ കരുണയുണ്ടാകുമെന്ന് സൂര്യൻ

സ്വയം ചോദിക്കുന്നു. അതിനദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്നത് താൻ ശരീരം കൊണ്ട് ദേവനും ആത്മാവിനാൽ അസുരനുമാണെന്നാണ്. താനാണ് കർണ്ണന്റെ പിതാവെന്നും കൃഷ്ണന്റെ കഥയിൽ നന്ദഗോപന്റെ സ്ഥാനമാണ് അധിരഥനുള്ളതെന്നും സൂര്യൻ പറയുന്നു. കുന്തി ജനനശേഷം ആദ്യം കുഞ്ഞിനെ അശ്രുനദിയിലും പിന്നീട് അശ്വനദിയിലും ഒഴുക്കി. അതിനു മുൻപ്, ഞാൻ ആ സമയം ആ കാഴ്ച കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ദിനകൃത്യത്തിലായിരുന്നതിനാൽ രക്ഷിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലായെന്നും സൂര്യൻ പറയുന്നു. ആപത്തൊന്നും കൂടാതെ നീ രാധയുടെ കൈയ്യിലെത്തിയതിനു കാരണം ചിരംജീവിയായതിനാലാണെന്നും സൂര്യൻ പറയുന്നു. ജന്മനായുള്ള കർണ്ണന്റെ കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ ഭരതനും ലക്ഷ്മണശത്രുഘ്നന്മാരും ശ്രീരാമനെയെന്ന പോലെ നിന്നെ രക്ഷിക്കുമെന്നും കർണ്ണനെ അറിയിക്കുന്നു. കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ നിന്നെ ആയുഷ്മാനാക്കും. അർജ്ജുനവിജയത്തിന് ഇവ തടസ്സങ്ങളാണെന്നും സൂര്യൻ അറിയിക്കുന്നു. അവന്റെ വിജയത്തിന് നിന്റെ ദാനശീലം ഒരിക്കലും ഒരു കാരണമാകരുതെന്നും സൂര്യൻ കർണ്ണനെ അറിയിക്കുന്നു.

> ▶ കുന്തീദേവി കർണനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു

വരികൾ 6

"ഇത്ഥമുരച്ചിനൻ പൗരുഷശ്രീസത്മം
പുത്രാസ്യപത്മമൊന്നുറ്റുനോക്കി
....
അന്നു ശമിക്കണം ഗാണ്ഡീവഹുംകാരം
അന്നുരിവെൺചാമ്പലർജ്ജുനാംഗം!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വേപഥു	=	വിറയൽ
ജിഹ്വ	=	നാവ്
അന്ധതനുജൻ	=	അന്ധനായവന്റെ പുത്രൻ
വർമ്മം	=	കവചം
ആമുക്തം	=	സംരക്ഷിത കവചം
ഭവ്യർ	=	യോഗ്യർ
ഗാണ്ഡീവഹുംകാരം	=	അർജ്ജുനന്റെ ആയുധത്തിന്റെ ശബ്ദം
ഇനൻ	=	സൂര്യൻ

സൂര്യനാണ് തന്റെ പിതാവെന്നറിഞ്ഞിട്ടും കർണ്ണന് വലിയ സന്തോഷമൊന്നും തോന്നുന്നില്ല. നിർവികാരനായി വിഗ്രഹം പോലുള്ള ഇവൻ കർണ്ണനോ അതോ കർണ്ണവിഹീനനോ? (ചെവിയില്ലാത്തവനോ) എന്ന് സൂര്യൻ സന്ദേഹിക്കുന്നു. താൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ അവൻ ചെവിക്കൊള്ളുന്നില്ല, താമരത്തണ്ടിലെ ഇലകളിൽ വീഴുന്ന മഴത്തുള്ളികൾ പോലെ അതു തെറിച്ചു പോകുന്നു. കർണ്ണന് മറ്റെന്തോ ഉത്കണ്ഠയുള്ളതുപോലെ സൂര്യന് അനുഭവപ്പെടുന്നു. അർജ്ജുനപിതാവായ ഇന്ദ്രനും താനുമായി പണ്ടുകാലം തൊട്ടേ ഒരു മത്സരം ഉണ്ടുതാനും. തന്റെ മകനായ സുഗ്രീവൻ കാരണമാ

ണ് ശ്രീരാമൻ ഇന്ദ്രപുത്രനായ ബാലിയെ കൊന്നത്. അന്നുമുതൽ ഞങ്ങൾ ശത്രുക്കളായി. ശ്രീരാമൻ സൂര്യവംശത്തിൽ പിറന്ന് രാവണനെ കൊന്ന് സൂര്യപുത്രനെ ബന്ധുവാക്കി. കൃഷ്ണശത്രുവായ ദുര്യോധനന്റെ വലംകൈയ്യായി ഇന്നു നീ നിലനിൽക്കുന്നു. നീ ഇന്ദ്രനെ ഭയപ്പെടേണ്ട. കാരണം നിനക്ക് കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ ദുഃഖിക്കേണ്ടി വരില്ല. ദിവ്യാസ്ത്രം മാത്രമേ ദേവേന്ദ്രൻ മകനു നൽകിയിട്ടുള്ളൂ, ദീർഘായുസ്സ് നൽകിയിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അർജ്ജുനന്റെ ഗാണ്ഡീവഹുംകാരവും ആയുസ്സും തീർക്കാൻ നിനക്ക് കഴിയും.

- ഇന്ദ്ര-സൂര്യ പൂർവ്വ വൈരം

വരികൾ 7

"ഓമനേ! കാണുമക്കാഴ്ചയൊരിക്കൽ നീ-
യാമുക്തകുണ്ഡലഭൂഷിതാങ്ഗൻ;
....
ആജ്ജഗച്ചക്ഷുസ്സു വീണ്ടുമരുളിനാ-
നാത്മജവാത്സല്യചാപലാന്ധൻ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ആത്മഘാതി	=	ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നവൻ
സീമ	=	അതിര്
ആമുക്തം	=	സംരക്ഷിത കവചം
പഞ്ചാഢ്യൻ	=	മൃഗരാജാവ്
സോദരത്യാഗം	=	സഹോദരങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുക
നീരദം	=	മേഘം
പത്മാക്ഷൻ	=	താമരക്കണ്ണൻ
ഗ്രസ്തം	=	വിഴുങ്ങിയത്
അംബുധി	=	സമുദ്രം

ആശയവിശദീകരണം

തന്റെ മകനായ അർജുനൻ മരിക്കുന്നത് കണ്ട് ഇന്ദ്രൻ കേഴട്ടെയെന്ന് സൂര്യൻ പറയുന്നു. നിന്റെ ദാനശീലം അധികമാണെന്നും അതിനെ കളങ്കമെന്നു പറയുന്നത് അനുചിതമാണെങ്കിൽ അത് കൃഷ്ണമണിയിലെ വെള്ളനിറമാണെന്നു പറയാമെന്നും സൂര്യൻ പറയുന്നു. ഇന്ദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനായി വേഷം മാറി വന്ന് നിന്നോട് കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടും. നീ ഒരിക്കലും അവ ത്യജിക്കരുത്. സ്വയംമറന്ന് ദാനം അരുത്. സമുദ്രത്തിനാണെങ്കിലും ഒരു സീമയുണ്ട്. സർപ്പരാജാവായ വാസുകി ഒരു നീർക്കോലിയെപോലെ ബുദ്ധിയില്ലാത്തവനാണെന്ന് ഇന്ദ്രൻ വിചാരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യം നീ ഒരിക്കലും നിറവേറ്റരുതെന്നും സൂര്യൻ കർണ്ണനോട് പറയുന്നു. പുത്രവാത്സല്യചാപല്യത്താൽ സൂര്യൻ അവിടെ അന്ധകാരം നിറയ്ക്കുന്നവനായി മാറി. ഇന്ദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനായി വന്ന് കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അവ ത്യജിക്കരുതെന്ന് സൂര്യൻ പറയുന്നു.

- കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്

വരികൾ 8

“ദാതാവു ദാതാവെന്നുള്ളൊരു കീർത്തിക്കാ-
ണേതാവത്താകും നിൻ യത്നമെല്ലാം!
....
ഭംഗിയിൽ നാലുപുമർത്ഥപഥവുമ-
ശ്ശൃംഗാടകത്തിങ്കൽ മേളിക്കുന്നു.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

ലാലാബിന്ദു	=	ഉമിനീർ
ദൃഷ്ടി	=	കാഴ്ച
നാന്മുഖൻ	=	ബ്രഹ്മാവ്
അന്തകൻ	=	കാലൻ
കബന്ധനൃത്തം	=	തലയില്ലാത്ത ഉടലിന്റെ നൃത്തം

ആശയവിശദീകരണം

ലോകദൃഷ്ടിയിൽ നമ്മുടെ നിറവും സമയവും മാറി മാറി വരാം. കീർത്തി വേഗം അയശസ്സായും നട്ടുച്ച അർത്ഥരാത്രിയായും ശിവലിംഗം അമ്മിക്കുഴവിയായും മാറാൻ അധികം സമയം വേണ്ടെന്നും സൂര്യൻ മകനെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഒരു നിമിഷം ലോകരസന ഉമിനീർ പോലെ കീർത്തിയെ വയ്ക്കുമെന്നും അത് അടുത്തനിമിഷം മറക്കാമെന്നും അല്ലെങ്കിൽ ആക്ഷേപിക്കപ്പെടാമെന്നും സൂര്യൻ പറയുന്നു. നമ്മുടെ മുഖം നോക്കുന്ന കണ്ണാടി നമ്മുടെ കൈകളിലേന്തണം. നിത്യവും പല സൃഷ്ടികർമ്മങ്ങളും ബ്രഹ്മാവ് നടത്തുന്നു. കാലൻ അവയെ തച്ചുടയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ കീർത്തിയും യശസ്സും ആരെങ്കിലും വാഴ്ത്തിയാൽ അത് നാം നമ്മുടെ കാതുകൊണ്ട് കേൾക്കണം, എന്നതിനേ പ്രയോജനമുള്ളൂ. നാം മരിച്ചാൽ നമ്മെപ്പറ്റിയുള്ള കീർത്തനങ്ങൾ നാം കേൾക്കാറില്ല. ആ കീർത്തി അസ്ഥികൂടത്തിന്റെ വെണ്മ മാത്രമാണെന്നും സൂര്യൻ പുത്രനോട് പറയുന്നു. ശവത്തിനു ചാർത്തുന്ന പൂമാലയുടെ മണം ആസ്വദിക്കാനുള്ള ശക്തി ആർക്കുണ്ട്. കർണ്ണന്റെ അതിരുകടന്ന ദാനശീലത്തെ കുറയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടി സൂര്യൻ ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരത്തുന്നു.

▶ മരണശേഷം കീർത്തി ആവശ്യമില്ല

വരികൾ 9

“വേരറ്റു വീണോരു വൃക്ഷത്തിലെന്തിന്നു
വാരിദം വീഴ്ത്തുന്നു ബാഷ്പപൂരം?
....
ആന്തരമായിവ രണ്ടിലുമോർക്കുകിൽ
ഞാൻ ‘തര’ഭേദമേ കാണ്മീലല്ലോ!”

അർത്ഥവിശദീകരണം

നീവി	=	മൂലധനം

താന്ത	=	തളർന്നവൾ
ത്രാസം	=	ഭയം
പ്രത്യഹം	=	ദിനംതോറും
പൗരാണികത്വം	=	പുരാണവചനം
ശോധിക്കുക	=	പരീക്ഷിക്കുക
വാദി	=	വക്താവ്
വാരിദം	=	മേഘം

ആശയവിശദീകരണം

സൂര്യൻ നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും കർണ്ണന് അത് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്നില്ല. നിലംപതിച്ച മരത്തിൽ മേഘവർഷം കൊണ്ട് യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. വേരറ്റുവീണ വൃക്ഷത്തിനു വെള്ളം വീഴ്ത്തേണ്ട കാര്യമുണ്ടോ? ദാനസമുദ്രത്തിൽ നീ വീണ് മരണമടഞ്ഞാൽ അത് അത്യാപത്താണ്. വാചാലതയാൽ ക്ഷീണിതനായി സൂര്യൻ തളർന്നു. അപ്പോൾ കർണ്ണൻ പറയാൻ തുടങ്ങി. തനിക്ക് ജന്മസിദ്ധമായ കഴിവുകളാണുള്ളത്. താൻ പൃഥയുടെയും സൂര്യന്റെയും പുത്രനായിരുന്നത് രാധയുടെ കൈകളിലെത്തിയതുവരെ മാത്രമാണ്. അതിനാൽ തന്റെ മാതാപിതാക്കൾ രാധയും അധിരഥനുമാണെന്ന് കർണ്ണൻ സൂര്യനെ അറിയിക്കുന്നു. എന്റെ ഗുരു കൃപാചാര്യനാണ്. അഭ്യാസപ്രകടനസമയത്തെ അവഗണനാവസ്ഥ കർണ്ണൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

▶ കർണ്ണൻ നേരിട്ട അവഗണനകൾ

വരികൾ 10

"അദ്ധ്യായമൊന്നുണ്ടെൻ ജീവിതഗ്രന്ഥത്തിൽ-
ശസ്ത്രാസ്ത്രശിക്ഷതന്നന്ത്യഘട്ടം
....
ഭംഗത്തിൽ നിൽക്കവേ കേട്ടേനെൻ തോഴൻതൻ
വൻഗദാസ്ഫാലനം-അല്ല, വാക്യം:-"

അർത്ഥവിശദീകരണം

കുംഭോത്ഭവൻ	=	ദ്രോണാചാര്യർ
ഗോമായു	=	കുറുക്കൻ
ശാരദ്വതാചാര്യർ	=	കൃപാചാര്യർ
നമ്യൻ	=	വന്ദ്യൻ
വർഷീയാൻ	=	അതിവൃദ്ധൻ

ആശയവിശദീകരണം

ആയുധാഭ്യാസവേളയിലും അഭ്യാസപ്രകടന സ്ഥലത്തും താൻ പുറന്തള്ളപ്പെട്ട, അപഹാസ്യനായ നിമിഷം കർണ്ണൻ സൂര്യനോടു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. താൻ ജാതിയുടെ പേരിൽ അവഹേളിക്കപ്പെട്ട സന്ദർഭം കർണ്ണൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു. കുറുക്കനെ പോലെ ഭീമസേനൻ സൂതന്റെ മകന് രാജകുമാരന്മാർക്കിടയിൽ എന്തു സ്ഥാനം, ഭാരത സാമ്രാജ്യത്തിലെ വീരനാണ് അർജ്ജുനൻ, കർണ്ണാ നീയാര്? എന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയാൻ കഴിയാതെ ബോധംകെട്ടു താഴ

▶ ദുര്യോധനൻ കർണ്ണനെ രക്ഷിക്കുന്നു

ത്തുവീണ അച്ഛനായ അതിരഥനെ താങ്ങിയെടുത്ത് തലതാഴ്ത്തി കർണ്ണൻ സഭ വിട്ടു പോരുന്നു. ആ നിമിഷം പ്രിയതോഴനായ ദുര്യോധനന്റെ ഗദാഗർജ്ജനം പോലെയുള്ള വാക്കുകൾ കർണ്ണനെ രക്ഷിക്കാനെത്തി.

വരികൾ 11

"ധിക്, ധിക്കിത്തെന്തൊരു വാക്കോതി ദേശിക-
നിത്രമേലേറാമോ ജാത്യുന്മാദം?
....
ലോകത്തെ മാത്രമല്ലെന്നെ മറപ്പൂ ഞാ-
നാഹന്ത! ദൈവത്തെ-സ്സർവത്തെയും!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മദ്ദണ്ഡ്യൻ	=	ദണ്ഡിക്കപ്പെടേണ്ടവൻ
പുഷ്കമം	=	പൂർണ്ണം
സ്വരാജ്യം	=	സ്വന്തം രാജ്യം
ബാഹുജന്മാർ	=	രാജാക്കന്മാർ
തന്മിത്രം	=	സ്വന്തം മിത്രം
സംഗ്രാമം	=	യുദ്ധം
സാധുവാദി	=	നല്ലതെന്നു പറയുന്നവൻ
പിഞ്ഛിക	=	മയിൽപ്പീലി
ജാലം	=	മാജിക്
അടർ	=	യുദ്ധം

ആശയവിശദീകരണം

ആയുധാഭ്യാസവേളയിൽ താൻ ജാതിയുടെ പേരിൽ അവഹേളിക്കപ്പെട്ട സന്ദർഭം കർണ്ണൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു. ആ നിമിഷത്തിൽ ദുര്യോധനൻ കർണനെ അംഗരാജാവാക്കി അഭിഷേകം ചെയ്യിച്ചു. തന്റെ മിത്രത്തെ ഭാരതരാജാധിരാജനാക്കി മാറ്റി. തോഴൻ കർണ്ണനെ ഭദ്രാസനത്തിലിരുത്തി ഗംഗാജലത്താൽ കുംഭാഭിഷേകം ചെയ്ത് അംഗരാജാവാക്കി മാറ്റി. അങ്ങനെ പൊന്മുടിയും (പൊൻകിരീടം) വെൺകൊടിയും ചൂടിച്ചു. ജാതിയും വ്യക്തിയും തർക്കശാസ്ത്രത്തിലല്ലാതെ ധനുർവേദത്തിലില്ലായെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. ജ്യോതിർബിംബത്തിൽ നാം 'ഫൂ' എന്നൂതിയാൽ അത് കെടില്ലെന്നും ആ ഫൂൽക്കാരം അവിടെ എത്താറില്ലെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. തുടർന്ന് ദാനശീലമാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ച് കർണ്ണൻ പറയുന്നു. സ്വർണ്ണം സ്ത്രീകൾക്കാഭരണം എന്ന പോലെ ഉത്തമപുരുഷൻ ഏതവസ്ഥയിലും എല്ലാവർക്കും ഭൂഷണമാകേണ്ടവനാണ്. കിഴങ്ങിൽ ചെളിയുണ്ടെന്നു കരുതി വണ്ട് താമരപ്പൂവിൽ നിന്ന് തേൻ കുടിക്കാതിരിക്കുമോ, ത്രിപുരദഹനത്തിൽ ബ്രഹ്മാവ് ശിവന് സൂതനായി തേര് തെളിച്ചില്ലേ എന്നും കർണ്ണൻ ചോദിക്കുന്നു. സുയോധനൻ ദീർഘദർശനം ചെയ്തത് ഫലിച്ചു എന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. ഞാൻ അംഗരാജാവായില്ലെങ്കിൽ ഈ പ്രകാരമുള്ള ദാനത്തിന് ശക്തനാകുന്നില്ലെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു.

▶ ജാതീയമായി അവഹേളിക്കപ്പെട്ട സന്ദർഭങ്ങൾ

വരികൾ 12

"ആ വാക്കു കേട്ടളവാദിത്യനോതിനാൻ-
ഈവാർത്തയൊന്നിനാൽ ഞാൻ ജയിച്ചു.
....
സൗഹാർദ്ദവാരുണീ പാനലഹരിയിൽ;
സൗഹാർദ്ദചിത്തഭ്രംശാവേഗത്തിൽ,"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ആകാലികാന്തം	=	അകാലമരണം
ഓർത്ത്	=	കരുതി
ചിത്രം	=	വിചിത്രം
മിസ്രം	=	അന്ധകാരം
ഭാഗി	=	പങ്കുകൊണ്ടവൻ
വാരുണി	=	മദ്യം
ആവേഗം	=	സംഭ്രമം

ആശയവിശദീകരണം

അപമൃത്യു പാപമെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. സൂര്യന്റെ ജാതി പരമായ വാക്കുകളെ കർണ്ണൻ അധിക്ഷേപിക്കുന്നു. ആകാശം വിട്ട് ഭൂമിയിലേക്ക് വന്നപ്പോൾ സൂര്യന്റെ ആദർശം പാതാളംവരെ താഴ്ന്നു പോയെന്നും കർണ്ണൻ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. തന്റെ പ്രാണസുഹൃത്തിനു വേണ്ടി ഏതു പാപവും ചെയ്തു പോകുന്നുവെന്നും കർണ്ണൻ വാദിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള നിന്റെ തോഴർക്ക് നല്ലതു വരാനെങ്കിലും നീ കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതേ എന്ന് സൂര്യൻ യാചിക്കുന്നു. സ്വന്തം പ്രാണൻ കൈവെടിയരുതേ. നിന്റെ നന്മയോർത്താണ് നിന്നോട് ഞാനീ വരം നേർന്നിടുന്നത്. ഇന്നെന്നെ ശുദ്ധീകരിക്കാൻ എന്തു പരീക്ഷയാണ് നേരിടേണ്ടതെന്നു കർണ്ണൻ ചോദിക്കുന്നു. ആകാശം വിട്ട് അങ്ങ് ഭൂമിയിലെത്തിയപ്പോൾ സ്വാർത്ഥമതിയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. പാൽ ചുരത്തുന്നിടത്തു നിന്നും കാളകൂടവിഷം ഉതിർക്കുന്നുവോ? അങ്ങയുടെ ആദർശം പാതാളത്തോളം താഴ്ന്നു പോകുന്നു.

▶ സൂര്യന്റെ ആദർശം നഷ്ടപെടുന്നു

വരികൾ 13

"സൗഹാർദ്ദഘോരാപസ്മാരാവേശത്തിൽ-ഞാൻ
ലോകത്തിൻ ദൃഷ്ടിയിൽ ദുഷ്ടൻതന്നെ.
....
അർത്ഥം ഗ്രഹിപ്പിച്ച വാക്യത്തിനെന്തുമേ -
ലെത്തേണ്ടു പൂർണ്ണവിരാമമെന്ന്യേ?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

കർണ്ണയുക്തൻ	=	ചെവിയുള്ളവൻ

ശേവധി	=	നിധി
ആഗന്തു	=	അതിഥി
പങ്കം	=	ചെളി
ഭീഷണി	=	പേടിപ്പെടുത്തൽ
കേരള നിർമ്മാണ കേളിക്കാരൻ	=	പരശുരാമൻ
ആനുണ്യം	=	കടം തിരിച്ചു നൽകൽ
ആലോകച്ഛായ	=	വെളിച്ചവും അതിന്റെ നിഴലും

ആശയവിശദീകരണം

▶ കർണ്ണന്റെ ദാനമാഹാത്മ്യം

കർണ്ണൻ തുടരുന്നു. സുയോധനന്റെ കാരുണ്യപ്രകാരം സ്വീകരിക്കുന്ന ധനം ഞാൻ നിത്യവും മറ്റുള്ളവർക്ക് ദാനം ചെയ്യുന്നു. രന്തിദേവന്റെ ദാഹജലം ഒഴുകിയാണ് ചർമ്മണീനദി ഉത്ഭവം ചെയ്തത്. ആ നദിയിൽ കൂടിയാണ് താൻ ഒഴുകി വന്നത്. അതാവാം ദാനശീലം തന്റെ സ്വഭാവമായതെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം അതിന്റെ അസ്ഥിരഭാവത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ ഒരതിഥിയെ പോലെ യമൻ കയറി വന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ സത്കരിക്കുന്നതിനു താൻ തയ്യാറാണെന്നും സൂര്യനെ കർണ്ണൻ അറിയിക്കുന്നു. ആയുസ് കേവലം സാധനവും പുരുഷാർത്ഥം സാധ്യവുമാണെന്നും പറയുന്നു. അർത്ഥം ഗ്രഹിപ്പിച്ച വാക്യത്തിൽ പൂർണ്ണവിരാമമേ ചേരു. അതിനാൽ ഉത്തമപാത്രത്തിൽ ദാനം നൽകിയാൽ താൻ മരിക്കുന്നതിന് ദോഷമില്ലെന്നും കർണ്ണൻ സൂര്യനോടു പറയുന്നു,

വരികൾ 14

"പാത്രത്തിൽ ദാനമെന്നോതിനേൻ, ത്യാഗിക്കു
പാത്രമാരിന്ദ്രന്നു തുല്യനേകൻ?
....
ആ വീരഹര്യക്ഷഗഹ്വരമിപ്പോഴു
മാഖുവിൻ മാളമായ്ത്തീർന്നിട്ടില്ല."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഹീരം	=	വൈരം
ശാതകുംഭം	=	സ്വർണ്ണക്കുടം
മന്ദാരം	=	കല്പവൃക്ഷം
അധ്വരം	=	യാഗം
വാഹം	=	വഹിക്കുന്നത്
കേദാരം	=	ക്ഷേത്രം
ജീമൂതം	=	മേഘം
ഹര്യക്ഷഗഹ്വരം	=	സിംഹത്തിന്റെ ഗുഹ
ആഖു	=	എലി

ആശയവിശദീകരണം

ഉത്തമപാത്രത്തിൽ ദാനം നൽകിയാൽ താൻ മരിക്കുന്നതിന് ദോഷമില്ലെന്നു കർണ്ണൻ സൂര്യനോടു പറയുന്നു, മേഘം തുപ്പുന്ന കോളാമ്പിയായി ഭൂമിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഉദാരന്മാരെ ഉദാരന്മാരറിയുന്നുവെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. ഇന്ദ്രായുധം പോലും ദധീപി മഹർഷിയുടെ അസ്ഥികൊണ്ടു പണിതതല്ലേയെന്ന് കർണ്ണൻ സൂര്യനോട് ചോദിക്കുന്നു. സർപ്പങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി ഗരുഡനു ഭക്ഷണമായ ജീമൂതവാഹനന്റെ കഥയും രന്തീദേവന്റെ ദയാവായ്പ്പിന്റെ കഥയും കൊച്ചരിപ്രാവിനെ കാക്കാൻ സ്വന്തം മാംസം ഇന്ദ്രനു അറുത്തു നൽകിയ ശിബിചക്രവർത്തിയുടെ കഥയും കർണന്റെ ദാനമാഹാത്മ്യത്തെ ഉദാഹരിക്കാൻ ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അവരുടെയാരുടെയും യശസ്സിന് ഒരു കളങ്കവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സിംഹത്തിന്റെ ഗുഹ ഒരിക്കലും ഭീരുവായ എലിയുടെ മാളമായിത്തീരില്ല. താൻ ഒരു ഭീരുവല്ലായെന്നും ദാനധർമ്മത്താൽ മരണപ്പെട്ടാലും യശസ്സായി താനതു കരുതുമെന്നും കർണ്ണൻ സൂര്യനോട് പറയുന്നു.

> ▶ രന്തിദേവൻ-ശിബി ചക്രവർത്തിഎന്നിവരുടെ ദാനത്തിന്റെ കഥ

വരികൾ 15

“എന്തവനെന്നോടു യാചിപ്പാനിച്ഛിപ്പൂ?
ഹന്ത! മൽകഞ്ചുകകുണ്ഡലങ്ങൾ?
....
കാലമാം സ്വർഭാനു തീണ്ടാത്ത രാകേന്ദു;
കാലമാം കാലന്നു കൈലാസേശൻ;-”

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഊരുശോണിതം	=	തുടയിലെ രക്തം
രിഷ്ടി	=	വാൾ
വജ്രപാണി	=	ദേവേന്ദ്രൻ
പരിധി	=	സീമ
വ്യോമയാനം	=	ആകാശവാഹനം
ആപ്തർ	=	ശിഷ്യർ

ആശയവിശദീകരണം

ഇന്ദ്രനെക്കുറിച്ചാണ് ഈ ഭാഗത്ത് കർണ്ണൻ സംസാരിക്കുന്നത്. തന്റെ മകന്റെ വിജയത്തിനായി, അവനോടുള്ള വാത്സല്യം നിമിത്തമുണ്ടായ പാനദാഹം ദേവേന്ദ്രൻ ശമിപ്പിച്ചത് തന്റെ ഊരുശോണിതത്തിലാണെന്ന് കർണ്ണൻ പറയുന്നു. മരണത്തോടെയുള്ള തന്റെ പ്രാണശ്വാസം ആകാശവിമാനത്തെ സ്പർശിക്കുമ്പോൾ അത് തീർച്ചയായും സൂര്യന്റെ മുമ്പിലെത്തുമെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. പണ്ടു താൻ പരശുരാമശിഷ്യനായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന സമയത്ത് വണ്ടായി വന്ന് ഇന്ദ്രൻ തന്റെ രക്തം പാനം ചെയ്തതാണ്. അന്ന് തന്റെ തുടയിലെ രക്തം കുടിച്ചിട്ടും ഇന്ദ്രന് മകനോടുള്ള വാത്സല്യാർത്തി, ദാഹം തീർന്നില്ലേ. ഇന്ദ്രന്റെ ഇത്തരം പ്രവൃത്തികൾ മാതൃഭൂമിയെ വരെ നാണിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഇന്ദ്രനു വേണ്ടി ഞാൻ ത്യാഗം ചെയ്താൽ

▶ പരശുരാമന്റെ ശിഷ്യനായി

വീരന് സ്വർഗ്ഗവും ഭീരുവിന് നരകവുമാണ് ലഭിക്കുന്നതെന്നും കർണ്ണൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. തന്റെ കീർത്തിലതയുടെ തടം നനയ്ക്കുന്നതിനല്ല, താൻ ദാനനീർ ഒഴിക്കുന്നതെന്നും കർണ്ണൻ വെളിവാക്കുന്നു.

വരികൾ 16

"അച്ഛാ! ഞാനായതു നേടുകിൽ നേടിനേ
നക്ഷയപാത്രസ്യമന്തകങ്ങൾ!
....
ഈയാച്ഞയൊന്നിനാൽ മാത്രം വിജിതനായ്-
പ്പോയാൻ ധനഞ്ജയൻ നൂനമെന്നാൽ,"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഉൽഗതി	=	ഉയർച്ച
ചർമ്മം	=	തൊലി
പീയൂഷം	=	അമൃത്
ശൃംഗം	=	കൊമ്പ്, മുകളറ്റം
പ്രഹ്ളാദപൗത്രൻ	=	മഹാബലി
ഇന്ദ്രനുജൻ	=	ഉപേന്ദ്രൻ

ആശയവിദശീകരണം

തന്റെ കീർത്തിലതയുടെ തടം നനയ്ക്കുന്നതിനല്ല, താൻ ദാനനീർ ഒഴിക്കുന്നതെന്നും കാലപ്പഴക്കത്താൽ ആ അമൃതം പുളിക്കുന്നില്ലായെന്നും ആ കല്പവൃക്ഷപ്പൂമാല വാടുന്നില്ലായെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. ശുക്രാചാര്യരുടെ വാക്കനുസരിച്ചു ഉപേന്ദ്രനായ പ്രഹ്ളാദ പൗത്രൻ മഹാബലിയെ, വാമനൻ ഒരു ദാനം വാങ്ങാൻ വന്നിട്ട് ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം താണ പാതാളം ധർമ്മഗൗരവത്താൽ സ്വർഗത്തോളം ഉയർന്നുവെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. ഭൂമിദേവി ധർമ്മിഷ്ഠയായിത്തീരാൻ മറ്റുള്ള ഗോളങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. മഹാബലിയുടെ പാതാളയാത്ര കൊണ്ട് ഭൂമിയും പാതാളവും സ്വർഗത്തോളം ഉയർന്നു. ആ കാഴ്ച കണ്ട് ദേവലോകം വരെ ആശ്ചര്യത്തോടെ നോക്കി നിന്നു. മഹാബലി പാതാളത്തേക്കു പോകാതെ ആകാശത്തേക്ക് (സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക്) ഉയർന്നു. ലോകം എന്നും വാടാദീപമായി സജ്ജനങ്ങളെ വാഴ്ത്തുന്നു. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ അർജ്ജുനതാതനായ ദേവേന്ദ്രനും കർണ്ണനെ ആ വിധത്തിൽ തോല്പിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

▶ മഹാബലിയുടെ ത്യാഗകഥ

വരികൾ 17

"നേരിട്ടാൽ നിശ്ചയം തോൽവിയെന്നോതിനാൻ:-
വേറിട്ടു പോരിനി വേണ്ടതുണ്ടോ?
....
ഏകട്ടെ-എൻചിതാവേദി ഹവിസ്സുകൾ-
വേഗത്തിൽകൊണ്ടുപോയ്ഹവ്യവാഹൻ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

മദ്ധ്യലോകം	=	ഭൂമി
വാർദ്ധി	=	സമുദ്രം
തടിനി	=	നദി
ശ്രവസ്സ്	=	ദേവേന്ദ്രൻ
മാർഗ്ഗപാണി	=	യാചകന്റെ കൈ
തമസ്സ്	=	ഇരുട്ട്
പ്രഖ്യാതിവിത്തൻ	=	പ്രഖ്യാതിയാകുന്ന ധനത്തോടുകൂടിയവൻ

ആശയവിശദീകരണം

സൂര്യനോട് കർണ്ണൻ പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ തന്റെ കവചകുണ്ഡലങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തന്നോടു യാചിക്കുന്നത് ഇന്ദ്രനല്ല, മറിച്ചു അർജ്ജുനൻ തന്നെയാണ്. മാത്രമല്ല രുഗ്മാംഗദന്റെ വ്രതം മോഹിനി തടസപ്പെടുത്തിയതുപോലെ സുയോധനന്റെ കൂട്ടുകെട്ട് തന്റെ ദാനവ്രതത്തെ ഭഞ്ജിക്കുകയില്ലെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. അർജ്ജുനൻ നേരിട്ടുള്ള യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെടുമെന്നുള്ള ഭയം കൊണ്ടാകാം, നേരിട്ടാൽ തോല്‌വി നിശ്ചയമായതിനാലാകും ഇത്തരത്തിൽ പിതാവിനെ അയച്ചു യാചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. നേരിട്ടു വന്നു യാചിച്ചാൽ തന്റെ പ്രാണനും ദേഹവും വരെ താൻ നൽകിയേനെയെന്നു കർണൻ പറയുന്നു. നാലു പുണ്യനദികൾ പോറ്റിയതു മൂലമാകാം താനൊരു രാജാവായത്. ഇന്ന് ദാനമെന്ന മോക്ഷഗംഗയിൽ വീണാലും തന്റെ ശരീരം കീർത്തിയാകുന്ന സിന്ധുവിൽ മുങ്ങുമെന്നും, യശസ്സ് ലോകം മുഴുവൻ ബാധിക്കുവാൻ ഇത് കാരണമായിത്തീരുമെന്നും തദവസരത്തിൽ പറയുന്നു. കുണ്ഡലദാനകഥ ലോകം കർണ്ണഭൂഷണം പോലെ ചെവിക്കൊള്ളും.

> ▶ കർണ്ണന്റെ യശസ്സ് ലോകം ഓർമ്മിക്കും

വരികൾ 18

“എന്നോതിഖഡ്ഗവും കൈയുമായ് നിൽക്കുന്ന
തന്നോമൽതങ്കത്തെദ്ധാമരാശി
....
അച്ഛനാമാദിത്യനാകാശമെത്തിനാൻ
പശ്ചാദ്വിലോകനലോലനേത്രൻ.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഖഡ്ഗം	=	വാൾ
വർച്ചസ്സ്	=	പ്രകാശം
പാംസു	=	പൂഴി, പൊടി
പത്രിക	=	പക്ഷി
മൗലി	=	ശിരസ്സ്
രുതം	=	ശബ്ദം
കുക്കുടം	=	കോഴി

കഞ്ചുക ങ്ങൾ	=	പോർച്ചട്ട

ആശയവിശദീകരണം

കർണ്ണനെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ സൂര്യൻ മകനെ ആശിർവദിക്കുന്നു. ഹവ്യം വഹിക്കുന്ന അഗ്നി തന്റെ ചിതാവേദിയിൽ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കഥകളായ കവചകുണ്ഡലങ്ങളെ ഇന്ദ്രനു കൊടുക്കട്ടെയെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. ഈ മാറു കൈവിടുന്ന കഞ്ചുകങ്ങൾ (പോർച്ചട്ട) ലോകത്തിനു മുഴുവൻ രോമാഞ്ചമുണ്ടാക്കുന്ന പോർച്ചട്ടയായി മാറും, എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ട് സൂര്യദേവൻ കർണ്ണനെ തന്നോടു ചേർത്തണച്ച് ആശ്ലേഷിക്കുന്നു. ഉടൻ ആകാശവീഥിയിൽ നിന്നും ഐശ്വര്യത്തിന്റെ, ആദരിക്കലിന്റെ പുഷ്പവൃഷ്ടിയുണ്ടാകുന്നു. അംഗരാജ്യത്തെ ശ്രേഷ്ഠനായ, ത്യാഗിയായ രാജാവിന് അകമ്പടി വന്നതാകാം പൂക്കൾ, അല്ലെങ്കിൽ ആ പുണ്യവാനു വേണ്ടി ആകാശത്തിലെ (സ്വർഗ്ഗത്തിലെ) വൃക്ഷങ്ങൾ അർപ്പിച്ചതാകാം. ഈ കുണ്ഡലദാനകഥ ലോകം കർണ്ണഭൂഷണം പോലെ ചെവിക്കൊള്ളുമെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. കർണ്ണന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് സൂര്യൻ പിന്നെയും പിന്നെയും കേട്ട കുക്കുടനാദത്തെയോർത്തു പുത്രനെയാലിംഗനം ചെയ്തത് ധന്യരിൽ ധന്യനായെന്ന് ഓർത്തുകൊണ്ട് ആകാശത്തിലേക്കു യാത്ര തുടർന്നു.

> ▶ കുണ്ഡലദാനകഥ ലോകം കർണ്ണഭൂഷണം പോലെ ഓർക്കും

കഥാപാത്രവിശകലനം-കർണ്ണൻ

'അവനീഹരിചന്ദന'മാണ് കർണ്ണനെന്നു മുൻകൂട്ടി ബോധ്യപ്പെടുത്തിയ ശേഷമാണ് കവി കാവ്യത്തിലേയ്ക്കു വായനക്കാരെ ക്ഷണിക്കുന്നത്. ആ ദാനനിഷ്ഠയെക്കുറിച്ചു അവിചലിതമായ മതിപ്പുണ്ടാക്കുകയെന്നതാണ് കവിയുടെ സുപ്രധാന ലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ട് പല സൂചകങ്ങളും കാവ്യത്തിനുള്ളിലും നിരത്തിയിട്ടുണ്ട്. കർണ്ണനെ 'ധാത്രിക്കുമുത്തിനായ് ദാനനീർവാർക്കുന്ന പാർത്ഥിവകുഞ്ജര'നായി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ദാനനിഷ്ഠയോടു തൊട്ടുനിൽക്കുന്നതാണ് ത്യാഗശീലം. അന്യനുവേണ്ടി തന്റേതെന്തും ത്യജിക്കുകയെന്നു വരുമ്പോൾ, ദാനവും ത്യാഗത്തിലൊതുങ്ങിപ്പോകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ്, അദ്ദേഹം ലോകത്തിന്റെ ദൈന്യം പ്രാശിക്കുവാനൊരുക്കമുള്ള'താഗസാമ്രാജ്യൈകചക്രവർത്തി'യാണെന്നും'നവ്യജീമൂതവാഹനനാ'ണെന്നും പുകഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നത്. അവസാനമുണ്ടായ പുഷ്പവൃഷ്ടിയെ വിണ്ണിലെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ അർച്ചനയായിട്ട് സങ്കല്പിച്ചപ്പോൾ, കർണ്ണന്റെ ത്യാഗത്തിന്റെയും ദാനനിഷ്ഠയുടേയും മുന്നിൽ ദാനൈകനിരതങ്ങളായ കല്പവൃക്ഷങ്ങൾ കൂടി നാമോവാകമോതുന്നതായി വർണ്ണിച്ച ആ 'അന്യർത്ഥജീവിത'ത്തെ കവി വാനോളമുയർത്തുന്നു.

> ▶ കഥാപാത്രവിശകലനം കർണ്ണൻ

കർണ്ണന്റെ അത്യുത്തമമായ ത്യാഗശീലത്തെ വാഴ്ത്തുന്ന കവി അദ്ദേഹം പല ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ ഒരു രാജാവായിരുന്നുവെന്നും, സൂതന്മാർക്കു സത്യമായും പുകഴ്ത്താവുന്നയാളെന്ന സൂചനകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഭൗമമാണെങ്കിൽക്കൂടി ആ ക്ഷാത്രതേജസ്സ് ഭീമമായിരുന്നു! യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചും ഏറെപ്പറയേണ്ടതില്ല.

കർണ്ണന്റെ ഹൃദയം 'വീരശ്രീദേവിതന്നന്തഃപുര'മാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാമായി. അഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുമുണ്ട് കവിക്കഭിപ്രായം കർണ്ണൻ 'ചാപവേദാർണ്ണവപാരഗാമി'യാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ഭൂഷണങ്ങളിലൂടെ കൈവന്നിരിക്കുന്ന നേട്ടങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചശേഷം, അവയുടെ അഭാവത്തിലും, ദേവന്മാരിൽനിന്നുപോലും എതിർപ്പുണ്ടായാൽക്കൂടിയും 'തനിക്കു താൻ പോന്നോ'നാണ് തന്റെ നായകനെന്നു കവി പറയുന്നു. കർണ്ണന്റെ ജീവിതത്തിലെ പല നിരങ്കുശതകൾക്കും കാരണം ആ സ്വയം പര്യാപ്തതാബോധമാണ്. പൗരുഷത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങൾ ആ മഹാശയനിലുണ്ടെന്ന വ്യാപ്തമായ അർത്ഥംതന്നെയാണ് മഹാകവി ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. സഹജമായ കർണ്ണന്റെ വിശ്രുതമായ പല മഹിമകളെക്കുറിച്ചും കവി നേരിൽത്തന്നെ പറയുന്നു. ഉള്ളൂർ കർണ്ണന്റെ സ്വഭാവമഹിമകളെ മാത്രം വിളിച്ചുപറയാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. താൻ വർണ്ണിക്കുന്ന രംഗത്തിന്റെ പൊതുസ്വഭാവത്തെയും പറയാവുന്ന കഥയെയും മാത്രമാസ്പദമാക്കി പറയുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളേ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. അതിൽ ഔചിത്യരാഹിത്യമൊന്നുമില്ല.

- ▶ കർണ്ണന്റെ സ്വഭാവമഹിമകൾ

കർണ്ണനെ ഭൂഷണദാനത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കുവാൻ സൂര്യനെത്തുന്ന സന്ദർഭത്തിലെ സംഭവങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളും കണ്ണന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. കർണ്ണൻ ദാനിയും ത്യാഗിയുമായിരുന്നു. ഒരു യാചകനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ തന്റെ ജീവൻപോലും ബലിയർപ്പിക്കാനൊരുങ്ങുന്ന ദാനനിഷ്ഠയും ത്യാഗശീലവുമാണദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ഈ നിഷ്ഠയിൽ നിന്നദ്ദേഹത്തെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുവാൻ സൂര്യഭഗവാനുപോലും കഴിഞ്ഞില്ല; അത്ര ഗംഭീരനും ധീരനുമാണ് കർണ്ണൻ. ഈ വിനാശകരമായ ദാനം ചെയ്യാനുമദ്ദേഹത്തിനു പ്രചോദനം നൽകുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീര്യവും അഭ്യാസബലവും ഇവയുടെ ഫലമായുണ്ടായ താൻപോരിമയുമാണ്. ദാനശീലം, ത്യാഗസന്നദ്ധത, ഗാംഭീര്യം, ധൈര്യം, വീരത്വം, അഭ്യാസബലം, സ്വയംപര്യാപ്തതാബോധം എന്നീ പുരുഷഗുണങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് ഈ രംഗത്തിലെ കർണ്ണൻ. കവിതയിൽ കവിയുടെ സ്വത്വം പ്രതിഫലിക്കുമെങ്കിലും മഹാകവിയുടെ സ്വത്വം കർണ്ണഭൂഷണത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മറ്റൊരു കവിതയിലും പ്രകടമാകുന്നില്ല, ഉള്ളൂർ താൻ അവതരിപ്പിച്ച കർണ്ണനിൽ തന്നെത്തന്നെ പ്രതിച്ഛായായാക്ഷേപണം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. വിധി മിക്കപ്പോഴും കർണ്ണനെതിരായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആരാധ്യനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് സ്വന്തം കർമ്മങ്ങളിലൂടെയാണ് കീർത്തി ഇച്ഛിച്ചല്ല അദ്ദേഹം ത്യാഗങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചത്. ഭക്തന് മുക്തി പോലെ അത് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചുവെന്നുമാത്രം. ഒരു കർമ്മയോഗിയായി ജീവിച്ച ഉള്ളൂർ ആ പുരാണപുരുഷനിൽ തന്റെ പ്രതിബിംബം കണ്ടെത്തുകയാണ്.

- ▶ ഉള്ളൂർ കർണ്ണനിൽ പ്രതിച്ഛായായാക്ഷേപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു

Summarised Overview

മഹാഭാരതത്തിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രമാണ് കർണ്ണൻ. മികച്ച ധനുർധാരിയെന്ന് പ്രശസ്തി. കർണ്ണനെ കേന്ദ്രകഥാപാത്രമായി ഉള്ളൂർ രചിച്ച ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് 'കർണ്ണഭൂഷണം'. കൊല്ലവർഷം 1104 ൽ ആണ് ഈ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. കർണ്ണഭൂഷണത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ ഉള്ളൂർ തന്നെ പരാമർശിക്കുന്നതു പ്രകാരം, ബംഗാളിസാഹിത്യത്തിലെ അക്കാലത്തെ പുതിയ പ്രവണതയ്ക്കു സമാന്തരമായി അദ്ദേഹം രചിച്ച കാവ്യപരീക്ഷണമായിരുന്നു കർണ്ണഭൂഷണം. പുരാണങ്ങളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിലും മറ്റും താരതമ്യേന ദുഷ്ടരെന്നു കരുതപ്പെട്ടുവരുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ നല്ല വശങ്ങളും ശ്രേഷ്ഠതയും അവരുടെ വീക്ഷണകോണിൽനിന്നുള്ള കഥാഗതിയും പ്രമേയമാക്കുന്ന ഈ ശൈലി പിന്നീട് ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിൽ ധാരാളം എഴുത്തുകാർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളൂരിന്റെ രചനയായ 'അന്നും ഇന്നും' എന്ന ലഘുകൃതി വായിക്കാനിടയായ ആസ്വാദകരാണു അദ്ദേഹത്തിന് ഇത്തരമൊരു കാവ്യം എഴുതാൻ പ്രചോദനം നൽകിയത്. പുരാണപുരുഷന്മാരിൽ ഒരാളുടെ ഒരപദാനത്തെയെങ്കിലും വിവരിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യം രചിക്കണമെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിയപ്പോൾ എഴുതപ്പെട്ട കർണ്ണഭൂഷണത്തെ 'കൈരളിയുടെ കർണ്ണപുണ്യം' എന്നാണ് നിരൂപകനായ സഞ്ജയൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഭാരതീയ ഇതിഹാസഗ്രന്ഥമായ മഹാഭാരതത്തിലെ അത്യുജ്ജ്വല കഥാപാത്രമായ കർണ്ണന്റെ ദാനമഹത്വമാണ് ഉള്ളൂർ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മുപ്പതു ലഘുഖണ്ഡങ്ങളായി 908 വരികളാണു കർണ്ണഭൂഷണത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. അർജ്ജുനപിതാവായ ഇന്ദ്രൻ കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ ദാനം ചെയ്യാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ച് കർണ്ണനെ വന്നു കാണുന്ന രംഗത്തോടെയാണു കവിത ആരംഭിക്കുന്നതു. തുടർന്ന് പിതാവായ സൂര്യനും കർണ്ണനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളും അതോടൊപ്പമുള്ള കർണ്ണന്റെ മനോവ്യാപാരങ്ങളുമാണു കവിതയുടെ പ്രമേയം. കർണ്ണന്റെ ദാനശീലവും ത്യാഗവും വർണ്ണിക്കുന്നു. പ്രഭാതതരമാകുന്ന സൂര്യബിംബത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നു. എത്രയോ ദൂരെ ചെളിയിൽ നിൽക്കുന്ന താമരമൊട്ടിനെ സ്വന്തം കരത്താൽ താലോലിക്കുന്ന സൂര്യൻ തന്റെ സ്വന്തം പുത്രനെ കാണുവാൻ പോകുമ്പോളുള്ള അവസ്ഥ എങ്ങനെയായിരിക്കുമെന്ന് കവി അത്ഭുതപ്പെടുന്നു.

മഹാഭാരതത്തിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രമാണ് കർണ്ണൻ. മികച്ച ധനുർധാരിയെന്ന് പ്രശസ്തി. കർണ്ണനെ കേന്ദ്രകഥാപാത്രമായി ഉള്ളൂർ രചിച്ച ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് 'കർണ്ണഭൂഷണം'. കൊല്ലവർഷം 1104 ൽ ആണ് ഈ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. കർണ്ണഭൂഷണത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ ഉള്ളൂർ തന്നെ പരാമർശിക്കുന്നതു പ്രകാരം, ബംഗാളിസാഹിത്യത്തിലെ അക്കാലത്തെ പുതിയ പ്രവണതയ്ക്കു സമാന്തരമായി അദ്ദേഹം രചിച്ച കാവ്യപരീക്ഷണമായിരുന്നു കർണ്ണഭൂഷണം. പുരാണങ്ങളിലും ഇതിഹാസങ്ങളിലും മറ്റും താരതമ്യേന ദുഷ്ടരെന്നു കരുതപ്പെട്ടുവരുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ നല്ല വശങ്ങളും ശ്രേഷ്ഠതയും അവരുടെ വീക്ഷണകോണിൽനിന്നുള്ള കഥാഗതിയും പ്രമേയമാക്കുന്ന ഈ ശൈലി പിന്നീട് ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിൽ ധാരാളം എഴുത്തുകാർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളൂരിന്റെ രചനയായ 'അന്നും ഇന്നും' എന്ന ലഘുകൃതി വായിക്കാനിടയായ ആസ്വാദകരാണു അദ്ദേഹത്തിന് ഇത്തരമൊരു കാവ്യം എഴുതാൻ പ്രചോദനം നൽകിയത്. പുരാണപുരുഷന്മാരിൽ ഒരാളുടെ ഒരപദാനത്തെയെങ്കിലും വിവരിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യം രചിക്കണമെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിയപ്പോൾ എഴുതപ്പെട്ട കർണ്ണഭൂഷണത്തെ 'കൈരളിയുടെ കർണ്ണപുണ്യം' എന്നാണ് നിരൂപകനായ സഞ്ജയൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഭാരതീയ ഇതിഹാസഗ്രന്ഥമായ മഹാഭാരതത്തിലെ അത്യുജ്ജ്വല കഥാപാത്രമായ കർണ്ണന്റെ ദാനമഹത്വമാണ് ഉള്ളൂർ ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മുപ്പതു ലഘുഖണ്ഡങ്ങളായി 908 വരികളാണു കർണ്ണഭൂഷണത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. അർജ്ജുനപിതാവായ ഇന്ദ്രൻ കവ

ചകുണ്ഡലങ്ങൾ ദാനം ചെയ്യാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ച് കർണ്ണനെ വന്നു കാണുന്ന രംഗത്തോടെയാണു കവിത ആരംഭിക്കുന്നതു. തുടർന്ന് പിതാവായ സൂര്യനും കർണ്ണനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളും അതോടൊപ്പമുള്ള കർണ്ണന്റെ മനോവ്യാപാരങ്ങളുമാണു കവിതയുടെ പ്രമേയം. കർണ്ണന്റെ ദാനശീലവും ത്യാഗവും വർണ്ണിക്കുന്നു. പ്രഭാതതരമാകുന്ന സൂര്യബിംബത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നു. എത്രയോ ദൂരെ ചെളിയിൽ നിൽക്കുന്ന താമരമൊട്ടിനെ സ്വന്തം കരത്താൽ താലോലിക്കുന്ന സൂര്യൻ തന്റെ സ്വന്തം പുത്രനെ കാണുവാൻ പോകുമ്പോളുള്ള അവസ്ഥ എങ്ങനെയായിരിക്കുമെന്ന് കവി അത്ഭുതപ്പെടുന്നു.

മഹാഭാരതയുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയം കർണ്ണൻ ദുര്യോധനപക്ഷത്തു നിന്നുകൊണ്ട് പാണ്ഡവർക്കെതിരെ ശക്തമായി പടപൊരുതി മുന്നേറി കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. കർണ്ണന്റെ മിടുക്കുകൊണ്ട് പാണ്ഡവപക്ഷത്ത് വളരെ നാശമുണ്ടായി, കൗരവസേന ശക്തമായ നേതൃത്വനിരയാൽ വിജയഭേരി മുഴക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പാണ്ഡവപക്ഷത്ത് ഭീതി പടർന്നു. സ്വന്തം പുത്രനായ അർജുനന്റെ വിജയത്തിനു വേണ്ടി ദേവേന്ദ്രൻ കർണ്ണനെ ചതിയിൽപ്പെടുത്തുമെന്ന് കർണന്റെ പിതാവായ സൂര്യൻ മനസിലാക്കുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ ഒരു ദിവസം സൂര്യദേവൻ ബ്രാഹ്മണവേഷം ധരിച്ച് മകന്റെ സമീപത്തെത്തുന്നു. സ്വന്തം പിതാവാണെന്നു മനസിലാക്കാതെ കർണ്ണൻ തന്റെ മുന്നിലെത്തിയ ബ്രാഹ്മണനോട്, അങ്ങേക്ക് എന്ത് ആഗ്രഹം ഉണ്ടെങ്കിലും കല്പിക്കൂ, അത് സാധിച്ചു തരുന്നതാണ് എന്ന് പറഞ്ഞു. അർജുനന്റെ വിജയത്തിനു വേണ്ടി ദേവേന്ദ്രൻ കർണ്ണനെ സമീപിച്ച് വിലപ്പെട്ട കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുമെന്നും, സ്വരക്ഷയെ കരുതി അത് നൽകരുതെന്നും സൂര്യഭഗവാൻ പുത്രനെ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ ദാനശീലനും ത്യാഗിയും മഹാമനസ്കനുമായ കർണ്ണന് ആ ഉപദേശം സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. ദേവേന്ദ്രൻ വന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ താൻ കുണ്ഡലം ദാനം ചെയ്യുമെന്ന് പുത്രൻ വിനീതനായി പിതാവിനെ അറിയിച്ചു. ബാല്യകാലത്തിൽ ആയുധവിദ്യ പഠിച്ചതും സുഹൃത്ത് അംഗരാജ്യം ദാനം ചെയ്തതുമൊക്കെ തദവസരത്തിൽ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

അതിരുകടന്ന കർണ്ണന്റെ ദാനശീലത്തെ സൂര്യൻ വിമർശിക്കുന്നു. ദാനത്തിനു അതിരുണ്ടെന്നും അതിലൂടെ മരണം വരിക്കരുതെന്നും പിതാവ് പുത്രനെ അറിയിക്കുന്നു. അതിനു അദ്ദേഹം നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരത്തുന്നു. എന്നാൽ ദാനശീലം മഹത്തരമാണെന്നും അതിലൂടെ താൻ മരണം വരിച്ചാൽ അത് നിത്യകീർത്തിയാണെന്നും കർണ്ണൻ വാദിക്കുന്നു. ദാനമെന്ന മോക്ഷഗംഗയിൽ വീണാലും തന്റെ ശരീരം കീർത്തിക്കു കാരണമായി തീരുമെന്നും തദവസരത്തിൽ പറയുന്നു. ഹവ്യം വഹിക്കുന്ന അഗ്നി തന്റെ ചിതാവേദിയിൽ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കഥകളായ കവചകുണ്ഡലങ്ങളെ ഇന്ദ്രനു കൊടുക്കട്ടെയെന്നും കർണ്ണൻ ചോദിക്കുന്നു. ശുക്രാചാര്യരുടെ വാക്കനുസരിച്ചു ഉപേന്ദ്രനായ വാമനൻ മഹാബലിയെ ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം താണ പാതാളം ധർമ്മഗൗരവത്താൽ സ്വർഗത്തോളം ഉയർന്നുവെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. ഈ കുണ്ഡലദാനകഥ ലോകം കർണ്ണഭൂഷണം പോലെ ചെവികൊള്ളുമെന്നും കർണ്ണൻ പറയുന്നു. കർണ്ണന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് സൂര്യൻ പുത്രനെയാലിംഗനം ചെയ്ത് ധന്യരിൽ ധന്യനായെന്ന് ഓർത്തുകൊണ്ട് ആകാശത്തിലേക്കു യാത്ര തുടർന്നു. ഇവരുടെ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കുശേഷം സൂര്യൻ തേരിലേറി ആകാശമാർഗ്ഗം സഞ്ചരിക്കുന്നു.

2. ശിഷ്യനും മകനും

വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ

Learning Outcomes

- കാല്പനികപ്രസ്ഥാനത്തെയും അക്കാലത്തെ കാവ്യരചനയെയും കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യ ധാരണ ലഭിക്കുന്നു
- വള്ളത്തോളിന്റെ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് നേടുന്നു
- 'ശിഷ്യനും മകനും' എന്ന കവിതയെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നു
- മലയാള കാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ വള്ളത്തോൾ കവിതകൾക്കുള്ള സ്ഥാനം തിരിച്ചറിയുന്നു
- ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തെയും പുരാണേതിഹാസങ്ങളെയും പിന്തുടർന്ന കാവ്യശൈലിയാണ് വള്ളത്തോളിന്റേത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു

Background

വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ

മലയാള സാഹിത്യത്തെ സമ്പുഷ്ടമാക്കിയ ആധുനിക കവിത്രയത്തിൽ ഒരാൾ. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തെ അധികമൊന്നും അനുകരിക്കാതെ ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തെയും പുരാണേതിഹാസങ്ങളെയും പിന്തുടർന്ന കാവ്യശൈലിയാണ് വള്ളത്തോളിനുള്ളത്. ദേശീയപ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിൽ പിന്നെ സമരോജ്ജ്വലവും ആവേശോജ്ജ്വലവും ആയ കവിതകൾ അദ്ദേഹം കേരളത്തിന് സംഭാവന ചെയ്തു. കലാമണ്ഡലം സ്ഥാപിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തായ സംഭാവനയാണ്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ മലയാളകവിതക്കു പുതിയൊരു ദിശാബോധം നൽകാൻ പ്രവർത്തിച്ച കവികളിൽ സമാദരണീയനാണ് വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ. ദേശീയാവബോധത്തിന്റേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും അലകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. മലയാളിയുടെ കലാവബോധത്തിലും കലാചരിത്രത്തിലും അദ്ദേഹം നടത്തിയ ഏറ്റവും വലിയ ഇടപെടലുകളിൽ ഒന്ന് കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ സ്ഥാപനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ്. തൊണ്ണൂറോളം കൃതികൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൃതികളെല്ലാം തന്നെ വളരെയധികം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടവയും ജനകീയത നേടിയവയുമാണ്. വിവർത്തകനെന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം മികവു കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വാല്മീകി രാമായണം, ഋഗ്വേദം എന്നിവയ്ക്ക് അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കിയ പരിഭാഷകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ശിൽപ്പചാരുതയാണ് വള്ളത്തോൾ കവിതയുടെ മറ്റൊരു സവിശേഷതയായി മുണ്ടശേരി അടക്കമുള്ള നിരൂപകർ എടുത്തുപറയുന്ന കാര്യം. കാവ്യരചനയിൽ കുലീനതയും നർമ്മബോധവും സ്വാതന്ത്ര്യാഭിവാഞ്ഛയും പുലർത്തുന്ന വള്ളത്തോൾ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും വെൺമണി നമ്പൂതിരിമാരെ വെല്ലുന്ന ശൃംഗാരലോലുപത കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മലയാള ഭാഷയോടുള്ള ആഭിമുഖ്യമായിരുന്നു വള്ളത്തോൾ കവിതകളുടെ അന്തർധാര. ഭാഷയെ പ്രണയിക്കുക, അങ്ങനെ നാടിനെ സ്നേഹിക്കുക, രാജ്യത്തിന്റെ പേരിൽ ഊറ്റം കൊള്ളുക എന്ന സന്ദേശം വള്ളത്തോളിന്റെ പല കവിതകളിലും തുടിച്ചു നിൽക്കുന്നു. മാതൃഭാഷയെ പെറ്റമ്മയായും മറ്റ് ഭാഷകളെ കേവലം ധാത്രിമാരായും അദ്ദേഹം കാണുന്നു. 'ഭാരതമെന്ന പേരുകേട്ടാലഭിമാനപൂരിതമാകണമന്തരംഗം കേരളമെന്നു കേട്ടാലോ തിളയ്ക്കണം ചോര ഞരമ്പുകളിൽ' എന്ന വരികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റേതാണ്. കേരളത്തിന്റെ പ്രകൃതിയെ പച്ചയാം വിരിപ്പിട്ട സഹ്യനിൽ തലവച്ചും സ്വച്ഛാബ്ധി മണൽതിട്ട പാദോപദാനം പൂണ്ടുമുള്ള കേരളമായാണ് കവി കാണുന്നത്.

സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിൽ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന് സമുന്നത സ്ഥാനമുണ്ട്. കാവ്യപണ്ഡിതന്മാർ കാവ്യങ്ങളെ പ്രബന്ധകാവ്യം, മുക്തകാവ്യം, എന്ന് രണ്ടായി വിഭജിക്കുന്നു. ഇതിൽ പ്രബന്ധ കാവ്യ വിഭാഗങ്ങളാണ് മഹാകാവ്യവും ഖണ്ഡകാവ്യവും. സംസ്കൃതാലങ്കാരികന്മാർ ഖണ്ഡ കാവ്യങ്ങളെ ലഘുകാവ്യങ്ങളെന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. മഹാകാവ്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ഘടനയിലും ആവിഷ്കരണത്തിലും വ്യത്യസ്തമാണ് ഖണ്ഡകാവ്യമെന്നു പറയാം. ജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനു പകരം ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സംഭവത്തിലോ ഭാവത്തിലോ ആശയ ത്തിലോ മാത്രം ഊന്നി നിൽക്കുക എന്നതാണ് ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ സാമാന്യ സ്വഭാവം. മഹാ കാവ്യം ഒരു വലിയ ജീവിതപ്രപഞ്ചം ആഴത്തിലും പരപ്പിലും അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഖണ്ഡകാവ്യമാ കട്ടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരംശത്തെ ഏകാഗ്രമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. നിരവധി ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ വള്ളത്തോളിന്റേതായിട്ടുണ്ട്. അതിലെ പ്രമുഖമായ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് ശിഷ്യനും മകനും. ഭാർഗ്ഗവരാമനും ശിവപുത്രനായ ഗണപതിയും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനം ഇതിവൃത്തമാക്കി വള്ള ത്തോൾ നാരായണമേനോൻ രചിച്ച ഖണ്ഡകാവ്യമാണിത്

"സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെയമൃതം സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ ജീവിതം
പാരതന്ത്ര്യം മാനികൾക്ക് മൃതിയേക്കാൽ ഭയാനകം" എന്ന വരികളിൽ കടുത്ത സ്വാതന്ത്ര്യ വാഞ്ച അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്നു. മഗ്ദലന മറിയം എന്ന കവിതയിൽ ക്രൈസ്തവ പ്രമേയത്തെ കൃതഹസ്തതയോടെ വള്ളത്തോൾ കൈകാര്യം ചെയ്തതായി കാണാം. നിയോ ക്ലാസിക്, കാൽ പ്പനികം എന്നിങ്ങനെ രണ്ട് ഘട്ടങ്ങളിലായാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ വൈവിധ്യപൂർണ്ണമായ കാവ്യജീ വിതം പരന്നു കിടക്കുന്നത്. 1910 ൽ എഴുതിയ ബധിരവിലാപത്തോടെയാണ് കാൽപ്പനിക ഘട്ടം തുടങ്ങുന്നത്. വള്ളത്തോളിന്റെ മികച്ച കവിതകളെല്ലാം ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഉണ്ടായതെന്ന് കാണാം. പാരമ്പര്യ രീതിയിൽ ആയുർവേദവും ഗുരുകുലരീതിയിൽ സംസ്കൃതവുമാണ് ആദ്യം പഠിച്ചത്. കേരളോദയം (1915), ആത്മപോഷിണി (1916) എന്നീ മാസികകളുടെ പത്രാധിപത്വം വഹി ച്ചിട്ടുണ്ട്. വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം നടത്തുമ്പോൾ ഗാന്ധിജിയെ ചെന്നുകണ്ട വള്ളത്തോൾ പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരാധകനും ശിഷ്യനുമായി മാറി. 1922 ൽ ബ്രിട്ടീഷ് സർക്കാർ നൽകിയ പട്ടും വളയും അദ്ദേഹം നിരസിച്ചു.

1918 ലാണ് വള്ളത്തോൾ 'ശിഷ്യനും മകനും' എന്ന കവിത രചിക്കുന്നത്. ഏതാണ്ട് 1920 വരെ പുരാണകഥകളായിരുന്നു വള്ളത്തോളിനു മാനുഷിക വ്യാപാരങ്ങൾക്കുള്ള മാധ്യമം. വള്ളത്തോൾ കവിതയിൽ പുരാണങ്ങളും പുരാണകഥകളും പ്രഭവകേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്ന അക്കാലത്ത്, ഒരു ചെറുകഥാകൃത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതയോടെ പുരാണങ്ങളെ അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നതായി കാണാം. 'അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള പുരാണകഥകളെല്ലാം രാജസങ്ങളാണ്, വ്യക്തിയുടെ ആത്മാംശപ്രഭാവത്തിനു പ്രത്യേക ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നവയുമാണ്. വള്ളത്തോളിന്റെ വ്യക്തിപ്രാധാന്യബോധം ജീവിതമഹത്വത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നതും, ഉർജ്ജസ്വലവുമാണ്. സാംസ്കാരികമായ ബാധിച്ച ഭാരതത്തിലെ അടിമ ജനതയ്ക്ക് ഉജ്ജീവനൗഷധങ്ങളായിരുന്നു ഒരു കാലത്ത് ഈ കവിതകൾ. ഇതിലെ പ്രവൃദ്ധമായ ഉൽസാഹരത്യാദികളെ സാമാന്യവൽക്കരിച്ചാൽ ഇന്നും അങ്ങനെ തന്നെ ആയിത്തീരാവുന്നതുമാണ്' എന്ന് ഡോ. പി. വി വേലായുധൻപിള്ള നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

69 ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് 'ശിഷ്യനും മകനും'. ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ആഖ്യാനപ്രധാനങ്ങളാണ്. 'ശിഷ്യനും മകനും' എന്ന കവിതയ്ക്ക് നാലു ഭാഗങ്ങളാണുള്ളത്. ഭാർഗ്ഗവരാമന്റെ കൈലാസഗമനം, ശിവപാർവ്വതിമാരുടെ ദ്വാരികന്മാരായ സുബ്രഹ്മണ്യനും ഗണപതിയുമായുള്ള പരശുരാമന്റെ സംഘട്ടനം, ഗണപതിയുടെ ദന്തച്ഛേദനവും പാർവ്വതീ-പ രമേശ്വരന്മാരുടെ ആഗമനവും, രാധാകൃഷ്ണന്മാരുടെ വരവും കഥയുടെ നിർവ്വഹണവും ഇവയാണ് നാല് രംഗങ്ങൾ. കഥകളിയുടേയോ നാടകത്തിന്റെയോ രംഗവിഭജനം പോലെ ചിട്ടയോടെയാണ്

കവിതയെ ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് പറയാം. ഓരോ ഭാഗത്തും യഥാക്രമം പന്ത്രണ്ടും, പതിനഞ്ചും, പതിനെട്ടും, ഇരുപത്തിനാലും ശ്ലോകങ്ങൾ വീതമുണ്ട്.

പ്രധാന കൃതികൾ : വാല്മീകി രാമായണം, അഭിഷേകം നാടകം, അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം, ഋഗ്വേദം എന്നിവ പരിഭാഷകൾ. ഗണപതി, ബധിരവിലാപം, വിലാസലതിക, ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധൻ , ശിഷ്യനും മകനും, അച്ഛനും മകളും, കൊച്ചു സീത, മഗ്ദലനമറിയം തുടങ്ങിയവ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ. സാഹിത്യമഞ്ജരി സമാഹാരങ്ങൾ, ചിത്രയോഗം മഹാകാവ്യം, എന്നിവ പ്രസിദ്ധമാണ്. കൂടാതെ ആട്ടക്കഥ, നിരൂപണം, വൈദ്യം എന്നിവയിലും ഗ്രന്ഥരചന നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1927 ൽ കോൺഗ്രസിന്റെ ചെന്നൈ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. കഥകളി സംഘങ്ങളുമായി വിദേശ പര്യടനം നടത്തി. പഴയ മദ്രാസ് സർക്കാരിന്റെ ആസ്ഥാന കവി സ്ഥാനം 1946 ൽ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. 1955 ൽ പത്മവിഭൂഷൺ ലഭിച്ചു. 1956 ൽ കേരള സാഹിത്യ അക്കാഡമിയുടെ ആദ്യത്തെ ഉപാധ്യക്ഷനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാല രചനകളിൽപ്പെട്ടതാണ് വ്യാസാവതാരം, മണിപ്രവാളം, കിരാത ചരിതം, സല്ലാപപുരം, ആരോഗ്യ ചിന്താമണി, ഗർഭരക്ഷാക്രമം, ചന്ദ്രികാ സ്വയംവരം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട് എന്നിവ.

Keywords

ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിലെ ഉപോദ്ഗാഥ കഥ-പരശുരാമ ഗണപതി സംഘട്ടനം-ഖണ്ഡകാവ്യം.

Discussion

▶ പാർവ്വതീദേവി പരശുരാമനു തക്കതായ ശിക്ഷ നൽകണമെന്ന് ശിവനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു

പരശുരാമൻ തന്റെ ഗുരുവായ ശിവനെ കാണാൻ കൈലാസത്തിൽ എത്തി. കൈലാസത്തിന്റെ പ്രവേശന കവാടത്തിൽ പരശുരാമനെ ഗണപതി തടഞ്ഞു. ശിവൻ പള്ളിയുറക്കമായതിനാൽ അനുവാദം കൂടാതെ ആരെയും അകത്തേക്ക് പ്രവേശിപ്പിക്കില്ലെന്ന് ഗണപതി ശാഠ്യം പിടിച്ചു. തർക്കം ആയുധപ്രയോഗത്തിലെത്തി. ശണ്ഠമൂത്തപ്പോൾ പരശുരാമൻ തന്റെ മഴുകൊണ്ട് ഗണേശന്റെ ഒരു കൊമ്പ് മുറിച്ചു കളഞ്ഞു. ഈ ബഹളം കേട്ട് ശിവൻ, പാർവതി, നന്ദി, ഭൂതഗണങ്ങൾ എന്നിവർ അവിടെ എത്തി. മകന്റെ ദുരവസ്ഥ കണ്ട പാർവ്വതീദേവി പരശുരാമനു തക്കതായ ശിക്ഷ നൽകണമെന്ന് ശിവനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ശിവനാകട്ടെ തന്റെ പ്രിയ ശിഷ്യന് ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ കഴിയാതെ കുഴങ്ങി. കൈലാസത്തിലെങ്ങും അശാന്തി പടർന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ അവിടെ കൃഷ്ണനും രാധയും വരുകയും അവരുടെ മധ്യസ്ഥതയിൽ ഈ പ്രശ്നം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വരികൾ 1

“മികവുടയ കുബേരപത്തനത്തിൻ
സുകനകമാകിയ താഴികക്കുടങ്ങൾ

....

സദഭിജനത, കൃത്യനിഷ്ഠ, ധൈര്യം
ഹൃദയസമുന്നതി,ശൗര്യമിന്നിതെല്ലാം"

അർത്ഥവിശദീകരണം

കുബേരപത്തനം	=	അളകാപുരി
അലഘുവിഭാവൻ	=	മഹാനായവൻ
മുനിവേഷൻ	=	മുനിയുടെ വേഷം ധരിച്ചവൻ
ശമഗുണം	=	മുനിമാർക്ക് വേണ്ടുന്ന ശാന്തത
വീരലക്ഷ്മി	=	വീരന്മാരുടെ മുഖത്തുള്ള ഐശ്വര്യം
വിവിധാക്ഷരമാല	=	വിവിധങ്ങളായ ജപമാല
ഹൃദയസമുന്നതി	=	ഹൃദയശ്രേഷ്ഠത

ആശയവിശദീകരണം

അളകാപുരിയിലെ തെരുവിലൂടെയുള്ള പരശുരാമന്റെ വരവിനെ വർണ്ണിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഋഷികൾക്കൊത്ത വേഷം ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം വണ്ടുകൾ ചൂഴ്ന്ന താമരപ്പൂപോലെ സുന്ദരമായിരുന്നു. നീണ്ടിരുണ്ട താടിയെ വണ്ടുകളായാണ് ഇവിടെ ഉപമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ശാന്തത വിളയാടിയിരുന്ന മുഖത്ത് വീരലക്ഷ്മിയും അധിവസിക്കുന്നതായി കവി പറയുന്നു. ഭസ്മം പൂശിയ മാറിൽ അനേകതരം ജപമാലയും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. പരശുരാമന്റെ നടപ്പിനെ കവി സദൃശപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് മദിച്ച കാളയുടെ അംഗചലനങ്ങളോടാണ്. താപസവേഷധാരിയാണെങ്കിലും മുഖത്തെ വീരരസം സ്പഷ്ടമായിരുന്നു എന്ന ഭാഗം കഥാംശത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

▶ പരശുരാമന്റെ വരവിനെ വർണ്ണിക്കുന്നു

വരികൾ 2

"അവിടവിടെ മിഴിച്ചുനോക്കിനിന്നു
വിവിധവിചേഷ്ടിതർ പൗരരാപുമാനെ
....
പരിഘഭുജനിവൻ വഹിച്ച ച്ച ചെന്തീ
പ്പൊരിചിതറും മഴുകാണ്കിലാർ നടുങ്ങാ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിവിധവിചേഷ്ടിതർ	=	വിവിധങ്ങളായ പണികളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നവർ
സവിധകർ	=	അരികെ നിൽക്കുന്നവർ
പ്രമദകൾ	=	സ്ത്രീകൾ
നിതാന്താശാന്തം	=	നിശ്ചലനിശബ്ദം
നിഭ്രിതൻ	=	വിനീതൻ
പരിഘഭുജൻ	=	സാക്ഷപോലെ കൈയുള്ളവൻ

ആശയവിശദീകരണം

അളകാപുരിയിലെ ജനങ്ങൾ പരശുരാമനെ ആദരവോടെ നോക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കമലദളം പോലെ വിശാലമായ കണ്ണുകൾ കൊണ്ടുള്ള നോട്ടം മാല ചാർത്തുന്നത് പോലെ മനോഹരമാണെന്ന് കവി പറയുന്നു. ആ തപസ്വിയുടെ രൂപം, അവിടത്തെ സ്ത്രീകളുടെ മനസ്സിൽ അവർ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഒരാളെ നിരന്തരം ധ്യാനിച്ചാൽ ഉണ്ടാവുന്ന സന്തതി അയാളെപ്പോലിരിക്കുമെന്ന് വിശ്വാസം. അദ്ദേഹത്തെപോലെയുള്ള പുത്രനെ ലഭിക്കുന്നത് കുലീനകളായ സ്ത്രീകൾക്ക് അഭിമാനമാണെന്ന് സാരം. ഭാർഗ്ഗവരാമന്റെ കൂസലില്ലായ്മ, കാണികൾക്കുണ്ടായ ഭയഭക്തിബഹുമാനം എന്നിവ ഇവിടെ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ശുദ്ധവായു അളകനന്ദയുടെ തീരത്തെ കല്പപുഷ്പരേണുക്കളെ തഴുകുകയും മഹർഷിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ മഴു കണ്ടാൽ നടുങ്ങാത്തവർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്നും കവി ചോദിക്കുന്നു.

> ▶ അളകാപുരിയിൽ പരശുരാമൻ പ്രവേശിച്ചു

വരികൾ 3

"ശമധനനിവനീ,യരിചഛരടാസൃ
ഗിമലിതമായ കഠാരിയാലെയല്ലോ.

....

ഹേരംബനും ഗുഹനുമാമവരെപ്പണിഞ്ഞ
ധീരൻ നടന്നു സദാനത്തിനകത്തു പൂകാൻ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ശമധനൻ	=	ശമഗുണസമ്പന്നൻ
ധൂർജ്ജടി	=	ശിവൻ
മാനുഷർഷഭൻ	=	പുരുഷ ശ്രേഷ്ഠൻ
ഹരാചലം	=	കൈലാസം
വടമൂലതലേ	=	ആലിൻ ചുവട്ടിൽ
അചിരേണ	=	ഉടനെ

ആശയവിശദീകരണം

തുടർന്ന് പരശുരാമന്റെ മഴുവിന്റെ മഹത്വത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നു, അത് ശത്രുവിന്റെ ചോര കൊണ്ട് കഴുകി വൃത്തിയാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും കവി പറയുന്നു. രാമൻ ശത്രുക്കളെ വധിക്കുന്നതിനായി ആർജ്ജിച്ച കഴിവ് പരശുരാമനിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചതാണോയെന്ന് കവി ഇവിടെ സന്ദേഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം നടന്നു കൈലാസത്തിലെത്തി. അവിടെ പ്രവേശനകവാടത്തിൽ കാവലിന് രണ്ടുപേർ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പരശുരാമൻ അകത്തു പോകാനുള്ള വെമ്പലോടെ അങ്ങോട്ട് പ്രവേശിച്ചു.

> ▶ പരശുരാമൻ കൈലാസത്തിലെത്തി

വരികൾ 4

"എന്തിത്ര വെമ്പലിഹ തെല്ലിട നില്ക്ക താത

നന്തഃപുരേ കിമപി വിശ്രമമേല്ക്കയത്രേ

....

ഏവം വഴക്കു മുറുകി, ദ്വിജദേവർ തമ്മിൽ

ഭാവം പകർന്നു പിടിയും വലിയും തുടങ്ങി"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിളംബമേലാതെ	=	താമസം കൂടാതെ
അഗജ	=	പാർവ്വതി
ഏകാന്തസീമിനി	=	വിജന സ്ഥലത്ത്
അകല്മഷൻ	=	പാപഹീനൻ
പ്രണതൻ	=	വിനീതൻ
ദേശികൻ	=	ഗുരു

ആശയവിശദീകരണം

പരശുരാമൻ കൈലാസത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. പ്രവേശന വാതിൽ നിന്ന ബാലകരായ ഗണപതിയും മുരുകനും അദ്ദേഹത്തെ തടഞ്ഞു. പിതാവായ ശിവൻ അന്തഃപുരത്തിൽ വിശ്രമിക്കുകയാണെന്നും അങ്ങോട്ട് ഇപ്പോൾ പ്രവേശിക്കാനാകില്ലെന്നും ഗണപതി അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കുന്നു ഗണപതിയുടെ വാക്കുകളിൽ വിനോദപരമായ ആജ്ഞാശക്തി സ്ഫുരിച്ചതും അദ്ദേഹത്തെ തടുത്തതും സ്വന്തം സഹോദരനായി കണ്ടതുകൊണ്ടാണെന്നും പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ തടുത്തില്ല എന്നും കരം പിടിച്ചതേയുള്ളൂവെന്നും മയിൽവാഹനനായ സ്കന്ദൻ പറയുന്നു. അവർ തടയുന്നത് കേവലവിനോദത്തിന് വേണ്ടിയാണെന്ന് കരുതി പരശുരാമൻ അകത്ത് പ്രവേശിക്കുന്നു. ഗണപതി അപ്പോൾ തന്റെ തുമ്പികൈ കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ തടയുന്നു. ക്രമേണ തർക്കം മുറുകുന്നു. ഇത് പരശുരാമന്റെ ശൗര്യത്തെയും പിന്മടക്കമില്ലായ്മയെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

▶ ഗണപതിയും മുരുകനും പരശുരാമനെ തടഞ്ഞു

വരികൾ 5

"പോർവാശിയേശുമവരെ പ്രശമപ്പെടുത്താ

നാവാഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു നിലവായി മയൂരവാഹൻ

....

കാണാവതല്ലീ തൊഴിലെന്ന കാണ്ഡേ

കാർകൊണ്ടലിൻ മൂടലിലായ് മുഹൂർത്തം"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ദുർവാരം	=	തടുത്തുകൂടാത്ത
ദിവി	=	ആകാശം
താവൽക്ഷണാൽ	=	കുറച്ചുനേരം കൊണ്ട്
മദാപഹരണം	=	ഗർവ്വ്കളയാൻ
പ്രഥമപരാഭവ	=	ആദ്യതോൽവി
ഭാരതപൂർവരക്തം	=	പൂർവികരായ ഭാരതീയരുടെ രക്തം
മാനി	=	അഭിമാനി

രക്താങ്കിതം	=	ചോര പുരണ്ടത്
മുഹൂർത്തം	=	കുറച്ചുനേരം

ആശയവിശദീകരണം

ഗണപതിയുടെ വാക്കുകൾ ചെവികൊള്ളാതെ പരശുരാമൻ അകത്തേക്ക് കടന്നു. പ്രിയശിഷ്യന് ഗുരുവിനെ കാണാൻ എപ്പോൾ എവിടെവേണമെങ്കിലും ചെല്ലാമെന്ന് പരശുരാമൻ വാദിച്ചു. ഗണപതിയുടെ തുമ്പിക്കൈയ്യാൽ കറക്കപ്പെട്ട പരശുരാമൻ എല്ലാ ലോകവും കണ്ടിട്ടുണ്ടാകുമെന്ന് കവി ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു. ഗണപതിയുടെ വിനോദം, വാശി എന്നിവ മൂലമുണ്ടായ ആദ്യതോൽവി കാരണം പരശുരാമൻ സാഹസോന്മുഖനായി മാറി. വർധിച്ച കോപത്തോടെ അദ്ദേഹം തന്റെ മഴു ഗണപതിക്കുനേരെ പ്രയോഗിച്ചു. ഇടിപോലുള്ള ഘോരശബ്ദത്തോടെ മഴു ഗണപതിയുടെ കവിൾത്തടത്തിൽ പതിച്ചതും കൊമ്പ് താഴേക്ക് വീണതും പെട്ടെന്നായിരുന്നു. ആ കൊമ്പ് താഴേക്ക് പതിച്ചപ്പോൾ കൈലാസവും ഒപ്പം ബ്രഹ്മാണ്ഡവും ഒരുപോലെ നടുങ്ങി. ഹിമവാന്റെ മഞ്ഞുപരന്ന പ്രതലത്തെ കവി നരമുടിയായി ഉപമിക്കുന്നു. തന്റെ പൗത്രന് വന്ന ദുരവസ്ഥയെ ഓർത്ത് വിലപിക്കുന്നതായും കവി പറയുന്നു.

> ▶ കോപത്തോടെ പരശുരാമൻ തന്റെ മഴു ഗണപതിക്കുനേരെ പ്രയോഗിച്ചു

വരികൾ 6

“കപോലഭിത്തിക്ഷതശോണിതത്താൽ
ക്കാശ്മീരകം ചാർത്തിയ കുഞ്ജരാസ്യൻ
....
സർവ്വഞ്ജനെന്നാലുമിതിങ്കൽ ഞായം
തോന്നാഞ്ഞു ചിന്താവശനായി മഹേശൻ”

അർത്ഥവിശദീകരണം

കാശ്മീരകം	=	കുങ്കുമം
ശാരദാഭ്രം	=	ശരത്കാലമേഘം
അഭിജ്ഞൻ	=	അറിവുള്ളവൻ
പാർശ്വസ്ഥൻ	=	അരികെ നിൽക്കുന്നവൻ
അർപ്പണം	=	കൊടുക്കൽ
ശാഖി	=	മരം
ഉഗ്രശല്യം	=	ഉഗ്രമായ വേദനയുണ്ടാക്കുന്നത്
നിമേഷം	=	നിമിഷം
ഹർഷവികാരം	=	ആനന്ദവികാരം
കൈലാസചരർ	=	കൈലാസത്തിൽ പെരുമാറുന്നവർ
ഉദാരം	=	ഉൽകൃഷ്ടം

ആശയവിശദീകരണം

കവിൾ തകർന്നുണ്ടായ രക്തപ്രവാഹത്തെ ഗണപതി കുങ്കുമം ചാർത്തിയത് പോലെയാണ് കവിയ്ക്ക് തോന്നിയത്. മറ്റ് കൈലാസവാസികളായ നന്ദികേശൻ, വീരഭദ്രൻ, രുരു, കുണ്ഡോദരൻ എന്നി

വർ ഈ രംഗം കണ്ട് പകച്ചുനിന്നു. ശിവന് പരശുരാമനോടുള്ള വാത്സല്യം അറിയാവുന്ന അവർ നിശബ്ദരായി. ഗണപതിയുടെ മാതാവായ പാർവ്വതി കരഞ്ഞുകൊണ്ട് വർധിച്ച ദേഷ്യത്തോടെ അവിടേക്ക് പാഞ്ഞടുത്തു. ശിഷ്യന്റെ വ്യാകുലതയും മകന്റെ ദുരവസ്ഥയും കണ്ട് ശിവൻ സ്തബ്ധനായി നിന്നു. തത്ത്വമറിയുന്ന സ്കന്ദൻ നടന്നകാര്യങ്ങൾ എല്ലാവരോടും വിവരിച്ചു കൊടുത്തു. അമർഷത്തോടെ ദേവി ജ്വലിച്ച കണ്ണാൽ പരശുരാമനെ നോക്കി. കോപാകുലയായ പാർവ്വതീദേവി നിശ്ശബ്ദനായ ശിവനെ ശകാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടനായ ശിവശിഷ്യനെന്നു ലോകപെരുമയുള്ള പരശുരാമന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ വെറുപ്പ് തോന്നിയ പാർവ്വതി ഉൽക്കടമായ ദേഷ്യം മൂലം വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ആകപ്പാടെ കൈലാസം ഒരു വ്യാകുലാ സ്ഥയിലായി മാറി.

> ▶ പാർവ്വതി കണ്ണീരോടെയും ദേഷ്യത്തോടെയും അവിടേക്ക് പാഞ്ഞടുത്തു

വരികൾ 7

“നിമേഷമഞ്ചാറിനിടയ്ക്ക മംഗള
പ്രമേയമാരംഗമതാ മറഞ്ഞുപോയി
....
വിടർത്തി സ്കന്ദൻതൻ മയിൽ
നടനമാടീ മദകളം”

അർത്ഥവിശദീകരണം

നിമേഷം	=	നിമിഷം
അമംഗളപ്രമേയം	=	അശുഭമായ സംഭവം
ഹർഷൈകവികാരം	=	ആനന്ദം എന്ന വികാരം
ദിനദീപരീതി	=	പകലുള്ള ദീപത്തിന്റെ രീതി
വിലാസി	=	വിലാസം
പ്രവാളം	=	പവിഴം
പുരുപ്രഹർഷം	=	അതിയായ സന്തോഷം
ജാമദഗ്ന്യൻ	=	പരശുരാമൻ
ഹൃദന്തക്ഷതം	=	ഹൃദയത്തിനേറ്റ മുറിവ്
ശ്രുതിപ്രിയസ്വരം	=	ശ്രവണസുഖമുള്ള സ്വരം
കുലീനൻ	=	ആഭിജാത്യമുള്ളവൻ
നിയതി	=	വിധി
ചരണപതിതൻ	=	കാലിൽ പതിച്ചവൻ

ആശയവിശദീകരണം

ഈ കലുഷിതമായ വേളയിൽ എവിടെ നിന്നോ ഒരു ഗാനം കൈലാസത്തിൽ കേൾക്കാൻ തുടങ്ങി. അത് ഒരു ഓടക്കുഴൽ നാദമായിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരേ ഒരു വികാരം ആനന്ദം മാത്രമായിരുന്നു. മകന്റെ വേദനയിൽ മനം നൊന്തിരുന്ന പാർവതി പോലും ഒരു നിമിഷം ആ ഗാനാലാപത്തിൽ അലിഞ്ഞുപോയി. പെട്ടെന്ന് അവിടെ ഒരു ഗരുഡൻ പറന്നു വരുന്നതവർ കണ്ടു. ആ പക്ഷിയുടെ മുകളിൽ രണ്ടുപേരുണ്ടെന്ന് കവി പറയുന്നു. ക്രമേണ ആ വ്യക്തികൾ ആരാണെന്നു കവി പറയുന്നു. അത് മയിൽപീലി ചൂടിയ ശ്രീകൃഷ്ണനും

▶ മയിൽപീലി ചൂടിയ ശ്രീകൃഷ്ണനും പ്രേയസ്സി രാധയും അവിടേക്ക് എത്തുന്നതോടെ രംഗം ശാന്തമാകുന്നു

പ്രേയസ്സി രാധയുമായിരുന്നു. ഇവരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ പാർവതിയും പരമേശ്വരനും കൈലാസവാസികളും അതിഥി സത്കാരം ആരംഭിച്ചു. ഇവരുടെ വരവ് തനിക്കനുകൂലമായെന്ന് പരശുരാമൻ ചിന്തിച്ചു. രാധ അപ്പോൾ പാർവ്വതിയോട് ചോദിച്ചു കുട്ടികൾ തമ്മിൽ ഇങ്ങനെ വഴക്കുണ്ടായതിന് അമ്മ എന്തിനാണ് ഇത്രയും കോപം കാട്ടിയതെന്ന്. അതോടെ രംഗം ശാന്തമാകുകയും പാർവതീദേവി ഭാർഗ്ഗവരാമനോട് ക്ഷമിക്കുകയും ചെയ്തു.

രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ

▶ സ്ഥലവും കാലവും

നാലു ഭാഗങ്ങളായി കാവ്യഭാഗത്തെ തിരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞുവല്ലോ. കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് തിളക്കം നൽകത്തക്ക വിധത്തിലാണ് ഇതിലെ പ്രമേയ വിഭജനം നടത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. സായാഹ്നനേരം, ഒന്നാം ശ്ലോകത്തിലെ സമയം, നിർദ്ദേശം അർത്ഥവത്താണ്. ശിവൻ അന്തപുരത്തിൽ വിശ്രമിക്കുകയാണെന്ന കാര്യം വിശ്വസിപ്പിക്കാൻ ഈ സമയ നിർദ്ദേശം സഹായിക്കുന്നു. കുബേരപത്തനത്തിൻ താഴിക കുടങ്ങൾ വെയിലേറ്റു തിളങ്ങി മിന്നി എന്ന വർണ്ണനയിൽ നിന്നാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്.

▶ പരശുരാമന്റെ വ്യക്തിത്വം

പരശുരാമന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഒന്നാമത്തെ ഭാഗം. പാർശ്വസ്ഥിതരിൽ ഉയർത്തുന്ന വിഭിന്ന പ്രതികരണങ്ങൾ വഴിയാണ് വള്ളത്തോൾ പരശുരാമന്റെ വ്യക്തി മാഹാത്മ്യം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. രാജരഥ്യയിലൂടെ തേജസ്വിയായ ഒരു യുവതാപസൻ അതിവേഗം നടന്നുപോകുന്നു. ശിവാദിയിലേക്കാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്ര. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം ശമഗുണപ്രധാനമല്ല, വീര ദർപ്പഭരിതമാണ്. ആഭിജാത്യവും കൃത്യനിഷ്ഠയും ധൈര്യവും ശൗര്യവും ആ താപസന്റെ ഓരോ പദവിന്യാസത്തിലും വ്യക്തം. ഇത്രത്തോളം 3 ശ്ലോകങ്ങളിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു. പരിതഃസ്ഥിതികളിലെങ്ങനെ ആ ഗംഭീരവ്യക്തിത്വം പ്രതിഫലിച്ചു വെന്നും അടുത്ത അഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അധ്വഗരിൽ ചിലർ ഈ കാഴ്ച കണ്ടു മിഴിച്ചുനിന്നു. മറ്റു ചിലർ സുഹൃത്തുക്കളോടുള്ള ഭാഷണം പതുക്കെപ്പതുക്കെ എന്നു മന്ത്രിച്ചു. അളകയിലെ യക്ഷപ്രദകളാകട്ടെ ആഹ്ളാദം കൊണ്ടു മതിമറന്നു. അവരുടെ നോട്ടങ്ങൾ സാകൂതങ്ങളായി. ഈ മഹാമതിയെ പോലുള്ള വീരസന്താനങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുമുണ്ടാകണമേ എന്നവർ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നിങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരിൽ ഉളവാക്കുന്ന ഭാവങ്ങളിൽ നിന്നാണ് പരശുരാമനെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

> 'അവിടവിടെ മിഴിച്ചു നോക്കി നിന്നു
> വിവിധ വിചേഷ്ടിതർ പൗരരപ്പുമാനെ ;
> സവിനയർ ചിലർ, വായ മറച്ച കയ്യാൽ
> സവിധഗരോട് , 'രിയാടൽ മെല്ലെ'യെന്നാർ'

ഹരാചലത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്ന പരശുരാമനോടു കൂടിയാണ് രണ്ടാം ഭാഗം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഒന്നാം ഭാഗത്തെക്കാൾ ചടുലമാണ്

രണ്ടാം ഭാഗം. അഗസ്ത്യ മുഖാപ്തമായ കൃഷ്ണ പ്രേമാമൃതം കൊണ്ട് രാധാകൃഷ്ണന്മാരെ വശീകരിച്ച തപസ്വിയാണ് പരശുരാമൻ എന്ന സൂചന ശ്രദ്ധേയമാണ്. ശേഷം ഗണപതിയും പരശുരാമനും തമ്മിലുണ്ടായ തർക്കം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പരശുരാമനെ രണ്ടു കാലിലും പിടിച്ചു പൊക്കി പമ്പരം പോലെ കറക്കുന്ന ഗണപതിയെ കവിതയിൽ കാണാം. പരശുരാമന്റെ അഹംഭാവം ഒടുങ്ങാൻ വേണ്ടിയാണ് അങ്ങനെ ചെയ്തതെങ്കിലും അത് പരശുരാമനിൽ അഭിമാനക്ഷതത്തിന് കാരണമായി. ഈ രംഗം ഒന്നും പുരാണകഥയിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുവരെ കഥാചിത്രങ്ങളുടെ ഭാവക്രിയകളെ സ്വാഭാവികമാം മട്ടിൽ വളർത്തി രൂപപ്പെടുത്തിയ കവി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പക്ഷപാത ബുദ്ധിയോടെ കയറിപ്പറയുന്ന വരികൾ കവിയുടെ നിഷ്പക്ഷതയ്ക്ക് ഭംഗം വരുത്തുന്നു എന്ന് എം.പി പണിക്കർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

- ഹരാചലത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്ന പരശുരാമൻ

'വല്ലായ്മ ദേവകൾ പെടുത്തുവതും ക്ഷമിപ്പൊ -
ന്നല്ലയിരുന്നു ഹ, ഹ ഭാരതപൂർവ രക്തം'

വൈകാരിക തീവ്രതയോടു കൂടിയാണ് പരശുരാമനും ഗണപതിയും തമ്മിലുള്ള തർക്കം ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല ഇനിയെന്ത് എന്ന മട്ടിൽ ഒരു ആകാംക്ഷ വായനക്കാരിൽ ഉണ്ടാക്കാൻ വള്ളത്തോളിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

- ഗണപതിയും രാമനും തമ്മിലുള്ള തർക്കം

സംഘട്ടനത്തിന്റെ പരമാവസ്ഥയിലാണ് മൂന്നാം ഭാഗം ആരംഭിക്കുന്നത്. കോപവേഗം കൊണ്ട് മതിമറന്ന പരശുരാമൻ തന്റെ കയ്യിലിരുന്ന ശിവകുഠാരം ഗണപതിയുടെ നേർക്ക് ആഞ്ഞെറിഞ്ഞു. അതേറ്റ് ഇടിമുഴക്കത്തോടെ ഗണപതിയുടെ ഇടതുകൊമ്പ് ഭൂമിയിൽ വീണു. ബ്രഹ്മാണ്ഡം നടുങ്ങി എന്നാണ് കവി പറയുന്നത്. പാർവ്വതി എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് അറിയാതെ നിന്നു പോയി. ശിവൻ പരശുരാമന് നൽകിയ ആയുധം തന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകന്റെ മുകളിൽ പതിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നതും ഇവിടെ ഓർക്കണം.

"പാടെ നരച്ചുള്ള ശിരസു പൊക്കി
നോക്കുന്നു ഗൗരി ഗുരുവാം ഗിരീന്ദ്രൻ
ദൗഹിത്രനേൽക്കും ദുരവസ്ഥയിൽ

പകച്ചു നിൽക്കുന്നതു പോലെ കാണായ്" എന്ന് കവി വാക്യം. മുറിവേറ്റ മാതൃത്വഭാവം ഉണരുന്നതും സംഘർഷം രൂക്ഷമാകുന്നതുമാണ് ഈ ഭാഗത്ത് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് .

- സംഘട്ടനത്തിന്റെ പരമാവസ്ഥ

കവിതയുടെ നിർവഹണമാണ് നാലാം ഭാഗം. പെട്ടെന്നൊരു സംഗീത മാധുരി കൈലാസ പർവ്വതത്തിലേക്കൊഴുകി വന്നു. ചെവിക്കു മാത്രമല്ല കണ്ണിനുമുണ്ടായി ആനന്ദം. ഉടനെ ദമ്പതിമാരായ രാധാകൃഷ്ണന്മാർ അവിടെയെത്തി. അവരുടെ ഇടപെടലോടെ കലഹത്തിന്റെ കാഠിന്യം കുറയുന്നു. ഗുരുശാപം ഭയന്ന് പരശുരാമൻ വിവർണ്ണനായി നിന്നു. രാധാകൃഷ്ണന്മാരുടെ കടാക്ഷം അദ്ദേഹത്തെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. രാധ ഗണപതിയുടെ മുറിവ് തലോടി ഉണക്കി . 'പരശുരാമൻ ശിവന്റെ ശിഷ്യനായതു മുതൽ നിനക്കു മൂന്നു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടെന്ന കാര്യം ഓർക്കണ'മെന്ന് രാധ പാർവതിയോട് പറഞ്ഞു.

“നിനയ്ക്കണം പുത്രരിൽ മീതയായും
കനത്ത വാത്സല്യ മൊടിക്കുലീനനെ ;
നിനക്കു ഗർഭപ്രസവാദി പീഡയാൽ
മനം കലങ്ങാതെ ലഭിച്ച കുഞ്ഞിവൻ” - അതോടെ സ്വാഭാവികമായ ഒരു കുടുംബ കലഹമായി പുരാണകഥ മാറുകയാണ്. മനുഷ്യ വ്യാപാരങ്ങളുടെ സാമാന്യതയാണ് വള്ളത്തോൾ കവിതകളുടെ മുഖമുദ്ര. 'ശിഷ്യനും മകനും' എന്ന കവിതയ്ക്കും അത് ബാധകമാണ്. ശിവനും പാർവതിയും പരശുരാമനും ദേവന്മാരാണെന്ന വസ്തുത നാം മറന്നു പോകുന്നു. നമുക്ക് സുപരിചിതരായ വ്യക്തികളായി അവർ മാറുന്നു. വിഷയ സങ്കൽപ്പനത്തിൽ മാത്രമല്ല ഈ താദാത്മ്യ ബോധം സംജാതമാകുന്നത്, ആവിഷ്കാര ശൈലിയിലും അത് പ്രകടമാണ്.

▶ മനുഷ്യവ്യാപാരങ്ങളുടെ സാമാന്യത

Summarised Overview

പ്രതിപാദനരീതിയുടെ സവിശേഷതകൾ കൊണ്ട് ശ്രദ്ധേയമായ കാവ്യമാണ് ' ശിഷ്യനും മകനും'. ഗണപതി ഏകദന്തനായ കഥയാണ് ഇക്കാവ്യത്തിന്റെ പ്രമേയം. ഈ പ്രശസ്തമായ കഥയെ ആകർഷോജ്ജ്വലമായ മട്ടിൽ ആസ്വാദനക്ഷമമാംവിധം പുനരാവിഷ്കരിക്കാൻ വള്ളത്തോളിനു കഴിഞ്ഞു. അതിന് അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ച ഘടകങ്ങൾ പലതാണ്. മാനകീകരണം അതിൽ ഏറെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. പുരാണ കഥയെ അതിന്റെ ദൈവിക ഭാവങ്ങളിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുകയും തികച്ചും മാനുഷികമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ പുനരാവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ദിവ്യത്വത്തിന് യാതൊരു കോട്ടവും സംഭവിക്കാതെ മാനുഷിക ഭാവങ്ങൾ പകർന്നു നൽകാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. ആ നിലയിൽ കൈലാസത്തിന്റെ ഭൗതിക അന്തരീക്ഷങ്ങളിൽ നിന്ന് കഥയെ മോചിപ്പിക്കുകയും ഭൂമിയിൽ നടക്കുന്ന ഒരു ഗാർഹിക സംഭവമായി ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ നിലയിൽ വിശ്വസനീയമായ മട്ടിലുള്ള മാനീകരണമാണ് ഈ കവിതയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട സവിശേഷത എന്ന് പറയാം. ഒരു ചെറുകഥയുടെ സംവിധാന ഭംഗിയിലാണ് 'ശിഷ്യനും മകനും' അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

'ശിഷ്യനും മകനും' ഒരു ആഖ്യാനകവിതയാണ്. വർണ്ണനകൾക്കിതിൽ പ്രാധാന്യമേറും വിശേഷണവാചികളായ പദങ്ങൾക്കും അതുപോലെതന്നെ. വർണ്ണനകളേയും നാടകീയ സംഭവങ്ങളേയും കൂട്ടിയിണക്കിക്കൊണ്ട് വാങ്മയ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കുന്നതിൽ വള്ളത്തോൾ പുലർത്തിയ സൂക്ഷ്മത സവിശേഷമാണ്. 'നാലു രംഗങ്ങളുള്ള നാടകമെന്നുതന്നെ ശിഷ്യനും മകനും എന്ന കാവ്യത്തെ വിളിക്കാം. 4-ാം ഖണ്ഡം ഒന്ന് എഡിറ്റുചെയ്തും വർണ്ണനകളുടെ പൊന്തക്കാടുകൾ വെട്ടിനീക്കിയാൽ കുറേക്കൂടി അനുഭവപ്രതീതി ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നു. 7, 9, 10 എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ കളയാം ഈ ഖണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന അതിവാചാലത എന്ന വള്ളത്തോളിന്റെ കാവ്യപരമായ ദുശ്ശീലം പിൽക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം എഴുതിയ കവിതകളിൽ നേർത്തു നേർത്തു ഇല്ലാതായിട്ടുണ്ട്. 'അച്ഛനും മകളും' എന്ന കാവ്യം ഉദാഹരണം '(പി. വി വേലായുധൻ പിള്ള, ശിഷ്യനും മകനും, ഭാഷാസാഹിതി). ആ നിലയിൽ ആഖ്യാന ഘടനകൊണ്ടും ആവിഷ്ക്കാരസഫലതകൊണ്ടും സവിശേഷമായ സ്ഥാനമർഹിക്കുന്ന കവിതയാണ് ശിഷ്യനും മകനും.

കവിതയിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം മിഴിവുള്ളവരാണ്. പരശുരാമനും ഗണപതിയും വീര്യശൗര്യാദികളുടെ മൂർത്തിമത്ഭാവമാണ്. പാർവതി പുത്രസ്നേഹാന്ധയായ ഒരു അമ്മയും. ഒരു സർവ്വജ്ഞൻ ധർമ്മസങ്കടത്തിൽപ്പെട്ടാൽ എങ്ങനെയോ അങ്ങനെയാണ് ശിവൻ. പുരാണത്തിൽ

ഇതൊന്നുമില്ല. പരശുരാമനു മാത്രമേ വ്യക്തിത്വമുള്ളു. 'ഗുരുവദ്ഗുരു പുത്രം ച മാ ഭവാൻ ഹന്തും അർഹതി' എന്ന് ഭീരുത്വത്തിന്റെ വാക്കുകളാണ് ഗണപതി പുരാണത്തിൽ ഉരുവിടുന്നത്. പുരാണത്തിൽ ഭൃഗുരാമൻ പരശ്വായുധത്തെ ധ്യാനിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഗണപതി ബോധംകെട്ടു വീഴുന്നു. ബാക്കി ഭാഗം പുരാണ കഥയിലില്ല. വള്ളത്തോളിന്റെ സൂക്ഷ്മഭാവനയിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ സ്വതന്ത്ര ആഖ്യാനമാണ് പിന്നീട് കവിതയിൽ നിന്ന് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത്.

സംഭവ പ്രധാനമെന്നതിനെക്കാൾ കഥാപാത്ര പ്രധാനമായ കാര്യമാണ് ശിഷ്യനും മകനും. 'കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഏതുതരത്തിലായാലും തലയെടുപ്പ് പരശുരാമൻ തന്നെ. കാരണം അതിലെ ക്രിയാംശവും ആ ക്രിയാംശമുയർത്തുന്ന വിഭിന്നവികാരങ്ങളും ആ കഥാപാത്രത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുക. മറ്റുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾക്കൊന്നിനും അത്രത്തോളം അധൃഷ്യത്വം അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. പരശുരാമനെ വട്ടം കറക്കാൻ കഴിവു കാണിക്കുന്ന വിശ്വരൻ പോലും രാമൻ പരശുരാമൻ കൊമ്പൊടിഞ്ഞ് രക്താഭിഷിക്തനായി നില്ക്കുമ്പോൾ അനുകമ്പാർഹനായിട്ടാണ് മാറ്റുക. 'ശിഷ്യനും മകനും' എന്നാണ് ഗ്രന്ഥനാമമെങ്കിലും ശിവൻ പോലും ശിഷ്യനോളം പ്രാധാന്യം മകനു നൽകുന്നുണ്ടോ എന്നാണ് സംശയം. കവിയുടെ പക്ഷപാതവും പരശുരാമനോട് തന്നെ. പരശുരാമന്റെ അനുപമമായ വ്യക്തിത്വം വിശ്വസനീയമാംവിധം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ വള്ളത്തോൾ സ്വീകരിച്ച കലാതന്ത്രം അനുമോദനാർഹം തന്നെ' എന്ന് എം.പി പണിക്കർ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിക്കേറ്റ മാതൃത്വത്തിന്റെ വികാര വിക്ഷേപം അത്രത്തോളം സ്വാഭാവികതയോടെ പാർവ്വതിയാൽ ആവിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്നു. മാതൃത്വത്തിന്റെ സ്നേഹവും ദൗർബല്യവും അവിടെ പ്രകടമാണ്. ശിവനിലെ ഗുരുവിനെയും പിതാവിനേയും ഏറെ സൂക്ഷ്മതയോടെ വള്ളത്തോൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശിവനിലുളവാക്കുന്ന വൈകാരികതയും ചിന്താപരതയും തത്ഫലമായി ഉളവാക്കുന്ന നിശബ്ദതയും സ്വാഭാവികമെന്ന നിലയിൽ കവിതയിൽ കടന്നു വരുന്നു. വികാര സംഘർഷം കൊണ്ട് മൗനിയായിരിക്കുന്ന ശിവനാണ് കവിതയുടെ ഭാവതീവ്രതയെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നത്.

Assignments

1. കർണ്ണന്റെ ജന്മരഹസ്യസൂചന കർണ്ണഭൂഷണത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണ്?
2. ദാനധർമ്മത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നതിനായി കർണ്ണൻ നിരത്തുന്ന വാദങ്ങൾ എന്തെല്ലാം?
3. സൂര്യൻ എങ്ങനെയാണ് കർണ്ണന്റെ ദാനധർമ്മ സ്വഭാവത്തെ വിമർശിക്കുന്നത്?
4. കർണ്ണൻ ജാതിയുടെ പേരിൽ അവഹേളിക്കപ്പെട്ട സന്ദർഭങ്ങൾ ഏതെല്ലാം?
5. സൂര്യന്റെ ജാതിപരമായ വാക്കുകളെ കർണ്ണൻ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതെങ്ങനെ?
6. കർണ്ണന്റെ ദാനമാഹാത്മ്യം വ്യക്തമാക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഏതെല്ലാം?
7. കൈരളിയുടെ കർണ്ണപുണ്യമാണ് കർണ്ണഭൂഷണം-വിലയിരുത്തുക
8. ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കർണ്ണഭൂഷണത്തിന്റെ സ്ഥാനം എന്ത്?
9. കർണൻ-കഥാപാത്ര നിരൂപണം തയ്യാറാക്കുക.
10. ഇതിഹാസ സംബന്ധിയായ കാവ്യങ്ങൾ ഏതെല്ലാം വിവരിക്കുക?
11. ശിഷ്യനും മകനും എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിലെ പരശുരാമനെ കണ്ട അളകാപുരിനിവാസികളുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ വിവരിക്കുക?
12. ശിഷ്യനും മകനും എന്ന കാവ്യത്തിൽ കൈലാസത്തിലെത്തിയ പരശുരാമനെ ഗണപതി തടയാനുള്ള കാരണമെന്തായിരുന്നു?
13. ശിഷ്യനും മകനും എന്ന കാവ്യത്തിലെ പരശുരാമ കഥാപാത്രത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുക?

14. രാധാകൃഷ്ണന്മാരുടെ കൈലാസവരവിന്റെ പ്രാധാന്യം എന്താണ്?
15. കാവ്യത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പരശുരാമഗണപതി സംഘട്ടനം വിവരിക്കുക?
16. ഈ കാവ്യത്തിൽ പാർവതീദേവി ക്രുദ്ധയാകുവാനുള്ള സാഹചര്യം എന്താണ്?

Suggested Readings

1. ഡോ. സി. കെ. ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ, കർണ്ണഭൂഷണത്തിന്റെ മാറ്റ്, എൻ. ബി. എസ്, കോട്ടയം.
2. പ്രൊഫ. എം. പി. പണിക്കർ, മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഒരു പഠനം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
3. കെ. രാമചന്ദ്രൻനായർ, പി. വി. വേലായുധൻപിള്ള (എഡി.), മഹാകവി ഉള്ളൂരും മലയാളസാഹിത്യവും, കേരള സർവകലാശാല, തിരുവനന്തപുരം
4. ഉള്ളൂർ.എസ്.പരമേശ്വരയ്യർ, കേരള സാഹിത്യ ചരിത്രം, കേരള സർവകലാശാല പ്രസിദ്ധീകരണം, തിരുവനന്തപുരം.
5. ഡോ.ഡി.ബഞ്ചമിൻ, കാല്പനികത മലയാള കവിതയിൽ, അയന ബുക്സ് തിരുവനന്തപുരം
6. ഡോ.എം.ലീലാവതി, വർണരാജി, എസ്.പി.സി.എസ്., കോട്ടയം.
7. എൻ അജയകുമാർ, ആധുനികത മലയാള കവിതയിൽ, എസ്. പി സി.എസ്, കോട്ടയം.
8. പ്രൊഫ. എം. പി. പണിക്കർ, മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഒരു പഠനം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

References

1. ഡോ.എം. ലീലാവതി, മലയാള കവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശൂർ.
2. ഡോ.കെ.എം. ജോർജ്, ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം
3. ഡോ.ഡി.ബഞ്ചമിൻ, കാല്പനികത മലയാള കവിതയിൽ, അയന ബുക്സ് തിരുവനന്തപുരം.
4. എൻ അജയകുമാർ, ആധുനികത മലയാള കവിതയിൽ, എസ്. പി സി.എസ്. കോട്ടയം
5. പന്മന രാമചന്ദ്രൻ നായർ (എഡി.), സമ്പൂർണ്ണ മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രം, കറണ്ട് ബുക്സ്, കോട്ടയം.
6. വി. ശോഭ ,വള്ളത്തോൾ ശിഷ്യനും മകനും കവിതയും പഠനവും, ഗ്രീൻ ബുക്ക്സ്
7. എം. പി. പണിക്കർ, മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഒരു പഠനം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
8. പി.വി വേലായുധൻ പിള്ള, ശിഷ്യനും മകനും, ഭാഷാസാഹിതി, കേരള സർവകലാശാല, തിരുവനന്തപുരം.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 4

രമണൻ

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

Learning Outcomes

- മലയാള കാൽപ്പനികതയെക്കുറിച്ച് സാമാന്യധാരണ നേടുന്നു
- ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാവ്യപ്രത്യേകതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- രമണൻ എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ ഗ്രഹിക്കുന്നു
- ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ ദാർശനികതലത്തിൽ വിലയിരുത്തുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

"കാനനച്ഛായയിൽ ആടുമേയ്ക്കാൻ
ഞാനും വരട്ടെയോ നിന്റെകൂടെ"

ചങ്ങമ്പുഴ രചിച്ച 'രമണൻ' എന്ന കവിതയിലെ വരികളാണിവ. ഈ കാവ്യത്തിലെ പ്രണയജോഡികളായ രമണനെയും ചന്ദ്രികയെയും അറിയാത്തവർ ചുരുക്കമായിരിക്കും. ഇവരുടെ പ്രണയത്തിന്റെയും പ്രണയഭംഗത്തിന്റെയും കഥയാണ് രമണൻ. മലയാള കാല്പനികാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സുവർണ്ണലിപികളിൽ എഴുതപ്പെട്ട കവിതയാണ് രമണൻ. അക്കാലഘട്ടത്തിൽ ഏറ്റവുംകൂടുതൽ വിറ്റഴിഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു രമണൻ. രമണന്റെ ജനകീയതക്ക് കാരണം അവയിലെ ഭാഷയും ഇതിവൃത്തവുമാണ്. വിലാപകാവ്യം വിഷമപൂർവ്വമായ മനോവ്യാപാരങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകി രചിക്കുന്നതാണ്. ഖണ്ഡകാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന കാവ്യപ്രസ്ഥാനമാണ് ഇത്. മലയാളത്തിൽ ഏറ്റവും ജനകീയനായ എഴുത്തുകാരനായി ചങ്ങമ്പുഴ മാറിയത് രമണന്റെ രചനയോടെയാണ്. കാൽപ്പനികത മലയാളകവിതയിൽ ഉന്നതിയിലെത്തിയ കാലം. കുമാരനാശാനും ഉള്ളൂരും വള്ളത്തോളും ഉൾപ്പെട്ട കവിത്രയത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിന് ശേഷം മലയാളത്തിൽ സജീവമായ കാവ്യധാരയുടെ ഉടമകൾ 'ഇടപ്പള്ളി കവികൾ' എന്നു പേരു കേട്ട, ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയും ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുമായിരുന്നു. മലയാളകവിതയ്ക്ക് പരിചിതമായ ഭാവുകത്വത്തെയും സംവേദനതലത്തെയും മാറ്റിമറിച്ചാണ് അവരുടെ രംഗപ്രവേശം ഉണ്ടായത്.

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ 21 വയസ്സുവരെയുള്ള ജീവിതഘട്ടത്തിനിടയിൽ രചിച്ച കവിതകൾ 'ബാഷ്പാഞ്ജലി' എന്ന സമാഹാരമായി പുറത്തുവന്നതോടെ വലിയ സ്വീകാര്യത അവയ്ക്കുണ്ടായി. സ്വന്തം വികാരങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണമായി അക്കാലത്തെ യുവാക്കളിൽ ചങ്ങമ്പുഴ കവിതകൾ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. ദാർശനിക സ്വഭാവം കവിതകളിൽ കുറവായിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ, വിഷാദം എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ആ കവിതകളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നു. ചങ്ങമ്പുഴ എന്ന പ്രേമഗായകനാണ് വ്യാപകമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത് എന്ന് പറയുമ്പോഴും തൊഴിലാളികളിൽ വർഗ്ഗബോധം ഉണ്ടാക്കിയ 'വാഴക്കുല' അടക്കമുള്ള കവിതകളുടെ സാമൂഹ്യധർമവും നമുക്ക് വിസ്മരിക്കാനാവില്ല.

വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിലായി അമ്പത്തിയേഴ് കൃതികൾ ചങ്ങമ്പുഴ മലയാളത്തിന് സമർപ്പിച്ചു. ചെറുകഥയും നോവലും നാടകവും അടക്കമുള്ള സാഹിത്യമേഖലകളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനകൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും കവി എന്ന നിലയിലാണ് ചങ്ങമ്പുഴ കൂടുതൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ഗൃ

ഹാതുരതയും വൈകാരികതയും അതിമനോഹരമായി ആ കവിതകളിൽ ഇടംപിടിച്ചു. ചങ്ങമ്പുഴ യോട് യോജിക്കുകയോ വിയോജിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ മലയാള കാവ്യചർച്ച തുടങ്ങാനാവാത്ത വിധം ജനകീയമായി ഒരുകാലത്ത് ആ കവിതകൾ മാറി. മലയാളമുള്ളിടത്തോളം ആ കവിയും കാവ്യപ്രപഞ്ചവും ജീവിക്കുമെന്നുതന്നെയാണ് പുതിയ കാലത്തും ആ രചനകൾക്കുള്ള സ്വീകാര്യത തെളിയിക്കുന്നത്. ഇടപ്പള്ളിയുടെ ആത്മഹത്യയെത്തുടർന്നാണ് ചങ്ങമ്പുഴ, രമണൻ രചിച്ചത്. ഒരൊറ്റ കാവ്യത്തിലൂടെ ഇടപ്പള്ളിയും ചങ്ങമ്പുഴയും അനശ്വരരായിത്തീർന്നു. ആരണ്യ, ഇടയ വിലാപകാവ്യം എന്ന നിലയിലും 'രമണൻ' വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു.

ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള എന്ന ഉറ്റ സുഹൃത്തിന്റെ ആത്മഹത്യ ഏൽപ്പിച്ച ആഘാതമാണ് ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്ക് ഈ കൃതി എഴുതാൻ പ്രേരണയായത് എന്നത് സുവിദിതമാണ്. 1936 ജൂലൈ ആദ്യവാരത്തിലാണ് ഇടപ്പള്ളിയുടെ വിയോഗം. ആ വർഷം തന്നെ മാസങ്ങൾക്കകം രമണന്റെ സൃഷ്ടി നടന്നു, പ്രസിദ്ധീകരണവും. സുഹൃത്തെന്ന നിലയിലും മലയാള കവിതാരംഗത്തെ ഭാവഗായകനെന്ന നിലയിലും താൻ വിലമതിച്ച ഇടപ്പള്ളിയുടെ അസ്വാഭാവികമായ വേർപാട് കവിയെ അതികഠിനമായി ഉലച്ചത് സ്വാഭാവികം. തന്നെക്കാൾ ഉയർന്ന നിലയിലുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയോട് തോന്നിയ അനുരാഗം നിഷ്ഫലമായതാണ് ഇടപ്പള്ളിയെ ആത്മഹത്യയിലേക്ക് നയിച്ചതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. സാമൂഹികമായും കുടുംബപരമായും പ്രതികൂലമായ മറ്റു സാഹചര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ഒരു കാവ്യജീവിതം കവി ആഗ്രഹിക്കാതിരുന്നില്ല. 'എനിക്കു പാട്ടുപാടുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്; എന്റെ മുരളി തകർന്നു പോയി, കൂപ്പുകൈ!' എന്നാണ് ഇടപ്പള്ളിയുടെ അന്ത്യയാത്രാമൊഴിയിലെ അവസാന വാചകം. രമണന്റെ കൈയിൽ കവി പിടിപ്പിച്ച ഓടക്കുഴൽ ഇടപ്പള്ളിയുടെ 'തകർന്ന മുരളി' തന്നെ. കവിത തന്റെ ശക്തിയാണെന്ന് അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ കവിതക്ക് ശക്തിയുണ്ടെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ കഴിയാതെപോയത് കൈരളിക്കും നഷ്ടമായി.

ഒരു ഗ്രാമീണവിലാപകാവ്യം എന്ന് ചങ്ങമ്പുഴ തന്റെ കൃതിയെ വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഇംഗ്ളീഷിൽ പാസ്റ്ററൽ എലിജി എന്നതിന്റെ കൃത്യമായ മലയാളമാണത്. ഈവക രചനകളുടെ പ്രമേയം മരണം, ദുഃഖം, പ്രേമം എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യ പാസ്റ്ററൽ എലിജിയുടെ സങ്കേതങ്ങൾ തന്നെയാണ് ചങ്ങമ്പുഴ തന്റെ ദുഃഖപ്രകാശനത്തിനും ദുഃഖഹേതുവായ സംഭവം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉപയോഗിച്ചത്. അതിൽ വിഷാദമുണ്ട്, വിലാപമുണ്ട്, പ്രേമവും മരണവുമുണ്ട്, കാടും മേടും ഗ്രാമവും പശ്ചാത്തലമായുണ്ട്. ലക്ഷണമൊത്ത ഗ്രാമീണവിലാപകാവ്യമായ രമണനെ നമുക്ക് വേണമെങ്കിൽ കാവ്യനാടകമായും ഭാവകാവ്യമായും വിശേഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. ഇതിന്റെ ഉള്ള് മലയാളമാണ്. ആണും പെണ്ണും നിരക്ഷരനും സാക്ഷരനും ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനുമായി ആബാലവൃദ്ധം മലയാളികളും ഹാർദമായി സ്വീകരിച്ച, ദശകങ്ങളായി മനസ്സിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന, ഒരു രചന. രമണന്റെ വരവ് മലയാള കവിതയിൽ അതുവരെയില്ലാത്തപോലെ ജനകീയമായ ഒരു വരവായി എന്നത് ചരിത്രം.

പ്രധാന കൃതികൾ: രമണൻ (1936), വാഴക്കുല (1937), ദിവ്യഗീതം (1945), ദേവഗീത (1945), ബാഷ്പാഞ്ജലി, സ്പന്ദിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം, രക്തപുഷ്പങ്ങൾ, മദിരോത്സവം, പാടുന്ന പിശാച്, നീറുന്ന തീച്ചൂള, കളിത്തോഴി, കഥാരത്നമാലിക, മദിരോത്സവം, കാല്യകാന്തി, മോഹിനി, സങ്കൽപകാന്തി, ലീലാങ്കണം, ശ്രീതിലകം, ചൂഡാമണി, ദേവയാനി, വത്സല, മഗ്ദലമോഹിനി, അപരാധികൾ, നിഴലുകൾ, ആകാശഗംഗ, യവനിക, നിർവൃതി, കാമുകൻ വന്നാൽ, മനസ്വിനി, നിരാശ, തുടിക്കുന്നതാളുകൾ, സാഹിത്യചിന്തകൾ, അനശ്വരഗാനം, പ്രതികാര ദുർഗ്ഗ, ശിഥിലഹൃദയം, മാനസാന്തരം, പൂനിലാവിൽ(കവിതകൾ)ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള: നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സ്നേഹഭാജനം (ജീവചരിത്രം- എം.കെ. സാനു) വിവാഹാലോചന, കരടി (നാടക തർജ്ജുമ)

Keywords

ആരണ്യനാടകീയ വിലാപകാവ്യം–നവോത്ഥാനം–കാല്പ്പനികം–ഇടയവിലാപകാവ്യം

Discussion

> ▶ മലയാള കാല്പനി കാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സുവർ ണ്ണലിപികളിൽ എഴു തപ്പെട്ട കവിതയാണ് രമണൻ

"മലരണിക്കാടുകൾ തിങ്ങി വിങ്ങി,
മരതകകാന്തിയിൽ മുങ്ങി മുങ്ങി" എന്നത് ചങ്ങമ്പുഴ രചിച്ച 'രമണൻ' എന്ന കവിതയിലെ പ്രശസ്തമായ വരികളാണ്. ഈ കാവ്യത്തിലെ പ്രണയജോഡികളായ രമണനെയും ചന്ദ്രികയെയും അറിയാത്തവർ ചുരുക്കമായിരിക്കും. ഇവരുടെ പ്രണയത്തിന്റെയും പ്രണയഭംഗത്തിന്റെയും കഥയാണ് രമണൻ. മലയാള കാല്പനികാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സുവർണ്ണലിപികളിൽ എഴുതപ്പെട്ട കവിതയാണ് രമണൻ. മികച്ച പ്രണയ കാവ്യങ്ങളിലൊന്നായി 'രമണൻ' ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. കാല്പനിക കവിതയുടെ മഹത്തായ മാതൃകയാകുമ്പോൾ തന്നെ വിലാപകാവ്യം എന്ന നിലയിലും അത് വായിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെ 'എലിജി'ക്ക് സമാനമായി മലയാളത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാവുന്ന വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായി 'രമണനെ'യും ചില നിരൂപകർ ഉൾപ്പെടുത്താറുണ്ട്.

കഥാപാത്രങ്ങൾ

രമണൻ	=	ആട്ടിടയൻ കേന്ദ്രകഥാപാത്രം
മദനൻ	=	ആട്ടിടയനായ രമണന്റെ സുഹൃത്ത്
ചന്ദ്രിക	=	പ്രഭുകുമാരി
ഭാനുമതി	=	ചന്ദ്രികയുടെ കൂട്ടുകാരി
ഗായകസംഘം	=	മറ്റു ചില ഇടയന്മാർ

വരികൾ 1

ഒന്നാം ഭാഗം

(ഉപക്രമ രംഗം)
(ഗായകസംഘം)

ഒന്നാമത്തെ ഗായകൻ

"മലരണിക്കാടുകൾ തിങ്ങി വിങ്ങി,
മരതകകാന്തിയിൽ മുങ്ങി മുങ്ങി
....
വരൂ വരൂ, വേഗം നടക്കു, നമ്മൾ–
ക്കൊരുമിച്ചങ്ങെത്തിടാംകൂട്ടുകാരേ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മരതകം	=	രത്നം
കാന്തി	=	ഭംഗി
അവികലം	=	വികലമല്ലാത്ത
അനഘ	=	സുന്ദരമായ
പല്ലവം	=	തളിര്

ആശയവിശദീകരണം

ഗായകസംഘം

കാവ്യത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗത്തിൽ, ഗായകസംഘത്തിന്റെ വാക്കുകളാണ് കേൾക്കുന്നത്. ഒന്നാമത്തെ ഗായകൻ ആ ഗ്രാമപ്രദേശത്തെ ദൃശ്യഭംഗിയെ വർണ്ണിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഗായകൻ അവിടെയുള്ള ചോലകളെയും, പക്ഷികളെയും, താഴ്‌വരയെയും വർണ്ണിക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തെ ഗായകൻ പറയുന്നു, അവിടെ അങ്ങ് ദൂരെ അരുവിക്കരയിലെ പുൽത്തടത്തിൽ രണ്ട് ആട്ടിടയന്മാർ സൗഹൃദസംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ തെന്നൽ അവരെ തഴുകിയുറക്കും മുമ്പേ അവരുടെ ഓമൽസ്വകാര്യം എന്താണെന്ന് നോക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ട് കവി നമ്മെ വിഷയത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നു.

വരികൾ 2

"രമണ, നീയെന്നിൽനിന്നാ രഹസ്യ-
മിനിയും മറച്ചുപിടിക്കയാണോ?
....
നിയമാനുസാരം നിൻ കൃത്യമെല്ലാം
സ്വയമൊന്നു വേഗം നീ ചെയ്തുതീർക്കൂ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മെയ്യ്	=	ശരീരം
വദനം	=	മുഖം
മയൂഖം	=	ഭംഗി

ആശയവിശദീകരണം

ഗായകന്റെ വാക്കുകളിൽ നിന്നു രമണന്റെ സുഹൃത്താണ് മദനൻ എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഇവിടെ അവരിരുവരും മരച്ചോട്ടിലിരുന്നു സംസാരിക്കുന്നു. ഇടയവേഷധാരിയായ യുവാക്കളാണിരുവരും. മദനൻ രമണനോട് ചോദിക്കുന്നു. 'നീ എന്നിൽ നിന്ന് മറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യം എന്താണ്?' ഇരുമെയ്യാണെങ്കിലും നമ്മൾ ഒന്നല്ലേയെന്നും മദനൻ രമണനോട് ചോദിക്കുന്നു. മദനൻ തുടരുന്നു, 'നീ എന്തിനാണിങ്ങനെ വിളറിയിരിക്കുന്നത്? നിന്റെ പ്രശ്നം എന്തായാലും അതിന് വേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ പ്രാണൻ പോലും ത്യാഗം ചെയ്യാൻ തയ്യാറാണ്.' മുഖം മനസ്സിന്റെ കണ്ണാടിയാണ് പറയൂ, എന്താണ് നിന്റെ പ്രശ്നം. വിഷയം എന്താണെങ്കിലും എന്നോട് പറയൂ എന്നും മദനൻ പറയുന്നു. അടുത്തത് രമണന്റെ മറുപടിയാണ്, രമണൻ പറയുന്നു: 'എന്റെ മനസ്സ് വല്ലാതെ നീറുന്നു. നീയിങ്ങനെ

ഒന്നും പറയരുത്. നീയറിയാത്തത് ഒന്നും എനിക്കില്ല. ഞാൻ എന്റെ വിഷമത്തിന്റെ കാര്യം നിന്നോട് പറയാം. ആകാശത്തിലെ ഒരു വെള്ളിനക്ഷത്രം പുൽക്കൊടിയായ എന്നിൽ അനുരക്തയായി. അവളുടെ പേര് ചന്ദ്രികയെന്നാണ്.' ഞാൻ പലവട്ടം പിന്മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും അവൾ അതിനു തയ്യാറാവുന്നില്ലെന്നും കലഹിക്കാൻ തനിക്കു ശക്തി പോരെന്നും രമണൻ പറയുന്നു. മദനൻ ഈ വൃത്താന്തം കേട്ട് അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. ശേഷം മദനൻ പറയുന്നു, രമണാ നിന്റെ ചിന്തകൾക്ക് അർത്ഥമില്ല. ഹൃദയത്തെ കാണാൻ ഹൃദയത്തിന് മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അവളുടെ ഹൃദയവിശാലതയെ നീ എന്നും ആദരിക്കുകയും കൈകൂപ്പുകയും വേണം. എനിക്കറിയില്ല ഇതിന്റെ അവസാനം എന്തായിരിക്കുമെന്നും. രമണന്റെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് മദനൻ അവനെ സമാധാനിപ്പിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം ഗായകസംഘം പ്രവേശിക്കുകയും സാഹചര്യത്തെപ്പറ്റി ചുരുക്കി പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

> ▶ രമണനും മദനനും തമ്മിലുള്ള ആത്മബന്ധം

വരികൾ 3

"എങ്കിലും, ചന്ദ്രികേ, നമ്മൾ കാണും
സങ്കല്പലോകമല്ലീയുലകം;
....
എങ്കിലും, ഹാ, നിനക്കോർമ്മവേണം:
സങ്കല്പലോകമല്ലീയുലകം!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വാഗ്വിലാസം	=	വാക്ചാതുര്യം
അഹിതം	=	സന്തോഷമില്ലാത്ത

ആശയവിശദീകരണം

രണ്ടാമധ്യായത്തിൽ ചന്ദ്രികയുടെ വീടിനടുത്തുള്ള ഉദ്യാനത്തെയാണ് വർണ്ണിക്കുന്നത്. ഇവിടെ സന്ധ്യാനേരത്ത് രമണനും ചന്ദ്രികയും ഇരിക്കുന്നു. ചുറ്റിലും വള്ളികളും ചെടികളും പൂത്തുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതും, ഇളംകാറ്റ് വീശുന്നതും, നിലാവ് പരക്കുന്നതും ഒക്കെ അവരുടെ പ്രണയത്തെ കൂടുതൽ തീവ്രമാക്കുന്നു. രമണൻ ചന്ദ്രികയോട് പറയുന്നു. 'ഈ ലോകം നമ്മൾ കാണുന്ന സങ്കല്പലോകമല്ല, യാഥാർഥ്യത്തെ നാം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുത്, 'നമ്മുടെ പ്രണയകാര്യത്തിൽ ആർക്കും ഇടപെടാൻ അവകാശമില്ലെന്ന് ചന്ദ്രിക പറഞ്ഞു. സ്വപ്നത്തിൽ പോലും ഈ പ്രേമം ഞാൻ അർഹിക്കുന്നില്ലായെന്ന രമണന്റെ വാക്കുകൾക്ക് ഈ ആശങ്കകൾ വെറുതെയാണ് എന്ന മറുപടിയാണ് ചന്ദ്രിക നൽകുന്നത്, എന്നെ പഴിക്കുന്ന ലോകത്തെ ഞാൻ നേരിട്ടുകൊള്ളാം. മോഹിച്ചുപോയ കാര്യങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുവാൻ മാത്രമാണ് ഞാൻ നോക്കുന്നത്. വേറെ ആരെയും ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല, ഈ ലോകത്തെ തന്നെ ഞാൻ മറക്കുന്നു. എന്റെ ലോകം നീയാണെന്നും അവൾ പറയുന്നു. അപ്പോൾ രമണൻ അവളോടായി പറയുന്നു എന്തെല്ലാമായാലും, ചി

ന്തിച്ചു വേണം ഈ കാര്യത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കാൻ. എങ്കിലും നീ ഓർമിക്കണം നമ്മുടെ സങ്കൽപ്പത്തിലുള്ള ലോകം യാഥാർഥ്യമല്ല. അവരുടെ ഈ സംഭാഷണത്തിലൂടെ ഈ രംഗം അവസാനിക്കുന്നു.

▶ രമണനും ചന്ദ്രികയും

രമണനും ചന്ദ്രികയും തമ്മിൽ നടത്തുന്ന സംഭാഷണമാണ് ഈ വരികളിലെ കേന്ദ്രാശയം. ഇരുവരും തങ്ങളുടെ പ്രണയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആകുലതകളും പ്രതീക്ഷകളും പങ്കുവയ്ക്കുകയാണ്. സാമൂഹികമായും സാമ്പത്തികമായും കീഴാളത അനുഭവിക്കുന്ന രമണനും സമൂഹം കൽപ്പിക്കുന്ന എല്ലാത്തരം സവിശേഷ പദവികളും സ്വന്തമായ ചന്ദ്രികയും തമ്മിലുള്ള സാമൂഹികാന്തരം അവരുടെ പ്രണയ സങ്കല്പങ്ങളിലും പ്രകടമാണ്. ചന്ദ്രികയുടെ പ്രണയത്തിന് താൻ അർഹനല്ലെന്ന് രമണൻ ചിന്തിക്കാനുള്ള കാരണവും അതുതന്നെ. ഈ ലോകം പ്രണയികൾ കാണുന്ന സങ്കല്പലോകമല്ലെന്നും യാഥാർത്ഥ്യത്തെ വിസ്മരിക്കരുതെന്നും രമണൻ പറയുന്നു. ഭവിഷ്യത്തുകളെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ താൻ തയ്യാറാണെന്നും രമണൻ എന്ന വ്യക്തിയെയാണ് താൻ സ്നേഹിക്കുന്നതെന്നും ചന്ദ്രിക മറുപടി നൽകുന്നു. ഇരുവരുടെയും ചിന്തകളെ അവർ ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ അധികാരരൂപങ്ങൾ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

വരികൾ 4

“കണ്ടിട്ടില്ല ഞാനീവിധം മലർ-
ച്ചെണ്ടുപോലൊരു മാനസം,
....
ഞാനുറങ്ങുവാൻ പോകയാണമ്മേ,
ഭാനൂ, ദീപമണച്ചേക്കൂ!”

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിത്തം	=	ഐശ്വര്യം
തൃപ്പദം	=	ശ്രേഷ്ഠമായ പദം

ആശയവിശദീകരണം

▶ ചന്ദ്രികയും ഭാനുമതിയും

ഈ രംഗത്തിൽ ചന്ദ്രികയും തോഴി ഭാനുമതിയുമായുള്ള സംഭാഷണമാണുള്ളത്. രമണനെ പോലെ ഇത്രയും നിഷ്കളങ്കനായ ഒരാളെ താനിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലായെന്ന് ചന്ദ്രിക പറയുന്നു. ഭാനുമതി അത് ശരിവെയ്ക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും രമണന്റെ ഗുണങ്ങളും പ്രേമവായ്പും വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ചന്ദ്രികയുടെ അമ്മയുടെ സ്വരം അണിയറയിൽ മുഴങ്ങുന്നു. മണി പതിനൊന്നായിട്ടും മകൾ ഉറങ്ങാത്തതിന്റെ കാരണം അവർ അന്വേഷിക്കുന്നതും ഇവിടെ ദൃശ്യമാണ്.

വരികൾ 5

“ആനന്ദത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലിങ്ങനെ
ഞാനെന്നുമെന്നും കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ
....

ഭാവനാലോലനായേകനായ് നീ
പോവുക, പോവുക, ജീവനാഥ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അംഗുലീ സ്പർശനം	=	വിരൽ കൊണ്ട് തൊടുന്നത്
നികുഞ്ജം	=	വള്ളിക്കുടിൽ

ആശയവിശദീകരണം

രംഗം വനത്തിലാണ് നടക്കുന്നത്. രമണനും മദനനും മരച്ചുവട്ടിൽ വിശ്രമിക്കുന്നു. രമണന്റെ മുഖം ആശങ്കാകുലമാണ്. താൻ ഈ പ്രേമത്തിന് അർഹനാണോ എന്നയാൾ മദനനോട് ചോദിക്കുന്നു. വിഷമം വെടിഞ്ഞു ധൈര്യം സംഭരിക്കാൻ അയാൾ രമണനോട് പറയുന്നു. ഇതേ സമയം കാടിന്റെ മറുവശത്തായി കുറെ ആട്ടിടയന്മാർ പ്രവേശിക്കുന്നു. അവരും ഇവരോടൊപ്പം ചേരുന്നു. അവർ വിഷയം മാറ്റുന്നു. എല്ലാവരും കൂടി വനത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്ക് പോകുന്നു. അടുത്ത രംഗത്തിൽ ചന്ദ്രിക ഉദ്യാനത്തിൽ നിന്നും ഒരു പനിനീർ പൂ എടുത്തു രമണന് സമ്മാനിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് രമണൻ ഏകനായതിന്റെ കാരണം തിരക്കുന്നു. കൂട്ടുകാരൻ ഇന്ന് വന്നില്ലായെന്നു അവൻ ചന്ദ്രികയോട് പറയുന്നു. താൻ ആടുകളെ മേയ്ക്കാൻ കൂടെ വന്നോട്ടെയെന്ന് അവൾ രമണനോട് ചോദിക്കുന്നു. പാടെമറന്നു നാം ഒന്നും ചെയ്യാൻ പാടില്ലായെന്ന് രമണൻ അവളോട് പറയുന്നു. രമണൻ ഈ വിധത്തിൽ തന്റെ സംസാരം തുടരുന്നു. ഒപ്പം വരണമെന്ന ചന്ദ്രികയുടെ ആവശ്യത്തെ അയാൾ തടയുന്നു. ശേഷം ആടുകളെയും കൊണ്ട് യാത്ര തുടരുന്നു.

> ▶ പ്രേമത്തിന് അർഹനാണോ എന്ന് സംശയമുള്ള രമണൻ

വരികൾ 6

"ഒരു നവസുരഭിലഭാവനയെ
ഓമനിച്ചോമനിച്ചാട്ടിടയൻ
....
നമ്മൾക്കു രണ്ടു വഴിയായിവിടെവെ-
ച്ചെന്നേക്കുമായിപ്പിരിയാം സുമംഗളം'

അർത്ഥവിശദീകരണം

കോകിലം	=	കുയിൽ
ഇദം	=	ഇപ്രകാരം
തുന്ദില	=	തടിച്ച

ആശയവിശദീകരണം

ഗായകസംഘം അവരുടെ പ്രേമത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നു. ശേഷം ഒന്നാം രംഗത്തിൽ ചന്ദ്രികയും ഭാനുമതിയും ക്ഷേത്രദർശനം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുന്നു. അവരുടെ സംഭാഷണം രമണനെ പറ്റിയായിരുന്നു. നാമൊക്കെ മനുഷ്യരല്ലേ, ഈ വിശുദ്ധപ്രേമത്തിനിടയിലും നിന്റെ മുഖത്തെന്താണ് ആശങ്കയെന്ന് ഭാനുമതി അവളോട് ചോദിക്കുന്നു. ഒന്നുമില്ലായെന്നു ചന്ദ്രിക പറയുന്നു. അങ്ങനെ ആ രംഗം അവസാനിക്കുന്നു. രംഗം രണ്ടിൽ രമണനും ചന്ദ്രികയും ഉദ്യാനത്തിൽ ഇരി

ക്കുന്നതായി കാണാം. അവർ പ്രണയത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നു. രമണന്റെ ആശങ്ക അകറ്റാൻ ചന്ദ്രിക ഒരു മുല്ലമാല അവന്റെ കഴുത്തിൽ അണിയിക്കുന്നു. ഇത് വരണമാല്യമാണെന്നും അവൾ അവനെ അറിയിക്കുന്നു. കോഴി കൂവിയതോടെ രമണൻ അവളോട് യാത്രപറഞ്ഞു. രംഗം മൂന്നിൽ ചന്ദ്രികയുടെ മുറിയിൽ അവൾ ആകെ പരിഭ്രാന്തയായതുപോലെ നടക്കുന്നു. കൈയിൽ ഒരു കഠാരയുമുണ്ട്. തന്റെ വിവാഹം താനറിയാതെ നിശ്ചയിച്ചതറിഞ്ഞ് അവൾ വിഷമത്തോടെ മരിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. ശേഷം ചിന്താമഗ്നയായി ഇരിക്കുന്നു. കുറേനേരത്തിന് ശേഷം അവൾ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തുന്നു. താനെന്തിനാണ് ഈവിധം വിലപിക്കുന്നത്? എന്തുവന്നാലും ജീവിതം ആസ്വദിക്കുവാനുള്ളതാണ്. മുന്തിരിച്ചാറുപോലുള്ള ജീവിതം നശിപ്പിക്കരുത്. ഇത്രയും നാൾ താൻ ഒരു മിഥ്യാലോകത്തായിരുന്നു. ആട്ടിടയന്റെ കൂടെയുള്ള ജീവിതം ദുസ്സഹമായിരിക്കും. അതിനാൽ ഞാൻ എല്ലാം മറക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഈ വിധം അവളുടെ മനോവ്യാപാരത്തിലൂടെ ഈ രംഗം അവസാനിക്കുന്നു.

▶ വരണമാല്യമണിയിച്ച പ്രണയം

വരികൾ 7

“എന്തു നീയിനി ചൊൽകിലും ഘോരമാം
വഞ്ചനയാണിച്ചെയ്തതു, ചന്ദ്രികേ!
....
ഉലകതിൽ നിരാശയ്ക്കു പത്രമായ്ത്തീർന്നു നീ
ഫലരഹിതമായി നിന്നാദർശ ജീവിതം”

അർത്ഥവിശദീകരണം

വചസ്സ്	=	വാക്ക്
ജഗത്ത്	=	ലോകം
ക്ഷുബ്ധം	=	ക്ഷോഭിച്ച

ആശയവിശദീകരണം

ചന്ദ്രികയുടെ ഈ മാറ്റം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് ഭാനുമതി അവിടെ എത്തുന്നു. ഈ വാർത്ത കേട്ടാൽ ആ ആട്ടിടയന്റെ ജീവിതം വളരെ കഷ്ടത്തിലാകുമെന്ന് അവൾ ചന്ദ്രികയോട് പറയുന്നു. അയാളെ എങ്ങനെ ഇത്തരത്തിൽ ചതിക്കാൻ നിനക്ക് തോന്നിയതെന്ന് ഭാനുമതി അവളോട് ചോദിക്കുന്നു. ഇത് ചതിയല്ല, ഞാൻ എന്റെ മാതാപിതാക്കളെ അനുസരിക്കുകയാണ് ചെയ്തതെന്ന് ചന്ദ്രിക പറയുന്നു. അതിനു ഭാനുമതി മറുപടി പറയുന്നു. ഇത് കൊടും പാതകമാണ്. ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ശ്രമിച്ച അവനെ അടുപ്പിച്ചത് നീയാണെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ചന്ദ്രികയുടെ മറുപടി ഇപ്രകാരമാണ്: ഞാനൊരു തെറ്റുംചെയ്തിട്ടില്ല. ആ ഗായകൻ അതെല്ലാം മറക്കും, എന്നെ അവൻ ഇനിമേലെ ഒരു പൊന്നനുജത്തിയായി സ്നേഹിക്കും. അവളുടെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് ഭാനുമതി ഞെട്ടുകയും വിഷാദത്തോടെ അവിടെ നിന്ന് യാത്ര പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. അഞ്ചാം രംഗത്തിൽ രമണനും മദനനും കണ്ടുമുട്ടുന്നു. രമണൻ വർദ്ധിച്ച വിഷമത്തോടെ ഉന്മേഷമില്ലാതെ ഇരിക്കുകയും കരയുക

▶ രമണനെ മറക്കുന്ന ചന്ദ്രിക

യും ചെയ്യുന്നു. മദനൻ അയാളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചന്ദ്രികയെ പഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ വാക്കുകൾ രമണനെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നു. അയാൾ തന്റെ സുഹൃത്തിനോട് അവളെപ്പറ്റി കുറ്റം പറയരുതെന്ന് പറയുന്നു. മദനൻ അതനുസരിക്കുന്നു. ഗായകസംഘം അവിടെത്തുകയും ഗാനമാലപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വരികൾ 8

"മദന, ഞാനെന്തു പറയട്ടെ! മമ
ഹൃദയം നീറുന്നു പുകയുന്നു!
....
അസ്സൗഹൃദാശ്രുക്കൾ കണ്ടുകൊണ്ടെങ്കിലു-
മാശ്വസിക്കട്ടെയൊന്നിപ്രേമഗായകൻ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

താഡനം	=	അടി
നീഹാരം	=	മഞ്ഞ്
ഗർവം	=	അഹങ്കാരം
കണ്ഠം	=	കഴുത്ത്

ആശയവിശദീകരണം

രമണൻ വനത്തിൽ മദനനോടൊപ്പം ഇരിക്കുന്നു. രമണന്റെ മുഖം വിളറി വിഷാദകലുഷിതമായി ഇരിക്കുന്നു. തനിക്കിതു സഹിക്കാൻ വയ്യെന്നും ഈ ജീവിതത്തേക്കാൾ മരണമാണ് നല്ലതെന്നും അയാൾ പറയുന്നു. മദനൻ അയാളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. നീ ഒരു ശിശുവിനെപ്പോലെ ഇങ്ങനെ കരയരുതെന്നും വരുന്നതെല്ലാം ശുഭമാണെന്ന് കരുതണമെന്നും പറയുന്നു. ലോകത്തു തന്റെ പ്രണയ നാടകം അവസാനിപ്പിക്കാറായെന്നും അയാൾ പറയുന്നു. നീ ഒരിക്കലും അത്തരത്തിൽ ചിന്തിക്കരുതെന്നും മദനൻ രമണനോട് പറയുന്നു. രംഗം രണ്ടിൽ ചന്ദ്രികയുടെ വിവാഹനാളിനെ വർണ്ണിക്കുന്നു. വനത്തിന്റെ മറുവശത്തു മദനൻ പാറപ്പുറത്തിരിക്കുന്നു. അയാൾ ചന്ദ്രികയോടെന്നപോലെ വാക്കുകൾ പറയുന്നു, നീ എന്തിനാണ് എന്റെ സുഹൃത്തിനെ ചതിച്ചത്, സുന്ദരമായ മുരളിക നീ എന്തിനാണ് തല്ലി തകർത്തത്, ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് അവനെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നത്, എന്നീവിധം അയാൾ പറയുന്നു. അടുത്ത രംഗത്തിൽ അർദ്ധരാത്രിയിലെ വനാന്തർഭാഗം, രമണൻ നിരാശനായി ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. പ്രഭാതത്തിൽ മദനൻ ആടുകളെയും തെളിച്ചുകൊണ്ട് പതിവുപോലെ വനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. രമണനെ അവിടെങ്ങും കാണാഞ്ഞതിനാൽ മദനൻ അസ്വസ്ഥനായിരുന്നു. അവിചാരിതമായി തനിക്കു അനുഭവപ്പെട്ട ആശങ്കയിൽ മദനൻ വിഷമിക്കുന്നു. അവനെ കാണാത്തതിൽ വിഷമിച്ചു കൊണ്ട് അയാൾ കാടാകെ അലഞ്ഞു. പതിവില്ലാതെ നീ താമസിക്കുന്നതിന് കാരണമെന്താണ്, സുന്ദരമായ പ്രഭാതത്തെ വർണ്ണിച്ചു പാടാറുള്ള എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ എവിടെയെന്നെല്ലാം സ്വയം വിലപിച്ചു കൊണ്ട് അയാൾ നടന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ ആത്മഹത്യ ചെയ്ത രമണനെ

കാണുന്നു. അത് കണ്ട മദനനും മറ്റ് ആട്ടിടയന്മാരും ഇടിവെട്ടേറ്റതു പോലെ നിന്ന് പോയി, മദനൻ ബോധംകെട്ടുവീണു. ബോധം വന്ന അവൻ വിലപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ വിധം നീ എന്തിനാണ് പ്രവർത്തിച്ചത്, ചന്ദ്രിക പോയാലും നിന്റെ നാദം കൊണ്ടും നീ ഈ ലോകത്തെ മാറ്റുമല്ലോ. എന്നീ വിധം മദനൻ കരഞ്ഞും പറഞ്ഞും വിലപിക്കുന്നതോടെ ഈ കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

- മരിച്ചുകിടന്ന രമണനെ കണ്ട മദനന്റെ വിലാപം

Summarised Overview

രമണൻ എന്ന ഇടയബാലനും ചന്ദ്രിക എന്ന പ്രഭുകുമാരിയും തമ്മിലുള്ള പ്രണയവും, ചന്ദ്രികയാൽ വഞ്ചിതനാകുന്ന രമണന്റെ ആത്മഹത്യയുമാണ് ഇതിലെ പ്രധാന കഥാതന്തു. അവരുടെ പ്രണയത്തെ സഹായിക്കാൻ രമണന്റെ കൂട്ടുകാരനായ മദനനും ചന്ദ്രികയുടെ തോഴിയായ ഭാനുമതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. നായകനായ രമണൻ ലോകാപവാദത്തെ ഭയന്ന് ഈ ബന്ധത്തിൽ നിന്നും പിന്മാറാൻ ചന്ദ്രികയോട് പലതവണ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ചന്ദ്രിക അതിന് തയ്യാറായില്ല. കാലം കടന്നുപോയി അവരുടെ ബന്ധം കൂടുതൽ ദൃഢമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അച്ഛന്റെ

ആവശ്യപ്രകാരം ചന്ദ്രിക മറ്റൊരാളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയും രമണനെ നിഷ്കരുണം മറക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ ഈ മാറ്റത്തിൽ രമണൻ അങ്ങേയറ്റം വിഷമിച്ചു. ഭാനുമതിയും മദനനും അവളുടെ ഈ തീരുമാനത്തിൽ വിഷമിക്കുകയും അവളെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ചന്ദ്രിക കഴിഞ്ഞതൊക്കെയും മറന്നുകൊണ്ട് വിവാഹത്തിനൊരുങ്ങുന്നു. വിവാഹനാൾ രമണൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നു. മൃതദേഹം കാണുന്ന മദനന്റെ വിലാപത്തോടെ കാവ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

1936 - ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട കാലം മുതൽ, എല്ലാ ഭേദങ്ങൾക്കുമപ്പുറത്ത് ഹൃദ്യമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട ഈ കൃതി ലളിതമായ വാക്കുകളാൽ ജീവിതത്തെ മനോഹരമായി ആവിഷ്കരിച്ച ഒന്നാണ്. ഗ്രാമീണ ഭംഗിയുടെ പശ്ചാത്തലം, തീർത്തും ഗ്രാമീണമായ ഒരു പ്രണയബന്ധം, ആ ബന്ധത്തിന് അനുയോജ്യമായ ഭാവനിർമ്മാണം മുതലായ പ്രത്യേകതകൾ കാവ്യത്തിന്റെ സ്വീകാര്യതക്ക് സഹായകമായ ഘടകങ്ങളാണ്. രണ്ടുലക്ഷത്തിലേറെ കോപ്പികൾ വിറ്റഴിഞ്ഞ കാവ്യം സാർവജനീനമായ ആസ്വാദനത്തിന്റെ ചിത്രം തന്നെയാണ് നൽകുന്നത്. മികച്ച പ്രണയകാവ്യങ്ങളിലൊന്നായി 'രമണൻ' ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. കാല്പനിക കവിതയുടെ മഹത്തായ മാതൃകയാകുമ്പോൾ തന്നെ വിലാപകാവ്യം എന്ന നിലയിലും അത് വായിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെ 'എലിജി'ക്ക് സമാനമായി മലയാളത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാവുന്ന വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായി 'രമണനെ'യും ചില നിരൂപകർ ഉൾപ്പെടുത്താറുണ്ട്. ആരണ്യ, ഇടയവിലാപകാവ്യം എന്ന നിലയിലും രമണൻ വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു.

പ്രണയത്തിൽ നിന്ന് പിന്മാറിയ ചന്ദ്രികയെ ചതിയുടെ മൂർത്തരൂപമായി കരുതിപ്പോരുന്ന വായനക്കാർക്കു മുമ്പിൽ മാതാപിതാക്കളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കായി തന്റെ സ്വപ്നത്തെ ബലികഴിച്ച സ്ത്രീ കൂടിയാണ് അവർ എന്ന നിലയിലും പുതിയ വായനകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. പ്രണയബന്ധത്തിലെ സാമ്പത്തിക ഏറ്റക്കുറച്ചിലും സാമൂഹ്യപദവിയുമടക്കം വിഷയമാകുന്ന കാവ്യം പ്രമേയപരിചരണത്തിന്റെ കരുത്തിൽ ഇന്നും കാലാതിവർത്തിയായി വായിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കവികൾ ഒരു അതീതലോകം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ എത്രകണ്ടു വിജയിക്കുന്നുവോ അത്രകണ്ട് ആ കവിതകൾ കാലത്തെ കവിഞ്ഞുപോകുന്നു. ഓരോ പുതിയ തലമുറയും അതിൽനിന്ന് പുതിയ അർഥവ്യവസ്ഥകൾ കണ്ടെടുക്കുന്നു. രമണൻ എന്ന കൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോച

നകൾ പലപ്പോഴും ആരംഭിക്കുന്നത് അതിനു ലഭിച്ച അഭൂതപൂർവമായ സ്വീകരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരണകളോടെയാണ്. 'മധുരനാരങ്ങപോലെ വിറ്റഴിഞ്ഞു' എന്ന മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ പ്രയോഗം രമണന്റെ ജനപ്രിയതയുടെ എക്കാലത്തെയും ശക്തമായ ലാവണ്യരൂപകമായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. രമണനെക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാ ചിന്തകളും അതിന്റെ ജനപ്രിയതയുടെ അടിസ്ഥാനംകൂടി തേടുന്നതാവുന്നു.

പ്രണയനിരാസം ഒരാളുടെ ജീവത്യാഗത്തിൽ കലാശിക്കുന്ന ദുരന്തകാവ്യം കൂടിയാണ് രമണൻ. താദാത്മീകരണം സുനിശ്ചിതമോ സുലളിതമോ അല്ല. രമണന്റെ ദുരന്തം ഒരു ജനതയുടെ ദുരന്തമായി വായിക്കപ്പെടാനുള്ള സാധ്യതയാണ് ചങ്ങമ്പുഴ തുറന്നിട്ടത്. ആ അർഥത്തിൽ കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ പുരോഗമന സാഹിത്യകൃതികളിലൊന്നാണ് രമണൻ. ആസന്നമായ നവലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷകളോട് അത് അടങ്ങാനും ചരിത്രത്തെ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാനും ആവശ്യപ്പെട്ടു. കമ്യൂണിസവുമായും പുരോഗമന സാഹിത്യവുമായും ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തിന്റെ സന്ദിഗ്ധത തന്റെ ഈ ആദ്യകാല കൃതിയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം വരച്ചിടുകയായിരുന്നു. അതുവഴി കേരളീയ സമൂഹം അതുവരെ അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വൈരുധ്യങ്ങളെ തുറന്ന പാഠങ്ങളാക്കി അവതരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. എൺപത്തഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഈ കൃതി കേവലമൊരു പ്രണയകാവ്യം മാത്രമായി വായിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് നമ്മുടെ വായനശീലങ്ങളിലെ യഥാസ്ഥിതികത്വം കൊണ്ടുകൂടിയാണ്. ആധുനിക കേരളത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയ സാമൂഹ്യ ചലനങ്ങളോടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും അവിശ്വാസവും ഈ കൃതിയിൽ അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ ഒരു രാഷ്ട്രീയമുഹൂർത്തത്തെ ഈ കൃതി കൂടുതൽ അഗാധവും ചരിത്രബദ്ധവുമാക്കിത്തീർക്കുക കൂടിയായിരുന്നു എന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ കാണാവുന്നതാണ്.

Assignments

1. രമണൻ എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ കാവ്യാരംഭത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന ഗ്രാമഭംഗിയെ കുറിച്ചെഴുതുക?
2. രമണൻ മദനനോട് പറയുന്ന ഹൃദയരഹസ്യം എന്താണ്?
3. രമണൻ ചന്ദ്രികയോട് 'നമ്മൾ കാണുന്ന സങ്കല്പലോകമല്ലയിത്' എന്ന് പറയാൻ കാരണമെന്ത്?
4. രമണൻ എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യത്തിലെ ഭാനുമതിയെന്ന കഥാപാത്രത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുക?
5. രമണന്റെ ആത്മഹത്യയ്ക്കുണ്ടായ കാരണങ്ങൾ ഏവ?
6. രമണന്റെ വേർപാട് മദനനെ എപ്രകാരമാണ് തളർത്തിയത്?
7. വിലാപകാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ രമണൻ എന്ന കാവ്യത്തെ മുൻനിർത്തി വിലയിരുത്തുക.
8. മലയാള വിലാപ കാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലാണ് രമണൻ അപഗ്രഥിക്കുക

Suggested Readings

1. സുകുമാർ അഴീക്കോട്, രമണനും മലയാള കവിതയും, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.
2. എം.കെ.സാനു, ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള : നക്ഷത്രങ്ങളുടെ സ്നേഹഭാജനം, ഡി.സി.ബുക്സ്. കോട്ടയം.
3. എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ, അസ്ഥിയുടെ പൂക്കൾ ചങ്ങമ്പുഴ : കവിയും കവിതയും, കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശൂർ.
4. എം.എൻ.വിജയൻ, ചങ്ങമ്പുഴ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.

References

1. ഡോ. എം. ലീലാവതി, കവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശൂർ.
2. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്, ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
3. ഡോ. ഡി. ബഞ്ചമിൻ, കാല്പനികത മലയാള കവിതയിൽ, അയന ബുക്സ് തിരുവനന്തപുരം.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

BLOCK-02

Block Content

യൂണിറ്റ് 1	പഥികന്റെ പാട്ട്	-	ജി ശങ്കരക്കുറുപ്പ്
യൂണിറ്റ് 2	ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം	-	പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ
യൂണിറ്റ് 3	സർഗ്ഗസംഗീതം	-	വയലാർ രാമവർമ്മ
യൂണിറ്റ് 4	രാത്രിമഴ	-	സുഗതകുമാരി
യൂണിറ്റ് 5	ഭൂമിഗീതങ്ങൾ	-	വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി

Unit 1

1. പഥികന്റെ പാട്ട്

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

Learning Outcomes

- മലയാളകവിതയിലെ കാല്പനികപ്രവണതകളുടെയും ഭാവഗീതപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും വികാസ പരിണാമങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ കാവ്യജീവിതത്തെ പരിചയപ്പെടുന്നു
- 'പഥികന്റെ പാട്ട്' എന്ന കവിതയുടെ രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

'ഒരു ഹ്യൂമനിസ്റ്റ് കവി' എന്ന് കേസരി ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ('നിമിഷ'ത്തിന്റെ അവതാരിക) യും 'മഹാനായ ദാർശനിക കവി' എന്ന് പ്രൊഫ. എം. ലീലാവതി (വർണ്ണരാജി)യും വിശേഷിപ്പിച്ച കവിയാണ് ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്. ജി. യുടെ സാഹിത്യ ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നത് ആധുനിക കവിത്രയത്തിന്റെ സുവർണ്ണകാലത്താണ്. സമകാലികരായ എല്ലാ കവികളെയും കടന്ന് ബഹുദൂരം മുന്നിലേക്കുപോകാൻ ജി. യ്ക്ക് കഴിഞ്ഞു. ആധുനിക കവിത്രയത്തിന്റെ കവിതകൾ സ്വാധീനിച്ച ഒരു ഭൂതകാലം തനിയ്ക്കുണ്ടെന്ന് ജി. പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കാല്പനികതയും റിയലിസവും മാർക്സിയൻ സാഹിത്യചിന്തകളും മലയാളത്തിൽ നിലനിന്ന കാലത്താണ് ജി. യുടെ രചനകൾ പിറവികൊണ്ടത്.

മിസ്റ്റിക് കവി, സിംബോളിക് കവി, പ്രകൃതിഗായകൻ തുടങ്ങിയ ശീർഷകങ്ങളിൽ പലരും ജി. യെ വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിയും പ്രണയവും ഒത്തുചേർന്നലിഞ്ഞ അനുഭൂതിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാലകവിതകളുടെ ഒരു സവിശേഷത. പില്ക്കാലത്ത് ദേശാഭിമാനം തുളുമ്പുന്ന രചനകളിലേയ്ക്ക് ജി. നടന്നുതുടങ്ങി.

ഒരു 'സിംബലിസ്റ്റ്' കവി കൂടിയാണ് ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്. സിംബലിസ്റ്റ് കവി പ്രതിരൂപങ്ങളിലൂടെ അനുഭവങ്ങളും അനുഭൂതികളും അവതരിപ്പിക്കുന്നു. 'സാഹിത്യകൗതുക'ത്തിലെ ചില കവിതകൾ സിംബോളിക് ധാരയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. മലയാളത്തിലെ വലിയ സിംബോളിക് കവിയായാണ് കേസരി എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ജി. യെ വിലയിരുത്തിയത്. സമകാലിക വിഷയങ്ങളും ജി. യുടെ കവിതയിൽ കാണാനാവും. നിയോക്ലാസിക്കും റൊമാന്റിക്കുമായ ഒരു ലാവണ്യബോധമാണ് ജി. യുടെ കവിത സമ്മാനിക്കുന്നത്. ജി. യുടെ പ്രതീകാത്മക കാവ്യഭാഷ സാധാരണക്കാർക്കുള്ളതല്ല. കാല്പനിക ലാളിത്യം ജി. യുടെ കവിതകൾക്കധികമില്ല. മലയാളിക്ക് അന്ന് അപരിചിതമായിരുന്ന ചില പുതിയഭാവമേഖലകൾ ജി. കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

Keywords

ണ

കാല്പനികത - മൃത്യുബോധം - ആസ്തിക്യബോധം - ബിംബകല്പനകൾ

Discussion

▶ ആദ്യകാലകവിതകളിൽ കവിത്രയത്തിന്റെ സ്വാധീനത പ്രകടം

▶ സമകാലികമായ അറിവുകൾ

മഹാദാർശനികനായ കവി, സിംബോളിക് മിസ്റ്റിക് പ്രവണതകളെ മലയാളകവിതയിൽ അവതരിപ്പിച്ച കവി എന്നീ നിലകളിൽ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന് മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ സവിശേഷസ്ഥാനമുണ്ട്. കവിത്രയത്തിന്റെ കാലത്തിന് തൊട്ടുപിറകെ മലയാളകവിതാസാഹിത്യത്തിൽ തന്റേതായ ഒരു മേഖല സൃഷ്ടിക്കാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന് സാധിച്ചു. (കവിത്രയത്തിന്റെ കവിതയുടെ വിവിധ തരത്തിലുള്ള സ്വാധീനം ജി. യിൽ സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടായിരുന്നു) 1965– ൽ ഭാരതത്തിലെ ആദ്യ ജ്ഞാനപീഠപുരസ്കാരം ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന് ലഭിച്ചു. കാളിദാസന്റെ 'മേഘസന്ദേശം', രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോറിന്റെ 'ഗീതാഞ്ജലി', ഓമർഖയ്യാമിന്റെ 'റുബായിയാത്ത്' തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് മലയാളത്തിലേക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പരമ്പരാഗതമായ സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസവും നിയോക്ലാസിക് കാവ്യശിക്ഷണവുമാണ് ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. പാണ്ഡിത്യപ്രധാനവും സങ്കേതബദ്ധവുമായ മുക്തകങ്ങളും ആദ്യകാലത്ത് അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വള്ളത്തോളിന്റെ 'സാഹിത്യമഞ്ജരി'കളെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് 'സാഹിത്യകൗതുകം' നാല് ഭാഗങ്ങളാണ് ജി. ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. മൗലികമായ ജീവിതപ്രതികരണങ്ങളുടെ ശക്തമായ സ്ഫുരണങ്ങൾ ആദ്യകാല കവിതകൾ മുതൽ കാണാൻ സാധിക്കും. സമകാലികമായ ആശയപരവും ആവിഷ്കാരപരവുമായ അറിവുകൾ ഉൾക്കൊണ്ടാണ് ജി. യുടെ കാവ്യദർശനം വികസിച്ചത്.

ജി. യുടെ കാവ്യദർശനം

ജി. യുടെ ആദ്യകാല കവിതകളിൽ മൃത്യുബോധവും ജീവിതത്തിന്റെ അനിശ്ചിതത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധവും ഒരു അടിസ്ഥാന പ്രവണതയായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. കാലം-മരണം-ഇവ ഉണർത്തുന്ന അത്ഭുതവും ഭയവും ശോകവും ജി. യുടെ കവിതകളുടെ ശക്തമായ അന്തർധാരയാണ്. 'ഇന്നു ഞാൻ നാളെ നീ', 'സൂര്യകാന്തി', 'എന്റെ വേളി' എന്നീ കവിതകളിൽ ഉത്കടമായ മൃത്യുഭീതിയുടെ നിഴൽ കാണാം. കാലത്തിന്റെ സർഗ്ഗാത്മകതയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ട് എഴുതിയ കവിതയാണ് 'നിമിഷം'. 'ജീവന സംഗീതം' എന്ന സമാഹാരത്തി

ലെ മിക്ക കവിതകളും മൃത്യുചിന്തയിൽനിന്ന് ഉടലെടുത്തവയാണ്. 'പഴയ വാച്ച്', 'നിഴലുകൾ നീളുന്നു' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ മരണഭീതിയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വെമ്പൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. മരണത്തെ ആദർശവൽക്കരിക്കുന്നതിലൂടെ അതിനെ മെരുക്കിയെടുക്കാൻ കവി ശ്രമിക്കുന്നു. പക്ഷേ അത് പൂർണമായും സാധിക്കുന്നില്ല.

▶ കാലം - മരണം - ഭയം

"മുരളിരാഗമധുരനാമൊരുയാത്രികൻ

....

നിത്യമാനസാബന്ധങ്ങൾ നിരാലംബങ്ങളൂഴിയിൽ''

എന്നുമുള്ള വരികളിൽ കവിയുടെ മൃത്യുചിന്തയാണ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

ജി. യുടെ കവിതയിൽ പ്രകടമാകുന്ന മറ്റൊരു പ്രവണതയാണ് ആസ്തിക്യബോധം. ഈശ്വരസ്തവങ്ങളുടെ രൂപത്തിലുള്ള മുക്തകങ്ങൾ ആദ്യകാലത്ത് അദ്ദേഹം ധാരാളം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യ കൗതുകത്തിന്റെ നാലു ഭാഗങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നത് ഈശ്വര പരാമർശത്തിലാണ്. പ്രകൃതിസൗന്ദര്യവും, വിശ്വത്തിന്റെ അമേയത ഉണർത്തുന്ന അത്ഭുതവും, വിശ്വശക്തിയോടുള്ള ആരാധനയും, സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛയും കവിതകളിൽ പ്രകടമാണ്.

▶ ആരാധനയും സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛയും

ആദ്യഘട്ടത്തിൽ വളരെ പ്രകടവും സ്ഥൂലവുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആസ്തിക്യമനോഭാവം ക്രമേണ നിഗൂഢാത്മകവും സൂക്ഷ്മവുമായിത്തീരുന്നു. കവി അമൂർത്തമായ പ്രകൃതിചേതനയെ തേടുകയും, പ്രകൃതിയെന്ന മാധ്യമത്തിലൂടെ ആ പ്രഭാവവുമായി സംവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'പുഷ്പഗീതം', 'വനപുഷ്പം', 'പങ്കജഗീതം' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നവയാണ്. 'വിശ്വദർശനം', 'ശിവതാണ്ഡവം' തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ ആസ്തിക്യബോധജന്യമായ അനുഭൂതികൾ പ്രതീകങ്ങളിലൂടെ പരോക്ഷമായി ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു.

▶ ആസ്തിക്യബോധം

ജി. യുടെ ആസ്തിക്യബോധത്തിന് മൃത്യബോധത്തോട് ജൈവബന്ധം ഉണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണികതയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം അനശ്വരത നേടാനുള്ള വെമ്പൽ ശക്തമാക്കുന്നു. മരണാതീതസത്തയുമായി സാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിലൂടെ മൃത്യുഭീഷണിയുടെ സംഘർഷം മറികടക്കാൻ കവി ശ്രമിക്കുന്നു. ജി. യുടെ പില്ക്കാലകവിതകളിൽ ഭക്തിഭാവം കൊണ്ട് ദീപ്തമായ മൃത്യുബോധം കാണാനാകും.

▶ ജി. യുടെ മൃത്യുബോധം

ആത്മഭാവനിഷ്ഠമായ ഭാവനാവ്യാപാരത്തിൽ മുഴുകുമ്പോഴും, സമകാലിക സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ സംഭവങ്ങളോട് പ്രതികരിക്കാനും കവി മറന്നിട്ടില്ല. മനുഷ്യമഹത്ത്വത്തിൽ അഭിമാനിക്കുകയും സമൂഹത്തിന്റെ ധാർമ്മികാധഃപതനങ്ങളിൽ ആശങ്കാകുലനാകുകയും ചെയ്യുന്ന മാനവികതാബോധം ജി. യിൽ പ്രകടമാണ്.

▶ മനുഷ്യമഹത്ത്വബോധം

ബിംബാത്മകമായ ഒരു കാവ്യഭാഷയാണ് ജി. ക്കുള്ളത്. ആദ്യകവിതകൾ മുതൽ കാണുന്ന ഈ പ്രവണത ക്രമേണ വികാസം പ്രാപിച്ച് പൂർണ്ണത കൈവരിക്കുന്നു. ഫ്രഞ്ച് സിംബലിസ്റ്റുകളുടെ സവിശേഷതകൾ ജി. യിൽ പൂർണ്ണമായി പ്രകടമല്ലെങ്കിലും പ്രതീകനിഷ്ഠമായ അന്തർഭാവാവിഷ്കർത്താവെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം സിംബോളിക് കവിയായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

▶ ബിംബാത്മകമായ കാവ്യഭാഷ

പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ കവിതയെ കാല്പനികമാക്കാൻ ജി. ക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ല. ക്ലാസിക്, നിയോക്ലാസിക് പ്രവണതകളുടെ അംശങ്ങൾ ജി. യിൽ അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാവ്യഭാഷ ബിംബാത്മകമാണെങ്കിലും പാണ്ഡിത്യപ്രാധാന്യത്തോടുകൂടിയതാണ്. കാല്പനികമായ ലാളിത്യം, മാർദ്ദവം, സംഗീതാത്മകത തുടങ്ങിയവ ജി. കവിതകളിൽ കുറവാണ്. ദീർഘ പദപ്രയോഗങ്ങൾ, വ്യംഗ്യമായ തത്ത്വജ്ഞാനാവതരണം തുടങ്ങി കാല്പനികോചിതമല്ലാത്ത ചില ഘടകങ്ങളിൽ ജി. ക്ക് അഭിനിവേശമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും മലയാളകവിതയിൽ അന്നുവരെ കാണപ്പെടാതിരുന്ന പല നവ്യചാരുതകളും ജി. പകർന്നുതന്നു. 'ഓടക്കുഴൽ', 'സൂര്യകാന്തി', 'അന്തർദാഹം', 'പഥികന്റെ പാട്ട്', 'ജീവനസംഗീതം', 'പാഥേയം' എന്നിവയാണ് പ്രധാനകൃതികൾ.

▶ ക്ലാസിക്, നിയോക്ലാസിക് പ്രവണതകൾ

വരികൾ

"മുകളിൽ മിന്നുന്ന താരമേ, ചൊൽക നീ -

....

ചിരിയോ, തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുനീരോ?''

അർത്ഥവിശദീകരണം

ചൊൽക	=	പറയുക
അരിമ	=	പ്രിയമുള്ള
ആനനം	=	മുഖം
ഹർഷം	=	സന്തോഷം

ആശയവിശദീകരണം

ആകാശത്ത് തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രത്തെ നോക്കി, മരുഭൂമിയിലെ ഒരു ഏകാന്തപഥികൻ, അകലെയെങ്ങാനും പ്രഭാതം ഉണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നു. തുടർന്ന് താരകയുടെ ദീപ്തിയെക്കുറിച്ച് പറയുകയാണ്. "മനോഹരമായ നിന്റെ മുഖം എന്താണ് അത്ഭുത ഹർഷവായ്പാൽ ഇങ്ങനെ വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്! എന്റെ ഉണർന്ന ജീവിതം കുളിരുകോരിയിട്ടിട്ടും നിന്നോടൊപ്പം കിടന്ന് ഇളകുകയാണ്. തരളമായ നിന്റെ കണ്ണിൽ തിളങ്ങുന്നത് ചിരിയാണോ കണ്ണുനീരാണോ?'' വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ വ്യഥകളനുഭവിക്കുന്ന കവിയുടെ ഹൃദയമാണ് ഈ വരികളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം ഇന്ത്യൻ യുവത്വം ഉയർത്തിയ ചോദ്യങ്ങളാണ് വരികളുടെ ആന്തരികാർത്ഥത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.

▶ അകലെ എവിടെയെങ്കിലും പ്രകാശമുണ്ടോ?

വരികൾ

"ഇരുളിൽനിന്നെന്നുമിരുളിലേക്കും സ്വയം

....

കുഴഞ്ഞിടറുമെന്നൊട്ടകം നീങ്ങിടുന്നു.''

അർത്ഥവിശദീകരണം

മരു	=	മരുഭൂമി
അഴൽ	=	ദുഃഖം
ഉലക്	=	ലോകം

ആശയവിശദീകരണം

ഇരുളിൽ നിന്നും ഇരുളിലേക്കും സ്വയം മരുഭൂമിയിൽ നിന്നും മരുഭൂമിയിലേക്കും യുഗങ്ങളായി ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞലയുന്ന മനസ്സിന്റെ ദുരന്തദാഹം, ഭൂമിയിലെ വിയർപ്പും ഉപ്പും പൊടിയും ഏൽക്കാതെ മുകളിൽ വസിക്കുന്ന നിനക്ക് അറിയുകയില്ല. പോയകാലത്തിന്റെ ദുഃഖസ്മരണകൾ മാത്രം വിസ്തരിക്കുന്ന നീണ്ട വഴികളിലൂടെ എന്റെ ഒട്ടകം നീങ്ങുന്നു. പിറകിലും മുമ്പിലും രണ്ടു വശങ്ങളിലും മുറവിളി അല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കേൾക്കാനില്ല. ഉയർച്ചതാഴ്ച്ചകൾക്കിടയിലെ അന്തരത്തിലൂടെ കവിയും താരവും തമ്മിലുള്ള അകലം വ്യക്തമാകുന്നു. ഉയരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന താരം സുകുമാര ഗുണങ്ങളുടെ ഇരിപ്പിടമാണ്. എല്ലാ നന്മയും ആവാഹിച്ചു കൊണ്ടുള്ള അതിന്റെ ജീവിതത്തിന് ഭൂമിയിലെ സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ അവസ്ഥ എത്രകണ്ട് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്ന ആശങ്കയും കവി പങ്കുവക്കുന്നുണ്ട്. പോയകാലത്തിന്റെ ദുഃഖസ്മരണകൾ നിറഞ്ഞ വഴി ഇന്ത്യയുടെ പൂർവ്വകാല ചരിത്രത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

▶ യാത്രയുടെ ക്ലേശം

വരികൾ

> "പിറകിലും മുൻപിലും രണ്ടു പാർശ്വത്തിലും
> ....
> കണികയുമില്ലാതെയായ്ക്കഴിഞ്ഞു."

അർത്ഥവിശദീകരണം

പാർശ്വം	=	വശങ്ങൾ
തൃഷ്ണ	=	ആഗ്രഹം

ആശയവിശദീകരണം

ഒരു കൂട്ടരുടെ തൃഷ്ണ കുറയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടി, ജലത്തിനായി മറ്റു പലരുടെയും കണ്ണിനെ മുറിപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയാണ് ഇന്ന് ലോകത്ത് കണ്ടുവരുന്നത്. അപ്രകാരം ലഭിക്കുന്ന ജലത്തിലെ ഉപ്പുകൊണ്ട് പിന്നെയും തൊണ്ട വരണ്ടിടുന്നു. തങ്ങളുടെ സുഖഭോഗങ്ങൾക്കായി അപരനെ ദ്രോഹിക്കുകയും ലഭിച്ച സൗഭാഗ്യങ്ങളിൽ തൃപ്തി വരാതെ വീണ്ടും അസ്വസ്ഥരാകുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സഹജീവികളുടെ ദുഃഖത്തെ മാനിക്കാതെ നേടുന്ന വിജയങ്ങളൊന്നും തന്നെ സുഖദായകമാവില്ല എന്നാണ് കവി വ്യക്തമാക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ ആർദ്രതയുടെ ചെറുകണികപോലും ഇല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥത നിറഞ്ഞ ലോക

▶ സ്വാർത്ഥതയും അത്യാർത്തിയും

ബോധത്തെ കവി ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ലാഭമോഹത്താൽ അപരനെ ഹനിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ജീവിതം ഇന്ന് ഏവർക്കും സുപരിചിതവും സ്വാഭാവികവുമായ ഒന്നായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. മൂല്യങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ട മനുഷ്യജീവിതത്തെയാണ് കവി ഇവിടെ പകർത്തുന്നത്. ഒടുങ്ങാത്ത ആർത്തി മനുഷ്യകുലത്തെ തന്നെ നശിപ്പിക്കുമെന്ന് സാരം.

വരികൾ

"കുളിരും മണവും കലർന്നൊരു തെന്നലിൻ

....

വഴിയ്ക്കലഘുവാം ജീവിതഭാരമേന്തി."

അർത്ഥവിശദീകരണം

നിപുണർ	=	പണ്ഡിതർ, വിദഗ്ദ്ധർ
തസ്ക്കരർ	=	കള്ളന്മാർ
ഘാതകർ	=	കൊലപാതകികൾ

ആശയവിശദീകരണം

▶ ഇഹലോകജീവിതം

വർത്തമാനകാല ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ പകർത്തുകയാണ് കവി. കുളിരും മണവും കലർന്ന നല്ല കാലഘട്ടത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന നമുക്ക് ദുഃഖകരമായ അനുഭവങ്ങളാണ് ലഭിക്കുന്നതെന്ന് സാരം. കുളിരും മണവും കലർന്നൊരു ചെറുതെന്നലിനെ കൊതിച്ച് എരിപൊരി കൊള്ളുകയാണ് ഞങ്ങൾ. പക്ഷേ കൊലനിലത്തു നിന്നുള്ള ചോരയുടെ പാഴ്മണം കലരുന്ന കാറ്റാണ് വരുന്നത്. മുഖംമൂടി വെക്കാത്ത ഒരു മനുഷ്യനെയും അരികിലും അകലെയും കാണാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. കള്ളന്മാരുടെയും കൊലപാതകികളുടെയും നിഴലുകളാണ് എങ്ങും അനങ്ങുന്നത്. എന്റെ ഒട്ടകം ഈ വഴിയിൽ കടുത്ത ജീവിതഭാരവുമേന്തി അലയുകയാണ്.

വരികൾ

"കൊലവിളി കേൾക്കാതെ, കൊലനിലം കാണാതെ,

....

തഴമരുപ്പച്ചയില്ലെങ്ങുമെന്നോ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

കലഹം	=	വഴക്ക്
വിൺപരപ്പ്	=	ആകാശ പരപ്പ്
ഗഗനം	=	ആകാശം
നിരുപമം	=	തുല്യമില്ലാത്ത

ആശയവിശദീകരണം

കവിയുടെ ആദർശവത്ക്കരിച്ച ലോകസങ്കൽപ്പത്തെ താരകത്തിനുമേൽ ആരോപിക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം. "കൊലവിളി കേൾക്കാതെ, കൊലനിലം കാണാതെ, കലഹങ്ങളില്ലാത്ത ഇരുൾച്ചൂഴാതെ, കരളുഴ

നീടാതെ, ദുരിതദുർഗന്ധം ശ്വസിച്ചിടാതെ, ആരെയും അടിമയാക്കാതെ, ആരുടെയും അടിമയാകാതെ, അനുജന്റെ കണ്ണീർകുടിച്ചിടാതെ പ്രപഞ്ചോൽപ്പത്തിക്കാലം മുതൽ ഒന്നിലും ഉലയാതെമേവുന്ന മോഹനാത്മനായ താരമേ നീ ആകാശകൂടാരം തുറന്ന് അകലയെങ്ങാനും പ്രഭാതമുണ്ടോ എന്നൊന്ന് നോക്കുമോ. നിരുപമമായ സ്നേഹത്തിന്റെ ചിറ്റോളങ്ങൾ ഇളകുന്ന മനോഹരമായ പൊയ്ക എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടോ?" എന്ന് കവി ചോദിക്കുന്നു. ഒപ്പം എന്റെ തളരുന്ന ഒട്ടകത്തിന് അല്പം വിശ്രമിക്കുവാൻ താഴെ എങ്ങും ഒരു മരുപ്പച്ച പോലും ഇല്ലല്ലോയെന്ന് യാത്രികൻ വ്യാകുലപ്പെടുന്നു. ശാന്തിയും സമാധാനവും നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തെ അന്വേഷിക്കുകയാണ് കവി. ഉയരത്തിൽ നിൽക്കുന്നത് കൊണ്ടുതന്നെ അങ്ങനെയൊരു ലോകമുണ്ടെങ്കിൽ താരത്തിന് ആ ലോകത്തെ കാണാൻ കഴിയുമെന്ന് സാരം. പ്രഭാതമന്വേഷിക്കുന്ന കവി ഇപ്പോൾ ഇരുട്ടിലാണെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. തളർന്ന ഒട്ടകം സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഇന്ത്യയുടെ പ്രതീകമാണ്. പ്രതീക്ഷയുടെ നാമ്പുകൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയാത്ത അവസ്ഥയെ മരുപ്പച്ച കൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

▶ താരകമേവുന്ന വിണ്ണിന്റെ മേന്മകൾ

Summarised Overview

ഇഹലോക ജീവിതത്തിന്റെ കൊടിയ യാതനകളിലും സമകാലസാമൂഹികാന്തരീക്ഷത്തിൽ നിറഞ്ഞാടുന്ന സ്വാർത്ഥതയിലും ഹിംസാത്മകതയിലും കവിക്കുള്ള ഉത്കണ്ഠകളാണ് കവിതയുടെ അടിസ്ഥാന വിഷയം. പ്രതീകങ്ങളിലൂടെയാണ് ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. താരകം, ആകാശം, മരുഭൂമി, തളരുന്ന ഒട്ടകം, പഥികൻ തുടങ്ങിയവ പ്രതീകങ്ങളാണ്. കവി വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന സമത്വസുന്ദരവും ഐശ്വര്യപൂർണ്ണവും സ്നേഹോഷ്മളവുമായ ലോകമാണ് വിണ്ണായി സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അവിടത്തെ സംതൃപ്ത ജീവിതമാണ് താരകയ്ക്കുള്ളത്. ക്ലേശം നിറഞ്ഞ ജീവിത യാത്രയാണ് മരുഭൂമിയിലെ യാത്രയായി കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയ്ക്ക് ശേഷം ഇന്ത്യയുടെ യുവത്വം അനുഭവിച്ച ആകുലതകളുടെ മുഴുവൻ ഭാരവും വഹിക്കുന്ന കവിതയാണ് ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ 'പഥികന്റെ പാട്ട്'.

ആകുലതയാണ് കവിതയുടെ കേന്ദ്ര വീക്ഷണം. പഥികൻ അന്വേഷിക്കുന്ന പ്രഭാതം നവലോകമാണ്. നവലോക നിർമ്മിതിക്കു വേണ്ടി ചുവടുകൾ ഉറപ്പിച്ചിട്ടും മരുഭൂമിയിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു പോയ മനുഷ്യരുടെ അവസ്ഥയാണ് ഇന്ന് നമുക്കുള്ളത്. കവിതയിലെ പഥികൻ സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഇന്ത്യയുടെ പ്രതിനിധി മാത്രമല്ല, വർത്തമാന കാലത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം കൂടിയാണ്. ഭൂതകാലസ്മരണകളിൽ ആണ്ടുപോകാതെ, വർത്തമാന കാലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആകുലതകളാണ് കവി പങ്കിടുന്നത്. ദുരിത പൂർണമായ വർത്തമാന കാലത്തെ ചൊല്ലിയുള്ള പ്രതീക്ഷകൾ കവി സൂക്ഷിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ പ്രഭാതത്തെ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്താതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് വരികൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. മനോരാജ്യങ്ങൾ തകർന്നു പോയതിന്റെ വേദനയും കവിതയിൽ നിറയുന്നു.

ഭൂമിയിൽ ഇന്ന് നടമാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാവിധ ദുഷ്ടവാസനകളെയും കവി എണ്ണിപ്പറയുന്നു. ഭൂമിയിലെ ജീവിതത്തിൽ ഒരിറ്റു സമാധാനവും ശാന്തിയും സംതൃപ്തിയും ലഭി

ക്കുവാൻ സാധ്യത കുറവാണ് എന്ന ആശങ്കയിലാണ് കവി അവസാനം എത്തുന്നത്. തന്റെ ഒട്ടകത്തിന് അൽപ്പമൊന്ന് ഇളവേല്ക്കാൻ ഒരു മരുപ്പച്ച പോലും ഇല്ലെന്ന സത്യം കവി തിരിച്ചറിയുന്നു. ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കാനുള്ള വൈഷമ്യവും, മറ്റേതോ സുന്ദര പ്രപഞ്ചത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാനുള്ള വാഞ്ഛയും കാല്പനികരുടെ മനോഭാവമാണ്. ആവിധമൊരു മനസ്സാണ് ഈ കവിതയിലും കാണുന്നത്. തന്റെ ജീവിതം ഇരുളിലും കെടുതിയിലും ആണെന്നും അപ്രകാരമല്ലാത്ത മറ്റൊരിടം ഉണ്ടെന്നും പക്ഷെ അത് തനിക്ക് അപ്രാപ്യമാണെന്നുമുള്ള നഷ്ടബോധവും നിരാശയും ഇവിടെ കാണാം.

2. മഴുവിന്റെ കഥ

ബാലാമണിയമ്മ

Learning Outcomes

- കാൽപ്പനിക കവിത എന്ന നിലയിൽ 'മഴുവിന്റെ കഥ'യുടെ പ്രത്യേകതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ബാലാമണിയമ്മയുടെ കാവ്യശൈലി, ഖണ്ഡകവിതകളുടെ പ്രത്യേകതകൾ എന്നിവ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- സമകാലികബോധത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള പുരാണ പുനർവ്യാഖ്യാനവും ആത്മീയതയും പ്രകൃതി ദർശനങ്ങളും ഒത്തുചേരുന്ന പരശുരാമ കഥയെ 'മഴുവിന്റെ കഥ' എന്ന കവിതയിലൂടെ പഠനവിധേയമാക്കുന്നു
- ഹിംസയുടെ ആചാര്യനായ പരശുരാമനെയല്ല, ത്യാഗത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായ മഹാബലിയെയാണ് കേരളീയർ പൂജിക്കുന്നത് എന്ന അഹിംസാതത്ത്വം കവിതയിലൂടെ മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

കവിത്രയത്തിന് തൊട്ടുപിന്നാലെ കാവ്യരംഗത്ത് കടന്നു വന്ന ബാലാമണിയമ്മ മലയാളത്തിലെ കാല്പനിക കവിതയുടെ രണ്ടാമത്തെ തരംഗത്തെയാണ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. വള്ളത്തോളിന്റെ രചനാസമ്പ്രദായത്തെയാണ് ബാലാമണിയമ്മ മുഖ്യമായും പിന്തുടർന്നത്. കൂപ്പുകൈ എന്ന കവിതാസമാഹാരം ഈ വസ്തുത വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. അജ്ഞേയവും അവ്യാഖ്യേയവും അനിയന്ത്രിതവുമായ വികാരത്തിൽ നിന്നല്ല ബാലാമണിയമ്മയുടെ കവിതകൾ രൂപംകൊണ്ടിട്ടുള്ളത്. മറിച്ച് വിചാരപരമായ അനുഭവത്തിൽ നിന്നാണ്. കവിമനസ്സിൽ വന്നുവീഴുന്ന ഒരു ആശയം ആശയവാദപരമായ വികാസംനേടി ഭാവനാത്മകരൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഉറച്ച പാണ്ഡിത്യമുള്ള ബാലാമണിയമ്മയുടെ കാവ്യഭാഷയ്ക്ക് കാല്പനികതയുടെ ലളിതസൗന്ദര്യമല്ല, മറിച്ച് പണ്ഡിതോചിതമായ കൃത്യതയാണുള്ളത്. തന്റെ കവിതയിൽ ബാലാമണിയമ്മ മൂന്ന് ലോകങ്ങളാണ് പ്രധാനമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഒന്ന് സ്ത്രീയുടെ ലോകമാണ്. രണ്ടാമത്തേത് സാമൂഹികലോകം. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരോടുള്ള അനുകമ്പയും, സ്വാതന്ത്ര്യസമര സേനാനികളോടുള്ള സഹഭാവവും, സാംസ്കാരിക

പ്രതിസന്ധികളും, സമകാലിക ബോധത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള പുരാണപുനർവ്യാഖ്യാനവും ചേർന്ന് നിർമ്മിക്കുന്നതാണ് ഈ ലോകം. മൂന്നാമത്തേത് ആത്മീയ ലോകമാണ്. അവനവനോടും പ്രകൃതിയോടും ഈശ്വരനോടും ഉള്ള ബന്ധങ്ങളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്നതാണ് ഈ ലോകം.

കേരളത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെ സംബന്ധിച്ച് നിരവധി ഐതിഹ്യങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ പ്രബലമായ ഒന്നാണ് പരശുരാമൻ മഴുവെറിഞ്ഞ് കേരളത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന ഐതിഹ്യം. ഈ ഐതിഹ്യത്തെ മുൻനിർത്തി നിരവധി സാഹിത്യകൃതികളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിലൊന്നാണ് ബാലാമണിയമ്മ എഴുതിയ 'മഴുവിന്റെ കഥ' എന്ന കവിത. ഈ കവിത മലയാള സാഹിത്യലോകത്ത് കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനം ശക്തി പ്രാപിച്ച കാലഘട്ടത്തിൽ രചിച്ചതാണ്. കലയെക്കുറിച്ചുള്ള യാഥാസ്ഥിതിക ചിന്തയിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായ ഘടനയും സ്വതന്ത്രതാപരതയും ആശയങ്ങളും കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണ്. 'മഴുവിന്റെ കഥ' എന്ന കവിതയും ഈ സവിശേഷതകൾ മുൻനിർത്തി രചിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. 1956-ൽ കേരള സംസ്ഥാന രൂപീകരണത്തോടനുബന്ധിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട മാതൃഭൂമി പതിപ്പിലാണ് ഈ കവിത ആദ്യമായി അച്ചടിക്കപ്പെട്ടത്. പിന്നീടിത് കവിതാസമാഹാരമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. 'മഴുവിന്റെ കഥ' എന്ന സമാഹാരത്തിൽ പരശുരാമൻ, വിഭീഷണൻ, വിശ്വാമിത്രൻ എന്നീ ഇതിഹാസ കഥാപാത്രങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് രചന നടത്തിയിട്ടുള്ളത്.

മാതൃത്വത്തിന്റെ കവി എന്നാണ് ബാലാമണിയമ്മ മലയാള സാഹിത്യ ലോകത്ത് അറിയപ്പെടുന്നത്. സാഹിത്യലോകത്ത് പ്രശസ്തമായ നാലപ്പാട്ടു തറവാട്ടിലാണ് ബാലാമണിയമ്മയുടെ ജനനം. പ്രശസ്ത സാഹിത്യകാരൻ നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ അമ്മാവനായിരുന്നു. മലയാളത്തിലെയും ഇംഗ്ലീഷിലെയും പ്രശസ്തയായ എഴുത്തുകാരി മാധവിക്കുട്ടി (കമല സുരയ്യ) ബാലാമണിയമ്മയുടെ മകളാണ്. 1930 കൾ മുതൽ ആരംഭിച്ച സാഹിത്യ ജീവിതമായിരുന്നു ബാലാമണിയമ്മയുടേത്. വളരെ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സരളഭാവങ്ങളെയും അഗാധതയെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന കവിതകളാണ് ബാലാമണിയമ്മയുടേത്. കാല്പനികമായ ശൈലിയിൽ മാതൃവാത്സല്യം ഏറിനിൽക്കുന്ന ഭാവഗീതങ്ങളാണ് ബാലാമണിയമ്മയുടെ കവിതകളിൽ ഏറെയും.

സാഹിത്യ നിപുണ ബഹുമതി (1963), കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് (1964), കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് (1965), കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി ഫെലോഷിപ്പ് (1979), സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം അവാർഡ് (1981), പത്മഭൂഷൺ (1987), വള്ളത്തോൾ പുരസ്കാരം (1993), കേന്ദ്രസാഹിത്യഅക്കാദമി ഫെലോഷിപ്പ് (1994), എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം (1995), സരസ്വതി സമ്മാനം (1995) എന്നീ പുരസ്കാരങ്ങൾ ബാലാമണിയമ്മ നേടിയിട്ടുണ്ട്.

Keywords

നാടകീയസ്വഗതാഖ്യാനം-പുരാണകഥാപുനരാഖ്യാനം-മാംസമുക്തമായ പ്രണയസങ്കല്പം- കേരളോൽപ്പത്തി ഐതിഹ്യം

Discussion

‘മഴുവിന്റെ കഥ’ എന്ന കവിതയിലെ മഴുവിന്റെ അധിപൻ പരശുരാമനാണ്. പരശുരാമന്റെ കഥയാണ് ഈ കവിതക്ക് ഇതിവൃത്തമായിട്ടുള്ളത്. ബ്രാഹ്മണനായ ജമദഗ്നി മഹർഷിയുടെയും രേണുക എന്ന ക്ഷത്രിയ സ്ത്രീയുടേയും മകനാണ് പരശുരാമൻ. തപസ്സിൽ പ്രീതനായ ശിവൻ പരശുരാമന് ഒരു വെണ്മഴു സമ്മാനിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ രേണുക പ്രേമലോലരായി നീന്തിക്കുളിക്കുന്ന ഗന്ധർവ്വനേയും സഖിമാരേയും വനത്തിലെ തീർത്ഥത്തിൽ കണ്ടു. അവൾ അല്പനേരം നോക്കി നിന്നു. എന്നിട്ട് നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട് ആശ്രമത്തിലെത്തി. രേണുകയുടെ ഭാവമാറ്റം ദർശിച്ച ജമദഗ്നി കോപം കൊണ്ടു വിറച്ചു. ആശ്രമമര്യാദകൾ തെറ്റിച്ച അവളെ വധിക്കുവാനായി പുത്രന്മാരോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. സഹോദരന്മാർ പിതാവിന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിക്കാതിരുന്നപ്പോൾ പരശുരാമൻ തന്റെ മാതാവിനെ വധിച്ചു. പിന്നീട് മകന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം മഹർഷി രേണുകയ്ക്ക് പുനർജ്ജന്മം നൽകി.

▶ പരശുരാമ ഐതിഹ്യം

തന്റെ പിതാവിന്റെ പശുവിനെ തട്ടിക്കൊണ്ട് പോയി എന്ന കാരണത്താൽ കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനൻ എന്ന ക്ഷത്രിയ രാജാവിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രന്മാരെയും മഴുവുപയോഗിച്ച് പരശുരാമൻ വെട്ടിക്കൊലപ്പെടുത്തി. ഇരുപത്തിയൊന്ന് വട്ടം ക്ഷത്രിയവംശത്തെ ഉന്മൂലനം ചെയ്തു. ക്ഷത്രിയപാതകം തന്റെ ധർമ്മമാണെന്നും പരശുരാമൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് മഴുവിന്മേൽ പറ്റിയ രക്തക്കറ അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനഃസാക്ഷി നിരന്തരം വേട്ടയാടപ്പെട്ടു. അശാന്തനായി മാറിയ പരശുരാമൻ ഒരു തീർത്ഥയാത്ര ആരംഭിച്ചു. അവസാനം പരശുരാമൻ മഹേന്ദ്രപർവ്വതത്തിൽ വന്നിരുന്ന് തപസ്സ് അനുഷ്ഠിച്ചു. ഹിംസയുടെ പ്രതീകമായ ആ മഴുവിനെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന ചിന്തയാൽ ആ മഴു കടലിലേക്കെറിഞ്ഞു. അത് ചെന്ന് വീണിടം കരയായെന്നും ആ കരയാണ് കേരളമായതെന്നും ഐതിഹ്യം നിലവിലുണ്ട്.

▶ കേരളോൽപ്പത്തികഥ

‘മഴുവിന്റെ കഥ’ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ്. വിശ്വാമിത്രൻ, വിഭീഷണൻ എന്നിവരെ കേന്ദ്രകഥാപാത്രങ്ങളാക്കിക്കൊണ്ട് രണ്ടു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ കൂടി ബാലാമണിയമ്മ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഴുവിന്റെ കഥ നാടകീയ സ്വഗതാഖ്യാനമെന്ന സങ്കേതത്തിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. നാടകീയമായി ആത്മഭാഷണം നടത്തുന്ന കഥാപാത്രമാണ് നാടകീയ സ്വഗതാഖ്യാനത്തിൽ വരുന്നത്. പരശുരാമൻ എന്ന വ്യക്തിയുടെ മനോവ്യാപാരങ്ങളിലൂടെയാണ് കഥ പറയുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ഹിംസക്കെതിരെയുള്ള ആഹ്വാനമാണ് കവിതയുടെ പ്രധാന ആശയം. തന്റെ സർവ്വ തെറ്റിനും ധാർമ്മികമായ പഴുതുകൾ ഉപയോഗിച്ച് ഒഴിവു കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന സാധാരണ മനുഷ്യന്റെ പ്രതീകമാണ് പരശുരാമൻ. ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആശയ ജീവിത സംഘട്ടനങ്ങളേയും പൊരുത്തക്കേടുകളേയും കവി ഇവിടെ സൂക്ഷ്മമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

▶ പരശുരാമന്റെ മനോവ്യാപാരങ്ങൾ

ആധുനികസമൂഹത്തിൽ ഇന്ന് ഹിംസ ഏറിവരുന്നു. ഇതിനെ കടുത്ത ഭാഷയിൽ വിമർശിക്കുകയാണ് കവി ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഹിം

സവാസന ജന്മസിദ്ധമാണ്. ചരിത്രത്തിലും സമകാലിക സമൂഹത്തിലും ആധിപത്യം നേടുന്നതിന് ഏവരും സ്വീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം ഹിംസ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ശാശ്വതമായ സ്നേഹത്തിനു മാത്രമേ ശാശ്വതമായ വിജയം കൈവരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഈ കവിത നല്കുന്നത്. മനുഷ്യനെ പൂർണ്ണനാക്കുന്നത് നിസ്വാർത്ഥ സ്നേഹമാണെന്നും ഹിംസയുടെ വഴിയിൽ ശാശ്വതമായി ഒന്നും തന്നെ നിൽക്കുന്നില്ല എന്നതുമാണ് കവിതയുടെ പ്രധാന ആശയം. കേകവൃത്തത്തിലാണ് കവിത രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

► ഹിംസ കൊണ്ട് ഒന്നും നേടുന്നില്ല

പുരാണങ്ങളിൽ നിന്ന് മിത്തുകളെയും ഐതിഹ്യങ്ങളെയും പ്രമേയമാക്കികൊണ്ട് അവയെ വർത്തമാനകാലത്തോടുള്ള ആഹ്വാനമാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് ഈ കവിതയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. പരശുരാമൻ എന്ന മിത്തിനെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് കവി സമൂഹത്തിലെ ഹിംസാവസ്ഥയെ കടുത്ത ഭാഷയിൽ വിമർശിക്കുന്നു. ഹിംസ ഒരിക്കലും ന്യായീകരിക്കാനുള്ളതല്ല എന്നും കവി പ്രതികരിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ മഴു വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടും ആ മഴുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം കേരള നാട്ടിൽ നില നിൽക്കുന്നതായി പരശുരാമൻ കാണുന്നു. മഴു എറിഞ്ഞിടത്തു നിന്നും പൊങ്ങി വന്ന നാടാണ് കേരളം. യുഗാന്തരത്തിൽ ആ നാടിന്റെ മുഖാകൃതി മാറിപ്പോയത് അദ്ദേഹം ദു:ഖത്തോടെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അതേസമയം പ്രബുദ്ധരായ കേരളീയജനത തന്നെയും തന്റെ മഴുവിനെയും നിരസിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ആനന്ദിക്കുന്നു. കാരണം അവർ കാത്തിരിക്കുന്നത് തലയിൽ ചവിട്ടുന്ന, കാലിലും ഈശ്വരനെ കണ്ട സത്യമൂർത്തിയായ മഹാബലിയെയാണെന്നും പരശുരാമൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

► പരശുരാമന്റെ ആനന്ദം

പാഠഭാഗം

വരികൾ

“മൂകശാന്തമാം മഹേന്ദ്രാചലശിഖരത്തി -

....

പോലൊരു നാടുണ്ടെൻ കണ്ണെപ്പോഴുമോടും ദിക്കിൽ.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

മൂകശാന്തം	=	നിശബ്ദമായ
മഹേന്ദ്രാചലം	=	മഹേന്ദ്രപർവതം
പൗരർ	=	ജനങ്ങൾ
ആഴിവീചി	=	ആഴിയിലെ പാത (തിരമാല)

ആശയവിശദീകരണം

മഹേന്ദ്രപർവ്വതത്തിൽ നിന്നും പരശുരാമൻ ഇന്നത്തെ കേരളത്തെ നോക്കി, തന്റെ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുന്നതായിട്ടാണ് കവിത ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മൂകശാന്തമായ മഹേന്ദ്രപർവ്വതത്തിന്റെ ശിഖരത്തിൽ ഏകനായി ദൂരത്തേക്ക് നോക്കി പരശുരാമൻ ഇരിക്കുന്നു. കാറ്റും വെളിച്ചവും ശബ്ദവും ഒക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാൽക്കീഴിലൂടെ പാഞ്ഞ് ഊഴിത്തട്ടിലേക്ക് ഇറങ്ങുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തപസ്ഥാനത്തിന് ചുവട്ടിലായി സമുദ്രതിരമാലകൾ വെൺനുരകൾ മിന്നിച്ച് മാഞ്ഞു.

പരശുരാമന്റെ ദൃഷ്ടി

ദൂരെ നീലവാനിനു താഴെ പച്ചനാക്കില വെച്ചതുപോലുള്ള ഒരുനാടു ണ്ട്. തന്റെ കണ്ണ് എപ്പോഴും ആ ദിക്കിലേക്ക്പായും.

വരികൾ

""എന്നിച്ഛാക്രിയാജ്ഞാനശക്തികളുരുക്കൂടി

....

ളെന്നെയോർക്കുന്നീ,ലെൻ തോൾ ഞെരിച്ച മഴുവേയും!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

നീലവാനം	=	നീലാകാശം
ഇച്ഛ	=	ആഗ്രഹം
ക്രിയ	=	കർമ്മം
ജ്ഞാനം	=	അറിവ്
ജ്ഞാനശക്തി	=	അറിവിനാൽ നേടിയെടുത്ത ശക്തി

ആശയവിശദീകരണം

പരശുരാമൻ വീണ്ടും ആത്മഗതം നടത്തുന്നു. ആ നാട് തന്റെ ഇച്ഛാ-ക്രിയാ-ജ്ഞാന ശക്തികളെ ഉരുക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു മുനി കുമാരന്റെ സ്വപ്നസാക്ഷാത്ക്കാരമാണ്. അവിടം സമൃദ്ധിയുടെയും ആഹ്ലാദത്തിന്റെയും ഇടമാണ്. പൂക്കളുടെ മണം വീശുന്ന നാട്ടിൽ പ്രകൃതി ഉത്സവം ഒരുക്കുന്നു. എന്റെ നാട് ഭംഗിയായി അണിഞ്ഞൊ രുങ്ങുമ്പോൾ, പൗരർ ആമോദിക്കുമ്പോൾ ആരും എന്നെയും എന്റെ തോൾ ഞെരിച്ച മഴുവിനേയും ഓർക്കുന്നില്ല എന്നും പരശുരാമൻ ചി ന്തിക്കുന്നു.

മഹാബലിയുടെ സ്മരണ

വരികൾ

"ഭീമരൂപികളായ ജീവികളാകാശത്തിൽ

....,...

പുരുശാന്തിയും പടർന്നുള്ളൊരന്തരീക്ഷത്തിൽ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

തിമിർക്കുക	=	അഹങ്കരിക്കുക
ആദി	=	മുതലായവ
മുക്തം	=	മോക്ഷം
ആരണ്യം	=	വനം
പുരുശാന്തി	=	വർദ്ധിച്ച ശാന്തി
യുഗാദി	=	യുഗത്തിന്റെ തുടക്കം
ദേവതാഗണം	=	ദേവതകളുടെ കൂട്ടം

ആശയവിശദീകരണം

കേരളഭൂമിയുടെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരശുരാമൻ ഓർക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണ്. ഭീമരൂപികളായ ജീവികൾ ആകാശത്തിലും ഭൂമിയി ലും കടലിലും ആദിമയുഗങ്ങളിൽ അഹങ്കാരത്തോടെ ജീവിക്കുന്ന കാലത്ത് പോലും പാപമുക്തരായി കഴിയുന്ന ഋഷിമാരെ വണങ്ങാൻ

▶ ആശ്രമാന്തരീക്ഷ വിവരണം

മടിക്കാറില്ല. ദേവതകളുടെ കൂട്ടങ്ങൾ പോലും ഋഷിമാർ താമസിക്കുന്ന ആശ്രമങ്ങളിൽ വന്നു ചേരാറുണ്ട്. അവിടെ ആശ്രമാന്തരീക്ഷം മുഴുവൻ പരക്കുന്നത് ചമതയുടെ ഗന്ധമായിരുന്നു. അതവരുടെ ആത്മാവിന്റെ ശാന്തിയായിരുന്നു എന്നു പരശുരാമൻ ഓർക്കുന്നു.

വരികൾ

"വ്രതനിഷ്ഠനാം ജമദഗ്നിതൻ പ്രിയപ്പെട്ട

....

ബ്ഭൂതലമെനിക്കൊരു തൂനിഴലായേ തോന്നീ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

വ്രതനിഷ്ഠൻ	=	വ്രതം അനുശാസിക്കുന്നവൻ
ജമദഗ്നി	=	പുരാണ പ്രസിദ്ധനായ മഹർഷി
ഉടജം	=	ആശ്രമം
ക്ഷാത്രസംസ്കാരം	=	ക്ഷത്രിയ സംസ്കാരം
ബ്രഹ്മർഷി	=	മഹർഷി
ആരാധിക്കുക	=	ഭക്തിപൂർവ്വം ഉപാസിക്കുക
ശീതളം	=	തണുത്ത
ഭൂതലം	=	ഭൂമി
മോദിക്കുക	=	ആഹ്ലാദിക്കുക
സുതൻ	=	പുത്രൻ
പ്രവരൻ	=	ശ്രേഷ്ഠൻ
ദ്രുമം	=	വൃക്ഷം

ആശയവിശദീകരണം.

▶ പിതാവിന്റെ ആരാധകനായ പരശുരാമൻ

പരശുരാമൻ തന്റെ ആത്മഗതം തുടരുന്നു. അന്ന് വ്രതനിഷ്ഠനായ ജമദഗ്നിയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട പുത്രനായി താൻ പിറന്നു. ക്ഷത്രിയവംശജയായ അമ്മയുടെയും ഋഷിമാരിൽ ശ്രേഷ്ഠനായ അച്ഛന്റെയും സംസ്കാരമുൾക്കൊണ്ട് അവരെ ആരാധിച്ചാണ് താൻ വളർന്നത്. ശീതളമായ ആശ്രമത്തിൽ ധ്യാനം കൊള്ളുമ്പോൾ ഈ ഭൂമി തനിക്ക് മനോഹരമായ നിഴലായി തോന്നിയെന്ന് പരശുരാമൻ ചിന്തിക്കുന്നു.

അലങ്കാരം

അന്നത്തെ നാളുകളിൽ ഭൂമി പരശുരാമന് മനോഹരമായ നിഴലായി തോന്നിയെന്ന് പറയുന്നു. അതിനാൽ അലങ്കാരം ഉൽപ്രേക്ഷ.

ലക്ഷണം : മറ്റൊന്നിൻ ധർമ്മയോഗത്താ
ലതുതാനല്ലയോ ഇത്
എന്നു വർണ്യത്തിലാശങ്ക
ഉൽപ്രേക്ഷാഖ്യയലംകൃതി

വരികൾ

"മധുമാസത്തിൽ, ക്കുയിൽ കൂകുന്ന കാന്താരത്തിൽ,

....

വൈവർണ്ണ്യമുണ്ടായ് മുഖത്തച്ഛന്നും ക്ഷണനേരം.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

കാന്താരം	=	വനം
നെടുവീർപ്പ്	=	ദീർഘശ്വാസം
പുക്കാൾ	=	അവൾ പൂകി (എത്തി)
കോൾമയിർ	=	രോമാഞ്ചം
താപസി	=	തപസ്വിനി
ക്രാന്തദൃക്ക്	=	മുൻകൂട്ടി കാര്യങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയുന്നയാൾ
പതിത	=	അധഃപതിച്ചവൾ
പിതൃപ്രിയൻ	=	പിതാവിന് പ്രിയപ്പെട്ടവൻ
ദൈവദത്തം	=	ദൈവം സമ്മാനിക്കുന്നത്
വെണ്മഴു	=	വെളുത്തമഴു
അശ്രു	=	കണ്ണീർ
ശോകം	=	ദുഃഖം
പുക്കാൾ	=	എത്തിച്ചേർന്നു

ആശയവിശദീകരണം

പരശുരാമൻ തന്റെ ആദ്യത്തെ ഹിംസയെ ഓർമ്മിക്കുന്നു. മധുമാസത്തിൽ കുയിൽ കൂകുന്ന വനത്തിനുള്ളിൽ പ്രകൃതി വസന്തത്തിന്റെ സർവ്വ സൗന്ദര്യങ്ങളും ആവാഹിച്ചിരുന്ന ഒരു സമയത്താണ് പൂക്കൾ നിറഞ്ഞ ആറ്റുവക്കത്ത് പ്രേമലോലരായ് നീന്തി തിമിർക്കുന്ന ഗന്ധർവ്വരെ എന്റെ അമ്മ കണ്ടത്. തനിക്ക് കൈവരാത്ത ജീവിതോത്സവത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിച്ച് നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ട് പിടയുന്ന മനസ്സോടെയും, രോമഞ്ചമണിഞ്ഞ ഉടലോടെയും, തിളങ്ങുന്ന കവിൾക്കൂമ്പോടെ രേണുക ആശ്രമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. മനസ്സാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട പാപം ഗുരുതരമാണ് എന്നു പറഞ്ഞ് കോപം കൊണ്ട് വിറച്ച അച്ഛൻ മക്കളോട് പറഞ്ഞു. ‘കുലത്തിന്റെ വിശുദ്ധിക്കായി ഈ പതിതയെ കൊല്ലുക’. അമ്മയോടുള്ള സ്നേഹം മൂലം മറ്റു മക്കൾ പിന്മാറിയപ്പോൾ ഏകനായി മുന്നോട്ടു വന്നത് അച്ഛന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പുത്രനായ താനാണ് എന്നയാൾ ഓർമ്മിക്കുന്നു. തന്റെ ദൈവദത്തമായ വെണ്മഴു പൊങ്ങി വീണതും അമ്മയുടെ ശിരസ്സറ്റ് ഭൂമിയിൽ പതിച്ചെന്നും പരശുരാമൻ ഓർക്കുന്നു. ജീവനറ്റു കിടക്കുന്ന അമ്മയുടെ ശാന്തത നിറഞ്ഞ മുഖം, ഭൂമിയിലെ ലൗകിക സുഖങ്ങൾക്കായി ആഗ്രഹിച്ച ആ ചുടുരക്തം, നേർത്ത ഒരു അമ്പരപ്പു നിറഞ്ഞ അശ്രുകണം തങ്ങിയ അമ്മയുടെ തുറിച്ചു വന്ന കണ്ണുകൾ കണ്ടപ്പോൾ യജ്ഞപ്പശുവിന്റേതുപോലെയാണ് തനിക്ക് തോന്നിയതെന്ന് പരശുരാമൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു. സങ്കടം സഹിക്കാനാകാതെ സഹോദരങ്ങൾ വാവിട്ടു കരഞ്ഞു. അച്ഛന്റെ മുഖം ക്ഷണനേരത്തേക്ക് വിവർണ്ണമായി.

▶ പിതാവിന്റെ ആജ്ഞ ശിരസ്സിലേറ്റുന്ന മകൻ

വരികൾ

നില തെറ്റാതെ നിന്നേൻ ധർമ്മത്തെ സ്മരിച്ചുകൊ,-

....

ലിങ്കൽ ഞാൻ പിന്നെ; പ്പാരോ നിഴലായലിഞ്ഞീലാ.

അർത്ഥവിശദീകരണം

സ്മരിക്കുക	=	ഓർമിക്കുക
മിഴി	=	കണ്ണ്
പവിത്ര	=	പരിശുദ്ധ
ഭവൽസ്മൃതി	=	അങ്ങയുടെ ഓർമ്മ
സന്മതേ	=	നല്ല മനസ്സുള്ളവനേ

ആശയവിശദീകരണം

അമ്മയെ വധിച്ചശേഷമുള്ള തന്റെ അവസ്ഥയെ പരശുരാമൻ ഓർക്കുകയാണിവിടെ. ചെയ്തുപോയ കൃത്യത്തിന്റെ ധർമ്മ -അധർമ്മ ചിന്ത കൊണ്ട് നിലതെറ്റാതെ സ്തബ്ദനായി, മഴുവിന്റെ തുമ്പിൽ നോക്കി ഞാൻ നിന്നുപോയി. പിടഞ്ഞു നീറുന്ന എന്റെ ആത്മാവിന്റെ തീച്ചൂളയിൽ കിടന്നു കൊണ്ട് അച്ഛൻ ചോദിച്ചു. 'ഉണ്ണീ നിനക്ക് എന്താണ് വേണ്ടത്?' 'എന്റെ അമ്മ മുൻപത്തേതു പോലെ പവിത്രയായ് ജീവനോടെ വേണം'. അത് മാത്രമാണ് അച്ഛനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടത്. ജമദഗ്നി മുനി മകനോട് അലിവോടു കൂടി 'അതുപോലെയാകട്ടെ'യെന്ന് വരവും നൽകുന്നു. അച്ഛന്റെ ആജ്ഞയെ ശിരസ്സാവഹിച്ച മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ സംശുദ്ധിയെ ആ മഹാനായ മുനിക്ക് അറിയാൻ കഴിയുന്നു എന്ന് പരശുരാമൻ പറയുന്നു. എങ്കിലും പിന്നീട് ആ ആശ്രമത്തിന്റെ ശീതളതയാർന്ന തണലിൽ താൻ ഒരിക്കലും ഇരുന്നില്ല. മുൻപ് അനുഭവപ്പെട്ടപോലെ ഭൂമി ഒരു നിഴലായി തോന്നിയതുമില്ല.

▶ പരശുരാമന്റെ അപേക്ഷ

വരികൾ

"ആയിരം തീർത്ഥങ്ങളുമമ്പലങ്ങളും പവി-

....

പൊന്താത്തതെന്തീസ്സുഖോന്മത്തർതൻ നേർക്കെന്നാരോ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഭാരതഭൂഖണ്ഡം	=	ഭാരതഭൂമി
ആരവം	=	ശബ്ദം
ചലിക്കുക	=	സഞ്ചരിക്കുക
ആനന്ദിക്കുക	=	സന്തോഷിക്കുക
ക്ഷത്രിയസമൂഹം	=	ക്ഷത്രിയരുടെ കൂട്ടം
മന്ദ്രം	=	പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിലുള്ള
സിംഹാരവം	=	സിംഹഗർജ്ജനം
ശമവ്രതൻ	=	ശാന്തസ്വഭാവം വ്രതമാക്കിയവൻ
അജ്ഞേയം	=	അറിവില്ലായ്മ
മാതൃഹന്താവ്	=	അമ്മയെ വധിച്ചവൻ

ആശയവിശദീകരണം

മാതൃഹത്യാപാപം തീരാനായി ആയിരം തീർത്ഥങ്ങളും അമ്പലങ്ങളും ആശ്രമങ്ങളുമുള്ള ഭാരതഭൂഖണ്ഡത്തിലൂടെ പാപത്തിന്റെ ശില

മനസ്സിൽ വഹിച്ചും തോളിൽ കനത്ത മഴുവും വഹിച്ചും പരശുരാമൻ ഏറെക്കാലം അലയുകയും ചുറ്റിത്തിരിയുകയും ചെയ്തു. തണുപ്പു കൊണ്ട് ശരീരവും മനസ്സും തരിച്ചു പോകുന്ന മഞ്ഞുമലകളിൽ, പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ സിംഹാരവം മുഴങ്ങുന്ന വനങ്ങളിൽ, ഇരമ്പിക്കൊണ്ട് വരുന്ന കടലിന്റെ തീരങ്ങളിൽ, എല്ലാം ശാന്ത സ്വഭാവം വ്രതമാക്കിയവർ, ധ്യാനലീലരായവർ, ദൈവകീർത്തനം പാടുന്നവർ, മൗനം വ്രതമാക്കിയവർ, തപസ്സ് ശുഷ്കമാക്കിയവർ എന്നിങ്ങനെ നിരവധിയായ തന്റെ വംശക്കാരെ കണ്ടു. അവർ മൗലികമായ സത്യം എന്താണെന്നതിനെക്കുറിച്ച് ബുദ്ധികൊണ്ട് അതല്ല, ഇതല്ല എന്ന് നിർവ്വചിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ക്ഷത്രിയ സമൂഹം കിലുങ്ങുന്ന പടക്കോപ്പും തിളങ്ങുന്ന ഉടുപ്പുമായി ദേശം തോറും സഞ്ചരിച്ചു. എതിർത്തു നിന്ന എന്തും തകർത്തുകൊണ്ടും നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ആഗ്രഹം തോന്നിയതെല്ലാം കൊള്ളയടിച്ച് ആനന്ദിച്ചുകൊണ്ടുമാണവർ സഞ്ചരിച്ചത്. അക്രമത്തിനും ലൗകിക ഭോഗങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന ഈ ക്ഷത്രിയവംശത്തിന്റെ ദൗർബ്ബല്യമാണ് എന്റെ അമ്മയ്ക്ക് കൊലവാളായി തീർന്നത്. മനസ്സുകൊണ്ട് മാത്രം തെറ്റു ചെയ്തതിനാൽ മാതാവിനെ ഹനിച്ചവന്റെ മഴു ഈ അക്രമികളും സുഖത്തിൽ ഉന്മത്തരുമായ ആളുകളുടെ നേർക്ക് വീഴാത്തതെന്താണ് എന്ന് എന്റെ ആത്മാവ് മന്ത്രിച്ചു. മാതൃഹത്യാപാപം തീരാനായി പരശുരാമൻ ഭാരതമൊട്ടാകെ തീർത്ഥാടനത്തിനിറങ്ങി.

> ▶ പരശുരാമൻ നടത്തുന്ന യാത്ര

വരികൾ

"തീജ്ജ്വാല പാളിക്കെട്ടു കനലായ് കരിയായി-

....

വെണ്മഴുവെനിക്കേകിയെന്തിനു സദാശിവൻ?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മൺച്ചെരാത്	=	മൺവിളക്ക്
പാവനോടജം	=	പവിത്രമായ ആശ്രമം
ശീതളം	=	തണുപ്പാർന്ന
ഛായദ്രുമം	=	തണൽ നൽകുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ
കരാളം	=	ഭയങ്കരമായത്

ആശയവിശദീകരണം

മനസ്സിൽ മാതൃഹത്യയാകുന്ന പാപചിന്ത ഉണർത്തിയിരുന്ന തീജ്വാല കെട്ടു കനലായി, കരിയായി തീർന്നപ്പോൾ, എന്റെ മനസ്സ് സ്വയം ഇരുട്ടിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ഭൂമിക്ക് നല്ലതു വരുത്തുവാൻ ആകാശത്തേക്ക് പ്രാർത്ഥനകളുമായി, വിളക്കുകളായി നിൽക്കുന്ന ആശ്രമാന്തരീക്ഷം എന്നെ വീണ്ടും ആകർഷിച്ചു. പരശുരാമൻ വീണ്ടും ആശ്രമ ജീവിതത്തിലേക്ക് മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് പാവനമായ ആശ്രമത്തെ ക്ഷത്രിയർ കൈയ്യേറിയതായിട്ടാണ്. തണലും തണുപ്പും നൽകി ആശ്രമത്തിനു ചുറ്റും നിന്നിരുന്ന മരങ്ങളെയെല്ലാം അവർ മുറിച്ചു കളയുകയും അച്ഛൻ പോറ്റി വന്നിരുന്ന പശുവിനെ കവർന്നെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഒന്നും മിണ്ടാതെ അവിടെ നിന്നും ഇറങ്ങുമ്പോൾ തിന്മയെ തകർക്കാൻ വേണ്ടിയല്ലേ ഈ ഭയങ്കരമായ വെണ്മഴു എനിക്ക്

> ▶ ക്ഷത്രിയ നിഗ്രഹത്തിനൊരുങ്ങുന്ന പരശുരാമൻ

സദാശിവൻ തന്നെതെന്ന ചോദ്യം പരശുരാമന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നു.

വരികൾ

"ഉൽക്കടക്രോധം മാഹിഷ്മതിയാം നഗരത്തി -

....

പതിച്ചു; തകർന്നുപോയ് മഹത്താമൊരു രാഷ്ട്രം"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഉൽക്കട ക്രോധം	=	വർദ്ധിച്ച കോപം
മഹിഷ്മതി	=	പ്രാചീന ഭാരതത്തിലെ ഒരു നഗരം
രജന്യർ	=	രാജാക്കൻമാർ
ദുർജ്ജയ	=	തോല്പിക്കാൻ പ്രയാസമായ

ആശയവിശദീകരണം

▶ കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനനെ വധിക്കുന്നു

വർദ്ധിച്ച കോപത്തോടെ മാഹിഷ്മതി നഗരത്തിൽ താമസിക്കുന്ന രാജാവായ കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനനോട് യുദ്ധം ചെയ്ത സമയത്തും പിതൃപരമ്പരയുടെ സ്വത്തായി തനിക്ക് കിട്ടിയ, ആരാലും തോല്പിക്കാനാവാത്ത തപ:ശ്ശക്തി പ്രയോഗിച്ചു. അത് ഒരു പൈതലിന്റെ കയ്യിൽക്കിട്ടിയ തീ പോലെയായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് എതിർ സൈന്യത്തെ ആ തപ:ശ്ശക്തിയാൽ ചുട്ടുകരിച്ചു കളഞ്ഞു. ആശ്രിതരോടൊപ്പം കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനൻ എന്ന രാജാവ് മരണപ്പെട്ടു. മാഹിഷ്മതിയെന്ന മഹത്തായ ഒരു രാഷ്ട്രം തകർന്നടിഞ്ഞു.

വരികൾ

"തുളസിപ്പടർപ്പാളുമാശ്രമമുറ്റത്തേക്കാ-

....

ഭോഗഭൂമിയെശ്ശാന്തിയൂട്ടുന്ന തീർത്ഥങ്ങളിൽ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

പരിവാരം	=	ആശ്രിതർ
ശശ്വൽ	=	നിത്യമായ
പാഴ്വൻപു	=	പ്രയോജനമില്ലാത്ത കേമത്തം നടിക്കൽ, വീരവാദം
ആഹവം	=	യുദ്ധം

ആശയവിശദീകരണം

▶ തപശക്തി പാഴാക്കരുതെന്ന ഉപദേശം

തുളസിച്ചെടികൾ നിറഞ്ഞ ആശ്രമത്തിന്റെ മുറ്റത്തേക്ക് ക്ഷത്രിയരുടെ ചോര കൊണ്ട് തുടുത്ത മഴുവുമായ് ചെന്നപ്പോൾ നിത്യമായ ബ്രാഹ്മണധർമ്മത്തിന്റെ വക്താവായ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു: "കൊടും പാപമേറ്റവനാണു നീ. വളരെ തുച്ഛമായ പകവീട്ടാൻ വേണ്ടി യോഗികൾ കൂട്ടിവച്ച തപഃശ്ശക്തിയെ നീ പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞല്ലോ കുഞ്ഞേ? ആത്മീയ സമ്പത്തുകൾ പാഴായിപ്പോകുന്ന കേമത്തം നടിക്കാനല്ല, ഭൂമിയുടെ നന്മയ്ക്കാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്. ദുർബലരായ ക്ഷത്രിയർക്ക് യുദ്ധത്തിൽ പ്രിയം തോന്നാം. എന്നാൽ ദുർബലരല്ലാത്തവരായ ബ്രാഹ്മണർക്ക് യുദ്ധത്തിൽ പ്രിയം വന്നാൽ മൂന്നു ലോകവും മുടിഞ്ഞു പോകും. അതുകൊണ്ട് ഭൂമിക്ക് ശാന്തിനൽകുന്ന തീർത്ഥങ്ങളിൽ പോയി നീ ഈ ചോരക്കറ കഴുകിക്കളഞ്ഞാലും."

വരികൾ

"കാർത്തവീര്യനെക്കുറിച്ചുള്ള സൽക്കഥകളെ

....

നന്മതിന്മകൾ നേരായാരറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

സൽക്കഥ	=	സത്യമായ കഥ
കീർത്തി	=	പ്രസിദ്ധി
കനിവ്	=	ദയ
ദുർമ്മദോദ്ധതൻ	=	ദുഷിച്ച, അഹങ്കാരത്താൽ ഉയർത്തപ്പെട്ടവൻ, അഹങ്കാരി
ധർമ്മസൂക്ഷ്മാന്വേഷകൻ	=	ധർമ്മത്തെ സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിക്കുന്നവൻ
സാഹസ്സി	=	സാഹസം കാട്ടുന്നവൻ
പുകഴ്ത്തുക	=	കീർത്തിക്കുക
ആർഷവംശം	=	ഋഷിവംശം
ചാഴി	=	കീടം
മഹത്വം	=	മഹിമ
തിന്മ	=	പാപം

ആശയവിശദീകരണം

പാപപരിഹാര യാത്ര

അച്ഛന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം തീർത്ഥാടനത്തിനിറങ്ങിയപ്പോൾ താൻ നടന്നത് കാർത്തവീര്യനെക്കുറിച്ചുള്ള സൽക്കഥകൾ നിറഞ്ഞ ദേശങ്ങളിലൂടെയാണ്. അഹങ്കാരിയെങ്കിലും കനിവുള്ളവനും സാഹസികകർമ്മങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവനാണെങ്കിലും സൂക്ഷ്മമായ ധർമ്മമുള്ളവനും സുഖത്തിൽ ആസക്തിയുള്ളവനെങ്കിലും ആപത്തിൽ അകപ്പെടാത്തവനും ആർക്കും സമ്മതനുമായിരുന്നു കാർത്തവീര്യനെന്ന് നാട്ടുകാർ പുകഴ്ത്തുന്നതു കേട്ടു. അതേ സമയം തന്നെ തപ:ശക്തികൊണ്ട് നാടു മുഴുവൻ നശിപ്പിച്ച പരശുരാമൻ ഋഷിവംശത്തിലെ കീടമാണെന്നും വംശത്തിനു തന്നെ അപമാനമാണെന്നും നാട്ടുകാർ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇതെല്ലാം കേട്ടപ്പോൾ ക്ഷത്രിയരെ തോല്പിച്ചതിലുള്ള ജയാഹങ്കാരം കുറഞ്ഞു. ശത്രുവിൽ പോലും ഈശ്വരമഹത്വത്തെ കാണാൻ തുടങ്ങി. ഈശ്വരൻ തിന്മകളെ തകർക്കാനാണ് മഴു നൽകിയത്. ആർക്കാണ് നന്മ തിന്മകൾ കൃത്യമായി അറിയുക എന്ന് പരശുരാമൻ ചിന്തിക്കുന്നു.

വരികൾ

"തോളിനു വടുവേറ്റും മഴുവും മറന്നേറെ

....

പെരുമാറിയാ മഴു ചുഴറ്റീ മേന്മേലെന്നെ..."

അർത്ഥവിശദീകരണം

വടു	=	തഴമ്പിന്റെ അടയാളം
അഗ്രജൻ	=	ജ്യേഷ്ഠൻ
ഓതിനാർ	=	പറഞ്ഞു
ഈറ	=	ഈർഷ്യ, വെറുപ്പ്
ഉയിർ	=	ജീവൻ
പാഴുറ്റ	=	പ്രസിദ്ധരായ
രാജന്യർ	=	ക്ഷത്രിയർ
ഊഴി	=	ഭൂമി

ആശയവിശദീകരണം

▶ പിതൃഹത്യാവാർത്ത

തോളിൽ വടുവുണ്ടാക്കി കിടന്നിരുന്ന മഴുവിനെ മറന്നു കുറേ നാളിനു ശേഷം ജന്മദേശത്തേക്ക് തിരിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ സഹോദരങ്ങൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: 'കാർത്തവീര്യന്റെ മക്കൾ പകവീട്ടാനായി അച്ഛനെ കൊന്നുകളഞ്ഞു'. ഉള്ളിൽ കെട്ടടങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈർഷ്യ പെട്ടെന്ന് വളർന്നു. അതൊരു പ്രളയത്തീ പോലെ എന്റെ ഉള്ളിൽ ആളിപ്പടർന്നു. പ്രസിദ്ധരായ ക്ഷത്രിയ രാജാക്കൻമാരെ കൊന്നുകൊണ്ട് ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ ഉന്മത്തനായി ഞാൻ ഭൂമിയിൽ ചുറ്റി നടന്നു. ചോരക്ക് കൊതിച്ച് നാക്കു നീട്ടിയിരിക്കുന്ന വേതാളത്തിനെപ്പോലെ മഴു ചുഴറ്റി ഞാൻ പെരുമാറി.

വരികൾ

"ക്ഷത്രിയകുലം മുടിച്ചവർതൻ നിണം നുര-

....

കേട്ടു ഞാൻ: "തപോബലം പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞു നീ!""

അർത്ഥവിശദീകരണം

നിണം	=	രക്തം
പിതൃതർപ്പണം	=	പിതൃക്കൾക്കു മോക്ഷപ്രാപ്തി ലഭിക്കാൻ വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ക്രിയ
തത്ത്വവിത്തമൻ	=	തത്ത്വത്തിൽ (വേദത്തിൽ) അറിവുനേടിയവൻ
താതൻ	=	പിതാവ്
തപോബലം	=	തപസ്സിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ബലം

ആശയവിശദീകരണം

▶ പിതാവിന് അഹിതം ഉണ്ടാകാം എന്ന ചിന്ത

ക്ഷത്രിയവംശത്തെയാകമാനം നശിപ്പിച്ച് അവരുടെ രക്തം നുരകുത്തുന്ന പുഴവക്കിൽ പരശുരാമൻ പിതൃതർപ്പണം ചെയ്തു. ക്രോധവും പകയും അടങ്ങിയപ്പോൾ പരശുരാമന് മുൻപ് പിതാവ് നൽകിയ പാരിന്റെ നന്മയ്ക്ക് വേണ്ടിയാണ് ആത്മീയധനം ഉപയോഗിക്കേണ്ടത് എന്ന ഉപദേശം ഓർമ്മ വന്നു. താൻ ചെയ്ത ഈ കൊടുംകൊലകളിൽ, പിതാവിന് പ്രീതി ഉണ്ടാവുമോ എന്ന സംശയം പരശുരാമനിൽ ഉടലെടുക്കുന്നു. തപോബലം പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞവനാണ് നീ എന്ന ശാപം കാറ്റിലും കടലിന്റെ പാട്ടിലും മുഴങ്ങുന്നതായി പരശുരാമന് അനുഭവപ്പെട്ടു.

വരികൾ

"ആത്മാവിലാരണ്യകശാന്തസുന്ദരഭാവ-

....

ദാനഭൂമിയിൽ വാഴായ്കാര്യനിന്ദിതനാം നീ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ക്രൗര്യം = ക്രൂരഭാവം
വെന്ന = വിജയിച്ച, നേടിയ
ദാനം = ഔദാര്യത്തോടെ കൈമാറുക

ആശയവിശദീകരണം

പാപപരിഹാരം

ആത്മാവിലുണ്ടായിരുന്ന ആശ്രമത്തിനു ചേർന്ന ശാന്തസുന്ദരഭാവങ്ങൾ എല്ലാം മായ്ച്ചുകൊണ്ട് ക്രൂരത എന്നിൽ നിറഞ്ഞു. അധർമ്മത്തെ നേരിടാൻ മഴു കൊണ്ട് കഴിയില്ല എന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞു. ശാന്തി ലഭിക്കുവാൻ കാടുകൾ തോറും നടന്ന് ഞാൻ ഋഷിമാരെ കണ്ടു. ചിലർ 'നീ ജയിച്ച നാടെല്ലാം ദാനം ചെയ്യൂ. ഫലസന്ത്യാഗം കൊണ്ട് മാത്രമേ പാപത്തിന്റെ ചൂടു കുറയുകയുള്ളൂ' എന്നുപദേശിച്ചു. അതനുസരിച്ച് താൻ നേടിയ എല്ലാ ഭൂമിയും ബ്രാഹ്മണർക്ക് ദാനം ചെയ്തു. എന്നിട്ടും മനസ്സ് ആനന്ദിക്കുകയോ വിശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. എന്റെ മനസ്സ് പിന്നെയും അശാന്തമായി ശാസിച്ചു. 'ഈ ദാനം നൽകിയ ഭൂമിയിൽ ആര്യന്മാർക്ക് നിന്ദിതനായ നീ താമസിക്കരുത്'.

വരികൾ

"മേഘമണ്ഡലം മുട്ടിക്കിടക്കും സമുദ്രത്തിൻ

....

ന്നിച്ചതന്നൈകാഗ്ര്യത്തിലാണ്ടുകൾ ഞൊടികളായ്."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ധ്വനി = ശബ്ദം
മാമൂൽ = പാരമ്പര്യം
മന്ദം മന്ദം = പതുക്കെ പതുക്കെ
സൃഷ്ടി = നിർമിക്കുക
സംഹാരം = നശിപ്പിക്കുക
ഉത്കൃഷ്ടം = പരമോന്നതം

ആശയവിശദീകരണം

മേഘമണ്ഡലം മുട്ടിക്കിടക്കുന്ന സമുദ്രത്തിന്റെ വക്കിൽ ലോക നിർമ്മാണ ധ്വനിയാകുന്ന തിരമാലകളുടെ ശബ്ദം കേട്ടുകൊണ്ട് പരശുരാമൻ ഇരുന്നു. പതിയെ പതിയെ പ്രാണായാമത്താൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ഏകാഗ്രമാക്കി. അപ്പോൾ മനസ്സിൽ ചിന്തകൾ ഉണർന്നു. മാമൂലിനു ബലിയായിത്തീർന്ന അമ്മയെയും സ്വന്തം തെറ്റാൽ മരിച്ച അച്ഛനെയും വെൺമഴുവിന്റെ രക്തക്കൊതിമൂലം അതിന് ഇരയായ എണ്ണമറ്റ ജീവിതങ്ങളെയും ഓർമ്മയിൽ വന്നു. അപ്പോൾ പരശുരാമൻ ഉടനടി തന്റെ

തോളിൽ നിന്നും തിളങ്ങുന്ന ദിവ്യായുധമായ മഴുവിനെ എടുത്ത് സമുദ്രത്തിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ആ സമയത്ത് പരശുരാമൻ ആഗ്രഹിച്ചത് ഇങ്ങനെയാണ്. 'അക്രമമില്ലാത്ത ഒരു നാട്, നീതികൂടത്തെത്തന്നെ പുതുക്കി മാർദ്ദവപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു നാട് സൃഷ്ടിക്കണം'. എന്റെ തപസ്സ് കൊണ്ടു നേടിയ ശക്തികൾ ഇനി മേലിൽ സംഹാരത്തിനല്ല ആ നാടിന്റെ ഉത്കൃഷ്ടത്തിനു വേണ്ടിയായിരിക്കണം ഉപയോഗിക്കേണ്ടത് എന്ന് ഉറപ്പിച്ച് നിശ്ചലമായി ധ്യാനത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ വർഷങ്ങൾ ഞൊടികൾ പോലെ പോയി.

▶ വെൺമഴു കടലിൽ എറിയുന്നു

വരികൾ

"ഒരു നാ,ളേറെക്കാലം ചെല്ലവേ, കടലിൻ പു-

....

മാമകാദർശങ്ങൾ തദ്രൂപരേഖകൾ ചേർത്തു."

അർത്ഥവിശദീകരണം

വെണ്മണൽത്തുരുത്ത്	=	വെള്ളമണലിനാൽ നിറഞ്ഞ ദ്വീപ്
ജനാവലി	=	ജനസമൂഹം
മാമകം	=	എന്റെ
തത	=	അതിന്റെ
മാമൂൽ	=	പാരമ്പര്യം
ആദർശം	=	ഉൽകൃഷ്ടാശയങ്ങളുടെ മാതൃക
തദ്രൂപരേഖ	=	വരയ്ക്കപ്പെടുന്ന രേഖ

ആശയവിശദീകരണം

കുറച്ച് നാളുകൾക്ക് ശേഷം കടലിൽ പുഞ്ചിരി പോലെ വെണ്മണൽത്തുരുത്തുകൾ കാണാൻ തുടങ്ങി. ആയിരം ജന്മങ്ങൾക്ക് വടിവേകിയ ആ മഴു വീണ ദിക്കിലാണ് തുരുത്തുണ്ടായത്. ക്രമമായി വീണ്ടും തുരുത്തുകൾ പൊങ്ങി വന്നു. ഒരു നാട് ഐശ്വര്യപൂർണ്ണതയോടെ മുന്നിൽ പൊങ്ങി വരുന്ന ദൃശ്യം പരശുരാമൻ കണ്ടു. മാറി മാറി മഞ്ഞും മഴയും വെയിലും അവിടെ എത്തി. മാമല താഴ്‌വാരങ്ങൾ പച്ചപ്പു നിറയുകയും, മലർ കൊണ്ടു മൂടുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞതോടെ വയലുകളിൽ നെൽക്കതിർ തിങ്ങി നിറഞ്ഞു, വലിയ അകിടുകളുള്ള പശുക്കൾ പുൽത്തടങ്ങളിൽ മേഞ്ഞു നടന്നു. യാതൊരു കുറവുമില്ലാത്ത, സൗന്ദര്യം നിറഞ്ഞ ആ നാട്ടിലേക്ക് കുടിയേറാൻ അന്യനാട്ടിൽ നിന്നും ജനാവലികൾ വന്നു ചേർന്നു. പാരമ്പര്യങ്ങളാകുന്ന മാമൂലുകൾ ഇല്ലാത്ത ആ മയമേറിയ മണ്ണിൽ എന്റെ ആദർശങ്ങൾ രൂപരേഖകളായി മാറി.

▶ കടലിൽനിന്നും പൊന്തിവന്ന ദേശം

വരികൾ

"സ്നേഹമാമടിക്കല്ലിട്ടുയർന്നൂ കുടുംബങ്ങൾ;

....

വർഗ്ഗവൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ കൈകോർക്കെയപ്രദേശത്തിൽ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

അടിക്കല്ല്	=	ആണിക്കല്ല്
വൈരം	=	വൈരാഗ്യം
സഫലം	=	ധന്യം
ശങ്കിക്കുക	=	സംശയിക്കുക
വ്യാഹതം	=	പൂർണ്ണസ്വതന്ത്രരാകാതെ (ഹിതം പോലെ)
ഏവം	=	ഇപ്രകാരം
പുക്കു	=	പ്രവേശിച്ചു

ആശയവിശദീകരണം

കുടുംബങ്ങൾ സ്നേഹമാകുന്ന അടിക്കല്ലിട്ടാണ് ഉയർന്നു വന്നത്. സ്ത്രീകൾ ഹിതം പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരായിരുന്നില്ല. ശൈവരെന്നോ വൈഷ്ണവരെന്നോ വൈരാഗ്യമില്ലാതെ, വേർതിരിവില്ലാതെ ദേവൻമാരും അസുരൻമാരും നാഗരും ഒരേ പോലെ പരസ്പര ബഹുമാനത്തോടെയും സഹായത്തോടെയും സുഖജീവിതം നയിച്ചു. ഒരു പൗരനും എന്റെ പ്രവൃത്തിയാണ് സഫലമായിട്ടുള്ളത് എന്ന് കരുതിയിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും എന്റെ ബ്രാഹ്മണ്യ ബോധം ശങ്കിച്ചതിങ്ങനെയാണ്. ഓരോ മനുഷ്യനും ഇങ്ങനെ സുഖിച്ച് ജീവിച്ച് മരിച്ചു പോയാൽ മതിയോ? ദേശസഞ്ചാരം നടത്തുന്ന അറിവുള്ള ബ്രാഹ്മണൻമാരോട് എന്റെ നാട്ടിൽ അറിവു നിറക്കാൻ കനിയണേയെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ഭൂമിയിലെ സുഖസൗകര്യങ്ങളേക്കാൾ ഉയർന്നതായ വഴികൾ ജനങ്ങൾക്ക് മുന്നിൽ നിന്നു കാണിച്ചു കൊടുക്കണം. ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ ഒന്നു ചേർന്നാൽ സ്വർഗ്ഗവും ഭൂമിയും ഒന്നായിത്തീരുമെന്ന് ഞാൻ പ്രത്യാശിച്ചു.

▶ ബ്രഹ്മജ്ഞരോടുള്ള അപേക്ഷ

വരികൾ

“ആ മണ്ണെൻ കാൽകൾക്കൊരു കെണിയാവതിൻ മുമ്പെ -

....

രെത്രയെന്നോർമ്മിച്ചു ഞാനസ്വാസ്ഥ്യമേൽപ്പൂ വീണ്ടും!”

അർത്ഥവിശദീകരണം

കെണി	=	അപകടപ്പെടുത്തുക
ഗിരിശൃംഗം	=	പർവ്വതശൃംഗം
ചിരം	=	എല്ലായ്പ്പോഴും
പാരിങ്കൽ	=	ഭൂമിയിൽ
കാന്താരം	=	വനം

ആശയവിശദീകരണം

ആ മണ്ണ് (കേരളം) എന്റെ കാലുകൾക്ക് ഒരു കെണിയാവുന്നതിന് മുൻപ് ഞാൻ ഈ മഹാപർവ്വതത്തിന്റെ ശൃംഗത്തിലെത്തി തപസ്സു ചെയ്തു. യുഗങ്ങളുടെ വരവും പോക്കും ജീവാത്മാക്കളുടെ വളർച്ചയും ഞാൻ ഇവിടെയിരുന്നു നിത്യവും കാണുന്നു. ഈ ഭൂമി പഴയതു തന്നെയാണെങ്കിലും നാടിന്റെ മുഖം പോലും യുഗ പരിണാമത്തിൽ വളരെയധികം മാറിപ്പോയി. കാടുകൾ ചുരുങ്ങി നഗരങ്ങൾ വളർന്നു. ചരാചരങ്ങൾ ചെറുതായി സംഭാഷണങ്ങൾ തീഷ്ണമാവുകയും ചെയ്തു. അമ്പെയ്ത്തായും കൈവാൾ പ്രയോഗമായും തോക്കിന്റെ ഒച്ച

▶ പരശുരാമന്റെ വഴി പിന്തുടരുന്ന ജനത

യായും വലിയ തീയുണ്ടകളുടെ (പീരങ്കി) പൊട്ടലായും യുദ്ധത്തിന്റെ ജയാഘോഷവും പോർവിളികളും ഭൂമിയിൽ നിന്നും മുകൾത്തട്ടിലേക്ക് മുഴങ്ങാൻ തുടങ്ങി. എന്റെ ആ തെറ്റിപ്പോയ വഴിയാണല്ലോ ഇവരോരോരുത്തരും പിന്തുടരുന്നതെന്നോർത്ത് ഞാൻ വീണ്ടും അസ്വസ്ഥനായി.

വരികൾ

"വളർന്നേ വരുന്നല്ലോ മാനവമനശ്ശക്തി;

....

ക്ഷാത്രശക്തികൾ ചേർന്നാലസ്വാസ്ഥ്യമല്ലാതുണ്ടോ?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പച്ചനാക്കില	=	പച്ച വാഴയില
തീക്ഷ്ണം	=	തീവ്രം
വൻപുറ്റ	=	പേരുകേട്ട
പേശൽ	=	പറച്ചിൽ
ഉദ്വേഗം	=	ആശങ്ക
ബ്രഹ്മക്ഷാത്രശക്തി	=	ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയശക്തി

ആശയവിശദീകരണം

മാനവശക്തി വളർന്നു വന്നിട്ടും ആ പഴയ വഴി തന്നെയാണല്ലോ ഇവർ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. നീലാകാശത്തിനു കീഴിലുള്ള പച്ച വാഴയിലയുടെ ആകൃതിയിൽ മിന്നുന്ന എന്റെ നാട്ടിലേക്കു ഞാൻ കണ്ണോടിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ണീരും പകയും നോവും വീറും പോരുമെല്ലാം മറ്റേതു നാട്ടിലേതുപോലെ ഇന്നാട്ടിലും ഞാൻ കണ്ടു. ഏതൊരാദർശത്തിനും ഈ ഭൂമിയിലെ കാറ്റേൽക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ നിറം കെട്ടുപോകുന്നു എന്നും ഏതു നന്മയും ക്രമേണ മുന കൂർപ്പിച്ച് ഏറ്റവും യാതനാപൂർണ്ണമാക്കാൻ നരന് കഴിയുമെന്നും ഇന്ന് എനിക്കറിയാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. ഇതൊക്കെ വെറുതെ കുറ്റം പറയൽ മാത്രമാണ്. ഒരാൾ എത്ര കാലം ജീവിച്ചാലാണ് താൻ ചെയ്ത തെറ്റുകളെക്കുറിച്ചു അറിയാൻ കഴിയുന്നത്. എന്റെ മഴുവിന്റെ മുന കരളിൽ മുദ്രിതരായ എന്റെ നാട്ടുകാരെ നനവാർന്ന കണ്ണുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ നോക്കുന്നത്. ഉഗ്രകോപമുള്ളവർ, അസംതൃപ്തർ, ധീരർ, സംഭ്രമങ്ങൾ കൊണ്ടു ചാഞ്ചാടുന്നവർ എന്നിവരെയെല്ലാം ഓർത്തു പോകുന്നു. എനിക്കു തെറ്റു പറ്റി. ബ്രാഹ്മണ-ക്ഷത്രിയ ശക്തികൾ ചേർന്നാൽ അസ്വാസ്ഥ്യം മാത്രമേ കാണൂ. ആ അസ്വാസ്ഥ്യമാണ് തന്റെ ജീവിതത്തിലും സംഭവിച്ചതെന്ന് പരശുരാമൻ ഓർക്കുന്നു.

▶ പരശുരാമന്റെ ചിന്തകൾ

വരികൾ

"എങ്കിലുമാശ്വാസമു;ണ്ടെൻ നാടിച്ചമയുന്ന,-

....

ബലവദ്വിനയത്തിൻ സൗമ്യമൂർത്തിക്കായല്ലോ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പടയാളി	=	യുദ്ധവീരൻ
സൗമ്യമൂർത്തി	=	ശാന്തസ്വഭാവമുള്ള മൂർത്തി
തലയിൽ ചവിട്ടുന്ന കാലിലീശനെ കണ്ട സൗമ്യമൂർത്തി	=	മഹാബലി (എന്ന് വ്യംഗ്യാർത്ഥം)

ആശയവിശദീകരണം

▶ മഹാബലിയെ പൂജിക്കുന്ന ജനത

പക്ഷേ ഒരു കാര്യത്തിൽ പരശുരാമൻ ആശ്വസിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾ ഉത്സവം പോലെ ആഹ്ലാദിക്കുന്നത് ഒരിക്കലും ഈർഷ്യകൊണ്ട് ചെയ്തുപോയ തെറ്റുകളെണ്ണിക്കൊണ്ട് ശാന്തി ലഭിക്കാതെ ദിവസങ്ങൾ എണ്ണിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഞാനെന്ന പോരാളിക്കായല്ല. പകരം തന്റെ തലയിൽചവിട്ടുന്ന കാലിൽപോലും ഈശ്വരനെ ദർശിച്ച ശാന്തസ്വാഭാവമുള്ള മഹാബലിക്കു വേണ്ടിയാണ്.

Summarised Overview

ദൈവദത്തമായ ആയുധമെന്ന് മനുഷ്യൻ കരുതിപ്പോന്ന, വാസ്തവത്തിൽ അവന്റെ കുരിശായി മാറിയ ഹിംസവാസനയുടെ കഥയാണ് 'മഴുവിന്റെ കഥ'. വികാരഭരിതനെങ്കിലും നീതിബോധം ഉണർന്നിട്ടുള്ളതു കൊണ്ട് തന്റെ ഏത് തെറ്റിനും ധാർമികമായൊഴികഴിവ് കണ്ടെത്താൻ വെമ്പുന്ന സാധാരണ മനുഷ്യനാണ് പരശുരാമൻ. മാതൃഹത്യക്കു ശേഷം എപ്പോഴും തന്റെ തോൾ ഞെരിച്ചു കൊണ്ട് കിടന്ന ആ മഴു പാപത്തിൽ നിന്ന് പാപത്തിലേക്ക് നയിച്ചു കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ വെറുമൊരു ഉപകരണമാക്കി മാറ്റി. ഒടുവിൽ വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടിട്ടും തന്റെ സൃഷ്ടികളിലും താൻ ആർജ്ജിച്ചവയിലും ത്യാഗത്തെ പുകഴ്ത്തുന്ന പിൻതലമുറകളിൽപ്പോലും ആ മഴു സൂക്ഷ്മഭാവത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നതായി പരശുരാമൻ കാണുന്നു.

ഹിംസയുടെ ആചാര്യനായ തന്നെയല്ല, ത്യാഗത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായ മഹാബലിയെയാണ് തന്റെ നാട്ടുകാർ പൂജിക്കുന്നത് എന്ന സത്യം പരശുരാമന്റെ വ്യഥിതമായ മനസ്സിന് തെല്ല് ആശ്വാസം പകരുന്നു. വികാര നിയന്ത്രിതമായ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടങ്ങളിൽ പശ്ചാത്താപവും ആത്മനിന്ദയുമാണ് ചിരഞ്ജീവിയായ പരശുരാമന് ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്നത്. 'മഴുവിന്റെ കഥ'യിലൂടെ ബാലാമണിയമ്മ ഇക്കാര്യമാണ് വിശദീകരിക്കുന്നത്.

തന്റെ കാവ്യോദ്ദേശത്തെപ്പറ്റി കവി ഇപ്രകാരം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ വളർച്ചയുടെ ചരിത്രം, തന്നിൽ അന്തർലീനമായ പ്രപഞ്ചൈക്യബോധത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചും പരീക്ഷണങ്ങളിൽപ്പെടുത്തിയും പരുക്കേൽപ്പിച്ചുംകൊണ്ട് സർഗ്ഗാരംഭം മുതൽക്കേ നിലനിൽക്കുന്ന ഹിംസവാസനക്കുമേൽ അവനു കൈവരുന്ന വിജയത്തിന്റെ ചരിത്രമത്രേ. ഈ ആസുരശക്തിയുടെ, നേർത്തു വരുന്തോറും ഉറപ്പു കൂടുന്ന മായാജാലങ്ങളെ തകർത്ത് നിസ്വാർത്ഥ സ്നേഹത്തിന്റെ വഴിയിൽ കാൽ വയ്ക്കുമ്പോഴേ മനുഷ്യൻ പൂർണ്ണനാകുന്നുള്ളൂ. ഈ ആശയത്തിന് മിഴിവ് നൽകാനാണ് കവിതയിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. പറിച്ചെറിഞ്ഞാലും അറ്റുപോകാത്ത ഹിംസവാസന, അതിനു സമാന്തരമായി നന്മയെ ആദരിക്കാനുള്ള വെമ്പൽ, ഇവ രണ്ടും മനു

ഷ്യനിലെ ചിരന്തനമായ രണ്ടു വാസനകളാണ്. അവ ഉളവാക്കുന്ന ധാർമിക പ്രശ്നങ്ങളാണ് 'മഴുവിന്റെ കഥ'യിലൂടെ ഇവിടെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നത്. ഹിംസയിലൂടെ നേടുന്ന വിജയത്തിന് ഒരിക്കലും സ്ഥിരതയോ നിത്യശാന്തിയോ സമാധാനമോ ഉണ്ടാകില്ലെന്നുള്ള ഒരു ചിന്ത കൂടി ഈ കവിത മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്നു. അഹിംസാവാദത്തിൽ ഊന്നിനിൽക്കുന്ന ഒരു ശാന്തിമന്ത്രമായി ഈ കവിത നമുക്ക് വിലയിരുത്താം.

Assignments

1. കാല്പനികതയുടെ ഘടകങ്ങൾ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ കവിതകളിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തി ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുക.
2. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ കവിതകളിലെ മിസ്റ്റിക് ഭാവങ്ങൾ - 'പഥികന്റെ പാട്ട്' എന്ന കവിതയെ മുൻനിർത്തി ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുക.
3. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരമുള്ള ഇന്ത്യയുടെ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങളെ 'പഥികന്റെ പാട്ട്' എന്ന കവിതയിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തി ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുക.
4. ക്ഷത്രിയന്റെയും ബ്രാഹ്മണന്റെയും പൊരുത്തപ്പെടാനാവാത്ത ഘടകങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്താണ് പരശുരാമനെ 'മഴുവിന്റെ കഥ'യിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന വാദം വിവരിക്കുക.
5. ഹിംസ കേരളനാടിനു പാരമ്പര്യമായി കിട്ടിയതാണെന്ന് കവി സമർത്ഥിക്കുന്നതെങ്ങനെ?
6. പരശുരാമൻ ആധുനികലോകത്തിന്റെ ധർമ്മസങ്കടങ്ങളുടെ പ്രതിബിംബമാണ് - വിശദമാക്കുക.
7. പരശുരാമൻ തോളിൽക്കിടന്ന മഴുവിനെ കടലിലേക്ക് എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞപ്പോൾ സംഭവിച്ച മാറ്റങ്ങളെന്ത്?
8. മലയാളകവിതയിലെ കാല്പനികപ്രവണതകളും ഭാവഗീത പ്രസ്ഥാനവും - വിശദമാക്കുക.
9. ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ കാവ്യ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുക.
10. ജി. യുടെ കവിതകളും മിസ്റ്റിസിസവും - വിശദമാക്കുക.
11. ബാലാമണിയമ്മയുടെ സാഹിത്യലോകം - ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുക.
12. മനുഷ്യനിലെ ചിരന്തനമായ ഹിംസവാസനയെ 'മഴുവിന്റെ കഥ' അവതരിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് ഉപന്യസിക്കുക.

Suggested Readings

1. ഡോ. എം. ലീലാവതി, വർണരാജി, എസ്.പി.സി.എസ്., കോട്ടയം.
2. ബാലാമണിയമ്മ, ബാലാമണിഅമ്മയുടെ കവിതകൾ, സമ്പൂർണ്ണസമാഹാരം(2005), മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
3. പ്രൊഫ. എം.പി. പണിക്കർ, മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഒരു പഠനം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

References

1. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്, ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
2. ഡോ. ഡി. ബഞ്ചമിൻ, കാല്പനികത മലയാള കവിതയിൽ, അയന ബുക്സ്, തിരുവനന്ത പുരം.
3. ഡോ. എം. ലീലാവതി, മലയാള കവിതാ സാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശൂർ.
4. പന്മന രാമചന്ദ്രൻ നായർ (എഡി.), സമ്പൂർണ മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രം, കറന്റ് ബുക് സ്, കോട്ടയം.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 2

1. ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം

പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ

Learning Outcomes

- പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ കാവ്യജീവിതം പരിചയപ്പെടുന്നു
- 'ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം' എന്ന കവിതയുടെ പ്രത്യേകതകൾ തിരിച്ചറിയുന്നു
- ഗ്രാമീണബിംബങ്ങൾ കവിതയിൽ സവിശേഷമായി ഇണക്കിച്ചേർക്കുന്ന പി. യുടെ രചനാപാടവം മനസ്സിലാക്കുന്നു
- കാല്പനിക മനസ്സിന്റെ ഉടമയായിരുന്ന പി. യിൽ പാപബോധവും കുറ്റബോധവും തീവ്രമായിരുന്നു എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു

Background

യാഥാസ്ഥിതികമായ കാവ്യശിക്ഷണമാണ് പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സംസ്കൃതപഠനം നിർവഹിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാ പരിജ്ഞാനമോ പാശ്ചാത്യ കവിതാപരിചയമോ ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും മലയാളത്തിൽ കാല്പനികതയുടെ അപൂർവഭാവധാരകൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. കാല്പനികത അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരു നൈസർഗിക മനോഭാവമാണെന്ന ഉപദർശനം പി. യുടെ കവിത സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

അജ്ഞാതവും അപ്രാപ്യവുമായ ഏതോ സ്വപ്നഭൂവിൽ നിന്നും വഴിതെറ്റി ഈ ലോകത്ത് വന്നുപെട്ട ഒരു ആത്മാവിന്റെ തേങ്ങലുകൾ പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതയുടെ സ്ഥിരധ്വനിയാണ്. അജ്ഞേയതയെ പുല്കാനുള്ള നിതാന്തമായ വെമ്പൽ പി. യുടെ കവിതകളിലെ നിത്യ ഭാവവുമാണ്. മലയാളകവിതയിൽ അതുവരെ പ്രകടമായിട്ടില്ലാത്ത ഗൃഹാതുരത പി. യുടെ കവിതകളിൽ സ്ഫുരിച്ചു. നിരന്തരമായ വിരഹവും ചിരന്തനമായ ദുഃഖവും പി. യുടെ കവിതകളിൽ എക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. അജ്ഞേയമായ സത്യത്തെയും അജ്ഞാതമായ ലക്ഷ്യത്തെയും പ്രത്യക്ഷയാകാത്ത ദേവിയെയും തേടിയുള്ള അലച്ചിൽ ആ കവിതയിൽ ആദ്യന്തം ദൃശ്യമാണ്. ഇമേജുകളുടെ സമൃദ്ധി, അനർഗളമായ പദാവലി, ഗാനലയ സൗഭാഗ്യം എന്നിവകൊണ്ട് അനന്യമാണ് പി. യുടെ കവിത.

ബോധമനസ്സിന്റെ ചിട്ടപ്പെടുത്തലുകൾക്കും തിരുത്തലുകൾക്കും വിധേയമാവാൻ സന്നദ്ധമാകാത്ത തീവ്ര വൈകാരികതയും ഭാവതീക്ഷ്ണതയും പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രകടമാണ്. ഉത്തുംഗമായ ഭാവനയും ഈശ്വരോന്മുഖമായ ഉൾക്കാഴ്ചയും മുറിവേറ്റ ദേശാഭിമാനത്തിന്റെ പൗരുഷവും പൂത്തുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പ്രകൃതിയുടെ വിലാസലോലമായ സൗന്ദര്യവും തീവ്രമായ കാവ്യസങ്കല്പങ്ങളും ഒത്തിണങ്ങി നിൽക്കുന്നതാണ് പി. യുടെ കവിത. നട്ടുപിടിപ്പിച്ച പൂന്തോട്ടത്തിന്റെ ആസൂത്രിത ലാവണ്യമല്ല, ഉദ്യാനപാലകന്റെ കൈകടത്തൽ ഇല്ലാത്ത കാടിന്റെ സ്വച്ഛഭംഗിയാണ് പി. യുടെ കവിതക്കുള്ളതെന്നാണ് നിരൂപകമതം.

ഭാഷ, കല, സംസ്കാരം, തത്വശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെ മാനവന്റെ മനനവ്യാപാരത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ട ഏത് ആവിഷ്കാര മണ്ഡലത്തിലും ഭാരതീയമാതെല്ലാം മഹത്, ഉദാത്തം; അന്യമായതെല്ലാം നികൃഷ്ടം, നിസ്സാരം എന്ന സമീപനം ഉണ്ടായിരുന്നു. നാഗരിക സംസ്കൃതിയോടും വ്യവസായയുഗത്തിന്റെ ഗ്രാമതിരസ്കാരത്തോടുമുള്ള തീവ്രമായ വികർഷണം പി. യിൽ അതിശക്തമാണ്.

പരിസ്ഥിതിനാശത്തിനെതിരെ ധാർമികരോഷം കൊണ്ട മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ കവിയായി പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ വാഴ്ത്തപ്പെടേണ്ടതാണ്. പരിസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രീയബോധമല്ല, മലനാടിനോടുള്ള തീവ്രമായ അഭിനിവേശമാണ് അതിനു പിന്നിലുള്ളത്. കേരളീയമായ ഗ്രാമ പ്രകൃതിയിൽ മാത്രം കാണാൻ കഴിയുന്ന ബിംബങ്ങളുടെ ഘോഷയാത്രയായി കവിത മാറുന്നതും ഇക്കാരണത്താൽത്തന്നെ.

അടങ്ങാത്ത കുറ്റബോധവും അനുതാപവും കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ പല കവിതകളിലും ആവർത്തിച്ച് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. വൈയക്തികം എന്നതിനപ്പുറം വിശാലമായ ഒരു തലം കൂടി ഈ കുറ്റബോധത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ പിഴവുകൾക്കും താൻ കൂടി ഉത്തരവാദിയാണെന്നുള്ള തോന്നലും അതേറ്റെടുക്കാനുള്ള വെമ്പലും കാല്പനിക മനസ്സിന്റെ സ്വഭാവമാണ്. ആ ഒരു മാനം കൂടി പി. യുടെ കുറ്റബോധപീഡിതമായ മനോഭാവത്തിന് പിന്നിലുണ്ട്.

Keywords

ശാപമോക്ഷം-പൂർവ്വകാലപ്രഭാവം- പൗരാണികത- സ്വാതന്ത്ര്യം

Discussion

ഭാഗവതം അഷ്ടമസ്കന്ധത്തിലാണ് ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം കഥയുള്ളത്. പാണ്ഡ്യരാജാവായ ഇന്ദ്രദ്യുമ്നൻ മലയപർവ്വതത്തിൽ തപസിൽക്കഴിയവേ അതുവഴി വന്ന അഗസ്ത്യ മഹർഷിയെ യഥാവിധി ആദരിക്കാത്തതിന്റെ പേരിൽ മുനി ശാപത്താൽ ആനയാകുന്നു. വിഷ്ണു സ്പർശത്താൽ മോക്ഷം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ശാപമോക്ഷം ലഭിക്കുന്നു. രാജാവ് ഗജേന്ദ്രനായി ജീവിച്ച് കാലംപോകെ ഒരുനാൾ ത്രികുടാചലത്തിലെ ഒരു സരസിൽ വെള്ളം കുടിക്കാൻ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ കാലിൽ ഒരു മുതല കടിച്ചു. മുതലയുടെ പിടിയിൽനിന്നും നിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ ഗജേന്ദ്രന് സാധിച്ചില്ല. ആയിരം സംവത്സരം ആ നില നിന്നു. ഒടുവിൽ വിഷ്ണുഭഗവാൻ രക്ഷകനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഗജം തുമ്പിക്കൈകൊണ്ട് താമര

> പാണ്ഡ്യരാജാവായ ഇന്ദ്രദ്യുമ്നന്റെ ശാപമോക്ഷ കഥ

പ്പൂവ് ഇറുത്തു ഭഗവാന് നേദിച്ചു. സംപ്രീതനായ ഭഗവാൻ സുദർശനച ക്രം കൊണ്ട് മുതലയെ വധിച്ച് ഗജേന്ദ്രനെ രക്ഷിച്ചു.

വരികൾ

"ആനന്ദമധു ചോരും താരകാനിര പൂത്ത
വാനത്തു വിഹരിക്കും നീലനീരദംപോലെ
....
....
പൂർവ്വാദ്രിതടത്തിലാ വാരണവരയൂഥ-
സാർവ്വഭൗമനാം വീരമാതംഗം വിഹരിച്ചു."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ആനന്ദമധു	–	സന്തോഷമാധുര്യം
നീരദം	–	നീലമേഘം
താരകനിര	–	നക്ഷത്രക്കൂട്ടം
അംബരം	–	ആകാശം
മേദുര	–	വലിയ, വർദ്ധിച്ച
കേകാരവം	–	മയിലിന്റെ ശബ്ദം
മാതംഗം	–	ആന

ആശയവിശദീകരണം

ഗജേന്ദ്രന്റെ കാനനവാസത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളാണ് കാവ്യത്തിന്റെ ആദ്യപകുതി. ആനന്ദമധു ഉതിർത്തുകൊണ്ട് നക്ഷത്രക്കൂട്ടം വിഹരിക്കുന്ന ആകാശത്തുള്ള നീലത്താമരപോലെ ആ ഗജേന്ദ്രൻ പട്ടുപോലുള്ള മുളങ്കൂമ്പും കാട്ടുവാഴയും നിറഞ്ഞ, ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായ മനോഹരവനപീഠഭൂവിൽ വാണു. മനോഹര പുഷ്പങ്ങളും ചന്ദനഗന്ധവും നിറഞ്ഞ മഹാരണ്യമാർഗ്ഗമധ്യത്തിൽക്കൂടി പിടിയാനയോടും കുട്ടിയാനയോടും ഒപ്പം സഞ്ചരിച്ചു. മാനത്തെ അന്തിവെളിച്ചത്തിൽ തുടുത്ത മേഘത്തിൻമുഖം കണ്ടും, കേകാരവം മുഴക്കി മയിലുകൾ നൃത്തമാടുന്ന ദേവദാരുവിന്റെ ശീതളച്ഛായയിൽ വാണും, തെക്കൻകാറ്റേൽക്കെ മെയ്യോടുരുമ്മുന്ന കരിണിയുടെ കവിൾ തലോടിയും, കാട്ടുവള്ളികൾ പുഷ്പാർച്ചന നടത്തുന്ന പൂഞ്ചോലത്തെളിനീരു നുകർന്നും, മുത്തണിനിരചേർന്നുപറ്റിയ കിസലയ ചിത്രരാജിത രത്നമഞ്ചത്തിൽ മയങ്ങിയും പൂർവ്വാദ്രിതടത്തിൽ ആ ഗജേന്ദ്രൻ പരിവാരസമേതം വിഹരിച്ചു.

▶ കാടിന്റെ മനോഹാരിതയും, ഗജേന്ദ്രന്റെ ആനന്ദഭരിതമായ ജീവിതവും

വരികൾ

"മത്തകോകിലമൊത്തുകൂടി മാധവമാസം
നൃത്തമാടുവാൻ വരുമേകാന്തവിപിനത്തിൽ
....
....
പ്രീതിയിലേറ്റു നീന്തിച്ചുറ്റുന്ന ഗജത്തിന്റെ
പാദത്തിൽ പിടികൂടിയൊരു ഭീകരനക്രം"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിപിനം	-	വനം
ജലക്രീഡ	-	വെള്ളത്തിൽ കിടന്നുള്ള കളി
അംബരാന്തം	-	ചക്രവാളം
ശൈലം	-	പർവ്വതം
നിനദം	-	ശബ്ദം
നക്രം	-	മുതല

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ഗജം മുതലയുടെ ആക്രമണത്തിന് വിധേയമാകുന്നു

വസന്തകാലം, മത്തകോകിലങ്ങളോടൊപ്പം കാനനത്തിൽ നൃത്തമാടിയ ഒരു നാളിൽ ആ ഗജവീരൻ, കാനനത്തിൽ, ഭൗതികസുഖനീലദർപ്പണമാമൊരു മതിമോഹന സരോവരം കണ്ടു. ആ പൂംപൊയ്കയിൽ ഗജവീരൻ ജലക്രീഡക്കായി ഇറങ്ങി. ആകാശത്തുള്ള ഉഷശ്രീയുടെ കുങ്കുമ പരാഗവും, വനശൈലമൂകകാന്തിയെത്തേടുന്ന കാറ്റിൻ പൂമണവും മാനത്തു പറക്കുന്ന കാട്ടുപക്ഷികളുടെ മോഹന ശബ്ദവും, താമരപ്പൊയ്കയുടെ ഓളങ്ങളും, പ്രേയസിയുടെ ആലിംഗനസുഖവും ആസ്വദിച്ച് നീന്തിച്ചുറ്റുന്ന ഗജത്തിന്റെ പാദത്തിൽ ഭീകരനായ ഒരു മുതല പിടികൂടി.

വരികൾ

"അടഞ്ഞൂ നിജസുഖമാർഗ്ഗമാ ഗജം കേണു
വിറഞ്ഞൂ പരദാസ്യശൃംഖലാവലയത്തിൽ
....
....
വെന്തുപോയതാം ജീവപത്മത്തിൻ ദളങ്ങളാ-
ലന്തിമാർച്ചനയ്ക്കായിത്തുമ്പിക്കൈയുയരവേ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

രവം	-	ശബ്ദം
ഗജയൂഥം	-	ആനക്കൂട്ടം
അന്ധതാമിസ്രം	-	ഒരു നരകം
ശപ്ത	-	ശപിക്കപ്പെട്ട

ആശയവിശദീകരണം

ഗജത്തിന്റെ ആനന്ദോല്ലാസമെല്ലാം അവസാനിച്ചു. നക്രവക്ത്രമായ കയത്തിൽനിന്ന് രക്ഷനേടാനായി ഗജം പടവെട്ടി. പക്ഷേ മുതലയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാനായില്ല. ഈശ്വരനിശ്ചയത്താലുണ്ടായ ആ ഉഗ്രഗ്രഹ ബാധയാൽ ഗജേന്ദ്രന്റെ പെരുംമെയ്യ് തളർന്നവശമായി. തീവ്രവേദന തിങ്ങിവഴിയും വിലാപത്തോടെ ഗജം അന്ധതാമിസ്രത്തിലേക്ക്-നരകത്തിലേക്ക്-താഴുകയായി. പാഴ്നിഴലുകൾ പൊങ്ങി, ഘോരമായ ഇരുൾ തിങ്ങി, കാനനഭൂമി മങ്ങി, ജീവിതാശകൾ മങ്ങി. ശപ്തനായ ഗജേന്ദ്ര

നെച്ചുറ്റി മൃത്യു നിന്നു. ഗർത്തത്തിന്റെ അടിയിൽനിന്ന് ഗജത്തിന്റെ ആർത്തരോദനം പൊങ്ങി. നിസ്സഹായനായ ഗജം ജഗദീശ്വരനെ വിളിച്ച് ആശ്രയമറ്റ തന്നെ ഈ അന്ധതാമിസ്രത്തിൽ നിന്ന് കരകയറ്റണമേയെന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഗജത്തിന്റെ പൂർവകാല പുണ്യങ്ങൾ അർച്ചനാപുഷ്പങ്ങളായി ഗഗനത്തിൽ അർച്ചിക്കപ്പെട്ടു. മൃത്യു ഗർത്തത്തിൽ താണുകൊണ്ടിരുന്ന ഗജേന്ദ്രൻ, ആർത്തരോദനമൊഴുക്കി. വെന്തുപോയതാം ജീവപത്മത്തിൻ ദളങ്ങളാൽ അന്തിമാർച്ചനക്കായ് തുമ്പിക്കൈയുയർത്തി.

▶ നിസ്സഹായനായ ഗജം ജഗദീശ്വരനെ വിളിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചു

വരികൾ

“ചന്ദ്രശീതളമാകുമായിരം ദിനകര
മണ്ഡലപ്രഭാപൂരമൊരുമിച്ചതുപോലെ
....
....
പാശമറ്റൊരീ വിശ്വപാവന ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ
ഭാസുരഭാവിഭാഗധേയം ഞാൻ സമർപ്പിച്ചു.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

ദിനകരൻ	-	സൂര്യൻ
പുഞ്ജം	-	കൂട്ടം
വാരണം	-	ആന
മഹസ്സ്	-	തേജസ്സ്
ചക്രധ്വജം	-	കൊടിക്കൂറ
ഭാസ്സ്	-	ശോഭ
മേദുര	-	വലിയ
പാശം	-	കയറ്
ഭാസുര	-	ശോഭയുള്ള
ഭാഗധേയം	-	ഭാഗ്യം / കരം

ആശയവിശദീകരണം

അപ്പോൾ ആയിരം സൂര്യമണ്ഡലപ്രഭ ഒരുമിച്ചതുപേലെയുള്ളതും ചന്ദ്രശീതളമായതുമായ ഒരു സുന്ദരകാരുണ്യകലാപുഞ്ജം അവിടെ ഉദിച്ചുയർന്നു. അന്ധതാമിസ്രം നീങ്ങുകയും ശാന്തിപ്പൂമകരന്ദം ചിന്തിക്കൊണ്ട് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു പാവനഗാനം ഉയരുകയും ചെയ്തു. പ്രപഞ്ചവിധാതാവിന്റെ തൃക്കരത്തിൽ കത്തിജ്വലിക്കുന്ന കൊടും കാലചക്രത്തിന്റെ കരുണയാൽ കട്ടിക്കാരിരുമ്പഴി ഞെട്ടിവീണു. ഭയങ്കരമായ മൃത്യുവിന്റെ ബന്ധനപാശം പൊട്ടി. ഇവിടെ മരണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു പറയുന്നതിനോടൊപ്പം അസ്വാതന്ത്രത്തിൽ നിന്ന് മോചനം നേടി എന്നുകൂടി പറയുന്നുണ്ട്.

▶ അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്ന് മോചനം

അതികഠിനമായ പീഡാനുഭവത്തിലൂടെ കടന്നുപോയ പ്രാണൻ ഭൗതികസുഖാസക്തിയുടെ പാശത്തിൽനിന്നും വിടുതൽ നേടി എന്ന് കഥാസന്ദർഭബന്ധിതമായൊരർത്ഥം ഉള്ളതിനപ്പുറം ചില മാനങ്ങൾ

കൂടി കവി ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവെന്ന് തുടർന്നുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കവിതയുടെ അടുത്ത ഭാഗമാകുമ്പോൾ കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ പൊടുന്നനെ പുരാണകഥാ സന്ദർഭത്തിൽ നിന്നും സമകാലിക ഭാരതീയ പശ്ചാത്തലത്തിലേക്ക് മാറുന്നു. വൈദേശികാധിപത്യത്തിന് കീഴിൽ അടിമത്തത്തിന്റെ അന്ധതാമിസ്രത്തിൽ വിറങ്ങലിച്ച് വിലപിക്കുന്ന നവഭാരതജനതയുടെ പ്രതീകമായി ഗജേന്ദ്രൻ കല്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഭഗവത്കാരുണ്യം ഗജത്തിന് മോക്ഷം നൽകുന്നതുപോലെ പൗരാണിക ഭാരത ചൈതന്യം നാടിന്റെ മോചനം സാധ്യമാക്കുന്നു എന്ന തലത്തിലേക്ക് കവിത വികാസം പ്രാപിക്കുന്നു. വൈദേശികാധിപത്യത്തിന് കീഴിൽ വിലപിക്കുന്ന നവഭാരതജനതയുടെ പ്രതീകംകൂടിയാണ് ഗജേന്ദ്രൻ.

▶ നാടിന്റെ മോചനം

Summarised Overview

പൂർവ്വകാല പ്രഭാവത്തിന്റെ അഭൗമപരിവേഷത്തിൽ വ്യാമുഗ്ദ്ധഹൃദയനായ കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നതിന് പ്രാക്തന മൂല്യങ്ങളുടെ പുനരുദ്ധാരണം എന്നുകൂടി അർത്ഥം കല്പിച്ചിരുന്നു. ഈ മനോഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വരികളാണ് കവിതയിലുള്ളത്. മൂകമായ ചിരന്തനത്യാഗത്തിന്റെ വൻതപം മൂലം ഭീകരശ്വേതനക്രദാസ്യശൃംഖലപൊട്ടി എന്നാണ് കവി പറയുന്നത്. വൈദേശിക ആധിപത്യത്തെ ആയിരിക്കാം കവി ശ്വേതനക്രദാസ്യശൃംഖലയെന്ന് വിളിച്ചത്. ഇരുകൊമ്പുകൾ ഉയർത്തി നവഭാരതമാകുന്ന മതംഗജം കൂരിരുട്ടിന്റെ കുഴി വിട്ട് കരകയറി. ഉദിച്ചുയരുന്ന പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം മഹസ്സിനെ, ഉതിരുന്ന മിഴിനീരോടെ കൂടി അഭിവാദ്യംചെയ്തു.

ആതുരമായ ഈ കാരാഗൃഹഭൂമിയിൽ തങ്കപതാക അണിഞ്ഞെത്തുന്ന പാവനോഷസ്സേ എന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യ പുലരിയെ കവി അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു. ഹിംസ തൻ ചുടലയിൽ അഹിംസ തൻ സുന്ദര ചക്രധ്വജം തീർത്ത മോഹനനഭസ്സേ എന്ന് ഗാന്ധിജിയെയും അഹിംസാസമരത്തെയും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. മേദുര ചരിതയായ ആർഷഭൂമി തൻ നഷ്ടജാതകം കുറിച്ചിട്ട കനകവിഭാതമേ, കണ്ണുനീർ തൂകുന്ന മൂകകോടി മനുഷ്യരുടെ പ്രണാമങ്ങൾ അവിടത്തെ പൊൻമലരടികളിൽ വന്നുവീഴുന്നു. പാശമറ്റ ഈ വിശ്വപാവന ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ ഭാസുരമായ ഭാവിഭാഗധേയം ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു എന്ന് കവി ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ കാവ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ പ്രകടമാകുന്ന കവിതയാണിത്. കാവ്യബിംബങ്ങളുടെ ധാരാളിത്തം, പൗരാണിക സംസ്കാരത്തിലുള്ള അഭിമാനം, പുരാണാഖ്യാനതത്പരത, ദേശസ്വാതന്ത്ര്യാഭിവാഞ്ഛ തുടങ്ങിയവ ദൃശ്യമാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ അന്തരാത്മാവ് മോഹാന്ധതയിലാണ്ട് ആത്മവിസ്മൃതിയിൽ മുഴുകിക്കിടക്കുകയാണെന്നും അതിനെ തൊട്ടുണർത്തേണ്ടതുണ്ടെന്നും പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ ശക്തമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അന്തഃചൈതന്യത്തെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കാനുള്ള ഏറ്റവും ശക്തമായ മാർഗ്ഗം ഭൂതകാല മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണ ഉണർത്തുകയാണെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. തന്റെ കാവ്യസപര്യ അതിനുള്ള ഉപാധിയായി അദ്ദേഹം മാറ്റിയിരുന്നു. ഇവിടെയും അതുതന്നെയാണ് ദൃശ്യമാകുന്നത്.

2. ഹനുമൽസേവ തുഞ്ചൻ പറമ്പിൽ

ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ

Learning Outcomes

- ഇടശ്ശേരിയുടെ കാവ്യശൈലി പരിചയപ്പെടുന്നു.
- രാമായണ വായനയിൽ നിന്ന് പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ട് രചിച്ചു എന്ന നിലയിൽ കവിതയെ പരിചയപ്പെടുന്നു
- കവിയ്ക്ക് ഹനുമാനോടും എഴുത്തച്ഛനോടുമുള്ള ഭക്തി തിരിച്ചറിയുന്നു

Background

പൂർവ്വികരുടെയും സമകാലികരുടെയും കവിതകളെ അതേപടി പിന്തുടരാതെ, തന്റേതായ ഒരു കാവ്യലോകം സൃഷ്ടിച്ച കവിയാണ് ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. ആർഭാടമില്ലായ്മ, പാരുഷ്യം, ചിന്താനിയന്ത്രണം, പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പുനരാവാഹനം, നാടോടിമട്ട് തുടങ്ങിയവ കലർന്നതാണ് ഇടശ്ശേരിയുടെ കാവ്യരീതി. അദ്ദേഹം മലയാളകവിതയെ മണ്ണിലേക്കും സാധാരണ മനുഷ്യർക്കിടയിലേക്കും ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു.

കേരളത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷ സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ സാംസ്കാരിക സന്ധിയിലാണ് ഇടശ്ശേരി ജീവിച്ചിരുന്നത്. ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ സ്വാംശീകരിച്ച്, ആ ചരിത്ര മുഹൂർത്തത്തിൽ വെച്ച് മലയാളിയുടെ സ്വത്വബോധത്തെ സൗന്ദര്യാത്മകമായി നിർവചിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. ഗാന്ധിയൻ, സർവോദയ ആശയങ്ങളോടും മൂല്യങ്ങളോടും ഇടശ്ശേരിക്ക് ശക്തമായ ആഭിമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റേതായ ഗ്രാമീണ കർഷക വർഗ്ഗപ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനകത്തു നിന്നുകൊണ്ട് ഇടശ്ശേരി കീഴാളരുമായുള്ള സഹഭാവത്തിലൂടെ കേരളീയ സമുദായ ഘടനയുടെ പരിണാമത്തിന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു.

ഇടശ്ശേരി കവിതയിലെ ഈണങ്ങളും ഉപമകളും ബിംബങ്ങളും സൂചകങ്ങളും ഗ്രാമീണ കർഷകജീവിതവുമായി ബന്ധം പുലർത്തുന്നവയാണ്. കാവ്യഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു സംക്രമണ ഘട്ടമായിരുന്നു ഇടശ്ശേരിയുടെ കാലം. ലളിത കോമളവും സംഗീതാത്മകവുമായ ഒരു കാവ്യഭാഷ സൃഷ്ടിച്ചും ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചും ചങ്ങമ്പുഴ മലയാള കവിതാ സാഹിത്യത്തിലെ സംസ്കൃത പ്രഭാവത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചത് ആ കാലയളവിലാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെയും ആശാന്റെയും വള്ളത്തോളിന്റെയും കാവ്യപാരമ്പര്യം കൈവിടാൻ ഇടശ്ശേരി സന്നദ്ധനായിരുന്നില്ല. ഇരുരീതികളുടെയും സമന്വയം ഇടശ്ശേരിക്കവിതയിൽ കാണാം.

Key Themes

ഹനുമാൻ - എഴുത്തച്ഛൻ - തുഞ്ചൻപറമ്പ് - സ്തുതിഗീതം

Discussion

വിപ്ലവകരം എന്നതിനേക്കാൾ പരിഷ്കരണോന്മുഖമായ നിലപാടുകളോടെ കവിതയിൽ സജീവ സാന്നിധ്യമായിരുന്നു ഇടശ്ശേരി. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട കർഷകരുടെയും തൊഴിലാളികളുടെയും പ്രശ്നങ്ങൾ കവിതയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം പ്രാധാന്യം നൽകി. 'പണിമുടക്ക്', 'പുത്തൻകലവും അരിവാളും' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ അത്തരത്തിലുള്ളവയാണ്. സ്ത്രീസമത്വ ബോധത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ പീഡിതരോടുള്ള തന്മയീഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കവിതകളാണ് 'പെങ്ങൾ', 'വിവാഹസമ്മാനം', 'തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉറങ്ങുമ്പോൾ' തുടങ്ങിയവ. പുരാണകഥകൾ പുനരാഖ്യാനം ചെയ്യുമ്പോഴും ഇടശ്ശേരി അടിത്തട്ടിലുള്ളവരെയാണ് ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്.

> ▶ അടിത്തട്ടിലുള്ള വർക്ക് പരിഗണന

മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധത്തിലൂടെയാണ് പ്രകൃതി മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അർത്ഥവത്താകുന്നത് എന്ന വിശ്വാസമാണ് ഇടശ്ശേരിക്കുള്ളത്. മർത്ത്യവീര്യത്തിൽ അഭിമാനിക്കുന്ന കവിമനസ്സാണ് ഇടശ്ശേരിയുടേത്. മാതൃസങ്കൽപത്തെയും ദേവീസങ്കൽപത്തെയും എടുത്തുകാട്ടുന്ന കവിതകളായ 'പൂതപ്പാട്ട്', 'കാവിലെ പാട്ട്' എന്നിവയിൽ മാതൃത്വത്തിന്റെ വിജയമാണ് കവി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.

> ▶ മർത്ത്യവീര്യത്തിൽ അഭിമാനം

ഇടയ്ക്ക് കണ്ണീരുപ്പു പുരട്ടാതെന്തിനു ജീവിതപലഹാരം എന്ന് ദുഃഖത്തിന്റെ അനിവാര്യതയെ കവി അംഗീകരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ പരുഷയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കാനും പരാജയങ്ങളിൽ തളരാതെ മുന്നേറാനുമുള്ള ഇച്ഛാശക്തി ഇടശ്ശേരിക്കുണ്ട്. 'ബിംബിസാരന്റെ ഇടയൻ', 'എങ്ങനെനേടി' എന്നീ കവിതകളിൽ അഹിംസാമാർഗ്ഗത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നു. അഹിംസ എല്ലായ്പ്പോഴും പ്രാവർത്തികമാവില്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യബോധം 'ബുദ്ധനും നരിയും ഞാനും', 'മാപ്പില്ല' എന്നീ കവിതകളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

> ▶ മുന്നേറാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തി

സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഇടശ്ശേരി മുഖ്യമായും ആശ്രയിക്കുന്നത് ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളെയാണ്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ നീളമേറിയ സമസ്തപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നാടോടി കവിതയിലെ സംസ്കാരമാണ് ഇടശ്ശേരിയുടെ സമഗ്ര രചനയിൽ അധീശത്വം പുലർത്തുന്നത്. ഇടശ്ശേരിയുടെ കർഷക ഭാവന ഏറ്റവും സഫലമായി കാണുന്നത് ഗ്രാമീണ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉപമകളിലും വാങ്മയ ചിത്രങ്ങളിലുമാണ്. 'ഹനുമത് സേവ തുഞ്ചൻ പറമ്പിൽ' എന്ന കവിത കേക വൃത്തത്തിലാണ് എഴുതിയിട്ടുള്ളത്.

> ▶ ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളും ഗ്രാമീണ ഉപമകളും

വരികൾ

"ഇത്തുഞ്ചൻ പറമ്പിലെ തൈത്തെങ്ങിൻ തണലിങ്ക -
....
....
ടൊക്കുമോ, സമസ്താണ്ഡഭാണ്ഡമാമി ബ്രഹ്മാണ്ഡം?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മന്നിൽ	=	ഭൂമിയിൽ
രാമകിങ്കരൻ	=	ഹനുമാൻ
മന്ദപ്രജ്ഞൻ	=	ബുദ്ധി കുറഞ്ഞവൻ
വൃത്താന്തം	=	ചരിത്രം
അഞ്ജന	=	ഹനുമാന്റെ അമ്മ

ആശയവിശദീകരണം

തുഞ്ചൻ പറമ്പിലെ തെങ്ങിൻതണലിൽ ഇത്തിരി നേരം ഇരിക്കുവാനായി ഭക്തശ്രേഷ്ഠനായ ഹനുമാനെ കവി ക്ഷണിക്കുന്നു. രാമനാമാലാപമായ ഇളനീർ വെള്ളം മോഹിച്ച് ഈ മണ്ണിൽ എത്തിയതാണല്ലോ ഭവാൻ. അങ്ങയുടെ ദാഹത്തെ ശമിപ്പിച്ചാലും. പാപകർമങ്ങളുടെ തഴമ്പുറ്റ എന്റെ കൈയ്യാൽ അങ്ങയുടെ പാദങ്ങൾ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ അനുവാദം തരണമേ. രാമകിങ്കരനായ അങ്ങയെ മന്ദപ്രജ്ഞനായ ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു. എന്റെ പൂജകൾ കൈക്കൊണ്ടാലും എന്നിങ്ങനെ ഹനുമാനെ സ്തുതിക്കുന്നു. തുടർന്ന് എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്മരണകളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. പണ്ട് ഈ പൂന്തോപ്പിൽ എന്റെ ഗുരുനാഥൻ - എഴുത്തച്ഛൻ - പാലും പഴവും കൊടുത്ത് ഒരു പൈങ്കിളിയെ പോറ്റി. അക്കിളിചുണ്ടിൽനിന്നാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി സ്വർഗ്ഗംഗാപ്രപാതാനുവർത്തിയാം നിൻ ചരിത്രം കേട്ടത്. നീ ജഗൽപ്രാണന്റെയും പ്രാണങ്ങളാണോ? ലോകതേജസിൽ നിന്നാണോ നീ അക്ഷരശാസ്ത്രം നേടിയത്? നിന്നിലുള്ള അഷ്ടൈശ്വര്യ സിദ്ധിയുടെചരിത്രം പൂർണ്ണമായും പൈങ്കിളി പാടി തന്നില്ല അഥവാ പറയേണ്ടതില്ല എന്നാണോ? രാമസേവയെക്കാൾ മഹനീയമായി മറ്റെന്താണ് ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉള്ളത്.

▶ ശ്രീരാമസഹായി

വരികൾ

"തൽപ്പുരികത്തിൻ സംജ്ഞ കാത്തു നീ നിന്നൂ, നിന്റെ

....

....

ന്നെൻ കണ്ഠം പക്ഷേ രണ്ടാം മേഘസന്ദേശം പാടും."

അർത്ഥവിശദീകരണം

സംജ്ഞ	=	നിർദ്ദേശം
കാറൊളി വണ്ട്	=	കാർവണ്ട്
ശിരസ്സ്	=	തല

ആശയവിശദീകരണം

രാമന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കായി നീ കാത്തു നിന്നു. നിന്നെ എതിർക്കാൻ ഭൂമിയിൽ വേറാരും ഉണ്ടാകില്ല. സേവന വശീകൃത ചേതനാ സർവ്വസ്വമായ നീ വിളിക്കുമ്പോൾ സർവ്വതും ഓടിയെത്തും. നിന്റെ കൈകൾക്ക് അസാധ്യമായി ഒന്നുമില്ല. ആന്തര ചൈതന്യത്തിന്റെ വി

കാളിദാസനു സമാനനായ കവി

ളക്കേ ഞാൻ നിന്നെ നമസ്കരിക്കുന്നു. രാമന്റെ പരാഗത്തെ സീതാപദ മാകുന്ന താമരപ്പൂവിൽ ചേർത്ത കാർവണ്ടാണ് നീ. നിന്നുടെ പാദരേണു എന്റെ ശിരസ്സിൽ പതിയുകയാണെങ്കിൽ എന്റെ കണ്ഠം മേഘസന്ദേശം പോലെ ഒരു കാവ്യം ചമയ്ക്കും. ഇവിടെ രാമനേക്കാൾ പ്രാധാന്യം രാമ ദാസനായ ഹനുമാന് ഇടശ്ശേരി നൽകുന്നുണ്ട്.

വരികൾ

"അംബുദാവലി ചിന്നിച്ചംബരത്തിലും, ഭഗ്ന-

....

....

ലമർന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടാം-ഊഹിപ്പേനേതദ്ദൃശ്യം"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അംബുദം	=	മേഘം
അംബരം	=	ആകാശം
അന്തി	=	സന്ധ്യ

ആശയവിശദീകരണം

ഹനുമാന്റെ രാമഭക്തിയും കഴിവും

ഈ തുഞ്ചൻ തറവാട്ടുപൂമുഖത്ത് എന്നും സന്ധ്യയ്ക്ക് ഭദ്രദീപത്തിന്റെ മുമ്പിലിരുന്ന് ഗുരുപുത്രി രാമകഥ പിതാവിനെ പാടിക്കേൾപ്പിക്കുന്നതും, ആ ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ അങ്ങ് അണുപ്രായമായി മുറ്റത്തെ തൈവൃക്ഷ ത്തിൽ വന്നിരുന്ന് രാമകഥ കേൾക്കുന്നതുമായ ദൃശ്യം ഞാൻ സങ്കൽപ്പി ക്കുന്നു. രാമായണം വായിക്കുന്നിടത്ത് ഹനുമാന്റെ സാന്നിധ്യാനുഗ്രഹ ങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കാമെന്ന വിശ്വാസത്തേയും ആഗ്രഹത്തിനൊത്ത് രൂപം മാറാനുള്ള ഹനുമാന്റെ കഴിവിനേയും ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

വരികൾ

"സാഗരം താണ്ടും ബലം തുച്ഛമെന്നോതുന്നൂ ഞാൻ

....

....

ത്തരക്കൻ നിക്ഷേപിച്ച ചെങ്കനൽപ്പൊരി പോലെ".

അർത്ഥവിശദീകരണം

സാഗരം	=	കടൽ
ആശരപുരി	=	ലങ്കാപുരി
പരിശുഷ്കം	=	ഉണങ്ങിയ

ആശയവിശദീകരണം

നീ മറികടക്കേണ്ടി വന്ന മറ്റ് ദുഃഖത്തിക്കടലുകളെക്കുറിച്ചോർക്കു മ്പോൾ, കടൽ ചാടിക്കടക്കാനുണ്ടായ ക്ലേശം തുച്ഛമായി കാണേണ്ടി വരും. അശുഭാവൃതയായി ലങ്കാപുരിയിൽ ഇരിക്കുന്ന സീതാദേവിയെ,

▶ രാവണന്റെ അധർമ്മവും അഹങ്കാരവും അടക്കുന്ന അഗ്നി

ശുഷ്കിച്ച ലങ്കയുടെ ഓലപ്പുറത്ത് നിക്ഷേപിച്ച ചെങ്കനൽപ്പൊരി പോലെ അങ്ങ് കണ്ടു. ലങ്കാസമുദ്രം ഭേദിച്ചതിലും വലിയ അത്ഭുതം ലോകത്തില്ല. ഹനുമാന്റെ ലക്ഷ്യത്തിനു മുന്നിൽ ഒന്നും തടസ്സമായില്ല എന്ന് പറയുമ്പോഴും കവിയ്ക്കുള്ള ആദരവ് പ്രകടമാണ്. ഒരു തീപ്പൊരി ഓലയെ നിമിഷനേരം കൊണ്ട് കീഴടക്കുന്നത് പോലെ രാവണന്റെ അധർമ്മവും അഹങ്കാരവും അടക്കുന്ന അഗ്നിയായി സീത മാറുന്നു.

വരികൾ

"പാനവുമശനവും വിട്ടു കണ്ണീരും പൊഴി-

....

....

ബലമേ, ഭവാൻ കൈക്കൊണ്ടാലുമെൻ പ്രണാമങ്ങൾ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

പാനം	=	വെള്ളം കുടിക്കൽ
അശനം	=	ഭക്ഷിക്കൽ
ആനനം	=	മുഖം
ശിംശപ	=	ഇരുവുൾമരം

ആശയവിശദീകരണം

കണ്ണീർ പൊഴിച്ച് മുഖം കുനിച്ചിരിക്കുന്ന, സംശുദ്ധയായ സീതയുടെ നേർക്ക്, നിന്റെ കണ്മുൻപിൽ തന്നെ കാമാവേശം കൊടും പാപമായി തീണ്ടാൻ എത്തുന്നു. ആ നിമിഷത്തിൽ ആ പാപിയെ വധിക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നുവെങ്കിലും നീ ആത്മനിയന്ത്രണം പാലിച്ചു. രാമാസ്ത്രത്തിനു നൈവേദ്യമാകാനുള്ളതാണ് രാക്ഷസരാജാവായ രാവണൻ എന്ന് അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടാവാം സംയമനം പാലിച്ചത്. സ്വന്തം ബലത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുന്ന ആത്മീയ ബലമുള്ളവനാണ് അങ്ങ്. തനിയ്ക്കുള്ളതെന്താണെന്നും യജമാനനുള്ളതെന്താണെന്നും വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള വിവേകം ഹനുമാനുണ്ട്. മനസ്സിൽ കോപവും പ്രതിഷേധവും ഉണ്ടെങ്കിലും രാവണനെ രാമനായി ബാക്കിവയ്ക്കുന്നിടത്ത്, സ്വന്തം വീര്യത്തേക്കാൾ യജമാനഭക്തിയും ആദരവും മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്ന ഹനുമാനെ കാണാം.

▶ സ്വന്തം വീര്യപ്രകടനത്തെക്കാൾ പ്രാധാന്യം യജമാനഭക്തിക്ക്

വരികൾ

"രാമരാവണയുദ്ധമംബരതലേ നിന്നു

....

....

ഫണത്തിൽ ച്ചവിട്ടേറ്റു പൊങ്ങിയ കാളാഹികൾ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അനുമാനം	=	സങ്കൽപ്പം
ഭൂഷാവൃന്ദം	=	ആഭരണക്കൂട്ടം

അഗ്രീവൻ	=	രാവണൻ
കാളാഹി	=	കാളസർപ്പം

ആശയവിശദീകരണം

രാമരാവണയുദ്ധം ആകാശത്തു നിന്ന് നേരിട്ട് കണ്ട ഗന്ധർവനാണ് എന്റെ ആചാര്യൻ. സങ്കൽപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാത്തത്രയുള്ള ദൃശ്യഗാം ഭീര്യങ്ങൾ ആയിരം ചിത്രങ്ങളിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചന്തമോടെ ഈ തോപ്പിലെ തെങ്ങോലത്തുമ്പിൽ ചോരും അന്തിച്ചോപ്പിൽ തീർത്തതാ കണം ആ ചിത്രങ്ങൾ. പൊൻകിരീടവും ഭൂഷാവൃന്ദവും വിവിധാസ്ത്രാ ഡംബര പ്രതാപവും പരിവാരവുമായി തേരേറി രാവണൻ തൂകുന്ന ശര വർഷത്തെ രാമന്റെ സൈന്യം എതിർക്കുന്നു. പതിനാല് വർഷം കാട്ടിൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ കിഞ്ചനർ പത്തിയിൽ ചവിട്ടേറ്റ കാളസർപ്പം പോലെ പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു.

> ▶ രാമരാവണയുദ്ധത്തെ ദേവാസുര യുദ്ധമായി കാണുന്നു

വരികൾ

"പാർത്ഥിവർ,-അവരെത്തൻ തോളേറ്റി,പ്പരത്തിയ

....

....

ഞെങ്കൽച്ചേർത്താലും ഗുരോ, സേവനമന്ത്രാക്ഷരം."

അർത്ഥവിശദീകരണം

മാറ്	=	നെഞ്ച്
വിണ്ണ്	=	സ്വർഗ്ഗം
എങ്കൽ	=	എന്നിൽ, എന്നോട്

ആശയവിശദീകരണം

രാജാക്കന്മാരെ തന്റെ തോളിലേറ്റി, പരത്തിയ കൈത്തലം അവർക്ക് ചവിട്ടു കല്ലാക്കിയും നിവർന്നും പോർക്കലിയാവേശിക്കെ, വാ പിളർന്ന് വാലുയർത്തി നെഞ്ചിൽനിന്ന് തീ ചിതറിച്ചും മുന്നോട്ടു മുന്നോട്ടു കുതിച്ചുകയറുന്ന നിന്റെ ഉന്നതമായ സ്വരൂപം ഞാൻ ധ്യാനിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം അതിനായി കണ്ണടച്ചിരുന്നു ജപിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. പക്ഷേ ചിരഞ്ജീവി ആകുവാനാണ് എനിക്ക് ആഗ്രഹം. അതുകൊണ്ട് ഭഗവാനെ, സേവന മന്ത്രാക്ഷരം ചേർത്തു തന്നാലും.

> ▶ അനശ്വരനാകുവാനുള്ള അനുഗ്രഹം

Summarised Overview

ഹനുമാനെ പ്രതിപാദ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് ഇടശ്ശേരി രചിച്ച കവിതകളാണ് 'മാവിൻചുവട്ടിലെ നാടകം', 'ലവണാസുരവധത്തിലെ ഹനുമാൻ', 'ഹനുമത് സേവ തുഞ്ചൻ പറമ്പിൽ' എന്നിവ. രാമായണ വായനയിൽ നിന്നുള്ള പ്രചോദനം ഇടശ്ശേരിയുടെ കവിതകളിൽ ആകെ കാണാം. തുഞ്ചൻ ദിനാഘോഷത്തിന് വായിക്കാനാണ് 'ഹനുമത് സേവ തുഞ്ചൻ പറമ്പിൽ' എന്ന ഈ കവിത ഇടശ്ശേരി എഴുതിയത്. എഴുത്തച്ഛനോടും ശ്രീരാമദാസനായ ഹനുമാനോടുമുള്ള

ബഹുമാനവും ഭക്തിയും ഈ കവിതയിൽ പ്രകടമാണ്. രണ്ട് കർമ്മയോഗികളെ ഒരേസമയം ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് നടത്തുന്ന പൂജയായാണ് ഈ കവിത അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കവി എഴുത്തച്ഛനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെയും ഓർക്കുന്നതോടൊപ്പം ഹനുമാനെയും സ്മരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛനെയും ഹനുമാനെയും മാറിമാറി സ്തുതിക്കുകയും അവരുടെ മാഹാത്മ്യങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഹനുമാന്റെയും എഴുത്തച്ഛന്റെയും ഗുണഗണങ്ങൾ വിസ്തരിച്ച് എഴുതിയ കവിതയാണ് 'ഹനുമത് സേവ തുഞ്ചൻപറമ്പിൽ'. എഴുത്തച്ഛൻ കവിതകളുടെ ലാവണ്യാനുഭവത്തെ കവി മനോഹരമായി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്ദേശഹരൻ എന്ന നിലയിലുള്ള ഹനുമാന്റെ വീര്യത്തെയും കവിത വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഹനുമാനെ സ്തുതിച്ചാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. തുഞ്ചൻപറമ്പിലെ തണലിൽ ഇരുന്ന് ഇളനീർ കുടിച്ച് ക്ഷീണം മാറ്റുവാൻ ഹനുമാനെ കവി ക്ഷണിക്കുന്നു. പിന്നീട് എഴുത്തച്ഛൻ സ്മരണയിലേക്ക് കവി കടക്കുന്നു. ഹനുമാന്റെ ചരിത്രം ആദ്യമായി കേട്ടത് എഴുത്തച്ഛന്റെ തൂലികയിലൂടെയാണ്. കിളിപ്പാട്ടും ഇവിടെ സൂചിതമാകുന്നുണ്ട്. ഹനുമാന്റെ ഉന്നതമായ സ്വരൂപത്തെ കുറിച്ച് ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് കേവലം സ്വർഗ്ഗ പ്രാപ്തിയ്ക്കായല്ല, ചിരഞ്ജീവി ആകാനാണെന്നും അതിനായി അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിച്ചാണ് കവിത അവസാനിക്കുന്നത്. എഴുത്തച്ഛനും രാമദാസനായ ഹനുമാനും – രണ്ടു കർമ്മയോഗികളുടെ ഗുണങ്ങൾ വിസ്തരിച്ചു പറയുന്ന കവിത എഴുത്തച്ഛന്റെ കാവ്യശൈലിയുടെ ലാവണ്യാനുഭവത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതാണ് എന്ന നിലയിലും പ്രസക്തമാകുന്നു.

3. കന്നിക്കൊയ്ത്ത്

വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ

Learning Outcomes

- വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- നവകാല്പനിക കവിതയുടെ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിയുന്നു
- കന്നിക്കൊയ്ത്ത് എന്ന കവിതയുടെ രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

ചങ്ങമ്പുഴയും ഇടശ്ശേരിയും പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരും കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങിയ 1930കളിൽ തന്നെയാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയും കാവ്യരംഗത്ത് പ്രവേശിച്ചത്. അക്കാലത്തെ പല കവികളും ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയുടെ അനുകർത്താക്കളായിരുന്നു. എന്നാൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന കാവ്യധാരകളെയും കവിതാ മാതൃകകളെയും കാവ്യസങ്കൽപ്പങ്ങളെയും അനുകരിക്കാനോ അതേപടി അംഗീകരിക്കാനോ കൂട്ടാക്കാതെ തനതായ ഒരു കാവ്യമാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ച് മുന്നേറുകയായിരുന്നു വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ.

കാവ്യഭാഷ, ജീവിതദർശനം, അനുഭൂതിപ്രപഞ്ചം എന്നിവയിൽ സ്വന്തമായ ഒരു മേഖല അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ചു. പൂർവകാലകവിതയുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കാതെ തന്നെ, മൗലികത

യോടുകൂടി പുതുമകൾ ആവിഷ്കരിക്കാൻ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രദ്ധിച്ചു. ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയിലെ അതിഭാവുകത്വം, മാധുര്യപക്ഷപാതം, അതിവൈകാരികത മുതലായവയെ തീർത്തും ഒഴിവാക്കി. തുടുവെള്ളാമ്പൽ പൊയ്കയല്ല ജീവിതത്തിന്റെ കടലാണ് തന്റെ കവിതയുടെ മഷിപ്പാത്രം എന്ന് കവി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കടൽകാക്കകളുടെ അവതാരികയിൽ പി. ഏ. വാര്യർ വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയെ 'എല്ലുറപ്പുള്ള കവിത' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഓണപ്പാട്ടുകാരു'ടെ അവതാരികയിൽ എം. എൻ. വിജയൻ 'കാച്ചിക്കുറുക്കിയകവിത' എന്നാണ് വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ഈ രണ്ടു വിശേഷണങ്ങളും വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയുടെ ഭാവരൂപപരമായ തനിമ വിളിച്ചോതുന്നു.

ഒരു റൊമാന്റിക് റിയലിസ്റ്റിക്കായി വിലയിരുത്തപ്പെടുന്ന വൈലോപ്പിള്ളിയിൽ ക്ലാസിക് പാരമ്പര്യവും ചിലസന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രകടമാണ്. സംസ്കൃതപദാവലിയും സമസ്തപദങ്ങളും പല കവിതകളിലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാക്യരചനാപരമായും പദപരമായും താളപരമായും എഴുത്തച്ഛന്റെയും കുമാരനാശാന്റെയും ശൈലിയോടാണ് അടുത്തു നിൽക്കുന്നതെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

Keywords

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കാവ്യജീവിതം-കാവ്യ ബിംബങ്ങൾ-രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ-മനുഷ്യസ്നേഹവും ജീവിതനൈരന്ത്യതാബോധവും

Discussion

- വൈയക്തികതയും സാമൂഹിക ബോധവും

ഉദാരവും വിശാലവും സാർവ്വദേശീയവുമായ ഒരു വീക്ഷണത്തിൽ അടിയുറച്ചതാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ജീവിത ദർശനം. അധ്വാനത്തെ സൗന്ദര്യാധിഷ്ഠാനമായി കാണുന്ന ഒരു ദർശനത്തിലൂന്നിയതാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കാവ്യസങ്കല്പം. സമഗ്രതാബോധം, സാമൂഹിക ബോധം തുടങ്ങിയവ കവിദർശനത്തിന്റെ പ്രമുഖാംശങ്ങളാണെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ നന്മ ആത്യന്തികലക്ഷ്യമായി കരുതിയ കവിയാണ് അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ വാടാത്ത ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം ഉണ്ടെങ്കിലും ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്കുനേരെ കവി കണ്ണടയ്ക്കുന്നില്ല.

മനുഷ്യനും മനുഷ്യത്വവും അജയ്യമാണെന്ന ബോധം വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളുടെ അന്തർധാരയാണ്. 'മലതുരക്കൽ', 'പന്തങ്ങൾ', 'ജലസേചനം', 'കേരള കവി' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മഹത്വം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നവയാണ്. മനുഷ്യന്റെ പൗരുഷത്തെയും കർമ്മവീര്യത്തെയും ശാസ്ത്രവികാസത്തിന്റെ പിന്തുണയോടുകൂടിയ നവയുഗസംസ്കാരത്തെയും വൈലോപ്പിള്ളി പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉയിരിൻ കൊലക്കുടുക്കാക്കാവും കയറിനെ ഊഞ്ഞാലാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് കവി സങ്കല്പിക്കുന്നത് മനുഷ്യത്വത്തിലുള്ള വിശ്വാസം കൊ

> ▶ മനുഷ്യനും മനുഷ്യത്വവും

ണ്ടാണ്. ചരിത്രബോധത്തിന്റെയും ശാസ്ത്രീയതയുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിതത്തെ യുക്തിഭദ്രമായി വൈലോപ്പിള്ളി ചിത്രീകരിച്ചു.

ഏതു വിഷയത്തിന്റെയും വിരുദ്ധമായ രണ്ടു തലങ്ങൾ കാണാൻ വൈലോപ്പിള്ളിക്ക് സാധിച്ചിരുന്നു. പുള്ളിമാനിന്റെപുറകെ പുലിയെയും വസന്തവായുവിൽ വസൂരി രോഗാണുക്കളെയും കാണാതിരിക്കാൻ എനിക്ക് സാധ്യമല്ല എന്ന് 'വിത്തും കൈക്കോട്ടും' എന്ന കവിതയുടെ ആമുഖത്തിൽ കവി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചഘടനയിലടങ്ങിയിട്ടുള്ള വൈരുദ്ധ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള യാഥാർത്ഥ്യബോധം വൈലോപ്പിള്ളിക്കുണ്ട്. വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയുടെ ഏറ്റവും വലിയ സവിശേഷതയായി പറയപ്പെടുന്നത് അതിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന മനുഷ്യസ്നേഹമാണ്. ഒറ്റയൊറ്റയായി കാണുന്ന ആകുലതകളെ പറ്റി വിലപിക്കാതെ ഏക ജീവിതാനശ്വരഗാനം ആലപിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും പുരുഷായുസ്സുകൾ വെണ്ണീറായും പുകയായും മണ്ണായും പൊലിഞ്ഞുപോയാലും പുത്തൻ തലമുറകൾ ഏന്തുന്ന പുതിയ പന്തങ്ങൾ പൊലിമയോടെ ഇവിടെയെങ്ങും എന്നും ജ്വലിക്കുമെന്നും ആ ചൂടും വെളിച്ചവും നവയുഗങ്ങളുടെ പൂന്തോപ്പുകൾ വിരിയിക്കുമെന്നും സ്വപ്നം കാണുകയും ചെയ്ത കവിയാണ് അദ്ദേഹം. വൈയക്തിക ദുഃഖത്തിൽ ആണ്ടിരിക്കാതെ ജീവിതത്തെ അതിന്റെ വിശാല അർത്ഥത്തിൽ വീക്ഷിക്കുവാൻ കവി പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

> ▶ മനുഷ്യസ്നേഹവും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസവും

വരികൾ

"പൊന്നുഷസ്സിന്റെ കൊയ്ത്തിൽനിന്നൂരി

....

ശുഭ്രമേഘ പരമ്പര പോലെ"

ആശയവിശദീകരണം

പൊന്നുഷസ്സ്	=	പൊൻപുലരി
ചിന്നിയ	=	ചിതറിയ
പുഞ്ച	=	കൃഷിസ്ഥലം
ഭൂവിൽ	=	ഭൂമിയിൽ
പരമ്പര	=	തുടർച്ച
കൊയ്ത്തുകാർ	=	കൃഷിപ്പണിക്കാർ

അർത്ഥവിശദീകരണം

കന്നിക്കൊയ്ത്തിനായി രാവിലെ പാടത്തെത്തിയ കർഷകരെയാണ് കാവ്യാരംഭത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ചുവപ്പും മഞ്ഞയുമായ പ്രഭാത രശ്മികൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന പാടത്ത് കൊയ്ത്തുകാർ ജോലിക്കായി നിരന്നു. ഇവിടെ കവി കൃഷിസ്ഥലത്തെ ഗ്രാമീണ ജീവിതകഥയുടെ പ്രദർശനശാലയായി കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അടുത്തതായി കൊയ്ത്തുകാരുടെ വസ്ത്രധാരണത്തെയും അംഗചലനങ്ങളെയും വിവരിക്കുന്നു. കെട്ടിയ മുടി ഒരു തുണി കൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞും ഉടുത്തിരിക്കുന്ന വസ്ത്രം ഒരു വശത്തേക്ക് കുത്തിയും ഒന്നിച്ച് ഒരേപോലെ പാടത്ത് നിന്ന് കർഷകർ കൃഷിചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചു. പുലർകാലത്തെ ചുവന്നനിറത്തിലുള്ള

ആകാശത്ത് വെളുത്തമേഘങ്ങൾ നിരക്കുന്നത് പോലെയായിരുന്നു കൊയ്ത്തുകാർ പാടത്ത് നിരന്നുനിന്നത് എന്ന് കവിവാക്യം. കന്നിപ്പാടത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രദർശനശാലയായി കവി കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കർഷകരുടെ ദിനചര്യയിലേക്കാണ് കവി നമ്മെ കൂട്ടികൊണ്ടു പോകുന്നത്. ചുവന്നനിറമുള്ള ആകാശത്തിലെ വെളുത്ത മേഘങ്ങളായി കൊയ്ത്തുകാരെ കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. നേരം പുലരുമ്പോൾ ത്തന്നെ കൃഷിയിടങ്ങളിൽ അവർ പണിയെടുക്കുന്നു എന്ന് സാരം.

▶ കന്നിപ്പാടം ജീവിതത്തിന്റെ പ്രദർശനശാല

വരികൾ

"ആകെ നേർവഴി പാലിപ്പിനാരും

....

പാരമുണ്ടു പയ്യാരങ്ങൾ ചൊൽവാൻ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പാരം	=	വളരെ, ഏറ്റവും, അങ്ങേയറ്റം
ചൊൽവാൻ	=	ചൊല്ലുക
ചേറ്റിൽ	=	ചേറിൽ
മണിക്കതിർ	=	നല്ല കതിർ
പയ്യാരം	=	നർമ്മ സംഭാഷണങ്ങൾ

ആശയവിശദീകരണം

പണിക്കാർ തമ്മിൽ കൊയ്യുന്നതിനെ പറ്റി നടത്തുന്ന സംഭാഷണങ്ങളാണ് അടുത്തതായി പറയുന്നത്. എല്ലാവരും നിരന്ന വരിയായി നിന്നു കൊയ്യുക അല്ലാതെ ആനയെ പോലെ കയറി കൊയ്യരുത്, താഴ്ത്തി കൊയ്യണം, തണ്ടുകൾ ചേറ്റിൽപൂഴ്ത്തി തള്ളരുത്, നെല്ല് പൊന്നാണ്, കൊച്ചു പെണ്ണേ നീ തത്തയെപ്പോലെ മണിക്കതിർ മാത്രം കൊത്തി വെച്ചാൽ പോരാ, കൊയ്യുവാൻ ആണോ നീ വന്നത് അതോ മീനിനെ പിടിക്കാനോ, ചുമ്മാ നാക്കുനീട്ടി സംസാരിച്ചാൽ മാത്രം പോര ജോലി എടുക്കണം, ചുരുട്ടു കെട്ടാൻ കൈവിരുതുണ്ടോ അതോ നിനക്ക് തലേക്കെട്ട് മാത്രമേ നന്നായി അറിയുകയുള്ളോ എന്നിങ്ങനെ നന്നായി ചെങ്കതിർ കൊയ്തെടുക്കുന്നതിനോടൊപ്പം കൊയ്ത്തുകാർ തമ്മിൽപറഞ്ഞു. കൊയ്ത്തു പാട്ട് പാടുവാൻ അവർ മുതിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഗ്രാമവാർത്തകൾ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നതിലാണ് അവരുടെ ശ്രദ്ധ. കർഷകരുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങി അവരുടെ ഒരുദിവസത്തെ പകർത്തുകയാണ് കവി. അവർ പരസ്പരം നടത്തുന്ന നർമ്മസംഭാഷണങ്ങളും തൊഴിലിനെക്കുറിച്ച് പകർന്നു നൽകുന്ന അറിവുകളും കവി ഈ വരികളിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

▶ നർമ്മഭാഷണങ്ങളും അധ്വാനഭാരവും

വരികൾ

"തെങ്ങണിത്തണലാർന്നിവർ തീരത്ത്

....

പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിയുടെയാട്ടം"

അർത്ഥവിശദീകരണം

നിത്യം	=	എപ്പോഴും
മൃത്യു	=	മരണം
ആട്ടം	=	നൃത്തം
കൈവിരുത്	=	ശേഷി
പോരും	=	മതിയാകും
ചെങ്കതിർ	=	ചുവന്ന കതിർ
അറിയുക	=	മുറിക്കുക
പേശുന്നു	=	സംസാരിക്കുന്നു

ആശയവിശദീകരണം

കർഷകരുടെ തൊഴിലിടത്തിൽ നിന്നും കവി അവരുടെ ജീവിതയിടങ്ങളിലേക്ക് കടന്നു ചെല്ലുന്നു. തെങ്ങിൻതോപ്പുകളുടെ തണലാർന്ന തീരഗ്രാമത്തിലാണവർ താമസിക്കുന്നത്. അവർക്കുമുന്നിൽ കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞ് വൈക്കോൽകരിച്ച പാടം നീണ്ടുനിവർന്നു കിടക്കുന്നു. കരിഞ്ഞപാടത്ത് വിത്തിറക്കി വീണ്ടും കൃഷി ചെയ്തു വിളവെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കവി കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞ പാടത്തെ ജീവിതമാകുന്ന പാടമായി കൽപ്പിക്കുന്നു. ഒപ്പം മഹത്തായ ജീവിത സത്യത്തെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുഃഖത്തിന്റെ കെട്ടുപാടുകൾ ഉള്ളിലുള്ളപ്പോഴും തെളിഞ്ഞ മനസ്സോടെ ജീവിതം നയിക്കുകയാണ് അവർ. രോഗവും പട്ടിണിയുമാകുന്ന ചാഴികൾ അവരുടെ ചോര ഊറ്റിക്കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജീവിതം മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്ന പ്രതിസന്ധികളെ മുഴുവൻ അവർ തരണം ചെയ്ത് മുന്നോട്ട് പോകുന്നു. വൈക്കോൽ കരിച്ച പാടം കർഷകരുടെ കഷ്ടത നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ്.

▶ മൃത്യു കൊയ്യുന്ന പാടമാണ് ജീവിതം

വരികൾ

"കന്യ പെറ്റുപോൽ മറ്റൊരു ബാല-പെണ്ണിനെ

....

ആ മുളങ്കിളി പാടില്ല മേലിൽ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ആകുലം	=	ദുഃഖം
കന്യ	=	കന്യക
പ്രേയാൻ	=	പ്രിയപ്പെട്ടവൻ, കാമി
കോൾമയിർകൊള്ളുക	=	കുളിർമകൊള്ളുക
മേലിൽ	=	ഒരിക്കലും
പുത്തൻ	=	പുതിയത്
വെള്ളിമീൻ	=	ശുകനക്ഷത്രം
നേരമ്പോക്ക്	=	സമയം കളയൽ
മർത്യൻ	=	മനുഷ്യൻ
മാനസം	=	മനസ്സ്
മുത്തി	=	വൃദ്ധ

നേരം	=	സമയം
ചുങ്ങിയ	=	ചുളുങ്ങിയ
നാരി	=	സ്ത്രീ
അന്യായം	=	ന്യായമല്ലാത്തത്
തന്മെയ്	=	തന്റെ ശരീരം

ആശയവിശദീകരണം

കൊയ്ത്തുകാർ ഗ്രാമ വാർത്തകൾ പരസ്പരം കൈമാറുന്നു. കന്യയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതും, തൂങ്ങിമരണവും, അമ്മയെ തല്ലുന്ന അഭ്യസ്തവിദ്യനായ പുത്രനും അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ കടന്നു വരുന്നു. ഏറെ പ്രാചീനമാണ് ഈ കഥകളെങ്കിലും ഇന്നും അവ ക്ക് പുതുമ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മനുഷ്യരുടെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവങ്ങളിലേക്കാണ് കവി ഇറങ്ങി ചെല്ലുന്നത്. നാട്ടുവർത്താനത്തിലൂടെയും നേരമ്പോക്കിലൂടെയും അവർ തങ്ങളുടെ കഠിനമായ ജീവിത ദുഃഖത്തെ മറികടക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രാമീണരുടെ കണ്ണീരിന് അധ്വാനത്തിന്റെ ഉപ്പുണ്ട്. കൊടിയ ദുഃഖത്തിലും ധീരമായി അവർ ജീവിതത്തെ നേരിടുന്നു. മർത്ത്യന് ജീവിതദുഃഖങ്ങൾ പകർന്നു നൽകിക്കൊണ്ട് കാലം അതിന്റെ പ്രയാണം തുടരുന്നു എന്ന് കവി പറയുന്നതാണ് സന്ദർഭം.

> ▶ കൊടിയ ദുഃഖത്തിലും ധീരമായി ജീവിതത്തെ നേരിടുന്നവർ

ഒരു കർഷക സ്ത്രീയുടെ ജീവിതം വർണ്ണിക്കുകയാണ് അടുത്തതായി കവി. ഒരിക്കൽ ഊർജ്ജസ്വലയായി കന്നിപ്പാടത്ത് തിളങ്ങിയ അവൾ ഇന്ന് ജീവിതഭാരം കൊണ്ട് കൂനിപ്പോയിരിക്കുന്നു. പണ്ട് ഉണ്ണിയാർച്ചയെ പോലെ വീര്യത്തോടെ കന്നിപ്പാടത്ത് കൊയ്ത്തിന് ഇറങ്ങിയിരുന്ന അവൾക്ക് ഇപ്പോൾ ഒരു നെൽക്കതിർ കുനിഞ്ഞെടുക്കാൻ തന്നെ ക്ലേശമാണ്. എന്തോ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് മാറി നിൽക്കുന്ന അവൾ പണ്ട് ഗ്രാമസംഗീതകിന്നരൻ താലി കെട്ടിയവളാണ്, അതായത് നല്ലൊരു നാടൻപാട്ടുകാരിയായിരുന്നു. പാടം കോൾമയിർ കൊള്ളുകയും തെങ്ങ് അതിന്റെ ഓലപ്പാളിയാൽ ചലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിനൊപ്പം ഇവൾ വീര്യം തുളുമ്പുന്ന വടക്കൻ പാട്ടുകൾ പാടിയിരുന്നു. കുടുംബ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് അടിപ്പെട്ടും ജോലി ചെയ്തും ദുഃഖങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിച്ചും അവളുടെ ചോരനീർവറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ശരീരം നാലും കൂട്ടി മുറുക്കിയ തമ്പലംപോലെ ആയിരിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽ കിന്നാരം പാടിയിരുന്ന അവൾ ഇന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടവളായി ദുഃഖങ്ങളോട് മല്ലിടുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ കഠിനാനുഭവങ്ങൾ അവളെ ഭ്രാന്തിയാക്കി മാറ്റി. തന്നെ തടിയിൽ തളച്ചിരുന്ന ചങ്ങലയുടെ പരിഹാസകിലുക്കത്തിനിടയ്ക്ക് അവൾ തന്റെ പാട്ടുകൾ പാടി അവസാനിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് അവളുടെ മതിഭ്രമത്തിന് ഭേദം വന്നുവെങ്കിലും അവൾക്ക് ഇനി ഒരിക്കലും പഴയതുപോലെ പാടാനാകില്ല. ഗ്രാമീണ കർഷകരുടെ ജീവിതദുരന്തത്തിന്റെ ഒരു യഥാർത്ഥ ചിത്രമാണ് ഈ സ്ത്രീയുടെ ദുഃഖകഥയിലൂടെ കവി അവതരിപ്പിച്ചത്.

> ▶ ഗ്രാമീണ കർഷകസ്ത്രീകളുടെ ജീവിതം

വരികൾ

"എന്തിനേറെ ഈ കൊയ്‌വതിൽ ആരെ

....

ഗായകനിവൻ കൂടെയുണ്ടാമോ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ചൊൽവൂ	=	പറയുന്നു
ഏറെ	=	അധികം
കന്നി നെല്ല്	=	ഇളം നെല്ല്
ഗായകൻ	=	പാട്ടുകാരൻ
പ്രഹരം	=	അടി
കാമിനി	=	പ്രണയിനി
കിന്നരൻ	=	വിരൂപി

ആശയവിശദീകരണം

അടുത്തതായി കവി തന്റെ മനംകവർന്ന സുന്ദരിയായ മറ്റൊരു കന്യകയുടെ കാര്യം സ്മരിക്കുന്നു. കൊയ്ത്തുകാരികളിൽ ഒരുവൾ തന്റെ ഓമലാളാണെന്ന് മനസ്സ് ചൊല്ലുന്നു. ഒരുവളുടെ കണ്ണുകൾ ഇടയ്ക്കിടെ എന്നെ നോക്കുന്നുണ്ട്. പണ്ട് എന്നിൽ കിനാവുകൾ പാകി, പാട്ടിന് ചിറകുകൾ ഏകി, കൗമാരശോഭ പൊൻമൊട്ടിട്ടു നിന്ന ഒരുവളെ ആരോ വിവാഹം കഴിച്ച് മറ്റൊരു നാട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. വിവാഹിതകളായി മറ്റു ദേശങ്ങളിലേക്ക് പോയവർ പോലും കുറെ കാലം കഴിയുമ്പോൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക്, കൊയ്ത്തുകാലത്ത് നാട്ടിലും വീട്ടിലും തിരിച്ചെത്തി കൊയ്യുവാൻ കൂടുന്നത് പതിവാണ്. തന്റെ പഴയ കാമിനിയും അതുപോലെ ഇപ്പോഴോ മറ്റെപ്പോഴെങ്കിലുമോ എത്തിച്ചേരാം. ജീവിതത്തിന്റെ കഠിന പ്രഹരങ്ങളേറ്റ് മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും മാർദ്ദവം നഷ്ടപ്പെട്ടു, എങ്കിലും കൊയ്ത്തു പാടത്ത് ഫലിതം പറയത്തക്കവണ്ണം ധീരമായി ഇരുന്നേക്കാം അവളുടെ മനസ്സ്. എന്നാൽ അന്ന് ആ മഹാധൈര്യത്തിന്റെ മഹത്വം പാടി പുകഴ്ത്തുവാൻ ഗായകനായ ഞാൻ കൂടെയുണ്ടാകുമോ എന്ന് കവി സംശയിക്കുന്നു.

▶ മനം കവർന്ന സുന്ദരിയെ ഓർക്കുന്നു

വരികൾ

"കന്നിനെല്ലിനെയോമനിച്ചെത്തി

....

ഏകജീവിതാനശ്വരഗാനം"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിജിഗീഷു	=	യോദ്ധാവ്, എതിരാളി, ജയിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന
നാകം	=	ആകാശം, സ്വർഗം
ചിത്തം	=	മനസ്
ഏകം	=	ഒന്ന്
അനശ്വരം	=	നാശമില്ലാത്തത്
മൃത്യു	=	മരണം
കന്നി	=	ആദ്യത്തേത്, മലയാളത്തിലെ ഒരു മാസം

മിഴി	=	കണ്ണ്
ഗായകൻ	=	പാട്ടുകാരൻ
ഉജ്ജ്വലം	=	തെളിമ, വെണ്മ
ഭിന്നമല്ല	=	ഭേദമില്ല, വ്യത്യസ്തമല്ല
കുതുകം	=	താത്പര്യം, ആഗ്രഹം, ജിജ്ഞാസ, സന്തോഷം

ആശയവിശദീകരണം

ജീവിതം കരുണയില്ലാതെ തല്ലിത്തകർക്കുകയും മരണത്തിന് വിളവെടുക്കാനായി വെച്ച് നീട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. കൊടിയ ദാരിദ്ര്യത്തിനു നടുവിലും പത്തിരട്ടിയായി വിളവെടുക്കുവാനായി കുറച്ച് വിത്ത് സൂക്ഷിക്കുക കർഷകരുടെ രീതിയാണ്. ജീവിതവും അങ്ങനെ തന്നെ. കന്നിക്കൊയ്ത്തിനായി ആദ്യം ഈ മണ്ണിൽ നട്ട വിത്തുകൾ പൊന്നലയലച്ചെത്തി എത്രയോ കൊയ്ത്തുപാടത്തിൽ വിളയായി കൊയ്തെടുക്കപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ മരണത്താൽ അറുത്തെടുക്കപ്പെടുമ്പോഴും ജീവിതം അതിന്റെ തുടർച്ചയായി സന്താനപരമ്പരയെ സ്ഥാപിച്ചു പോകുന്നു. വയലിൽ വിത്ത് വിതയ്ക്കുന്നത് കൊയ്തെടുക്കാനാണെന്നും ജീവിതം അതിന്റെ വിത്തു വിതയ്ക്കുകയും മരണം കൊയ്തെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നും കവി പറയുന്നു.

▶ കവിയുടെ ജീവിത ദർശനം

മരണം തൊട്ടുമുമ്പിലുള്ളപ്പോൾ പോലും ജീവിതത്തെ മനുഷ്യൻ കൊതിയോടെ വാരിപ്പുണരുന്നു. കന്നിപ്പാടത്ത് സ്വർഗ്ഗം തീർത്ത് ഓടി നടന്ന കന്യക കണ്ണീർ ചാലിൽ മണ്ണടിഞ്ഞാലും അവളുടെ പിൻതലമുറ എന്നും കന്നിപ്പാടത്ത് കൊയ്ത്തിന് എത്തുമെന്ന് കവി വിശ്വസിക്കുന്നു. കൊയ്ത്തുപാട്ട് പാടാനും സ്നേഹിക്കാനും ഒരു കവിയും കാമുകിയും എന്നും ഉണ്ടാകും എന്ന പൊരുളാണ് ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തിന് ശക്തി പകരുന്നത്. യുക്തിയിലൂടെ ചിന്തിച്ച് അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും മനസ്സിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ഈ ജീവിത തുടർച്ചയുടെ ബോധം ഗ്രാമീണ ജനങ്ങൾക്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ദുഃഖാധിക്യത്തിലും സഹജമായ നർമ്മരസം വിടാതെ ദുഃഖത്തെ അവർ ചെറുത്തത്.

▶ ഗ്രാമീണജനത

ഇന്നലത്തെ കന്നിപ്പാടത്ത് കൊയ്തവർ വീണു മണ്ണടിയുന്നതും വളത്തിൽ ഇന്ന് കന്നിക്കതിർ വിളയുന്നതും നാളെ അത് കൊയ്യാനാളെത്തുന്നതും കാണുന്ന ത്രികാലദർശനശക്തി കവിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. വ്യക്തി മൃത്യുവിന് സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിന്റെ കൊടിപ്പടം താഴ്ത്താൻ കഴിയുകയില്ല. മൃത്യു എത്ര അജയ്യനായ വിജിഗീഷുവായിരുന്നാലും.

▶ മൃത്യുവിന് ജീവിതത്തിന്റെ കൊടിപ്പടം താഴ്ത്തുവാൻ കഴിയില്ല

തലമുറകൾ നശിച്ചാലും ജീവിതം അവസാനിക്കാതെ ആദിമുതൽ വർദ്ധിച്ച് മുന്നോട്ടു പോകുന്നു. ഒരാൾ മരിക്കുമ്പോൾ അതിനെ മരണമായി കാണാതിരിക്കുകയും ജീവിതത്തിന്റെ തുടർച്ചയായി കാണുകയും വേണം. എന്നും ഒറ്റയായ ദുഃഖങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ മരണങ്ങളെ വേദനയോടെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിന് പകരം ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രസാഹചര്യത്തിൽ നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യന് ദുഃഖം, സുഖമായി തീരുന്നു എന്നാണ് കവി വിവരിക്കുന്നത്.

▶ മരണവും ദുഖവും

മൃത്യുവിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ പ്രഭാപൂർണ്ണമായിത്തീരുന്ന ജീവിതം തന്നെയാണ് 'കന്നിക്കൊയ്ത്തി'ലേയും പ്രമേയം. കാല്പനികമായ അതിവൈകാരികത ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട് വൈഷ്ണികമായ സന്തുലിത

ത്വത്തോടെ ജീവിതത്തെ നോക്കിക്കാണുന്ന കവി ജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സഹായഭാവത്തെ കണ്ടെത്തുന്നു. കാലബദ്ധമായ വ്യക്തിജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണികതയെ അനിഷേധ്യമായ യാഥാർത്ഥ്യമായി അംഗീകരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം കാലത്തിന്റെ തല്ലുകൾ ഏൽക്കുമ്പോഴും നേരംപോക്കു പറയാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ധീരത തിരിച്ചറിയുന്നു. ദുരന്തത്തിൽ കലാശിക്കുന്ന വ്യക്തിജീവിതങ്ങൾക്കപ്പുറമായി മരണത്തെ അതിവർത്തിക്കുന്ന ജീവിത മഹാപ്രവാഹത്തെ കണ്ടെത്തി, അതിൽ ഊറ്റം കൊള്ളുന്നു. വിശദാംശങ്ങളിൽ വൈഭിന്യം പുലർത്തുമ്പോഴും ജീവിതം എവിടെയും എക്കാലത്തും ഒന്നാണ് എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ആ പ്രവാഹത്തിനൊരു നൈരന്തര്യമുണ്ട്. ഈ അനുസ്യൂതമായ ജീവിത പ്രവാഹമാണ് മരണത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നത് എന്ന് ഡി. ബെഞ്ചമിൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. 'ഹാ! വിജിഗീഷു മൃത്യുവിന്നാമോ ജീവിതത്തിന്റെ കൊടിപ്പടം താഴ്ത്താൻ' എന്ന് കവി പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ ജീവിതമെന്ന മഹാ പ്രവാഹത്തെയാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

▶ മൃത്യുവിന്റെ സാന്നിധ്യം

Summarised Overview

വ്യക്തിപരത, സാമൂഹികത, മൃത്യു തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചുള്ള വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ തനതായ വീക്ഷണത്തെ വ്യക്തമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കവിതയാണ് 'കന്നിക്കൊയ്ത്ത്'. കൃഷിഭൂമിയോടും അവിടെ വിയർപ്പൊഴുക്കി പണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളികളോടും അവരുടെ അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമായി മുളച്ചു വളരുന്ന കാർഷികവിളകളോടും വൈലോപ്പിള്ളിക്കുള്ള ബന്ധം 'കന്നിക്കൊയ്ത്ത്' വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കൃഷിപ്പാടവും അവിടുത്തെ കർഷകരും കവിയുടെ സർഗാത്മക ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അധ്വാനം കൈമുതലായുള്ള കീഴാള വർഗ്ഗത്തിന്റെ ആത്മശുദ്ധിയും അവരുടെ അധ്വാനത്തിന്റെ മഹത്വവും വൈലോപ്പിള്ളിയെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. സമഗ്രമായ ജീവിതാവബോധത്തോടെ, ജീവിതത്തിന്റെ അനുസ്യൂതിയെക്കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവോടെ മുന്നേറുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന സന്ദേശം കവിത പകർന്നു നൽകുന്നു. വ്യക്തിപരമായ ദുഃഖങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യാകുലപ്പെടാതെ ഏകജീവിതാനശ്വരഗാനം കൗതുകത്തോടെ ആലപിക്കാൻ കവി ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഫലമാണ് മൃത്യു എന്നും മൃത്യുവിൽ നിന്നാണ് ജീവിതത്തിന്റെ വിത്തുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും അതുകൊണ്ട് മൃത്യു ദുഃഖിക്കാൻ ഉള്ളതല്ല എന്നും ജീവിതത്തിന്റെ അന്തിമമായ സമാഹരണമാണ് മരണമെന്നും ഉള്ള ആശയത്തിലേക്ക് വൈലോപ്പിള്ളി എത്തിച്ചേരുന്നു.

ഈ കവിതയുടെ ഭാവവികാസത്തിന് ഏഴു തലങ്ങൾ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു കവി. ആദ്യത്തെ രണ്ടിരടിയിൽ ഗ്രാമജീവിത കഥാനാടകവേദിയായ പുഞ്ചപ്പാടം പൊന്നുഷസ്സിന്റെ കൊയ്ത്തിൽ നിന്നൂരി ചിന്നിക്കിടക്കുന്ന കതിരുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അവതീർണ്ണമാകുന്നു. കൊയ്ത്തുപാടം ജീവിതത്തിന്റെ ബിംബമാണെന്ന് സൂചന, ആദ്യവരികളിൽ നിന്നുതന്നെ ലഭിക്കുന്നു. ഓരോ ഈരടിയിലും കവിത നിറയ്ക്കാനും വർണ്ണനകളിൽ പരമാവധി ഔചിത്യം പാലിക്കാനുമുള്ള നിഷ്ഠ ഈ ചെറിയ കാവ്യഖണ്ഡത്തിലും കാണാം. കൊയ്ത്തുപാടത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലമായ ഉഷസ്സിനും കൊയ്ത്തിന്റെ അസംസ്കൃതമെങ്കിലും ഗ്രാമീണമായ ചാരുത അണിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ ചെറിയ ഭാഗം പാടത്തു നിരനിരയായി ഉത്സാഹത്തിമിർപ്പോടെ കൊയ്തുമുന്നേറുന്ന തൊഴിലാളിസ്ത്രീകളുടെ യഥാതഥ ചിത്രമാണ് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. ഒറ്റയൊറ്റ വ്യക്തികളുടെ മുഖത്തേക്ക് കവി വെളിച്ചം പായിക്കുന്നില്ല. അവർ വെറ്റില മുറുക്കി ഉന്മാദമോളം വെട്ടുന്ന അരിവാളുകളുമായി മുന്നേറുന്നു. ജീവിതമെന്ന മഹാ പ്രവാഹത്തെ അകലെ മാറിനിന്നു

കാണുന്നവർ ഈ ഉന്മാദമോളം വെട്ടുന്ന ഉത്സാഹത്തിമിർപ്പാവും കാണുക. അവിടെ വിഷാദത്തിന്റെ, ആലസ്യത്തിന്റെ ഭാവങ്ങൾ വേറിട്ടു കാണുക എളുപ്പമല്ല. കൊയ്ത്തരിവാളുകളുടെ കലമ്പലാണ് തുടർന്നു നാം കേൾക്കുന്നത്. കൊയ്ത്തുപാടത്തുനിന്നുയരുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ പരസ്പരം നല്കുന്ന, കൊയ്ത്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കൊയ്ത്തുകാരികളുടെ തന്നെ ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കവി മറ്റെന്തെങ്കിലും കൂടി ധ്വനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ? സാമുദായിക ജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ, കലപില ശബ്ദമല്ലേ അത്? എന്ന് ഡി. ബഞ്ചമിൻ ചോദിക്കുന്നുണ്ട്.

പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിയുടെയാട്ടം കൊയ്ത്തുപാടത്തവശേഷിക്കുന്ന കുറ്റികളും വയ്ക്കോലും ചുട്ടെരിച്ച ചാമ്പലിൽ നിന്നു ഏറെ ആരോഗ്യത്തോടെ തെഴുത്തുവരുന്ന ഞാറുപോലെ, അനേകമനേകം മരണങ്ങളുടെ ചാരത്തിൽ നിന്ന് തെഴുത്തുയരുന്ന പുതിയ തലമുറ. രോഗദാരിദ്ര്യങ്ങളുടെ ചാഴി അവരുടെ കരുത്ത് ഊറ്റിക്കളയുന്നു. പലപ്പോഴും. എങ്കിലും പ്രേമത്തിന്റെ പഞ്ചവർണ്ണക്കിളി ഹൃദയത്തിന്റെ കതിർകൊത്തി അവിടെ പാറി നടക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, വേദനയുടേയും യാതനകളുടേയും കൊടുംപായലിൻ മീതെ തെളിയുന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ തെളിനീരിൽ ഉത്സാഹത്തിന്റെ നെല്ലിപ്പൂന്തോട്ടം തഴയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതാണ് വൈലോപ്പിള്ളി കാണുന്ന ജീവിതം. ഇതു കാട്ടിത്തരുന്ന കവി പാടാനാവാതെ വെറും പയ്യാരം പറയുന്ന ആ കൊയ്ത്തുകാരികളുടെ അടുത്തേക്ക് നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. അവരുടെ പയ്യാരം പറച്ചിലിലൂടെ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന കഥകൾ ചിരപുരാതനങ്ങളാണ്. അവരുടെ മുൻതലമുറക്കാർ പറഞ്ഞതും ഇതേ തന്നെയാണ്. കൊയ്ത്തു പാടാത്ത് ഉത്സാഹത്തിമിർപ്പോടെ നിന്ന് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് തന്നെ, അനുരാഗ വായ്പോടെ കടാക്ഷിക്കുന്ന പെൺകിടാവിന്റെ ജീവിത ദുരിതം കവി കാണുന്നു.

ഓരോ കൊയ്ത്തു കഴിയുമ്പോഴും ഒത്തിരി വിത്തു കരുതി വയ്ക്കപ്പെടുന്നു; പത്തിരട്ടിയായി പൊൻവിളയിക്കാൻ വേണ്ടി ജീവിതം വിതറി മൃത്യു കൊയ്യുന്ന ഗ്രാമപ്പാടത്തു സംഭവിക്കുന്നതും അതുതന്നെ. ജീവിതത്തെ അനുസ്യൂതം നിലനിർത്താൻ വേണ്ടി പുതിയ സന്താന പരമ്പര ആവിർഭവിക്കുന്നു. മരണത്തിന്റെ ചാരത്തിൽ നിന്ന് പുതിയ ജീവിതം. ആ ജീവിതത്തിനാകട്ടെ മൗലികമായ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. നാളത്തെ ഗായകനായ കാമുകൻ ഇന്നത്തെ കവിയുടെ തന്നെ പ്രതിച്ഛായയാണ്. നാളെ അനുരാഗത്തിന്റെ കണ്ണേറോടെ കൊയ്യാനെത്തുന്ന തരുണി ഇന്നത്തെ കാമുകിയുടെ തുടർച്ചയാണ്.

ജീവിത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്കു നേരെ കണ്ണുകൾ തുറന്നു പിടിച്ച കവിയാണ് വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ. കാൽപ്പനിക ഭംഗിയിൽ അഭിരമിക്കാനല്ല, പുതിയ കാലത്തിന്റെ ചലനാത്മകതയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു കൊണ്ട് കവിത രചിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. വരികളുടേയും വാക്കുകളുടേയും തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പുലർത്തിയിരിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മത പോലും ആ നിലയിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. മനസ്സിക വ്യാപാരങ്ങളെയും ജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സഹായതയെയും അതിജീവന ശ്രമങ്ങളെയും അദ്ദേഹം കവിതയിൽ ആവിഷ്കരിച്ചു. അദ്ദേഹം രചിച്ച കന്നിക്കൊയ്ത്ത് മലയാളത്തിൽ ഒരു ഭാവുകത്വ പരിവർത്തനത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ച കവിതയാണെന്ന് പറയാം. ആധുനികമായ ജിവിതബോധത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കേരളീയനുഭവങ്ങളുടെ ആഴവും സങ്കീർണ്ണതയും അദ്ദേഹം കവിതകളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചു. കനവും കാതലുമുള്ള കവിതകളായിരുന്നു വൈലോപ്പിള്ളിയുടേത്. മൃത്യു ബോധം വൈലോപ്പിള്ളി കവിതകളുടെ പ്രധാന സവിശേഷതയാണ്. ജീവിതത്തെ പ്രകൃതിയുടെ ഭിന്നഭാവങ്ങളുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് വ്യഖ്യാനിക്കാനുള്ള ശ്രമം വൈലോപ്പിള്ളി കവിതകളുടെ മുഖമുദ്രയാണ്.

4. നിത്യമേഘം

അക്കിത്തം അച്യുതൻ നമ്പൂതിരി

Learning Outcomes

- മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളെ മുറുകെ പിടിക്കുന്ന ദർശനങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ധാർമികത വെളിവാക്കുന്ന അക്കിത്തം കവിതകളെ പരിചയപ്പെടുന്നു
- ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ പൈതൃകം അക്കിത്തം കവിതകളുടെ അന്തർധാരയായി വർത്തിക്കുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നു
- കാളിദാസകവിതയുടെ ആത്മസത്തയെ മനസ്സിലാക്കാൻ നിത്യമേഘമെന്ന കവിതയെ വിലയിരുത്തുന്നു
- ആധുനിക കവികൾക്കിടയിൽ മനുഷ്യജീവിത ധാർമ്മികതയുടെ പ്രസക്തി മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്ന അക്കിത്തം കവിതകളുടെ പ്രത്യേകതകൾ തിരിച്ചറിയുന്നു
- ഉദാരമാനവികതാബോധത്തിലധിഷ്ഠിതമായ അക്കിത്തത്തിന്റെ കാവ്യദർശനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നു

Background

വിശ്വമാനവികതയുടെ കാവ്യാദ്വൈതമായി അക്കിത്തം അച്യുതൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കൃതികൾ വിലയിരുത്താം. 'വെളിച്ചം ദുഃഖമാണുണ്ണീ.......' എന്ന വരികൾ ആധുനികതയുടെ പുതിയ ലോകത്തെ മലയാളിയ്ക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി. കൊടിയ ഭക്ഷ്യക്ഷാമത്തിന്റെ കാലത്ത് വിശന്നുമരിച്ച കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഓർത്തെഴുതിയതാണ്. ഭാവിപൗരനോടുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തലാണീ വരികൾ. ഇ.എം.എസ്സിന്റെയും വി.ടി യുടെയും സഹയാത്രികനായിരുന്നയാൾ നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിലെ അനാചാരങ്ങളെ തൂത്തുമാറ്റാൻ പരിശ്രമിച്ച ഒരാൾ, അനാചാരങ്ങളെ ചൂലെടുത്ത് അടിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ തല്ലിച്ചതച്ചയാൾ. ശാന്തിക്കാരനും തികഞ്ഞ വിശ്വാസിയും ആയിരിക്കുമ്പോഴും അക്കിത്തത്തിനു വേറിട്ട നിലപാടുണ്ടായിരുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ധൂർത്തിനെയും ശരിയില്ലായ്മകളെയും വിമർശിച്ചെഴുതിയതാണ് 'എന്റെയല്ലെന്റെയല്ലീക്കൊമ്പനാനകൾ'. പദപ്രയോഗം കൊണ്ട് മലയാളത്തിൽ സമാനതകൾ ഇല്ലാത്ത വരികൾ. 'ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസം' എന്ന കൃതി കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിനപ്പുറമുള്ള രാഷ്ട്രീയമാണ് സംസാരിച്ചത്. ചോര ചിതറുന്ന രാഷ്ട്രീയ കലാപങ്ങളെ കവിതയിലൂടെ നിശിതമായി അദ്ദേഹം വിമർശിച്ചു. ഇസങ്ങൾക്കു വഴങ്ങാത്ത വിശാല മാനവികതയായിരുന്നു അക്കിത്തത്തിന്റെ ആദ്യകാല കവിതകളുടെ സ്വഭാവം. ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ മറക്കാനുള്ള ശക്തിയെക്കുറിച്ചും കരയുന്ന മനുഷ്യന്റെ സഹജീവാനുകമ്പയെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം കവിതയിൽ തുറന്നു കാട്ടി. കാലത്തെ മാറ്റിമറിച്ച ചിന്തകളും ഭാവനകളുമുണ്ടായ നാട്ടിലാണ് അക്കിത്തം ജീവിച്ചത്.

നിരവധി ലോകതത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ ദർശിക്കാം. നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിലെ അനീതികൾ തുറന്നു കാട്ടിയ ഉണ്ണിനമ്പൂരി മാസികയുടെ പ്രസാധകനായി. കവിത കൊണ്ടാണ് അക്കിത്തം നമ്പൂതിരി ശീലങ്ങളെ തിരുത്തിയത്. കാല്പനികതയിലും ആധുനിക

തയിലും അഭിരമിക്കുമ്പോഴും സ്നേഹത്തിലൂന്നിയ വിപ്ലവബോധമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ വേരൂന്നി നിന്നത്. നല്ല നാളേയ്ക്കു വേണ്ടിയാണെങ്കിലും അക്രമവും കൊലയും ത്യജിക്കേണ്ടതാണെന്ന പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ചിലപ്പോൾ ആത്മോപഹാസത്തിലേക്കും മറ്റു ചിലപ്പോൾ ആക്ഷേപ പരിഹാസത്തിലേക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത സഞ്ചരിക്കാറുണ്ട്. കരുണയും സഹാനുഭൂതിയും നിറഞ്ഞതാണ് അക്കിത്തത്തിന്റെ പലകവിതകളും. മറ്റുള്ളവർക്കായി കണ്ണീർക്കണം പൊഴിക്കുന്നതിൽ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുന്നതാണ് കവിയുടെ ഹൃദയം. കാളിദാസന്റെ മേഘസന്ദേശത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ കവിതയാണ് 'നിത്യമേഘം'. കാളിദാസകവിതയുടെ ആത്മസത്തയെ അക്കിത്തം നിത്യമേഘം എന്ന ബിംബത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

കവിതകളും നാടകവും ചെറുകഥകളും ഉപന്യാസങ്ങളുമായി നാൽപ്പത്തിയാറോളം കൃതികൾ മഹാകവി അക്കിത്തത്തിന്റേതായുണ്ട്. 'ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസം', 'ഭാഗവതം', 'നിമിഷക്ഷേത്രം', 'വെണ്ണക്കല്ലിന്റെ കഥ', 'ബലിദർശനം', 'മനസാക്ഷിയുടെ പൂക്കൾ', 'അക്കിത്തത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുത്ത കവിതകൾ', 'പഞ്ചവർണക്കിളി', 'അരങ്ങേറ്റം', 'മധുവിധു', 'ഒരു കുല മുന്തിരിങ്ങ', 'കരതലാമലകം', 'പ്രതികാരദേവത', 'അമൃതഗാഥിക', 'മാനസപൂജ' എന്നീ കവിതകളും. ഉപനയനം, സമാവർത്തം എന്നീ ഉപന്യാസങ്ങളും അക്കിത്തത്തിൻറെ രചനകളാണ്.

'ബലിദർശനം' എന്ന കൃതിക്ക് 1972-ൽ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ലഭിച്ചു. 1973-ലെ കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, 1974 – ലെ ഓടക്കുഴൽ അവാർഡ്, സമഗ്ര സംഭാവനയ്ക്കുള്ള 2008-ലെ എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം, 2008-ലെ മാതൃഭൂമി സാഹിത്യ പുരസ്കാരം, 2012-ലെ വയലാർ അവാർഡ്, 2016-ലെ എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം, 2014 -ലെ പത്മശ്രീ, മൂർത്തീ പുരസ്കാരം തുടങ്ങിയവ മഹാകവി അക്കിത്തത്തിന് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പതിറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ട മഹത്തായ കാവ്യജീവിതത്തിനൊടുവിൽ 2019-ലെ ജ്ഞാനപീഠപുരസ്കാരവും അദ്ദേഹത്തെ തേടിയെത്തി.

Keywords

കാല്പനികത-ആധുനികത-ആർഷഭാരത സംസ്കാരം-സമകാലിക ജീവിതം-കാളിദാസകൃതിയുടെ പുനരാവിഷ്കരണം-അക്കിത്തത്തിന്റെ കാവ്യജീവിതം-ബിംബകല്പനകൾ

Discussion

നമ്പൂതിരി സമുദായ പരിഷ്കർത്താക്കളുടെ ഒപ്പം ചേർന്നു നവോത്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അക്കിത്തം പങ്കാളിയായി. ഉണ്ണിനമ്പൂതിരി, മംഗളോദയം, യോഗക്ഷേമം എന്നീ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെ അത്യാചാരങ്ങളെ അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു. നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ജീവിതാവസ്ഥകളോട് തനിക്കുണ്ടായ പ്രതികരണങ്ങൾ സത്യസന്ധമായി ആവിഷ്കരിച്ചു. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആഴ

ങ്ങളിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് അതിന്റെ മൂല്യങ്ങളെ സ്വാംശീകരിച്ച് തന്റെ രചനകളിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ അക്കിത്തം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഭാരതീയമായ സനാതനമൂല്യങ്ങൾക്ക് സമകാല ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിസന്ധികളെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. സമഗ്രമായ ഒരു പ്രപഞ്ച -പ്രകൃതിദർശനവും അക്കിത്തത്തിൽ പ്രകടമാണ്.

▶ നമ്പൂതിരി സമുദായ പരിഷ്കരണ പ്രവർത്തനം

അദ്ദേഹം സാമൂഹിക വിമർശനം നിർവ്വഹിച്ചത് ഏതെങ്കിലും ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയായിരുന്നില്ല. താൻ കണ്ട യഥാതഥമായ ജീവിതക്കാഴ്ചകളെ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും സാമൂഹികാവബോധത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിലയിരുത്തുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. 'ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസം' എന്ന, ഏറെ ചർച്ചകൾക്ക് വിധേയമായ കാവ്യത്തിന്റെ സൃഷ്ടിരഹസ്യവും മേൽപ്പറഞ്ഞതാണ്. സാമൂഹിക പരിവർത്തനം വ്യക്തിയിലും സമൂഹത്തിലും സൃഷ്ടിക്കുന്ന വിഭിന്നങ്ങളായ അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാൻ അക്കിത്തം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിലേക്ക് പിഴുതുമാറ്റപ്പെട്ട ഗ്രാമീണ സ്വത്വങ്ങളുടെ ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങളെ അക്കിത്തം ചില കവിതകളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാറിയ ജീവിതപരിസരങ്ങളിൽ പൊരുത്തപ്പെടാനാകാതെ അന്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്ന ആധുനികമനുഷ്യന്റെ ബഹിരന്തഃസംഘർഷങ്ങൾ കവിതയ്ക്ക് വിഷയമായിട്ടുണ്ട്. 'പണ്ടത്തെ മേൽശാന്തി' അത്തരം ഒരു കവിതയാണ്. സാമൂഹിക പരിവർത്തനം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങൾ കവിതയ്ക്ക് വിഷയമായിട്ടുണ്ട്.

▶ കവിതയിലൂടെ സാമൂഹികവിമർശനം നിർവ്വഹിച്ചു

കേരളീയ പരിസരത്തിലെ സവിശേഷമായ ആധുനികതയെ ലളിതമായി അവതരിപ്പിച്ചു. ആധുനികതയുടെ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളെ പരമ്പരാഗതമായ രചനാതന്ത്രത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചുവെന്നത് അക്കിത്തം കവിതയുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. ആധുനികതാപ്രസ്ഥാനത്തിലെ ആദ്യകാല പ്രബലകവികളായ അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ, കക്കാട് എന്നിവരിൽ നിന്നും അക്കിത്തം വ്യത്യസ്തനാകുന്നത് ഈ നിലയിലാണ്. ഗഹനങ്ങളായ ജീവിതദർശനങ്ങളെ അഗാധമായ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ ദുർഗ്രഹത ഏശാതെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അക്കിത്തം വ്യത്യസ്തത പുലർത്തി.

'എന്റെയല്ലയന്റെയല്ലീക്കൊമ്പനാനകൾ
എന്റെയല്ലീ മഹാക്ഷേത്രവും മക്കളേ'

എന്ന ലളിതമായ വരികളിലൂടെ മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ പരമമായ പൊരുളാണ് അക്കിത്തം വരച്ചിട്ടത്. ഭാരതീയസംസ്കൃതിയെ കവിതകളുടെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അക്കിത്തം സ്വീകരിക്കാറുണ്ട്. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു കവിതയാണ് 'നിത്യമേഘം'.

▶ പരമ്പരാഗതമായ രചനാതന്ത്രത്തിലൂടെയുള്ള ആധുനികത

വരികൾ

"പ്രിയാവിരഹദു:ഖത്തി-
ന്നഗ്നിയാൽ ധൂമപാളിയാൽ
....
നേർത്തിഴഞ്ഞൊഴുകും കാട്ടു

ചോലതൻ മൂളൽ കേൾക്കവേ,”

അർത്ഥവിശദീകരണം

അശ്രുബിന്ദു	=	കണ്ണുനീർ
ആഷാഢം	=	കർക്കിടകം
ധൂമപാളി	=	പൊടി പടലങ്ങൾ

ആശയവിശദീകരണം

കാലപുരുഷനെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. കാളിദാസഭാവനയുടെ ഛായ അവിടെ കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നു. ശിശു കളിയായി പട്ടം പറത്തുന്നതുപോലെ കാലപുരുഷൻ ഭാവനാകാശത്തിലൂടെ മഴമേഘത്തെ നിർമ്മിച്ചു പറപ്പിക്കുന്നു. ആ മഴമേഘം പ്രിയാവിരഹദുഃഖത്തിന്റെ അഗ്നിയാൽ, ധൂമപാളിയാൽ, നിശ്വാസവായുവാൽ, അശ്രുബിന്ദുവാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണ്. വൈശ്രവണന്റെ ശാപത്താൽ പ്രിയതമയിൽനിന്നകറ്റപ്പെട്ട യക്ഷൻ രാമഗിരി വനത്തിൽ പാർത്തു. പ്രിയപ്പെട്ടവളെ പിരിഞ്ഞ വിരഹദുഃഖമാകുന്ന അഗ്നിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന പുകയും നിശ്വാസവായുവും ഉതിർത്ത് ഒരു പുരുഷവിഗ്രഹം നിന്നു. ശ്രേഷ്ഠമായ രാമഗിര്യാശ്രമത്തിൽ ഇടതിങ്ങി നിബിഡമായ പച്ചപ്പിൽ വൃക്ഷഛായകൊണ്ട് നീലിമയാർന്ന കുടകപ്പാലകൾ പൂത്തുനിൽക്കുന്നു. ആടിമാസത്തിലെ കുളിർകാറ്റു വീശുന്ന ഒരു പുലർകാലത്ത് മലയടിവാരത്ത് നേർത്തൊഴുകുന്ന ഒരു കാട്ടുചോലയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. ആകാശത്തേക്ക് ഉന്തി നിൽക്കുന്ന മുനമ്പിൽ, രാമഗിരിയുടെ പർവ്വതശിഖരത്തിൽ നീലാകാശമാകുന്ന സമുദ്രത്തിലേക്ക് ചാടുവാൻ തയ്യാറാകുംപോലെ യക്ഷൻ നിലകൊള്ളുന്നു. ആകാശചാരിയായി പ്രിയതമയുടെ സമീപത്തേക്ക് എത്താൻ വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന അയാൾക്ക് ഭൂമിവിട്ട് സ്വൈരസഞ്ചാരം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നില്ല. വർഷകാലമേഘത്തെയും താഴ്‌വരയിൽ കൊമ്പുകുത്തി കളിക്കുന്ന കൊമ്പനാനയെയും പോലെ ആകർഷകമായ മഴമേഘത്തെയും യക്ഷൻ കാണുന്നു. മേഘങ്ങൾക്കിടയിൽ വെള്ളിൽപ്പറവകൾ തുള്ളിക്കളിക്കുന്നതു പോലെ കവിയുടെ ഭാവന (കാളിദാസഭാവന) വിഹരിച്ചു.

▶ കാളിദാസകാവ്യങ്ങളിലെ മേഘപ്രതീകങ്ങൾ

വരികൾ

“മേവുന്നു മിഴി തോരാതെ-
യൊരു പുരുഷവിഗ്രഹം
....
അഭൂതപൂർവ്വമാം കാന്ത-
മനോഭാവക്കുരുന്നുകൾ!”

അർത്ഥവിശദീകരണം

സാനു	=	താഴ്‌വര
തിണ്ടു കുത്തുന്ന	=	കൊമ്പുകുത്തുന്ന
കാന്തം	=	മനോഹരം
മനോഭവക്കുരുന്നുകൾ	=	ഭാവനയുടെ അങ്കുരങ്ങൾ

ആശയവിശദീകരണം

മേഘസന്ദേശകാവ്യസന്ദർഭത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണ് അടുത്തഭാഗം. സമുന്നതമായ രാമഗിരി ആശ്രമത്തിൽ, ഇടതിങ്ങിയ പച്ചപ്പിൽ കുടകപ്പാല പൂക്കവേ ഒരു ഇളംകാറ്റ് ഊതുന്ന ആഷാഢപ്പുലർവേളയിൽ, ഒഴുകുന്ന കാട്ടുചോലയുടെ മൂളൽ കേൾക്കവേ, വിരഹാഗ്നി ആളിക്കത്തിക്കുന്ന ആ പ്രകൃതിപശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു പുരുഷവിഗ്രഹം കണ്ണുനീരുതിർത്തുകൊണ്ട് നിലകൊണ്ടു. പർവ്വതാഗ്രത്തിൽ, നീലാകാശ സമുദ്രത്തിൽ ചാടുവാനെന്നപോലെയാണ് അവൻ നിന്നത്. ചാടുവാൻ വലിയുന്ന കാലിൽ ഭൂമി തൂങ്ങി കനക്കവേ അവന്റെ കണ്ണുകളുടെ താഴത്ത് മഴമേഘങ്ങൾ നിറഞ്ഞുനിന്നു. താഴ്‌വാരത്ത് തിണ്ടുകുത്തുന്ന കൊമ്പനാനകളെപ്പോലെ തോന്നിപ്പിച്ചു ആ മേഘങ്ങൾ. ആ മഴമേഘങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വെള്ളിക്കിളികൾ എന്നപോലെ പ്രണയിയുടെ അഭൂതപൂർവ്വമായ മാനസികഭാവങ്ങൾ തുള്ളിക്കളിച്ചു. സന്തുഷ്ടമായ ആര്യാവർത്തം മുഴുവൻ അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു.

▶ മേഘസന്ദേശത്തിലെ നായികയുടെ വിരഹാവസ്ഥ

വരികൾ

"അതിൽബ്ബിംബിപ്പൂ സന്തുഷ്ട-
മാര്യാവർത്തം മുഴുക്കനെ
....
എന്നുമല്ലെന്നതിൻ തൂവ-
ലൊതുക്കീടുന്ന സുന്ദരി."

അർത്ഥ വിശദീകരണം.

ആര്യാവർത്തം	=	ആര്യന്മാരുടെ അധിനിവേശ പ്രദേശമായ ഉത്തര ഭാരതഖണ്ഡം
കമാനം	=	വളഞ്ഞുള്ള വാതിൽ
അളകാപുരി	=	യക്ഷന്മാരുടെ വാസസ്ഥലം

ആശയവിശദീകരണം

വലിയ ജനവാസമില്ലാത്ത, രാമഗിരി മുതൽ അളകാപുരി വരെയുള്ള പ്രദേശം കവിഭാവനയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. മേഘസന്ദേശത്തിലെ മേഘം കടന്നുപോകുന്ന ആര്യാവർത്തത്തിന്റെ രമണീയത കാവ്യത്തിൽ വർണിക്കുന്നു. യക്ഷന്മാരുടെ വാസസ്ഥലമായ അളകാപുരിയിലെ ശോകമൂകമായ ഒരു ഗൃഹത്തിലിരിക്കുന്ന മേഘസന്ദേശത്തിലെ നായികയുടെ ഒരു ഭാവചിത്രമാണ് കവി ഇവിടെ വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. അവിടെ മഴവില്ലിന്റെ കാന്തികലർന്ന കമാനത്തിന്റെ പിൻവശത്തെ മുറ്റത്ത് നിറയെ പൂത്തും വാടിയും നിൽക്കുന്ന ഒരു മന്ദാരം. ആ ഭവനത്തിനകത്തിരുന്നു ഒറ്റയ്ക്ക് കേഴുകയാണാ സുന്ദരി. അവൾ കണ്ണീരു വീണു നനഞ്ഞ വീണക്കമ്പികൾ മീട്ടാനാരംഭിക്കുകയാണ്. വിരഹദുഃഖംകൊണ്ട് കണ്ണു നിറയുന്നു. ദുഃഖംകാരണം പ്രിയതമനെക്കുറിച്ചു താനുണ്ടാക്കിയ ഗാനം പോലും അവൾ മറന്നു പോകുന്നു. നിനക്ക് എന്റെ പ്രിയതമനെ ഓർമ്മയുണ്ടോയെന്ന് തത്തമ്മയോട് അവൾ ചോദിക്കുന്നു. ഈ ഭാഗത്ത് മേഘസന്ദേശ കല്പനകളെയാണ് കവി പിൻതുടരുന്നത്.

▶ മേഘസന്ദേശത്തിലെ ഭാഷാന്തരങ്ങളും വാങ്മയചിത്രങ്ങളും

വരികൾ

"കാലമാ മഴമേഘത്തെ-
ക്കണ്ടുനിന്നോർത്തുപോകയാം
....
നിലത്തോളം കുനിപ്പേനെൻ-
ഗർവ്വം നിൻ തിരുമുമ്പിൽ ഞാൻ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അളിവർണ്ണൻ	=	വണ്ടിന്റെ നിറമുള്ളവൻ (ശ്രീകൃഷ്ണൻ)
ഓടപ്പുല്ല്	=	ഓടക്കുഴൽ
കൗത്സ്യ കണ്ഠം	=	കൗത്സ്യമുനിയുടെ കഴുത്ത്
രുദ്രൻ	=	ശിവൻ
ഉദ്വിഗ്ന	=	വിരഹദുഃഖം
ഗൗരി	=	പാർവ്വതി

ആശയവിശദീകരണം

ആ മഴമേഘത്തെ കണ്ടപ്പോൾ ഓടക്കുഴലൂതി ലോകത്തെ ഭരിച്ച കാർവർണ്ണനെ (ശ്രീകൃഷ്ണനെ) കവി ഓർക്കുന്നു. കാളിദാസനെ മഴമേഘത്തോട് സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. മഹാശയനാണ് മേഘം. അതിൽ ഉൾകൊള്ളാത്തതൊന്നും തന്നെയില്ല. നീ പ്രകാശിപ്പിച്ച മഹത്തായ ദർശനങ്ങൾ എന്നെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു എന്നു കവി പറയുന്നതിലൂടെ എല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കാളിദാസന്റെ ഭാവനാവിലാസത്തെയാണ് കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മണ്ണുതിന്നതിന് കണ്ണനെ യശോദ ശാസിച്ചപ്പോൾ കണ്ണൻ തന്റെ വായിൽ വിശ്വരൂപം കാട്ടിക്കൊടുത്തു. അതുകണ്ട് വിസ്മയം പൂണ്ട യശോദയെപ്പോലെ കവി കാളിദാസന്റെ കവിത്വഭംഗിയിൽ വിസ്മയിച്ച് സ്തബ്ധനായി നിൽക്കുന്നു. എല്ലാറ്റിനേയും ഭക്ഷിക്കുന്ന എന്റെ നാവും കവിയുടെ നാവും തരിച്ചു പോയി. കവിയുടെ കവിത്വശക്തി കാളിദാസ കാവ്യശക്തിയിൽ മരവിച്ചു പോയി. അത് നിൻ നേർക്കു നീളും മുമ്പ്, കാളിദാസനെ സ്തുതിക്കാൻ ശ്രമിക്കവേ ആനന്ദക്കണ്ണീർകൊണ്ട് നാവ് തരിച്ചുപോയി.

▶ കണ്ണന്റെ വിശ്വരൂപം കണ്ട യശോദ

ശകുന്തളയെ പിരിഞ്ഞ വേളയിൽ കാട്ടുമുല്ലയുടെ സങ്കടം വളരെ വലുതായിരുന്നു (അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം). മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിലെ നായികയായ മാളവിക, സർവ്വാഭരണവിഭൂഷിതയായ അവളുടെ പാദസ്പർശം കൊണ്ട് രാജോദ്യാനത്തിലെ അശോകവൃക്ഷം പുഷ്പിക്കുകയുണ്ടായി (മാളവികാഗ്നിമിത്രം). ദിലീപപുത്രനായ രഘുവിന്റെ ദാനവീര്യം പുകഴ്ത്താൻ വാക്കുകളില്ലാതെ കൗത്സ്യമുനിയുടെ കണ്ഠമിടറി (രഘുവംശം). സമാധിസ്ഥനായ ശിവന്റെ മനസ്സ് പാർവ്വതിയുടെ കടാക്ഷം(നോട്ടം) കൊണ്ട് ശിഥിലമായി (കുമാരസംഭവം). പുരൂരവസ്സിനെ വലംവയ്ക്കുന്ന ഉർവശി എന്ന അപ്സരസ്സ് ഇവയെല്ലാം മേഘത്തിൽ ഘനീഭവിച്ചു കാണുന്നു. അത് മേഘത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഈ വിരഹദു:ഖങ്ങളെല്ലാം ഘനീഭവിച്ച മനുഷ്യരൂപമാണ് ഇവിടെ കവി നിത്യമേഘമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കാളിദാസനെയാണ് നിത്യമേഘമെന്ന ബിംബത്തിലൂടെ കവി വരച്ചുകാട്ടുന്നത്.

കാളിദാസന്റെ കവിത്വത്തിനു മുൻപിൽ കവിയുടെ ഗർവ് (അഹങ്കാരം) നിലത്തോളം കുനിഞ്ഞുപോകുന്നു. ആ മഴമേഘത്തെ കണ്ടുനിൽക്കുന്ന കാലം, ഓടപ്പുല്ലൂതി ലോകത്തെ ഭരിച്ച കാർവർണ്ണനെ ഓർക്കുന്നു. കാർവർണ്ണന്റെ വായിൽ കണ്ട വിശ്വരൂപം കണക്ക് മേഘമേ നിന്റെ മഹാശയം എന്നെ വിസ്മിതനാക്കുന്നു. കാളിദാസപ്രതിഭയ്ക്കു മുന്നിൽ കാലം കൈകൂപ്പി നിൽക്കുന്നു എന്ന് സാരം. സർവ്വവും ഭക്ഷിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെ നാവുപോലും കാളിദാസകല്പന തരിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. കാലത്തിന് കാളിദാസ പ്രതിഭയെ കീഴടക്കാൻ സാധിച്ചില്ല എന്നർത്ഥം.

▶ കാളിദാസ കൃതികളിലൂടെയുള്ള പ്രയാണം

വരികൾ

"നിത്യസൗഭാഗ്യപീഠത്തി-
ലിരിക്കും കാലപൂരുഷൻ
....
കടന്നുപോന്നു ഭാഗ്യത്താൽ;
വെറും നൂലായിരുന്നു ഞാൻ!''

അർത്ഥവിശദീകരണം

കാലപുരുഷൻ	=	കാലമാകുന്ന പുരുഷൻ (കാളിദാസൻ)
കടാക്ഷം	=	നോട്ടം
സസ്മിതം	=	സ്മിതത്തോടു കൂടി (ചിരിച്ചു കൊണ്ട്)

ആശയവിശദീകരണം

നിത്യസൗഭാഗ്യ പീഠത്തിലിരിക്കുന്ന കാലപുരുഷന്റെ (കാളിദാസൻ) മുന്നിൽ കാലം കുമ്പിട്ടു നിൽക്കുന്നു. കവി കാലപുരുഷന്റെ കാൽതൊട്ടു വന്ദിക്കവേ അദ്ദേഹം കാലത്തെ കടാക്ഷത്താൽ, തന്റെ നോട്ടം കൊണ്ട് തലോടുന്നു. അവന്റെ തഴമ്പുറ്റ വലംകൈയ്യിൽ കാലപുരുഷൻ സസ്മിതം തലോടി. വജ്രംകൊണ്ട് തുളച്ച രത്നങ്ങൾക്കുള്ളിലൂടെ താൻ കടന്നുപോകുന്നു എന്നും താനൊരു നൂലായിരുന്നുവെന്നും കവിക്ക് അപ്പോൾ തോന്നി. ഇവിടെ കാലപുരുഷൻ കാളിദാസന്റെയും കാലം കവിയുടെയും പ്രതിരൂപമാണ്. കാളിദാസകവിതയുടെ മഹിമാതിശയം കണ്ടാരാധിക്കുന്ന കവി തന്റെ രചനയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യ സംസ്കാരം പകർത്തുന്നു. തുടർന്ന് കാളിദാസന്റെ കാവ്യങ്ങളായ 'ശാകുന്തളം', 'മാളവികാഗ്നിമിത്രം', 'രഘുവംശം', 'കുമാരസംഭവം', 'വിക്രമോർവ്വശീയം' എന്നിവയെ പരാമർശിക്കുന്നു.

▶ കാളിദാസന്റെ മുന്നിൽ കാലം കുമ്പിട്ടു നിൽക്കുന്നു

ശകുന്തളാവിയോഗത്താൽ തളരുന്ന കാട്ടുമുല്ല, തുടിക്കും മാളവികയുടെ കാൽസ്പർശത്താൽ പൂക്കുന്ന അശോകം, രഘുവിന്റെ ദാനവീര്യത്താൽ ഇടറും കൗത്സ്യകണ്ഠം, ഗൗരിയുടെ നീലനീൾക്കണ്ണാൽ പിളരുന്ന രുദ്രചിത്തം, പുരൂരവസ്സിനെ ചുറ്റുന്ന അപ്സ്സരസ് ഇങ്ങനെ മേഘമേ നിന്നിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാത്തതായി എന്താണ് ഉള്ളത്. മർത്യഭാവനയാകെ ഘനീഭവിച്ച ഉജ്ജ്വലരൂപമേ നിൻ തിരുമുമ്പിൽ ഞാൻ എന്റെ ശിരസ്സ് അല്ലെങ്കിൽ ഗർവ്വം നിലത്തോളം കുനിക്കുന്നു. കാലം കാളിദാസ പ്രതിഭയുടെ മുന്നിൽ സാഷ്ടാംഗം പ്രണമിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം. നിത്യസൗഭാഗ്യപീഠത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന കാലപുരുഷന്റെ മുന്നിൽ കാലം കുനിഞ്ഞു നിന്ന് നമസ്കരിച്ച് കാൽതൊട്ട് തലയിൽ വെക്കുമ്പോൾ കാലപുരുഷൻ

▶ കാളിദാസകാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവും

കടാക്ഷത്താൽ തലോടി. കവിതയുടെ അന്ത്യത്തിൽ അക്കിത്തം, കാളിദാസൻ ഉപയോഗിച്ച ഒരു ആശയം എടുത്തുകൊണ്ട് കാളിദാസകവിതയുടെ മഹിമ വ്യക്തമാക്കുകയാണ്. രഘുവംശത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ കാളിദാസൻ ഉപയോഗിച്ച കൽപ്പനയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്. വജ്രം തുളച്ചിരിക്കുന്ന രത്നങ്ങൾക്കുള്ളിലൂടെ ഞാൻ ഭാഗ്യത്താൽ കടന്നു പോന്നു, വെറും നൂൽമാത്രമായിരുന്നു ഞാൻ.

Summarised Overview

"ഒരുകണ്ണീർക്കണംമറ്റുള്ളവർക്കായി ഞാൻപൊഴിക്കവേ
ഉദിക്കയാണെന്നാത്മാവിലായിരം സൗരമണ്ഡലം''-

എന്നിങ്ങനെ മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ച്, കാല്പനികതയുടെ ആത്മനിഷ്ഠസ്വഭാവത്തെ നിരാകരിച്ച്, മലയാളകവിതയിൽ ആധുനികതക്ക് ഭൂമികയൊരുക്കിയ കവിയാണ് അക്കിത്തം അച്യുതൻനമ്പൂതിരി. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലും ഭാരതീയ തത്വശാസ്ത്രത്തിലും അതോടൊപ്പം സമകാലികമായ ദർശനങ്ങളിലും അഗാധമായ ജ്ഞാനം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യകാല കവിതകളിൽ മാനവികതയുടെ മഹത്വം ഉയർത്തിക്കാട്ടാനുള്ള വ്യഗ്രതയാണ് ശക്തമായിക്കാണുന്നത്. മാനവികതയിലൂന്നിനിന്നുള്ള ആത്മീയതയും ആഴത്തിലുള്ള ദാർശനികതയും ആ കവിതകളുടെ സവിശേഷതയാണ്. സ്നേഹത്തിന്റെ മഹത്വം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച അക്കിത്തത്തിന് ഉദാരമാനവികതാബോധത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു കാവ്യ ദർശനമാണുണ്ടായിരുന്നത്. സാമൂഹിക പരിവർത്തനം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങളെ കവിതയ്ക്ക് വിഷയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

മേഘം കാളിദാസകാവ്യങ്ങളിൽ വിവിധ ഭാവരൂപങ്ങളിൽ ചൈതന്യവത്തായി നിറഞ്ഞു നിൽപ്പുണ്ട്. ഇവിടെ അക്കിത്തം മേഘത്തെ നിത്യം എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കാളിദാസന്റെ കവിതയുടെ സൗന്ദര്യമായും, കാളിദാസഭാവനയായും കാളിദാസൻ തന്നെയായും മേഘത്തെ സങ്കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. കാലത്തെ അതിജീവിച്ചുകൊണ്ട് പ്രശോഭിക്കുന്ന കാളിദാസപ്രതിഭയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുകയാണ് കവിത. കാളിദാസന്റെ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവും കവിതയിൽ വ്യഞ്ജിക്കുന്നു. പൂർവികർ സമസ്തകർമ്മങ്ങളും ഫലപ്രദമായി നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അനന്തര തലമുറയ്ക്ക് കർമ്മാനുഷ്ഠാനം എളുപ്പമായി മാറുന്നു എന്ന വിശ്വാസം കവിത മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്നു. പൂർവ്വികരുടെ മാർഗദർശനത്തിന് കവി നല്കുന്ന മൂല്യമാണിവിടെ വെളിപ്പെടുന്നത്. ആധുനികതയുടെ ആത്മോപഹാസങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും കവിതയിലുണ്ടെങ്കിലും കരുണയും സഹാനുഭൂതിയും പുണർന്നു നിൽക്കുന്നതാണ് അക്കിത്തത്തിന്റെ രചനകൾ. കാളിദാസ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആത്മാവായ, നിത്യസഞ്ചാരിയായ മേഘത്തെ നിത്യമേഘമാക്കിയതിലൂടെ അക്കിത്തം കാളിദാസ കവിപ്രതിഭയുടെ നിത്യസാന്നിധ്യം നമ്മുടെ ഭാവനാകാശത്തിലുണ്ടെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയാണ്.

കാളിദാസകാവ്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള പൗരാണിക ഭാരതീയ വൈജ്ഞാനിക സർഗാത്മ സമ്പത്തുകൾ മതിയാവും തങ്ങളെ നേർവഴിക്ക് മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോകാൻ എന്ന സൂചനയും കവിത നല്കുന്നു. എല്ലാ മാനവികപ്രശ്നങ്ങൾക്കും പ്രതിസന്ധികൾക്കും പരിഹാരം കാണാൻ ഭാരതീയ ദർശനത്തിന് സാധിക്കും എന്ന അഭിപ്രായക്കാരനാണ് അക്കിത്തം. ആധുനിക കാലത്തിന്റേതായ പ്രശ്നങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഈ നിലപാടാണ് പ്രകടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസന്റെ പ്രസിദ്ധ സന്ദേശകാവ്യമായ മേഘസന്ദേശത്തെ അവലംബമാക്കി എഴുതിയ കൃതിയാണ് 'നിത്യമേഘം'. വൈശ്രവണാശ്രിതനായ

യക്ഷൻ ശാപമേറ്റ് ഒരാണ്ട് പ്രിയതമയെ പിരിഞ്ഞ് അകലെ രാമഗിരി ആശ്രമത്തിൽ പോയി പാർത്തു. പ്രിയാവിരഹദുഃഖത്താൽ പരവശനായ യക്ഷൻ മഴമേഘത്തോട് പ്രിയതമയ്ക്കുള്ള സന്ദേശം പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നു. അതിനുള്ള വഴി പറഞ്ഞുകൊടുക്കൽ, നായികാ ഭവനം, വിരഹിണിയായ നായിക ഇവയെല്ലാം ഒത്തുചേർന്നതാണ് 'നിത്യമേഘം' എന്ന ഈ കാവ്യശില്പം.

കാളിദാസനെ നിത്യമേഘമായും കാലപുരുഷനായും സങ്കല്പിക്കുന്നു. വിരഹദു:ഖമാകുന്ന അഗ്നിയും പുകപടലങ്ങളും നിശ്വാസവായുവും അശ്രുബിന്ദുക്കളും കൊണ്ടാണ് കാളിദാസൻ മഴമേഘത്തെ സൃഷ്ടിച്ചത്. ആ മേഘസന്ദേശത്തിലൂടെയുള്ള പര്യടനമാണ് ഈ കവിത. രാമഗിരി മുതൽ അളകാപുരി വരെയുള്ള ആര്യാവർത്തപ്രകൃതി കാളിദാസഭാവനയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. അളകാപുരിയിൽ മൂകമായ ഒരു ഭവനത്തിൽ യക്ഷന്റെ സുന്ദരിയായ പ്രിയതമ ഏകയായി കേഴുന്നു. കണ്ണീർ വീണ് വീണാതന്ത്രികൾ മീട്ടാൻ തുടങ്ങവേ പ്രിയതമനു വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ പാട്ടു പോലും അവൾ മറന്നു പോകുന്നു. കാർമേഘത്തെ കണ്ടപ്പോൾ ഓടക്കുഴലൂതി ലോകത്തെ ഭരിച്ച കാർവർണ്ണനെ കവി ഓർക്കുന്നു. ശകുന്തളയുടെ വേർപാട് താങ്ങാൻ കാട്ടുമുല്ലയും മാളവികയുടെ പാദസ്പർശത്തിന് കാത്തുനിൽക്കുന്ന അശോകവും രഘുവിന്റെ ദാനവീര്യം കണ്ട് കണ്ഠമിടറിയ കൗത്സ്യനും പാർവ്വതിയുടെ കടാക്ഷം കൊണ്ടു മനസ്സിടറിയ ശിവനും പുരൂരവസ്സിനെ ചുറ്റിയ ഉർവ്വശിയുടെ നാന്ദിയും തുടങ്ങി നിത്യമേഘത്തിന്റെ മാറിൽ പ്രതിഫലിക്കാത്തതൊന്നും തന്നെയില്ല. മർത്ത്യദുഃഖം ഘനീഭവിച്ചുണ്ടായ മേഘം വിശ്വപ്രകൃതിയുടെ തന്നെ പ്രതിബിംബമാണെന്നു കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു. ആ മേഘസന്ദേശമെഴുതിയ കാളിദാസന്റെ മഹാപ്രതിഭയ്ക്കു മുന്നിൽ താൻ നൂലോളം ചെറുതായി പോയെന്നു കവി കരുതുന്നു. ആ നിത്യമേഘത്തിന്റെ മുൻപിൽ സർവ്വ അഹങ്കാരവും വെടിഞ്ഞു താൻ ശിരസ്സുനമിക്കുകയാണെന്നു കവി പറയുന്നിടത്തു കവിത അവസാനിക്കുന്നു.

Assignments

1. വൈദേശികാധിപത്യത്തിന് കീഴിൽ വിലപിക്കുന്ന നവഭാരതജനതയുടെ പ്രതീകംകൂടിയാണ് ഗജേന്ദ്രൻ. വിശദമാക്കുക.
2. കാടിന്റെ മനോഹാരിതയും, ഗജേന്ദ്രന്റെ ആനന്ദഭരിതമായ ജീവിതവും കവി വർണ്ണിക്കുന്നതെങ്ങനെ?
3. 'ആകുലം മർത്ത്യമാനസം ധീരം;

   ആകിലും കാലമെത്രമേൽ ക്രൂരം!'- മനുഷ്യ മനസിന്റെ വ്യത്യസ്ഥ ധാരകളിലൂടെയുള്ള സഞ്ചാരമാണ് വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കവിതകൾ. വിശദീകരിക്കുക.
4. 'ഹാ, വിജിഗീഷു മൃത്യുവിന്നാമോ

   ജീവിതത്തിൻ കൊടിപ്പടം താഴ്ത്താൻ?'- ഈ വരികളിൽ പ്രകടമാകുന്ന ജീവിതദർശനം വിശദമാക്കുക.
5. 'ആകയാലൊറ്റയൊറ്റയിൽക്കാണു-

   മാകുലികളെപ്പാടിടുംവീണേ,

   നീ കുതുകമൊടാലപിച്ചാലും'- സന്ദർഭവും സാരസ്യവും വിശദമാക്കുക.
6. ഹനുമാനെ ഇടശ്ശേരി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിലെ പ്രത്യേകതകൾ വിശദീകരിക്കുക.
7. തുഞ്ചൻപറമ്പിനെ കേന്ദ്രമാക്കി കവിതയെഴുതുമ്പോൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രാധാന്യം ഒട്ടും കുറച്ചുകാണാൻ ഇടശ്ശേരി ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. വിശദമാക്കുക.

8. 'നിത്യമേഘം' എന്ന കവിതയിൽ കാളിദാസനെ എപ്രകാരമാണ് അനുസ്മരിക്കുന്നത്?
9. കാളിദാസന്റെ ഏതു കൃതിയും ഏതൊക്കെ കഥാപാത്രങ്ങളെയുമാണ് കവിത മുഖ്യമായും വിഷയമാക്കിയത്?
10. കവി തന്റെ ഗർവം ഉപേക്ഷിച്ച് ഭൂമിയോളം തല കുനിക്കാനുണ്ടായ കാരണമെന്ത്?
11. 'നിത്യമേഘം' - കവിതയുടെ മുഖ്യ പ്രമേയമെന്ത്?
12. പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ കവിതകളിലെ പാരിസ്ഥിതികാവബോധം - വിശദീകരിക്കുക.
13. പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരും കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനവും
14. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ കാവ്യ ജീവിത്തെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുക
15. കാല്പനികത മലയാള കവിതയിൽ - ചർച്ചചെയ്യുക
16. ശാസ്ത്രയുക്തിയും തത്വചിന്തയും - വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതകളിൽ വിലയിരുത്തുക
17. എഴുത്തച്ഛനോടുള്ള ഭക്തി - 'ഹനുമത് സേവ തുഞ്ചൻപറമ്പിൽ' എന്ന കവിതയിൽ എങ്ങനെ ചർച്ചചെയ്യുന്നു
18. മലയാളകവിതയിലെ ആധുനിക പ്രവണതകളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുക
19. നവകാല്പനിക പ്രവണതകളെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുക.
20. ബിംബാത്മകത അക്കിത്തത്തിന്റെ 'നിത്യമേഘം' എന്ന കവിതയിൽ- ചർച്ചചെയ്യുക
21. കാളിദാസ സ്വാധീനത മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ വിലയിരുത്തുക

Suggested Readings

1. ഡോ. രാജശേഖരൻ.എസ്.(സമ്പാ). വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതാസമീക്ഷ, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
2. ഹരികുമാർ. പി.കെ. (എഡി.), സഹ്യകാനനത്തിൽ വിരിഞ്ഞ കവിത, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.
3. ഡോ. എൻ.പി. വിജയകൃഷ്ണൻ, അക്കിത്തം ആത്മഭാഷണങ്ങൾ, ഗ്രീൻ ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
4. ഡോ. ഡി. ബഞ്ചമിൻ, കാല്പനികത മലയാള കവിതയിൽ, അയന ബുക്സ് തിരുവനന്തപുരം.
5. ഡോ. കെ.എം. ജോർജ്, ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
6. എം. ആർ. രാഘവവാരിയർ (എഡി), അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതാപഠനങ്ങൾ - എൻ.ബി.എസ്, കോട്ടയം.
7. സച്ചിദാനന്ദൻ, മലയാള കവിതാ പഠനങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.

References

1. കെ.പി. ശരത്ചന്ദ്രൻ, ഇടശ്ശേരിയുടെ കാവ്യലോകം, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.
2. ഡോ. എം. ലീലാവതി, മലയാള കവിതാ സാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
3. പി.എം. നാരായണൻ, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസം, എഴുത്ത് വായന, പുനർവായന, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
4. ഡോ. എം. ലീലാവതി, വർണ്ണരാജി, എൻ.ബി.എസ്, കോട്ടയം.
5. ഡോ. പന്മന രാമചന്ദ്രൻ നായർ, സമ്പൂർണ്ണ മലയാള സാഹിത്യ ചരിത്രം, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 3

1. സർഗ്ഗസംഗീതം

വയലാർ രാമവർമ്മ

Learning Outcomes

- പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം സൃഷ്ടിക്കുന്നു
- കവിതയിലെ റിയലിസ്റ്റിക് പ്രവണതകളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നു
- വയലാറിന്റെ കാവ്യശൈലി തിരിച്ചറിയുന്നു

Background

മലയാള കാല്പനിക കവിതയിൽ അരുണയുഗത്തിലെ ഏറ്റവും കരുത്തനായ വക്താവാണ് വയലാർ രാമവർമ്മ. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള കവിതകളാണ് 'പാദമുദ്രകൾ' എന്ന ആദ്യ സമാഹാരത്തിലുള്ളത്.

ക്രമേണ വയലാർ ഗാന്ധിജിയുടെ സഹനസമരദർശനത്തിൽ നിന്നും അകലുകയും വിപ്ലവത്തിന്റെ വക്താവാകുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടുള്ള കവിതകളിൽ വിപ്ലവാവേശമായിരുന്നു മുന്നിട്ടു നിന്നത്. ജനകീയവിപ്ലവകവിയെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന വയലാർ രാമവർമ്മ തന്റെ ഗാനങ്ങളിലൂടെയും കവിതകളിലൂടെയും സാധാരണ മനുഷ്യരിൽ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്പ്രസ്ഥാനവുമായും പുരോഗമന സാംസ്കാരിക സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജന്മിത്വത്തിന്റെയും മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും നിഷ്ഠൂരതകൾക്കെതിരെ പൊരുതുന്ന തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സംഘടിതശക്തിയും നല്ല നാളേക്ക് വേണ്ടി തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം വരിക്കുന്ന രക്തസാക്ഷിത്വവും കഥാത്മകകാവ്യങ്ങളിലൂടെ വയലാർ അവതരിപ്പിച്ചു.

ബിംബകല്പനാസമൃദ്ധവും സംഗീതാത്മകവുമാണ് വയലാറിന്റെ കവിതകൾ. എന്തിന്റെയും ആത്യന്തികമായ മാനദണ്ഡം മനുഷ്യനാണെന്ന് വിശ്വസിച്ച കവിയാണ് വയലാർ. ജീവിത മഹത്വത്തിന്റെ പ്രചാരകനാണ് അദ്ദേഹം. ചരിത്രത്തിലൂടെയുള്ള മനുഷ്യന്റെ ജൈത്രയാത്ര കവിയെ ആവേശഭരിതനാക്കി.

വയലാറിന്റെ ജീവിതത്തിലെ വ്യക്തമായ ഒരു പരിണാമ ഘട്ടത്തെ കുറിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'സർഗ്ഗസംഗീതം'. തൂലിക പടവാളാക്കിയ കവി കരവാള് വിറ്റ് മണിപൊൻവീണ വാങ്ങുന്നതായി ഈ കവിതയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ആർഷദർശനത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ആരംഭിക്കുന്ന, സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട, ഈ കവിത വയലാറിന്റെ അന്നേവരെയുള്ള തത്വശാസ്ത്രത്തെയും മനുഷ്യ ദർശനത്തെയും വെട്ടിത്തിരുത്തി എന്ന തോന്നൽ ഉളവാക്കിയ ഒന്നാണ്. ഈ കവിത കവിയുടെ സവിശേഷമായ ഒരു വിശിഷ്ട മുഹൂർത്തത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും സമൂഹാബോധത്തിലെ സഞ്ചിതസംസ്കാരധാരകളിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന ജീ

വിതദർശനം അതിൽ കിനിയുന്നു എന്നും ഡോ. എം. ലീലാവതി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു കവിക്കും താൻ ഉൾപ്പെട്ട സമൂഹത്തിന്റെ സഹസ്രാബ്ദങ്ങളിലൂടെയുള്ള വികാസത്തിലൂടെ രൂപപ്പെട്ട അബോധ പാരമ്പര്യത്തെ സമ്പൂർണമായി തിരസ്കരിക്കാനാകില്ലായെന്നും ഈ കവിത വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

സ്ത്രീയുടെ മോചനം ആർത്ഥികസമത്വത്തിലൂടെ മാത്രമേ സാക്ഷാത്കരിക്കാനാവൂ എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന വയലാർ കവിതയാണ് 'ആയിഷ'. സാധാരണ മനുഷ്യന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന നിരവധി കവിതകളും ഗാനങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഇത്താപ്പിരി', 'കുചേലൻ കുഞ്ഞൻ നായർ', 'തെലുങ്കാനയിലെ അമ്മ', 'രക്തംപുരണ്ട ഗാനം' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ സാമൂഹികപ്രാധാന്യമുള്ള പ്രമേയങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. 'കൊന്തയും പൂണൂലും', 'നാടിന്റെ നാദം' 'എനിക്കു മരണമില്ല', 'മുളങ്കാട്', 'ഒരു ജൂദാസ് ജനിക്കുന്നു', 'എന്റെ മാറ്റൊലി കവിതകൾ', 'സർഗ്ഗസംഗീതം' എന്നിവയാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികൾ. 1961 ൽ 'സർഗ്ഗസംഗീതം' എന്ന കൃതിക്ക് കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം ലഭിച്ചു. 1956 ൽ 'കൂടപ്പിറപ്പ്' എന്ന സിനിമയ്ക്ക് വേണ്ടി ഗാനങ്ങളെഴുതി വയലാർ ചലച്ചിത്ര മേഖലയിലേക്ക് ചുവടുവെച്ചു.

Keywords

റിയലിസം-പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം-മനുഷ്യദർശനം-മുതലാളിത്തം-ജന്മിത്തം-തൊഴിലാളി വർഗ്ഗം

Discussion

വരികൾ

"ആരണ്യാന്തരഗഹ്വരോദരതപ-
സ്ഥാനങ്ങളിൽ, സൈന്ധവോ-
....
....
ഓമൽക്കാർത്തിക നെയ്‌വിളക്കെരിയുമീ-
യേകാന്തയാഗാശ്രമം."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ആരണ്യം = കാട്
ഗഹ്വരം = ഗുഹ
മന്വന്തരം = ഒരു മനുവിന്റെ കാലം

ആശയവിശദീകരണം

കാവ്യാരംഭത്തിൽ വയലാർ സത്യാന്വേഷണ നിരതരായ പ്രാചീന ഋഷികളെ സ്മരിക്കുന്നു. പണ്ട്, വന ഗർഭത്തിലെ ഗുഹകളിലും മനോഹരമായ സിന്ധുനദീതടങ്ങളിലും തപസ്സനുഷ്ഠിച്ച്, അന്തർമുഖരായി, പ്രപഞ്ച പരിണാമത്തിലൂടെ സ്വയം അനാവൃതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗ ക്രിയാസാരം തേടി അലഞ്ഞ, ഋഷിമാരിലെ ചൈതന്യമാണ് തന്റെ ദർശനം എന്ന് കവി പറയുന്നു. അവരുടെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ, ജീവിതപ്രേമം പാടിയ സാമഗാനലഹരിയിൽ, ആനന്ദ പുളകിതരായി ആമന്വന്തര ഭാവശിൽപ്പികൾ എനിക്ക് എന്നെന്നേക്കുമായി തന്നതാണ് കാർത്തിക നെയ്‌വിളക്ക് എരിയുന്ന ഈ ഏകാന്തയാഗാശ്രമം.

> ▶ ദീപ്തിയും ചൈതന്യവുള്ള സർഗ്ഗവൈഭവം

വരികൾ

"നാദം ശൂന്യതയിങ്കലാദ്യമമൃതം
വർഷിച്ച നാളിൽ, ഗതോ-
....
....
നീ ദർശിച്ച രസാനുഭൂതി പകരൂ
മൽ പാനപാത്രങ്ങളിൽ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഗതം	=	നടപ്പ്
ഉന്മാദം	=	ലഹരി
വിശ്വം	=	പ്രപഞ്ചം
കലിക	=	മൊട്ട്

ആശയവിശദീകരണം

അടുത്ത ശ്ലോകം ഇപ്രകാരമാണ്. പ്രപഞ്ചാരംഭത്തിലെ ശൂന്യതയിൽ ആദ്യമായി നാദം അമൃതധാര ചൊരിഞ്ഞ അവസരത്തിൽ, വിശ്വ പദാർത്ഥ ശാലയിൽ ഒരിടത്ത് സകല അനുഭൂതികളും ഒന്നായി ദാഹിച്ചു വിടർന്ന ജീവകലികാജാലങ്ങളിൽ കാലം ദർശിച്ച രസാനുഭൂതി എന്റെ പാനപാത്രങ്ങളിൽക്കൂടി പകരൂ.

> ▶ ഭാവനയ്ക്ക് പുനരാവിഷ്കരിക്കാൻ സാധിക്കണമെന്ന പ്രാർത്ഥന

വരികൾ

"ഓരോ ജീവകണത്തിനുള്ളിലുമുണർ-
ന്നുദ്ദീപ്തമായ്, ധർമ്മസം-
....
....
ത്തേരോടിക്കണ,മെന്റെ കാവ്യകലയെ-
ക്കൊണ്ടാകുവോളംവരെ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഉദ്ദീപ്തമായത് = പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്
ചിരതപം = ദീർഘകാല തപസ്

ആശയവിശദീകരണം

അനാദ്യന്തമായ കാലമേ, ആദ്യ സർഗ്ഗപ്രക്രിയയുടെ രസാനുഭൂതി നീ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പകർന്നു തരൂ എന്ന് കവി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഓരോ ജീവകണത്തിലും ഉണർന്നു ദീപ്തമായി, ധർമ്മസംസ്കാരോപാസനാശക്തിയായി, ചിരഃതപസങ്കൽപ സങ്കേതമായി ഓരോ മാസ്മരിക ലോകമുണ്ട്. അവിടെ എനിക്ക് എന്റെ കാവ്യകലയെ കൊണ്ട് സാധിക്കുന്ന അത്രത്തോളം എന്റെ ആത്മാവിന്റെ തേര് ഓടിക്കണം എന്ന് കവി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അജ്ഞേയവാസനാശക്തിയാൽ ഓരോ ജീവകണവും സ്വയം പരിഷ്ക്കാര പ്രവണമായിത്തീരുന്നു. സർഗ്ഗ കാമനയാണ് അതിനെ ഉണർത്തുന്നത്. ധർമ്മം, സംസ്കാരം മുതലായവയെ ഉപാസിക്കാനുള്ള പ്രേരണയും വാസനാലബ്ധമാണ്. ജീവന്റെ വികാസ പരിണാമദശകളിൽ അത് നാനാരൂപഭാവങ്ങളോടെയും മൗലികചോദനകളോടെയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. യുക്തിനിഷ്ഠമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾകൊണ്ട് വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ആകാത്ത പ്രപഞ്ചപരിണാമ പ്രക്രിയയെ ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയാണ് ഇവിടെ.

▶ സർഗ്ഗകാമനയുടെ ഏകാഗ്രമായ സങ്കൽപശക്തി

വരികൾ

"വാളല്ലെൻ സമരായുധം, ഝണഝണ-
ധ്വാനം മുഴക്കീടുവാ-
....
....
ഇന്നോളക്കുത്തുകൾ തീർക്കുവാൻ കഴിയുകി-
ല്ലെൻ പ്രേമതീർത്ഥങ്ങളിൽ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഝണഝണ = ശബ്ദവിശേഷം
ധ്വാനം = ശബ്ദം

ആശയവിശദീകരണം

അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ കവി, പിൽക്കാലത്ത് ഏറെ വിവാദവിഷയമായ വാളല്ലെൻ സമരായുധം എന്ന പ്രഖ്യാപനം നടത്തുന്നു. എന്റെ സമരായുധം വാൾ അല്ലെന്നും ഝണഝണ ശബ്ദം മുഴക്കീടുവാൻ ഞാൻ ആളല്ലെന്നും എന്റെ കരവാള് വിറ്റ് ഞാൻ ഒരു മണി പൊൻവീണ വാങ്ങിച്ചു എന്നും കവി പറയുന്നു രാഗം, ലയം, ശ്രുതി, സ്വരം ഇവയ്ക്ക് മാത്രമേ ഇന്ന് പ്രേമതീർത്ഥം പോലുള്ള എന്റെ സർഗ്ഗഭാവനയിൽ, - കാവ്യമേഖലയിൽ - ചലനം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

▶ വാളല്ലെൻ സമരായുധം

വയലാർ തത്വശാസ്ത്രവും ചേരിയും മാറി എന്ന ആരോപണത്തിന് സർഗ്ഗസംഗീതം എന്ന കവിത വഴിമരുന്നിട്ടത് ഈ വരികളിലൂടെയാണ്.

▶ പല വ്യഖ്യാനങ്ങൾ

വാൾ വിറ്റ് വീണ വാങ്ങി എന്ന പ്രസ്താവന ഒരു പിന്മാറ്റ പ്രഖ്യാപനമായും ഒരു കുമ്പസാരമായും മുടിയനായ പുത്രന്റെ തിരിച്ചുവരവായും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു.

പിന്നീട് 1970- ൽ എന്റെ ദന്തഗോപുരത്തിലേക്ക് ഒരു ക്ഷണക്കത്ത് എന്ന കവിതയിൽ കവി, തന്റെ നിലപാട് സംശയാതീതമായി വ്യക്തമാക്കി. നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥിതിയെ മാറ്റിമറിക്കാൻ മനസ്സിനെയും വാക്കിനെയും കർമ്മത്തെയും ഉപാധിയാക്കാം. വാള് കർമ്മത്തിന്റെയും വീണ വാക്കിന്റെയും പ്രതീകങ്ങളാണ്. മാറ്റത്തിനനുഗുണമായ വൈകാരികാവസ്ഥ സജ്ജമാക്കുകയാണ് വാക്കിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ നാദത്തിന്റെ കൃത്യം. താൻ ആയുധം വച്ചു കീഴടങ്ങി എന്നല്ല കവി പറയുന്നത്. എന്റെ ആയുധം ഇതല്ല, മറ്റൊന്നാണ് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ഏറെ ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് വിധേയമായ ഒരു ശ്ലോകമാണ് ഇത്.

▶ കവിക്ക് സ്വീകാര്യമായ മാർഗ്ഗം മറ്റൊന്ന്

വരികൾ

"ഓണക്കോടി ഞൊറിഞ്ഞുടുത്തു കമുകിൻ-
പൊൻപൂക്കുലച്ചാർത്തുമായ്
....
....
നാണത്തിന്റെ കിളുന്നുകൾക്കു നിറയെ-
പ്പാദസരം നല്കുവാൻ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പ്രേയസി = ഭാര്യ

ആശയവിശദീകരണം

കവിത ഒരു കേരളീയ യുവതിയുടെ രൂപഭാവങ്ങളോടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണ് അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ. ഓണക്കോടി ഞൊറിഞ്ഞുടുത്ത്, കമുകിൻ പൊൻപൂക്കുല ചാർത്തുമായി പ്രാണപ്രേയസി കാവ്യകന്യക വന്ന് കവിളത്ത് ഉമ്മ വെക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ മാനവ മനോരാജ്യങ്ങളിൽ ചെന്ന് നാണത്തിന്റെ കിളിന്നുകൾക്ക് പാദസരം നല്കാൻ വേണ്ടി വീണ മീട്ടുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാവ്യനർത്തകി പോലുള്ള ഒരു സ്വപ്ന ദൃശ്യമാണ് ഈ ഭാഗത്തുള്ളത്. പ്രകൃതിയും പ്രണയവും ഭാവചാരുത ചൊരിയുന്ന കാവ്യ ഭാഗമാണിത്.

▶ കാവ്യാനുഭൂതികളുടെ ആവിഷ്കാരം

വരികൾ

"കാടത്തത്തെ മനസ്സിലിട്ടു കവിയായ്
മാറ്റുന്ന വല്മീകമു;-
....
....
മൂടൽമഞ്ഞിൽ മയങ്ങുമെന്നുമിവിടെ-
പ്പൂക്കും വനജ്യോത്സ്നകൾ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വാല്മീകം	=	ചിതൽപ്പുറ്റ്
കോടക്കാർനിര	=	കാലവർഷത്തിലെ മഴക്കാർ
മനുജൻ	=	മനുഷ്യൻ
ജോത്സ്ന	=	നിലാവുള്ള രാത്രി

ആശയവിശദീകരണം

▶ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ മൂലസ്രോതസ്സ്

കാടത്തത്തെ നീറ്റി കവിയാക്കി മാറ്റുന്ന വാല്മീകവും ഇടയന്മാർക്ക് വേണ്ടി പാടിയ വേണുഗാനം ഭരണാധികാരികൾക്കുള്ള ഗീതയാക്കി മാറ്റി എഴുതി സൂക്ഷിച്ച പൊന്നോലയും രാമഗിരിയിൽ നിന്ന് മേഘം കൊണ്ടുവന്ന കണ്ണുനീരും ഒരു ഭാരതീയ അന്തരാത്മാവിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുപോകയില്ല. നിലാവും പൂത്ത മുല്ലവള്ളിയും (വനജ്യോത്സ്ന), മൂടൽ മഞ്ഞിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കും പോലെ ആ സ്മൃതികൾ അബോധതലത്തിൽ കിടപ്പുണ്ട്.

വരികൾ

"ഞാനിജ്ജാലകവാതിലിൽ ചെറുമുള-
ന്തണ്ടിൽ ഞൊറിഞ്ഞിട്ടതാ-
....
....
ഞാനീസ്സർഗ്ഗതപസ്സമാധിയിലിരി-
ക്കുമ്പോൾ കൊടുങ്കാറ്റുകൾ?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ശാരദേന്ദുകല	=	ശരത്കാലത്തെ ചന്ദ്രക്കല
തുകിൽ	=	വസ്ത്രം

ആശയവിശദീകരണം

▶ സൗന്ദര്യാനുഭൂതി നൽകുന്ന ശ്ലോകം

സൗന്ദര്യാനുഭൂതി നൽകുന്ന ഒരു ശ്ലോകമാണ് തുടർന്നുള്ളത്. ഞാൻ ഈ ജാലകവാതിലിൽ ചെറുമുളന്തണ്ടിൽ ഞൊറിഞ്ഞിട്ടതാണ് ഈ നീലത്തുകിൽ. ആ തുകിൽ ശാരദേന്ദുകലയെ പാവാട ചാർത്തിക്കാൻ വേണ്ടി ഉള്ളതാണ്. ഞാൻ സർഗ്ഗതപസ്സമാധിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ പുറമേനിന്നുള്ള കൊടുങ്കാറ്റുകൾ നിത്യം ചിറകിട്ടടിച്ചു ആ നീല തുകിലിനെ ചിതറി കീറിപ്പറപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ സമഗ്രബോധം താഴെപ്പറയും വിധമാണെന്ന് ഡോ. എം ലീലാവതി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. വ്യക്തിസ്വത്വത്തിന്റെയും കവിസ്വത്വത്തിന്റെയും മിശ്രമായ സ്വത്വത്തെയാകാം കവി മുറിയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ കിളിവാതിലുകൾ തുറന്നിരിക്കുന്നു. ബോധാബോധമനസ്സാകല്യം ബാഹ്യ പ്രപഞ്ചാവസ്ഥകളുമായി സംവദിക്കുന്നു. മുളന്തണ്ടും അതിൽ ഞൊറിഞ്ഞിട്ട യവനികയും യഥാക്രമം ഗാനസ്വരൂപമായ കവിതയുടെയും പദാർഥസംവിധാനശില്പത്തിന്റെയും വ്യഞ്ജകങ്ങളാണ്. സ്വത്വത്തിന്റെ തുറന്നിട്ട കിളിവാതിലിലൂടെ എന്നും

> ▶ വ്യക്തിസ്വത്വവും കവിസ്വത്വവും കൂടിയ മിശ്രസ്വത്വം

സങ്കൽപത്തിൽ കാണുന്ന ദൃശ്യമാണ് അമൃതകല പോലുള്ള ഭാസുര ജീവിതവ്യവസ്ഥ. ആരാധനാമൂർത്തിയുടെ വിഗ്രഹത്തിൽ ചാർത്തി ക്കുന്ന പട്ടുപാവാട പോലെ തന്റെ പദകല ആ ഭാസുര വ്യവസ്ഥിതി യിൽ ചാർത്തിക്കാനുള്ള ഉടയാടയാണ്.

> ▶ കൊടുങ്കാറ്റുകൾ വിപ്ലവ പ്രതീകങ്ങൾ

ഉദാത്തതരമായ നിർമ്മിതിക്കായി സർഗ്ഗതപസ്സമാധിയിൽ ഇരി ക്കുമ്പോൾ പുറമെ ചിറകിട്ടടിക്കുന്ന കൊടുങ്കാറ്റുകളെ വിപ്ലവ പ്രതീ കങ്ങളായി വ്യാഖ്യാനിച്ച നിരൂപകരുണ്ട്. തന്റെ കാവ്യലോകത്തെ വിമർശിക്കുകയും കല്ലെറിയുകയും ചെയ്തവരെ കൊടുങ്കാറ്റായി കാണാവുന്നതാണ്.

വരികൾ

"കോടക്കാറ്റിലഴിഞ്ഞുലഞ്ഞ ചിടയും
ചിക്കിക്കിടന്നീടുമാ-
....
....
പാടം നീന്തിവരുന്ന പൗർണ്ണമി, നിന-
ക്കാവട്ടെ ഗീതാഞ്ജലി."

അർത്ഥവിശദീകരണം

കോടക്കാറ്റ്	=	തണുപ്പധികമുള്ള പടിഞ്ഞാറൻകാറ്റ്
ചിടയും	=	ജടയും
പ്രഹരം	=	അടി

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ഭൂമിയിൽ സ്വർ ഗ്ഗം സാക്ഷാത്കരി ക്കാം എന്ന പ്രത്യാ ശയുടെ പ്രതീകം

ഇതിന്റെ തുടർച്ചയും എന്നാൽ വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥ പ്രതീതി നൽകുന്നതുമാണ് അടുത്ത ശ്ലോകം. കോടക്കാറ്റിൽ അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞ ചിടയും ചിക്കി കാട് കിടക്കുന്നു. ആ കാട് ചവച്ചെറിഞ്ഞ താരും തളി രും പിടയുന്നു. നാട് അന്തഃപ്രഹരങ്ങൾ ഏറ്റ് കിടിലം കൊള്ളുന്നു. മു ലപ്പാലുമായി പാടം നീന്തി വരുന്ന പൗർണ്ണമിക്ക് കവി ഗീതാഞ്ജലി അർപ്പിക്കുന്നു.

Summarised Overview

വയലാറിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പരിണാമ ഘട്ടത്തെ കുറിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'സർഗ്ഗസംഗീ തം'. തൂലിക പടവാളാക്കിയ കവി കരവാള് വിറ്റ് പൊൻവീണ വാങ്ങുന്നതായുള്ള പ്രഖ്യാപനം ഈ കവിതയിൽ കാണാം. വിവാദങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച പ്രഖ്യാപനത്തെ കവി ഇങ്ങനെ വിശദീകരി ക്കുന്നു: താൻ ആയുധം വച്ചു കീഴടങ്ങുകയല്ല, എന്റെ ആയുധം ഇതല്ല, മറ്റൊന്നാണ് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ആർഷദർശനത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് സംസ്കൃതവൃത്ത ത്തിലാണ് 'സർഗ്ഗസംഗീതം' രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. പൗരാണിക ആർഷ സംസ്കൃതിയിൽ നിന്നും

ഉയിർകൊണ്ടതാണ് തന്റെ സർഗ്ഗവൈഭവം എന്ന് കവി പറയുന്നു.

തന്റെ കാവ്യലോകത്തെ വിമർശിച്ചവരെ കൊടുങ്കാറ്റായി കവി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അധീശ ശക്തിയുടെ പ്രഹരമേറ്റ് കിടിലം കൊള്ളുന്ന സാധാരണ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭാസുരമായ സമത്വ വ്യവസ്ഥിതിയെ കുറിച്ചുള്ള കവിസ്വപ്നമാണ് 'സർഗ്ഗസംഗീതം' എന്ന കവിത.

കാടിനെ, അധീശശക്തികളായും കാട് ചവച്ചെറിഞ്ഞ തളിരും പൂവും നിരാലംബരായ സാധാരണക്കാരായും കോടക്കാറ്റിനെ വിപ്ലവ പ്രവർത്തനങ്ങളായും കാണാം. താരുകളെയും തളിരുകളെയും ചവച്ചെറിയുന്ന കാറ്റിന് പൈശാചികമായ അധീശശക്തിയുടെ ഛായയുണ്ട്. നാടിനെ, അടിയേറ്റ് കിടിലം കൊള്ളുന്ന സാധാരണ വർഗ്ഗമായും ഇന്ദുകലയെ, അപ്രാപ്യമായി വർത്തിച്ച സ്വപ്നാത്മികയായ ഭാസുരഭാവിയുടെ പ്രതീകമായും കാണാം. ആ ഭാസുരഭാവി ഇപ്പോൾ മക്കളെ പാലൂട്ടുന്ന മാതാവിന്റെ രൂപത്തിൽ രക്ഷകയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ആ പൗർണമി -നിറനിലാവ്- പാടം നീന്തി വരുന്നു.

ഭാസുരമായ സമത്വ വ്യവസ്ഥിതിയെ കുറിച്ചുള്ള കവിസ്വപ്നം ആകാശത്തിൽ അപ്രാപ്യമായി കുടികൊള്ളുന്ന ശാരദേന്ദു കലയിൽനിന്ന് ഇന്ന് ഭൂമിയിൽ എല്ലായിടത്തും പരക്കുന്ന പൗർണമി നിലാവായി വികസിക്കുന്നു എന്ന ഒരു വ്യാഖ്യാനം ആണ് ഡോ. എം. ലീലാവതി നൽകിയിരിക്കുന്നത്. വ്യത്യസ്തമായ വ്യാഖ്യാന സാധ്യതകളും ഈ ശ്ലോകങ്ങൾക്കുണ്ട്.

തന്റെ ഗാനകവനകർമ്മങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളും തന്നെ പീഡിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ധർമ്മച്യുതിബോധങ്ങളും പുറമേനിന്ന് വന്നിരുന്ന വിമർശനങ്ങളും ചരിത്രപരമായ കാരണങ്ങളാൽ തീക്ഷ്ണങ്ങളായിത്തീർന്ന കർത്തവ്യ സന്ദേഹങ്ങളും കൂടി തിളച്ചുമറിയുന്ന മനസ്സോടെ സർഗ്ഗസമാധിലീനനായിരുന്ന കവിയുടെ അബോധത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യസാരവും ബോധമനസ്സത്തകളായ ഭവൽക്കാലജീവിത സമസ്യകളും ഉരുകി ചേർന്ന് ഒന്നായപ്പോൾ തുറന്നു ഒഴുകിയ കവിതയാണ് 'സർഗ്ഗസംഗീതം' എന്ന് ഡോ. എം ലീലാവതി നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

2. സൂര്യഗീതം

ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്

Learning Outcomes

- 'സൂര്യഗീതം' എന്ന കവിതയുടെ വിശകലനത്തിലൂടെ ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പിന്റെ കാവ്യരീതി പരിചയപ്പെടുന്നു
- ഒ. എൻ. വിക്കവിതയിലെ പാരിസ്ഥിതിക മാനവികതാ ദർശനം മനസ്സിലാക്കുന്നു
- കവിയുടെ ആത്മാന്വേഷണത്വരയെക്കുറിച്ച് ധാരണ നേടുന്നു

Background

ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയിലൂടെ പൂത്തുലഞ്ഞ കാല്പനികഭാവുകത്വത്തിന്റെ നവീകൃതമായ തുടർച്ചയാണ് പി. ഭാസ്കരൻ, വയലാർ, തിരുനെല്ലൂർ കരുണാകരൻ എന്നിവരുടെയും ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പിന്റെയും കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്നത്. അൻപതുകളിലും അറുപതുകളിലും ശക്തമായിരുന്ന റവലൂഷനറി റൊമാൻറിസിസത്തിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങളാണ് ഈ കവികളുടെ സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ അന്തർചൈതന്യം. മലയാളകാല്പനിക കവിതയിലെ അരുണയുഗവക്താക്കളായാണ് ഈ കവികൾ സാമാന്യമായി അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇവരിൽ കാലാനുസൃതമായ പരിണാമങ്ങളോടുകൂടി അനുക്ഷണവികസ്വരമായ കാവ്യദർശനം ആർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് കാവ്യരചന നിർവഹിച്ചു പോന്ന കവിയാണ് ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്.

മാനുഷികതയെ ആത്മചൈതന്യമാക്കിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യാവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് പാടുന്ന കവിയാണ് ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ്. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയും ദുരന്തങ്ങളെയും അഗ്നിസമാനമായി ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും ആ അഗ്നിയിൽ നിന്ന് അക്ഷരങ്ങളെ സ്ഫുടം ചെയ്തെടുത്ത് ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു അദ്ദേഹം. അനുനിമിഷം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിതോപാസകനും പുരോഗമനവാദിയുമായ ഒരു കവിക്ക് കാലത്തിനനുസരിച്ച് ഉണ്ടാകേണ്ട മാറ്റം ഒ. എൻ. വിയിൽ പ്രകടമാണ്. വ്യക്തമായ വ്യതിരിക്തത പുലർത്തുന്ന മൂന്ന് ഘട്ടങ്ങളിലൂടെയാണ് ഒ. എൻ. വിയുടെ കവിത വികസിക്കുന്നത്. ഒന്നാംഘട്ടം സമൂഹപരതയുടേതും രണ്ടാംഘട്ടം ആത്മരതിയുടേതുമാണ്. വിശ്വമാനവികതാബോധത്തിന്റെ പൂർണതയോടു കൂടിയതാണ് മൂന്നാംഘട്ടം. അത്യന്തം കാല്പനികമായ ഒരു ലാവണ്യപരിസരവും അതിസൂക്ഷ്മമായ സാമൂഹികജീവിതചിത്രണവും ഏകകാലത്ത് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഒ. എൻ. വിക്കവിതകളുടെ സവിശേഷത.

Keywords

പൗരസ്ത്യദർശനം-പാരിസ്ഥിതിക മാനവികതാ ദർശനം-ആത്മാന്വേഷണത്വര-സൂര്യസ്തുതി -സൂര്യസങ്കൽപം

Discussion

▶ ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനത്തോടും പതിത ജനങ്ങളോടുമുള്ള ആഭിമുഖ്യം

ഒ. എൻ. വി യുടെ ആദ്യകാല രചനകളിൽ മണ്ണും കർഷകരുമാണ് പ്രധാന വിഷയം. അക്കാലത്തെ ഏതൊരു കവിയേയും പോലെ ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയുടെ ശബ്ദവിതാനസമ്പ്രദായവും ഈണങ്ങളും പദപ്രയോഗങ്ങളും ഒ. എൻ. വിയെയും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇടതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനത്തോടും പതിത ജനങ്ങളോടുമുള്ള ആഭിമുഖ്യം ആദ്യകാല കവിതകളിൽ പ്രകടമാണ്.

1950കളുടെ അന്ത്യത്തോടെ ഒ. എൻ. വിയിൽ കാവ്യദർശനപരമായ ഒരു പരിവർത്തനം പ്രകടമാകാൻ തുടങ്ങി. സമൂഹത്തിലും മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിലും വന്ന പരിവർത്തനം കവിയിൽ ആത്മസംഘർഷത്തിനും ആശയസംഘട്ടനത്തിനും കാരണമാവുകയും ചെയ്തു. 1958 -ൽ

പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഒരു ദേവതയും രണ്ട് ചക്രവർത്തിമാരും' എന്ന സമാഹാരം മുതൽക്കാണ് ഈ മാറ്റം കണ്ടുതുടങ്ങുന്നത്. 1964 -ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'മയിൽപ്പീലി' മുതലുള്ള കവിതാ സമാഹാരങ്ങളിൽ മനുഷ്യന്റെ അന്തർ ലോകവ്യാപാരങ്ങളാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഏറെ നാൾ ഇപ്രകാരം സ്വകാര്യാനുഭൂതിയുടെ ശീതളഛായയിൽ വ്യാമുഗ്ദ്ധനായി മയങ്ങുവാൻ ഒ. എൻ. വി.യുടെ സർഗ്ഗാത്മകതയ്ക്ക് സാധിച്ചില്ല. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ വിശാലമേഖലയെ പ്രാപിക്കാനുള്ള അടിസ്ഥാനത്വര കവിയെ വ്യഗ്രനാക്കി.

▶ മനുഷ്യന്റെ അന്തർ ലോക വ്യാപാരം

1968 -ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'അഗ്നിശലഭങ്ങൾ' മുതൽ ഒ. എൻ. വിക്കവിത കൂടുതൽ കരുത്തുറ്റതും സാർവ്വദേശീയ വീക്ഷണം പുലർത്തുന്നതുമായി മാറുന്നു. ദുരിതങ്ങളും ആക്രമണങ്ങളും ഇല്ലാത്ത ഒരു ലോകം എന്ന ആദ്യകാല സ്വപ്നം ഈ ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾ ഭൂസ്നേഹമായും ലോകത്തെവിടെയും തനിക്കൊരു വീടുണ്ടെന്ന ഉദാരസങ്കല്പമായും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു.

▶ സാർവദേശീയവീക്ഷണം

1970 നു ശേഷമുള്ള ഒ. എൻ. വിക്കവിതകളിൽ അന്തർവീര്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായി അഗ്നി കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അഗ്നിപുഷ്പങ്ങൾ, അഗ്നിശലഭങ്ങൾ, അഗ്നിചിറകുള്ള പക്ഷികൾ എന്നിങ്ങനെ അഗ്നിവിശേഷണം ചേർന്ന് പ്രതീകങ്ങൾ ധാരാളമായി ഒ. എൻ. വി. ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഭൂമിക്കൊരു ചരമഗീതം', 'സൂര്യഗീതം', 'ശാരങ്ഗകപ്പക്ഷികൾ' തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ എത്തുമ്പോൾ ഒ. എൻ. വിക്കവിത ഘനഗംഭീരവും നാനാധ്വനിസമ്പന്നവുമായിത്തീരുന്നു. ലോകമനസ്സാക്ഷിയുടെ ഉൾത്തുടിപ്പുകൾ കവിഹൃദയവുമായി സാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നു. മാനുഷികതയെ ആത്മചൈതന്യമാക്കിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യാവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതി.

▶ അന്തർവീര്യത്തിന്റെ പ്രതീകമായി അഗ്നി

ഒ. എൻ. വിയുടെ പാരിസ്ഥിതിക മാനവികതാ ദർശനം പ്രകാശിതമാകുന്ന രണ്ടു കവിതകളാണ് 'സൂര്യഗീതം', 'ഭൂമിക്കൊരു ചരമഗീതം' എന്നിവ. ഭൂമി ഒ. എൻ. വിയുടെ മനസ്സിലെ സ്ത്രൈണപ്രകൃതിയേയും സൂര്യൻ പുരുഷപ്രകൃതിയേയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. ഒ. എൻ. വിയുടെ കാവ്യബോധം ആത്മാവിഷ്കാരപ്രധാനമായപ്പോൾ അഗ്നിയും വെളിച്ചവും കാവ്യബിംബങ്ങളായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ കൂടുതലായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. സൂര്യൻ ഉണർവിന്റെയും ഉന്മേഷത്തിന്റെയും ജീവശക്തിയുടെയും പ്രതീകമാണ്. സൂര്യൻ ഇവിടെ പിതൃബിംബമായും നിലകൊള്ളുന്നു. ഭൂമിയും സൂര്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ജനനീജനകബന്ധമാണ്. ഭൂമിയിലെ എല്ലാ അംശങ്ങളുടെയും പ്രഭവസ്ഥാനമായ സൂര്യൻ ഭൂമിയെ സനാഥയും സന്താനവതിയും ആക്കുന്നു.

▶ പ്രഭവസ്ഥാനമായ സൂര്യൻ

വരികൾ

"സ്വസ്തി, ഹേ സൂര്യ! തേ സ്വസ്തി.
മറ്റുള്ളവർക്കായ് സ്വയം കത്തിയെരിയുന്ന
....
ഇച്ചെറിയവട്ടത്തിലീച്ചെറിയ ഭൂമിയിൽ
ജീവന്റെയുൻമത്ത നൃത്തം!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

സ്വസ്തി = മംഗളവാക്ക്
തപ്തം = ചൂടുള്ള
ഉൻമത്തം = ഉന്മാദം

ആശയവിശദീകരണം

▶ ജീവചൈതന്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സൂര്യതേജസ്സ്

സൂര്യനെ സ്തുതിച്ചു കൊണ്ടാണ് കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഭൂമിയുടെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ നിന്ന് മുളപൊട്ടിയ സൂര്യരേതസ്സുകളാണ് ഭൂമിയിലെ ജീവജാലങ്ങൾ. അതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടികർത്താവായ സൂര്യന് കവി സ്തുതി പറയുന്നു. മറ്റുള്ളവർക്ക് വേണ്ടി സ്വയം കത്തിയെരിയുന്ന സുസ്നേഹമൂർത്തിയായ സൂര്യന്റെ, ഒരിക്കലും വറ്റാത്തതും ചൂടും പ്രഭയും ഉള്ളതുമായ അക്ഷയപാത്രത്തിൽ നിന്ന് ഒഴുകുന്ന വെളിച്ചമാകുന്ന പാൽ കുടിച്ച് ഇവിടെ ഈ ഭൂമിയാകുന്ന കൊച്ചു വട്ടത്തിൽ ജീവന്റെ ഉൻമത്തനൃത്തം നടക്കുന്നു.

വരികൾ

“പൂവുകളിലടിവെച്ചു, പുഴകളിൽ നീരാടി
പുളിനഹരിതങ്ങളിൽ തളികകൾ നിറച്ചു
....
....
പട്ടിന്റെ പോളകൾ തെറുത്തേറ്റി നില്ക്കുന്ന
ജീവന്റെയുന്മത്ത നൃത്തം!”

അർത്ഥവിശദീകരണം

തെങ്ങിന്റെ തിരുജട = തെങ്ങോല

ആശയവിശദീകരണം

▶ സൂര്യന്റെ ജീവദായകത

അടുത്തതായി സൂര്യരശ്മികളുടെ തലോടലാൽ, അനുഗ്രഹത്താൽ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാകുന്ന പ്രകൃതിയുടെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളെ കവി വിവരിക്കുന്നു. പൂവുകളിൽ അടിവെച്ചും, പുഴകളിൽ നീരാടിയും, തീരങ്ങളെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാക്കിയും, കിളിമൊഴികൾ ആകുന്ന സ്വരജതികൾ കേൾപ്പിച്ചും, തെങ്ങോലകൾക്കിടയിൽ ഇളനീർ ഒളിപ്പിച്ചും, കദളിവാഴയ്ക്ക് വലിയ കുല നൽകിയും സൂര്യൻ ഈ ഭൂമിക്ക് ജീവൻ പകരുന്നു.

വരികൾ

“വിത്തിനെ മഹാവൃക്ഷമാക്കുന്ന,
വൃക്ഷത്തിൽ വിത്തുകൾ നിറയ്ക്കുന്ന
....
....
ദൃശ്യമാം സംഗീതമാക്കുന്ന
ജീവന്റെയുന്മത്ത നൃത്തം!”

അർത്ഥവിശദീകരണം

എമ്പാടും	=	എല്ലായിടത്തും
ശതശാഖി	=	നൂറുകണക്കിന് ശാഖകൾ
സാന്ദ്രം	=	ഇടതൂർന്ന

ആശയവിശദീകരണം

▶ ജീവപരിണാമത്തിന് ഊർജ്ജം പകരുന്നതും സൂര്യൻ തന്നെ

ഒരു വിത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വലിയ കാട് ഉണ്ടാകുന്ന പ്രക്രിയയെ കുറിച്ചാണ് അടുത്തതായി പറയുന്നത്. ഒരു വിത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വലിയ വൃക്ഷം ഉണ്ടാവുകയും ആ വൃക്ഷത്തിൽ വിത്തുകൾ നിറയുകയും ആ വിത്തുകൾ കാറ്റിന്റെ കൈകളിലൂടെ പലയിടങ്ങളിലുമായി വിതറി എത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഓരോ വിത്തും മുളപൊട്ടി ഇല നീട്ടി വെയിലേറ്റ് നൂറുകണക്കിന് ശാഖകൾ വിടർത്തി ഒരു വലിയ കാടായി മാറുന്നു.

വരികൾ

''പ്രാവുകൾ മയങ്ങുന്ന കൂടാർന്നൊർന്നൊരമ്പല-
ക്കാവിലിഴയുന്നു കരിഞ്ചേര
....
....
തളരാതെ താഴാതെ തുടരുന്നു
ജീവന്റെയുന്മത്ത നൃത്തം...''

അർത്ഥവിശദീകരണം

പ്രാപ്പിടിയൻ	=	പ്രാവിനെ പിടിയ്ക്കുന്ന ഒരു പക്ഷി
പൊന്മ	=	പൊന്മാൻ (ഒരു പക്ഷി)

ആശയവിശദീകരണം

പ്രാവുകൾ കുടിയേറി മയങ്ങുന്ന അമ്പലത്തിലെ കാവിൽ കരിഞ്ചേര ഇഴയുന്നു. മാനത്ത് പ്രാപ്പിടിയൻ റാകിപ്പറക്കുന്നു. പൊന്മാന്റെ കണ്ണുകൾ ആറ്റിന്റെ തീരത്തു തിളങ്ങുന്നു. ആരോരും കേൾക്കാത്ത മണ്ണിന്റെ സത്യങ്ങൾ മണ്ണട്ടയുടെ കരച്ചിലായി ഉയരുന്നു. മാനത്തുകണ്ണിയും മക്കളും നീറ്റിലെ നിശബ്ദസംഗീതമായി ആഹ്ലാദപൂർവ്വം നീന്തുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും വിഭിന്നഭാവങ്ങളും ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്നായി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കവി ആലങ്കാരികമായി, രാഗവും രൗദ്രവും പച്ചയും കത്തിയും രാവും പകലും പരസ്പരം പിന്തുടർന്നോടുന്നു എന്നു പറയുന്നു. അവിടെയെല്ലാം ജീവന്റെ ഉന്മത്തനൃത്തം നടന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

▶ ജൈവവൈവിധ്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മ ദൃശ്യം

വരികൾ

"കന്നിവയലുഴുതു ഞാനാദ്യം വിതച്ച തിന
ഒന്നിന്നു പത്തായെനിക്കു പകരം തന്ന മണ്ണിൽ
....
ഈ ചെറിയ വട്ടത്തിലിന്നും തുടരുന്നു
ജീവന്റെയുന്മത്ത നൃത്തം!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

തിന	=	ഒരു ധാന്യം
നിണം	=	രക്തം

ആശയവിശദീകരണം

സ്വാർത്ഥതാത്പര്യത്തിനു വേണ്ടി കൂടെപ്പിറപ്പിനെപ്പോലും വധിക്കാൻ മുതിരുന്ന മനോഭാവം മനുഷ്യനിൽ മനുഷ്യചരിത്രത്തിന്റെ പ്രാരംഭം മുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് പഴയ നിയമത്തിലുള്ള കായീൻ ഹാബേലിനെ വധിച്ച കഥ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് കൊണ്ട് കവി ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. കന്നിവയൽ ഉഴുത് മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി കൃഷി ചെയ്തപ്പോൾ ഭൂമി അവന് മതിയാവോളം വിള നൽകി. പക്ഷേ അത്യാർത്തി മൂത്ത മനുഷ്യൻ സഹോദരനെ കേവലം കുഞ്ഞാടിനെപ്പോലെ കുരുതി ചെയ്ത് ആ രക്തം കൊണ്ട് വിതയേറ്റി. അതുകണ്ട് സകലസാക്ഷിയായ സൂര്യന്റെ നെഞ്ചിലേറ്റ കിടിലം ഒരു വിള്ളൽ ആയി ഉള്ളിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും ഇന്നും അന്യർക്ക് വേണ്ടി സൂര്യൻ എരിയുന്നു. സൂര്യന്റെ സുസ്നിഗ്ദ്ധമായ ദീപ്തിയിൽ ഈ ചെറിയ വട്ടത്തിൽ, അതായത് ഭൂമിയിൽ ഇന്നും ജീവന്റെ ഉന്മത്തനൃത്തം തുടരുന്നു.

▶ മനുഷ്യന്റെ ക്രൂരതകൾക്ക് സാക്ഷിയാകുന്ന സൂര്യൻ

വരികൾ

"കൂടപ്പിറപ്പുകൾ മണ്ണു പങ്കിട്ടു പല കൂറായ് പകുത്തു
കൂടാരങ്ങൾ തീർത്തിവിടെ..

....

....

നിരന്തരമായ് കവർന്നും കശാപ്പു ചെയ്തും, വീര-
പരിവേഷമാളുന്ന കഥ തുടർന്നീടവേ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അരുമ	=	ഓമനത്തം
അജവൃന്ദം	=	ആട്ടിൻകൂട്ടം

ആശയവിശദീകരണം

കൂടെപ്പിറപ്പുകൾ മണ്ണു പങ്കിട്ട്, പലതായി പകുത്ത്, അവരവർക്ക് മാത്രമായി പ്രത്യേകം പാർപ്പിടങ്ങൾ തീർത്തു. എന്നിട്ട് മറ്റുള്ളവരുടെ സ്വപ്നങ്ങളെയും അവർ അരുമയായി വളർത്തുന്ന ആട്ടിൻകൂട്ടങ്ങളെയും നിരന്തരമായി കവർന്നു കശാപ്പ് ചെയ്തു വീരപരിവേഷമാളുന്ന കഥ തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. പഴയനിയമത്തിൽ ദാവീദിനോട് നാഥാൻ പറയുന്ന, ധനികൻ ദരിദ്രന്റെ കുഞ്ഞാടിനെ പിടിച്ചു കൊന്ന് വിരുന്നൊരുക്കുന്ന കഥ ഇവിടെ സൂചിതമാണ്.

▶ മനുഷ്യന്റെ ക്രൂരതകളും സ്വാർത്ഥതയും

വരികൾ

"ഒടുവിലൊരുദ്ഗ്രഫുൽക്കാരത്തിലൊക്കെയു-

മൊടുക്കുന്ന ഫണമാർന്ന മൃത്യുവിന്നണ്ഡങ്ങൾ

....

....

ഹേ, സൂര്യ! നീ മുഖമിടയ്ക്കിടെ പൊത്തുന്നു

ശിശിരഋതു നീളുന്നു"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഫൂൽക്കാരം = നിലവിളി

ഉദ്ഗ്രം = ഉച്ചത്തിലുള്ള

അണ്ഡം = മുട്ട

ആശയവിശദീകരണം

- മനുഷ്യന്റെ സ്വാർത്ഥത ദുരന്തത്തിലായിരിക്കും എത്തിക്കുക

സർവ്വം സംഹരിക്കുന്ന വിഷമായി മനുഷ്യന്റെ സ്വാർത്ഥത മാറിയിരിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു ഉഗ്രഫൂൽക്കാരത്തിൽ ഒക്കെയും അവസാനിപ്പിക്കുന്ന മൃത്യുവിൻ അണ്ഡങ്ങൾ അടവെച്ച് വിരിയിക്കാൻ വെമ്പുന്ന ഒരു വിഷപ്പറവയുടെ കൊക്കും നഖങ്ങളും ചിറകും മനുഷ്യനിൽ മുളയ്ക്കുന്നു. അനേകം സർഗ്ഗപരിണാമങ്ങൾ കണ്ടു കണ്ണു നിറവാർന്ന സൂര്യൻ മനുഷ്യന്റെ സംഹാരാത്മകത കണ്ടു തന്റെ മുഖം ഇടയ്ക്കിടെ പൊത്തുന്നു. ശിശിരം നീളുന്നു.

വരികൾ

"സത്യത്തെ മൂടുവെച്ചൊരു സ്വപ്നസത്രത്തിലെ

ചടുല വിഭ്രാന്ത താളത്തിൽ ജീവന്റെ നൃത്തം

....

....

മറ്റൊരാകാശ സഞ്ചാരിയോടീ മൊഴികൾ

നിശ്ശബ്ദമോതും ശിലകളായ് മാറുമോ?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിഭ്രാന്ത = തെറ്റായ

അമൃതാംശു = ചന്ദ്രൻ

ജാതൻ = ജനിച്ചവൻ

ചാരുനിറം = കുങ്കുമം

ആശയവിശദീകരണം

- കവിയുടെ ആശങ്ക

ഭൂമിയിലെ ജീവചൈതന്യം ഇനിയും എത്ര നാൾ നിലനിൽക്കും എന്ന കവിയുടെ ആശങ്കയാണ് അടുത്ത വരികളിൽ ഉള്ളത്. സത്യത്തെ മൂടിവെച്ച ഒരു സ്വപ്നസത്രത്തിലെ ചടുല വിഭ്രാന്തതാളത്തിൽ ജീവന്റെ നൃത്തം മുറുകുകയാണ് എങ്കിലും ഈ നൃത്തം എത്രനാൾ ഇങ്ങനെ തുടരും?

മനുഷ്യൻ ചന്ദ്രനിലേക്ക് നടത്തിയ യാത്രയും ചാന്ദ്രശിലകൾ ഭൂമിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു പ്രദർശിപ്പിച്ചതും അനുസ്മരിച്ചു കൊണ്ടുള്ള വരി

കളാണ് തുടർന്നുള്ളത്. ഞാൻ(മനുഷ്യൻ) ചിറകുകൾ വിടർത്തി ആകാശവീഥികളിൽ ഒരു ദേവദൂതനെപ്പോലെ പറന്ന് അലയവേ, അമൃതകിരണനായ ചന്ദ്രൻ ആതിഥ്യമേകി. ആനന്ദാശ്രു പൊഴിച്ചു കൊണ്ട് എന്നെ (മനുഷ്യനെ) മടിയിലിരുത്തി. എന്നിട്ട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. 'നീ ഭൂമിയിൽ ജനിച്ച സൂര്യന്റെ ഉണ്ണിയായ ഓമനേ, നിന്റെ പദം എന്റെ നെഞ്ചിൽ പതിക്കുമ്പോൾ, സൂര്യൻ രേതസ്സിൽ ഊഷരമായി തണുത്ത ഒരുപാത്രമായി മാറിയ ഞാൻ കോരിത്തരിക്കുന്നു'.

▶ ചാന്ദ്രയാത്ര

ആരും നോക്കി നിന്ന് അത്ഭുതം കൂറുന്ന ചാന്ദ്രശിലകളെ വാരിയെടുത്തു ഞാൻ എന്റെ ഭാണ്ഡത്തിലാക്കി കൊണ്ടുപോന്നു. ആ ശിലകൾ ആറിത്തണുത്ത ചാന്ദ്രദുഖങ്ങളാണ്. സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ ആ ശിലകൾ ഇന്ന് പാടുന്ന 'കെട്ടുപോയി ഞങ്ങളിലെ സൂര്യൻ' എന്ന ഒറ്റ വരി പാട്ട് ഞാൻ കേൾക്കുന്നു. അവ കെട്ടു പോയതാണോ കെടുത്തിയതാണോ എന്ന് അറിയില്ല. പക്ഷേ അത് കേട്ട് ഞാൻ ഞെട്ടലോടെ ആശങ്കപ്പെടുന്നു. കാലം കുറെ കടന്നുപോയിക്കഴിയുമ്പോൾ ഒരുനാൾ ഇവിടെയെത്തുന്ന മറ്റൊരു ആകാശസഞ്ചാരിയോട് ഇതേമൊഴികൾ ഞങ്ങളുടെ അസ്ഥികളും നിശബ്ദം പറയുമോ എന്ന് ഭയക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

▶ ഭൂമിയുടെ നാശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കയുടെ ചിത്രണം

വരികൾ

"ഇരുളിലും നിന്റെ പൊരുളല്ലീ തിരഞ്ഞു,തില
മണികളിലെഴുതും സ്നേഹകണികകൾ കറന്നെടു
....
....
കേസരമെഴുന്ന പൂങ്കുലകളായുലയവേ
നീയതിലുയിർക്കുന്നു സൂര്യ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

തിലമണി	=	എള്ള്
ഖദ്യോതം	=	മിന്നാമിനുങ്ങ്
ആരണ്യം	=	കാട്
കേസരം	=	പൂമ്പൊടി

ആശയവിശദീകരണം

ഇരുളിലും നിന്റെ പൊരുളാണ് തിരയുന്നത്. എള്ളിലുള്ള എണ്ണയുടെ കണികകൾ കറന്നെടുത്ത് ഒരു മൺചിരാതിന്റെ തിരിയിൽ ഇറ്റിച്ച് തിരിതെളിയിക്കുമ്പോൾ, ഇരുൾ വിറകൊള്ളുമ്പോൾ അതിൽ ഉയിർക്കുന്നത് സൂര്യനാകുന്നു. പറന്നു വരുന്ന അനേകം മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ വനവൃക്ഷങ്ങളുടെ ശിഖരങ്ങളിൽ സ്വർണ്ണപ്പൂമ്പൊടി എഴുന്ന പൂങ്കുല പോലെ ഉലയുമ്പോൾ അതിൽ ഉയിർ കൊള്ളുന്നതും സൂര്യനാണ്.

▶ സൂര്യന്റെ മഹത്വത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നു

വരികൾ

"ഇരതേടിയെത്തുന്ന ചെന്നായയിന്നേതിരവിലോ നില്ക്കെ-
യെൻ സ്വപ്നങ്ങൾ വാറ്റിയോരമൃതമെൻ

....

....

അഭയമന്ത്രാക്ഷരമാക്കി നടകൊൾകവേ

നീയതിലുയിർക്കുന്നു സൂര്യ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വാറ്റിയ	=	അരിച്ചെടുത്ത

ആശയവിശദീകരണം

▶ മൃത്യുവിനെ ജയിക്കാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ

ഇരതേടിയെത്തുന്ന ചെന്നായ ഇന്നേതുതിരിവിലോ നില്ക്കേ (മരണം ഏതൊരാളെയും എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും കീഴടക്കാം) കവി തന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ വാറ്റിയ അമൃതം തോന്ന്യാക്ഷരങ്ങളിൽ (സാഹിത്യ സൃഷ്ടികൾ) നിറച്ച് അഭയമന്ത്രാക്ഷരമാക്കി നടകൊള്ളുമ്പോൾ അതിൽ സൂര്യൻ ഉയിർക്കുന്നു. മൃത്യുവിനെ ചെന്നായയായാണ് കവി സങ്കൽപ്പിക്കുന്നത്

വരികൾ

"വേട്ടയാടപ്പെടുമാശ്രമമൃഗത്തിന്റെ,

കാപ്പിരിച്ചെറുമന്റെ, യഭയകൂടാരത്തിലഗ്നി വർഷിക്കവേ

....

....

നെഞ്ചു പിളർക്കുമാറാർത്തു വിലക്കവേ

നീയതിലുയിർക്കുന്നു സൂര്യ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അഗ്നി വർഷിക്കൽ	=	ബോംബിടൽ, നാശം വിതയ്ക്കൽ
ചാപം	=	വില്ല്

ആശയവിശദീകരണം

▶ സമത്വബോധത്തിന്റെയും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും പ്രതിഫലനം

ലോകമെമ്പാടും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യത്വരഹിതമായ കടന്നുകയറ്റങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നു. വേട്ടയാടപ്പെടുമാശ്രമമൃഗത്തോടാണ് കവി ക്രൂരതക്കിരയാകുന്ന നിരാലംബരായ മനുഷ്യരെ സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. കാപ്പിരിച്ചെറുമന്റെ അഭയകൂടാരങ്ങളിൽ ബോംബ് വർഷിക്കപ്പെടുന്നതും, ഓടി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന അഭയാർത്ഥികളെ പിന്തുടർന്ന് ആക്രമിക്കുന്നതും കണ്ട് അരുത് കൊല്ലരുതെന്ന് കവി നെഞ്ചുപൊട്ടുമാറ് ആർത്തു നിലവിളിക്കുമ്പോൾ "അവിടെ നീ ഉയിർക്കുന്നു സൂര്യ" എന്നാണ് കവി പറയുന്നത്.

വരികൾ

"എങ്ങും വെളിച്ചം വെളിച്ചം

വെളിച്ചമീ മണ്ണിലാ, വിണ്ണിലെൻ

....

....

പ്രാർത്ഥനയാകുന്ന വെള്ളപ്പിറാവിനെ ഞാനുയർത്തീടവേ

നീയതിലുയിർക്കുന്നു സൂര്യ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഊയൽ	=	ഊഞ്ഞാൽ
അങ്കണം	=	മുറ്റം
ചെത്തം	=	ശബ്ദം
ചൂര്	=	ഗന്ധം

ആശയവിശദീകരണം

സർഗ്ഗശേഷിയെ പ്രകാശമായി സങ്കൽപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വരികളാണ് അടുത്തതായിട്ടുള്ളത്. കവിയുടെ പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ മനസ്സിനെ ഇവിടെ കാണാം. എങ്ങും വെളിച്ചം, ഈ മണ്ണിലും ആ വിണ്ണിലും എന്റെ കണ്ണിലും ജീവനിലും എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിലും എന്റെ ചുണ്ടിൽ ഊയലാടുന്ന ഈണങ്ങളിലും എന്റെ അങ്കണത്തിലും എന്റെ അടുപ്പിലും എന്റെ അയൽവീട്ടിലും അന്നപാത്രങ്ങൾ നിരത്തും തളങ്ങളിലും പുന്നെല്ലുകൊയ്തു മെതിക്കുന്ന കളങ്ങളിലും വേരിന്റെ ദാഹം തുടിക്കും ഇലകളിലും ചേറിലുംപൂവിടും ആത്മവിശുദ്ധിയിൽ, എല്ലാ മനസ്സിലും എല്ലാ മുഖത്തും എല്ലാ മിഴിയിലും എല്ലാ മൊഴിയിലും എവിടെ മനുഷ്യന്റെ ശബ്ദവും ഗന്ധവുമുണ്ട്, അവിടെയെല്ലാം എന്നും എങ്ങും വെളിച്ചം പരക്കണമെന്ന തന്റെ പ്രാർത്ഥനയാകുന്ന വെള്ളപ്രാവിനെ കവി ഉയർത്തീടവേ സൂര്യൻ അതിൽ ഉയിർക്കുന്നു.

- ▶ വിശ്വാസവും പ്രതീക്ഷയും പ്രകടമാകുന്നു

വരികൾ

"ദ്യോവിൻ രഥചക്രമുരുളുന്ന പോൽ സ്വച്ഛ മോദമീ

മണ്ണായ മണ്ണിലെല്ലാമെന്റെ ചോടുറപ്പിക്കുവാൻ

....

....

സുസ്നേഹമൂർത്തിയാം സൂര്യ!

സ്വസ്തി ഹേ, സൂര്യ! തേ സ്വസ്തി! തേ സ്വസ്തി!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ദ്യോവ്	=	ആകാശം
സ്വച്ഛം	=	തെളിഞ്ഞ

ആശയവിശദീകരണം

സൂര്യാ, നിന്റെ രഥചക്രം മാനത്ത് ഉരുളുന്നത് പോലെ എന്റെ പാദം സ്വച്ഛവും ശാന്തവും സന്തോഷം നിറഞ്ഞതുമായ ഈ മണ്ണിലെല്ലാം ഉറപ്പിക്കുവാൻ, മനുഷ്യരായ മനുഷ്യരൊക്കെ എന്റെ പാട്ടുപാടുവാൻ, സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് അമൃതവും നമ്മൾ തേടുന്ന ജീവിതവും ആനന്ദവും എന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ കവിയായ ഞാൻ ഇവിടെ നിലകൊള്ളുന്നു. എന്റെ വാക്കിന്റെ തിരിയിൽ സൂര്യൻ നിന്ന് എരിയുന്നു.

- ▶ ഞാൻ എന്നത് എല്ലാ സർഗ്ഗപ്രതിഭകളുടെയും പ്രതീകം

Summarised Overview

കവിതയിൽ സൂര്യൻ സാർവ്വദേശീയവീക്ഷണത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറുകയാണ്. സൂര്യവെളിച്ചം പങ്കുവെക്കുന്നവരെല്ലാം ഭൂമിയിൽ എവിടെയും എന്നും ഒന്നാണെന്ന മാനവികതാബോധത്തിന്റെ മഹാപ്രഭയാണ് 'സൂര്യഗീതം' പ്രസരിപ്പിക്കുന്നത്.

അക്ഷരങ്ങളെ അഗ്നിയായി സങ്കൽപ്പിച്ചു പോന്ന കവി 'സൂര്യഗീത'ത്തിൽ വാക്കിനെ സൂര്യനായി വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. സൂര്യനെ മാനവികതയുടെ അടയാളമാക്കിക്കൊണ്ട്, ഒ. എൻ. വി, സർവ്വചരാചരങ്ങളും പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും ഒന്നാണെന്ന് വ്യവഹരിക്കുകയാണ് 'സൂര്യഗീത'ത്തിൽ. മനുഷ്യർ ദേശീയതകളായി, വംശീയതകളായി, മൃത്യുവിന്റെ അവതാരകരായി മാറുമ്പോഴും അവനുവേണ്ടി ഒരു സൂര്യൻ എരിയുന്നു.

സർവ്വചരാചരങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത് സൂര്യനിൽ നിന്നാണെന്ന് അഥർവ്വവേദത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. സൗരയൂഥസങ്കല്പത്തിൽ സൂര്യനാണ് കേന്ദ്രസ്ഥാനത്ത്. ഈയൊരു സത്യവും അഥർവ്വവേദത്തിലെ സൂര്യസങ്കല്പവും ഈ കവിതയിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അദ്വൈതദർശനത്തോളം ചെന്നെത്തുന്ന സൂര്യോപാസനയാണ് 'സൂര്യഗീത'ത്തിൽ കാണുന്നത്. ഭൗതിക തലത്തിൽ വെച്ച് സാക്ഷാത്കരിക്കാനാവുന്നതും വിശദീകരിക്കാനാവുന്നതുമായ ആത്മീയ ദർശനമാണ് കവിതയിലുള്ളത്. ഇവിടെ കവിയുടെ അതിശക്തമായ ആത്മാന്വേഷണത്വരയും ആത്മീയതയും കൂടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

Assignments

1. വയലാറിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പരിണാമ ഘട്ടത്തെ കുറിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'സർഗ്ഗസംഗീതം'. പ്രസ്താവന പരിശോധിക്കുക.
2. കവി തന്റെ സർഗ്ഗവൈഭവത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയതിന് സഹായിച്ച ഘടകങ്ങൾ എന്തെന്ന് പരിശോധിക്കുക.
3. 'സർഗ്ഗസംഗീതം' എന്ന കവിതയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കവിസ്വപ്നം എന്ത് ?
4. ഒ. എൻ. വിക്കവിതകളുടെ പ്രമേയങ്ങളിൽ ക്രമികമായ വികാസം പ്രകടമായി കാണാം. വിശദമാക്കുക.
5. 'സൂര്യഗീത'ത്തിൽ സൂര്യൻ സാർവ്വദേശീയ വീക്ഷണത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നതെങ്ങനെ?
6. പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനവും മലയാള കവിതയും
7. വയലാറിന്റെ വിപ്ലവ കവിതകൾ
8. വയലാറിന്റെ കവിതകളിലെ ദേശീയതാബോധം
9. പൗരാണിക സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനത - വയലാറിന്റെ കവിതകളിൽ
10. ഒ. എൻ. വിക്കവിതകളിലെ സാർവ്വദേശീയത

Suggested Readings

1. രാജശേഖരൻ. എസ്. (ജനറൽ എഡിറ്റർ), ഓയെൻവിക്കവിത, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.
2. സോമൻ. പി, ഒരു ഭൂമി ഒരു ആകാശം ഒരു സൂര്യൻ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
3. ഒ. എൻ. വി., ഒ. എൻ. വി.യുടെ അനശ്വര കവിതകൾ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
4. ഡോ. എം. ജി. ബാബുജി, വയലാർ കലാപവും കവിതയും, എസ്. പി. സി. എസ്., കോട്ടയം.
5. വയലാർ രാമവർമ്മ, വയലാർ കൃതികൾ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

References

1. കെ.ബി. ശെൽവമണി, ഒ എൻ വി പഠനം സംഭാഷണം ഓർമ, ഒലീവ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.
2. പിരപ്പൻകോട് മുരളി (എഡി), ഒ.എൻ.വി കാവ്യസംസ്കൃതി, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
3. എസ്. പി. നമ്പൂതിരി, വയലാർ രാമവർമ്മ വ്യക്തിയും കവിയും, എസ്. പി. സി. എസ്., കോട്ടയം.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 4

1. രാത്രിമഴ

സുഗതകുമാരി

Learning Outcomes

- ആധുനിക കവിതയുടെ സവിശേഷതകൾ മനസിലാക്കുന്നു
- സ്ത്രീപക്ഷ കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ പരിചയപ്പെടുന്നു
- സുഗതകുമാരിയുടെ കാവ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അറിവ് ലഭിക്കുന്നു
- 'രാത്രിമഴ' എന്ന കവിതയുടെ രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ മനസിലാക്കുന്നു

Background

കാല്പനിക കവിതയുടെ തുടർച്ചയാണ് സുഗതകുമാരിയുടെ രചനകളിൽ കാണുന്നത്. വൈകാരികത, വിഷാദാത്മകത, ഏകാന്തത തുടങ്ങിയ സ്വഭാവങ്ങൾ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നവയാണ് സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതകൾ. രാധാമാധവസങ്കല്പം, പ്രകൃതിസ്നേഹം, സ്ത്രീപക്ഷ മനോഭാവം തുടങ്ങിയവയാണ് കവിതകളുടെ മുഖ്യപ്രമേയം. ആ കവിതകളുടെ അന്തർലോകങ്ങളിൽ ദുഃഖാഭിരതിയും സ്നേഹദാഹവും തെളിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. സുധീരമായ മനുഷ്യത്വത്തെയാണ് സുഗതകുമാരി കീർത്തിക്കുന്നത് എന്ന് ആദ്യ സമാഹാരമായ 'മുത്തുച്ചിപ്പി'യുടെ അവതാരികയിൽ ബാലാമണിയമ്മ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അരോഗവും ബലിഷ്ഠവുമായ അവരുടെ സ്നേഹദർശനം സാമൂഹ്യമോചനത്തെ പാര്യന്തികലക്ഷ്യമായി കാണുന്ന കർമ്മയോഗത്തിന്റെ ദർശനം തന്നെയാണെന്ന് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ 'പാവം മാനവഹൃദയ'ത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അജ്ഞേയമായ ദുഃഖം സ്ഥായിഭാവമാകുന്ന നിരവധി കവിതകൾ സുഗതകുമാരിയുടേതായി ഉണ്ട്. അവയിൽ നൈരാശ്യമല്ല, മറിച്ച് സത്യാന്വേഷണവ്യഗ്രതയാണ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. 'മുത്തുച്ചിപ്പി' എന്ന കവിതയിൽ ഈ വീക്ഷണം വ്യക്തമാണ്. ദുഃഖത്തെ ആത്മശുദ്ധീകരണത്തിന് ഉപാധിയാക്കുന്ന മനോഭാവം 'കാളിയമർദ്ദനം', 'ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം' തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ കാണാം. കാൽപനികതയുടെ വേദനാലഹരിയും ആധുനികതയുടെ നിഷ്ഫലതാബോധവുമല്ല, സുഗതകുമാരിയുടെ വിഷാദാത്മകതയിൽ പ്രകടമാകുന്നത്.

വ്യക്തിഗതമായ വേദനകളെ വിശദമായി വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽ സുഗതകുമാരിക്കുള്ള മികവിനെ കുറിച്ച് 'പാതിരാപ്പൂക്കൾ' എന്ന സമാഹാരത്തിന് എഴുതിയ അവതാരികയിൽ എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഹിംസയുടെയും ആദർശത്തിന്റെയും പാതയിലൂടെയാണ് കവിയുടെ സഞ്ചാരം. ചുറ്റുമുള്ള ലോകം അതിൽ നിന്നും വ്യതിചലിക്കുന്നത് കാണുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അമ്പരപ്പ് ചില കവിതകളിൽകാണാം. പതിതരുടെ നിസ്സഹായതകളും ബലഹീനതകളും കവിമനസ്സ് ഒപ്പിയെടുത്തു. 'കൊളോസസ്', 'ധർമ്മം എന്ന പശു', 'തലശ്ശേരി', 'ആദിവാസി സാക്ഷരത', 'പഞ്ചാബ്' തുടങ്ങി നിരവധി കവിതകൾ ഉദാഹരിക്കാം. സമൂഹം സ്വാർത്ഥതയിൽ മുങ്ങി അന്ത്യമാം നാണയവും കവരുവാൻ വെമ്പുന്നതിന് സാക്ഷിയാകുന്ന കവി വിഹ്വലയാകുന്നു. അത് കവിതകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ആത്മവിമർശനത്തിന്റെയും കുമ്പസാരത്തിന്റെയും സ്വരം ചില കവിതകൾക്കുണ്ട്.

Keywords

വിഷാദാത്മകത - രാധാമാധവസങ്കൽപം- സ്ത്രീപക്ഷ മനോഭാവം

Discussion

▶ സ്ത്രീ സ്വത്വത്തിന്റെ വിഹ്വലതകൾ

സ്ത്രീത്വം നേരിട്ടിരുന്ന നിരവധി പ്രതിസന്ധികൾ സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതയ്ക്ക് വിഷയമായിട്ടുണ്ട്. 'കൊല്ലേണ്ടതെങ്ങനെ', 'അമ്മ', 'ദേവദാസിയുടെ പാട്ട്' എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടനവധി കവിതകളിൽ സ്ത്രീകൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വിഭിന്നങ്ങളായ യാതനകളാണ് ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അനാഥമാക്കപ്പെടുന്ന ശൈശവവും ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന പ്രകൃതിയും പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീത്വവും സുഗതകുമാരിയെ അസ്വസ്ഥപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കവിയുടെ ഗൃഹാതുരതയും ആത്മീയതയും ഒന്നുചേർന്ന് രാധാകൃഷ്ണസങ്കൽപമായി പരിണമിക്കുന്നത് പല കവിതകളുടെയും പ്രമേയമാണ്. 'കൃഷ്ണ നീയെന്നെ അറിയില്ല', 'രാധയെവിടെ', 'ശ്യാമ രാധ', 'മറ്റൊരു രാധിക', 'ഒരു വൃന്ദാവനരംഗം' തുടങ്ങി പുരാണകഥകളിൽ നിന്ന് പ്രമേയം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് നിരവധി കവിതകൾ സുഗതകുമാരി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. സ്നേഹത്തെയും യാഥാർഥ്യത്തെയും സന്തുലനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതയ്ക്ക് കാലത്തിന്റെ ചേതനയെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ സാധിച്ചതെന്ന് 'അമ്പലമണി'യുടെ അവതാരികയിൽ എം. ലീലാവതി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

▶ സാമൂഹികവും ദേശീയവും അന്തർദേശീയവുമായ അനുഭവങ്ങൾ

സാമൂഹികവും ദേശീയവും അന്തർദേശീയവുമായ അനുഭവങ്ങളെ സ്വാംശീകരിക്കാനും അവയെ ആത്മനിഷ്ഠമായ സൂക്ഷ്മതയോടെ ആവിഷ്കരിക്കാനും സുഗതകുമാരിക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അത്യന്തം വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ അനുഭൂതികൾ ആവിഷ്കരിച്ച സുഗതകുമാരി സമകാല സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ സംഗതികളോടും ധാരാളമായി പ്രതികരിച്ചിരുന്നു. കവി എന്നതിനോടൊപ്പം ശ്രദ്ധേയയായ സാമൂഹിക പരിസ്ഥിതിപ്രവർത്തകയും കൂടിയായിരുന്നു അവർ. പ്രകൃതിസംരക്ഷണ സമിതിയുടെയും അഭയ എന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെയും മുഖ്യപ്രവർത്തകയായിരുന്നു കവി. സുഗതകുമാരിയുടെ ജീവിതവും കവിതയും സമൂഹത്തിന്റെ ചലനങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടവയാണ്. കഴിഞ്ഞ അരനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിൽ സുഗതകുമാരി നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെയും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരുടെയും ആശ്രയമായി നിലകൊള്ളാൻ സുഗതകുമാരി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. 'അമ്പലമണി' എന്ന കാവ്യസമാഹാരത്തിന് ആശാൻ പ്രൈസും വയലാർ അവാർഡും ഓടക്കുഴൽ പുരസ്കാരവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'മുത്തുച്ചിപ്പി'യാണ് ആദ്യകൃതി. 'രാത്രിമഴ'ക്ക് കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വരികൾ

"രാത്രിമഴ, ചുമ്മാതെ

....

ഇരവിന്റെ ഖിന്നയാം പുത്രി."

അർത്ഥവിശദീകരണം

കേണും	=	കരഞ്ഞും
യുവതി	=	ചെറുപ്പക്കാരി
മന്ദം	=	പതുക്കെ
ഇരവ്	=	ഇരുട്ട്
ഖിന്നയാം	=	ദുഃഖിത, ക്ഷീണിച്ച

ആശയവിശദീകരണം

രാത്രിമഴയെ യുവതിയായ ഒരു ഭ്രാന്തിയോട് സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കയാണ് കവിതയുടെ ആദ്യഭാഗത്ത്. ചുമ്മാതെ കരയുകയും ചിരിക്കുകയും നിർത്താതെ പിറുപിറുക്കുകയും നീണ്ട മുടിയിട്ടുലയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് കുനിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു യുവതിയായ ഭ്രാന്തിയുടെ ചേഷ്ടകൾപോലെയാണ് മഴയുടെ ശബ്ദവും ദൃശ്യവും കവിക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ആ മഴ മന്ദമായി ആശുപത്രിയുടെ ഉള്ളിലേക്ക് ഒരു നീണ്ട തേങ്ങൽ പോലെ ഒഴുകി വന്നെത്തുകയും ഏറെ തണുത്ത കൈവിരൽകൊണ്ട് തന്നെ തൊടുകയും ചെയ്യുന്നു. മഴയുടെ നേർത്ത ശബ്ദവും തണുപ്പും അനുഭവപ്പെടുന്നതിനെയാണ് ഇപ്രകാരം കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

▶ ഇരുണ്ടരാത്രിയുടെ ദുഃഖിതയായ പുത്രി

വരികൾ

"രാത്രിമഴ, നോവിൻ

....

വാക്കുമായെത്തുന്ന പ്രിയജനം പോലെ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

നോവ്	=	വേദന
തീക്ഷ്ണം	=	തീവ്രം
നടുങ്ങി	=	ഞെട്ടി
ശയ്യ	=	കിടക്ക
അന്ധകാരം	=	ഇരുട്ട്
പ്രിയജനം	=	പ്രിയപ്പെട്ട ജനം

ആശയവിശദീകരണം

അടുത്ത ഭാഗത്ത് ആശുപത്രിയിലെ വേദന നിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷവും അത് കവിയിൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന വിഷാദവും (രാത്രിമഴ വിഷാദത്തെ ശമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഘടകമായി മാറുന്നതുമാണ്) പങ്കു വെക്കുന്നു. നോവിന്റെ ഞരക്കങ്ങളും ഞെട്ടലുകളും തീക്ഷ്ണ സ്വരങ്ങളും ഏതോ ഒരമ്മയുടെ ആർത്തനാദവും ആശുപത്രി അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നു. അവയൊന്നും കേൾക്കാൻ വയ്യാതെ രോഗശയ്യയിൽ ചെവിപൊത്തി നിസ്സഹായയായി കരയുന്ന തന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ എത്തുന്ന പ്രിയജനം പോലെയാണ് രാത്രിമഴ. പ്രാപഞ്ചിക ദുഃഖങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുവാൻ പ്രകൃതിക്ക് സാധിക്കുമെന്ന വസ്തുത ഇവിടെ സൂചിതമാണ്. ആശുപത്രിയിലെ നൊമ്പരക്കാഴ്ചകളും ശബ്ദങ്ങളും മറികടക്കാൻ രാത്രിമഴയുടെ സാന്നിധ്യം സഹായിക്കുന്നു.

> ▶ രാത്രിമഴ വിഷാദത്തെ ശമിപ്പിക്കുന്നു

വരികൾ

"ആരോ പറഞ്ഞു

....

ബാധിച്ച പാവം മനസ്സോ?"

ആശയവിശദീകരണം

തന്റെ മാനസികാരോഗ്യം നശിച്ചിരിക്കുന്നു അല്ലെങ്കിൽ ശക്തി ക്ഷയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന കാര്യമാണ് അടുത്തതായി പറയുന്നത്. വ്യക്തിഗതമായ അനുഭവങ്ങളും മറ്റുള്ളവരുടെ ദുരന്തങ്ങളും കവി മനസ്സിനെ തളർത്തുകയും തകർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കേടു ബാധിച്ച അവയവങ്ങളെ മാറ്റിവെക്കാൻ ഇന്ന് ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന് സാധിക്കും. പക്ഷേ കേടുവന്ന മനസ്സിനെ എന്തുചെയ്യാനാണ് എന്ന് കവി പരിതപിക്കുന്നു.

> ▶ കേടുവന്ന ഒരു മനസ്സാണ് തനിക്കിപ്പോഴുള്ളത്

വരികൾ

"രാത്രിമഴ, പണ്ടെന്റെ

....

രന്നത്തെയെൻ പ്രേമസാക്ഷി."

അർത്ഥ വിശദീകരണം

സൗഭാഗ്യം	=	നല്ല ഭാഗ്യം
കുളിർ	=	തണുപ്പ്
വെണ്ണിലാവ്	=	വെളുത്ത നിലാവ്

ആശയവിശദീകരണം

പ്രകൃതി സർവ്വസാക്ഷിയായി സദാ നമ്മോടൊപ്പം ഉണ്ട് എന്ന കാര്യം ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന വരികളാണ് ഇനിയുള്ളത്. പണ്ട് തന്റെ സൗഭാഗ്യ രാത്രികളിൽ തന്നെ ചിരിപ്പിക്കുകയും കുളിർ കോരിയണിയിച്ച് വെണ്ണിലാവിനേക്കാൾ പ്രിയം പകർന്ന് ഉറക്കുകയും ചെയ്ത പ്രേമസാക്ഷി കൂടിയാണ് രാത്രിമഴ. ഇവിടെ പണ്ട് എന്നാണ് പറയുന്നത്. അതായത് സൗഭാഗ്യ ദിനങ്ങളെല്ലാം ഇന്ന് കൈമോശം വന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് നിരാ

> ▶ പ്രകൃതിയുടെ അനശ്വരതയും ചലനാത്മകതയും

ശയിലും ഏകാന്തതയിലും വിഷാദത്തിലും ആണ് ഒറ്റപ്പെട്ടിരിക്കയാണ് എന്ന സൂചന കൂടി ലഭിക്കുന്നു.

വരികൾ

“രാത്രിമഴ,- ഇന്നെന്റെ

....

ഞാനുമിതുപോലെ, രാത്രിമഴപോലെ''

അർത്ഥവിശദീകരണം

രോഗശയ്യ	=	രോഗക്കിടക്ക
ശില	=	കല്ല്
നാട്യം	=	നടിക്കുക, അഭിനയിക്കുക

ആശയവിശദീകരണം

രോഗംകൊണ്ട് അസ്വസ്ഥമായ അവസ്ഥയിൽ, നിദ്രയില്ലാത്ത രാത്രികളിൽ, ഇരുട്ടിൽ, തനിച്ച് കരയാൻകൂടി മറന്ന് ശിലപോലെ ഉറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തന്റെ ദുഃഖത്തിന് സാക്ഷിയും രാത്രിമഴ തന്നെയാണ്. അതിനാൽ രാത്രിമഴയോടു ഇങ്ങനെ പറയുവാൻ കവി മുതിരുന്നു. 'രാത്രിമഴയുടെ സംഗീതവും കാരുണ്യവും അമർത്തുന്ന രോഷവും ഇരുട്ടത്തുള്ള വരവും തനിച്ചുള്ള തേങ്ങിക്കരച്ചിലും പന്നീട് ഇവയൊക്കെ ഒളിച്ചുവെച്ച് പുലരിയെത്തുമ്പോൾ മുഖം തുടച്ചുള്ള ചിരിയും തിടുക്കവും നാട്യവും ഞാനറിയുന്നു. കാരണം ഞാനും ഇതുപോലെ തന്നെയാണ്'. രാത്രിമഴ പോലെയാണ് താനുമെന്ന് കവി പറയുന്നു. പ്രതിഭയുള്ള ഒരുവളുടെ അന്തഃകരണത്തിന്റെ കാരുണ്യവും, പ്രതികരണേച്ഛയും, രോഷവും, അവൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഒറ്റപ്പെടലും, അവളുടെ പിൻവാങ്ങലും ഈ വരികളിൽ സംക്ഷിപ്തമായി ഒതുക്കി വച്ചിരിക്കുന്നു.

▶ രാത്രിമഴയും കവിയും ഒരുപോലെയാണ്

Summarised Overview

മനുഷ്യനെയും പ്രകൃതിയെയും വാക്കുകൾ കൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൾ കൊണ്ടും ഒരുപോലെ സ്നേഹിച്ച കവിയാണ് സുഗതകുമാരി. വിഷാദവും നന്മയും പ്രണയവും ഉന്മാദവും പ്രതിഷേധവും ഒക്കെയായി മാറിമാറി വരുന്ന ഭാവതലങ്ങളാണ് സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതകളുടെ പ്രധാന സവിശേഷത. സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതകളുടെ അടിസ്ഥാനശ്രുതി വിഷാദമാണെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിന് ഉത്തമ ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്ന കവിതയാണ് രാത്രിമഴ. അകാരണവും അഹേതുവുമായ ദുഃഖമാണ് രാത്രിമഴയുടെ ഭാവം. എന്നാൽ ഈ ദുഃഖമാകട്ടെ മനുഷ്യ ജീവിതത്തെ നിരാശയുടെ പടുകുഴിയിലേയ്ക്ക് ഉപക്ഷിച്ചു മടങ്ങലല്ല, മറിച്ച് ജീവിതാവസ്ഥകകളെ അതിജീവിക്കാനുള്ള വഴി കണ്ടെത്തലാണ്. വിലാപത്തിന്റെ സംഗീതം മാത്രമല്ല പ്രതിഷേധത്തിന്റെ ഉറച്ച സ്വരങ്ങളും അക്കവിതകളിൽ കാണാം. വ്യക്തിഗതമായ വേദനകളെ വിശ്വഗതമായി വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽ സുഗതകുമാരിക്കുള്ള മികവിനെക്കുറിച്ച് 'പാതിരാപ്പൂക്കൾ' എന്ന കവിതാ സമാഹാരത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ എസ് ഗുപ്തൻ നായർ

പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീ ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങൾ സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതകളുടെ മുഖ്യപ്രമേയമാണ്. സ്ത്രീമനസ്സിനെ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അനുഭവ പരിസരങ്ങളോട് ചേർത്തു നിർത്തി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന കവിക്ക് സ്ത്രീയും പ്രകൃതിയും ഒരുപോലെയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് രാത്രിമഴയ്ക്ക് സ്ത്രീയുടെ ഭാവങ്ങൾ പകർന്നു നൽകുന്നത്.

കാല്പനികതയുടെ സവിശേഷതകളായ വൈകാരികതയും വിഷാദാത്മകതയും വൈയക്തികതയും ആത്മനിഷ്ഠതയും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഒരു കവിതയാണ് 'രാത്രിമഴ'. പ്രകൃതിയുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുക, പ്രകൃത്യവസ്ഥകളിൽ മാനുഷികഭാവങ്ങൾ ആരോപിക്കുക തുടങ്ങിയവ കാല്പനിക കവിതകളിൽ സുലഭമാണ്. ഇവിടെ രാത്രിമഴയെ രോഗാതുരയും ഏകയും ദുഖിതയുമായ ഒരു സ്ത്രീയായി കൽപ്പിക്കുന്നു. കവിയുടെ ആത്മാംശം ആ സ്ത്രീ സങ്കൽപ്പത്തിൽ കലർന്നിട്ടുണ്ട്. എല്ലാം മറച്ചുവച്ചുകൊണ്ട് പുറമേ ചിരിച്ചു കാണിക്കേണ്ടിവരുന്ന നിസ്സഹായാവസ്ഥയാണ് ഭൂരിപക്ഷം സ്ത്രീകൾക്കുമുള്ളത്. അന്തസംഘർഷങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്താനാകാതെ, സാഹചര്യങ്ങളോട് പൊരുത്തപ്പെട്ട് സ്വത്വനാശത്തിന് അടിമപ്പെടുക എന്ന ദുരവസ്ഥ സ്ത്രീസമൂഹം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. സർഗശേഷിയുള്ളവരിൽ അത്തരം അവസ്ഥ ഉണർത്തുന്ന സംഘർഷം കഠിനമാണ്. ഇവിടെ വ്യക്തിജീവിതത്തിലെ സ്വകാര്യ അനുഭവങ്ങളിൽ വന്നുചേർന്ന തകർച്ചയും അതുമൂലമുള്ള നിസ്സഹായതയും നിരാശയും മാത്രമല്ല ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. മറിച്ച് സ്ത്രീ സമൂഹത്തിന്റെ, സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ പൊതുവേയുള്ള അങ്കലാപ്പുകളാണ് രാത്രിമഴയുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട് കവയിത്രി അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്.

2. ഭൂമിഗീതങ്ങൾ

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി

Learning Outcomes

- വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കാവ്യശൈലി പരിചയപ്പെടുന്നു
- വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ ഭൂമിഗീതങ്ങൾ എന്ന കവിതയുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ഭൂമിയുടെ വ്യത്യസ്തമായ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളെ 'ഭൂമിഗീതങ്ങൾ' എന്ന കവിതയിലൂടെ തിരിച്ചറിയുന്നു

Background

ക്ലാസിക് അടിത്തറയും കാല്പനിക ഭാവുകത്വവും സമന്വയിച്ച ഒരു കാവ്യസംസ്കാരമാണ് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടേത്. വൈയക്തികമായ അനുഭവങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ പോലും വസ്തുനിഷ്ഠപ്രതീതി നൽകാൻ കവി ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. പാരമ്പര്യത്തെയും നവീനതയെയും കോർത്തിണക്കിക്കൊണ്ടുള്ള സവിശേഷമായ ഒരു വീക്ഷണമാണ് അദ്ദേഹത്തിനുള്ളത്. അറുപതുകളിൽ കാവ്യരംഗത്തേക്ക് എത്തിയ വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കവിതകളിൽ മുൻപേ നടന്നവരുടെ വിപ്ലവാവേശമോ വിഷാദഭാവമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചങ്ങമ്പുഴയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ഗാനലയമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്.

ആധുനികതയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഒന്നും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാതിരുന്ന വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കവിതകളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യാഭിവാഞ്ഛ നമുക്ക് കാണാനാകും. സ്വതന്ത്രഭാരതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷകളും സ്വപ്നങ്ങളുമാണ് ആദ്യകാല കവിതകൾ. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഭാരതം കവിയുടെ പ്രതീക്ഷകളെയും സ്വപ്നങ്ങളെയും സഫലീകരിക്കാത്തതിലുള്ള നൈരാശ്യം പില്ക്കാലകവിതകളിൽ പ്രകടമാണ്. ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി അറുപതുകളിലെ ഭാരതീയ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക പ്രതിസന്ധികളും സന്നിഗ്ദ്ധതകളും കവിയെ വല്ലാതെ ആശങ്കപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ പ്രതിഫലനമെന്നോണം അശാന്തിയും നിരാശയും നിഴലിക്കുന്ന കവിതകൾ അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'രാവും പകലും', 'ഷൊർണൂർ ജംഗ്ഷൻ' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്.

ചങ്ങമ്പുഴയുടേതു പോലുള്ള ഗാനമാധുര്യം വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കവിതകൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. കാല്പനികഭംഗി ആ കവിതകളുടെ അന്തർധാരയായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. വിരഹദുഃഖവും നഷ്ടസ്വർഗ്ഗ സ്മരണകളുമടങ്ങുന്ന വളരെയേറെ പ്രണയഗീതങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റേതായുണ്ട്. താൻ നടത്തിയ ഹിമാലയയാത്രയെ തുടർന്ന് കവി കവിതയിൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിവേരുകളന്വേഷിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടതിന്റെ തെളിവാണ് 'ആരണ്യകം', 'ഉജ്ജയിനിയിലെ രാപകലുകൾ' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ. മാനവപ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള എല്ലാ പരിഹാരവും വേദോപനിഷത്തുകളിലുണ്ട് എന്നതിന്റെ പ്രതികരണം കൂടിയായിരുന്നു ഈ കവിതകൾ. ഉദാരമായ മനുഷ്യസ്നേഹവും ആദർശവിശിഷ്ടമായ ജീവിത സമീപനവും വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കവിതകളുടെ പ്രധാന സവിശേഷതകളാണ്.

Keywords

ക്ലാസിക് ഭാവുകത്വം - കാല്പനിക ഭാവുകത്വം - വസ്തുനിഷ്ഠ പ്രതീതി - മനുഷ്യസ്നേഹം

Discussion

ഭാരതത്തിന്റെ മഹത്തായ പാരമ്പര്യം സ്വന്തം കാവ്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി സ്വീകരിക്കുമ്പോഴും പുതിയ ചാനലുകളും ഉറവകളും തേടിയുള്ള അന്വേഷണം വെറുതെയാവില്ല എന്ന് തെളിയിച്ച കവിയാണ് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി. ചർവ്വിത ചർവ്വണത്തിനു പകരം പുതിയ ശീലുകളും അർത്ഥങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. സമകാലികമായ സംഭവങ്ങളെ തന്റെ കവിതയിലേക്ക് അദ്ദേഹം ആനയിച്ചു. സ്വതന്ത്രഭാരതം തന്റെ സങ്കല്പാനുസൃതമല്ലാത്തതിലുള്ള നൈരാശ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ പ്രകടമാണ്. സാമ്പത്തികമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും സാമൂഹിക അസമത്വവും കവിയെ അലോസരപ്പെടുത്തി. അവക്കുള്ള പരിഹാരം രാഷ്ട്രീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിതമായല്ല കവി കണ്ടെത്തുന്നത്. സഹജമായ ധാർമ്മികബോധത്തെയും ആർഷഭാരത ദർശനാധിഷ്ഠിതമായ ചിന്തകളിലൂടെയുമാണ് കവി സമകാലിക സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ പ്രതിസന്ധികളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. അഗാധമായ ദേശസ്നേഹവും കഠിനമായ നിരാശയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന കവിതകൾ 'ഇന്ത്യയെന്ന വികാരം' എന്ന സമാഹാരത്തിൽ കാണാം.

▶ ആർഷഭാരതദർശനാധിഷ്ഠിതമായ ചിന്ത

സാർത്ഥകമായ ജീവിതനിമിഷങ്ങളെയും സന്ദർഭങ്ങളെയും ഹ്രസ്വമായ കവിതകളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. നാടകീയമായ ചില പുരാവൃത്തങ്ങൾ പുതുഭാവത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാനും കവി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഭൂമികന്യകയെത്തേടി' എന്ന കവിത ഇതിനുദാഹരണമാണ്. അത്തരം മറ്റൊരു കവിതയാണ് 'ഉർവ്വശീനൃത്തം'. ആർഷപാരമ്പര്യത്തിന്റെയും ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്റെയും വേദോപനിഷത്തുകളുടെയും ലോകത്തിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലാൻ ഉതകുന്ന വൈയക്തിക ജീവിതാന്തരീക്ഷമായിരുന്നു കവിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവയുടെ പ്രതിഫലനം പല കവിതകളിലും കാണാം. 'ആരണ്യകം', 'ഉജ്ജയിനിയിലെ രാപ്പകലുകൾ' തുടങ്ങിയ സമാഹാരങ്ങൾ അത്തരത്തിലുള്ളവയാണ്. ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച അടിസ്ഥാന ചോദ്യങ്ങൾ വൈദിക സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'ഗംഗാ നാരായണൻ'.

▶ ഹൈന്ദവപാരമ്പര്യ പ്രതിഫലനം

പദസ്ഥൈര്യമുള്ള കവിയെന്ന് എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയെ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാരമായ മനുഷ്യസ്നേഹവും ആദർശവിശിഷ്ടമായ ജീവിതസമീപനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സവിശേഷതകളാണ്. പൗരാണിക ബിംബങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയും വൈദികപാരമ്പര്യം അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ ആധിക്യവും ആ കാവ്യശൈലിയെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു. 'പ്രണയഗീതങ്ങൾ', 'ഭൂമിഗീതങ്ങൾ', 'ഉജ്ജയിനിയിലെ രാപകലുകൾ', 'ഉത്തരായനം', 'അലകടലും നെയ്യാമ്പലുകളും', 'കവിതയുടെ ഡി.എൻ.എ.' എന്നിവയാണ് പ്രധാന കൃതികൾ. വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിക്ക് പത്മശ്രീ, എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം, കേന്ദ്ര -കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾ, ഓടക്കുഴൽ അവാർഡ് എന്നിവ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പോരൂ, പുഷ്പിത, മൺതരി, സൗരഭം, കർമ്മബന്ധം, ലയനം,

▶ ഉദാരമായ മനുഷ്യ സ്നേഹം

ഭൂമിഭാഗം, കുസൃതി, കൂടണയൽ, അനശ്വര, പള്ളിയുണർത്തൽ, സാന്ത്വനം, കുലവധു, ശാന്തിപദം, ധിക്കാരം, മാർഗതാരക, പ്രണാമം എന്നിങ്ങനെ പതിനേഴ് ഹ്രസ്വകവിതകൾ ഉൾപ്പെട്ടതാണ് 'ഭൂമിഗീതങ്ങൾ' എന്ന കവിത.

വരികൾ

"ചെവി പാർത്തു നില്ക്കുകീ

....

താങ്കൾ താരമാ ഗാനം?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഭൂതധാത്രി = ഭൂമി

ആശയവിശദീകരണം

▶ ഭൂമിയുടെ ക്ഷേത്രനട

ഭൂത ധാത്രിയുടെ (ഭൂമിയുടെ) ക്ഷേത്രനടയിൽ ചെവിയോർത്തു നിൽക്കുമ്പോൾ ഉച്ചത്തിലുള്ള ഗാനം നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നില്ലേ എന്നാണ് കവി ആമുഖമായി പറയുന്നത്.

പോരൂ

വരികൾ

"ഒരു ചോരക്കുഞ്ഞിൻ

....

കരൾത്തടം - പോരൂ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മഹി = ഭൂമി

ആശയവിശദീകരണം

ഒരു കുഞ്ഞിക്കാലിന്റെ വിശുദ്ധി ഉൾക്കൊണ്ട മനസ്സിൽ ഭൂമിയുടെ, ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭംഗികളും നിറന്നു തെളിയുന്നു. അവിടെ വേദനകൾ പോലും മധുരം ആകുന്നു എന്ന ആശയമാണ് 'പോരൂ' എന്ന കാവ്യഭാഗത്തുള്ളത്. ഒരു ചോരക്കുഞ്ഞിന്റെ തുടുത്ത കാലിലെ പൊടിമണ്ണിൻ മുദ്ര പതിഞ്ഞതാണ് എന്റെ മടിത്തട്ട്. വെളുത്ത പൂക്കളേ, തെളിഞ്ഞ ചിന്തകളുടെ നറുതിരികളേ, തെളിഞ്ഞ ചിന്തകളുടെ ചിറ്റോളമേ, നനുത്ത നൈർമ്മല്യക്കുളിരുള്ള കാറ്റേ, പതഞ്ഞു തുള്ളിപ്പോകും അരുവിതൻ പാട്ടേ, പുലർമണം നുകരുന്ന കുരുവി കുഞ്ഞാറ്റേ, ചെറുപൂവൻ വാഴ പൊടികൂമ്പിൻ തേനേ, പ്രണയഭംഗത്തിൻ മധുരവേദനേ, ഭൂമിയെ നടുക്കുന്ന മഹിതമായ ആവേശമേ, ഒരു കദളിപ്പൂങ്കഴലിന്റെ പൊടിമണ്ണ് പുരണ്ടതാണ് എന്റെ കരൾത്തടം. ഇവിടേക്ക് നിങ്ങൾ വന്നോളൂ.

▶ മനസ്സാണ് ഭൂമിതത്വങ്ങൾക്കാധാരം

പുഷ്പിത

വരികൾ

"പുതുമഴത്തുള്ളി

....

ചരാചരങ്ങളിൽ!''

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഗിരി = പർവ്വതം

ആശയവിശദീകരണം

▶ ഭൂമികന്യകയുടെ ബീജാധാനം

പുതുമഴത്തുള്ളികളാകുന്ന പുതുവിത്ത് ഏറ്റുവാങ്ങി പുഷ്പിതയായ ഭൂമി പുളകമാർന്ന് കിടക്കുന്നു. അവൾ ഗിരിമുഖത്തുനിന്ന് മാധുര്യമുള്ള വാത്സല്യം ചരാചരങ്ങൾക്കായി ചുരത്തുന്നു.

മൺതരി

വരികൾ

"ഒരു മണൽത്തരി

....

തരിക്കുന്നൂ കാല്ക്കൽ!''

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിയത്തിൽ = ആകാശത്തിൽ

ആശയവിശദീകരണം

▶ ജീവോല്പത്തിയുടെ ആദ്യസ്ഫുലിംഗം

ഹിമയുഗത്തിൽ അനേകായിരം വർഷം മഞ്ഞ് ഭൂമിയെ പൊതിഞ്ഞു നിന്നു. അത്തരം ഹിമയുഗങ്ങളുടെ ഇടവേളകളിലാണ് ജീവസംസ്കാരം മണ്ണിൽ തഴയ്ക്കുന്നത് എന്നാണ് ശാസ്ത്രമതം. വിയത്തിൽ(ആകാശം) നിന്നോ, കയത്തിൽ നിന്നോ, കരയിൽ നിന്നോ, അല്ല ഈ മൺതരിയുടെ ഉത്ഭവം. ഹിമയുഗങ്ങൾക്ക് മുൻപേയുള്ള ആദിയിരുളിന്റെ നടുമുറി പൊട്ടിത്തെറിച്ചു ഉണർന്ന തീ ഉറഞ്ഞതാണ് കാൽക്കീഴിൽ തരിക്കുന്ന ഈ ചെറു മൺതരി.

സൗരഭം

വരികൾ

"കരിങ്കല്ലിൻതറ

....

കൃതാർത്ഥതാവർഷം!''

അർത്ഥവിശദീകരണം

മന്നിൽ = ഭൂമിയിൽ
ഉണ്മ = സത്യം

ആശയവിശദീകരണം

കരിങ്കല്ലിന്റെ തറ പിളർന്നു പൊന്തുന്ന ഈ ചെറുതുളസിയുടെ

> ▶ തുളസീ ഗന്ധ മാർന്ന മാതൃസ് നേഹം

കതിർ മുകരവേ ഞാൻ അറിയുന്നു. മണ്ണിൽ കരൾ നിരന്തരം എരിഞ്ഞുയരുന്ന വികാരസൗരഭം. ഒരു ലയം, ഉണ്മ അലിയുമാറൊരു പരമ ശുദ്ധിയുടെ പരിമളം, ഉള്ളം പുകഞ്ഞിടുമ്പോഴും ചെറുമക്കൾക്കായി അമ്മ ചുരത്തുന്ന വാത്സല്യവർഷം.

കർമ്മബന്ധം

വരികൾ

“ഒരുപിടി മണ്ണിൽ

....

ജന്മസൗഹൃദപരമ്പര?”

ആശയവിശദീകരണം

വ്യക്തിയുടെ സത്തയ്ക്ക് ഇങ്ങനെ മണ്ണിനോട് പൊക്കിൾക്കൊടി ബന്ധമാണ് ഉള്ളത്. ഒരു പിടി മണ്ണിൽ കലർന്നിരിക്കുകയാണ് പണ്ട് ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ- അതായത് സഹോദരനെ – അറുത്തതിൻ ചോര. എങ്കിലും ഈ മണ്ണ് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു പണ്ടൊരിക്കൽ മനുഷ്യൻ ഉയർത്തെഴുന്നേറ്റതും മണ്ണിൽ തന്നെയാണെന്ന്. എനിക്കും ഈ മണ്ണിൻതരിക്കും തമ്മിൽ ഏത് അതീത ജന്മസൗഹൃദബന്ധമാണ് ഉള്ളത്? ബൈബിളിൽ നിന്നുള്ള മൂന്ന് സൂചനകളാണ് ഇവിടെയുള്ളത്. ബൈബിൾ പഴയനിയമത്തിലെ സഹോദരന്മാരായിരുന്ന ആബേലും കായേനും ദൈവത്തിന് ബലിയർപ്പിച്ചു. ആട്ടിടയനായ ആബേൽ ഒരു കടിഞ്ഞൂൽ കുഞ്ഞാടിനെ ബലിയർപ്പിച്ചു. കൃഷിക്കാരനായ കായേൻ തന്റെ വിളവിന്റെ ഒരു ഭാഗം വേണ്ടത്ര വിശുദ്ധിയില്ലാതെ ബലിയർപ്പിച്ചു. ദൈവം ആബേലിനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. തന്നിൽ പ്രസാദിക്കാതിരുന്ന ദൈവത്തോട് നീരസപ്പെട്ട് കായേൻ, ആബേലിനെ വയലിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി കൊലപ്പെടുത്തി. അത് കണ്ട കർത്താവ്, ആബേലിന്റെ രക്തം മണ്ണിൽ നിന്ന് വിലപിക്കുന്നത്, കായേനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി. സഹോദരന്റെ രക്തം കുടിക്കാൻ വായ് പിളർന്ന ഭൂമി നിനക്കു ഫലം തരുകയില്ല. നീ ഭൂമിയിൽ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നവനാകും എന്ന് ദൈവം കായേനെ ശപിച്ചു. കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ട്, മരിച്ച് അടക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തു മൂന്നാം നാൾ ഉയർത്തെഴുന്നേറ്റതിന്റെയും മരിച്ച് അടക്കപ്പെട്ട് നാല് ദിവസം കഴിഞ്ഞ്, ലാസറിന്റെ കബറിടത്തിലെത്തി, ക്രിസ്തു ലാസറിനെ ഉയിർപ്പിച്ചതിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള സൂചനകളും ഈ വരികളിലുണ്ട്.

> ▶ ജനനമരണ സ്മൃതികൾ

ലയനം

വരികൾ

“ബുധനിലാദ്യമായ്

....

ദനകൾതൻ ഗന്ധം!”

ആശയവിശദീകരണം

ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ഫാന്റസിയാണ് ഈ ഖണ്ഡം. ബുധഗ്രഹത്തിലെത്തിയ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കയ്യിൽ കരുതിയിരുന്ന മണ്ണ് നിരുപയോഗമായി. എങ്കിലും ഒരു കണ്ണീർക്കണം വീണപ്പോൾ ആ മണ്ണിന് അതിന്റെ

> ▶ കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽ തിളക്കമാർന്ന ജീവൻ

സ്വഭാവം തിരിച്ചുകിട്ടി. പല രാസ ദ്രാവക പരീക്ഷണങ്ങളും ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ മണ്ണിനെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചെങ്കിലും ചുടുകണ്ണീർക്കണത്തിനു മാത്രമാണ് അതിന് ജീവനേകാൻ സാധിച്ചത്. കണ്ണീർ വീണ മണ്ണ് കുതിർന്നു ചെന്നിറം പടർന്നു. മണ്ണിൽനിന്നു തിർന്ന പുണ്യവേദനകളുടെ ഗന്ധം പ്രസരിപ്പിച്ചു.

ഭൂമിഭാഗം

വരികൾ

"ഒടുക്കം ഭൂഗോളം

....

വെളുത്ത സൂര്യനെ!''

അർത്ഥവിശദീകരണം

ധരിത്രി = ഭൂമി

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ നിരർത്ഥകമായ കലഹങ്ങൾ

വിഭാഗീയചിന്തകളുടെ അർത്ഥശൂന്യതയെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ കറുത്ത വർഗം, വെളുത്ത വർഗ്ഗം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി പിരിഞ്ഞ് ഭൂമി രണ്ടായി പകുത്ത്, ഓരോ ഗ്രഹാർദ്ധവും പേറി പിരിഞ്ഞു പോയി. ദിശാന്തരങ്ങളിൽ അലഞ്ഞ് അവസാനം നിരാശരായി തിരിച്ചു വന്നു. പഴയതുപോലെ പടിഞ്ഞാറും കിഴക്കും ചേർത്തുവെച്ച ഭൂമിയെ ഒന്നാക്കി. മദിച്ച്, കൊന്ന്, വെന്ന്, ഇടഞ്ഞ്, ഇണചേർന്ന്, മരിച്ച് വാണു. ഇത്തരം ഒരു അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞശേഷം അതിന്റെ കാരണവും കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ ഗ്രഹാർദ്ധവും പേറി മനുഷ്യൻ സ്പേസിൽ നിരന്തരമായി തിരഞ്ഞിട്ടും, എങ്ങും തങ്ങൾക്ക് പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യാനായി ഒരു വെളുത്ത സൂര്യനെയും ഒരു കറുത്ത സൂര്യനെയും അവർക്ക് കണ്ടെത്താനായില്ല.

കുസൃതി

വരികൾ

"ഇളമേലാഞ്ഞു വീ –

....

കളിപ്പാനല്ലി ഞാൻ!''

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ഭൂമിയുടെ ഉപദേശം

നമ്മുടെ വലിയ ശക്തിപ്രകടനങ്ങൾ ഒക്കെ പ്രകൃതിയുടെ കണ്ണിൽ കളിയാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽ ആഞ്ഞു പതിച്ചു കൊണ്ട് മിന്നൽപ്പിണർ ഇനിയും എന്റെ കരുത്ത് നീ അറിഞ്ഞില്ലേ എന്ന് ഭൂമിയോടു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഭൂമി പറയുന്നു, നിനക്ക് മിന്നൽ പെരുമ്പൂ കളിക്കാനായിട്ടാണ് ഞാൻ തന്നതെന്ന്.

കൂടണയൽ

വരികൾ

"വെളിച്ചമെങ്ങു കൂ-

....

യുയരും തേങ്ങലിൽ!''

ആശയവിശദീകരണം

വെളിച്ചത്തെ ആത്യന്തികമായ ജ്ഞാനമായി സങ്കൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കാവ്യഭാഗം. വെളിച്ചം എങ്ങാണ് കൂടണയുന്നത്. പഴുത്ത ഇല കൊഴിയുമ്പോൾ കൺമിഴിച്ചിടുന്ന നാമ്പിൽ, ഹൃദയരാഗം ഓർത്ത് ഉറക്കമൊഴിക്കുന്ന ചുവന്ന പൂമൊട്ടിൽ, ചുരത്തുന്ന സ്നേഹത്തിൽ, ഉറച്ച പാറകൾ തച്ചുടക്കുന്ന കൈകളിൽ - അധ്വാനത്തിൽ - തിരഞ്ഞു പോകുന്ന ചുവടുകളിൽ, നിലയ്ക്കാത്ത അന്വേഷണങ്ങളിൽ, ചിരികളിൽ, കണ്ണീർമണികളിൽ, ഉയർന്ന ക്രോധത്തിൽ, പൊറുക്കുവാൻ മാത്രം അറിയാവുന്ന മണ്ണിന്റെ കരൾക്കകം നീറി ഉയരുന്ന തേങ്ങലിൽ എവിടെയാകാം വെളിച്ചമുള്ളത്.

- ജൈവാംശങ്ങളിലെല്ലാം പ്രപഞ്ചപ്പൊരുൾ

അനശ്വര

വരികൾ

"പ്രതിക്ഷണം നിന്നിൽ

....

ക്ഷമാവിശുദ്ധ നീ.''

അർത്ഥവിശദീകരണം

മഹാപ്രസു	=	ശ്രേഷ്ഠയായ അമ്മ
പ്രതിക്ഷണം	=	ക്ഷണന്തോറും ഓരോ നിമിഷവും
സ്രവന്തി	=	നദി

ആശയവിശദീകരണം

ഓരോ നിമിഷവും ഭൂമിയിൽ അനേകം ജനനങ്ങളും മരണങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജീവിതധാര നിരന്തരം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ മണ്ണിനോട് ചെയ്യുന്ന കടുംകൈകൾക്കുപോലും അമ്മയായ ഭൂമി മാപ്പു നൽകുന്നു. പ്രതിക്ഷണം നിന്നിൽ ജനിപ്പൂ ഞാൻ. നീ ആകട്ടെ തളർച്ച ഏശാത്ത ശ്രേഷ്ഠയായ അമ്മയാണ്. പ്രതിക്ഷണം നിന്നിൽ മരിക്കുന്നു ഞാൻ. നീ നിലയ്ക്കാത്ത ജീവിതത്തിന്റെ ധാര ആണല്ലോ. പ്രതിക്ഷണം നിന്നെ ഞാൻ വധിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. എന്റെ നീചമൃതിക്കും വിശുദ്ധയായ നീ മാപ്പു നൽകുന്നു.

- ജീവന്റെ അനുസ്യൂതി, പ്രകൃതിയുടെ കരുണ

പള്ളിയുണർത്തൽ

വരികൾ

"ഉഷസ്സിതാ മുട്ടി -

....

ഉണർത്തുവൻ നിന്നെ!''

അർത്ഥവിശദീകരണം

നഭസ്സ് = ആകാശം

ആശയവിശദീകരണം

ആര് വിളിച്ചിട്ടും ഉണരാത്ത ഭൂമിയുടെ പള്ളിയറ വാതിൽ നിർമ്മലമായ ശൈശവത്തിനു മുന്നിൽ തുറന്നു കാണാനാകുന്നു. ഉഷസ് മുട്ടി വിളിച്ചിട്ടും ഭൂമിയുടെ പള്ളിയറ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടില്ല. കൊടുങ്കാറ്റ് ഉച്ചത്തിൽ ഭജിച്ചിട്ടും നിൻമിഴികൃപ ചൊരിയാൻ താമസിക്കുന്നത് എന്താണ്. പൂക്കൾ തിരുമുൽക്കാഴ്ച വെച്ചണയുന്നു. പക്ഷേ നീ അനുഗ്രഹങ്ങൾ പൊഴിക്കാത്തത് എന്താണ്. ആകാശം നീൾമിഴിഅടച്ചു നില്ക്കുന്നു. നിനക്ക് ആ ധ്യാനത്തിൽ വിരക്തിയാണോ. പക്ഷേ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു വസുന്ധരേ, നിന്റെ മനസ്സും നിന്റെ അതിരില്ലാത്ത പുത്രവാത്സല്യവും. നിർമ്മലമായ ഒരു ബാല്യ സ്മൃതിയായി നിന്റെ മടിത്തടമണയുന്നവൻ നിന്നെ ഉണർത്തുന്നു.

▶ പുത്രവാത്സല്യത്താൽ ഉണരുന്ന ഭൂമി

സാന്ത്വനം

വരികൾ

"അരയാൽച്ചോട്ടിലെ

....

ണ്ടുദാരമെൻ മനം!''

ആശയവിശദീകരണം

ഭൂമി വലിപ്പചെറുപ്പം ഒന്നും നോക്കാതെ ജീവജാലങ്ങൾക്കെല്ലാം തുല്യമായ അവസരം നൽകുന്നു. അരയാൽച്ചുവട്ടിലെ കറുക എനിക്ക് ഉയരത്തിൽ വളരാൻ ഇടമില്ലെന്ന് ദുഃഖിക്കുന്നു. നിനക്ക് താഴെ ഉദാരമായി എന്റെ മനസ്സുണ്ടെന്ന് കറുകയെ മണ്ണ് സ്വാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നു.

▶ പൂർണ്ണമായ സമഭാവന

കുലവധു

വരികൾ

"പുഴകൾ കൺചോന്നു

....

ഇളംചിരി പെയ്വൂ!''

ആശയവിശദീകരണം

പുഴകൾ കണ്ണ് ചുമന്ന് പുലമ്പുന്നു. കാലിൽ തടഞ്ഞവയെ തട്ടിമറിച്ച് പായുന്നു മദിച്ച കാറ്റുകൾ. കുസൃതിയുള്ള മിന്നലിന്റെ ഇടിമഴുവേറ്റ്, കടപുഴന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ പോലെ, മേഘങ്ങൾ ചിതറുന്നു. മഞ്ഞണിഞ്ഞ തുകിലുരിഞ്ഞ്, ഉറഞ്ഞ് അപസ്മാരം പിടിച്ചപോൽ കടൽ അലറുന്നു. എന്നാൽ ഇളക്കം ഒന്നുമില്ലാതെ ഭൂമി നിലകൊള്ളുന്നു. പല തലമുറകൾ പകർന്നുതന്നതായ അറിവുകൾ നിറവുകളാർന്ന് സർ

വ്വംസഹയായ ഭൂമി നറുനെയ്യാമ്പലായ് ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നിലും ഇളകാതെ ഒരു സംയമിയെപ്പോലെ ആ ശ്രേഷ്ഠയായ കുലവധു നിൽക്കുന്നു. തലമുറകളായി അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ വൃദ്ധവിവേകം, സംതൃപ്തി ഒക്കെയാണ് ഭൂമിയെ ഇങ്ങനെ അക്ഷോഭ്യയാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

▶ ഭൂമി അക്ഷോഭ്യയാണ്

ശാന്തിപദം

വരികൾ

"ഉണക്കക്കൈകൂപ്പി

....

പദമണച്ചാലും!''

ആശയവിശദീകരണം

ഉണങ്ങിയ മരങ്ങളാകുന്ന കൈകൾ കൂപ്പി കൊണ്ട് കാനനം അഗ്നിയോട് തനിക്ക് വിമുക്തി തന്നാലുമെന്നപേക്ഷിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അഗ്നി തുടുനാക്കാൽ കാടാകെ ഭക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ടും വിശപ്പ് അടങ്ങാതെ അഗ്നി പലകാലം ഉഴന്നു. പിന്നെ ഫണങ്ങളോരോന്നായി അടങ്ങിയപ്പോൾ അഗ്നി ഭൂമിയെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു. മഹാമുത്തശ്ശീ, അവിടത്തെ തിരുമാറിൽ ചേർത്ത് എന്നെ പുണർന്നു ഗ്രസിച്ചു കൊണ്ടാലും. പരിഗ്രഹത്യാഗ വിമുക്തിബന്ധനഭ്രമങ്ങൾ മാഞ്ഞ നിൻ പദം അണച്ചാലും. മതിവരാതെ എന്തും കൈയിൽ അടക്കാനുള്ള കൊതിയും, എന്തും ഉപേക്ഷിക്കാനുള്ള വാസനയും മുക്തിയും ബന്ധനവും എല്ലാം ക്ഷമിക്കുന്ന ഒരു തലം (ശാന്തിപദം)ഉണ്ട്. അത് ദൈ്വതീഭാവത്തിന്റെ അസ്തമയം ആകുന്നു. നമുക്ക് ഇത് നൽകാൻ ഭൂമി സമർത്ഥയാണെന്നാണ് അഗ്നിയുടെ അപേക്ഷയിലൂടെ കവി വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നത്.

▶ അഭയവും മോചനവും നൽകുന്ന ഭൂമി

ധിക്കാരം

വരികൾ

"ചെടിക്കു ജീവന-

....

ത്തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നൂ!''

ആശയവിശദീകരണം

ചെടിയുടെ നന്ദികേടിന് ഭൂമി മാപ്പരുളുന്നു. ചെടിക്ക് ജീവനകണമായി മാറുന്നത്, ഭൂമിയുടെ ഉള്ള് ചുട്ടുയരുന്ന ബാഷ്പമാണ്. ചെടിയാകട്ടെ ആദ്യഫലം മണ്ണിന്റെ മുഖത്ത് എറിഞ്ഞിട്ട് തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

▶ ക്ഷമ പക്വതയുടെ ലക്ഷണമാണ്

മാർഗതാരക

വരികൾ

"മുറിയടച്ചു ഞാൻ

....

ക്കൊടി വിളക്കിതാ!''

ആശയവിശദീകരണം

▶ മാതൃവാത്സല്യം

രാത്രി പുറത്തേക്കിറങ്ങുന്ന മകന് അമ്മ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്ന വിളക്കാണ് വഴിയിൽ ഉയരെ കാണുന്ന നക്ഷത്രം എന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നു. മുറിയടച്ച് ഞാൻ ഇറങ്ങവേ പിന്നിൽ ഇരുളാകുന്ന കരിമ്പടം പുതച്ച ഭൂമി പറയുന്നു, ഇന്നും നീ പതിവുപോലെ പരബ്രഹ്മം കണ്ടു പുറപ്പെടുകയാണ്. എങ്ങും അനക്കമില്ല. കനത്ത രാവാണ്. ചെറിയ വരമ്പിൻ മേലെ നിറയെ മുള്ളാണ്. നിനക്ക് ഉയരെ ഞാൻ കൊളുത്തിവെച്ചതാം ഒരൊറ്റ നക്ഷത്രക്കൊടി വിളക്കിതാ.

പ്രണാമം

വരികൾ

"അടിഞ്ഞു മണ്ണിൽ ഞാൻ

....

അനാദിയാം താളം!''

ആശയവിശദീകരണം

▶ ഭൂമിയുടെ ചേതനയോട് സാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്നു

ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ആർക്കും അന്തഃശ്രോത്രം വഴി കേൾക്കാവുന്ന മണ്ണിന്റെ വിളിയെക്കുറിച്ചാണ് ഈ ഭാഗത്ത് പറയുന്നത്. ഇന്നോളം ഇവിടെ ജീവിച്ചുപോന്ന കോടാനുകോടി തലമുറകളുടെ സുഖദുഃഖ സമ്മിശ്രമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയാണ്, അതിന്റെ സന്ദേശമാണ് ഭൂമിയുടെ വിളി. അനന്തമായ ജീവിത ഗാനത്തിന് താളച്ചിട്ട നൽകുന്നതും അതിനെ നിലനിർത്തുന്നതും ഭൂമി തന്നെയാണ്. ഭൂമിയുടെ വികാരവും ഭൂമിയുടെ ശാസ്ത്രവും ചരിത്രവും അറിയുന്നവൻ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മാത്രമല്ല, കാലത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും കൂടി പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുന്നു.

Summarised Overview

ക്ലാസിക് സംസ്കാരം, കാല്പനികത, പാരമ്പര്യം, നവീനത എന്നിവയുടെ സമന്വയം വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയിൽ പ്രകടമാണ്. സൗമ്യതയായിരുന്നു വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ മുഖമുദ്ര; ജീവിതത്തിലും എഴുത്തിലും. പക്ഷേ തന്റെ നിലപാടുകൾ പറയുമ്പോൾ ആ വാക്കുകൾക്കു വജ്രത്തിന്റെ കാഠിന്യമുണ്ടായിരുന്നു. മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ആ കവിതകൾ സംസാരിച്ചത്. മനുഷ്യനെ മാത്രമല്ല, പ്രകൃതിയെയും സ്നേഹിക്കണമെന്നും അപ്പോഴാണ് ജീവിതം അർഥപൂർണമാകുന്നതെന്നും പറഞ്ഞുവച്ചയാളാണ് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി. ഭൂതധാത്രിയെ പെറ്റമ്മയായി കാണുകയും മമതയോടെയും ഭക്തിയോടെയും പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവയാണ് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ 'ഭൂമിഗീതങ്ങൾ' എന്ന കവിത. പതിനേഴ് ഹ്രസ്വകവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് ഈ കവിത.

ഭൂമിയുടെ ചേതനയും കവിയുടെ മനസ്സും തമ്മിൽ ഏകീഭവിച്ച് ലളിതങ്ങളും സുന്ദരങ്ങളുമായ വസ്തുക്കളെയും അവസ്ഥകളെയും ഒരേപോലെ ഗൗരവതരവും ഉദാത്തവും മഹത്ത്വവുമുള്ള സത്തകളായി നെഞ്ചേറ്റുന്നു. ഭൂമി അമ്മയാണ്. അമ്മയുടെ മടിത്തട്ടിൽ എല്ലാവരും വലുപ്പ ചെറുപ്പമില്ലാതെ പോരാനായി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. കവിമനസ്സും ഭൂമിയും ഒന്നായിത്തീരു

കയാണ് ഇവിടെ. പുതുമഴ പെയ്യുമ്പോൾ ഭൂമി ഋതുമതിയെ പോലെ 'സന്നദ്ധ' യായ സ്ത്രീയായി തീരുന്നുവെന്നും അവളുടെ മുലയായ മല വാത്സല്യമാകുന്ന സ്തന്യത്തെ ജീവജാലങ്ങളിലേക്ക് ചുരത്തുമെന്നും കവി വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. ഹിമയുഗങ്ങൾക്കുമപ്പുറമുള്ള ആദിമമായ ഇരുൾ പിണ്ഡത്തിന്റെ നടുമുറി പൊട്ടിത്തെറിച്ചുണ്ടായ തീയിന്റെ പൊരി തണുത്തുറഞ്ഞുണ്ടായതാവാം ഈ മൺതരി എന്ന് കവി കല്പിക്കുന്നു. കൽത്തറയിൽ വളർന്നു നിൽക്കുന്ന തുളസിക്കതിരിന്റെ സൗരഭം കവിയുടെ വൈകാരികാനുഭൂതിതലങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നു.

കർമ്മബന്ധമെന്ന കവിതയിൽ ആത്മബലി നൽകുന്ന മനുഷ്യർ ജനിച്ചു വീണ മണ്ണിൽ ത്തന്നെ ചോരയൊഴുക്കുകയും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മണ്ണുമായുള്ള പൊക്കിൾക്കൊടി ബന്ധനം അമ്മയിലേക്കുള്ള തിരിച്ചു പോക്കാണ്. ബുധനിലേക്ക് കൊണ്ടു പോയ മണ്ണ് ജീവനറ്റതായി തീർന്നപ്പോൾ, രാസപ്രവർത്തനങ്ങൾ വിജയിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ, ഒരു തുള്ളി കണ്ണീരിനാൽ അത് വീണ്ടും ജീവനുള്ളതായി. മനുഷ്യനും ഭൂമിയും തമ്മിലുള്ള ആത്മബന്ധം കവി സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുകയാണ് 'ലയനം' എന്ന കവിതയിൽ. 'ഭൂമിഭാഗം' എന്ന കവിതയിലൂടെ ഭൂമിയെ വർഗ്ഗ- ജാതി- മത ബോധങ്ങൾ പകുക്കുന്നതായും വെളുത്ത വർഗ്ഗവും കറുത്ത വർഗ്ഗവുമായി പിരിയുന്നതായും കവി കല്പിക്കുന്നു. ഇരുകൂട്ടരും എത്ര അന്വേഷിച്ചിട്ടും കറുത്ത സൂര്യനെയും വെളുത്ത സൂര്യനെയും കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. അന്വേഷിച്ചത് കണ്ടുകിട്ടാതെ ഇരുകൂട്ടരും തിരികെ വന്നു കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും പഴയ പടി ഒട്ടിച്ച് ഭൂമി വാർത്ത് അതിൽ പഴയ പോലെ ഇണചേർന്നും ജീവിതം ഒഴുക്കി. വിഭാഗീയതയുടെ ശാപത്തിൽ നിന്നും ഭൂമി എന്നാണ് രക്ഷപ്പെടുക എന്ന ചോദ്യം ഈ ഭാഗത്തിലൂടെ കവി ചോദിക്കുന്നു.

ഭൂമി മനുഷ്യർക്കായി കനിഞ്ഞു നൽകിയ ജീവനോപായങ്ങൾ അവർ ഭൂമിയെത്തന്നെ പീഡിപ്പിക്കാനാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മിന്നൽ ഇതിനൊരുദാഹരണം മാത്രം. സൗരോർജ്ജത്തിനു പകരം ആണവോർജ്ജം പ്രയോഗിച്ച് കരുത്ത് തെളിയിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ ധിക്കാരത്തെ ഭൂമി കളിയാക്കുന്ന ഭാഗമാണ് 'കുസൃതി' എന്ന കവിത. പ്രസന്നത, പ്രത്യാശ, അധ്വാനം, സ്നേഹം, കാരുണ്യം, ധർമരോഷം മുതലായ മൂല്യങ്ങളാണ് മനുഷ്യമനസ്സിൽ ഉണ്ടാവേണ്ടത്. എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പൊരുൾ ഉള്ളടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്ന കാവ്യഭാഗമാണ് 'കൂടണയൽ'. ജീവന്റെ തുടക്കവും ഒടുക്കവും ഭൂമി തന്നെയാണ് എന്നും മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം സഹിച്ചു കൊണ്ട് മനുഷ്യരടക്കമുള്ള ജീവജാലങ്ങൾക്കായി അവൾ തപസ്സു ചെയ്തുകൊണ്ട് അനശ്വരത ആർജിക്കുന്നുവെന്നും പറയുന്ന ഭാഗമാണ് അനശ്വര.

ആരു വിളിച്ചിട്ടും ധ്യാനത്തിൽ നിന്നും ഉണരാത്ത ഭൂമി ബാല്യകേളിക്കായി മടിത്തട്ടിലെത്തിയ മകനെ കണ്ട് പുത്രവാത്സല്യത്താൽ ഉണർന്നു പോകുന്നു. ഭൂമിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ അരയാലിനും കറുകപ്പുല്ലിനും ഒരുപോലെ ഇടം നൽകുന്നു. സൂര്യപ്രകാശം വേണ്ടത്ര ലഭിക്കുന്നില്ലെന്ന കറുകപ്പുല്ലിന്റെ പരിഭവത്തിന് നിനക്കെന്റെ വറ്റാത്ത ക്ഷീരമുണ്ടല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞ് ഭൂമി ചേർത്തുപിടിക്കുന്നു. പുഴയും കടലും കാറ്റും മിന്നലും എന്തെല്ലാം പ്രകോപനമുണ്ടായാലും അക്ഷോഭ്യയായി നിൽക്കുന്ന കുലവധുവിനെപ്പോലെയാണ് ഭൂമിയെന്ന് കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെയും ജീവജാലങ്ങളുടെയും എല്ലാ ഭാരങ്ങളും താപങ്ങളും സ്വന്തം നെഞ്ചിൽ ഏറ്റുവാങ്ങി ഭൂമിമാതാവ് അവർക്ക് അഭയവും മോചനവും നൽകുന്നു.

ഭൂമിയുടെ അന്തർതാപമാണ് ബാഷ്പങ്ങളായി സസ്യത്തിന് ജീവൻ നൽകുന്നത്. എന്നാൽ സസ്യം സ്വന്തം കനിയെ ഭൂമാതാവിന്റെ മാറിലേക്ക് എറിഞ്ഞ് അഹങ്കാരത്തോടെ നിൽക്കുന്നു. ജീവജാലങ്ങളെ പോറ്റുന്ന മാതാവിന് അവർ തിരികെ നൽകുന്നത് നെറികേടാണ് എന്ന് കവി പറയുന്നു. എന്നിട്ടും സർവ്വംസഹയായ ഭൂമി ഇരുട്ടത്ത് നടക്കുന്ന മക്കൾക്കായി രാത്രിയിൽ ഒറ്റ നക്ഷത്രത്തിന്റെ കൊടി വിളക്ക് കത്തിച്ചു വച്ച് വെളിച്ചം നൽകുന്നു. അനാദികാലം മുതൽക്കു നിലനിന്നു പോന്നിട്ടുള്ള ജീവ കോടികളുടെ അനുഭവങ്ങളും അറിവുകളും മനുഷ്യന്റെ

അന്തരംഗത്തിലുണ്ട്. ഈ ജന്മസ്മൃതിയുടെ വിളിയാണ് മനുഷ്യന് ഉണർത്തുപാട്ടെന്ന പോലെ ഉണർവ്വാകുന്നത്. മണ്ണിന്റെ കരാംഗുലികളുടെ താളമായാണ് ആ വിളിയെ കവി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. ഭൂമിയെ ജീവജാലങ്ങളുടെയെല്ലാം സർവ്വംസഹയായ അമ്മയായി സങ്കല്പിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'ഭൂമിഗീതങ്ങൾ'.

Assignments

1. മഴയുടെ ഭാവങ്ങൾ കവി പകർത്തിയിരിക്കുന്നത് എപ്രകാരമാണെന്ന് കണ്ടെത്തി ഉപന്യസിക്കുക.
2. 'രാത്രിമഴ, പണ്ടെന്റെ
   സൗഭാഗ്യ രാത്രികളി
   ലെന്നെ ചിരിപ്പിച്ച കുളിർ കോരിയണിച്ച
   വെണ്ണിലാവേക്കാൾ പ്രിയം തന്നുറക്കിയോ
   രന്നത്തെ യെൻ പ്രേമസാക്ഷി' – സന്ദർഭവും സാരസ്വവും വിശദീകരിക്കുക.
3. സുഗതകുമാരിക്കവിതകളിലെ പെൺ ഭാവങ്ങൾ – 'രാത്രിമഴ' എന്ന കവിതയിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തി ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുക.
4. സ്ത്രീത്വം ഏറ്റുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിരവധി പ്രതിസന്ധികൾ സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതയ്ക്ക് വിഷയമായിട്ടുണ്ട്. സുഗതകുമാരിയുടെ കാവ്യജീവിതത്തെ മുൻനിർത്തി വിശദമാക്കുക.
5. ഭൂമിയുടെ ഏതെല്ലാം ഭാവഭേദങ്ങളെയാണ് 'ഭൂമിഗീതങ്ങളി'ലൂടെ വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ?
6. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കാവ്യശൈലിയുടെ പ്രത്യേകതകൾ വിവരിക്കുക.
7. 'ഭൂമിഗീതങ്ങളി'ലൂടെ കവി മുന്നോട്ടുവക്കുന്ന ദർശനമെന്ത്?
8. കാല്പനികത വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ കവിതകളിൽ – വിലയിരുത്തുക.
9. 'ഭൂമിഗീതങ്ങൾ'ക്ക് ആസ്വാദനക്കുറിപ്പ് തയ്യാറാക്കുക.
10. സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതകളിലെ സ്ത്രൈണ ഭാവങ്ങൾ– വിശദീകരിക്കുക.
11. 'രാത്രിമഴ'യിലെ കാവ്യ ബിംബങ്ങൾ –ചർച്ച ചെയ്യുക.

Suggested Readings

1. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി, വൈഷ്ണവം : വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
2. പി. കെ. രാജശേഖരൻ, ആത്മാവിന്റെ പാവകളിക്കാർ, സൈൻ ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
3. ഡോ. ആർ. വി. എം. ദിവാകരൻ, തണൽ ഓർമ്മപുസ്തകം, ജി. വി. ബുക്സ്, തലശ്ശേരി.
4. സുഗതകുമാരി, സുഗതകുമാരിയുടെ കവിതകൾ സമ്പൂർണ്ണം, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

References

1. ഡോ. എം. ലീലാവതി, കവിതയുടെ വിഷ്ണുലോകം, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
2. ഡോ. എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
3. ഡോ. എം. ലീലാവതി, വർണ്ണരാജി, എൻ.ബി.എസ്., കോട്ടയം.
4. ഡോ. കെ.എം. ജോർജ്.(എഡി), ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
5. എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള, കൈരളിയുടെ കഥ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

BLOCK-03

Block Content

യൂണിറ്റ് - 1

കുരുക്ഷേത്രം - അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ

ഉറക്കുപാട്ട് - എൻ. എൻ. കക്കാട്

ചാക്കാല - കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണൻ

യൂണിറ്റ് - 2

സംക്രമണം - ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ

വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി - ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ

യൂണിറ്റ് - 3

സത്യവാങ്മൂലം - സച്ചിദാനന്ദൻ

കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ - കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള

യൂണിറ്റ് - 4

വെയിൽ തിന്നുന്ന പക്ഷി - എ.അയ്യപ്പൻ

മൃഗശിക്ഷകൻ - വിജയലക്ഷ്മി

Unit 1

1. കുരുക്ഷേത്രം

അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ

Learning Outcomes

- ‘കുരുക്ഷേത്രം’ എന്ന കവിതയുടെ ഭാവപരവും രൂപപരവുമായ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ആധുനിക മലയാള കവിതയിൽ അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നു
- ആധുനിക കവിത എന്ന നിലയിൽ ‘കുരുക്ഷേത്രം’ എന്ന കവിതയുടെ പ്രസക്തി വിലയിരുത്തുന്നു

Background

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഭാരതത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും വൈയക്തികവും സാമൂഹികവുമായ സ്വപ്നത്തകർച്ചയുടെ അനുരണനങ്ങൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിലുമുണ്ടായി. മൂഢമായ ജീവിതാചാരങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്നതോടൊപ്പം കവിതയിലെ നടപ്പുശീലങ്ങളെയും ബോധപൂർവ്വം ലംഘിക്കുവാൻ കവികൾ തയ്യാറായതിന്റെ ഫലമാണ് മലയാളത്തിലെ നവ്യകവിത. മലയാള കവിതയിലെ ആധുനികതയെക്കുറിച്ച് തർക്കങ്ങളും ചർച്ചകളും നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കേ, എഴുപതുകളുടെ അന്ത്യത്തോടെ, ഒരു പുതിയ തലമുറ ആധുനിക കവനരീതികളിലേക്കു ഉയർന്നുവന്നു. മലയാളത്തിൽ ആധുനിക കവിതയുടെ ഉയിർപ്പിന്റെയും വളർച്ചയുടെയും കാലമായിരുന്നു അമ്പതുകളുടെ അന്ത്യം തൊട്ടുള്ള വർഷങ്ങൾ. കാവ്യാനുശീലനം സമൂഹത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് യുവാക്കൾക്കിടയിൽ പടർന്നു. ആധുനികസമൂഹത്തിൽ കവിതയ്ക്കു പ്രസക്തി കുറവാണെന്നും ആധുനിക കവിത ജനങ്ങളോട് സംവദിക്കുന്നില്ലെന്നും വിമർശനമുയർന്നു വന്ന വേളയിൽത്തന്നെയാണ് ഇത് സംഭവിച്ചത് എന്നുള്ളത് ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുതയാണ്. ഒരു പുതിയ ഭാവുകത്വത്തിൻെറ അരങ്ങേറ്റം കൂടിയായിരുന്നു അന്ന് സംഭവിച്ചത്. കവിതയുടെ അന്തർഭാവത്തിലും രൂപശില്പത്തിലുമെല്ലാം പല മാറ്റങ്ങളുമുണ്ടായി. മൂല്യനിരാസവും നഗരജീവിതാവിഷ്ക്കാരവും അസ്തിത്വവ്യഥയുമൊക്കെ കവിതകളിൽ സജീവമായി നിന്നു.

പുതിയ കാവ്യരീതി തേടിയ കവികളിൽ പ്രമുഖനാണ് അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ. ആധുനിക മലയാളകവിതകളുടെ സൃഷ്ടാക്കളിൽ ഒരാളാണ് അദ്ദേഹം. ഇത്രയേറെ വൈവിധ്യങ്ങളും വൈരുധ്യങ്ങളുമുള്ള കാവ്യപ്രപഞ്ചം മറ്റൊരു മലയാളകവിയ്ക്കും സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നിലവിലുള്ള കാവ്യസമ്പ്രദായങ്ങളോട് പൊരുത്തപ്പെടാനാവാതെയാണ് ആധുനികതയുടെ സങ്കേതങ്ങൾ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയത്. കാല്പനികതയ്ക്കെതിരെ കലാപം തുടങ്ങിവെച്ചത് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ ആണെങ്കിലും ആ നവീനതയെ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാക്കി വളർത്തിയെടുത്തവരിൽ പ്രധാനി അയ്യപ്പപ്പണിക്കരാണ്. ആധുനികതയെന്നത് അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കവിതയിൽ പാരമ്പര്യത്തിൻെ അന്ധമായ നിഷേധമല്ല. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ മലയാള കവിതയിൽ വഴിത്തിരിവ് സൃഷ്ടിച്ച കവി എന്ന നിലയ്ക്ക് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധേയനാണ്. 1950 കളിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതും 1960 ൽ ‘ദേശബന്ധു ചിത്രവാരിക’ യിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതുമായ ‘കുരുക്ഷേത്ര’മാണ് മലയാള കവിതയിലെ നവീനതയുടെ പരിപക്വമായ ആദ്യ സൃഷ്ടി. ഈ കവിതയിലൂടെ അയ്യപ്പപ്പണി

ക്കർ ഒരു പുതിയ കാവ്യസങ്കല്പം സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു. പുതിയ രൂപശില്പങ്ങൾ, ശിഥില ബിംബങ്ങൾ, പുതിയ പദരചന, ശ്ലഥവൃത്തം, ദാർശനികത, കറുത്ത ചിരി എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം പ്രചാരവും പ്രതിഷ്ഠയും നൽകിയത് അയ്യപ്പപ്പണിക്കരാണ്. പാശ്ചാത്യ നവീന പ്രസ്ഥാനത്തിന് പുതുജീവൻ നൽകിയ ടി. എസ്. എലിയട്ടിനെപ്പോലെ അയ്യപ്പപണിക്കരും കവിയും നിരൂപകനുമായിരുന്നു.

കറുത്തഹാസ്യം അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കാവ്യലോകത്തിന്റെ മറ്റൊരു സ്വഭാവമാണ്. ജീവിതത്തിൽ താൻ കാണുന്ന ഏത് സത്യവും പരിഹാസത്തിന്റെ മേമ്പടിയോടെ അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ അവതരിപ്പിക്കും. അപ്രിയ സത്യങ്ങളെ രൂക്ഷമായപരിഹാസത്തിന് വിധേയമാക്കും. ഉപ്പില്ലാകടൽ, രാമൻ വാണാലും രാവണൻ വാണാലും, പാലങ്ങൾ, സത്യശീലൻ തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ സാമൂഹികമോ രാഷ്ട്രീയമോ സാംസ്കാരികമോ ആയ അഴിമതികളെയും പൊങ്ങച്ചങ്ങളെയും അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ പരിഹസിക്കുന്നു. തത്ത്വചിന്താപരമായ അവിശ്വാസവും ബോധപൂർവ്വമായ കുസൃതിയും വിചിത്രഅനുപാതങ്ങളിൽ കലർത്തി അയ്യപ്പപ്പണിക്കാർ പരോക്ഷമായ ഒരു തരം ഹാസ്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നതുകാണാം. കാവ്യഭാഷയെ കുറിച്ചുള്ള സാമ്പ്രദായിക ധാരണകളെ അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ പൊളിച്ചു കളഞ്ഞു. ഉദാത്തവും ഗ്രാമ്യവുമായ പദങ്ങൾ കൂട്ടിക്കലർത്തി പ്രയോഗിക്കുക, വൃത്തബദ്ധമായെന്നതുപോല ശുദ്ധമായഗദ്യത്തിലും എഴുതുക തുടങ്ങിയവൈവിധ്യം പണിക്കർ പുലർത്തി.

Keywords

കുരുക്ഷേത്രം-പാണ്ഡവകൗരവയുദ്ധഭൂമി-മനുഷ്യമനസ്സ്-ദേവാസുരയുദ്ധത്തിന്റെ പ്രതീകം-ബിംബകല്പ്പനകൾ

Discussion

ഇതിഹാസത്തിലെ കുരുക്ഷേത്രത്തിന് എല്ലാക്കാലത്തും പ്രസക്തിയുണ്ട്. പാണ്ഡവരും കൗരവരും ഏറ്റുമുട്ടിയ യുദ്ധക്കളമാണ് കുരുക്ഷേത്രം. മനുഷ്യമനസ്സിൽ എക്കാലവും നടക്കുന്ന 'ദേവാസുര' യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രതീകം കൂടിയാണത്. ധർമ്മവും അധർമ്മവും ഏതെന്നറിയാതെ അർജ്ജുനൻ കുഴങ്ങിയതുപോലെ ആധുനിക മനുഷ്യനും ആത്മസംഘർഷത്തിനടിപ്പെടുന്നു. അർജ്ജുനന് ഗീതോപദേശം നല്കാൻ കൃഷ്ണനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആധുനിക മനുഷ്യന് വഴി കാട്ടാൻ ഒരു ബുദ്ധനോ ഗാന്ധിയോ ഇല്ല.

"ധർമ്മക്ഷേത്രേ കുരുക്ഷേത്രേ
സമവേതാ യുയുത്സവ;
മാമകാ;പാണ്ഡവാശ്ചൈവ
കിമകുർവത സഞ്ജയ?"

ഭഗവത്ഗീതയിലെ ഈ പ്രഥമശ്ലോകം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് കുരുക്ഷേത്രമെന്ന കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. കുരുക്ഷേത്രമെന്ന ശീർഷകവും ആമുഖവാക്യവും ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ കവിയ്ക്കുള്ള താത്പര്യത്തെയും പൗരാണികമിത്തുകളുടെ വിനിയോഗത്തിലുള്ള പ്രാവീ

ണ്യത്തെയുമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ധൃതരാഷ്ട്രരുടെ അന്ധമായ മനസ്സിന് ലോകത്തിലെ ധർമ്മാധർമ്മസംഘർഷങ്ങളെ കാണാനാവില്ല. ആധുനികമനുഷ്യനും സ്വാർത്ഥമതിയായി അന്ധത ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. "നീയറിയുന്നോ വായനക്കാരാ നീറുമെന്നുള്ളിൽ നിറയും വ്യഥകൾ?"എന്ന ചോദ്യം വായനക്കാരന്റെ അന്ധതയെച്ചൊല്ലിയുള്ള കവിയുടെ പ്രതിഷേധമാണ്. താനനുഭവിക്കുന്ന ദുഃഖം ഒരന്ധനെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കേണ്ട ബാധ്യത സഞ്ജയനെപ്പോലെ കവിക്കുമുണ്ട്. സമകാലജീവിതം കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധക്കളമായി ഭേദചിന്തയാൽ ശത്രുത വർധിച്ചുവരുന്നു. ഇതിനെതിരെ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതിരോധം തീർക്കുകയാണ് 'കുരുക്ഷേത്രം' എന്ന കവിതയിലൂടെ അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ. മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥ എന്താണെന്നും അത് തിരിച്ചറിയുവാനുള്ള പോംവഴി എന്താണെന്നുമുള്ള അന്വേഷണമാണ് കവിതയുടെ പ്രഥമഭാഗം. എല്ലാക്കാലത്തും സ്വാർത്ഥലാഭം ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് സമൂഹം മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. മാനവികമൂല്യത്തിന്റെ ഭാഷ അന്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥത ഏറ്റുമുട്ടുന്നിടത്ത് ആത്മാവബോധം എങ്ങനെ വീണ്ടെടുക്കാമെന്ന പ്രശ്നമാണ് കവിത മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നത്. പുതുയുഗമനുഷ്യന്റെ പ്രതിനിധിയായി കവി മാറുന്നു.

"നീതിക്കുവേണ്ടിക്കരഞ്ഞുഴന്നീടവേ
ഗീതചൊല്ലിക്കേട്ടൊരർജ്ജുനനല്ല ഞാൻ"

- വർത്തമാനകാല ദശാസന്ധികളെ അഞ്ച് ഭാഗങ്ങളായി കവിതയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു

എന്ന വരിയിൽ കവി കുരുക്ഷേത്രസങ്കല്പത്തെ ഒതുക്കിനിർത്തുകയാണ്. കൗരവ-പാണ്ഡവകഥ പറയുന്നതിനപ്പുറം വർത്തമാനകാല ദശാസന്ധികളെ അഞ്ച് ഭാഗങ്ങളായി കവിതയിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും അതോടൊപ്പം ജീവിതാവസ്ഥകളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

വരികൾ 1

"ചക്രവാളത്തിനപ്പുറം ചൂടുകൾ
ഞെട്ടിവന്നു പിറന്ന നക്ഷത്രമേ,
....
....
വേദിയിൽനിന്നുയർന്നുരുകുന്നൂ
വേദനയുടെ രോദനം, കേൾക്കൂ:"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ചക്രവാളം	=	കൂട്ടം, ആകാശവും ഭൂമിയും തമ്മിൽ തൊടുന്നതായി തോന്നുന്ന ദിഗ്വലയം
ശീതളം	=	തണുപ്പുള്ളത്
രോദനം	=	കരച്ചിൽ

ആശയവിശദീകരണം

തനിക്ക് മാർഗ്ഗദർശിയായ നക്ഷത്രത്തോടാണ് കവി വർത്തമാനകാല മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥകൾ ആഖ്യാനിക്കുന്നത്. അന്ധകാരത്തിലമർന്നുപോയ മനുഷ്യന്റെ കർമ്മങ്ങൾക്കു സാക്ഷിയാണ് നക്ഷത്രം. അന്ധകാരം കണ്ടു തരിച്ചു നിൽക്കുന്ന പ്രപഞ്ചഹൃദയത്തിൽ നിന്നു

ണ്ടായ പ്രതിരോധശക്തിയായി നക്ഷത്രം പിറവിയെടുക്കുന്നു. താഴെ മർത്യർ നടത്തുന്ന സങ്കടത്തിന്റെ മൗനഗീതങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് കേൾക്കുന്നില്ലേ എന്ന് കവി നക്ഷത്രത്തോട് ആരായുന്നു. ഭൂമിയൊന്നാകെ കച്ചവടത്തിന്റെ വേദിയായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചന്തയിലെ വിലപേശലും പരസ്പരം വിഴുങ്ങാനുള്ള പ്രവണതയുമാണ് ലോകത്തിലെങ്ങും കാണുന്നത്. ക്ഷണികമായ സുഖഭോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി തങ്ങളെത്തന്നെ വിൽക്കാനും ആളുകൾക്ക് മടിയില്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ചന്തയെന്നത് ഈ കവിതയുടെ അടിസ്ഥാന ബിംബമായി മാറുന്നു. അന്ധകാരം കണ്ടു തരിച്ചു നിൽക്കുന്ന പ്രപഞ്ചഹൃദയത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ പ്രതിരോധശക്തിയായി നക്ഷത്രം നിലകൊള്ളുന്നു. സ്വയം പിൻവലിയുന്ന മനുഷ്യൻ ക്രൂരതയിലേയ്ക്കും മൃഗീയതയിലേക്കുമാണ് ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നത്. ഏതോ മന്ത്രക്കളത്തിൽ ബന്ധനസ്ഥനായി മാറുന്ന മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് ഉയരുന്നത് രോദനമാണ്. ആ സന്ദർഭത്തിലാവട്ടെ, സുഖം തരികയെന്ന് ഭഗവാനോട് കേഴുന്നു.

> ▶ മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് ഉയരുന്നത് രോദനമാണ്

വരികൾ 2

"സുഖം ദേഹി ഹൃഷീകേശ!
സുഖം ദേഹി ജനാർദ്ദന!
....
....
നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമേ നിനക്കു സ്വസ്തി!
സ്ത്രീകളിൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൾ നീയേ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിണ്ണ് = ആകാശം

ആശയവിശദീകരണം

സുഖത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള നിലവിളികളാണ് എങ്ങും ഉയരുന്നത്. ഇതാവട്ടെ, മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ തന്നെ മുറിവിളിയായി മാറുന്നു. ഭൂമിയിലെ ജീവിതം ഉത്സാഹഭരിതമാകണമെങ്കിൽ 'ജീവിത പ്രേമത്താരക'ത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം വേണം. മനുഷ്യൻ തങ്ങളെ തന്നെ വില്പനച്ചരക്കാക്കി മാറ്റുകയും തങ്ങളുടെ ജീവിതമെന്നത് ക്രയ- വിക്രയങ്ങളുടെ ഒരിടമായി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങളുടെ സ്വത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന, സ്വയം തരിശായി മാറുന്ന മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചാണ് കവിക്ക് പറയാനുള്ളത്, ഭൂമിയിൽ നിന്ന് വെള്ളവും വളവും വലിച്ചെടുക്കേണ്ട വേരുകൾ, ആ ധർമ്മം നിർവഹിക്കാതെ പൂക്കളെത്തന്നെ പിൻവലിക്കുന്നു. പരസ്പരവിനാശ കാരണമായി മാറുന്ന ആവാസവ്യവസ്ഥയാണ് തുടർന്നുപോരുന്നത്. ആർദ്രതയില്ലാത്ത കണ്ണുകളും ചോരവറ്റിയ ഞരമ്പുകളും മജ്ജ നഷ്ടമായ അസ്ഥികളുമായി നിൽക്കുന്ന ജീവിതത്തെയാണ് കവി കാട്ടിത്തരുന്നത്. എല്ലാ സൗഖ്യവും നഷ്ടമായ ഭൂമിയിലിന്ന് അർജുനവിഷാദയോഗമാണ്.

> ▶ ജീവിതം ഉത്സാഹഭരിതമാകണമെങ്കിൽ 'ജീവിത പ്രേമത്താരക'ത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം വേണം

തന്റെ രക്ഷകൻ താൻ തന്നെയാണെന്ന തിരിച്ചറിവില്ലാതെ ആഭിചാരപ്രക്രിയയിലൂടെ ഒരു രക്ഷകനെ ആവാഹിക്കുവാനാണ് മനുഷ്യൻ

ശ്രമിക്കുന്നത്. മന്ത്രവാദിവരച്ച കളവും നെയ്‌വിളക്കുമെല്ലാം ആവാഹതന്ത്രത്തിന്റെ സൂചനകളാണ്. മനുഷ്യനെ നന്നാക്കുവാൻ രൂപപ്പെട്ട മതതത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ അപകടകാരികളായി മാറിയിരിക്കുന്നു. മതസ്ഥാപനങ്ങൾ കൂർത്തുനിൽക്കുന്ന എടുപ്പുകളാൽ മനുഷ്യന്റെ നെഞ്ചുപൊതിച്ചു പന്താടുന്നു. എല്ലാ മതത്തെയും തുല്യമായിക്കാണുന്ന കവിക്ക്, മനുഷ്യന് വിവേകം നൽകാതെ അവനെ ജീർണ്ണതയിലേക്കു അവ നയിക്കുന്നതിനോട് യോജിക്കുവാനാവുന്നില്ല. അന്ധവിശ്വാസം കുത്തിനിറയ്ക്കുന്നതിൽ മാത്രമാണ് മതങ്ങൾക്കു താത്പര്യം. വൈദ്യശാസ്ത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട, ളോഹയണിഞ്ഞ ഡോക്ടർ, കന്യകമാരായ നേഴ്സുമാർ തുടങ്ങിയ ബിംബങ്ങൾ ഈ ഘട്ടത്തിൽ കവി ഉപയോഗിക്കുന്നു. പുണ്യവേഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നിന്ന് പാപികളുടെ സ്തുതി ഒരു വ്യാജസ്തുതിയായി കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. നർമ്മത്തോടൊപ്പം ദുരന്തവും സ്ഫുരിക്കുന്ന വരികളാണ് ഈ ഘട്ടത്തിൽ കവിതയിൽ കാണാനാവുന്നത്.

> ▶ മനുഷ്യനെ നന്നാക്കുവാൻ രൂപപ്പെട്ട മതതത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ അപകടകാരികളായി മാറിയിരിക്കുന്നു

വരികൾ 3

“ഇളവെയ്‌ലൊളിയിലിണങ്ങിപ്പുഞ്ചിരി
പൊഴിയും പൊന്നിൻപുലരികൾപോൽ
....
....
കദനം നീറും കരളിൻ കീർപോൽ
വിളറീ വിറയാർന്നെരിയും തിരികൾ”.

അർത്ഥവിശദീകരണം

നിമ്നഗ = നദി, താഴ്ചയിലേയ്ക്ക് ഒഴുക്കുന്നത്

ആശയവിശദീകരണം

പുലരി, പകൽ, സന്ധ്യ, രാത്രി ഇവയുടെ ഭാവപരമ്പരകളെ ജീവിതത്തിലെ വ്യത്യസ്ത ഘട്ടങ്ങളിലേയ്ക്ക് ബന്ധിച്ച് ശൈശവം, ബാല്യം, യൗവനം, വാർദ്ധക്യം എന്നിവയെ കവി മൂർത്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇത്തരം അവശതകളുടെ നെടുവീർപ്പുകൾ കാണുവാൻ കർമ്മസാക്ഷിയായ നക്ഷത്രത്തോട് കവി ആവശ്യപ്പെടുകയാണ്. സഹൃദയനായ വായനക്കാരനാണ് കവിയുടെ സുഹൃത്ത്. വായനക്കാരന്റെ മുന്നിൽ ത്തന്നെ കവി തന്റെ കവിത സമർപ്പിയ്ക്കുകയാണ്. തന്റെയും തന്റെ ചുറ്റുമുള്ളവരുടെയും വ്യഥകൾ നിറഞ്ഞ ദാരുണകാലമാണ് കവിയുടെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. ചെറുബാല്യത്തിന്റെ വിഹാരവേദിയായ കാടുകൾ വെട്ടി നശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൗതികതയുടെ നാശം ആത്മീയതയുടെയും നാശമായി മാറുന്നു. മാനവമൂല്യങ്ങളുടെ വംശനാശത്തിൽ ഏറെ ദുഃഖിതനും അസ്വസ്ഥനുമാണ് കവി. സ്വപ്നം, ഓർമ്മ, താരാട്ട് എന്നിവ ലയിച്ചു ചേർന്ന ശൈലിയിലാണ് ഈ അവസ്ഥയെ കവി ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നത്. കാലവർഷത്തിനായി കൊതിക്കുന്ന ഭൂമിയെപ്പോലെ കവിയിലും തിരപോലൊരു ദാഹം എരിയുന്നു. മൂർത്തവും അമൂർത്തവുമായ വീര്യങ്ങളുടെ പ്രപഞ്ചമാകെ തന്റെ ജീവരക്തത്തെ നീട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ നീറ്റൽ നിറഞ്ഞ നക്ഷത്രവീര്യമാണ് ‘കുരുക്ഷേത്രം’ എന്ന കവിത.

> ▶ തന്റെയും തന്റെ ചുറ്റുമുള്ളവരുടെയും വ്യഥകൾ നിറഞ്ഞ ദാരുണകാലം

- സ്വപ്നങ്ങളെ മറയ്ക്കുകയും മറക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് സ്വന്തം അവബോധം തന്നെ നഷ്ടമാകുന്നു

വായനക്കാരും ഇത് സാത്മീകരിച്ചെങ്കിൽ എന്ന് കവി ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്. സ്വപ്നങ്ങളെ മറയ്ക്കുകയും മറക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് സ്വന്തം അവബോധം തന്നെ നഷ്ടമാകുന്നു. പച്ചക്കിനാവുകളുടെ പാട്ടുകൾ ഉപേക്ഷിച്ച് അപശബ്ദങ്ങൾ അനുകരിക്കുവാൻ അവൻ നിർബന്ധിതനാകുന്നു. ചിന്ത ശാപമാണെന്ന് കരുതുന്ന, വരട്ടുതത്ത്വവാദികളുടെ നിഷേധങ്ങളെ കവി പരിഹസിക്കുന്നു.

"പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ഗർഭത്തിൽ മാത്രം

പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ പുലരുന്നതെന്തോ?"

ഗർഭം/പ്രസവം എന്നീ സൂചകങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി-നിവൃത്തികളോട് ബന്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. 'നഗ്നതാരകൾ പുൽകുന്നു, തങ്ങളിൽ സ്നിഗ്ദ്ധസൂക്ഷ്മമാം കൈകാൽ വലകളിൽ' എന്ന ഖണ്ഡം. ഈ പ്രപഞ്ചമെന്നത് മണിയറയും ഈറ്റില്ലവുമാണെന്ന് കവി മനസ്സിലാക്കുന്നു. വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിനെ ഉണർത്താൻ പര്യാപ്തമാണ് ഈ സന്ദർഭം. ലക്ഷ്യസ്ഥാനമില്ലാതെ ദാഹാർത്തികളിലുഴലുന്ന ചെമ്പനീർപ്പൂക്കൾ സ്ത്രീയുടെ പ്രതീകമാണ്. നൈസർഗ്ഗിക ചോദനകൾ തടയപ്പെടുന്നത് ഇവിടെ സൂചിതമാകുന്നു.

- പ്രപഞ്ചമെന്നത് മണിയറയും ഈറ്റില്ലവുമാണ്

വരികൾ 4

"നീലക്കരിമുകിൽത്തോപ്പുകളെല്ലാം
തീയിട്ടു സംസ്കാരം കണ്ണടയ്ക്കുമ്പോൾ
....
....
ദൂരെ മിന്നിമറഞ്ഞൊരു കൊള്ളിമീൻ
പാരു വീണ്ടും സ്വയം തിരിയുന്നു".

അർത്ഥവിശദീകരണം

കിനാവ്	=	സ്വപ്നം
നഗ്ന	=	മറവില്ലാത്ത

ആശയവിശദീകരണം

മൂല്യങ്ങൾ ചോർന്നുപോയ ഭൂമിയിൽ ഇതിഹാസങ്ങളായ രാമായണ-ഭാരത സന്ദർഭങ്ങളുടെ ധർമ്മം കവി ചികഞ്ഞു നോക്കുന്നു. നീതിയും അനീതിയും ഏതെന്നറിയാതെ കവി, മനുഷ്യപ്രതിനിധിയായി നീതി തേടി ഉഴലുന്നു. താനൊരിക്കലും പഴയ അർജ്ജുനനായി മാറരുതെന്ന് കവി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പാപം എന്താണെന്നോ പാപി ആരാണെന്നോ വ്യക്തമല്ല. സ്വയം അറിഞ്ഞു കൊണ്ടല്ല ഒരാൾ പാപിയായി മാറുന്നത്. ഗ്രീക്കു പുരാണത്തിലെ ഈഡിപ്പസ് തിരിച്ചറിയാതെയാണ് സ്വപിതാവിനെ വധിക്കുന്നതും അമ്മയെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതും. ഹൈന്ദവപുരാണത്തിലും ശൂദ്രസ്ത്രീയെ യാദൃശ്ചികമായി പ്രാപിക്കേണ്ടിവന്നതിലാണ് വ്യാസപുത്രനായി ജ്ഞാനിയായ വിദുരർ ജനിച്ചത്. പാപത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങളിൽ ദൈവം കൺതുറന്നില്ല. സത്യം തിരിച്ചറിയുന്നതുവരെ എല്ലാം ഐതിഹ്യമായി നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

- താനൊരിക്കലും പഴയ അർജ്ജുനനായി മാറരുതെന്ന് കവി ആഗ്രഹിക്കുന്നു

വരികൾ 5

"എന്തിന്നു വന്നു പിറന്നു ധരയിതി-
ലെല്ലുന്തിനിന്നു മിഴിക്കും മലകളിൽ?

....

....

നീളട്ടെ കാലം, വഴിക്കവലയ്ക്കിരുന്നു നാം
കാണുക സ്വപ്നം, കാലം കൊത്തിവച്ചീടും സ്വപ്നം".

അർത്ഥവിശദീകരണം

മൗനഭഞ്ജനം = മിണ്ടുക, സംസാരിക്കുക

ആശയവിശദീകരണം

എന്താണ് പാപമെന്നും ആരാണ് പാപിയല്ലാത്തവരെന്നുമുള്ള സംഘർഷമാണ് സംശയാത്മാവിൽ നിലനിൽക്കുന്നത്. പാപികളുടെ മുഴുവൻ പ്രതിനിധിയായ കവി സത്യത്തിന്റെ സ്വരം തിരിച്ചറിയാതെ വിഭ്രാന്തിയിൽപ്പെട്ട് ഞാൻ ചെയ്ത പാപങ്ങൾ തിരിച്ചറിയൂ എന്ന് വായനക്കാരോട് പറയുന്നു. ഓർമ്മ, യൗവനം പോലെ ഉന്മേഷകരവും മറവി, മാറു ചുളിഞ്ഞ മുത്തശ്ശിയെപ്പോലെയുമാണ്. കുത്തിനോവിക്കുന്ന ഓർമ്മകളിൽ നിന്ന് എല്ലാം നിശ്ചലമാക്കുന്ന കാലസന്ധിയിൽ കവി എത്തിച്ചേരുന്നു. ആ അന്ധകാരത്തിനു മുൻപ് കഴിഞ്ഞുപോയ നല്ല ബാല്യം പോലെ സന്തോഷകരമായ ഒരവസ്ഥ കവി ഭാവന ചെയ്യുന്നു. അല്ലയോ നക്ഷത്രമേ നിന്റെ നീലക്കണ്ണുകൾ നിഴലുകൾ വീഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നു. സൗന്ദര്യസങ്കൽപ്പങ്ങളെയും അനന്തതയെയും നിഗൂഢതയെയും വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന സൂചകമാണ് നീല. നക്ഷത്രത്തിന്റെ നീലക്കണ്ണുകൾ കാല്പനികാനുരാഗത്തിന്റെ അടയാളമായി വായിക്കാം. ദർശനങ്ങളെ താലോലിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥശൂന്യത കവി വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.

▶ പാപികളുടെ മുഴുവൻ പ്രധിനിധിയായ കവി

"പണ്ടൊരു കിനാവിന്റെ സന്തതിയായിപ്പിറ-
ന്നന്ത്യസന്ദേശം നല്കി മറഞ്ഞ വിശ്വാസങ്ങൾ
കൊഞ്ഞനം കാട്ടും കൂകിവിളിക്കും പൊതുയോഗം
ഞഞ്ഞഞ്ഞപറഞ്ഞുകൊണ്ടവസാനിപ്പിച്ചീടും".

വിശ്വാസങ്ങൾ ലോകത്തോട് വിടപറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയുമവയെ താലോലിച്ചാൽ ജനം കൊഞ്ഞനം കാട്ടി കൂകി വിളിക്കും. എന്നാൽ പൊതുയോഗം നടത്തുന്നവരാകട്ടെ, അതിനെക്കുറിച്ചു അർത്ഥശൂന്യമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കും. സാക്ഷിയും സുഹൃത്തുമായ നക്ഷത്രം കവിയുടെ സഖിയായി പിന്നീട് മാറുന്നു. അതിന്റെ മാറ്റങ്ങൾ കവി ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നു. മണ്ണിനെ വിണ്ണായിക്കണ്ട കണ്ണുകൾ ഇന്നു പല്ലിളിക്കുന്നു. അതിന്റെ പുഞ്ചിരി അറ്റുപോയിരിക്കുന്നു. ഏതു വിരുദ്ധ കാലത്തും വൈകൃതമാണ് നിഴലിക്കുന്നത്. പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ നിഷ്ഫലതയാണ് കവി ധ്വനിപ്പിക്കുന്നത്. സ്വന്തം പാത സ്വയം കണ്ടെത്തുവാനും ഭാവിയെക്കുറിച്ചോർത്ത് ഉന്മത്തരാകുവാനും സ്വപ്നങ്ങളിൽ സൃഷ്ടി നടത്തുവാനും തുനിയുക എന്ന് കവി ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ആ സൃഷ്ടി പ്രക്രിയയിൽ നിന്നുണരുന്ന പൊൻകണി കണ്ട് കൈനിറയെ നേടുക. പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നതിലൂടെ കൃതാർത്ഥരായി

▶ പുതുകാലത്തിന്റെ പിറവിയിലാണ് കവിക്ക് വിശ്വാസം

മാറാം. പുതുകാലത്തിന്റെ പിറവിയിലാണ് കവിക്ക് വിശ്വാസം. കാലത്തിന്റെ ഗതിയിൽ നാം കാണുന്നത് അതിന്റെ സ്വപ്നമാണ്. കലയാവട്ടെ, അതിന്റെ സാക്ഷാത്കാരവും. കുരുക്ഷേത്രങ്ങളെ ഒഴിവാക്കാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന കവിയുടെ സങ്കല്പമാണിത്.

വരികൾ 6

"നമ്മളൊന്നിച്ചുദിച്ചസ്തമിക്കുമീ
മന്നിടത്തിന്നനിശ്ചിതവീഥിയിൽ
....
നാം പുണരും കിനാവിന്റെ ദിവ്യ-
നാഭിയിൽ നാമുയിർക്കൊള്ളുമെങ്കിൽ!".

അർത്ഥവിശദീകരണം

അനിശ്ചിത	=	തീർച്ചയില്ലാത്ത
സത്ത	=	അന്തസ്സാരം, ഉണ്മ, നിലനില്പ്
ഭാഗധേയം	=	ഭാഗം

ആശയവിശദീകരണം

ഉത്സുകനായി മാറിയ കവി നക്ഷത്രത്തോടു പറയുന്നു: 'താരമേ അനിശ്ചിതമായ വഴിയിൽ നാം കണ്ടുമുട്ടി -ഹൃദയരാഗത്തിന്റെ ഭാഷ നിന്നിലൂടെയാണറിഞ്ഞത്. നിന്നെ പ്രാപിക്കാനാവില്ലെങ്കിലും ഭാവനയാൽ നിന്റെ സൗന്ദര്യസത്തയെ പുണരാൻ കഴിഞ്ഞു.' ആ അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് പിറന്നതാണീക്കവിത. ആ സൗഭാഗ്യം ലോകത്തിനാകെ കൈവരട്ടെയെന്ന് കവി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പാരസ്പര്യത്തിന്റെ ഗായകനായി കവി പരിണമിക്കുന്നു. തന്റെ ചിന്തകൾ നക്ഷത്രത്തിനുള്ളിൽ പതിച്ച് പുഞ്ചിരിയായി മാറുന്നു. ദിവ്യമായ ഒരു പുതുപ്പിറവിയ്ക്കുള്ള ബീജമാണത്. സർവനാശത്തിൽ നിന്ന് പുതുപ്പിറവിയുടെ ലോകം കവി പരിണയിപ്പിക്കുന്നു. താൻ പോലും അറിയാത്ത സ്വപ്നങ്ങൾ കാട്ടിത്തന്ന, പറയാത്ത ഭാഷ പറയിച്ച നക്ഷത്രത്തോട് ഭൂമിയിൽ ജീവന്റെ ഞരമ്പുകൾ ഓടാൻ വേണ്ടി വാനിൽ കത്തി എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കാൻ കവിചേതന അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ജീവിതരതിയുടെയും അതിജീവനശക്തിയുടെയും പ്രതീകമായി നക്ഷത്രം വളരുന്നു. നക്ഷത്രവുമായുള്ള സമാഗമം ഭൂമിയിൽ പുതിയ സ്വപ്നങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിക്കു കാരണമാകും.

▶ സർവനാശത്തിൽ നിന്ന് പുതുപ്പിറവിയുടെ ലോകം കവി പരിണയിപ്പിക്കുന്നു

താരവും കവിയും തമ്മിലുള്ള ഇണക്കം പ്രപഞ്ചത്തെ മധുരീകരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചചൈതന്യത്തോട് താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ നിർവൃതി കൊള്ളുന്നു. അന്തമായ ജീവിതപ്രവാഹത്തിൽ നിത്യനൂതന ഭാവങ്ങൾ സ്വയം കണ്ടെത്തുവാനും അങ്ങനെ സാഫല്യമടയാനും അവനു കഴിയുന്നു. ഔഷധമൂല്യമുണ്ടെന്നു കരുതിവന്നിരുന്ന തത്വശാസ്ത്രങ്ങളെ തേടി അലഞ്ഞ് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ബുദ്ധി മരവിച്ചിരിക്കുന്നു. നിത്യശാന്തിയരുളാൻ ഒന്നും പര്യാപ്തമാകുന്നില്ല. ബൗദ്ധികമായ ഈ തേങ്ങലാണ് 'ആരു വേവിച്ചു നൽകുമീ പുത്തൻ വേദവാക്യം' എന്ന വരിയിൽ മുഴങ്ങുന്നത്. ഇത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ കവി പ്രതീക്ഷയർപ്പിക്കുന്നത് നാം പുണരുന്ന സ്വപ്നങ്ങളിലാണ്.

▶ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ബുദ്ധി മരവിച്ചിരിക്കുന്നു

> ▶ ഉള്ളിൽ ബോധം ഉദിക്കുമെങ്കിൽ ബോധിവൃക്ഷത്ത ണലിൽ ചെന്നിരി ക്കേണ്ടതില്ല

പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായുൾക്കൊള്ളാൻ ആർക്കുമാവില്ല. ഓരോ തത്ത്വത്തിലും അതിന്റെ അംശങ്ങൾ മാത്രമാണുള്ളത്. ഉള്ളിൽ ബോധം ഉദിക്കുമെങ്കിൽ ബോധിവൃക്ഷത്തണലിൽ ചെന്നിരിക്കേണ്ട തില്ല. മനുഷ്യത്വത്തോടെ ജീവിക്കാനാവുമ്പോൾ യേശുവിന്റെ പീഡന കഥ പാടി നടക്കേണ്ടതുമില്ല. ഉള്ളിൽ ആർദ്രതയും ഉണർച്ചയുമില്ലാത്ത വർക്ക് കപടനാട്യത്തിനുള്ളവയാണ് യേശുവിന്റെയും ബുദ്ധന്റെയും ചരിതം.

> ▶ ഒരേ സമയം സാ ത്ത്വികതയും ആസുരതയും തമ്മിലുള്ള സംഘ ട്ടനം

വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞ പ്രയോഗങ്ങളിലേയ്ക്ക് വായനക്കാരെ തിരി ച്ചുവിട്ട കവിതയാണ് കുരുക്ഷേത്രം. കേൾക്കുന്ന മാത്രയിൽ ആസ്വാ ദകനെ ഞെട്ടിക്കുകയും തുടർന്ന് അതിനെ മറികടക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പി ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനുഭവങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ അവയുടെ ധ്വനിപാഠം അവതരിപ്പിക്കുക എന്ന ശീലം മലയാളകവിത തുടങ്ങിവച്ചതും കുരുക്ഷേത്രത്തിലൂടെയാണ്. തന്നിൽനിന്നു ലോക ത്തിലേയ്ക്കും പാരിതോവസ്ഥയിൽനിന്നു തന്നിലേക്കും എന്ന പരസ് പര്യവും തുടർച്ചയും ഇതിൽ കാണാം. ഒരേ സമയം സാത്ത്വികതയും ആസുരതയും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനമാണ് ഈ കവിത. അലങ്കാരങ്ങളു ടെ ധാരാളിത്തത്തിൽ നിന്ന് പുരാവൃത്തങ്ങളും പൂർവപാഠങ്ങളും കവി തയുടെ ഊർജ്ജമാക്കി മാറ്റുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് 'കുരുക്ഷേത്രം' തെളി യിക്കുന്നു. എല്ലാവരുടെയുമുള്ളിൽ പ്രതിരോധത്തിന്റെ നക്ഷത്രവീര്യം ഉണർത്തുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് 'കുരുക്ഷേത്ര'മെന്ന കവിത.

Summarised Overview

മലയാളകവിതാസാഹിത്യത്തിൽ മൗലികമായ മാറ്റവും ഭാവുകത്വ വിപ്ലവവും നടത്തിയ കവി യാണ് അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ. കാർട്ടൂൺ കവിതകൾ, യാത്രാകവിതകൾ, പാരമ്പര്യത്തെ പുതുക്കി എഴുതുന്ന രചനകൾ, പ്രകൃതിയോട് സഹഭാവം പുലർത്തുന്നവ, സംഘർഷം കേന്ദ്രത്തിൽ വഹിക്കുന്നവ തുടങ്ങി വൈവിധ്യമുള്ള കവിതകളുടെ രചയിതാവാണ് അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന വ്യവഹാരമായിട്ടല്ല കേന്ദ്ര രഹിതമായ വ്യവഹാരമായാണ് അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ കവിതയെ സമീപിക്കുന്നത്. സാമ്പ്രദായിക കവിതാ സങ്കല്പമായിരുന്നില്ല അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ പിന്തുടർന്നത്. അനുക്രമമായൊരു പരിണാമം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ ആരോപിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുമില്ല.

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പുതുക്കിപ്പണിയൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ കാണാൻ സാധിക്കും ആധുനിക അനുഭവത്തെ തീവ്രമോ വിശാലമോ ആക്കുവാനും വർത്തമാനകാലത്തെ വിമർശി ക്കുവാനും മനുഷ്യരുടെ ചപലതകളെ പരിഹസിക്കുവാനുമായി ഭൂതകാല അനുഭവങ്ങളെയും പാരമ്പര്യ സ്മരണകളെയും അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ കവിതയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു. തന്റെ ആവശ്യ ത്തിനനുസരിച്ച് പാരമ്പര്യത്തെ മാറ്റിയെടുക്കുകയാണ് അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കവിതയുടെ രീതി ജീവിതനിഷേധമല്ല അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കുരുക്ഷേത്രത്തിലെ തത്ത്വശാസ്ത്രം. ജീവിതത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ സമഗ്രമായി കാണുകയും സ്വപ്നം മാനവമോചനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതകാമനയെത്തന്നെയാണ് കവി സ്വപ്നമായി കരു തുന്നത്. കവിയുടെ സ്വപ്നദർശനം വസ്തുനിഷ്ഠമാണ്. കാല്പനികകവികളുടെ ദിവാസ്വപ്ന ത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തവുമാണ്.

രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും 'തരിശുഭൂമി'യെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന കവിതയാണ് കുരുക്ഷേത്രം.

രണ്ടു കവിതകളും ദുഃഖത്തിൽ തുടങ്ങി ശാന്തത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. എലിയട്ട് ആധുനിക കാലത്തെ ശൈഥില്യവും സങ്കീർണ്ണതയും ചിത്രീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം പഴയ സംസ്കാരത്തിന്റെ മഹത്വം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുമുണ്ട്. പഴമയുടെയും പുതുമയുടെയും താരതമ്യത്തിലൂടെ ഇന്നത്തെ തകർച്ചയെപ്പറ്റിയുള്ള അവബോധം തരിശുഭൂമിയിൽ നിന്ന് വായനക്കാരനു ലഭിക്കുന്നു. എന്നാൽ കുരുക്ഷേത്രത്തിൽ പഴമയുടെ ശ്രേഷ്ഠത ചിത്രീകരിക്കുന്നില്ല. മരണത്തിനു മുൻപിൽ മനുഷ്യൻ നിസ്സഹായനാണെന്ന സത്യം എലിയട്ട് ബോധ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആ സത്യത്തിൽ നിന്നു മുഖം തിരിച്ചുകിനാവു കാണാനാണ് അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ സങ്കീർണ്ണമായ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്ന് മുക്തിനേടാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയാണ് ‘കുരുക്ഷേത്രം’ എന്ന കവിത എന്നു പറയാം.

ടി എസ് എലിയത്തിന്റെ പരോക്ഷ സ്വാധീനം ഉൾക്കൊണ്ട്, പരീക്ഷണാത്മകത, ഛന്ദോ മുക്തരൂപങ്ങൾ, നവബിംബാത്മകത, വിശ്വാസനിരാകരണം, ഐറണി കലർന്ന ലോകവീക്ഷണം, ഇന്ത്യൻ പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള സർഗാത്മകമായ ഏറ്റുമുട്ടൽ തുടങ്ങിയ ആധുനിക കവിതാ സവിശേഷതകൾ അയ്യപ്പപണിക്കർ പിൻതുടർന്നു. പണിക്കരുടെ കുരുക്ഷേത്രം മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിന്റെ മറ്റൊരു വർണ്ണനയല്ല മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഹരിത ശക്തികളും ആസുരത്വത്തിന്റെ തമോ ശക്തികളും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ഘോര സമരത്തെ ഒരു ആത്മസംഘർഷമായി അനുഭവിക്കുന്ന കവിതയാണത്.

നവബിംബ കല്പനകളും വൃത്ത മിശ്രണവും എറണികളും മിത്തുകളുടെ പ്രതിവ്യാഖ്യാനങ്ങളും ചേരാത്തവ ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്ന വൈരുദ്ധ്യപ്രതീതികളും ആദിരൂപാവാഹനങ്ങളും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉയർത്തെഴുന്നേൽപ്പിനായുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും നക്ഷത്ര പ്രതീകവുമായുള്ള സംഭാഷണങ്ങളും വായനക്കാരുമായി നേരിട്ടുള്ള സംവാദങ്ങളും പഴയതും പുതിയതുമായ ലോകങ്ങളുടെ മൂല്യവ്യവസ്ഥയെ ചോദ്യം ചെയ്യലും എല്ലാം ചേർന്ന് കുരുക്ഷേത്രം എന്ന കവിതയ്ക്ക് പുതിയൊരു സങ്കീർണതയും ആ സങ്കീർണതയുടേതായഭാഷയും ഉണ്ടാകുന്നു.

2. ഉറക്കുപാട്ട്

എൻ.എൻ. കക്കാട്

Learning Outcomes

- ഉറക്കുപാട്ട് എന്ന കവിതയുടെ കാവ്യസവിശേഷതകൾ പരിചയപ്പെടുന്നു
- ഉറക്കുപാട്ട് എന്ന കവിതയുടെ ഭാവപരവും രൂപപരവുമായ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- എൻ.എൻ. കക്കാടിൻറെ കാവ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അറിവ് നേടുന്നു

Background

നവീനകവിതാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അമരക്കാരിൽ പ്രമുഖനാണ് എൻ.എൻ. കക്കാട്. ഭാരതീയവും പാശ്ചാത്യവുമായ കാവ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണഭൂമികയിലാണ് കക്കാടിന്റെ കവിത വളർന്നത്. വേദേതിഹാസങ്ങളുടെ മഹാപാരമ്പര്യവും നാടോടിത്തത്തിന്റെ ലഘുപാരമ്പര്യവും ഒരേ അളവിൽ സ്വാംശീകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ഛന്ദോബദ്ധമായ നീണ്ട സംസ്കൃതശ്ലോകം മുതൽ സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രമായ പരുക്കൻഗദ്യംവരെ കവിതയിൽ അദ്ദേഹം പരീക്ഷിച്ചു. നഗരജീവിതത്തിന്റെ അസഹ്യമായ ഹിംസാത്മതയില്ലേക്ക് അനുവാചകനെ കൂട്ടികൊണ്ടുപോയ കവികൂടിയാണ് കക്കാട്. ഏകമുഖമല്ല കക്കാടിന്റെ കവിത. ആദിമധ്യാന്തങ്ങളോടുകൂടിയ കവിത എന്നസങ്കല്പത്തെ കക്കാടും കൂട്ടരും തിരുത്തിക്കുറിക്കുകയായിരുന്നു. ഭൂതകാലവും ഭൂതലസംസ്കാരവും സ്വന്തം ആത്മാവിന്റെ ആഭരണമായി കാണുന്ന കവിയാണ് കക്കാട്. കവിതയോടൊപ്പം കാലത്തെയും അറിയാൻ ശ്രമിച്ച കവിയാണദ്ദേഹം. മൂല്യാരാധകനായ കക്കാടിനു മൂല്യത്തെയല്ല, മൂല്യത്തെ കൊല്ലുന്ന കാലത്തെയാണ് നിരസിക്കേണ്ടിവന്നത്. വർത്തമാനജീവിതവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാനാവാതെവരുമ്പോൾ അസംബന്ധപ്രതീകങ്ങളിലൂടെ തന്റെ ആത്മത്വം വിളിച്ചുപറയുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായി. ഇത്തരം സന്ദർഭത്തിൽ കവിയുടെ നിസ്സംഗത്വം പലായനമല്ല, മറിച്ച് ആത്മസംഘർഷത്തിന്റെ സ്ഫോടനമാണ്. മലയാളകവിതയിൽ പുതുവഴി വെട്ടിയ കവിയാണ് കക്കാട്. തന്റേതായ വഴികണ്ടെത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട്, മുന്നേറിയ ആധുനികരുടെ ഒന്നാം നിരയിൽ പ്രമുഖനാണ് അദ്ദേഹം. വൃത്തനിബദ്ധമായ കവിതയെ അനായാസം വിളിപ്പുറത്തു വരുത്തുവാൻ കഴിവുള്ള കവി ചിലപ്പോൾ പരുഷഗദ്യം സ്വീകരിക്കുന്നു. വാചാലമായി കവിതയെഴുതുന്ന കവി ഇടയ്ക്ക് ധ്വനിസാന്ദ്രമായും കവിതയെ മാറ്റുന്നു. നഷ്ട മൂല്യവിഷാദം തന്നെയാണ് കക്കാടിന്റെ കവിതയുടെ അടിയൊഴുക്ക്. ആധുനികതയുടെ പരീക്ഷണശാലയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല കവിതകളും. കവിതയിലെ നൂതനത്വത്തെയും പാരമ്പര്യത്തെയും സംശ്ലേഷണം ചെയ്യാനും അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു. ഒരേസമയം നാടോടിപാരമ്പര്യവും വൈദികപാരമ്പര്യവും നാഗരിക സംസ്കൃതിയും സ്വംശീകരിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്.

കവിതയെക്കുറിച്ചും സമൂഹത്തിൽ കവിതയ്ക്കുള്ള പ്രസക്തിയെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായ കാഴ്ചപ്പാടുള്ള കവി, തന്റെ കവിതകളിൽ സാമൂഹിക സംഘർഷങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളെയാണ് സ്വാംശീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. മൂല്യങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ചച്യുതി അദ്ദേഹത്തെ ധാർമ്മിക രോഷത്തിന്റെ കവിയാക്കി മാറ്റി. തിന്മകളെ അടുത്തറിഞ്ഞ കവി, അവയെ ഇല്ലാതാക്കുവാനും ലോകസുഖത്തിനും സ്വസ്തിയ്ക്കും വേണ്ടി നന്മയുടെ കിരണങ്ങളെ കവിതയിലൂടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുമാണ് പരിശ്രമിച്ചത്. കക്കാടിന് കവിത ഗൗരവമുള്ള സാഹിത്യസൃഷ്ടിയാണ്. വായനക്കാർക്കുവേണ്ടി തന്റെ സംസ്കാരത്തെ ലളിതവൽക്കരിക്കാൻ കക്കാട് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് കവിത അടുക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് കക്കാടിന് തികഞ്ഞ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. കവിമനസ്സിന് അധർമ്മത്തെയും തിന്മകളെയും അനുകൂലിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങളിൽ മനസ്സുകൊണ്ടും കർമ്മംകൊണ്ടും പങ്കാളിയായിരുന്ന കക്കാടിനെ സാമൂഹിക വൈകൃതങ്ങൾ വളരെയധികം വേദനിപ്പിച്ചു. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരകാലത്തിലെ മൂന്നു ദശകങ്ങളിലെ പ്രതിസന്ധികളെ സ്വന്തമായ വീക്ഷണകോണുകളിൽ അദ്ദേഹം ആവിഷ്ക്കരിച്ചു. കക്കാടിന്റെ ഓരോ സൃഷ്ടിയും ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ നിറഞ്ഞതാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെട്ട സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരകാലഘട്ടവും ഇന്ത്യ - ചൈനയുദ്ധവും ദേശീയമായ അരക്ഷിതാവസ്ഥയ്ക്കിടയാക്കിയ അടിയന്തരാവസ്ഥയും അതിനെത്തുടർന്നുണ്ടായ സാമൂഹികവൈകൃതങ്ങളും കലാപങ്ങളും എല്ലാം ഇന്ത്യ നേരിട്ട പ്രശ്നങ്ങളാണ്. ഈ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങൾ കവിയെ പലതരത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചു. നിസ്സഹായത, നിസ്സംഗത, ആക്ഷേപം, രോഷം എന്നിവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടികളുടെ അടിസ്ഥാന ഭാവങ്ങളായി മാറി.

ആദ്യഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ വേണ്ടത്ര ആസ്വദിക്കപ്പെടാതെ പോയി. വിഭ്രാത്മകമായ ബിംബങ്ങളും മുക്തഛന്ദസ്സുകളും സമസ്തപദങ്ങളുമെല്ലാം ഒരുപരിധിവരെ കാവ്യാസ്വാദകരെ അകറ്റിനിർത്തി. വേണ്ടത്ര മനനത്തിനു തയ്യാറാകാത്ത ആസ്വാദകർ കവിതയിൽ നിന്നകലുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അടുത്തഘട്ടത്തിലാവട്ടെ, ഇന്ത്യയെ അടിയന്തരാവസ്ഥയിലേക്കു നയിച്ച കാലത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവുമായ സത്ത ആവിഷ്ക്കരിക്കുവാൻ പഴംചൊല്ലുകളിൽ നിന്നും നാടൻപാട്ടുകളിൽ നിന്നും ഒരു പുതിയ രൂപം അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. കവിത കുറേകൂടി ലളിതവും നിശിതവുമായിമാറി. തന്നിലേയ്ക്കും തന്റെ വേരുകളിലേയ്ക്കും കവി ചെന്നെത്തുന്നത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. സരളവും സ്വച്ഛവും ഋജുവുമായി വാക്കുകൾ മാറിയത് ഈ ഘട്ടത്തിലാണ്.

Key words

നവീനകവിതാപ്രസ്ഥാനം-ബിംബകല്പനകൾ-നിസ്സഹായത-പ്രതീക്ഷ-രോക്ഷം-ജീവിതവീക്ഷണം

Discussion

▶ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ നഷ്ടപെട്ട നഗരജീവിതം

ഗ്രാമീണസംസ്കാരത്തിന്റെ ഈടുവയ്പുകളായ ആർജ്ജവം, നിഷ്ക്കളങ്കത, ആർദ്രത, സൗന്ദര്യബോധം എന്നിവ നഗരത്തിൽ എടുക്കാത്ത നാണയങ്ങളായിരുന്നു. പണവും അധികാരവും മാത്രമാണ് അവിടെ സ്വീകാര്യം. അവ വാരിയെറിഞ്ഞ് കൂടുതൽ കൊയ്തെടുക്കുന്ന മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഗൂഢതന്ത്രങ്ങൾ നഗരങ്ങളെയും ഒരു പരിധിവരെ ഗ്രാമങ്ങളേയും മലിനമാക്കുന്നത് വേദനയോടെയാണ് കവി കണ്ടത്. പൊള്ളയായ അഭിവാദ്യങ്ങളും ആക്രോശങ്ങളും നിറഞ്ഞ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾ നഷ്ടപെട്ട നഗരജീവിതത്തെ നരകജീവിതമായാണ് അദ്ദേഹം ആവിഷ്ക്കരിച്ചത്. അന്തസ്സാരശൂന്യമായ നഗരത്തെയും അതിലെ കൃമിസദൃശ്യരായ മനുഷ്യരെയും ചിത്രീകരിക്കുവാൻ അഭിജാതഭാഷ പര്യാപ്തമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അങ്ങനെയാണ് ശ്ലഥവൃത്തങ്ങളും കഠിന രൂപകങ്ങളും നിറഞ്ഞ നഗരകവിതകൾ പിറന്നത്. കക്കാടിനെ സംബന്ധിച്ച് കവിതയെന്നത് കവിമനസ്സിൽ നടക്കുന്ന സംഘർഷങ്ങളുടെ ബാഹ്യവത്ക്കരണമാണ്. കക്കാടിന്റെ കവിതയിലെ മുഖ്യപ്രമേയം ഇന്നതാണെന്ന് കൃത്യമായി പറയുക ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. നാഗരികതയുടെയും വ്യവസായവത്ക്കരണത്തിന്റെയും കടന്നു കയറ്റത്തിലൂടെ ഒരു ദേശത്തിനും ദേശീയതയ്ക്കും സംഭവിക്കുന്ന മൂല്യനഷ്ടമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യകാവ്യപ്രമേയം എന്നു പറയാം. 1979 ൽ എഴുതിയ 'ഉറക്കുപാട്ട്' എന്ന കവിതയിൽ തന്റെ മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന നീലനാളത്തിന്റെ നിറഭേദത്തെ, നമ്മുടെ കാഴ്ച്ചയുടെ നോട്ടത്തിലൂടെ കണ്ടറിയുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് കവി നടത്തുന്നത്.

വരികൾ

"നോക്കൂ, ഈ നീലനാളത്തിലേയ്ക്കു നോക്കൂ:

....

....

വിശ്രമം വേണം, പൂർണ്ണമായ വിശ്രമം".

അർത്ഥവിശദീകരണം

പ്രക്ഷുബ്ധ = ക്ഷോഭിച്ച, ഇളകിമറിഞ്ഞ

ആശയ വിശദീകരണം

▶ വിശ്രമമാണ് ആവശ്യം

തീർത്തും വിശ്രമം വേണ്ട ഒരാൾക്കുള്ള ഉറക്കുപാട്ടാണ് ഈ കവിത. ഈ നീലനാളത്തിലേക്ക് നോക്കി നിങ്ങൾ വിശ്രമിക്കൂ. പണ്ട് പണ്ട് ഇതൊരു തുടുത്തനാളമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട, ഓർമകളിലേക്കൊന്നും പോകേണ്ട. ഇപ്പോൾ വിശ്രമമാണ് ആവശ്യം. കൈകാലുകളും പേശികളും നാഡികളും തലച്ചോറും തളർത്തി വിശ്രമിക്കൂ. ഇളകിമറിഞ്ഞ നിങ്ങളുടെ തലച്ചോറുകൾക്ക് വിശ്രമം അത്യാവശ്യമാണ്.

വരികൾ

'വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഒന്നു മാത്രം ഓർക്കുക:

....

....

അതിന്നും മുമ്പ് പാടി ഉറക്കിയ ശബ്ദം'.

അർത്ഥവിശദീകരണം

നിശ്ചിന്ത = ചിന്തയില്ലാത്ത

ആശയവിശദീകരണം

▶ ഒരുകാലത്ത് പരിചിതമായ ശബ്ദം

വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഒന്നുമാത്രം ഓർത്തു കൊണ്ടിരിക്കുക, മുമ്പെല്ലാം ഉദയസൂര്യനെപ്പോലെ തുടുത്തതായിരുന്ന ഈ നാളം പിന്നെങ്ങനെ നീലനിറമായി? നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട, ക്ഷീണം ഉള്ളതിനാൽ നിങ്ങൾ ഉറങ്ങിക്കോളൂ. നിരന്തര പ്രയത്നങ്ങളാൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് ക്ഷോഭിച്ചും നാഡികൾ വലിഞ്ഞു മുറുകിയുമാണ് ഇരിക്കുന്നത്. നിങ്ങളുടെ ഓർമ്മകൾ ഇടറുന്നതും അർത്ഥഭേദങ്ങളിൽ നാവ് കുഴഞ്ഞുപോകുന്നതും ക്ഷീണം കൊണ്ടാണ്. ഒന്ന് ഉറങ്ങിയാൽ മാറും. പതുക്കെ നിങ്ങൾ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വീഴുകയാണ്. ഉറക്കത്തിന്റെ ദൂതനായ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പഴയ ചങ്ങാതിയാണ്. എന്റെ ശബ്ദം മുമ്പ് കേട്ടിട്ടുള്ളതിനാൽ തന്നെ നിങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ പറ്റും. പണ്ട് നിങ്ങളെ വിളിച്ചുണർത്തിയതും അതിനുമുമ്പ് പാടിയുറക്കിയതും ഈ ശബ്ദമായിരുന്നു.

വരികൾ

"നിങ്ങളെത്ര ശാന്തമായുറങ്ങുന്നു! ഇപ്പോൾ

....

....

കാളും കതിരിൽ വിടർന്നുണരാൻ....."

അർത്ഥവിശദീകരണം

അരുണവർണ്ണം = ഇളം ചുവപ്പ്

ഹവിർ ഭുക്ക് = അഗ്നി

ഗിരിനിര = പർവ്വത നിര

അഹങ്കൃതി = അഹങ്കാരം

ആശയവിശദീകരണം

നിങ്ങൾ എത്ര ശാന്തമായാണുറങ്ങുന്നത്? പൂർണ്ണവിശ്രമത്തിലാണെങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ഉൾമനസ്സ് ഉണർന്നിരിക്കുകയാണ്. പരാഗണത്തിനു തയ്യാറായ തെങ്ങിൻ പൂക്കുലയിലെ പൂക്കൾപോലെ ഊർജ്ജസ്വലമായും ഹോമത്തിലെ അഗ്നിപോലെ ശുദ്ധമായും സൂര്യോദയത്തിലെ താമരപ്പൂക്കൾ പോലെ ചെമന്നുമാണ് അതുള്ളത്. നീലനാളം വീണ്ടും ചെമന്ന നിറമാകുന്നില്ലേ? നീലനാളത്തിന്റെ വിഷനീലിമ ഞാൻ പാനം ചെയ്യുകയാണ്. ഇപ്പോൾ തുടുപ്പ് തിരിച്ചു കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇനി ആ പഴയ താരാട്ടുപാട്ട് ഒന്ന് ഓർത്തുനോക്കൂ. ഞാൻ തന്നെ ഒരിക്കൽകൂടി അത് പാടിത്തരാം. നിങ്ങൾ ഇത്തിരി നേരം കിടന്നുറങ്ങൂ. നാളെത്തെ പുലരിയിൽ നിങ്ങൾ വിടർന്നുണരേണ്ടതുണ്ട്. തളർന്നവരല്ല, വാടി ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നവരല്ല നാളെ വേണ്ടത്. കണ്ണീർപ്പുഴകൾ വഴി തടഞ്ഞാൽ അതിനെ അമൃതായി കുടിച്ചു തീർക്കാനും, മദങ്ങൾ ഉയർന്നാൽ ചവിട്ടി മാറ്റാനും, കുന്നുകളുടെ ഉയരത്തിന്റെ അഹങ്കാരം ഇല്ലാതാക്കാനും ആയിരം കാതം വെയിലത്ത് നടക്കാനും ബലമുള്ളവരാണ് നാളെ ഉണരേണ്ടത്. അതിനായി നിങ്ങൾ കുറച്ച് ഉറങ്ങൂ.

- നാളെ ഉത്സാഹത്തോടെ ഉണരണം

വരികൾ

"ഇനി ബാക്കികൂടി ഓർത്തുനോക്കൂ,

....

....

കൈക്കുടന്നയിലാക്കി പാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു".

അർത്ഥ വിശദീകരണം

വിടൻ = കള്ളൻ

ഏരകപ്പുല്ല് = കടൽപ്പുല്ല്

ആശയ വിശദീകരണം

ഇനി ബാക്കികൂടി ഓർക്കൂ. എല്ലാം തെളിഞ്ഞു കാണും. കൺമുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന തുടുനാളം എങ്ങനെ നീലയായി? ആ നിറംമാറ്റത്തിന്റെ കഥ നിങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്. ആദ്യം കണ്ണീർക്കടൽ വറ്റിക്കാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ അയച്ചു. യുഗങ്ങളുടെ വിസ്തൃതിയുള്ള കണ്ണീർക്കടൽ. അതിന്റെ ആഴം കണ്ട് അമ്പരന്ന നിങ്ങൾ തിരിച്ചുപോന്നു. നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾ വീണ്ടും അതിന്റെ ആഴം കൂട്ടുകയാണ് ചെയ്തത്. പിന്നെ നിങ്ങളെ ഞാൻ ശത്രുസംഹാരത്തിന് അയച്ചു. ശത്രുവിന്റെ ശക്തി കണ്ട നിങ്ങൾ അവിടെയും സന്ധി ചെയ്ത് തിരിച്ചുപോന്നു. കള്ളന്മാരെയും കവർച്ചക്കാരെയും ഒതുക്കാൻ പറഞ്ഞയച്ചപ്പോൾ അവർ നൽകിയ കവർച്ച മുതലുമായി നിങ്ങൾ തിരികെപ്പോന്നു. അവസാനം അക്രമികൾ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയവളെ വീണ്ടെടുക്കാനായി പറഞ്ഞയക്കപ്പെട്ട നിങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്തത്? അക്രമികൾക്ക് ഒപ്പം ചേർന്ന് അവളെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തി, കൊന്നു. എന്നിട്ട് പരസ്പരം പഴിപറഞ്ഞു. കടൽപുല്ലുകൊണ്ട് പരസ്പരം എറിഞ്ഞും കൊന്നും കളിച്ചു. അപ്പോഴെല്ലാം ഈ തുടർന്ന് ആള് നീലനിറം ആകുകയായിരുന്നു. നിങ്ങൾ ലംഘിച്ച പ്രതിജ്ഞകൾ തകർന്ന കണ്ണാടിച്ചില്ലുകൾ പോലെ ഇപ്പോൾ മുമ്പിൽ കാണുന്നു. ആ ചില്ലുകളിലെ കണ്ണീർത്തിളക്കം ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ നടുങ്ങിയത് നന്നായി. നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ ഞാൻ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ നാളത്തിന്റെ വിഷനീലിമ ഞാൻ പാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

> ▶ നിറവേറ്റാത്ത പ്രതിജ്ഞകൾ

വരികൾ

"ഇനി ദേവാലയത്തിലെ മണി മൂന്നുപ്രാവശ്യം മുഴങ്ങുമ്പോൾ

....

....

കാത്തു കിടക്കുക; സമയം അടുത്തടുത്തു വരുന്നു".

അർത്ഥവിശദീകരണം

ശ്രവണം	=	ചെവി
സ്ഫുട	=	തെളിഞ്ഞ

ആശയവിശദീകരണം

ദേവാലയത്തിലെ മണി മൂന്നുപ്രാവശ്യം മുഴങ്ങുമ്പോൾ ഇനി നിങ്ങൾ ഉണരും. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കാഴ്ചയും കേൾവിയും തലച്ചോറും നന്നായി പ്രവർത്തിക്കും. നാഡികളും പേശികളും ചടുലമാകും. പ്രവൃത്തികൾ കരുത്തുള്ളതാകും. നിങ്ങളുടെ ചങ്ങലകളെല്ലാം ഞാൻ അറുത്തു കളയുകയാണ്. ഉണരുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾ എല്ലാം സ്വതന്ത്രമായിരിക്കും. ഈ നാളം തുടുത്തിരിക്കും. ദേവാലയത്തിലെ മണിമുഴങ്ങുന്നത് വരെ കാത്തിരിക്കുക. സമയം അടുത്തടുത്തു വരുന്നുണ്ട്.

> ▶ പുതിയൊരാളായി ഉണരൂ

Summarised Overview

നീലനാളത്തിന്റെ തെളിച്ചം ഏതുനിമിഷവും മാറിമാറിയാമെന്ന് കവിയ്ക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്. ഉദയ സൂര്യനെപ്പോലെ മിന്നിത്തുടുത്ത നാളത്തിനു സംഭവിച്ച മാറ്റം തിരിച്ചറിയാൻ മനസ്സിനെ ആദ്യം ശാന്തമാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സഫലമല്ലാത്ത പ്രവർത്തനങ്ങളാൽ ക്ഷോഭത്തോടെ ജീവിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ ശാന്തമാക്കാൻ ഈ നീലനാളത്തിനാവും. അപ്പോഴും ഇതിന്റെ തുടുത്ത പഴയ നാളുകളെ മറക്കരുതെന്ന് കവി ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ്. ഇടറുന്ന ഓർമ്മകളും വലിഞ്ഞുമുറുകിയ നാഡികളും ശ്രുതിഭേദങ്ങളാൽ കുടുങ്ങിപ്പോയ കാതുകളും അർത്ഥഭേദങ്ങളാൽ കുഴഞ്ഞുപോയ നാവും താൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഗാഢമായ ഉറക്കത്തിലേയ്ക്ക് നിങ്ങൾ വഴുതിവീഴുകയാണ്. വാക്കുകളുടെ നിയന്ത്രിതപ്രയോഗത്താൽ മനസ്സിനെ വരുതിയിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള ശ്രമം കവി നടത്തുന്നു. ഉറക്കത്തിന്റെയും ഉണർവിന്റെയും ദൂതനായ എന്നെ തിരിച്ചറിയാൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയും. ശാന്തമായ ഉറക്കത്തിലേക്ക് കടന്ന നിങ്ങളുടെ ഉണർന്നിരിക്കുന്ന ഉൾമനസ്സുകൾ ഇപ്പോൾ അരുണവർണങ്ങളാണ്. അഗ്നിജ്ജ്വാലപോലെ മന്ത്രശുദ്ധങ്ങളാണെന്ന് കവി മനസ്സിലാക്കുന്നു.

നമ്മുടെ നോട്ടങ്ങളുടെയും വിശ്വാസങ്ങളുടെയും കറുപ്പാണ് ആ തിരിനാളത്തെ നീലയാക്കി മാറ്റിയത്. സമൂഹത്തെ നയിക്കേണ്ടവർ തങ്ങളുടെ മനസ്സിന്റെ പ്രക്ഷുബ്ധതയിൽ നിന്ന് അതിനെ മോചിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയാണ് കവി. ലക്ഷ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടുപ്പോകുന്ന വിപ്ലവകാരികളോട് കവിക്കു പറയാൻ പലതുമുണ്ട്. സ്വാർത്ഥതയും വെട്ടിപ്പിടിക്കലും കൈമുതലാക്കിയ നിങ്ങൾക്ക് പലതും നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നിങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ സമാധാനത്തിന്റെ വെട്ടം തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ സ്വയം പാപങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. ഇച്ഛകൾ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളായി ഉണരുന്നമ്പോൾ മാത്രമേ ലോകത്തിനു വെളിച്ചം ലഭിക്കൂ. കരുത്തുറ്റ കർമ്മങ്ങളും അചഞ്ചലങ്ങളായ സ്വപനങ്ങളും നിങ്ങൾക്ക് ഇനി നേടാനാവും. നിങ്ങളുടെ ചങ്ങലകൾ ഇതാ ഞാൻ അറുത്തുകളയുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളായ ഇച്ഛകൾ നേടിയതിന്റെ പകർപ്പായി തുടുത്തിരിക്കുന്ന അഗ്നിനാളങ്ങൾ നിങ്ങളെ വരവേൽക്കും. സമൂഹത്തെ മുന്നോട്ടു നയിക്കേണ്ടവർ എന്നും ഉണർവിൽ തങ്ങളുടെ വീര്യം ജ്വലിപ്പിക്കുമ്പോഴാണ് നാട് ഉണരുന്നത്. അതിനുള്ള ഉണത്തുപാട്ടാണ് ഈ കവിത എന്നു പറയാം. നാടിനെ ഉണർത്തേണ്ടവർ എപ്പോഴും ജാഗരൂകരായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മാനസികമായ അപക്വാവസ്ഥ അവരിൽ നിന്ന് ചീന്തിയെറിയേണ്ടതുണ്ട്. അതിനുള്ള ശ്രമമാണ് കവി നടത്തുന്നത്. അവർ ലംഘിച്ച പ്രതീക്ഷകളെക്കുറിച്ച് അവരെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുവാനുള്ള നിയോഗം കവി സ്വയം ഏറ്റെടുക്കുകയാണ്. അവരുടെ പാപങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്ത് അവരെ കർമ്മോത്സുകരാക്കുകയാണ് കവി. തെളിഞ്ഞ കാഴ്ചയും മസ്തിഷ്ക്കവും അചഞ്ചലങ്ങളായ കിനാക്കളും കരുത്തുറ്റ കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യാൻ നിങ്ങളുടെ അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ താനിതാ അറുത്തുകളയുന്നു എന്ന് കവി പറയുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ ഉണർത്തുപാട്ടുകളായി മാറുവാൻ നിയുക്തരാണ് കവികൾ എന്ന ആഹ്വാനം കൂടി കവിത പറയാതെ പറയുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സിൽ മരുഭൂമികൾ ഉണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെയാണെന്നും സ്നേഹത്തിന്റെയും ധർമ്മത്തിൻറ്റയും ഉറവകളെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും തുറന്നു പറയുകയാണ് കക്കാട് ഈ കവിതയിൽ. സമൂഹത്തെ നയിക്കുന്ന ചാലകശക്തികൾ അർത്ഥകാമങ്ങൾ തന്നെയാണെന്ന് കവിയ്ക്കറിയാം. അതു തന്നെയാണ് സമൂഹം അപകടത്തിലേയ്ക്ക് പോകുവാൻ കാര്യവും. മനുഷ്യകുലത്തെ അന്ധകാരയുഗത്തിലെ നെടുമോഹനിദ്രയിൽനിന്നുണർത്താനാണ് കവിയുടെ ശ്രമം. ജാഗ്രത്തിന്റെ സ്വപ്നമാണ് കക്കാടുകവിത നീട്ടുന്ന പ്രസാദദീപം.

3. ചാക്കാല

കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണൻ

Learning Outcomes

- കടമ്മനിട്ടക്കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു.
- 'ചാക്കാല' എന്ന കവിതയുടെ രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ ഗ്രഹിക്കുന്നു
- ആധുനിക കവിതകളുടെ സവിശേഷതകളെ മുൻനിർത്തി 'ചാക്കാല' എന്ന കവിതയെ വിലയിരുത്തുന്നു
- ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തിന്റെ വഴക്കങ്ങൾ 'ചാക്കാല' എന്ന കവിതയിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തുന്നു.

Background

വർത്തമാനകാലകവിതയുടെ വഴക്കങ്ങളെ പിന്തുടരാതെ, സ്വന്തമായൊരു കാവ്യഭാവുകത്വം സൃഷ്ടിച്ച കവിയാണ് കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണൻ. ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ തനിമയെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന കവി, ഗ്രാമീണജനതയുടെ ലോകബോധത്തെ തന്റെ കവിതയുടെ കേന്ദ്രമാക്കുന്നു. 1960കളിൽ കേരളത്തിൽ ശക്തമായിരുന്ന തീവ്രഇടതുപക്ഷ ആശയങ്ങളുടെ സ്വാധീനം രാമകൃഷ്ണന്റെ രചനകളിൽ നിഴലിക്കുന്നുണ്ട്.സമകാലികരായ കവികളിലധികവും പ്രകൃതി കേന്ദ്രീകൃത രചനകളിൽ ശ്രദ്ധയൂന്നിയപ്പോൾ മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായിരുന്നു കടമ്മനിട്ടയുടെ കവിതകൾ. കേരളത്തിന്റെ നാടോടിസംസ്കാരത്തെയും നാടൻ കലാരൂപങ്ങളെയും സന്നിവേശിപ്പിച്ച രചനാശൈലി രാമകൃഷ്ണന്റെ കാവ്യലോകത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. സാഹിത്യലോകത്തു ശ്രദ്ധേയനായത്. അദ്ദേഹം നാടോടി കലാരൂപങ്ങളുടെ താളം കവിതയിൽ കൊണ്ടുവന്ന ആധുനിക രചനാശൈലിയുടെ വക്താവുമായി മാറി അദ്ദേഹം.

മനുഷ്യന്റെയും പ്രകൃതിയുടെയും ആദിമഭാവങ്ങളുടെ വന്യതയിലേയ്ക്ക് മലയാളകവിതയെ ഞെട്ടിച്ചുണർത്തിയ കവിയാണ് കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണൻ. വ്യവസ്ഥാപിതമായ സദാചാര സങ്കൽപ്പങ്ങളെയും സൗന്ദര്യാവബോധങ്ങളെയും താറും കുറ്റിച്ചൂലും കൊണ്ട് പരുഷമായി നേരിട്ട കവിയാണ് അദ്ദേഹം. സമകാല കവിതയുടെ പൊതുരീതിയിൽ നിന്ന് വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നവയാണ് കടമ്മനിട്ടയുടെ കവിതകൾ. ഹാസ്യാവിഷ്കാരം പൊതുവേ കടമ്മനിട്ടക്കവിതയിൽ കുറവാണെന്ന് പറയാം. രൗദ്രത്തിന്റെയും കരുണത്തിന്റെയുമിടയ്ക്കാണ് കവിയുടെ ഹാസ്യത്തിനു സ്ഥാനം. നിർദോഷമായ നർമ്മം, ചിരിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ചിരി, ലോകം ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയതിനാൽ സന്തോഷിക്കുന്ന ശുദ്ധഫലിതം ഇവയൊക്കെ കടമ്മനിട്ടക്കവിതയിൽ കുറവാണെന്ന് കാണാം. പ്രതികാല്പനികശൈലിയും പ്രത്യക്ഷനിഷേധവും പരോക്ഷനിഷേധവും കൊണ്ട് സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചാരുതയെല്ലാം കവിതയിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നുണ്ട്. മയമില്ലാത്ത സാമൂഹിക യാഥാർഥ്യങ്ങളെ മയപ്പെടുത്താത്ത ഭാഷയിലാണ് കവി ആവിഷ്ക്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

കുറത്തി, കുഞ്ഞേ മുലപ്പാൽ കുടിക്കരുത്, മഴപെയ്യുന്നു മദ്ദളം കൊട്ടുന്നു, വെള്ളിവെളിച്ചം, കോഴി, കാട്ടാളൻ, കിരാതവൃത്തം എന്നിവയാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട രചനകൾ.

Key themes

ചാക്കാല-ആധുനിക കവിത-രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ-ബിംബങ്ങൾ-മരണത്തിന്റെ പരിഹാസ്യത

Discussion

വർത്തമാനകാലകവിതയുടെ വഴക്കങ്ങളെ പിന്തുടരാതെ, സ്വന്തമായൊരു കാവ്യഭാവുകത്വം സൃഷ്ടിച്ച കവിയാണ് കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണൻ. ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ തനിമയെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന കവി, ഗ്രാമീണന്റെ ലോകബോധത്തെ കേന്ദ്രപ്രമേയമാക്കിയാണ് കവിത രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. മരണത്തെയും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചടങ്ങുകളെയും ഹാസ്യാത്മകമായും വിമർശനാത്മകമായും കാണാനുള്ള ശ്രമമാണ് 'ചാക്കാല'യിൽ കവി നടത്തുന്നത്. ആചാര്യമര്യാദകളുടെയും ഉപചാരങ്ങളുടേയും സന്ദർഭമാണ് മരണം. അതിനുനേരെയുള്ള വ്യക്തിഗതമായ പ്രതികരണമായാണ് കവിത സംവദിക്കുന്നത്. സ്നേഹാന്വേഷണങ്ങളും രസനീരസങ്ങളും ഔപചാരികതകളുമെല്ലാം അതിൽ ഒത്തുചേരുന്നു. അത്തരം പ്രതികരണങ്ങളുടെ നാടൻ വായ്മൊഴിവഴക്കത്തിലുള്ള അവതരണമാണ് 'ചാക്കാല'. പ്രാദേശിക സ്വത്വം അതിസൂക്ഷ്മമായി ഇതിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മരണാനുഭവത്തെ നേരിടുന്ന മലയാളിയുടെ നെഞ്ചുകീറി നേരിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന കാവ്യാനുഭവമായി ഈ കവിതയെ കാണാം.

- മരണത്തെയും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചടങ്ങുകളെയും ഹാസ്യാത്മകമായും വിമർശനാത്മകമായും കാണാനുള്ള ശ്രമം

വരികൾ

"അങ്ങേലെ മൂപ്പീന്നു ചത്തോടീ

....

കൂട്ടത്തിൽ കൂടണം നന്മ ചൊല്ലാൻ"

അർത്ഥ വിശദീകരണം

അങ്ങേലെ	=	അയലത്തെ
ചാവുക	=	മരിക്കുക
കോടി	=	പുടവ, വസ്ത്രം

ആശയ വിശദീകരണം

അടുത്ത വീട്ടിലെ മൂപ്പിലു ചത്തോടീ എന്ന ചോദ്യത്തിൽ നിന്നാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. അടുത്ത വീട്ടിൽ മരണം നടന്നാൽ

അവിടെ പോകേണ്ടത് സാമൂഹിക മര്യാദയുടെ ഭാഗമാണ്. മരണത്തിന് മുൻപിൽ ശത്രുതയ്ക്ക് ഇടമില്ലെന്നാണ് നാട്ടുപ്രമാണം. അത്തരം മര്യാദകൾക്ക് പിന്നിലെ കപടബോധ്യങ്ങളെ തുറന്നിടുകയാണ് കവി. മരണാനന്തര ചടങ്ങുകളോടെ മരിച്ചയാളുടെ നന്മകൾ വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നു. മരണപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ ഭാഗ്യവാനാണ് എന്നു മാത്രമേ പറയാവു എന്നും മരണത്തോടെ ബന്ധുത്വം ഏറിവരുമെന്നും കവി പറയുന്നു. "അങ്ങേലെ മൂപ്പീന്നു ചത്തോടീ?'' എന്ന കാവ്യാരംഭം തന്നെ പരിഹാസ്യദ്യോതകമാണ്. ചത്തോടീ എന്നതാവട്ടെ മനുഷ്യനെന്ന പരിഗണന പോലും നിഷേധിക്കുന്ന മട്ടിലാണ്. ഗ്രാമ്യമായ സംഭാഷണത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ 'മൂപ്പീന്ന്', 'ചത്തോടീ', എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ ധ്വനിക്കുന്ന ഹാസ്യം നാടൻപാട്ടിന്റെ അവക്രത ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അളിയനും പെങ്ങളുമെന്നതു മറന്നുകൊണ്ട് കാട്ടിക്കൂട്ടിയ തോന്ന്യാസങ്ങളെല്ലാം നാട്ടിൻപുറത്തിന്റെ 'തിന്മകളെ' വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. നാട്ടിൻപുറത്തെ ആദർശവൽക്കരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം കവി നടത്തുന്നില്ല. സത്യസന്ധമായി അവയെ നേരിടാനാണ് കവി ഉദ്യമിക്കുന്നത്.

> ▶ അടുത്ത വീട്ടിലെ മൂപ്പിന്നു ചത്തോടീ എന്ന ചോദ്യത്തിൽ നിന്നാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്

വരികൾ

"എലിമുള്ളുകൊണ്ടാവഴിയടച്ചു

....

....

മനദോഷം മക്കൾക്കെന്നാപ്തവാക്യം"

അർത്ഥ വിശദീകരണം

പൈക്കിടാവ്	=	പശുക്കിടാവ്
കുശുമ്പ്	=	അസൂയ
ദൂഷണം	=	കുറ്റം
പെറുക	=	പ്രസവിക്കുക

ആശയ വിശദീകരണം

മരണപ്പെട്ട മൂപ്പീന്ന് തന്നോടും തന്റെ കുടുംബത്തോടും ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ എടുത്തു പറയുകയാണിവിടെ. എലിമുള്ളുകൊണ്ടു വഴിയടച്ചതും, വേലിക്കല്ലുകൾ പിഴുതുമാറ്റി അതിര് പിടിച്ചടക്കിയതും, പ്ലാവിന്റെ ചുവട് മാന്തി അതിനെ വീഴ്ത്തിയതും എരുമയെ കയറൂരി വിട്ടതും, ഏത്തവാഴക്കുലയ്ക്ക് കണ്ണുവച്ചതും ഉൾപ്പെടെ സ്വന്തം അളിയനും പെങ്ങളുമാണെന്ന് ഓർക്കാതെ തങ്ങൾക്കുനേരെ അയാൾ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെല്ലാം നായകൻ എണ്ണിപ്പറയുന്നു. ഗ്രാമീണരുടെ കുന്നായ്മകൾ എടുത്തു കാട്ടുന്നുണ്ട് ഈ കവിത. ഒരാളുടെ പറച്ചിലിലൂടെ മറ്റേയാളുടെ സ്വഭാവവും പ്രവൃത്തിയും ചിത്രീകരിക്കുകയാണ് കവി. നാലുപേർ കൂടുന്നയിടത്ത് മാന്യത കൈവെടിയരുതെന്ന തുറന്നുപറച്ചിൽ ആചാരങ്ങൾ എത്ര മാത്രം പ്രകടനപരമാണെന്നതിലേയ്ക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നു. കോടിയിടുന്നതും പുകയില ചവയ്ക്കുന്നതും പോലെ കണ്ണുനീരിറ്റിക്കുന്നതും ഒരുതരം ആചാരമായി മാറുന്നതിലെ പരിഹാസ്യതയാണ് കവി ഉന്നംവയ്ക്കുന്നത്.

> ▶ മരണപ്പെട്ട മൂപ്പീന്ന് തന്നോടും തന്റെ കുടുംബത്തോടും ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ എടുത്തുപറയുകയാണിവിടെ

വരികൾ

"ഓർക്കുവാനോർക്കുന്നതല്ലിതൊന്നും

....

....

ചിതമായ് പെരുമാറാം ദോഷമില്ല".

അർത്ഥവിശദീകരണം

വായ്ക്കരി	=	മരിച്ചവരെ അടക്കുമ്പോൾ ശവത്തിന്റെ വായിലിടുന്ന അരി

ആശയവിശദീകരണം

മരണശേഷം ഒരുവനെക്കുറിച്ച് പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നതും ഇന്ന് ഒരാചാരമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചാവിന്നു ബന്ധുത്വമേറുമെന്നതാണ് എല്ലാത്തിനും പ്രേരണയായി നിൽക്കുന്നത്. മരിച്ചയാൾ ചെയ്തുകൂട്ടിയ 'തോന്ന്യാസങ്ങൾ' ഒന്നൊന്നായി ഓർക്കുമ്പോഴും അതൊന്നും ഓർക്കാൻ പറ്റിയ നേരമിതല്ലെന്നും അയാൾക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്. 'തരവഴി കാട്ടിയതിന്നു നമ്മൾ, പകരം കൊടുത്തു പലിശ ചേർത്ത്' എന്ന സൂചനയിൽ അയാൾ ചെയ്തതിനേക്കാൾ തോന്ന്യാസങ്ങൾ ചെയ്തു കൂട്ടാൻ തങ്ങൾ മടിച്ചിട്ടില്ല എന്ന ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുമുണ്ട്. പകരംവീട്ടുന്നതിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള കേമത്തം അറിയാതെ പുറത്തുവരികയും ചെയ്യുന്നു. 'വാശിക്കു വളി വിട്ടു യോഗ്യരാകാൻ നോക്കേണ്ടതിന്നും നാം മോശമല്ല' എന്ന വരികൾ അതാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. 'ചിത കത്തിത്തീരും വരെ ചിതമായ് പെരുമാറണ'മെന്ന ആചാരവും 'മടിക്കരുത്' എന്ന വെളിപ്പെടുത്തലിൽ എത്രമാത്രം കളങ്കിതമാണ് മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികൾ എന്ന് ഉറപ്പിക്കുകയാണ് കവി. എല്ലാത്തരം കാപട്യങ്ങളോടും നാട്യങ്ങളോടും കൃത്രിമഭാവങ്ങളോടുമുള്ള പ്രതിഷേധമാണ് കവിതയിൽ നിറയുന്നത്.

- മരണശേഷം ഒരുവനെക്കുറിച്ച് പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നതും ഇന്ന് ഒരാചാരമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു

ഹിപ്പോക്രസിയുടെ തിളക്കം ഈ കവിതയിൽ പലയിടത്തും മിന്നിമറയുന്നുണ്ട്. ഗ്രാമീണജീവിതപരിസരത്തുള്ള ജീവിതചിത്രത്തിൽ നിന്ന് ആധുനിക ജീവിതത്തിലൂടനീളം നിലനിൽക്കുന്ന കപടനാട്യങ്ങളുടെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ കൂടിയായി കവിത മാറുന്നു. 1970 കൾക്കുശേഷം കടമ്മനിട്ട രചിച്ച കവിതകളിൽ രൂക്ഷഹാസ്യത്തിന്റെ എരിവും ഉപഹാസത്തിന്റെ എരി-മധുരവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. പദ്യ-ഗദ്യങ്ങൾ അനായാസമായി കലർത്തുന്ന ലളിതമായ രചനയാണ് ഈ ഘട്ടത്തിലെഴുതിയ കവിതകളിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്.

- എല്ലാത്തരം കാപട്യങ്ങളോടും നാട്യങ്ങളോടും കൃത്രിമഭാവങ്ങളോടുമുള്ള പ്രതിഷേധം

കടമ്മനിട്ടക്കവിതയുടെ പൊതുരീതിയിൽ നിന്ന് മാറിനിന്ന്, ഒരു നിശ്ചിത വൃത്തത്തിനുള്ളിലൊതുങ്ങിനിന്നുകൊണ്ട് പൂർണ്ണതയുടെ ഗൗരവം ആർജിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'ചാക്കാല'. സാധാരണവും ലളിതവുമായ ജീവിതസന്ദർഭമാണ് കവിതയ്ക്കാധാരം. ചാവുചൊല്ലാൻ വന്നവനോട് ആചാരമര്യാദ പാലിച്ചോ എന്ന ചോദ്യത്തോടെയാണ് ആ നാടകീയസ്വാഗതാഖ്യാനം ആരംഭിക്കുന്നത്. അളിയന്റെ അതിക്രമങ്ങൾക്ക് പലിശചേർത്ത് പകരം വീട്ടിയെന്ന് ആശ്വസിക്കുമ്പോഴും

രക്തബന്ധത്തിന് പിന്നെയും സാന്ദ്രത കൈവരുന്നുണ്ട്. നാലുപേർ കൂടുന്നിടത്ത് നാണക്കേട് വരുത്തരുതെന്ന സ്വാർത്ഥമാണ് മുഖ്യം. വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ ചേർച്ചയിലാണ് കവിതയുടെ രൂപം ഭദ്രമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. രണ്ടുതരം കാര്യങ്ങളാണ് മൂപ്പീന്ന് പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നത്, പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടവയും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർക്കാൻ പാടില്ലാത്തവയും. എന്നാൽ മറക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ, ഓർക്കേണ്ടവയെ അമർത്തിക്കളയുമാറ് ഭീഷണമാണ്. മനുഷ്യനിലെ ആത്യന്തിക നന്മയാവാം ഔചിത്യം ദീക്ഷിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്.

- ആചാരമര്യാദ പാലിച്ചോ എന്ന ചോദ്യത്തോടെയാണ് ആ നാടകീയസ്വാഗതാഖ്യാനം ആരംഭിക്കുന്നത്

ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ മരിച്ചവനുവേണ്ടി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കർമ്മങ്ങളും, ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോട് മരിച്ചയാൾ അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുപോയ ക്രൂരകർമ്മങ്ങളും തമ്മിൽ ഇഴപിരിക്കുകയാണ്. മാനവഹൃദയത്തിനും സമൂഹജീവിതത്തിനും അതിജീവിക്കാൻ കഴിയാത്ത ദൗർബല്യത്തിന്റെ ഒരു ബിന്ദുവിൽ ജീവിതത്തെയും മരണത്തെയും കൂട്ടിയിണക്കി, മാറി നിന്ന് ഊറിച്ചിരിക്കുന്ന കവിയെ ഈ കവിതയിൽ കാണാം. താൻ നടത്തിയ പകവീട്ടലിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം കവിതയിൽ പിന്നീട് ഉണരുന്നുണ്ട്. കേരളീയ ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ കറപുരളാത്ത നിറപ്പൊലിമകളാണ് കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മനസ്സിലൊന്നും കരുതിവയ്ക്കാൻ കഴിയാത്ത ശുദ്ധാത്മാക്കളുടെ ഇണക്കവും പിണക്കവും മരണത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് കവി വിശകലനം ചെയ്യുകയും ആത്യന്തികമായി എല്ലാം മറക്കുന്ന മനുഷ്യമനസ്സിനെ ചിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മൂല്യങ്ങൾ നശിച്ച് ആചാരങ്ങൾ ശോഷിച്ചതെങ്ങനെയെന്നാണ് കവിത പറയുന്നത്. 'ചാക്കാല' എന്ന പേര് ധന്യാത്മകമാണ്. ശ്രവണ മാത്രയിൽ ആ പേര് ഉളവാക്കുന്ന അറപ്പ്-ആഖ്യാതാവിനും മരിച്ചയാളിനും മധ്യേ നിലനിൽക്കുന്ന അകൽച്ചയും അന്യഥാത്വവും വ്യഞ്ജിപ്പിക്കാൻ ആ പദം സമർത്ഥമാണ്.

- മാനവഹൃദയത്തിനും സമൂഹജീവിതത്തിനും അതിജീവിക്കാൻ കഴിയാത്ത ദൗർബല്യത്തിന്റെ ഒരു ബിന്ദുവിൽ ജീവിതത്തെയും മരണത്തെയും കൂട്ടിയിണക്കുന്നു

Summarised Overview

മറ്റുള്ളവർ മരിക്കുമ്പോൾ, അതു തന്റെയും അനുഭവമായി മാറുമെന്നറിയാമെങ്കിലും മനുഷ്യനെ ഭരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനചിന്ത, താൻ ഈ ഭൂമിയിലെ സ്ഥിരവാസിയാണെന്നാണ്. തനിക്കു നേരിട്ടു ബന്ധമില്ലാത്ത എല്ലാ മരണത്തോടുമുള്ള മനോഭാവമിതാണ്. അന്യന്റെ മരണത്തോടുള്ള നമ്മുടെ സമീപനം സ്നേഹമില്ലായ്മയാകണമെന്നില്ല. അതു തനിക്കല്ലല്ലോ സംഭവിച്ചത് എന്ന ആശ്വാസവും താൻ രക്ഷപെട്ടുവെന്ന തോന്നലും തനിക്കൊരിക്കലും അതു സംഭവിക്കില്ലെന്ന വിശ്വാസവുമായി മാറുന്നു. അതാവട്ടെ, മനുഷ്യസ്വാഭാവത്തിന്റെ തന്നെ വൈചിത്ര്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതകളെ തുറന്നുകാട്ടുന്നു. അതിനാലാണ് 'ചിത കത്തിത്തീരും വരേക്കു നമ്മൾ ചിതമായ് പെരുമാറാം ദോഷമില്ല' എന്ന നയരൂപീകരണം, ഏതു മരണത്തോടുമുള്ള സമീപനത്തിന്റെ സാക്ഷ്യമായിത്തീരുന്നത്. മനുഷ്യസ്വാഭാവത്തിലെ സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങൾക്കു പാഠമൊരുക്കുന്ന കടമ്മനിട്ടക്കവിത, കവിതയുടെ ധർമ്മത്തിനു തന്നെ പുതിയൊരു ഭാഷ്യം ചമയ്ക്കുകയാണ്. കവി നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയവ്യവഹാരമായി പരിണമിക്കുന്നു. കവിതയിൽ ആഖ്യാതാവിന്റെ അടുത്ത വീട്ടിലെ ഗൃഹനായകനായ വൃദ്ധൻ മരിക്കുന്നു. അയാൾ അയൽവാസി എന്നതിനപ്പുറം സഹോദരിയുടെ ഭർത്താവുകൂടിയാണ്. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ മരണവാർത്ത അറിയിക്കുന്ന ഔപചാരിക സന്ദർഭത്തിൽ ആഖ്യാതാവ് ഭാര്യയോടു നടത്തുന്ന ഭാഷണത്തിന്റെ ഘടനയിലാ

ണ് കവിത രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഗ്രാമീണശൈലികളോടൊപ്പം പ്രാദേശിക സ്വത്വത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളും കവിതയിൽ നിരവധിയുണ്ട്. നാട്ടുചൊല്ലുകളും മന്ത്രവാദത്തിന്റെയും കൂടോത്രത്തിന്റെയും പരാമർശങ്ങളും കവിതയിൽ ഇടം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആഭിചാരകർമ്മത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ തെളിച്ചവും കവിതയിൽ കാണാം. ചാക്കാല, ചാവ്, മാന്തി, ഈറ കടിച്ച, തോന്ന്യാസം, തരവഴി തുടങ്ങിയ നാട്ടിൻപുറത്തെ സംഭാഷണത്തിൽ തെളിയുന്ന നിരവധി പദങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം കവിതയിൽ കാണാം. അക്കാലത്ത് കവിതയിൽ നിന്ന് മാറ്റി നിർത്തപ്പെട്ട പല പ്രാദേശിക പദങ്ങളും കടമ്മനിട്ടക്കവിതയിൽ സജീവമാകുന്നു. സംസ്കൃതകാവ്യമീമാംസകൾക്കും യാഥാസ്ഥിതിക സൗന്ദര്യബോധത്തിനുമെതിരായുള്ള ഒരു നാടോടിക്കലാപത്തിന്റെ സൂചനയായി ഈ പദങ്ങളെ കാണാനാവുന്നതാണ്. ജനകീയ കേരളീയതയെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച്, നവീന കവിതയിൽ ഒരു ദേശീയ-ജനകീയ ധാരയ്ക്കു തുടക്കം കുറിച്ച കവിയായി കടമ്മനിട്ടയെ വീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. നാട്ടിൻപുറത്തുകാരന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ നിന്ന് നഗരത്തെയും ലോകത്തെയും കാണുവാനായിരുന്നു കവി ശ്രമിച്ചത്. കാപട്യത്തിന്റെ മുഖം മൂടി ചീന്തിയെറിയുക എന്നതാണ് കവിയുടെ ഉന്നം. നുണ ശീലമാക്കുന്ന മാന്യതയുടെ നേർക്കുള്ള പരിഹാസമായി ഈ കവിതയെ കാണാം.

ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ദ്രോഹിച്ചിട്ടേയുള്ളൂവെങ്കിലും, അയൽവാസിയുടെ മരണത്തിൽ നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചുള്ള ചടങ്ങുകളിലെല്ലാം പങ്കുകൊള്ളണമെന്ന് ഭർത്താവ് ഭാര്യയോട് പറയുന്നു. അതോടൊപ്പം അയൽക്കാരൻ തങ്ങളോടു ചെയ്തിട്ടുള്ള ദ്രോഹങ്ങളോരോന്നായി തികട്ടിവരുന്നു. അപ്പോഴും ഉചിതമായി പെരുമാറണമെന്ന് അയാൾ കരുതുന്നു. ജീവിതത്തെ ഒരു വലിയ നുണയാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഈ മാന്യത, ഗ്രാമാന്തരീക്ഷം വിട്ട് സാമൂഹികജീവിത്തിന്റെ മറ്റു മണ്ഡലങ്ങളിലേയ്ക്കും പടരുന്നു. ആ നിലയിൽ ജീവിതത്തെ ഒരു തന്ത്രമാക്കി മാറ്റുന്നവരെയാകമാനം പരിഹസിക്കുന്ന കവിതയാണ് ചാക്കാല.

Assignments

1. 'കുരുക്ഷേത്രം' എന്ന ശീർഷകം ആ കവിതയ്ക്ക് എത്രമാത്രമിണങ്ങുന്നു എന്നു പരിശോധിക്കുക.
2. 'നീതിക്കു വന്ദിക്കരഞ്ഞുഴന്നീടവേ ഗീത ചൊല്ലിക്കേട്ടൊരർജ്ജുനനല്ല ഞാൻ 'കവിയുടെ ഈ പ്രസ്താവനക്ക് കാരണമെന്ത്?
3. അയ്യപ്പപണിക്കരുടെ കവിതയിൽ ആധുനികത, പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അന്ധമായ നിഷേധമല്ല. ഈ പ്രസ്താവത്തിന്റെ സാംഗത്യമെന്ത്?
4. ലക്ഷ്യബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടവർക്ക് നേരെ ഉയർന്നുവരുന്ന സൂര്യതേജസ്സാണ് കക്കാടിന്റെ 'ഉറക്കുപാട്ട്'. വിലയിരുത്തുക.
5. വിപ്ലവകാരികളുടെ പാപങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുവാൻ കവി പ്രേരിതനായതെങ്ങനെ?
6. 'ചാവിന്നു ബന്ധുത്വമേറുമല്ലോ
   ചാവാതിരിക്കുമ്പോഴെന്തുമാട്ടെ'. -വ്യാഖ്യാനിക്കുക.
7. ഹാസ്യാത്മകവും വിമർശനാത്മകവുമായി കടമ്മനിട്ടയുടെ 'ചക്കാല'മാറുന്നതെങ്ങനെ?
8. ആചാരങ്ങളുടെ പ്രകടനപരത തുറന്നു കാട്ടുന്ന കവിതയാണ് 'ചക്കാല'. വിശദമാക്കുക.
9. 'വെറ്റില തിന്നു ചവച്ചു തുപ്പി
   കൂട്ടത്തിൽ കൂടണം നന്മ ചൊല്ലാൻ'- സന്ദർഭവും സാരസ്യവും വിശദമാക്കുക
10. ഒരേ സമയം സത്വീകതയും ആസുരതയും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനമാണ് കുരുക്ഷേത്രം എന്ന കവിത സ്ഥാപിക്കുക
11. നാടൻ ജീവിത വഴക്കങ്ങളും വർത്തമാനങ്ങളും ചാക്കാലയിൽ-ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുക.
12. മരണത്തിന്റെ ഹാസ്യാത്മക മുഖം ചാക്കാല എന്ന കവിതയിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തുക.

Suggested Readings

1. ഡോ.എം. ലീലാവതി, സ്ത്രീസ്വത്വാവിഷ്ക്കാരം ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തിരുവനന്തപുരം.
2. ഡോ. ഷീബാ ദിവാകരൻ, പെൺകവിത മലയാളത്തിൽ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
3. എൻ.എൻ. കക്കാട്, കക്കാടിന്റെ കവിതകൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.

References

1. ഡോ.മിനി ആലിസ്, സമകാല മലയാള കവിത : പുതുമയും പലമയും; മലയാള വിഭാഗം, യു.സി കോളേജ്, ആലുവ.
2. ഡോ.കെ.എം.ജോർജ് (എഡി), ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
3. ഡോ.എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
4. ഡോ.എം. ലീലാവതി, വർണ്ണരാജി, എൻ.ബി.എസ്, കോട്ടയം.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 2

1. സംക്രമണം

ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ

Learning Outcomes

- ആറ്റൂരിന്റെ കവിതകളുടെ അടിത്തറയായ നാട്ടു ചൊല്ലുകളുടെ പ്രത്യേകതകളെ തിരിച്ചറിയുന്നു
- ആറ്റൂരിന്റെ കാവ്യഭാഷയുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- വ്യക്ത്യന്തരതയുടെ(Transindividuality)പകർന്നാട്ടങ്ങളായ ആറ്റൂർ കവിതകളിൽ 'സംക്രമണം' എന്ന കവിത വൈവിധ്യം പുലർത്തുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് പഠിക്കുന്നു

Background

കവിതയെപ്പറ്റിയുള്ള ധാരണകൾ പുതുക്കുന്നതിൽ ആധുനിക കവിതയ്ക്ക് നല്ല പങ്കുണ്ട്. പാശ്ചാത്യകവിതയിലെ വിപ്ലവകരമായ രൂപപരീക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ്, രൂപത്തെക്കുറിച്ച് പുതുബോധം സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള പ്രേരണ കവികൾക്കു നൽകി. പരമ്പരാഗതമായ വൃത്തനിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കുകയും തനതായ താളക്രമം ദീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. കവിതയുടെ രൂപത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പുതുധാരണ നൽകുവാൻ അത് കാരണമാകുകയും ചെയ്തു. എഴുപതുകളുടെ മധ്യത്തിൽ, മാറുന്ന രാഷ്ട്രീയാവസ്ഥകളിൽ കവിതകൾക്ക് പുതുരൂപങ്ങൾ കാണാനാകും. അത്തരത്തിൽ ഒരു കവിതയാണ് ആറ്റൂർ രവിവർമ്മയുടെ 'സംക്രമണം'. മലയാള കവിതാലോകത്തെ ഒറ്റയാൾ വഴിയാണ് ആറ്റൂരിന്റേത്. ആറ്റൂരിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിശബ്ദമായ ഒരു നടത്തമാണ് കവിതാരചന .'എനിക്ക് മൗനമാണ് ഇഷ്ടം. നടപ്പാതകളിലൂടെ നടത്തം. ഞാൻ മാത്രം. ഞാനുമില്ല. ഒപ്പം വാക്കുകൾ. മൗനത്തിൽനിന്നാണ് എന്റെ കവിത പിറക്കുന്നത്. ഞാൻ മൗനം ശീലിക്കുന്നു. ആൾക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടാലും.' എന്ന് കവി തന്നെ ഒരു അഭിമുഖത്തിൽ പറയുന്നുമുണ്ട്.

കവിതയുടെ നിയതമായ ചട്ടക്കൂടുകളെ ഭേദിച്ചാണ് ആറ്റൂർ കവിതയെഴുതുന്നത്. ഭാവസ്പർശിയും ലാവണ്യസ്പർശിയുമായ കവിതാലോകത്തെ തീവ്രമായതും അറപ്പ്, പാപഭീതി, വെറുപ്പ്, തുടങ്ങിയ വികാരങ്ങൾ ഉളവാക്കാനുതകുന്നതുമായ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് ആറ്റൂർ മാറ്റിത്തീർത്തു. കുറ്റിച്ചൂലും, നാറത്തേപ്പും, ഞണുങ്ങിയ കഞ്ഞിപ്പാത്രവും തീവ്രമായ കാവ്യബിംബങ്ങളായി ആറ്റൂരിന്റെ കവിതകളിലിടം പിടിച്ചു. നാട്ടുവഴക്കങ്ങളിലെ ഭാഷാസംസ്കാരവും തനിമയും ആറ്റൂർ കവിതകൾക്ക് കൂടുതൽ മിഴിവേകുന്നു. ആറ്റൂരിന്റെ 1957 മുതലുള്ള കവിതകളുടെ മുഖമുദ്രകളാണ് നീതിബോധം, സ്വത്വാന്വേഷണം, യാഥാർത്ഥ്യ ബോധം, ജീവിത നിഷേധം തുടങ്ങിയവ.

ആറ്റൂർ രവിവർമ്മയുടെ കവിതകളിൽ ഏറ്റവും ക്ലാസിക് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന കവിതയാണ് 'മേഘരൂപൻ.' പി.കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെക്കുറിച്ചുള്ള കവിതയാണിത്. നാട്ടിൽ പാർ

ക്കാത്ത ഇന്ത്യാക്കാരൻ, ഓട്ടോവിൻ പാട്ട്, അർക്കം, സ്വകാര്യം, പിതൃഗമനം, സംക്രമണം, തുടങ്ങിയ കവിതകൾ ആറ്റൂരിന്റെ കാവ്യലോകത്തെ പ്രധാന നാഴികക്കല്ലുകളാണ്. ശരീരാനുഭവങ്ങളുടെ ഭാവശക്തിയാണ് ആറ്റൂർ കവിതകളുടെ പ്രത്യേകത. ചരാചരങ്ങളും അപരങ്ങളുമായിച്ചേർന്നുള്ള പകർന്നാട്ടമായാണ് ശരീരം ആറ്റൂർക്കവിതകളിൽ നിലകൊള്ളുന്നത്. ഈ ഭാവപകർച്ചയുടെ ആവിഷ്കാരമാണ് സംക്രമണം എന്ന കവിത.

നാട്ടിൽ പാർക്കാത്ത ഇന്ത്യാക്കാരൻ, ഓട്ടോവിൻ പാട്ട്, അർക്കം, സ്വകാര്യം, പിതൃഗമനം, സംക്രമണം, മേഘരൂപൻ

Key words

സംക്രമണം-സ്ത്രീയുടെ സാമൂഹികാവസ്ഥകൾ-പേടിയും അറപ്പും തോന്നിപ്പിക്കുന്ന കാവ്യബിംബങ്ങൾ-ശരീരപ്പകർച്ചയുടെ കഥ-സാമൂഹിക അസമത്വങ്ങളോടുള്ള പ്രതിഷേധം-ശരീരാനുഭവങ്ങളുടെ ഭാവശക്തി.

Discussion

ആറ്റൂർ രവിവർമ്മയുടെ 'സംക്രമണം' ശക്തമായ രാഷ്ട്രീയ ധ്വനികളുള്ള കവിതയാണ്. എഴുപതുകളുടെ മധ്യത്തിൽ മാറുന്ന രാഷ്ട്രീയ കാലാവസ്ഥയും, അടിയന്തരാവസ്ഥയ്ക്ക് തൊട്ടുമുമ്പുള്ള കാലവും കഥകളിലും, കവിതകളിലും രൂപപരമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് ഇടയാക്കുന്നുണ്ട്. സംക്രമണം എന്ന കവിത വരുന്നത് ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ്. ഒരു ശവോപാസന പോലെ ഹിംസയുടെ പകർന്നാട്ടമാണ് ഈ കവിത. ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഭാരത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപെടാൻ സാധാരണ മനുഷ്യർ നിരന്തരമായി ശ്രമിയ്ക്കുന്നു. അക്കാലത്തു ജീവിച്ച മനുഷ്യരുടെ സ്വപ്നങ്ങളെ, അഭിലാഷങ്ങളെ, ശാപങ്ങളെ, തീരാത്ത യുദ്ധങ്ങളെ, അവൻ അവഗണിക്കുന്നു. അവയെ കേവലം ബലിമൃഗങ്ങളായി മാത്രം നിലനിർത്തുന്നു. ശവങ്ങൾ സംസ്കരിക്കുകയോ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നടത്തുകയോ ചെയ്യാത്തതിനാൽ അളിഞ്ഞുനാറുന്നു. ആ നാറ്റം സ്വയമറിയാതെ, മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കാതെ, അവൻ ജീവിക്കുന്നു. അത്തരമൊരു ബലിമൃഗമാണ് കവിതയിലെ വക്താവിന്റെ ഉള്ളിലും കിടക്കുന്നത്.

- ▶ എഴുപതുകളുടെ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹിക സാഹചര്യം

ഭൂതകാലം നമ്മിൽ ഏൽപ്പിക്കുന്ന ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ശ്രമിക്കുന്ന മനുഷ്യനിൽ ഭൂതകാലജീവിതങ്ങളുടെ ജഡങ്ങൾ അളിഞ്ഞു നാറുന്നത് ഒരു അനിവാര്യതയാണ്. എന്നാൽ ആ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്ന് മനുഷ്യൻ ഭൂതകാലത്തെ കണ്ടെത്തുകയും വ്യാഖാനിക്കുകയും കീഴടക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. സർഗ്ഗപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലൂടെ ഒരാൾക്ക് അത് സാധ്യമാവും. അത്തരമൊരു സർഗ്ഗസ്വാതന്ത്ര്യമാണ് 'സംക്രമണം' എന്ന കവിത.

- ▶ സ്ത്രീകളെക്കുറിച്ചുള്ള സാമൂഹിക ബോധങ്ങൾ

ജീവിതോന്മുഖമായ പ്രതിഷേധമാണ് കവി നടത്തുന്നത്. ഒരു പെണ്ണിന്റെ ജഡമാണ് അയാളുടെ മനസ്സിൽ കിടന്നളിയുന്നത്. ഈ ജഡത്തെ മറവുചെയ്താൽ മാത്രമേ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ആ സ്ത്രീയുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ, കഴിഞ്ഞ കാലത്തിന്റെ ഇരുട്ടറകളിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കുകയാണ് കവി ചെയ്യുന്നത്. കവിതയുടെ അവസാനം പെണ്ണിന്റെ ജീവിതഭാവങ്ങളെല്ലാം ഒരു രഹസ്യ ഹോമക്രിയയിലൂടെ മാനവീകരിക്കപ്പെടുന്നു. അവളുടെ ജീവിതത്തെ കവി ഉറഞ്ഞുണർത്തുകയും അവൾപോലും അറിയാതിരുന്ന അവളുടെ ജീവിത സാധ്യതകളെ തനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തിന്റെ ചേതനാചക്രത്തിൽ ആരോപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവളുടെ ശക്തികളെ ലോകത്തിനു നൽകുന്നു. ആ മരണം മാത്രമാണ് അവശേഷിക്കുന്നത്. മരണത്തെ ബലിമൃഗമാക്കി ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് മാറ്റിക്കളയുന്നു. ജീവിതത്തെ ബലിമൃഗമാക്കിയതിനോട് പ്രതിഷേധിക്കുകയും മരണത്തെ ബലിമൃഗമാക്കിക്കൊണ്ട് ആ പ്രതിഷേധം ജീവിതോന്മുഖമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

▶ പ്രതികാരദാഹിയാക്കി സംക്രമിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീജീവൻ

വരികൾ

"കുറേനാളായുള്ളി-

....

മകലത്തുള്ളോരുമൊഴിഞ്ഞുമാറുന്നു"

അർത്ഥ വിശദീകരണം

ജഡം	=	ശവശരീരം
അളിയുക	=	ചീയുക

ആശയ വിശദീകരണം

തന്റെയുള്ളിൽ നിന്നുയരുന്ന അളിഞ്ഞ നാറ്റത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് കവിത ആരംഭിക്കുന്നത്. 'കുറെനാളായുള്ളിലൊരുത്തിതൻ ജഡമളിഞ്ഞു നാറുന്നു' എന്ന സൂചന സമൂഹം പേറുന്ന ദുർഗന്ധത്തെയാണ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു സ്ത്രീശവത്തിന്റേതാണ് ആ നാറ്റം. സ്ത്രീയാണെങ്കിലും സ്ത്രീസൗന്ദര്യവുമായി അതിനു ബന്ധമൊന്നുമില്ല. ദുർഗന്ധമില്ലാതാക്കാൻ വിരൽ മൂക്കിൽ തിരുകി സ്വയം നടക്കുമ്പോഴും എനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള എല്ലാവരും ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ വ്യഗ്രതപ്പെടുന്നു.

▶ സമൂഹത്തിനകത്തെ സ്ത്രീയുടെ ജീവിതാവസ്ഥ

വരികൾ

"അറിവുവെച്ചപ്പോൾ

....

വലിച്ചുതിന്ന് ചത്തവന്ന് തള്ളയായ്"

ആശയ വിശദീകരണം

അറിവുവെച്ച കാലം മുതൽ എന്റെ കണ്ണിലൊരു നൂലട്ടയായി എന്നും അവളുണ്ടായിരുന്നു. കാഴ്ചകൾക്ക് യാതൊരു സൗന്ദര്യവുമില്ലാതെ നികൃഷ്ടയായ നൂലട്ടയെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ജീവിയായിരു

▶ കീഴാള സ്ത്രീ ജീവിതം

ന്നു അവൾ. വിശപ്പ് മാറ്റാനായി വാരിവലിച്ചുതിന്ന് ചത്തുപോയ ഒരുവന്റെ അമ്മയായി അവളെന്റെ മുന്നിൽ എന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജീവിതം തീർത്ത ഒരുവളാണ് കൺമുന്നിൽ നൂലട്ട യായി കാണപ്പെട്ടത്.

വരികൾ

"ഒരു പെണ്ണിൻ തല-

....

മുറിവിൻ വക്കുകളതിന്റെ ചുണ്ടുകൾ"

ആശയവിശദീകരണം

ഒരു പെൺജന്മമാണ് അവൾക്ക് ലഭിച്ചത്. സൗന്ദര്യത്തിന്റെ മൂർത്തീഭാവമായാണ് പെൺജന്മത്തെ കവികൾ വാഴ്ത്താറുള്ളത്. എന്നാൽ ഇവിടെ കാതിൽ കടലിരമ്പം കേൾക്കാതെ തിരയനക്കം അറിയാതെ മറ്റൊരിടത്തേക്കും സഞ്ചരിക്കാതെ ഒരിടത്തുതന്നെ ജീവിച്ചൊടുങ്ങിയവളാണ് ഈ സ്ത്രീ. കാണേണ്ട കാഴ്ചകൾ കാണാത്ത അവളുടെ കണ്ണുകൾ പാതിരായ്ക്ക് അടക്കുവാൻ മാത്രമുള്ളതായിരുന്നു. സ്വന്തമായി ഒരു ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കാത്ത കണ്ണുകളായിരുന്നു അവ. പാതിരായ്ക്ക് കിടക്കുമ്പോൾ അടച്ചുവയ്ക്കുമ്പോൾ മാത്രം അവ അവൾക്കു സ്വന്തം. തുറന്നിരുന്നപ്പോൾ ആർക്കോവേണ്ടി അവൾ കാണുകയായിരുന്നു. കണ്ടതൊന്നും അവൾ ആഗ്രഹിച്ചതല്ല. ആഗ്രഹിച്ചതൊന്നും അവൾ കണ്ടുമില്ല. അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ നിശബ്ദതയുടെ മുറിവിൻ വക്കുകളാണ്. ആരോടും സംസാരിക്കാതെ നിശബ്ദമായി നിന്ന് മറ്റുള്ളവർക്കായി പണിയെടുക്കുന്നവളാണ് അവൾ. അവൾക്കു വേണ്ടിയോ മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടിയോ ഒരു ശബ്ദം പോലും അവളുടെ ചുണ്ടിൽ നിന്നും പുറത്തുവന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ ഒരു മുറിവിന്റെ വക്കുകൾ പോലെയാണ് എന്ന് കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു.

▶ നിശബ്ദമാക്കപ്പെട്ട കീഴാളസ്ത്രീ സ്വത്വം

വരികൾ

"മയങ്ങാറുണ്ടാവി-

....

ളൊരായിരം നെഞ്ചിൽ ചവിട്ടുകൊണ്ടിട്ടും"

ആശയവിശദീകരണം

സ്ത്രീ ജീവിതത്തിന്റെ ദിനചര്യകളെ കവി വിവരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. അവളോളം വൈകിയൊരു നക്ഷത്രവും മയങ്ങാറില്ല. വീട്ടിലെ എല്ലാ ജോലികളും തീർത്ത് ഏറ്റവും ഒടുവിലാണ് അവൾ ഉറങ്ങാറുള്ളത്. അതുപോലെ തന്നെ സൂര്യനുദിക്കുംമുന്നേ ഉണരുന്നതും അവളാണ് എന്ന് കവി 'ഒരൊറ്റ സൂര്യനുമവളേക്കാൾ നേരത്തേ പിടഞ്ഞെണീറ്റിലാ' എന്ന വരികളിലൂടെ പറയുന്നു. ഒരായിരം കാതം ദുരിതങ്ങൾ താണ്ടി അവൾ നടന്നിട്ടും പുറപ്പെട്ടിടത്തു തന്നെ നിൽക്കുകയാണ്. ഒരായിരം വട്ടം നിവർന്നു നിന്നിട്ടും അവൾ കുനിഞ്ഞു വീഴുന്നു. ഒരായിരം ചവിട്ടുകൾ നെഞ്ചിലേറ്റു വാങ്ങിയിട്ടും അവൾ

▶ പരിണാമമില്ലാത്ത സ്ത്രീജീവിതം

തന്റെ സ്വത്വബോധത്തിലേക്ക് ഉണർന്നിട്ടില്ല. സ്ത്രീയുടെ പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ചരിത്രം ഇന്നും ഇന്നലെയും തുടങ്ങിയതല്ല അതിന് നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ ചരിത്രമുണ്ടെന്നാണ് കവി പറയുന്നത്.

വരികൾ

"ഒരു കുറ്റിച്ചൂല്-

....

ഒരട്ടി മണ്ണവൾ!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

നാറത്തേപ്പ്	=	അഴുക്കു തുടയ്ക്കുന്ന തുണി
ഞെണുങ്ങിയ	=	ചുളിവുകൾ വന്ന

ആശയവിശദീകരണം

▶ സ്ത്രീ ജീവിതത്തിന്റെ ബിംബവൽക്കരണം

അവൾ കേവലമൊരു ജഡവസ്തുവാണെന്നു ബിംബങ്ങളിലൂടെ കവി പറയുന്നു. കുറ്റിച്ചൂലും, നാറത്തേപ്പും, വക്കു ചളുങ്ങിയ കഞ്ഞിപ്പാത്രവും അവളെ ആ വീടുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. നിരന്തരമായ ഉപയോഗം കൊണ്ട് തേഞ്ഞുപോയ, വീട്ടിനകത്തെ ഏറ്റവും വില കുറഞ്ഞ വസ്തുക്കളുമായാണ് സ്ത്രീയെ കവി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നത്. വീടിനുള്ളിൽ തളക്കപ്പെട്ട അവളുടെ ജീവിതത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ ബിംബങ്ങൾ അവളുടെ തന്നെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രതീകമായി മാറുന്നു. കുറ്റിച്ചൂലും നാറത്തേപ്പും പോലെ മറ്റുള്ളവരാൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ട അവൾ ഒരട്ടി മണ്ണിനു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട ഒരു ജീവനായി മാറുന്നു.

വരികൾ

"ഗതികിട്ടാത്തതാ-

....

വയലിനക്കരെ, കതകിനപ്പുറം"

ആശയവിശദീകരണം

ഗതി കിട്ടാത്ത ആത്മാവായി എന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന ഇവളുടെ ശരീരത്തിൽ നിന്നും ആത്മാവിനെ ഒരു യന്ത്രം പോലെ അഴിച്ചെടുത്ത് ഞാൻ അതിസൂക്ഷ്മമായി വേറൊരു ഉടലിൽ ചേർക്കുകയാണ്. നൂലട്ട പോലെ ജീവിതം നികൃഷ്ടമായി ഇഴഞ്ഞു തീർത്ത പെണ്ണിന്റെ ശരീരത്തിനോടല്ല ഞാനതിനെ ചേർത്തു വയ്ക്കുന്നത്. പകരം, വിശക്കുമ്പോൾ നാട്ടിലേക്കിറങ്ങി മനുഷ്യരെ ഭക്ഷിക്കുന്ന കടുവയുടെ ശരീരത്തോടാണ് അവളുടെ ആത്മാവിനെ ചേർത്തുവയ്ക്കുന്നത്. ഇനി ഉണ്ണികൾ ഉറങ്ങുമ്പോൾ നരഭോജിയായ ആ കടുവയുടെ മുരൾച്ചകൾ മലയുടെ താഴെയും വയലിനിക്കരെയും കതകിനപ്പുറവും മുഴങ്ങട്ടെ. കവിതയുടെ രണ്ടാംഘട്ടമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഈ ഭാഗത്തിലൂടെ കവി പ്രതികാരദാഹിയായ ഒരാത്മാവായി ആ സ്ത്രീ ജീവിതത്തെ സംക്രമിപ്പിക്കുന്നു.

▶ പ്രതികാരദാഹിയായ സ്ത്രീ

വരികൾ

"അവളുടെ നാവി -

....

വളഞ്ഞു കൊന്നുതിന്നീടുന്ന ചെന്നായയിൽ"

അർത്ഥ വിശദീകരണം

കുരൽ	=	കണ്ഠം, ശബ്ദം
കൊടിച്ചി	=	പെൺപട്ടി, ശകാര വാക്ക്

ആശയ വിശദീകരണം

▶ ചെന്നായയുടെ കണ്ഠത്തിലേക്ക് മാറ്റുന്ന നാവ്

അതുവരെ ശബ്ദിക്കാതെ ജീവിതം തീർത്ത അവളുടെ നാവിനെ എടുത്ത് വേറൊരു ജീവിയുടെ കണ്ഠത്തിൽ ചേർക്കുന്നു. ഇറയത്തെ എച്ചിലുകൾ തിന്നു ജീവിക്കുന്ന പെൺപട്ടിയിലല്ല പകരം വിശക്കുമ്പോൾ സ്വയം ഇരയെ വേട്ടയാടി കൊന്നു തിന്നുന്ന ചെന്നായയിലാണ് കവി ആ നാവ് ചേർത്തുവക്കുന്നത്. നിശബ്ദമാക്കപ്പെട്ട പെൺ ജന്മത്തിന്റെ നാവിന് കൂവിയാർക്കുന്ന ചെന്നായയുടെ കണ്ഠത്തിലേക്ക് കവി മോചനം നൽകുന്നു.

വരികൾ

"പുരങ്ങളും ജന -

....

ചലവും ചോരയുമൊലിക്കും സന്ധ്യയിൽ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പുരം	=	നഗരം
ജനപദങ്ങൾ	=	ജനക്കൂട്ടം
വനവഹ്നി	=	കാട്ടുതീ

ആശയവിശദീകരണം

▶ വന്യമായ ബിംബകല്പനകൾ

അവളുടെ ഉഗ്രമായ വിശപ്പിനെ കവി കലർത്തുന്നത് നഗരങ്ങളെയും ജനക്കൂട്ടങ്ങളെയും ചുറ്റിവരിയുന്ന കാട്ടുതീയിലാണ്. നഗരങ്ങളെയും ജനങ്ങളെയും ഒറ്റയടിക്കു വിഴുങ്ങാൻ എത്തുന്ന കാട്ടുതീയോടാണ് കവി അവളുടെ വിശപ്പിനെ ചേർത്തുവയ്ക്കുന്നത്. അവൾക്കനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന വേദനകളെ ചലവും ചോരയുമൊലിക്കുന്ന സന്ധ്യയിലേക്കാണ് കവി കലർത്തുന്നത്. സന്ധ്യ എന്നത് വളരെ മനോഹരമായി കവികൾ വർണ്ണിക്കാറുള്ള ഒരു കാവ്യബിംബമാണ്. അതിനെ പഴുപ്പും ചോരയും ഒലിക്കുന്ന ഒന്നായി വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ അത് വന്യമായ ഭാവതലങ്ങളിലേക്ക് കവിതയെ എത്തിക്കുന്നു.

വരികൾ (39- 43)

"അവളുടെ ശാപ -

....

ട്ടെടുത്തിടാവൂ ഞാനവളുടെ മൃതി".

അർത്ഥ വിശദീകരണം

വ്യോമം	=	ആകാശം
മൃതി	=	മരണം

ആശയ വിശദീകരണം

അവളുടെ ശാപത്തെ വിളനിലങ്ങളെ ഉണക്കിക്കളയുന്ന സൂര്യനിലേക്ക് ചേർത്തുവയ്ക്കുന്നു. സ്ത്രീയുടെ ശാപത്തെ ഉർവ്വരത- ഊഷരത എന്നീ സങ്കല്പങ്ങളുമായി കവി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. സൂര്യന്റെ താപം പോലെ അവളുടെ ശാപം ഉർവ്വരമായ ഭൂമിയെ തരിശാക്കി മാറ്റുന്നു. വസൂരിമാലകൾ കുരുത്ത ആകാശത്ത് അവളുടെ മരണത്തെ ഒരു ബലിമൃഗമായാണ് കവി എടുത്തിടുന്നത്. ആകാശം എന്ന മനോഹരമായ കാവ്യബിംബത്തെ വസൂരിമാലകൾ കുരുത്ത ഒന്നായി കവി കല്പിക്കുന്നത് ആ കൃത്യത്തിന്റെ വന്യതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സമൂഹം നൽകുന്ന സംഘർഷങ്ങളിൽപെട്ട് ബലിമൃഗങ്ങളായി അവസാനിക്കുന്നവരാണ് സ്ത്രീകൾ എന്ന് കവി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

- ▶ പെണ്മയുടെ പകർന്നാട്ടം

Summarised Overview

ഒന്നിന് പിറകേ ഒന്നായി വിശാലതകളിലേയ്ക്ക് പടരുകയാണ് സംക്രമണം എന്ന കവിത. ഭാവപരമായ സംക്രമണം ഭാഷാപരമായും നിലനിർത്താൻ കവിയ്ക്ക് അനായാസം കഴിയുന്നു. ഭാഷ ലളിതമാകുന്നതിനോടൊപ്പം ഗദ്യത്തിലേയ്ക്ക് അടുക്കുന്ന സ്വഭാവം എഴുപതുകളിലെ കവിതയിൽ കാണാൻ കഴിയുമെന്നതിന് ഒരുത്തമസാക്ഷ്യമാണ് ഈ കവിത. നീതിയെക്കുറിച്ച് വളരെ സൂക്ഷ്മമായ തലത്തിലുള്ള അന്വേഷണം ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ കവിതകളിൽ സജീവമാണ്. വിപ്ലവത്തിന്റെ സൂചകമായി കീഴാളരും സ്ത്രീകളും മാറുന്നു. വസൂരിമാലകൾ കൊരുത്ത വ്യോമത്തെ പറ്റിയുള്ള സൂചന വിത്തെറിയുന്ന 'അമ്മദൈവങ്ങളെ'ക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണയുയർത്തുന്നു.

നവീനവും വിപ്ലവകരവുമായ ഒരു സംവേദനം സാധ്യമാക്കുന്ന കവിതയായാണ് നാം സംക്രമണത്തെ കാണേണ്ടത്. ആറ്റൂർ രവിവർമ്മയുടെ 'സംക്രമണം' 'സ്വകാര്യമായ ഒരോർമ്മ' 'യാഥാർഥ്യമായി' ഈ കവിതയിലെ വക്താവിന്റെ മനസ്സിനെ സസൂക്ഷ്മമം സ്വാധീനിക്കുന്നു. അയാളുടെ ഭൂതകാലത്തിന്റെ തന്നെ പ്രതിബിംബം വർത്തമാനകാല ജീവിതത്തിൽ പ്രക്ഷേപിക്കുന്ന മുഹൂർത്തമാണ് ഈ കവിതയിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. വർത്തമാനകാല കർമ്മങ്ങളുടെ വിരലനക്കത്തിന്റെ പിന്നിൽ പോലും ഗതകാലം ചരടുവലിക്കുന്നു. നിശിതവും ധൂമിലവുമായ ഈ കാലബോധമാണ് 'സംക്രമണ'ത്തെ ഒരു കാല്പനിക കവിതയിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമാക്കുന്നത്. ഭാവനയോ, ഭൂതകാലമോ, ആത്മസത്തയോ ഇവിടെ ആശ്വാസത്തിന്റെ തുരുത്തായി മാറുന്നില്ല.

കവിതയുടെ ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ അയാൾ അവളുടെ ജീവിതം പുന:സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്. അവളുടെ ജീവിതത്തെ അതിന്റെ ഭൗതിക പരിസരങ്ങളിൽ നിന്നടർത്തിമാറ്റാതെ അയാൾ അതിനെ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. അവളുടെ അസ്തിത്വത്തെയാണ് അയാൾ ദർശിക്കുന്നത്. കവിതയുടെ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ അവളുടെ മരണാനന്തരക്രിയയാണ് വിഷയം. അഗ്നിയിലേയ്ക്കും ആകാശത്തിലേയ്ക്കും ജലത്തിലേയ്ക്കും വൃക്ഷത്തിലേയ്ക്കും അവളുടെ അവസ്ഥയെ പടർത്തുന്ന ഉദകക്രിയയാണ് വക്താവ് അവിടെ ചെയ്യുന്നത്. അതോടൊപ്പം പരമ്പരാഗതമായ അതിന്റെ അർത്ഥരാഹിത്യത്തെ പുതിയ ഭാഷാബോധം കൊണ്ട് കവി നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന് ഓരഭിചാരകർമ്മത്തിന്റെ വന്യത നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുഃഖത്തെയും മരണത്തെയും അതിജീവിക്കുന്ന കർമ്മവിധിയാണ് ഈ ഉദകക്രിയ.

മൃതി അവളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യമായിരുന്നില്ല. അവളുടെ പീഡനം ഇന്നും ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു. അവളുടെ ചോദ്യങ്ങൾ വെറും മുഴക്കങ്ങളായി അലയുന്നു. പീഡനത്തിനെതിരെ ചരിത്രത്തിലൂടെ വികസിച്ചുവരുന്ന മനുഷ്യശക്തിയായി അവളുടെ ആത്മാവ് മാറുന്നു. കവിതയുടെ ആദ്യഭാഗം മൗനമാകുമ്പോൾ രണ്ടാംഭാഗം ശബ്ദായമാനമാകുന്നു; പ്രക്ഷോഭമായി മാറുന്നു. ജീവിതവ്യണങ്ങളുടെ മഹാകാശപ്രക്ഷേപമാണ് പ്രപഞ്ചം. ഓർമ്മയിലെ ദൈന്യത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുത്തപ്പോഴുണ്ടായ പ്രതികാരവാഞ്ഛ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സംഹാരശക്തിയിൽ കവി സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവളുടെ ജീവിതം അർത്ഥവത്താക്കുന്നു. പ്രകൃതി ശക്തികളെക്കൊണ്ട് ഈ ലോകത്തെ കടിച്ചുകീറാൻ, വെണ്ണീറാക്കാൻ, ഉണക്കിവരട്ടാൻ നിൽക്കുന്ന മന്ത്രവാദിയുടെ പ്രതികാരദാഹം ഇവിടെ കത്തിനിൽക്കുന്നു. കവി ഒരു സാധാരണ കഥയെ തന്റെയുള്ളിലേക്കാവാഹിക്കുമ്പോൾ അതൊരു മിത്താകുന്നു. എന്നാൽ ആ മിത്തിനെ അഴിച്ചെടുക്കുന്നിടത്താണ് ഈ കവി തന്റെ ഭാവന കൊണ്ട് ലോകത്തെയാകെ മാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. മന്ത്രവാദി ഉറഞ്ഞുതുള്ളുന്നത് പോലെ, പഴയ ലോകത്തിന്റെ ശ്മശാനത്തിൽ നിന്ന് ഒരു പുതുലോകം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കവി ഇവിടെ തയ്യാറാകുന്നു.

കവിതയുടെ ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘർഷമാണ് കവിതയുടെ അനുഭവത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നത്. പെണ്ണിന്റെ ശാപവും സൂര്യന്റെ വിനാശകരമായ ഊർജ്ജപ്രസരണത്തിൽ കലർത്തുമെന്നു ശപഥം ചെയ്തുകൊണ്ട് ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ ആദിമശ്രുതികളെ തൊട്ടുണർത്തുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആദിരൂപമാണ് മാന്ത്രികൻ. മാന്ത്രികന്റെ ആഭിചാരകർമ്മം കവിതയുടെ രണ്ടാം ഭാഗമാകെ പടർന്നിരിക്കുന്നു. വിനാശശക്തികൾ നാവുനീട്ടുന്ന ഈ ഭൂമിയിൽ ജലമോ സസ്യമോ ഇല്ല. ഈ ആകാശത്തിൽ മേഘവുമില്ല. വനത്തിൽ തീയാണ്. വിളനിലങ്ങളിലാകട്ടെ, വരൾച്ചയും. ഈ ലോകത്തിനെതിരെയാണ് കവി ക്ഷുദ്രകർമ്മം ചെയ്യുന്നത്. സന്ധ്യ, ആകാശം, സൂര്യൻ എന്നിവയുടെ മതപരമായ എല്ലാ വിശുദ്ധികളും ധിക്കരിച്ചു കൊണ്ട് അവയെ മാന്ത്രിക ചിന്തകളാക്കി മാറ്റുകയും അവയിലൂടെ പ്രപഞ്ചവുമായി തനിക്കുണ്ടാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ബന്ധം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നിടത്താണ് ആറ്റൂർ രവിവർമ്മയുടെ മൗലികത കുടികൊള്ളുന്നത്.

2. വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി

ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ

Learning Outcomes

- ഡി.വിനയചന്ദ്രന്റെ കാവ്യജീവിതത്തെ പരിചയപ്പെടുന്നു
- വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി എന്ന കവിതയുടെ വ്യാഖ്യാന സാധ്യതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ആധുനിക കവിതകളുടെ ഘടനാപരമായ സവിശേഷതകൾ മുന്നിർത്തി 'വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി' എന്ന കവിതയെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നു

Background

അപൂർവമായ യാത്രാനുഭവങ്ങളും ശിഥിലബിംബങ്ങളും കൊണ്ട് വ്യത്യസ്തമായ കാവ്യാനുഭവം പകർന്നു നൽകുന്ന കവിയാണ് ഡി.വിനയചന്ദ്രൻ. പ്രകൃതിയും മനസ്സും കവിതയും ഒന്നാകുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടാനുഭവത്തിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്ന കവിതകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. മലയാളകവിതയിലെ അവധൂതപാരമ്പര്യത്തിലെ ഒരു കണ്ണിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അപാരമായ ജൈവാനുഭവങ്ങളുടെ ആഴവും പരപ്പും തേടിയലഞ്ഞുനടന്ന സഞ്ചാരിയുടെ ഊർജ്ജം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ സ്രോതസാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ പലധാരകളുടെ സങ്കലനം കാണാം. ദ്രാവിഡമായ നാടോടിധാരയും പാശ്ചാത്യധാരയും സംസ്കൃത ആര്യൻ സങ്കല്പങ്ങളോടുള്ള ഇഴയടുപ്പവും കവിതകളിൽ കാണാം. അതിസങ്കീർണ്ണമായ ലോകമാണ് കവിത തുറന്നു തരുന്നതെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ലോക കവിതയിലെ മാറ്റങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നതിനാൽ അയഞ്ഞ ഗദ്യവും കവിതയിൽ ഇടം പിടിച്ചു.

ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ പരുക്കനെന്ന് തോന്നുന്ന വാക്കുകൾ കൊണ്ട് ഭീതിയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വരച്ചുവെക്കുകയാണ് ഡി.വിനയചന്ദ്രൻ ചെയ്തത്. കവിതകളിൽ മിക്കതും അക്കാരണംകൊണ്ടു തന്നെ വായനക്കാരിൽ നടുക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളുണ്ടാക്കി. ജീവിതത്തിലെ വ്യത്യസ്ത അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും കവിതകൾക്ക് വിഷയങ്ങൾ കണ്ടെത്താനുള്ള വിനയചന്ദ്രന്റെ ശ്രമം അനുഭവവൈവിധ്യത്തിന്റെ വിശാലമായ ലോകമാണ് വായനക്കാർക്ക് മുന്നിൽ തുറന്നിട്ടത്. മലയാളിയുടെ കപടസദാചാരത്തിനെതുറന്നു കാട്ടിയും അതിനെ പരിഹസിച്ചും എഴുതിയ കവിതകൾ സാമൂഹ്യമായ വലിയൊരു തിരിച്ചറിവ് കൂടി അവശേഷിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. കവിതയിൽ ഉപയോഗിച്ച ബിംബങ്ങൾ പലപ്പോഴും ജീവനുള്ളവയാണ് എന്ന് തോന്നിപ്പിച്ചത് അതിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചു.

പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വാധീനഫലമായി മലയാളത്തിൽ എത്തിയതാണ് ആധുനിക കവിതയുടെ രചനാപദ്ധതിയോട് വിനയചന്ദ്രന്റെ കവിതകൾ പൂർണമായി യോജിച്ചിരുന്നില്ല. കേരളത്തിന്റെ ഗ്രാമീണ ഭംഗിയും പ്രകൃതി ചിത്രീകരണവുമായി എത്തിയ കവിതകൾ അത്തരമൊരു വാദത്തെ ലംഘിക്കാൻ തക്ക കരുത്തുള്ളവയായിരുന്നു. കവിത എഴുത്തിൽ പ്രത്യേക രീതികൾ ഒന്നും പിന്തുടരുന്നില്ലെങ്കിൽപ്പോലും ദ്രാവിഡ താളത്തിൽ കവിതയെ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്താനും വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ മായാതെ നിലനിർത്താനും ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ ശ്രമിച്ചു.

Key words

സ്വത്വത്തിന്റെ നിലവിളികൾ-സഞ്ചാരി-വിപ്ലാവാവേശം-പ്രതീക്ഷരാഹിത്യം

Discussion

▶ ജൈവികമായ ഒരുതിരിച്ചുപോക്ക്

ആധുനികത കത്തിനിന്ന എഴുപതുകളിൽ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തനായി നടന്ന കവിയാണ് ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ. കവിതയിലും ജീവിതത്തിലും സദാസഞ്ചാരിയായി നിലകൊണ്ട അദ്ദേഹം ജൈവികമായ ഒരുതിരിച്ചുപോക്കിനെക്കുറിച്ചു ആശിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി'. സമകാലികർ പരിചയിച്ച കാവ്യസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽനിന്നു വിടുതൽനേടി തന്റെ മോഹങ്ങളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്ന കവിയെ ഈ കവിതയിൽ കാണാം.

വരികൾ

"വീട്ടിലേക്കെന്നു പോകുന്നു

....

ഇല്ല വീട് എങ്ങെങ്ങുമേ വീട്"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പടിവാതിൽ = വെളിയിലെ വാതിൽ

ആശയവിശദീകരണം

▶ വീട്ടിലേക്കെന്നു പോകുന്നു എന്ന ചോദ്യം

'വീട്ടിലേക്ക്പോകുന്നതെന്നാണ്' എന്ന ചോദ്യം ആഖ്യാതാവ് പലയിടങ്ങളിൽ നിന്നും നേരിടുന്നു. കൂട്ടുകാരും കൂട്ടു കിടക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളും മുറ്റത്ത് നട്ട മുല്ലയും പടിവാതിലോളം വന്നുമറയുന്ന കൊച്ചരിപ്രാവും കലണ്ടറിലെ നീണ്ട അവധികളും എല്ലാം ആ ചോദ്യം തന്നെ ഉന്നയിക്കുന്നു. ഉള്ളിൽ വികാരങ്ങൾ പലതും ഉരുണ്ടുമറിയുമ്പോഴും മുറിവേറ്റ ഒരു ദിനരാത്രിയിലെ അനാഥസങ്കല്പം വല്ലാതെ പൊള്ളിക്കുന്നുണ്ട്. അമ്മയില്ലാത്തവർക്ക് എവിടെയും വീടില്ല.

വരികൾ

"കാട്ടുവഴികൾ

....

ഉറ്റവർ ഇല്ലാത്തവന്റെ ശേഷക്രിയ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഗയ = ബീഹാറിലെ ഒരു പുണ്യസ്ഥലം

ഹിമവാൻ = ഹിമാലയം

ആശയവിശദീകരണം

▶ നിരന്തര യാത്രകൾ

ഇക്കാലങ്ങളിൽ പലയിടങ്ങളിൽ അലഞ്ഞു. കാട്ടുവഴികളും കടത്തിണ്ണകളും റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനും സത്യാഗ്രഹപ്പന്തലും കടന്നുപോയി. കന്യാകുമാരിയിലും ഗയയിലും ഹിമാലയത്തിലും എത്തി. അവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് പരിചയപ്പെട്ടവർക്കൊപ്പം കഴിഞ്ഞു. രാഷ്ട്രീയ സംവാദം നടത്തി. അനാഥശവങ്ങൾക്ക് കാവലിരുന്നു. ഉറ്റവരില്ലാത്തവർക്ക് ശേഷക്രിയ നടത്തി.

വരികൾ

"ഇന്നുവരും മകനെന്ന്

....

ഇടയ്ക്കൊരാളിൽ മാത്രം ദൃഷ്ടിയുടക്കിയിടറി നിന്നീടുമോ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ദൃഷ്ടി = കാഴ്ച

ആശയവിശദീകരണം

▶ വീടിന്റെ ഓർമ്മ

മകൻ ഇന്നു വരുമെന്ന് കരുതി പടിപ്പുരയിൽ തന്നെ അമ്മ ഇരിക്കുന്നുണ്ടാകുമോ? പൊഴിച്ച കണ്ണുനീരെല്ലാം തൊടിയിൽ തുളസിയായി വളർന്നെന്ന് വിചാരിക്കുന്ന പെങ്ങൾ സ്നേഹവിലാപം ചൊല്ലാൻ പറയുമോ? വിവരമറിഞ്ഞ് ചുറ്റുവട്ടത്തുമുള്ള സ്ത്രീകൾ വന്നെത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഒരാളിൽ മാത്രം നോട്ടം ചെന്നെത്തി നിൽക്കുമോ?

വരികൾ

"നാടകം വാർഷികം

....

അന്യരായി കോണിപ്പടികൾ കയറുന്നു"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ചേതസ്സ് = മനസ്സ്

ആശയവിശദീകരണം

▶ നിരർത്ഥകമായ ബന്ധങ്ങൾ

നാടകം, വായനശാല, പൊതുവിശ്രമസ്ഥലം തുടങ്ങി വിവിധ ആവശ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച് കൂട്ടുകാരെത്തുമോ? കാവിൽ വിളക്ക് തെളിയുമ്പോൾ കുശലം പറയാൻ പൂർവികർ വരുമോ? ഏതാണ് വീട്? ചേട്ടൻ, അനിയൻ, അനിയത്തി, അമ്മ, ചേച്ചി ..... തന്റെ സ്വന്തം എന്ന് കരുതിയവരൊക്കെയും അന്യരായി മാറുന്നു.

വരികൾ

"ഭിന്നമാം പൊയ്മുഖങ്ങൾ

....

നിർവേദദീപ്തിയും"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഗർവ്വം = അഹങ്കാരം
നിർവേദം = വിനയം

ആശയവിശദീകരണം

▶ പ്രതീക്ഷാരാഹിത്യം

പൊയ്മുഖങ്ങളാണ് മുമ്പിലുള്ളത്. പരിഹാസവും അഹങ്കാരവും മടുപ്പിക്കുന്ന സ്നേഹനാട്യവുമാണ് കാണാനാകുന്നത്. വീട്ടിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ നാട്ടിലെ കൂട്ടുകാരൊക്കെ എന്തെല്ലാം വാങ്ങുന്നു. ഓർത്തോർത്തു ദുഃഖിക്കുന്ന സങ്കടപ്പാട്ടുകളാണ് തനിക്കൊപ്പം ഉള്ളത്. നാടിന്റെ ഗൃഹാതുര പ്രകൃതിയിൽ തന്റേതായി ഒന്നുമില്ലെന്ന തിരിച്ചറിവ് പ്രകടമാകുന്നു.

വരികൾ

"കാടാറുമാസമേ നാടാറുമാസമേ

....

എന്തൊക്കെ കൂട്ടുകാർക്കുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ചുടല = ശ്മശാനം

ആശയവിശദീകരണം

▶ നാടിന്റെ ദൃശ്യങ്ങൾ

നിത്യസഞ്ചാരം തന്നെയായിരുന്നു. നാടും നഗരവും പലവട്ടം താൻ കടന്നുപോയി. നാട്ടിലെ മനോഹരമായ ഓർമ്മകൾ ഇപ്പോഴും ഒളിമങ്ങാതെയുണ്ട്. കുളത്തിലിട്ട കല്ല് ദൃശ്യമാക്കിയത് പ്രകൃതി തന്നെയാണോ? അതോ പുഴക്കടവിൻ കാഴ്ചയിൽ തന്നെത്തന്നെ മറന്നുറങ്ങുന്ന പ്രവാസിയാണോ? പെട്ടിയിൽ നാട്ടുവിഭവങ്ങൾ, കൂട്ടുകാർക്കുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ എല്ലാമുണ്ടോ?

വരികൾ

"പെട്ടിയിൽ ഊരിലെ പഞ്ഞം

....

തോറ്റവും ചിങ്ങനിലാവും കരച്ചിലും"

അർത്ഥവിശദീകരണം

തോറ്റം = ഒരുതരം പാട്ട്

ആശയവിശദീകരണം

- നഷ്ടങ്ങൾക്ക് മേൽ പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെ ഓർമ്മകൾ

പെട്ടിയിൽ ഊരിലെ പഞ്ഞവും ഉദയഗിരിയിലെ കുന്നിമണികളും വിജയിക്കാതെ പോയ സമരങ്ങളുടെ ഓർമ്മകളും ആണുള്ളത്. കൂടിപ്പിരിഞ്ഞ ഓർമ്മയിൽ വാടിയ പൂക്കൾ, അമ്മൂമ്മയിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ സന്ധ്യാനാമം, അപ്പൂപ്പൻ നൽകിയ രാമായണം കിളിപ്പാട്ട്, അമ്മ തന്ന വെള്ളിക്കൊലുസും വിശ്വാസവും പ്രാർത്ഥനയും കൂട്ടിനുണ്ട്. തുമ്പയും കാട്ടുകിളിയും കടത്തുവള്ളങ്ങളും വീട്ടിലേക്ക് വിളിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തോറ്റവും ചിങ്ങനിലാവും കരച്ചിലും വീട്ടിൽനിന്ന് പോകുകയും ചെയ്യുന്നു.

Summarised Overview

നിത്യസഞ്ചാരിയാകുമ്പോഴും പിറന്ന നാട്ടിലേക്കും വീട്ടിലേക്കും എത്താൻ കൊതിക്കുന്ന ഗൃഹാതുര മനസ്സാണ് കവിതയിലുള്ളത്. അപരിചിതർക്കൊപ്പം പരിചിതരായി ജീവിക്കുമ്പോഴും പലതരം കാഴ്ചകളിലൂടെയും അനുഭവങ്ങളിലൂടെയും കടന്നുപോകുമ്പോഴും ഉള്ളിൽ നിറയുന്നത് വീട്ടിലേക്കുള്ള തിരിച്ചുവരവ് തന്നെയാണ്. പെട്ടെന്ന് അനാഥമായിപ്പോയ ഒരു രാത്രിയെ ഓർത്ത് അമ്മ ഇല്ലാത്തവർക്ക് എവിടെയും വീടില്ലല്ലോ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് ആഖ്യാതാവ് എത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുനടന്ന വിപ്ലവാവേശങ്ങളുടെയും സമരങ്ങളുടെയും പരാജയം ഇപ്പോഴും കൂടെത്തന്നെയുണ്ട്. ബന്ധങ്ങൾ അപ്രസക്തമാകുന്ന പ്രതീക്ഷാരാഹിത്യത്തിന്റെ കാലത്ത് നിസ്സംഗതയാണ് ആഖ്യാതാവിനെ ഭരിക്കുന്നത്. കപടത നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന മുമ്പിലെ കാഴ്ചകളെല്ലാം അയാളെ കൂടുതൽ വിവശനാക്കുന്നു. സാന്ത്വനമാകുന്നത് വീടും നാടും കുട്ടിക്കാലത്തു നൽകിയ നല്ല ചിത്രങ്ങളുമാണ്. ലക്ഷ്യബോധമില്ലാതെ, ഏകനായി അലഞ്ഞുനടന്ന ആധുനികതയുടെ സാഹിത്യനായകരിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായി വീടും നാടും നല്ല ഓർമ്മകളും തിരികെയണയാൻ വെമ്പുന്ന ആഖ്യാതാവാണ് കവിതയിലുള്ളത്.

അയാൾ അലയാത്ത നാടുകളോ ചെയ്യാത്ത ജോലികളോ ഇല്ല. കാട്ടുവഴികളും സമരവഴികളും ആത്മീയ വഴികളുമെല്ലാം ആ സഞ്ചാരത്തിൽ കടന്നുപോകുന്നുണ്ട്. അനാഥ ശവങ്ങൾക്ക് കൂട്ടിരുന്നും, ആരും വരാനില്ലാത്ത ശവങ്ങളുടെ ശേഷക്രിയ നടത്തിയും ജീവിതം മുന്നേറുമ്പോഴും അയാളെ പിന്നിലേക്ക് വലിക്കുന്നത് നാടിന്റെ ഓർമ്മകളാണ്. അമ്മയിലും പെങ്ങളിലും തുടങ്ങി, നാടിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിലേക്ക് ഇറങ്ങുന്ന ഓർമ്മകളാണ് കവിതയിൽ നിറയുന്നത്. വായനശാലയും പൊതുവിശ്രമസ്ഥലവും ചേരുന്ന സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തെ കൂടെ കൂട്ടാൻ മറുനാട്ടിലെ ജീവിതത്തിനായിട്ടില്ല. നാടാകെ കാപട്യവും കള്ളവും വ്യാപകമാണെന്ന തിരിച്ചറിവുള്ളപ്പോൾ തന്നെ കുട്ടിക്കാലത്ത് അമ്മുമ്മയും അപ്പൂപ്പനും നൽകിയ വിവിധ ഉപദേശങ്ങളെ മാനിച്ചു മുന്നോട്ട് പോകുന്ന ആഖ്യാതാവ് എവിടെയും പിറന്ന നാടിനെ തന്നെയാണ് തിരയുന്നത്

Assignments

1. 'അമ്മയില്ലാത്തവർക്കേതു വീട്? ഇല്ല വീട്, എങ്ങെങ്ങുമേ വീട്' -വ്യാഖ്യാനിക്കുക.
2. വിനയചന്ദ്രന്റെ കവിതകളിലെ വ്യത്യസ്ത ധാരകളേതെല്ലാം?
3. 'വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി' എന്ന കവിതയിൽ പ്രകൃതിസ്നേഹിയായ കവിയെ കണ്ടെത്താനാവുമോ?
4. ഭൂതകാലജീവിതത്തെ വർത്തമാനകാലജീവിതവുമായി കൂട്ടിയിണക്കുന്ന കവിതയാണ് 'സംക്രമണം'-വിശദീകരിക്കുക
5. ശക്തമായ രാഷ്ട്രീയ ധ്വനിയുടെ മുഴക്കമാണ് 'സംക്രമണം' എന്ന കവിത. ഉപന്യസിക്കുക
6. സംക്രമണം എന്ന കവിത മലയാളകവിതയുടെ ഭാവുകത്വത്തിൽ വരുത്തിയ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് കുറിപ്പു തയ്യാറാക്കുക.
7. ആറ്റൂർക്കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ സംക്രമണം എന്ന കവിതയിൽ-ഉപന്യസിക്കുക.
8. 'ഒരു കുറ്റിച്ചൂല് ഒരു നാറത്തേപ്പ്
   ഞെണുങ്ങിയ വക്കുള്ളൊരു കഞ്ഞിക്കിണ്ണം
   ഒരട്ടിമണ്ണവൾ'-ആശയമെന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കുക.
9. 'ഒരു നൂലട്ട പോലിഴയും പെണ്ണിന്റെയുടലിനോടല്ല വിശക്കുമ്പോളൂരിലിറങ്ങുന്ന നരഭുക്കാം കടുവയിൽ'-വിവക്ഷമെന്ത്?

Suggested Readings

1. ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ, വിനയചന്ദ്രിക, ചിന്താ പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
2. ഡോ.എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
3. ഡോ.മിനി ആലിസ്, സമകാലമലയാളകവിത : പുതുമയും പലമയും; മലയാള വിഭാഗം, യു.സി കോളേജ്, ആലുവ.
4. ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ, ആറ്റൂർ കവിതകൾ, ഡി.സി ബുക്സ്, കോട്ടയം.

References

1. രാജേന്ദ്രൻ നിയതി (എഡി), ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ ആധുനികതയുടെ സമാന്തര രംഗപുരുഷൻ, പ്രഭാത് ബുക്ക് ഹൗസ്, തിരുവനന്തപുരം.
2. പ്രദീപ് പനങ്ങാട് (എഡി), വിനയചന്ദ്രൻ ഓർമപ്പുസ്തകം, ചിന്താ പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
3. ഡോ.മിനി ആലിസ്, സമകാല മലയാള കവിത : പുതുമയും പലമയും; മലയാള വിഭാഗം, യു.സി കോളേജ്, ആലുവ.
4. ഡോ.കെ.എം.ജോർജ് (എഡി), ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം .
5. ഡോ.എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
6. ഡോ.എം. ലീലാവതി, വർണ്ണരാജി, എൻ.ബി.എസ്, കോട്ടയം.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 3

1. സത്യവാങ്മൂലം

സച്ചിദാനന്ദൻ

Learning Outcomes

- ആധുനിക മലയാള കവിതാസന്ദർഭത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ സ്വരൂപിക്കുന്നു
- സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതകളുടെ പ്രമേയപരമായ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുന്നു
- പ്രതിരോധപ്രവർത്തനമായി കവിത മാറുന്നതിനെ സത്യവാങ്മൂലം എന്ന കവിതയെ മുൻനിർത്തി മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

കവി, അധ്യാപകൻ, രാഷ്ട്രീയ ചിന്തകൻ, വിമർശകൻ, വിവർത്തകൻ തുടങ്ങി പല വിശേഷണങ്ങളും സച്ചിദാനന്ദന് യോജിക്കും. അനുഭവങ്ങളുടെയും അനുഭൂതികളുടെയും അത്ഭുതകരമായ വൈവിദ്ധ്യമാണ് സച്ചിദാനന്ദന്റെ സർഗാത്മകലോകം. ദേശീയമായ കാവ്യപാരമ്പര്യങ്ങളെ ആവാഹിച്ച് സാർവദേശീയമാനങ്ങളിലേക്ക് ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന എഴുത്തുകാരനാണ് അദ്ദേഹം. ദർശനങ്ങളുടെ ഋതുഭേദങ്ങളാൽ എന്റെ കൗമാരം പിച്ചിച്ചീന്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് കവിതയിലെഴുതിയ സച്ചിദാനന്ദൻ ആശയങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘർഷങ്ങളിൽ നിന്നാണ് തങ്ങളുടെ തലമുറയിലെ കവികളുടെ കവിതകൾ പിറന്നതെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആശയസംഘർഷങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതികളിലും കാഴ്ചപ്പാടുകളിലും രൂപങ്ങളിലും ശൈലികളിലും കൂടിയാണ് പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നത്. അസ്തിത്വവാദത്തെയോ മാർക്സിസത്തെയോ കുറിച്ച് കവിത രചിക്കുവാൻ കവികൾ തയ്യാറായില്ല. അതിൽ നിന്നാർജിച്ച അനുഭവങ്ങളാണ് അവർ കവിതകളാക്കിയത്. പീഡാത്മകമായ അസ്തിത്വത്തിൽ നിന്ന് പിറവിയെടുക്കുമ്പോഴും പ്രത്യാശ കൈവിടാത്ത കവിതകളാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ രചിച്ചത്. സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉത്കണ്ഠയും നൈതികതയും കാവ്യസൗന്ദര്യവും തമ്മിലുള്ള ജൈവബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവുമാണ് പാരമ്പര്യം തനിക്കു നൽകിയതെന്ന് കവി വിശ്വസിക്കുന്നു. കവിത എഴുതുകമാത്രമല്ല, സ്വന്തം ജീവിതത്തിലെ കയറ്റിറക്കങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുവാനും ഇദ്ദേഹം തയ്യാറായി.

മലയാളകവിതയുടെ ചരിത്രത്തിലും ആധുനിക മലയാളിയുടെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തിലും ചില പുതിയ പ്രതിസന്ധികൾ രൂപം കൊള്ളുന്ന ഒരു കാലത്താണ് സച്ചിദാനന്ദൻ കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങിയത്. ചരിത്രപരമായ ദർശനങ്ങളിലേക്ക് കവിത എത്തിപ്പെട്ട കാലത്താണ് 'സത്യവാങ്മൂലം' രചിച്ചത്. ചരിത്രമെന്നത് യുദ്ധവും രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണപരിഷ്ക്കാരവും മാത്രമല്ലെന്നും ജനജീവിതത്തിന്റെ ആഖ്യാനമാണെന്നും കവി മനസ്സിലാക്കി. കൊസാംബിയുടെ പുസ്തകങ്ങളും മാർക്സിസ്റ്റ് ക്ലാസിക്കുകളും ചരിത്രത്തെ ശാസ്ത്രീയമായി സമീപിക്കുവാനുള്ള താത്പര്യമുണർത്തി. വംശം, ജാതി, ലിംഗം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് മാർക്സിസം പുലർത്തുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തയെ ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു. തന്റെ ചിന്തയെയും കവിതയെയും അക്കാലത്തെ വായനയും ചുറ്റുമുള്ള അനുഭവങ്ങളും രാഷ്ട്രീയവൽക്കരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് കവി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക കവിതയോട് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തുമ്പോഴും അതിന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിലെ കേവല വ്യക്തിവാദത്തോട് കലഹിക്കുവാനും കവി പ്രാപ്തനായി. എഴുപതുകളിൽ കടമ്മനിട്ടയും കെ.ജി.ശങ്കരപ്പിള്ളയും ബി.രാജീവനുമുൾപ്പെട്ട സുഹൃദ്‌വലയവും ജനകീയ സാംസ്കാരികവേദിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതകൾക്ക് ചരിത്രത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ നൽകി. ആ കാലഘട്ടത്തിലെ കവികൾ ചരിത്രബോധത്താൽ ഉദ്ദീപ്തമായ ഒരു കാവ്യധാര

കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. ആധുനിക ലോകകവിതയും അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ വിപുലമാക്കി. ഭാവുകത്വപരമായും ശൈലീപരമായും സമകാലീനമായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ സാമൂഹോത്ക്കണ്ഠകളും സ്വപ്നങ്ങളും പങ്കിടുന്ന കാവ്യധാരയാണ് ആ കാലഘട്ടത്തിൽ സജീവമായിരുന്നത്. ചരിത്രബോധത്തിന് സൗന്ദര്യാത്മകമായ ആവിഷ്ക്കാരം സാധ്യമാണെന്നും അതിനു വഴികൾ ഏറെയാണെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. 'സത്യവാങ്മൂലം' പോലുള്ള കവിതകളും, അദ്ദേഹത്തിൻറ നിരൂപണകൃതികളും, ഇത്തരം ബോധ്യത്തിന്റെയും അന്വേഷണങ്ങളുടെയും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാല കവിതകളിൽ ആവർത്തിച്ചു വരുന്ന ഒരു ബിംബമാണ് സൂര്യൻ. ഭാഷയുടെ ഇരുട്ടിലാണ്ടു പോയ ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ ഉദിച്ചുയർന്നു വന്ന സൂര്യനാണത്. പുതിയൊരു സൂര്യനെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കവിത, പുതിയൊരു ലോകത്തെയാണ് സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ജീവിതത്തെ കാർന്നുതിന്നുകയും സാംസ്കാരിക രംഗത്തെ ശ്വാസം മുട്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ജീർണ്ണതകളെ തകർക്കുവാനുള്ള ശ്രമം കവി നടത്തുന്നുണ്ട്.

അറുപതുകളിൽ രൂപംകൊണ്ട സാമൂഹിക-സാംസ്കാരികരാഷ്ട്രീയ പരിണാമങ്ങളെ ശക്തമായി സ്വാധീനിച്ച കവിതകളായിരുന്നു സച്ചിദാനന്ദന്റേത്. ആഖ്യാനസമ്പ്രദായത്തിലും രൂപഭാവപരിണാമങ്ങളിലും മലയാളസാഹിത്യത്തിലുണ്ടായ ദിശാവ്യതിയാനങ്ങൾ അറുപതുകളിൽ ശക്തമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തെ കവിതകളിൽ പൊതുവേ പ്രകടമായിരുന്ന നൈരാശ്യ ബോധത്തെയും അസ്തിത്വവ്യഥയെയും സച്ചിദാനന്ദൻ വേറിട്ടൊരു സൗന്ദര്യശിക്ഷണത്തിലൂടെ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്തിരുന്നു. ഐറണിയിലുടെയും പ്രതീക്ഷയിലൂടെയും കവിതയെ നിരന്തരം രാഷ്ട്രീയവൽക്കരിച്ച കവി തന്റെ ഗദ്യകവിതകളിലെ വാക്കുകളുടെ താളത്തെയും സൗന്ദര്യത്തെയും കുറിച്ച് അങ്ങേയറ്റം ബോധവാനായിരുന്നു.

Key themes

മാർക്സിസം-വിപ്ലവാത്മകത-അസ്തിത്വവാദം-നൈതികത-ബിംബം-ഐറണി

Discussion

തന്നിലെ മാനുഷികതയെ പ്രഖ്യാപിക്കലാണ് സച്ചിദാനന്ദന്റെ 'സത്യവാങ്മൂലം'. സമകാലിക ചരിത്രത്തിന്റെ ഗുപ്തഘടന വായിക്കാനുള്ള സൂക്ഷ്മദർശിനിയാണു സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതയിലെ കുട്ടി. സ്വയംനിർവചനത്തിനും സ്വയംപ്രാതിനിധ്യത്തിനും സ്വയംനിർണ്ണയത്തിനുമെല്ലാം മുതിർന്നവരുടെയും നരഭോജികളുടെയും ലോകത്ത് സ്നേഹാർദ്രതയുടെ മഹാവാക്യമാണ് സച്ചിദാനന്ദന് കുട്ടി. വ്യവസ്ഥയുടെ ദുഷ്ടതയ്ക്കും ഹിംസാഭ്രാന്തിനും വിഷക്കരുത്തിനും ഇര, മനുഷ്യത്വവിശുദ്ധിക്കും വംശ പ്രത്യാശയ്ക്കും നേരറിവിനും രൂപകം. എല്ലാ ദൈവങ്ങൾക്കും പകരം സഹനവും അതിജീവനവും കൊണ്ട് തീക്ഷ്ണമായ ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ബഹുസ്വരതയുടെ വ്യഞ്ജകങ്ങൾ ഓരോ കുട്ടിയുടെയും ബാല്യത്തിലെഴുതപ്പെട്ടതാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ ധാർമ്മികത. അനുഭവത്തിന്റെ പ്രകാശത്തിനൊപ്പം അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റെയും ആകുലതയുടെയും ദുരന്തഭീതികൾ തന്നെ കീഴടക്കിയ സന്ദർഭത്തിലാണ് പ്രസിദ്ധകവിതകൾ പലതും അദ്ദേഹം എഴുതിയത്. ഹതാശമായ മൗനത്തിലാണ്ടു പോകുന്ന മനസ്സിനെ തിരിച്ച് മനുഷ്യനിലേക്കും

> ▶ മൗനത്തിലാണ്ടു പോകുന്ന മനസ്സിനെ മനുഷ്യനിലേക്കും ചരിത്രത്തിലേക്കും സംക്രമിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം

ചരിത്രത്തിലേക്കും സംക്രമിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം സത്യവാങ്മൂലത്തിൽ കാണാം. പ്രതിസന്ധിയിലകപ്പെടുന്ന കാലത്തിന്റെ മനസ്സിൽ നിന്ന് ചുരന്നു കിട്ടുന്ന വെളിപാടുകളാണിവ. ഏറ്റുപറച്ചിലിന്റെയും താക്കീതിന്റെയും നിരാസത്തിന്റെയും പ്രതിരോധത്തിന്റെയും വിഷാദത്തിന്റെയും പ്രതിഷേധത്തിന്റെയും വാക്യഘടന കവിതയിൽ കാണാം.

വരികൾ

"കൂട്ടരേ,
ഇനി എനിക്കു ചിലതു പറയാനുണ്ട്
....
....
ദർശനങ്ങളുടെ ഋതുഭേദങ്ങളാൽ
എന്റെ കൗമാരം പിച്ചിച്ചീന്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്''

അർത്ഥവിശദീകരണം

സ്വാസ്ഥ്യം	=	സ്വസ്ഥത
ജ്വരം	=	ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നത്

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ഉന്മാദത്തിന്റെ വക്കിൽ വട്ടമിട്ടു പറന്ന മനസ്സ്

അഞ്ചു ഭാഗമായി തിരിച്ചിട്ടുള്ള കവിതയിലെ ആദ്യഭാഗം ചില വെളിപ്പെടുത്തലുകളാണ്. സ്വസ്ഥത എന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത തന്റെ മനസ്സ് പ്രശാന്തമായിരിക്കുന്നു. ഉന്മാദത്തിന്റെ വക്കിൽ വട്ടമിട്ടു പറന്ന ആ മനസ്സിനെ ദർശനങ്ങളുടെ ഋതുഭേദങ്ങൾ കൗമാര കാലത്ത് പിച്ചിച്ചീന്തിയിട്ടുണ്ട്.

വരികൾ

"മൗനത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും ഇരുണ്ട
തീരങ്ങളിൽനിന്നു
....
....
എനിക്കതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ
എന്നോടൊന്നും ചോദിക്കരുത്"

ആശയവിശദീകരണം

ഈ മണ്ണിൽ മുളയെടുക്കുന്ന പച്ചപ്പിൽ തന്റെ വിയർപ്പുകണങ്ങളും കാണാൻ കഴിയുമെന്നും അതൊന്നു മാത്രമാണ് ഈ ഭൂമിയിൽ നിങ്ങൾക്കു തരാൻ കഴിയുന്ന വാഗ്ദാനമെന്നും കവി ഓർമിപ്പിക്കുകയാണ്. സമൂഹമൊന്നാകെ ഒരു പ്രേതമുഹൂർത്തത്തെ നേരിടുകയാണെന്നും ആർക്കും അതിൽ നിന്ന് മോചനമില്ലെന്നും ഉറ്റവരും സുഹൃത്തുക്കളുമെല്ലാം പെടുമരണത്തിന്റെ പിടിയിലമർന്നെന്നും കവി തുറന്നു പറയുന്നു

> ▶ സമൂഹമൊന്നാകെ ഒരു പ്രേതമുഹൂർത്തത്തെ നേരിടുകയാണ്

വരികൾ

"ചക്രവർത്തി നഗ്നനാണെന്നു വിളിച്ചുപറയുന്ന
പഴങ്കഥയിലെ കുട്ടിയാണു ഞാൻ
....
....
അതിലും രൂക്ഷമായ സ്നേഹങ്ങളുമുള്ള
ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനാണുഞാൻ"

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ആരുടേയും വരുതിക്കു നിൽക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നുള്ള തുറന്നു പറച്ചിൽ

ഈ വെളിപ്പെടുത്തലിൽ ഏതു സത്യത്തെയും മൂടിവെക്കാനുള്ള കാപട്യം തന്നെ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും തന്നെ ആരുടേയും വരുതിക്കു നിറുത്തുവാൻ കഴിയില്ലെന്നുമുള്ള തുറന്നു പറച്ചിലാണുള്ളത്. വെറുപ്പിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന സാധാരണമനുഷ്യൻ മാത്രമാണ് താനെന്ന് കവി പറയുന്നു.

വരികൾ

"തൊണ്ടയിടറുകയും കണ്ണു കലങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ
ഞാനെന്റെ വൃത്തവും പ്രാസവും മറന്നുപോകുന്നു
....
....
ഉദ്യാനത്തിലെ സൂര്യകാന്തികൾക്ക്
കുരുതിച്ചോരയുടെ ഗന്ധമാണ്"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഈറ	=	കോപം
ദുര	=	അത്യാശ

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ഒരേ സമയം കവിത വിതയും കൊയ്ത്തുമായും മാറുന്നു

ചുറ്റുമുള്ള ദൈന്യതയെ പകർത്തിവെക്കലാണ് തന്റെ കർമ്മമെന്നും മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി അന്നമുറപ്പിക്കുന്നവരെ തുറുങ്കിലടയ്ക്കുന്ന അനീതിക്കെതിരെയാണ് തന്റെ തൂലികയെന്നും ഉറപ്പിക്കുകയാണ് ഈ വരികളിലൂടെ. നമ്മുടെ പീഡനവും ദുരയും സ്വപ്നവുമെല്ലാം ഉരുക്കി, എതിരിടാൻ ഉറുമികൾ വാർത്തെടുക്കേണ്ടത് കാലത്തിന്റെ ആവശ്യമാണെന്നും അപ്പോൾ മാത്രമാണ് കവിത അഭയവും പ്രവർത്തനവുമായി മാറുന്നതെന്നും ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരേ സമയം അത് വിതയും കൊയ്ത്തുമായും മാറുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെയും സംഹാരത്തിന്റെയും രൂപമാർജിക്കുവാൻ കവിതയ്ക്കു കഴിയും. ഒന്നിനെയും പൂർണ്ണമായി തിരിച്ചറിയാൻ കഴിവില്ലാത്ത കുരുടന്മാരാണ് നാം. തലയിണയിൽ വിഷം നിറച്ചുവെച്ച് സ്നേഹമന്വേഷിക്കുന്നവർ. അസത്യം മാത്രം പറയുകയും അനീതി മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തനിക്കു തുണയാകേണ്ടവരെ തല്ലിക്കെടുത്തുകയും ഒറ്റുകാശിന്റെ തിളക്കത്തോടെ മറ്റുള്ളവരെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വരികൾ

"നമ്മുടെ പകലുകൾക്കിടയിലൂടെ ഒരു രാത്രി വളരുന്നു
നമ്മുടെ നിദ്രകൾക്കിടയിലൂടെ ഒരു സൂര്യനുദിക്കുന്നു
....
....
കാലമാകുന്നു, ഞാൻ പോകുന്നു"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ദംഷ്ട്രം = അണയിലുള്ള വലിയ വളഞ്ഞ പല്ല്

ആശയവിശദീകരണം

▶ നന്മയോതേണ്ടവർ അധർമം മാത്രം ചെയ്യുമ്പോൾ മനസ്സും നഗരവും ഒരുപോലെ കത്തിയമരുന്നു

പകലുകൾ ഇരുളാൽ മൂടപ്പെടുകയും നിദ്രകൾ പ്രകാശത്താൽ നിറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമൂഹത്തിലൊന്നാകെ അരാജകത്വം വിളയാടുമ്പോൾ നന്മയോതേണ്ടവർ അധർമം മാത്രം ചെയ്യുമ്പോൾ മനസ്സും നഗരവും ഒരുപോലെ കത്തിയമരുന്നു. ദുഃഖം സഹിക്കാനാവാതെ ബുദ്ധൻ ബോധിയിലേക്കു മറയുന്നതുപോലെ, ഞാനും മറയുന്നു.

കാവ്യവിശകലനം

▶ ശൂന്യത നികത്താൻ ശാസ്ത്രങ്ങളോ പ്രത്യയ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഭാവനകളോ മതങ്ങളുടെ സാരോപദേശങ്ങളോ മതിയാവില്ല

തന്റെ കവിതയുടെ സാധ്യതയെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിക്കുന്ന കവി, സത്യത്തിന്റെ ഗ്രഹണവും സംവേദനവും കൂടുതൽ വേദനാജനകവും ദുഷ്ക്കരവുമായി വരുന്ന ഒരു കാലത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നതെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയാണ്. അധികാര മോഹവും ലാഭവും വിപ്ലവങ്ങളെ അതിജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. വിപ്ലവങ്ങൾക്കു ശേഷവും അനീതിയും പീഡനവും പുതിയ രൂപങ്ങളിൽ തുടരുന്നു. ഈ ശൂന്യത നികത്താൻ ശാസ്ത്രങ്ങളോ പ്രത്യയ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ഭാവനകളോ മതങ്ങളുടെ സാരോപദേശങ്ങളോ മതിയാവില്ല. മനുഷ്യന്റെ നിലനിൽപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാത്തിനെയും അവിശ്വസിക്കുകയും ദുർനീതിയുടെയും സ്വേച്ഛാധികാരത്തിന്റെയും ഒരു രൂപത്തോടും സന്ധി ചെയ്യാതിരിക്കുകയും നൈതികമായ ആദിമ പ്രഭാവങ്ങളിലേക്കു മടങ്ങിച്ചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്ന കവിതയുടെ ആത്മീയതയ്ക്കു മാത്രമേ ഈ ശൂന്യതയെ നേരിടാനാവൂ എന്ന ചിന്തയാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്.

▶ യാഥാർത്ഥ്യമറിയുന്ന ബുദ്ധന്റെ ക്രോധം

തഥാഗതന്റെ രോഷം നിറഞ്ഞ ധ്യാനമാണ് സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിത. ഭൂമിയുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട ശാന്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള സമര സ്ത്രോത്രമാണത്. ഈ ലോകത്തിലെ മഹാദുരിതങ്ങളുടെയും തീവ്രമായ സങ്കടങ്ങളുടെയും ഉറവിടം തേടുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമറിയുന്ന ബുദ്ധന്റെ ക്രോധം സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതകളിലുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ വർത്തമാന കാലത്തിന്റെ വ്രണിതാവസ്ഥയാണ് തന്റെ കവിതകളിലൂടെ അദ്ദേഹം വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. ശിശുസഹജമായ നൈർമ്മല്യത്തോടെ, ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിലെ കറുത്ത വാവുകളും ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും പ്രവചനത്തെയും വെളിപാടിനെയുമോർമ്മിപ്പിക്കുന്ന നവീനമായൊരു ശൈലിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

അതിദാരുണമായ ദുരന്തത്തിന്റെയും തകർച്ചയുടെയും കാലത്ത് ക്രൂരതകളോടും അനീതികളോടും ഏറ്റുമുട്ടുന്ന ദിവ്യനായ ഒരു പ്രവാചകന്റെ വ്യസനവും ക്രോധവുമാണ് ബിംബകല്പനകളിൽ നിറയുന്നത്. സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ച ക്രിസ്തു ആയുധമേന്തി പൊരുതുന്ന കലാപകാരിയായി മാറുന്നു. ബുദ്ധനാവട്ടെ, ആദിവാസികളെ കലാപത്തിന്റെ രഹസ്യം പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന വിപ്ലവകാരിയായി മാറുന്നു. ഉപരിപ്ലവമായ സംഗീതലഹരിയെ ഉപേക്ഷിക്കുവാനും അതോടൊപ്പം ജീർണ്ണിച്ച കാവ്യഭാഷയെ മുറിച്ച് മറ്റൊന്നാക്കി മാറ്റുവാനും സച്ചിദാനന്ദൻ ശ്രമിച്ചു. എഴുപതുകളിൽ സച്ചിദാനന്ദൻ എഴുതിയ കവിതകൾക്ക് മാന്ത്രിക ശക്തി കൈവരുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയമായ അശാന്തിയും വിഷമപ്രശ്നങ്ങളും മിത്തിന്റെ തലങ്ങളുമായി കലർന്നു വരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിലെ പ്രകൃതി ആന്തരിക സംഘർഷത്താൽ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നു. വിത്തും വൃക്ഷവും ചെടികളും പൂക്കളും വന്യമായ കാലത്തിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഉദ്യാനത്തിലെ സൂര്യകാന്തിക്ക് കുരുതിച്ചോരയുടെ ഗന്ധമാണെന്ന് 'സത്യവാങ്മൂല'ത്തിൽ എഴുതുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. കാരുണ്യത്തിന്റെ കടൽ ഉള്ളിൽ കൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഒരു വിപ്ലവകാരി സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതകളുടെ പിന്നിലുണ്ട്. ആ വിപ്ലവകാരി ജീവിതത്തെ കാർന്നുതിന്നുന്ന എല്ലാത്തരം ജീർണ്ണതകൾക്കും നേരെ വിപ്ലവാത്മകമായ ആക്രമണം നടത്തുന്നു.

▶ ക്രിസ്തു ആയുധമേന്തി പൊരുതുന്ന കലാപകാരിയായി മാറുന്നു

Summarised Overview

സച്ചിദാനന്ദന് കവിത രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനമാണ്. കവിതാ വിവർത്തനത്തിൽ ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന സച്ചിദാനന്ദൻ കവിതകളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പോലും രാഷ്ട്രീയമായ ജാഗ്രത പുലർത്തുന്നു.

സമകാലിക ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിന്റെ വ്രണിതാവസ്ഥയാണ് കവിതകളിലൂടെ സച്ചിദാനന്ദൻ വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. ശിശുസഹജമായ നൈർമ്മല്യത്തോടെ, ഇന്ത്യൻ ജീവിതത്തിലെ ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങളേയും പ്രതിസന്ധികളേയും നവീനമായൊരു ശൈലിയിൽ സത്യവാങ്മൂലം എന്ന കവിതയിലൂടെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ദുരന്തത്തിന്റെയും തകർച്ചയുടെയും കാലത്ത് ക്രൂരതകളോടും അനീതികളോടും ഏറ്റുമുട്ടുന്ന ദിവ്യന്മാരായി യേശുവും ബുദ്ധനും ബിംബകല്പനകളിൽ നിറയുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ച ക്രിസ്തു ആയുധമേന്തി പൊരുതുന്ന കലാപകാരിയായി മാറുന്നു. ബുദ്ധൻ, ആദിവാസികളെ കലാപത്തിന്റെ രഹസ്യം പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന വിപ്ലവകാരിയാകുന്നു. ഉപരിപ്ലവമായ സംഗീതലഹരിയെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും അതോടൊപ്പം ജീർണ്ണിച്ച കാവ്യഭാഷയെ മുറിച്ച് മറ്റൊന്നാക്കി മാറ്റുവാനും സച്ചിദാനന്ദൻ ശ്രമിച്ചു. കാരുണ്യത്തിന്റെ കടൽ ഉള്ളിൽ കൊണ്ടു നടക്കുന്ന ഒരു വിപ്ലവകാരി സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതകളുടെ പിന്നിലുണ്ട്. ആ വിപ്ലവകാരി ജീവിതത്തെ കാർന്നുതിന്നുന്ന എല്ലാത്തരം ജീർണ്ണതകൾക്കും നേരെ വിപ്ലവാത്മകമായ ആക്രമണം നടത്തുന്നു.

2.കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ

കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള

Learning Outcomes

- മലയാള കവിതയിൽ കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള സാധ്യമാക്കിയ പുതുവഴികളെക്കുറിച്ച് സാമാന്യധാരണ നേടുന്നു
- ഗദ്യ കവിതയുടെ രചനാപരമായ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ദേശവും ദേശചരിത്രവും കവിതയിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ബോധ്യപ്പെടുന്നു
- പാരിസ്ഥിതികാവബോധം കവിതയുടെ അന്തസ്സത്തയായി മാറ്റേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം
- മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

നിലവിലിരിക്കുന്ന ചൂഷണവ്യവസ്ഥിതി എരിച്ചുകളയണമെന്ന കലാപചിന്തയാണ് കെ. ജി ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ കവിത. ആധുനികത വെറും കപടനാട്യമാവരുതെന്നും വിപ്ലവബോധത്താൽ ശക്തിയാർജ്ജിക്കേണ്ട മാനസികഭാവമാണെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ വിപ്ലവത്വര പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ. കാല്പനികതയെ നിഷേധിക്കുവാനും പരുഷഭാഷയിൽ സംവേദനം നടത്തുവാനും കവി ആഗ്രഹിച്ചു. കാൽപനികതയുടെ വർണ്ണശബളമായ ആകാശങ്ങളുപേക്ഷിച്ചു പരുപരുത്ത മണ്ണിലൂടെ നടക്കാൻ കൊതിച്ച കവിയാണ് ശങ്കരപ്പിള്ള. ക്രോധത്തെയും ശോകത്തെയും ചിരിയാക്കി മാറ്റുവാൻ കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ളയ്ക്ക് അനായാസം കഴിയുന്നു. പൊള്ളിക്കുന്ന ചിരിയായി അത് മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. വ്യത്യസ്തങ്ങളും വിരുദ്ധവുമായ പലതിനെയും കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാനുള്ള ഉത്സുകതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ കാണാം. രൂപകസൃഷ്ടിയിലുള്ള വൈഭവം കെ. ജി. എസിന്റെ കവിതയുടെ പ്രധാന സവിശേഷതയാണ്.

മലയാളം അധ്യാപകനായിരുന്ന കെ.ജി.ശങ്കരപ്പിള്ള നിരവധി ശ്രദ്ധേയ കവിതകൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിരവധി ഇന്ത്യൻ, വിദേശഭാഷകളിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അന്യഭാഷകളിൽ നിന്ന് അനേകം കവിതകൾ മലയാളത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ ശ്രദ്ധേയനായ വിവർത്തകൻ കൂടിയാണ് കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള. കേന്ദ്ര-കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകളടക്കം നിരവധി പുരസ്കാരങ്ങൾ ലഭിച്ച അദ്ദേഹം സാംസ്കാരിക രംഗത്ത് ഇപ്പോഴും സജീവ സാന്നിധ്യമാണ്.

ഗദ്യഭാഷയോട് അടുപ്പമുള്ള വിഷയാനുസാരിയായ മൂർച്ചയുള്ള വാക്കുകളാണ് കെ. ജി. എസ് കവിതകളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഗദ്യകവിതയെന്ന് കെ. ജി. എസിന്റെ കവിതകളെ വിളിക്കുന്നതും ഇതുകൊണ്ടാണ്. കൃത്യതയാർന്നതും തുടക്കവും ഒടുക്കവുമുള്ള രചനാരീതിയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. സാമ്പ്രദായികരീതിയിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായ പരുക്കൻ വാക്കുകളാണ് കവിതയിൽ നിറയുക. പരുക്കൻ ഭാഷ കൊണ്ട് ദേശവും അതിന്റെ ചരിത്രവും വർത്തമാനവുമെല്ലാം കെ. ജി. എസ് കവിതകളിൽ ആവിഷ്ക്കരിച്ചു. തീവ്രഇടതുപക്ഷ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷകളും പാരിസ്ഥിതിക വിഭവങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിലെ സമത്വബോധവും വ്യക്തികളുടെ അടങ്ങാത്ത ആത്മാനുരാഗത്തോടുള്ള വിയോജിപ്പും കവിതയിൽ വിഷയമായി. വ്യത്യസ്ത വായനാ-വ്യാ

ധ്യാന സാധ്യതകൾ തുറന്നിടുന്ന കെ. ജി. എസ് കവിതകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് 'കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ.'

ആഗോളമായ ആധുനിക കാവ്യസംസ്കാരത്തെ നിരാകരിക്കാതെ കേരളീയമെന്ന കാഴ്ചപ്പാട് ശക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ.' കേരളീയ കാവ്യപാരമ്പര്യത്തോടൊപ്പം ചരിത്രസ്മരണകളും ഉണർത്തിവിടുവാൻ ഈ കവിതയ്ക്കു കഴിയുന്നു. ആധുനിക കവിതയിലെ കേരളീയത, ഭൂതകാലത്തോടും അവനവനോടും ഏറ്റുമുട്ടുന്നതോടൊപ്പം കേരളീയ വർത്തമാനത്തെയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ പ്രത്യക്ഷസാക്ഷ്യമാണ് 'കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ'. വ്യത്യസ്തതകളേയും വിരുദ്ധതകളേയും കൂട്ടിച്ചേർക്കുക, രൂപഭാവങ്ങളിൽ സാദൃശ്യമുണ്ടെന്ന് ആരും ശ്രദ്ധിക്കാത്തവയെ സദൃശങ്ങളായിത്തീർത്തു ഇണക്കുക, തനിനാടൻപദങ്ങളും സംസ്കൃതപദങ്ങളും കൂട്ടിക്കലർത്തുക തുടങ്ങിയ തന്ത്രങ്ങൾ കവിതയിൽ പ്രയോഗിക്കുവാൻ ഉത്സുകനാണ് കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള. രൂപകങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം തനതായ സവിശേഷതയായി കവിതയിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ധ്വനിസാന്ദ്രമായ കവിതയെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. ക്രോധത്തെയും ശോകത്തെയും ചിരിയാക്കി മാറ്റുവാൻ കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ളയ്ക്ക് അനായാസം കഴിയുന്നു. പൊള്ളിക്കുന്ന ചിരിയായി അത് മാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

Keywords

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പുനർവായന-ചരിത്രത്തോടുള്ള ഗാഢ സംവാദം-തെളിമയുള്ള ഒരു കാലം-അന്യാധീനപ്പെടുന്നതിന്റെ ചരിത്രം-പാരിസ്ഥിതികാവബോധം-ഉപഭോഗ സംസ്കാര വിരുദ്ധത-വ്യത്യസ്തങ്ങളെയും വിരുദ്ധങ്ങളെയും സംയോജിപ്പിക്കുക-നാടൻ പദങ്ങൾ

Discussion

- കൊച്ചിയെന്ന നാടിന്റെ പരിണാമ ചരിത്രം

കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ 'കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ' എന്ന കവിതയിൽ കൊച്ചി, വൃക്ഷം എന്നീ പദങ്ങൾ പ്രതീകങ്ങളാണ്. കൊച്ചി എന്ന സ്ഥലത്തെ, ജന്മനാടിനെയും ഭൂമിയെയും സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രതീകമായി കവി കല്പിക്കുന്നു. കൊച്ചിയുടെ പരിമിതചരിത്രത്തിലൂടെ, അതിന്റെ പരിണാമവൈരുധ്യങ്ങളിലൂടെ ജന്മനാടിനും ഭൂമിയ്ക്കും വന്നു ചേർന്ന മാറ്റത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയാണ് കവി. നാട്ടിൻ പുറത്തിന്റെ നാഗരികതയിലേക്കുള്ള പരിണാമത്തിൽ സംഭവിച്ചത് എന്തൊക്കെയാണെന്ന് നഷ്ടബോധത്തോടെയും ഗൃഹാതുരതയോടെയും ചിന്തിക്കുന്ന കവിമനസ്സിൽ പ്രകൃതി, സാംസ്കാരികത്തനിമ, പരിസ്ഥിതി എന്നിവയിലെല്ലാം. വന്നു ചേർന്ന മാറ്റങ്ങളും അവ നേരിട്ട ആക്രമണങ്ങളും കീഴടക്കലുകളുമെല്ലാം ഉയർന്നുവരുന്നു. സ്വസ്ഥമായി മുന്നേറിയിരുന്ന ഒരു ദേശഭൂപടത്തിൽ കാലം വരുത്തുന്ന മാറ്റങ്ങളെ പറയുക വഴി അധിനിവേശം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഭൂമി തന്നെയാണ് വിഷയമാകുന്നത്. തെളിമയുള്ള ഭൂതകാലത്തിൽ നിന്നും വർത്തമാനത്തിലേക്കെത്തുമ്പോൾ കലങ്ങി മറിഞ്ഞ കൊച്ചിയാണ് കവിതയുടെ കേന്ദ്രം.

1984ലാണ് കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. മലയാളത്തിൽ ആധുനികതാവാദ പ്രവണതകൾ അവസാനിച്ചു തുടങ്ങുന്ന സമയമാണത്. ആധുനികത മുന്നോട്ടുവെച്ച അരാഷ്ട്രീയ ദർശനത്തോട് അതിന്റെ പ്രഭവകാലത്ത് തന്നെ വിയോജിച്ച കെ ജി ശങ്കരപ്പിള്ള ഭാഷയിലും രൂപത്തിലുമെല്ലാം വ്യതിരിക്ത സമീപനവുമായാണ് മുന്നോട്ടുപോയത്. 'കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങളു'ടെ കാലത്ത് ഉത്തരാധുനികതയുടെ പൊതുപ്രവണതകൾ മലയാളത്തിൽ വ്യാപകമായി തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ ബഹുമുഖങ്ങളിലേക്കും പല പ്രതലങ്ങളിലേക്കും പടരുന്ന അനുഭവം ഈ കവിതയിലുണ്ട്.

> ▶ ഉത്തരാധുനികതയിലേക്കുള്ള പ്രയാണം

വരികൾ

"ഒരുകാലത്ത്

....

നീലത്തിര നമിക്കുന്നതു കാണാം".

അർത്ഥവിശദീകരണം

നീലത്തിര	=	നീലനിറത്തിലുള്ള തിരമാല

ആശയവിശദീകരണം

ഒരുകാലത്ത് തൃക്കാക്കര മുതൽ കൊച്ചിവരെയുള്ള വഴി നേർവരപോലെ വിശ്വാസം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കൊച്ചിത്തുറമുഖത്ത് നിന്നാൽ തൃക്കാക്കരവിളക്ക് കാണാം. തിരിച്ച് തൃക്കാക്കര വിളക്കിന് കൊച്ചിത്തുറമുഖത്തെ നീലനിറത്തിലുള്ള തിരമാലയുടെ ഇളക്കവും കാണാം. ഗാമയ്ക്കും വർമ്മയ്ക്കും മുമ്പുള്ള കാലമാണ് ആദർശാത്മകമായി കവിതയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. തൃക്കാക്കര മുതൽ കൊച്ചിത്തുറമുഖം വരെയുള്ള നേർവരപോലെ വിശ്വാസംനിറഞ്ഞ വഴി അതിന്റെ സൂചകമാണ്.

> ▶ നേർവര പോലെയുള്ള വഴി

വരികൾ

"പണ്ടാണ്,

....

....

നാട്ടുവെളിച്ചം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു".

അർത്ഥവിശദീകരണം

വാണ	=	ഭരിച്ച
അലോപ്പതി	=	ആധുനിക വൈദ്യചികിത്സ

ആശയവിശദീകരണം

പണ്ടത്തെ കാര്യമാണ്. ടിപ്പുസുൽത്താനും വാസ്കോഡഗാമയ്ക്കും കൊച്ചിരാജവംശത്തിനും മുമ്പത്തെ കാര്യം. കള്ളവും ചതിയും

പൊളിവചനവുമില്ലാതെ ഭരിച്ച മഹാബലി, അറിവിന്റെ പഴവുമായി വന്ന പാമ്പ്, മതപരിവർത്തനവുമായി വന്ന വിദേശികൾ തുടങ്ങിയ വളവുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതിന് മുൻപ്, അച്ചടി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും ഇംഗ്ലീഷ് പ്രചാരത്തിലാകുന്നതിനും ആധുനികവൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ പരിചയപ്പെടുന്നതിനും മുൻപുള്ള കാലം. അന്ന് തൃക്കാക്കര മുതൽ കൊച്ചിത്തുറമുഖംവരെയുള്ള വഴി ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ നാട്ടു വെളിച്ചം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു.

▶ നാട്ടുവെളിച്ചം നിറഞ്ഞ വഴി

വരികൾ

"ആ വഴിയുടെ ഇരുപാടുമോ

....

കഴിക്കോലും ചിത്രവാതിലുമായി"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പിതൃക്കൾ	=	പൂർവ്വികർ
ദംഷ്ട്ര	=	കോമ്പല്ല്
മുക്കാലി	=	കുറ്റക്കാരെ കെട്ടി അടിക്കുന്ന മൂന്ന് കമ്പുകളുള്ള ഒരു ഉപകരണം.

ആശയവിശദീകരണം

തൃക്കാക്കര മുതൽ കൊച്ചിത്തുറമുഖംവരെയുള്ള വഴിയുടെ ഇരുവശത്തും നിരനിരയായി രംമരം മരമരം മരമരം എന്ന് പാടിക്കൊണ്ട് കൂറ്റൻ മരങ്ങൾ ഉത്സവത്തിനെഴുന്നള്ളിച്ച ആനയെപ്പോലെ ചെവിയാട്ടി, വാലാട്ടി, തുമ്പിക്കൈയാട്ടി വളർന്നുനിന്നിരുന്നു. മർമ്മരശബ്ദമുളവാക്കി ആടുന്ന മരങ്ങളും വാദ്യമേളത്തിൽ ലയിച്ചു ചെവിയും വാലും തുമ്പിയുമാട്ടുന്ന ആനകളും ഏകീഭവിപ്പിക്കുന്നതിലെ ചാരുത ഏറെയാണ്. ആ വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നവർക്ക് മരച്ചില്ലകൾ തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികരുടെ അനുഗ്രഹിക്കുന്ന കൈകൾ പോലെ തണലേകി. രാമനാമങ്ങളായും ദേവരൂപങ്ങളായും കൂർത്തപല്ലുകളായും പിന്നീടവ രൂപം മാറി. ചില മരങ്ങൾ വിളക്കുമരങ്ങളായും ചിലത് കുറ്റവാളികളെ കെട്ടിയിട്ടടിക്കുന്ന മുക്കാലിയായും മറ്റു ചിലത് ധനാഢ്യർക്ക് സഞ്ചരിക്കാനുള്ള പല്ലക്കായും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു. വേറെ ചിലത് വീടുനിർമ്മാണത്തിനാവശ്യമായ കഴുക്കോലായും ചിത്രവാതിലായും രൂപാന്തരപ്പെട്ടു.

▶ വൃക്ഷത്തിന്റെ പരിണാമ അവസ്ഥകൾ

വരികൾ

"ഈജിപ്റ്റിലോ ഗ്രീസിലോ

....

ചിലത് കഴുമരങ്ങളായി".

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഉയിര് = ജീവൻ
കാതൽ = മരങ്ങളുടെ ഉൾഭാഗം

ആശയവിശദീകരണം

▶ വൃക്ഷത്തിന്റെ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ

വഴിയിലുണ്ടായിരുന്ന ചില മരങ്ങൾ ഈജിപ്റ്റിലേക്കും ഗ്രീസിലേക്കും ചന്ദനഗന്ധത്തിനായി കയറ്റി അയക്കപ്പെട്ടു. ചിലതിനെ ചെണ്ട നിർമ്മിക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചു. ഉയിരുണർത്തുന്ന കിളിപ്പാട്ടിനും പടിഞ്ഞാറൻകാറ്റിന് വീണ മീട്ടാനും ചില മരങ്ങളുടെ ചില്ലകൾ വേദിയൊരുക്കി. ചിലതിന് പൊക്കവും പടർച്ചയുമുള്ള സന്തതികളുണ്ടായി. ചിലത് കാതലും ഫലവും ഇല്ലാത്ത ഉയരം കുറഞ്ഞ പരമ്പരയായിത്തീർന്നു. ചിലത് കൊടിമരങ്ങളായും കഴുമരങ്ങളായും മാറി.

വരികൾ

"ചുടുകാട്ടിൽ
....
....
കാത്തുകാത്ത്".

അർത്ഥവിശദീകരണം

ചുടുകാട് = ശ്മശാനം
പതിത = തോൽപ്പിക്കപ്പെട്ട,വീണ,അധഃപതിച്ച
മുക്തി = മോചനം

ആശയവിശദീകരണം

▶ വൈകി എത്തുന്ന രക്ഷകൻ

ശ്മശാനത്തിൽ ഇലകൾ പൊഴിഞ്ഞ് ചുടലഭൂതത്തെ പോലെ നിന്ന ബോധിമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ വെട്ടിനുറുക്കപ്പെട്ട സൗന്ദര്യവുമായി ഒരു പതിതകാലം കിടന്നു. ചുടലക്കാട്ടിൽ വെട്ടിനുറുക്കപ്പെട്ട് കിടന്ന കരുണയിലെ നായികയായ വാസവദത്തയെ കവി ഇവിടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. അവൾ നയിച്ച ജീവിതത്തെ പതിത കാലമായി കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു. മോക്ഷത്തിനായി ബുദ്ധഭിക്ഷുവിന്റെ ക്രൂരമായ എന്നാൽ കാരുണ്യത്തോടെയുമുള്ള ചുംബനത്തിനായി വാസവദത്ത കാത്തു കാത്തു കിടക്കുകയായിരുന്നു. വെട്ടിനുറുക്കപ്പെട്ട അവസ്ഥയിൽ മാത്രം എത്തുന്ന രക്ഷകനെന്ന ചിന്തയാലാവണം ക്രൂരമായ കാരുണ്യമെന്ന പദപ്രയോഗം കവി നടത്തുന്നത്.

വരികൾ

"അഭയത്തിന്റെ വിരൂപശിഖരത്തിൽ
....
വളവുകളും ഉദ്വേഗങ്ങളും വളർന്നു".

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിണ്ണ് = ആകാശം
അവരോഹം = സ്വർഗം

ആശയവിശദീകരണം

▶ ഇടപ്പള്ളി, ചങ്ങമ്പുഴ, വൈലോപ്പിള്ളി

ആത്മഹത്യയാകുന്ന ശിഖരത്തിൽ അഭയം പ്രാപിച്ച് ദയനീയതയുടെ കൊടിയടയാളമായി മാറിയ ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയെ കവി ഓർക്കുന്നു. ഭൂമിയിലും ആകാശത്തും പക്ഷിക്കൂട്ടം പോലെ ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ള തഴച്ചു. അക്കാലത്ത് ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതകൾക്കു ലഭിച്ച പ്രസിദ്ധിയെയാണ് കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. വേരിൽ നിന്ന് കനിയിലേക്ക് മുറുകിയ രാത്രിയിൽ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ വെളിച്ചമായി മാറി.

▶ പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ

വാക്കുകളിൽ വസന്തം നിറച്ച് പൂത്തുയർന്നു വന്ന ഒരു പാതാളവൃക്ഷമായി, വാക്കുകളുടെ മഹാബലിയായ പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായർ മാറി. കാല്പ്പാടുകളിലൂടെ വഴിയും വഴിപ്പാടുകളിലൂടെ കാലുകളും പരസ്പരം വളർന്നു. നരകത്തിലും സ്വർഗ്ഗത്തിലുമെന്ന പോലെ വളവുകളും ഉദ്വേഗങ്ങളും വളർന്നു. നരകത്തിലേക്കും സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുമുള്ള വഴികൾ വളവുകളും ആശങ്കകളും നിറഞ്ഞതാണെന്ന് കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

വരികൾ

"ആ വഴിയുടെ ഇരുപാടുമോ

....

വൃക്ഷത്തിന്റെ പ്രേതരൂപങ്ങളായി".

അർത്ഥവിശദീകരണം

പെരുമ = മഹത്വം,ശ്രേഷ്ഠത

ആശയവിശദീകരണം

▶ പ്രേതരൂപിയായ വൃക്ഷങ്ങൾ പോലെ പുക

വഴിയുടെ ഇരുവശത്തും ചെറുതും വലുതുമായ വ്യവസായശാലകളുടെ പുകക്കുഴലുകളുണ്ടായി. വളംനിർമ്മാണശാല, മരുന്നുനിർമ്മാണശാല, സർവ്വകലാശാല, അവിടെയുള്ള സാഹിത്യശില്പശാല, പരീക്ഷണശാല എന്നിങ്ങനെ ശ്രേഷ്ഠമായ പുതിയ തറവാടുകളുണ്ടായി. അവിടെനിന്ന് നിലംതൊടാതെ ഉയരുന്ന പുക വൃക്ഷത്തിന്റെ പ്രേതരൂപങ്ങളായി മാറുന്നു. അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉയർന്നു നിന്ന നിരവധി വൃക്ഷങ്ങൾ മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്ഥാപനങ്ങൾ കെട്ടിയുയർത്താനായി വെട്ടിമാറ്റപ്പെട്ടു. ഇന്ന് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉയർന്നു പൊങ്ങുന്ന പുകയെ വൃക്ഷത്തിന്റെ പ്രേതരൂപങ്ങളായി കവി സങ്കല്പിക്കുന്നു.

വരികൾ

"പണ്ടെന്റെ ചെറിയ കുളത്തിലെ
....
വേണ്ടുവോളം".

അർത്ഥവിശദീകരണം

വിഷം = കടുത്ത പുക

ആശയവിശദീകരണം

▶ കാറ്റിനനുസരിച്ച് രൂപം മാറുന്ന പുക

പണ്ട് എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന കുളത്തിൽ ഓടിനടന്ന മീനിനെയും നക്ഷത്രം പോലെ തിളങ്ങുന്ന മണലിനെയും മറച്ച് ഉയർന്നുപൊങ്ങി വന്ന പായലുപോലെയാണ് ഇപ്പോൾ പുക പടരുന്നത്. കാറ്റിനനുസരിച്ച് ഗതിയും രൂപവും മാറിയും, ദാർശനികമായി നാടോടിത്തമായി, പകയോടെ ഇരതേടിയും എല്ലായിടത്തും ആ പുക വ്യാപിക്കുകയാണ്. ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഒഴിവുകഴിവുകൾ പച്ചവിറകുകളായി നമ്മുടെ ശവദാഹം നടത്തും.

▶ മനുഷ്യരാശിയെ വിനാശകരമായി ബാധിക്കുന്ന പുക

പുക വ്യാപിക്കുന്നതിന് നാം ഓരോരുത്തരും കാരണക്കാരാണ്. പുകയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ഉത്തരവാദിത്തത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു മാറുമ്പോൾ നമുക്കുള്ള പട്ടട നാം തന്നെ ഒരുക്കുകയാണ്. കണ്ണും മൂക്കും നാവും അടങ്ങിയ ശരീരഭാഗങ്ങളിലും നമ്മുടെ ശാഠ്യങ്ങളിലും വാച്ചിലും ബാഗിലും ഭാവിസ്വപ്നങ്ങളിലും ചെരിപ്പുപയോഗിക്കും മുന്നേയുള്ള കുഞ്ഞിക്കാലടികളിലുമെല്ലാം പുക ഒരു തുമ്പിക്കൈ പോലെ ചുറ്റിപ്പടരുകയാണ്. പുക, ജനിച്ചുവീഴുന്ന പിഞ്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പോലും ചുറ്റിപ്പടരുകയാണ്. എന്നിട്ടും ആരും വേണ്ടവിധം പ്രതികരിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതുകണ്ട കവി എണീക്കാൻ ധൃതിപ്പെടേണ്ടതില്ല, ധാരാളം സമയമുണ്ട് എന്ന് വ്യംഗ്യാർത്ഥ സൂചകമായി പറയുന്നു.

Summarised Overview

പാരിസ്ഥിതികാവബോധം പുതിയ കാഴ്ചകളായി 'കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ' എന്ന കവിതയിൽ മാറുന്നു. ഒരു സ്ഥലത്ത് നങ്കൂരമിട്ട് കാഴ്ചകളെല്ലാം നോക്കിക്കാണുന്ന റിയലിസ്റ്റ് രീതിയിൽ നിന്ന് മാറി ദൃശ്യകേന്ദ്രം അടിക്കടി മാറ്റുന്ന നിലയിലാണ് കവിതയുള്ളത്. സ്വർഗത്തിൽ നിന്നുള്ള ആദിമനുഷ്യന്റെ പതനം പോലെ അനിവാര്യമായിരുന്നു പരിണാമം. ജ്ഞാനവൃക്ഷത്തിന്റെ പഴം ഭുജിച്ചതോടെ ആദിമനുഷ്യന് ഞാനെന്ന ജ്ഞാനമുണ്ടായി. ദ്വന്ദാവബോധമുണ്ടായി. അജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ലഭിച്ച ഭൂമി കൈവിട്ട സ്വർഗത്തേക്കാൾ മോശമല്ലെന്ന തോന്നൽ നരനെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചു. ഭൂമിയിൽ സ്വർഗ്ഗം നിർമ്മിക്കാൻ അവൻ വെമ്പി. ഈ മാനവകഥ തന്നെയാണ് പുതിയ അറിവുകൾ കൈവന്ന പഴയ നരസമൂഹത്തിന്റെയും ദേശത്തിന്റെയും കഥ. നാട്ടുവെളിച്ചം പോരാ വഴിവിളക്കുകൾ വേണം എന്നത് നാഗരികതയിലേയ്ക്കുള്ള പരിണാമത്തിന്റെ അനിവാര്യതയാണ്.

മാറ്റത്തിന്റെ പല തലങ്ങളും ദശകളും ധ്വനിപ്പിക്കാൻ വൃക്ഷങ്ങളെ കവി പ്രതീകമാക്കുന്നു. പൂരത്തിനെഴുന്നള്ളിച്ച ആനകൾ മേളത്തിൽ ലയിച്ചിട്ടെന്നപോലെ ചെവിയും വാലും തുമ്പിക്കൈയ്യുമാട്ടിക്കൊണ്ടു നിൽക്കും. 'രം മരം മരമരം മരമരം' എന്ന് മഹാമരങ്ങൾ ചെവിയാട്ടി വാലാട്ടി തുമ്പിയാട്ടി നിരനിരയായി നിവർന്നു നിന്നിരുന്നു. അടുത്ത നിമിഷം ഇതേ മരങ്ങൾ മണ്മറഞ്ഞ കാരണവന്മാരുടെ അവതാരങ്ങളായി മാറുന്നു. മരച്ചോട്ടിലെ തണൽ, വഴിപോക്കർക്ക് തലയ്ക്കു മുകളിൽ നിവർത്തിപ്പിടിച്ച കൈയുടെ അനുഗ്രഹം പോലെ ആശ്വാസവും സുരക്ഷിതബോധവും നൽകുന്നു. വാല്മീകിയുടെ കഥ പ്രചരിക്കുന്നത് മരങ്ങളോട് ബന്ധപ്പെട്ടാണ്. ഋഷിമാർ രാമനാമം ഉപദേശിച്ചപ്പോൾ വേടന് അതുച്ചരിക്കാൻ പറ്റിയില്ലെന്നും 'ആ മരം ഈ മരം' എന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടി മര മര എന്നുച്ചരിപ്പിച്ചു 'രാമരാമ' യെന്നാക്കിയെന്നും കഥയുണ്ട്.

വാണിജ്യം, മതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, രാജകീയപ്രഭു ജനാധിപത്യങ്ങൾ, വിദേശവ്യാപാരം എന്നിവ ചരിത്ര-സംസ്കാര-പരിണാമങ്ങളെ ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന അവസ്ഥാ-കർമ്മ-ഭേദങ്ങളാണ്. അവയെ വിളക്കുമരം, മുക്കാലി, പല്ലക്ക്, കഴുക്കോല്, ചിത്രവാതിൽ കയറ്റുമതി ഇനമായ ചന്ദനം എന്നിവകൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വാദ്യാദികലകൾക്കും (ചെണ്ട), തനതായ സാഹിത്യത്തിനും (കിളിപ്പാട്ട്), വൈദേശിക സാഹിത്യാഭിമുഖ്യത്തിനും തലമുറകളിലൂടെയുള്ള വൃദ്ധിക്കും ക്ഷയത്തിനും (കാതലും ഫലവും ക്ഷയിച്ച) ഉത്സവത്തിനും (കൊടിമരം) ദണ്ഡനത്തിനും (കഴുമരം) തുടങ്ങിയ ധ്വന്യാത്മകമായ ചിത്രങ്ങൾ മരമെന്ന ഏകസത്തയിൽ കണ്ടെത്തുന്നു.

നവ്യസാഹിത്യപരിണാമങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന വൃക്ഷബിംബങ്ങളാണ് തുടർന്നുവരുന്നത്. 'വെട്ടിനുറുക്കപ്പെട്ട 'സൗന്ദര്യം' എന്ന് കരുണയിലെ നായികയെ വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ബോധിവൃക്ഷ ചിത്രമുണ്ട്. വെട്ടിനുറുക്കപ്പെട്ട സൗന്ദര്യം ഒരു സ്ത്രീ മാത്രമല്ല, പതിതകാലമാണ്. പതിതകാരുണ്യ ചൈതന്യമായിട്ടാണ് ബൗദ്ധസത്ത എത്തുന്നത്. എന്നാൽ വെട്ടിനുറുക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം മാത്രമേ രക്ഷകൻ എത്തിയുള്ളു. കാരുണ്യത്തിന് ക്രൂരമെന്ന ഒരു വിശേഷണം ചേർക്കേണ്ടി വരുന്നു. സാർവ്വകാലികമായ ഒരർത്ഥധ്വനി ഇതിനുണ്ട്. ചോര ചിന്തുകയും കൊടിയ വേദന തിന്നുതീർക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പതിതവർഗ്ഗത്തെ രക്ഷിക്കാൻ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുന്ന നേരത്താണ് വിമോചകർ എത്തുന്നതെന്ന സത്യത്തെയാണ് കവി മുന്നിൽ നിർത്തുന്നത്. ബോധിവൃക്ഷത്തെ ജ്ഞാനോദയത്തിന്റെയും അതിരില്ലാത്ത കരുണയുടെയും ചിത്രമായാണ് സാധാരണ കല്പിക്കുന്നത്. കരുണയിൽ, ചുടലഭൂതമെന്നുൽപ്രേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒറ്റമരത്തെ ഈ കവിതയിൽ കവി ബോധിവൃക്ഷത്തോട് ഏകീഭവിപ്പിക്കുന്നു. പതിത വർഗ്ഗത്തിന് എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടതിനു ശേഷം അവരോട് കാട്ടുന്ന കാരുണ്യത്തെ ക്രൗര്യമെന്ന് വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാൻ കൂടിയാണ് ബോധിവൃക്ഷ ചിത്രം കവി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇടപ്പള്ളിയെ ആത്മഹത്യയുടെ ദൈന്യപതാകയായും ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയെ പക്ഷിക്കൂട്ടമായും വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയെ വേരിൽനിന്ന് കനിയിലേയ്ക്ക് മുറുകിയ വൈദ്യുതിയായും വാക്കിന്റെ ബലത്തിൻ പേരിൽ പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെ മഹാബലിയായും കല്പ്പിക്കുന്നു. പാതാളവൃക്ഷമെന്ന കൽപനയുടെ ഔചിത്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്. സമൂഹാബോധതലത്തിലാണ് അതിന്റെ വേരുകൾ പടർന്നിരിക്കുന്നത്.

നഗരവത്കരണത്തോടൊപ്പം സംഭവിക്കുന്ന പരിസ്ഥിതിമലിനീകരണത്തെക്കുറിച്ചും കവിത പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങൾ പുകകൊണ്ട് അന്തരീക്ഷത്തെയും വിസർജ്ജ്യങ്ങളാൽ പുഴകളെയും മലിനമാക്കുന്നു. വിദ്യയോടും കലയോടും രാഷ്ട്രീയത്തോടും ബന്ധപ്പെട്ട ശാലകൾ മനനശക്തികളെ ധൂമാവൃതമാക്കുന്നു. പെരുമയറ്റ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നുയരുന്ന ധൂമത്തെ, വൃക്ഷത്തിന്റെ പ്രേതരൂപങ്ങളായി കൽപിച്ചിരിക്കുന്നു.

കാറ്റിനനുസൃതമായി രൂപം മാറി ഗതിമാറിപ്പറക്കുന്ന പുകയിൽ രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരിക-

ദാർശനിക സിദ്ധാന്തങ്ങളെയെല്ലാം കാണുവാൻ കഴിയും. വൈകാരികവും സാംസ്കാരികവും ആശയപരവുമായ തകർച്ച വിഷവാതകം പോലെ മാനവലോകത്തെ അന്ധരാക്കുന്നു, ശവങ്ങളാക്കുന്നു. ജീവിതമെന്നത് ആ മലിനലോകത്തിനുള്ളിൽ കിടന്നുള്ള പുകയൽ ആയി മാറുന്നു. സമകാലിക ജീവിതാവസ്ഥയെ, പച്ചവിറക് എന്ന രൂപകത്തിലൂടെ വൃക്ഷങ്ങളോട് ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. പഴയ പച്ചമരങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പച്ചവിറകായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ജനനം മുതൽ മരണം വരെ നീണ്ടു പോകുന്ന ശവദാഹത്തെയാണ് ജീവിതം എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ആ കിടപ്പിൽ ചെവിയും വാലും തുമ്പിയുമാട്ടി നിരനിരയായി നിന്നിരുന്ന മരങ്ങളുടെ ഓർമ്മ ഉണരുന്നു. ചുറ്റിപ്പിടിക്കാൻ നീളുന്ന തുമ്പിക്കൈയാകട്ടെ, ഭീതിയുളവാക്കുന്നു. ശരീരമാകെ പുക പടർന്നേറുന്നു.

പരിസ്ഥിതിനശീകരണത്തിലൂടെ അന്തിമനാശമെന്ന അവസ്ഥയെ നേരിടുന്ന ഭൂമിയെയും ഒഴികഴിവുകളിലൂടെയുള്ള അവരോഹണത്തിലേയ്ക്ക് നീങ്ങുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയെയും ആർജ്ജവവും ആർദ്രതയുമുള്ള സംസ്കാരഘടനയ്ക്കു പകരം വിഷധൂമത്താൽ ചാമ്പലായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യക്തിചേതസ്സിനെയും സമൂഹചേതസ്സിനെയും ധ്വനിപ്പിക്കാൻ പച്ചമരങ്ങളിൽ നിന്ന് പച്ചവിറകിലേയ്ക്കുള്ള പരിണാമമെന്ന കാവ്യബിംബകല്പനയിലൂടെ കവിക്കു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

Assignments

1. 'കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ' എന്ന കവിതയിൽ ബോധിവൃക്ഷചിത്രം ഉപയോഗിച്ചതിന്റെ സാംഗത്യമെന്ത്?
2. മലയാളകവികളെ കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള തന്റെ കവിതയിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതെങ്ങനെ?
3. പാരിസ്ഥിതിക കവിതയെന്ന നിലയിൽ 'കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങളെ'ക്കുറിച്ച് ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുക
4. 'കൊച്ചിയുടെ പരിണാമചരിത്രം കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങളിൽ'- ഉപന്യസിക്കുക.
5. ആത്മാംശം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് സച്ചിദാനന്ദന്റെ സത്യവാങ്മൂലം എന്ന കവിത. പരിശോധിക്കുക.
6. കാരുണ്യവും വിപ്ലവവും ഇടകലർന്ന കവിതയാണ് 'സത്യവാങ്മൂലം'-പരിശോധിക്കുക.
7. തഥാഗതന്റെ രോഷം നിറഞ്ഞ ധ്യാനമാണ് സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിത വിശദമാക്കുക
8. സച്ചിദാനന്ദൻ എന്ന കവിയുടെ മാനുഷികതയുടെ അടയാളമായി 'സത്യവാങ്മൂലം' എന്ന കവിത മാറുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് പരിശോധിക്കുക.
9. സച്ചിദാനന്ദന്റെ കവിതകളിലെ നൈതികത-വിശകലനം ചെയ്യുക

Suggested Readings

1. കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, 'കവിതയുടെ എൺപതുകൾ', അന്വേഷണങ്ങൾ, ബോധി പബ്ലിഷിങ് ഹൗസ്, കോഴിക്കോട് .
2. കെ. സി. നാരായണൻ, 'വൃക്ഷവും പുകയും', മലയാളിയുടെ രാത്രികൾ, ഡി. സി. ബുക് സ് ,കോട്ടയം.
3. ഡോ. എം. ലീലാവതി, കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ ഒരു പാരായണം, എൻ.ബി.എസ്., കോട്ടയം .
4. ഡോ. പി. കെ. രാജശേഖരൻ 'വെളിവിന്റെ സൂക്ഷ്മശ്രുതി', കെ. ജി, ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ കവിതകൾ 1969-1996, ഡി. സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.
5. ഡോ. സി. രാജേന്ദ്രൻ, 'പ്രിയകഥകളില്ലിന്ന് പറയുവാൻ', പുതുവായന, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
6. എസ്. രാജശേഖരൻ, നവോത്ഥാനാനന്തര കവിത, (വിത.) എൻ. ബി. എസ്., കോട്ടയം.
7. കെ. സദാനന്ദൻ, 'കെ. ജി. എസ്. കവിത ചില ദേശകാല വിവക്ഷകൾ' സാഹിത്യലോകം, മാർച്ച്-ഏപ്രിൽ 2006, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശൂർ.
8. കെ. എം. നരേന്ദ്രൻ, 'കെ. ജി. എസ്. കവിതകൾ', കെ. ജി. എസ്. കവിതകൾ 1997-2007, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

References

1. കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, മലയാളകവിതാപഠനങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്
2. ഡോ എം. ലീലാവതി, കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ ഒരു പാരായണം, എസ്.പി.സി.എസ്, കോട്ടയം
3. ഇ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ, 'കവിതയും പ്രവർത്തനവും', കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ, കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള, മൾബറി, കോഴിക്കോട്.
4. ഡോ. മിനി ആലിസ് , സമകാല മലയാള കവിത :പുതുമയും പലമയും; മലയാള വിഭാഗം, യു. സി കോളേജ് ആലുവ.
5. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്(എഡി),ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ ,ഡി. സി ബുക്സ് ,കോട്ടയം .
6. ഡോ. എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
7. ഡോ. എം. ലീലാവതി, വർണ്ണരാജി, എൻ. ബി. എസ്, കോട്ടയം.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 4

1. വെയിൽ തിന്നുന്ന പക്ഷി

എ. അയ്യപ്പൻ

Learning Outcomes

- എ. അയ്യപ്പന്റെ കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ആധുനികതയ്ക്കു ശേഷമുള്ള മലയാള കവിതയെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നു
- 'വെയിൽ തിന്നുന്ന പക്ഷി' എന്ന കവിതയുടെ രചനാ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിയുന്നു
- ഭാവാത്മകബിംബങ്ങൾക്ക് കവിതയിലുള്ള സാധ്യതകൾ കണ്ടെത്തുന്നു

Background

കവിതയുടെ നിറഞ്ഞ ലഹരിയുമായി ഒരവധൂതനെപ്പോലെ നാടും നഗരവും അലഞ്ഞ് കവിതയുടെ നിത്യകന്യകയെത്തേടി നടന്ന പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെപ്പോലെ ഒറ്റയാനാണ് അയ്യപ്പൻ എന്ന കവി. കവിതയെ ഒരു രചനാരീതി എന്നതിനേക്കാൾ ജീവിതത്തോടുള്ള കാഴ്ചപ്പാടായാണ് കവി പ്രധാനമായും കണ്ടിരുന്നത്. കവിതയിൽ പൂർവനിശ്ചിതമായ ഒരു ആശയമോ സന്ദേശമോ പ്രത്യയശാസ്ത്രമോ അയ്യപ്പന്റെ കവിതകളിൽ നിരാശപ്പെടുത്തും. കവിതയുടെ കേന്ദ്രത്തിൽ നിശ്ചലനായി നിന്ന് അനുഭവത്തെയും അർത്ഥത്തെയും വിന്യസിക്കുവാൻ കവി ശ്രമിക്കാറില്ല. അലച്ചിലിന്റെയും ലഹരിയുടെയും അനുസ്യൂതിയിൽ സ്ഥിരമായ സ്ഥല-കാലങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമാകുകയും ഒരേ കവിതയിൽ, വാക്കിൽ, ബിംബത്തിൽത്തന്നെ വ്യത്യസ്ത സ്ഥല - കാലങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ബാഹ്യമോടികളുടെ മുഗ്ദ്ധസൗന്ദര്യമില്ലാത്ത, എന്നാൽ രക്തവും വാക്കുകളും തമ്മിലുള്ള സ്പർശം അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന തീഷ്ണമായ വാങ്മയചിത്രങ്ങൾ അയ്യപ്പന്റെ കവിതയെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു.

നവീനകവിതയുടെ പൊതുപ്രവണതയിൽ നിന്ന് ഭാവഗീതാത്മകതകൊണ്ടു വേറിട്ടു നിൽക്കുന്ന രചനകളാണ് എ. അയ്യപ്പന്റേത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾക്ക് മലയാളത്തിന്റെ ഭാവഗീതപൈതൃകത്തെ നവീകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. പാരമ്പര്യം അയ്യപ്പൻ എന്ന കവിയ്ക്ക് ഒരു ഭാരമാകുന്നില്ല. ഒരു ഭാവത്തെയോ അനുഭവത്തെയോ വ്യക്തിചിത്രത്തെയോ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കവിതകളിൽ കാണാം. ഭാവങ്ങളെ ധ്വന്യാത്മകമായി ഒരു പുത്തൻ രചനാതന്ത്രത്തിലൂടെ വളർത്തിയെടുത്തുകൊണ്ട് പഴയ ഭാവഗീതങ്ങളുടെ അതിലളിതമായ ആവിഷ്ക്കരണരീതിയിൽ നിന്ന് ഈ കവിതകൾ മുന്നോട്ടുപോകുന്നു.

ജീവിതം അക്ഷരങ്ങളിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ച്, സ്വന്തം രൂപത്തെ പ്രതീകാത്മകമായി കവിതകളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന രചനാപാരമ്പര്യം പുലർത്തിയ കവിയായിരുന്നു അയ്യപ്പൻ. കവിതയിലെ ശ്ലഥബിംബങ്ങൾ പലപ്പോഴും രൂപഭാവങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ വാക്കുകൾക്ക് മൂർച്ചയേറി. ശരതീവ്രമായ വാക്കുകളുടെ സഞ്ചലനം അപ്രകാരം അയ്യപ്പൻ കവിതയിലൂടെ മലയാള കവിതയിൽ സ്ഥാനപ്പെട്ടു. സഫലമാകാതെപോയ സ്വപ്നങ്ങൾ വാക്കുകളിൽ പുനർജനിച്ചപ്പോൾ കവിതകളിൽ വേദനയുടെ ഗന്ധവും പീഡനത്തിന്റെ മണവും അനുഭവപെട്ടു.

Key themes

നവീനകവിത-ഭാവാത്മകത-ആത്മപീഡനം-മലയാള കവിതയിലെ ആധുനിക പ്രവണതകൾ

Discussion

▶ ജീവിതത്തിന്റെ ആഘോഷവും ദുരിതവും

ജീവിതത്തെ ഒരേ സമയം ആഘോഷമായും ദുരന്തമായും ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'വെയിൽ തിന്നുന്ന പക്ഷി' ജീവിതത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണ യാഥാർഥ്യങ്ങളാണ് വെയിലായി പ്രതീകവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നത്.

വരികൾ

"കറുകകൾക്കിന്നു വേനൽ കയ്ക്കുന്നു
കാണക്കാണെ ഹരിതം മറയുന്നു
....
....
മിഴികളിൽ ചരമത്തിൻ സൂര്യൻ"

ആശയവിശദീകരണം

▶ കവിയുടെ അനാഥത്വത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരം

ജീവിതത്തിന്റെ തിക്തതയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തലോടെയാണ് കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നത്. മറയുന്ന പച്ചപ്പുകളും കയ്ക്കുന്ന വേനലും കട്ടുറുമ്പായി തന്നെ അസ്വസ്ഥമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാർമേഘവും ജീവിതത്തിലുടനീളം തന്നെ പിന്തുടരുകയായിരുന്നുവെന്ന് കവി തിരിച്ചറിയുന്നു. കവിതയിൽ കവിയുടെ അനാഥത്വം പല രൂപത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ പൂർവകാല ചെയ്തികൾ പലതും തന്റെ അനാഥത്വത്തിന് കാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കാമെന്ന് കവി ഏറ്റുപറയുന്നുണ്ട്. പർവ്വതസാനുക്കളിലെത്തുന്ന സൂര്യൻ തന്റെ മിഴികളിലെന്നും ചരമസൂര്യൻ മാത്രമായിരുന്നു. നിറം നഷ്ടപ്പെട്ട സൂര്യനെ മാത്രമേ തനിക്ക് തന്റെ മിഴികളിൽ ഒപ്പിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു.

വരികൾ

"അരുത് നീ ചൊല്ലരുത്
നിൻ ജീവിതത്തിന്റെ അരികിലെന്നെ വന്നു നിൽക്കാൻ
....
....
ഇച്ഛയ്ക്കു ഭംഗമായ് വർഷം"

ആശയവിശദീകരണം

ചരരാശിയിൽ ജന്മം പേറിയ തന്നെ ചേർത്തുപിടിക്കുവാൻ നീ തുനിയരുത് എന്ന് കവി ആവർത്തിക്കുകയാണ്. മഴത്തണലത്തും എന്നെ ചേർത്തുനിർത്താൻ ശ്രമിക്കരുത്. മേടം, കർക്കിടകം. തുലാം, മകരം ഇവയാണ് ചരരാശികൾ. കവിതയിൽ ഇടയ്ക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന മഞ്ഞവെയിലിൽ പോലും മരണഗന്ധമുണ്ട്. പുഴുക്കുത്തേറ്റു മറയാൻ വെമ്പുന്ന പൂവിനും ഒരു പൂക്കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ആദിത്യഹൃ

> ▶ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ ചരരാശികളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി അവതരിപ്പിക്കുന്നു

ദയത്തിലൂഞ്ഞാൽ കെട്ടിത്തരാൻ പട്ടുനൂൽപ്പുഴുവരുമെന്ന് കവിയ്ക്ക് പ്രതീക്ഷയുണ്ട്. ഐശ്യര്യത്തിടമ്പേറിവരുന്ന വേനലും ഇച്ഛയെല്ലാം തല്ലിക്കെടുത്തുന്ന വർഷവും വിരുദ്ധതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ്. വേനൽ കയ്ക്കുന്നുവെന്ന് എഴുതിയ കവി, കവിതയുടെ അവസാനം വേനൽ നൽകുന്ന സമൃദ്ധിയെയാണ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. വേനലും മഴയും വിരുദ്ധമായ് മാറുന്നതിൽ ആർക്കാണ് താത്പര്യം?

വരികൾ

"സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരിക്കെന്തിന്നറിയണം

....

....

വേഴാമ്പലിന്റെ

അധരം തുരക്കുന്നു ദൈവം".

ആശയവിശദീകരണം

ഏതു തീക്ഷ്ണതയേയും സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന 'വെയിൽ തിന്നുന്ന പക്ഷി'യായി കവി തന്നെ കാണുന്നു. ബോധി വൃക്ഷച്ചുവട്ടിലെ ബുദ്ധനാവുമ്പോഴാണ് തന്റെ കവിതയിലേയ്ക്ക് വാക്കുകൾ പൊട്ടിവീഴുന്നതെന്നും കവി തന്നെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അത് തന്നെ അന്ധാളിപ്പിക്കാറുണ്ടന്നും. കവിത ആസ്വദിക്കുന്നവന് ഭാഷ ഉന്മാദമാവണമെന്ന പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു അയ്യപ്പൻ. ആത്മപീഡനം ഏറ്റുവാങ്ങുവാൻ കവിക്ക് ഏറെ താത്പര്യമാണ്. ഏതു തീക്ഷണതയേയും സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന 'വെയിൽ തിന്നുന്ന പക്ഷി ' ആയി കവി തന്നെ കാണുന്നു. വേനൽ ഉഷ്മളദീപ്തിയായി കാണുന്ന കവിയ്ക്ക് അത് ദുഃഖമുക്തിയാണ് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. ചാരത്തിൽ നിന്ന് പൊങ്ങി, വൃക്ഷങ്ങൾ കാണാതെ അക്ഷരം തേടിപ്പോകുന്ന പക്ഷിയെയാണ് കവിയ്ക്ക് പ്രിയം. കാടെരിയുന്നത് വസന്തമായി കാണുവാൻ കവിയ്ക്ക് സാധിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

> ▶ തീക്ഷണമായ വാങ്മയചിത്രങ്ങൾ

Summarised Overview

കവിതയുടെ നിറഞ്ഞ ലഹരിയുമായി ഒരവധൂതനെപ്പോലെ അലഞ്ഞ കവിയാണ് അയ്യപ്പൻ. ജീവിതത്തോടുള്ള കാഴ്ചപ്പാടാണ് കവിയെ സവിശേഷനാക്കുന്നത്. പൂർവനിശ്ചിതമായ ഒരു ആശയമോ സന്ദേശമോ പ്രത്യയശാസ്ത്രമോ അതിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയില്ല. ഒരേ കവിതയിൽ, വാക്കിൽ, ബിംബത്തിൽത്തന്നെ വ്യത്യസ്ത സ്ഥല - കാലങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ബാഹ്യമോടികളുടെ മുഗ്ദ്ധസൗന്ദര്യമില്ലാത്ത, എന്നാൽ രക്തവും വാക്കുകളും തമ്മിലുള്ള സ്പർശം അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന തീഷ്ണമായ വാങ്മയചിത്രങ്ങൾ അയ്യപ്പന്റെ കവിതയെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു. വെയിൽ തിന്നുജീവിച്ച ഒരു പക്ഷിയായി അയ്യപ്പൻ രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുകയായിരുന്നു. കവി വേനലിനെ ഉഷ്മളദീപ്തിയായി കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കവിയ്ക്ക് അത് ദുഃഖമുക്തിയാണ് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. ചാരത്തിൽ നിന്ന് പൊങ്ങി, വൃക്ഷങ്ങൾ കാണാതെ അക്ഷരം തേടിപ്പോകുന്ന

പക്ഷിയാണ് കവിയ്ക്ക് പ്രിയം. കാടെരിയുന്നത് വസന്തമായി കാണുവാൻ കവിയ്ക്ക് സാധിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

പൊതുധാരയിൽ നിന്ന് നിഷ്കാസിതനാകുന്ന ഒരു കോമാളി പ്രവാചകന്റെ നിലവിളിയാണ് അയ്യപ്പന്റെ കവിതകൾ. നന്മ തിന്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ സങ്കല്പങ്ങളോ കാല്പനിക വിഷാദങ്ങളോ കവിയെ വേട്ടയാടാറില്ല. മനുഷ്യക്കണ്ണിൽ മുള്ളു തറച്ചപ്പോഴാണ് അയ്യപ്പൻ കവിയായത്. മനുഷ്യത്വത്തിനേറ്റ മുറിവായിരുന്നു അത്. മനുഷ്യൻ ചെയ്ത പാപങ്ങളുടെ പരമ്പര അതിനു പിന്നിലുണ്ട്. അതിനു പരിഹാരമായി കവി സ്വയം ബലിമൃഗമാകുന്നു.

അയ്യപ്പന്റെ കാവ്യ തീർത്ഥാടനം ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം തേടിയുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് അനുവാചകരെ ആ കവിതകൾ അസ്വസ്ഥരാക്കുന്നത്. ദാർശനികവും ധാർമ്മികവും ബൗദ്ധികവുമായ ഒരാശയലോകത്തോടും കൂറു പുലർത്താൻ കവി ശ്രമിക്കാറില്ല. ഓരോ ജീവകണത്തിലും ജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നി എപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ പതിക്കാറുണ്ട്. ഏതുമനുഷ്യനെയും ജീവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന സൗകുമാര്യത അയ്യപ്പന്റെ കവിതയുടെ ലാവണ്യധാരയാണ്. ദുസ്വപനങ്ങളിൽ നിന്നും തീവ്ര വ്യസനങ്ങളിൽ നിന്നുമാണ് മനുഷ്യന് നർമ്മബോധം ജനിക്കുന്നത്. സാധാരണ മനുഷ്യർ പുഞ്ചിരിയോടെ നേരിടുന്ന പലതിനെയും കവി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും പുലഭ്യം പറഞ്ഞും അട്ടഹസിച്ചുമാണ് നേരിടുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിലെ പരിഹാസം ദുരന്തമായി അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്നത് അത് കൊണ്ടാണ്. സ്വന്തം അനാഥത്വത്തെ കവിതയിൽ കലാപമാക്കി മാറ്റി അനുവാചകമനസ്സിൽ ദുഃഖവും പൊള്ളലും സൃഷ്ടിച്ച കവിയായി അയ്യപ്പൻ മാറി. മുറിവുകളുടെ വസന്തമാണ് സ്വന്തം ജീവിതമെന്ന് ഉദ്ഘോഷിച്ച കവി, പ്രണയനഷ്ടത്തിനും കലാപത്തിനുമിടയിൽ ഒരു തണൽ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു.

2. മൃഗശിക്ഷകൻ

വിജയലക്ഷ്മി

Learning Outcomes

- സ്ത്രീസ്വത്വവബോധത്തിന്റെ ഏകകങ്ങളായി വിജയലക്ഷ്മിയുടെ കവിതകളെ വിലയിരുത്തുന്നു
- കവിതയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ബിംബകല്പനകളിലൂടെ സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ ദുരിതാവസ്ഥകൾ കണ്ടെത്തുന്നു
- മൃഗശിക്ഷകൻ എന്ന കവിതയുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

സ്ത്രീസ്വത്വാവബോധത്തിന്റെയും നിർമ്മിതിയുടെയും ഏകകങ്ങളാണ് വിജയലക്ഷ്മിയുടെ കവിതകൾ. സ്ത്രീപക്ഷരചനാപ്രസ്ഥാനം ആധുനികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് രൂപം കൊണ്ടത്. സമകാലികാന്തരീക്ഷത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥകളെ സത്യസന്ധമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ പ്രസ്ഥാനമാണിത്. സ്ത്രീവാദം, സ്ത്രീവാദപ്രസ്ഥാനം, സ്ത്രീപ്രാ

തിനിധ്യം തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ കൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്ന സാമൂഹികപ്രസ്ഥാനമാണ് സ്ത്രീപക്ഷ വാദപ്രസ്ഥാനം. ലിംഗപരമായ അസമത്വവും മേധാവിത്വവും ഒഴിവാക്കി കൊണ്ട് ലിംഗസമത്വം ആവശ്യപ്പെടുകയാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം ചെയ്യുന്നത്. സ്ത്രീയുടെ സാമൂഹികധർമത്തെ ഉയർത്തി പ്പിടിക്കുകയാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഖ്യമായ പ്രവർത്തനപദ്ധതി. സ്ത്രീ വിമോചനത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തികപരിസരത്തു നിന്ന് ബിംബാത്മക ഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്ന കവിതയാണ് വിജയ ലക്ഷ്മിയുടെ 'മൃഗശിക്ഷകൻ'. കേരളസാഹിത്യഅക്കാദമി പുരസ്കാരം (1994) ഈ കൃതിയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

Keywords

സ്ത്രീശാക്തീകരണം-ലിംഗനീതിസമത്വം-വ്യക്ത്യാധിഷ്ഠിതവീക്ഷണം,പാരമ്പര്യമൂല്യനിഷേധം-വിജയലക്ഷ്മിയുടെ കവിതാ പ്രത്യേകതകൾ

Discussion

▶ അടിമ ജീവിതം

അതിശക്തനായിരുന്നിട്ടും ഭയം മൂലം തന്റെ സ്വത്വബോധം ഒളിപ്പിച്ചു ശിക്ഷിതനായി കഴിയേണ്ടി വന്ന മൃഗരാജന്റെ ചിന്തകളാണ് മൃഗശിക്ഷകന്റെ പ്രമേയം. പുരുഷാധിപത്യ വ്യവസ്ഥ്യയ്ക്ക് അടിപ്പെട്ടു അടിമ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടി വരുന്ന സ്ത്രീസമൂഹത്തിന്റെ വ്യഥകൾ പ്രതീകാത്മകമായി കവിതയിൽ കടന്നുവരുന്നു.

വരികൾ

"ഭയമാണങ്ങയെ,

....

ഹൃദയ?മെങ്കിലുമിതേറ്റുചൊല്ലുന്നേൻ-

ഭയമാണങ്ങയെ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഭയം	=	പേടി
ചാട്ട	=	വണ്ടികളെയും മറ്റും നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു ഉപകരണം
മിഴി	=	കണ്ണ്
വിരൽമുനകളിൽ ശിക്ഷാമുറകൾ	=	വിരൽത്തുമ്പിൽ പോലും ശിക്ഷാമുറകൾ ഒളിപ്പിക്കുന്ന മൃഗശിക്ഷകന്റെ ക്രൂരത
ആർദ്രഹൃദയം	=	അലിവുള്ള ഹൃദയം
ഏറ്റുചൊല്ലുക	=	കേട്ട് പറയുക

ആശയവിശദീകരണം

ഭയങ്കരമായ പീഡനങ്ങൾക്കിരയായി സർക്കസ് കൂടാരത്തിൽ ജീവി

ക്കേണ്ടി വരുന്ന മൃഗരാജന്റെ ആത്മരോദനമാണ് ഈ കവിത. ശിക്ഷകന്റെ വാക്ക് തെറ്റിക്കാനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടായിട്ടുപോലും ഭയത്താൽ മൃഗം എന്തും അനുസരിക്കുന്നു. ശിക്ഷകൻ സൃഷ്ടിച്ച വലയത്തിനു പുറത്തേക്കു ചാടാനും ശിക്ഷകനെ തന്നെ ശിക്ഷിക്കുവാനും കരുത്തും ശൗര്യവുമുള്ള മൃഗം പക്ഷേ ഒന്നിനും തയ്യാറാകുന്നില്ല. തന്റെ പ്രവൃത്തികളെ, കിനാവിനെപ്പോലും അടക്കി തീവലയത്തിലൂടെ ചാടാൻ സ്വയം പരുവപ്പെടുന്നത് ഭയം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്ന് അത് ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. തന്റെ ശിക്ഷകന് തന്റെ നേർക്ക് കുറച്ചെങ്കിലും ആർദ്രഭാവമുണ്ടോ എന്ന് ആലോചിക്കുവാൻ പോലും അത് ഒരിക്കലും ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. ഭയമാണങ്ങയെ എന്ന് മൃഗശിക്ഷകന്റെ അടുക്കൽ പറയാനും ആ മൃഗം ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് സാരം. ഭയം മൂലം തന്റെ സ്വത്വത്തെ ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ച് സർക്കസ് കൂടാരത്തിലെ മൃഗശിക്ഷകനെ അനുസരിക്കേണ്ടിവരുന്ന മൃഗരാജ ചിന്തകളാണിതൊക്കെ. മൃഗശിക്ഷകനെ ഭയമാണെന്നു പറയാൻ പേടിക്കുന്നതിനു കാരണം ശിക്ഷകന്റെ മർദ്ദനമുറകളാണ്. മൃഗരാജൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാണ്.

▶ ഭയം മൂലം തന്റെ സ്വത്വത്തെ ഒളിപ്പിച്ചു

വരികൾ

"വനത്തിലേയ്ക്കെന്റെ വപുസ്സുപായുവാൻ

....

ഇടയ്ക്കെൻ തൃഷ്ണകൾ കുതറിച്ചാടുന്നു."

അർത്ഥവിശദീകരണം

വനം	=	കാട്
വപുസ്സ്	=	ശരീരം
ചുമന്ന തീചക്രം	=	ചുമന്ന നിറത്തിലുള്ള തീവലയം
വലയം	=	ഗോളം
തൃഷ്ണ	=	ആഗ്രഹം

ആശയവിശദീകരണം

മൃഗം ചിന്തിക്കുന്നു വനത്തിലേക്ക് പോകാൻ എന്റെ ശരീരം വിറയ്ക്കുകയാണ് പക്ഷേ എന്റെ നിറകണ്ണുന്നിലുള്ളത് ഈ ചുമന്നതീച്ചക്രം മാത്രമാണ്. മൃഗശിക്ഷകന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു ഇടംവലം നോക്കാതെ വലയത്തിനകത്ത് എടുത്തു ചാടണം. എത്രയോ കാലംകൊണ്ട് ഞാൻ ചെയ്യുന്ന ജോലിയാണിത്. പക്ഷേ ഇതെന്റെ വെറും ജോലി മാത്രമാണ്. ഇടയ്ക്ക് എന്റെ തീവ്രമായ ആഗ്രഹം കുതറി ചാടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യനിഷേധത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനുള്ള ഗോത്രമനസ്സിന്റെ വെമ്പലാണിവിടെ പ്രകടമാകുന്നത്. മൃഗത്തിന്റെ ചിന്തയിൽ ബലമായി തന്നെ അനുസരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ അമർഷവും മറ്റു ഗത്യന്തരമില്ലാത്തതിന്റെ നിസ്സഹയതാവസ്ഥയും വേദനയും എല്ലാം പ്രകടമാകുന്നു. വനത്തിലേക്കു പോകണമെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആ മൃഗം ആഗഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ അതിന്റെ നിറകണ്ണിലുള്ളത് ചുവന്ന തീചക്രം മാത്രമാണ് അത് മൃഗത്തെ ഭീതിപൂർവം പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നു. മൃഗത്തിന്റെ നിസ്സഹായതയും അമർഷവും ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നു. സ്ത്രീയെ അടിമ മൃഗമായി കരുതി തീചക്ര

> ▶ സ്വാതന്ത്ര്യനിഷേധത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനുള്ള വെമ്പൽ

ത്തിലൂടെ ചാടിക്കുന്നത് പുരുഷ ശിക്ഷകരുടെ സർക്കസ് കൂടാരങ്ങളാണ് നാം ചുറ്റും കാണുന്നത്. പുരുഷകാമനകളുടെയും ആജ്ഞകളുടെയും ആക്രോശങ്ങളിൽ വിറച്ച് സ്ത്രീയാകുന്ന അടിമമൃഗത്തിന് ഒന്നു മാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ–'ഭയമാണങ്ങയെ.'

വരികൾ

"മുളങ്കാടിൻ പിന്നിൽ,ക്കരിമ്പാറയ്ക്കുമേൽ

....

രപൂർവ്വസുന്ദരഗംഭീരമെൻ മുഖം!"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മുളങ്കാട്	=	മുളകൾ നിറഞ്ഞകാട്
കരിമ്പാറ	=	കറുത്തപാറ
തെളിയുക	=	പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക
മഞ്ഞയും കറുപ്പും വരകൾ	=	ഇവിടെ വന്യമൃഗം കടുവയെന്നുള്ള സൂചന ലഭിക്കുന്നു
പ്രതിബിംബം	=	സ്വന്തം നിഴൽ
അപൂർവം	=	ചുരുക്കമായി

ആശയവിശദീകരണം

മൃഗം തന്റെ വനജീവിതകാലത്തെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നു അപൂർവ്വ സുന്ദരഗംഭീരമായ തന്റെ മുഖം പ്രതിബിംബിക്കുന്ന അരുവിയും മുളങ്കാടിനു പിന്നിലായി കരിമ്പാറയ്ക്കു മേൽ മഞ്ഞയും കറുപ്പും രേഖകൾ തെളിയുന്നതുമെല്ലാം, അത് ഓർത്തെടുക്കുന്നു. മൃഗം തന്റെ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ചു അന്ന് അരുവിയിൽ കണ്ട തന്റെ സുന്ദരമുഖത്തെയും ശരീരത്തെയും കുറിച്ചും ഓർത്ത് ഇന്ന് അത് വിഷമിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ തന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയെ കുറിച്ചോർത്തു അത് വിലപിക്കുന്നു. അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്ന സ്ത്രീ തന്നെയാണ് ഇവിടെ ഈ മൃഗം. അടിമയാക്കപ്പെടും മുൻപ് അവൾക്കുമുണ്ടായിരുന്നു സ്വന്തമായി ഒരു മുഖം കാട്ടിലെ അരുവിയിൽ ഒരിക്കൽ പ്രതിബിംബിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ സുന്ദരമെന്നു തോന്നി. ഇന്ന് അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ചട്ടങ്ങളിലാണവൾ ജീവിക്കുന്നത്. ചാട്ടയും തീയും ഭയന്ന് അവളെല്ലാം അനുസരിക്കുന്നു.

> ▶ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ചു ഓർമ്മിക്കുന്നു

വരികൾ

"തണുത്ത ചന്ദ്രികയുറഞ്ഞ പച്ചില-

....

ശബ്ദമുയരാതുള്ളിൽ ഞാൻ മുരളുന്നിങ്ങനെ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ചന്ദ്രിക	=	നിലാവ്
പച്ചില പടർപ്പ്	=	പച്ചിലകളുടെ കൂട്ടം
കൂടാരം	=	കുടിൽ

ഓമലാൾ	=	പ്രിയപ്പെട്ടവൾ
മുരൾച്ച	=	മൃഗങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ചെറിയ ശബ്ദം
താന്തശയനം	=	ക്ഷീണം കൊണ്ടുള്ള മയക്കം
മർമ്മരം	=	തീരെ ചെറിയ ഒച്ച
അരുത്	=	പാടില്ലായെന്ന ശാസന
തീഷ്ണമാം മിഴികൾ	=	കഠിന മിഴികൾ
ദേഹമെരിയുന്നു	=	ശരീരത്തിന്റെ ചുട്ടുപൊള്ളൽ
തോളിലിടിഞ്ഞു താഴുന്നെന്നഭിമാനം	=	അഭിമാനക്ഷയം സംഭവിക്കുക

ആശയവിശദീകരണം

അരുവിയെയും, പച്ചിലപടർപ്പിലെ കൂടാരത്തെയും പ്രിയയുമൊത്തുള്ള ആനന്ദനിമിഷങ്ങളെയും കുരുന്നുകളുടെ കളിയൊച്ചയെയും കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ ആ മൃഗത്തെ കാടിന്റെ വന്യതയിലേയ്ക്കും ശീതളച്ഛായയിലേയ്ക്കും ചിലപ്പോഴെല്ലാം ക്ഷണിക്കും. എന്നാൽ ആ മധുരചിന്തയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ദേഹത്തു പതിയുന്ന ശിക്ഷകന്റെ ചാട്ടവാർ അതിനെ താനൊരു അടിമമൃഗമാണെന്ന കാര്യം ശക്തമായി ഓർമപ്പെടുത്തുന്നു. ശിക്ഷകന്റെ രൂക്ഷനേത്രം ഭയമെന്ന അടിമഭാവത്തിലേയ്ക്ക് അതിനെ കൊണ്ടെത്തിക്കുന്നു. ശാസനയേറ്റ് പുളയുന്നതും ദേഹമെരിയുമ്പോൾ തോളിലിടിഞ്ഞു അഭിമാനം താഴുന്നതും മൃഗം അറിയുന്നു. ശാസനയേറ്റ് അഭിമാനം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ മൃഗം ഉള്ളിൽ ശബ്ദം ഉയരാതെ ഭയമാണങ്ങയെ എന്നാണ മുരളുന്നു. നിസ്സഹായയായ സ്ത്രീയുടെ അവസ്ഥയാണിവിടെ മൃഗത്തിന്റെ ചിന്തകളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

▶ നിസ്സഹായയായ സ്ത്രീയുടെ അവസ്ഥ

വരികൾ

"ഭയമാണങ്ങയെ...

....

ലവരെക്കൊല്ലുവാനുടൻ ത്രസിക്കുന്നു."

അർത്ഥ വിശദീകരണം

ദംഷ്ട്ര = കൂർത്ത പല്ല്

ആശയ വിശദീകരണം

കൊടിയ പീഡനത്തിന് വശപ്പെട്ട് ചട്ടവും ചാട്ടവും പഠിക്കേണ്ടി വരുന്ന മൃഗത്തിന്റെ ആത്മഭാഷണമാണ് കവിത. തന്റെ ശിക്ഷകനെയും തീവലയത്തിലൂടെയുള്ള തന്റെ ചാട്ടം കണ്ടു രസിക്കുന്നവരേയും കൊന്നു തിന്നാനുള്ള അമർഷം മൃഗത്തിന്റെ സിരകളിൽ പുകയുന്നുണ്ട്. അവരെ കൊന്നുതിന്നാൻ അവൻ ത്രസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നും കവി പറയുന്നു. പക്ഷേ ഭയം എല്ലാത്തിനും ഉപരിയായി അവനെ കീഴടക്കുന്നു. വീണ്ടും അടിമ ജീവിതത്തിന് സ്വയം വിധേയമാകുന്നു. ശിലാമനുഷ്യന്റെ നേത്രത്തെ ഭയക്കുന്നതായി മൃഗം പറയുന്നു. പുരുഷകാമനകളുടെയും ആജ്ഞകളുടെയും ആക്രോശങ്ങളിൽ വിറയ്ക്കുന്ന അടിമമൃഗത്തിന്-സ്ത്രീക്ക്-ഒന്നു മാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ -ഭയമാണങ്ങയെ.

▶ ഭയം അടിമ ജീവിതത്തിന് സ്വയം വിധേയമാകുന്നു

വരികൾ

"പറയൂ,പാവയോ മൃഗം? മെരുങ്ങിയാ-

....

ഇനിയീക്കൺകൾ ഞാൻ പിഴുതുമാറ്റട്ടെ."

അർത്ഥ വിശദീകരണം

മെരുങ്ങുക	=	ഒതുങ്ങുക
ചേതസ്സ്	=	മനസ്സ്
വന്യചേതസ്സ്	=	വനത്തിലേക്ക് കുതിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മനസ്സ്
പൗരാണികൻ	=	പൂർവികർ
മൃഗപൗരാണികൻ	=	തന്റെ പൂർവികനെന്നു കരുതി കവിതയിലെ വന്യമൃഗം ആരാധിക്കുന്നയാൾ
അതിപുരാതനൻ	=	ഏറ്റവും പ്രാചീനൻ
കുതിക്കുക	=	അതിവേഗം മുന്നോട്ടുപായുക
ഹാസം	=	ചിരി
തേജസ്വി	=	ചൈതന്യമുള്ളവൻ
നഖമുന	=	കൂർത്തനഖം
പിഴുതുമാറ്റുക	=	വേരോടെ നശിപ്പിക്കുക

ആശയവിശദീകരണം

കവിതയിലെ മൃഗം ചോദിക്കുന്നു. ഞാൻ പാവയാണോ, ഞാൻ അടിമയെക്കണക്കുമെരുങ്ങുമെങ്കിലും ഇടയ്ക്ക് എന്റെ വനചേതസ്സിൽ മൃഗപൗരാണികൻ കുടമെണീക്കുന്നു. അവൻ അതിപുരാതനൻ ആണ്. അവൻ ഇലച്ചാർത്തിൻ മേലെ കുതിക്കാറുണ്ട്. സൂര്യനെപിടിക്കാൻ പോലും ചാടാറുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള അവന്റെ നോട്ടത്തിൽ താൻ തളരുന്നുവെന്ന് മൃഗംപറയുന്നു. അവന്റെ ചിരിയിൽ ഞാൻ തൊഴുതു പോകുകയാണ്. മൃഗം പറയുന്നു തന്നെ നോക്കരുത്. തന്റെ കണ്ണുകൾ ഉടഞ്ഞുപോകും. അതിനു മുൻപ് താൻ സ്വയം നഖമുനകളാൽ തന്റെ കണ്ണുകൾ പിഴുതുമാറ്റട്ടെയെന്ന്. സർവ്വശക്തനായ മൃഗം തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ഭയം മൂലം മറച്ചു വയ്ക്കുന്നു. തന്നെ സംഭീതനാക്കുന്ന മൃഗപൗരാണികന്റെ തേജസ്സുറ്റ നയനങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നതിനു മുൻപ് തന്റെ നയനങ്ങൾ നശിപ്പിക്കാൻ ആര് ഒരുങ്ങുന്നു. അമർഷത്തോടെങ്കിലും അടിമ ജീവിതത്തിന് വിധേയനാകാൻ അത് സ്വയം തീരുമാനിക്കുന്നു. താൻ ഒരു പാവയാണോ യെന്നും വനചേതസ്സിലെ മൃഗപൗരാണികന്റെ തീഷ്ണനോട്ടത്തിൽ താൻ തളരുന്നുവെന്നും ആ നോട്ടം എത്തും മുൻപ് തന്റെ നഖമുനകളാൽ കണ്ണുകൾ മാറ്റണമെന്നും മൃഗം പറയുന്നു. കവിതയ്ക്കകത്തെ മൃഗവും മൃഗശിക്ഷകനും കവിതയുടെ പുറത്ത് ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീയും ശിക്ഷിക്കുന്ന പുരുഷനും ആയി നിലകൊള്ളുന്നു

▶ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീയും ശിക്ഷിക്കുന്ന പുരുഷനും

. വരികൾ

"അതിനും വയ്യല്ലോ! ഭയം, ഭയം മാത്ര-

....

വലയത്തിൽ ചാടാനുണർന്നിരിപ്പൂ ഞാൻ."

ആശയവിശദീകരണം

ഭയം മൂലം താൻ പൂർണ്ണമായും തോറ്റതായി പറയുന്നു. താൻ വെറുമൊരു അടിമ മാത്രമാണെന്നും മൃഗം അതികഠിനമായ വിഷമത്തോടെ പറയുന്നു. ഞാൻ എന്നെന്നേക്കുമായി തോറ്റിരിക്കുന്നു, തന്റെ മുതുകിൽ ചാട്ടയുലച്ചുകൊൾക, വലയത്തിൽ ചാടാനും താൻ തയ്യാറാണ് എന്നിങ്ങനെ അത് പറയുന്നു. കീഴടങ്ങലിന്റെ സ്വരമാണ് ഇന്നതിന്റെ കൈമുതൽ ഭയമാണ് എന്നത് പറയുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു കടക്കാൻ അതിനിനിയും ഒട്ടേറെ കാലം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും പറയുന്നു; ഭയമാണങ്ങയെ.

- കീഴടങ്ങലിന്റെ സ്വരം

Summarised Overview

'മൃഗശിക്ഷകൻ' എന്ന കവിത വിധേയത്വത്താൽ പുളയുകയും അതിൽ നിന്ന് കുതറിച്ചാടാൻ ശ്രമിക്കുകയും ഭയം നിമിത്തം അധീശത്വത്തിനു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീയവസ്ഥയുടെ തുറന്നെഴുത്താണ്. ഭയപ്പെടുത്തി ഭരിക്കുകയെന്ന നയം സ്വീകരിച്ചുപോന്ന പുരുഷവർഗ്ഗത്തെയാണ് കവിത സംബോധന ചെയ്യുന്നത്. ഈ കവിതയിലെ സർക്കസ് കൂടാരത്തിലെ മൃഗങ്ങൾ സ്ത്രീവർഗ്ഗപ്രതീകങ്ങളാണ്. അവയുടെ യജമാനസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്ന പുരുഷവർഗ്ഗം എക്കാലവും സ്ത്രീയെ ഭയപ്പെടുത്തി തന്റെ അധീനതയിൽ നിർത്താൻ കിണഞ്ഞു ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. താനും നിലനിന്നുപോരുന്ന വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് വിധേയയാണെന്ന തുറന്നുപറച്ചിലാണ് കവിത.

അതിഭയങ്കരമായ പീഡനങ്ങൾക്കിരയായി സർക്കസ് കൂടാരത്തിൽ ജീവിക്കേണ്ടിവരുന്ന മൃഗരാജന്റെ ആത്മരോദനമാണ് ഈ കവിത. അടിമയായി ജീവിക്കേണ്ടിവരുമ്പോഴും ഇടയ്ക്കിടെ അതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധം കുതിച്ചുചാടുന്നു. പക്ഷെ ഭയവും കഠിനശിക്ഷകളും കാരണം അത്തരത്തിൽ ചിന്തിക്കുവാൻ പോലും അത് തയ്യാറാകുന്നില്ല. അങ്ങയെ, എന്ന് ശിക്ഷകനെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുമ്പോൾ തന്നെ പോലും മൃഗവും ശിക്ഷകനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഉപചാരത്തിന്റെയും ഭയത്തിന്റെയുമാണെന്നു തെളിയുന്നു. വനാന്തരങ്ങളിൽ കുടുംബവുമൊത്തുള്ള നല്ല ഓർമ്മകൾ ഇന്നതിനു അന്യമാണ്. കാട്ടിൽ നിന്നും ബലം പ്രയോഗിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന ആ നിരാലംബമൃഗത്തിന് തന്റെ ആദിമചോദനയിലേക്കു തിരികെ മടങ്ങാൻ മനസ്സ് വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു. താൻ അടിമയായി വന്നപ്പോൾ തനിക്കു നഷ്ടമായത് തന്റെ സൗന്ദര്യം മാത്രമല്ല തന്റെ സ്വത്വം കൂടിയാണെന്നത് ഞെട്ടലോടെ മൃഗം തിരിച്ചറിയുന്നു. കാട്ടിലെ അരുവിയിൽ ഒരിക്കൽ തന്റെ മുഖം കണ്ടപ്പോൾ എന്തൊരപൂർവ്വസുന്ദരമാണ് തന്റെ മുഖം എന്ന് പ്രശംസിച്ചത് മൃഗം ഓർമിക്കുന്നു. എന്നാൽ തനിക്കു ഇന്ന് ആ മുഖം അന്യമാണെന്നു കൂടി അത് പറയുന്നു. ഇന്ന് ആ മൃഗം കഴിയുന്നത് ചട്ടങ്ങളുടെയും ചാട്ടവാറിന്റെയും ലോകത്താണ്. ഇന്നതിന്റെ കൈമുതൽ കേവലം ഭയം മാത്രമാണ്. എങ്കിലും വനത്തിലേക്ക് അതിന്റെ തൃഷ്ണകൾ ചിലപ്പോഴൊക്കെ പാഞ്ഞു പോകുന്നു. ഇന്നതിനെ പിന്തുടരുന്നത് ശിക്ഷയും ശാസനകളുമാണ്. ശിക്ഷകനെ പല്ലിൽ കൊരുക്കാനും അവന്റെ ചോരയിൽ മുഖം കഴുകുവാനും ആ മൃഗം കൊതിക്കുന്നു. ഭയം തന്നെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നു എന്നത് മനസിലാക്കുന്നു. മൃഗപൗരാണികന്റെ നോട്ടം തനിക്കു താങ്ങാൻ കഴിയില്ലായെന്നും ആ തീഷ്ണമായ നോട്ടം തന്നിൽ പതിക്കും മുൻപേ നഖമുനകളാൽ തന്റെ കണ്ണുകളെ പിഴുതെറിയണമെന്നും ആ മൃഗം പറയുന്നു. കീഴടങ്ങലിന്റെ സ്വരമാണ് ഇന്നതിന്റെ കൈമുതൽ. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു കടക്കാൻ അതിനിനിയും ഒട്ടേറെ കാലം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരും. സ്ത്രീയെ അടിമമൃഗമാക്കി ഭയപ്പെടുത്തി തീചക്രത്തിലൂടെ ചാട്ടം പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന പുരുഷശിക്ഷകരുടെ സർക്കസ് കൂടാരമായി ഈ ലോകത്തെ സൂചിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ശിക്ഷകന്റെ രൂക്ഷനോട്ടവും

ശാസനകളും സദാ അവളെ പിന്തുടരുന്നു. പാവയാണോ താൻ എന്ന മൃഗത്തിന്റെ ചോദ്യം എന്തും അനുസരിക്കുന്നവൾ എന്ന വിശേഷണമുള്ള സ്ത്രീയുടെ ചോദ്യമായി ചേർത്ത് വായിക്കാം. ശിക്ഷകനെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ചോദന എല്ലാവരിലുമുണ്ട്. പക്ഷെ അതിനു തടസ്സം ഭയവും ആത്മവിശ്വാസക്കുറവുമാണ്. അതിവിടെ മൃഗത്തിനും സ്ത്രീയ്ക്കും ഒന്നുപോലെന്നും ചേർത്ത് ഈ കവിതയെ വായിക്കാവുന്നതാണ്.

Assignments

1. 'അർത്ഥത്തിനും അനുഭവത്തിനുമൊപ്പം നിരന്തരം അലയുന്നവനാണ് എ. അയ്യപ്പൻ എന്ന കവി'-വിശദമാക്കുക.
2. 'വെയിൽ തിന്നുന്ന പക്ഷി'യായി കവി സ്വയം മാറുന്നതെങ്ങനെ?
3. എ. അയ്യപ്പന്റെ കാവ്യശൈലി വിലയിരുത്തുക
4. 'ഭയമാണങ്ങയെ'-കവിവിവക്ഷയെന്ത് ?
5. മൃഗശിക്ഷകൻ എന്ന കവിത സ്ത്രീപക്ഷകവിതയായി മാറുന്നതെങ്ങനെ?
6. 'പറയൂ പാവയോ മൃഗം! മെരുങ്ങിയാ-
   ലടിമയെക്കണ്ണക്കൊതുങ്ങുമെങ്കിലും'- വ്യാഖ്യാനിക്കുക.
7. മൃഗശിക്ഷകൻ-ഫെമിനിസ്റ്റ് സ്വഭാവമുള്ള കവിതയാണോ? പാഠഭാഗം മുൻനിർത്തി വിശദീകരിക്കുക.
8. മൃഗശിക്ഷകൻ-സ്ത്രീപക്ഷ രചനയായിരിക്കുമ്പോഴും അതിലെ സാമൂഹ്യ പ്രതിഫലനം ശക്തമാണ്. വിശദീകരിക്കുക.

Suggested Readings

1. എം.കെ. സാനു, അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ:നിഷേധരൂപത്തിന്റെ ചാരുരൂപം, ഡി .സി. ബുക്സ്
2. ഡോ. സാമുവൽ കാട്ടുകല്ലിൽ, കറുത്ത ചിരിയുടെ കവി, കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
3. പന്മന രാമചന്ദ്രൻ നായർ (എഡിറ്റർ), കവിതാ പഠനങ്ങൾ, പി.കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്
4. പി. കെ. പോക്കർ (എഡിറ്റർ), കടമ്മനിട്ട കവിയും കവിതയും, ചിന്ത പബ്ലിക്കേഷൻസ്
5. ഡോ. കെ.സ്.രവികുമാർ(എഡിറ്റർ), കടമ്മനിട്ടക്കവിത, കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
6. മേലത്ത് ചന്ദ്രശേഖരൻ, കക്കാടിന്റെ കവിത, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്
7. ഡോ. ഗീത, കക്കാടിന്റെ കാവ്യകല , കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
8. പോൾ മണലിൽ(എഡിറ്റർ), കക്കാട്, കവിയും കവിതയും, എൻ. ബി. എസ്
9. എൻ. എം.നമ്പൂതിരി, കക്കാട്, കവിയും കവിതയും, സാഹിത്യ അക്കാദമി
10. പി. എം. നാരായണൻ(എഡിറ്റർ), എൻ. എൻ. കക്കാട്, അഗ്നിരഥം, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്.
11. കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, മലയാളകവിതാ പഠനങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്
12. കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, തെരഞ്ഞെടുത്ത കവിതകൾ, കറന്റ് ബുക്സ്
13. കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, കവിത, ഡി.സി. ബുക്സ്

14. ഒരു കൂട്ടം ലേഖകർ, സച്ചിദാനന്ദന്റെ ലോകങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്
15. വിനയചന്ദ്രൻ, വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി, ഡി.സി. ബുക്സ്
16. പി.പി. രവീന്ദ്രൻ (എഡിറ്റർ), ശ്രദ്ധ ഡി. വിനയചന്ദ്രന്റെ കവിത, റെയിൻബോ ബുക്സ് പബ്ലിഷേഴ്സ്

References

1. വിജയലക്ഷ്മി, മൃഗശിക്ഷകൻ (കവിതാസമാഹാരം), ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
2. ജയലക്ഷ്മി വി. ജീവൻ, മൃഗശിക്ഷകൻ വീണ്ടും വായിക്കുമ്പോൾ - പുഴ.കോം. പേജ് - 6
3. രാജേന്ദ്രൻ എടത്തുംകര, അവൾ പറയുന്നു, ഭയമാണങ്ങയെ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
4. രാജേന്ദ്രൻ നിയതി (എഡിറ്റർ), വിനയചന്ദ്രൻ ആധുനികതയുടെ സമാന്തര രംഗ പുരുഷൻ, പ്രഭാത് ബുക്സ്
5. പതിനെട്ടു കവിതകൾ, ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട്, ഡി.സി.ബുക്സ്
6. ഡോ. കെ. എം. വേണുഗോപാൽ, വെയിൽ തിന്നുന്ന പക്ഷി -കോമാളി പ്രവാചകന്റെ നിഴലില്ലാത്ത നിലവിളി, ഡി.സി.ബുക്സ്
7. എം.ആർ. തമ്പാൻ (എഡിറ്റർ), വിലാസമില്ലാത്ത കവി: കവിതയും ജീവിതവും, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
8. ഡോ. എം. ലീലാവതി, കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ ഒരു പാരായണം, എസ് .പി.സി.എസ്
9. ഡോ. എം. ലീലാവതി, സ്ത്രീസ്വത്വാവിഷ്ക്കാരം ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ
10. ഡോ. ഷീബാ ദിവാകരൻ, പെൺ കവിത മലയാളത്തിൽ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
11. വിജയലക്ഷ്മി, വിജയലക്ഷ്മിയുടെ കവിതകൾ, ഡി.സി. ബുക്സ്
12. ഡോ. ആശാലത. വി, ആത്മബോധത്തിന്റെ പെണ്ണിടങ്ങൾ, ലോഗോസ് ബുക്സ്, പട്ടാമ്പി

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

BLOCK-04

Block Content

യൂണിറ്റ് - 1

1. ചാർവാകൻ - കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാർ
2. സദാചാരി - അൻവർ അലി

യൂണിറ്റ് - 2

1. മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ - അനിത തമ്പി
2. പട്ടാമ്പിപ്പുഴ മണലിൽ - പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ
3. അമ്മത്തൊട്ടിൽ - റഫീഖ് അഹമ്മദ്

യൂണിറ്റ് - 3

1. ദൈവപ്പാതി - കെ. ആർ. ടോണി
2. ചന്ദ്രനോടൊപ്പം - എസ്. ജോസഫ്

യൂണിറ്റ് - 4

1. ജീവജലം - വി. എം. ഗിരിജ
2. തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ - വീരാൻകുട്ടി
3. വെഷക്കായ - എം. ആർ. രേണുകുമാർ

Unit 1

1. ചാർവാകൻ

കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാർ

Learning Outcomes

- സമകാലിക കവിതയുടെ ഘടന, പ്രമേയം, ആഖ്യാനം എന്നിവ വിലയിരുത്തുകയും അവയുടെ രാഷ്ട്രീയം അപഗ്രഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു
- കുരീപ്പുഴയുടെ കാവ്യജീവിതത്തെ പരിചയപ്പെടുന്നു
- 'ചാർവാകൻ' എന്ന കവിതയുടെ രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ മനസിലാക്കുന്നു

Background

ഉത്തരാധുനികത

1990കൾക്ക് ശേഷം സാമൂഹികഘടനയിലുണ്ടായ മാറ്റവും നവലോകക്രമവും പുതുകവിതയിൽ ആഴത്തിൽ പരിണാമം സൃഷ്ടിച്ചു. വിവരസാങ്കേതികവിദ്യയുടെ പുരോഗതിയും നവമാധ്യമങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യവും നമ്മുടെ അഭിരുചികളെയും ബോധത്തെയും വിജ്ഞാനമണ്ഡലത്തെയും മാറ്റിമറിച്ചു. അവ സർഗാത്മകതയുടെ നേരെ പുതിയ വെല്ലുവിളികളുയർത്തി. ആഗോള സംസ്കാരവും ഉപഭോക്തൃസമൂഹവും കാവ്യലോകത്തും അഭിരുചി നവീകരണം നടത്തി. മാറിയ ജീവിതപരിസരങ്ങളെ അഭിസംബോധന ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമായ പുതിയ ഭാഷയ്ക്കും പുതിയ ആഖ്യാനശൈലിക്കും വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് ആധുനികാനന്തര കവിതയുടെ ഭൂമിക.

നവോത്ഥാനകാലം മുതൽ ആധുനികകാലം വരെ നിലനിന്നിരുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രാവബോധവും മാനവികതയുമെല്ലാം ആധുനികാനന്തര കവിതയിൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. 1970കളിലെ കവിതകളിൽ പ്രകടമായിരുന്ന വിപ്ലവരാഷ്ട്രീയോന്മുഖപദ്ധതിയോട് പരിഹാസവും പ്രതിഷേധവും പുലർത്തുന്ന രീതി ആധുനികാനന്തര കവിതകളിൽ കാണാം. കവിതയിൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിച്ചിരുന്ന വരേണ്യ കാവ്യസങ്കല്പങ്ങളെയും ആധുനിക കാവ്യാവിഷ്കാരത്തിന്റെ വാർപ്പ് മാതൃകകളെയും പുതുകവിത നിരാകരിച്ചു. ആധുനികത കെട്ടിപ്പൊക്കിയ സങ്കൽപ്പങ്ങളും ബൃഹദാഖ്യാന പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളും ധാരണകളും എല്ലാം ആധുനികോത്തരകാലത്ത് തകർന്നടിയാൻ തുടങ്ങി. പുതുകാലത്തിന്റെ ക്രമരഹിതവും സംഘാത്മകവുമായ അനുഭവചിത്രങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരരൂപമാണ് പുതുകവിത. ശിഥിലമാക്കപ്പെട്ട ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ കാഴ്ചകൾ കൂടിയാണ് ഇന്ന് കവിത. കാവ്യഭാഷയിലും

ആഖ്യാനരീതിയിലും വ്യക്തമായ നിർവചനങ്ങൾക്ക് വഴങ്ങുന്നതല്ല. പുതുകവിത രൂപപരമായും ഘടനാപരമായും പ്രമേയപരമായും പുലർത്തുന്ന വൈവിധ്യം ആധുനികാനന്തര കവിതയുടെ സ്വഭാവമാണ്. കേവലമായ ശൈലീവത്ക്കരണം എന്നതിലുപരി ഇത് സാംസ്കാരികാധിനിവേശത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരം കൂടിയാണ്. ഒന്നിനും നിശ്ചിതമായ പൂർവമാതൃകകൾ ഇല്ല. ഏതു മാതൃകയും കവികൾ അനുവർത്തിക്കുന്നു.

കവിത സാർവകാലികസത്യത്തെയോ സനാതനമൂല്യത്തെയോ പകർത്തുന്നതായിരിക്കണമെന്ന പഴയ നിലപാടിനെ പാടേ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ വീക്ഷണത്തെ വളരെ ഗൗരവമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയാണ് ആധുനികാനന്തര കവിതകളിൽ കാണുന്നത്. അനന്തതയെ പ്രാപിക്കുന്ന പ്രവണതയിൽ നിന്നും കുതറിമാറി കവിത സ്വന്തം ചുറ്റുപാടുകളും പരിസരങ്ങളും നാട്ടുമ്പുറങ്ങളും നാട്ടുമൊഴികളും നിറഞ്ഞതായി പരിണമിച്ചു. കവിതയുടെ ലോകത്ത് പ്രവേശനം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട കീഴാള ജീവിതാനുഭവങ്ങളും ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളും ബിംബങ്ങളും ആധുനികാനന്തരകവിതയിൽ സജീവമായി. സാമ്പ്രദായിക കവിത അടയാളപ്പെടുത്താതെ പോയ പാർശ്വവത്കൃതരുടെ ഭാഷയും അനുഭവവും ഭൂപ്രദേശങ്ങളും ഭാഷാചിഹ്നങ്ങളും അതിന്റെ മുഴുവൻ തനിമയോടെ പുതുകവിതയിൽ ഇടം കണ്ടെത്തി.

പരിസ്ഥിതി, ദളിത്, സ്ത്രീ, ആദിവാസി തുടങ്ങിയ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ സങ്കീർണതകളും വൈചിത്രങ്ങളും കവിതയെ ബഹുസ്വരമാക്കി മാറ്റി. ആധുനിക കാവ്യവ്യവഹാരങ്ങൾ കടന്നുചെല്ലാത്ത ഇരുണ്ട ഗ്രാമചിത്രങ്ങളും അവിടുത്തെ കൊച്ചുകൊച്ചു ശബ്ദങ്ങളും ജീവജാലങ്ങളും നാട്ടുമൊഴികളും കാഴ്ചകളും കവിതയിലേക്ക് സംക്രമിച്ചു. വൈവിധ്യമാർന്ന അനുഭവമണ്ഡലങ്ങളും ജീവിതപരിസര ചിത്രവും ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഈ കവിതകൾ ജനകീയവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവ കൂടിയാണ്.

കേരളീയ ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങളും അദൃശ്യമായിരുന്ന പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണതകളും കീഴാള ജീവിതത്തിന്റെ നൈസർഗ്ഗികതയും ആധുനികാനന്തര കവിതയിലെ ജൈവ സാന്നിധ്യമാണ്. ഭാഷയിൽ നിന്നും കവിതയിൽ നിന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ കീഴാള അനുഭവങ്ങളുടെ ജൈവസത്തയും ജീവിതവും അടയാളപ്പെടുത്താനുള്ള ധീരശ്രമം കൂടിയാണ് പുതുകവിത. നവീനമായ ഒരു ഭാഷാവ്യവസ്ഥയും പദാവലിയും ആഖ്യാനസംഘവും രൂപപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പുതുകവിത ആധുനികതയുടെ ഭാവുകത്വ പരിസരത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമാകുന്നു. സംസ്കൃതവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട കാവ്യഭാഷാബിംബങ്ങളും ഭാഷാചിത്രങ്ങളും ചിഹ്നങ്ങളും നിരാകരിച്ചുകൊണ്ട് സാധാരണ ജനതയുടെ ഭാഷണശൈലികളും ഗ്രാമീണ ഭാഷാപദങ്ങളും പദാവലികളും പ്രയോഗിക്കുന്നു. ജീവിതത്തെയോ അനുഭവത്തെയോ സംഭവങ്ങളെയോ സമഗ്രതയിൽ ദർശിക്കുന്ന രീതി പുതുകവിതകൾ അവലംബിച്ചിട്ടില്ല. നൈമിഷികവും ഒറ്റപ്പെട്ടതും തുടർച്ചയില്ലാത്തതുമായ അനുഭവങ്ങളോ അനുഭൂതികളോ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ആണ് അവർക്ക് താല്പര്യം. രൂപത്തിൽ എന്നപോലെ പ്രമേയത്തിലും പുലർത്തുന്ന സൂക്ഷ്മത പുതുകവിതയുടെ ഏറ്റവും വലിയ സവിശേഷതയാണ്. ക്ലാസിസത്തിന്റെയോ കാല്പനികതയുടെയോ കാലത്തെപ്പോലെ ഒരേ ആശയത്തെ ആവർത്തിച്ചു വിവരിക്കുവാനോ വന്ദിക്കുവാനോ ഇന്നത്തെ കവികൾ തയ്യാറല്ല. രൂപം പോലെ ആവിഷ്കരണവും പലപ്പോഴും ചുരുക്കെഴുത്തായി മാറുന്നു. ജീവിതത്തെത്തന്നെ സമഗ്രതയിൽ ദർശിക്കുന്ന ഉത്തരാധുനിക കവികൾ വൈവിധ്യത്തെയാണ് പ്രണയിക്കുന്നത്. ഭാവുകത്വപരമായ വൈവിധ്യം ഓരോ കവിതയുടെയും ഉള്ളിൽ പോലും ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

സമൂഹത്തിലെ ദുഷിച്ച പ്രവണതകൾക്കു നേരെയുള്ള പ്രഹരമാവുമ്പോഴാണ് കവിത ജനകീയവും വിപ്ലവാത്മകവുമാകുന്നത്. ഈ സാധ്യത തന്റെ കവിതയിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ കവിയാണ് കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാർ. കവിതയുടെ സംക്രമണശേഷി തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചൊൽക്കാഴ്ചകളിലൂടെ അസമത്വത്തിനെതിരായ സമരങ്ങളിൽ കവിതയെ മുന്നിൽ നിർത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുന്നു. 'ഹബീബിന്റെ ദിനക്കുറിപ്പുകൾ', 'ശ്രീകുമാറിന്റെ ദുഃഖങ്ങൾ', 'രാഹുലൻ ഉറങ്ങുന്നില്ല', 'നഗ്നകവിതകൾ', 'അമ്മമലയാളം', 'യക്ഷിയുടെ ദുഃഖങ്ങൾ', 'കീഴാളൻ' തുടങ്ങിയ കാവ്യസമാഹാരങ്ങളിലെ മിക്ക കവിതകളും ഈ നിലയിൽ ഉള്ളതാണ്.

അനുഭവങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണതയാണ് കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാറിന്റെ കവിതകളുടെ സവിശേഷത. നിസ്സഹായരായ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതമാണ് ആ കവിതയുടെ ഉൾക്കരുത്ത്. അത് അധികാരത്തോട് നിരന്തരം കലഹിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യന്റെ മോചനത്തെക്കുറിച്ചും ഉറക്കെപ്പറയുന്നു. ഉത്തരാധുനികതയുടെ രാഷ്ട്രീയം സാമ്പ്രദായികമല്ല. ഇവിടെയാണ് ചരിത്രം മറന്നുകളഞ്ഞവരും ഒരിക്കലും മുഖ്യധാരയിലിടം നേടിയിട്ടില്ലാത്തവരും ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നത്. 'കീഴാളൻ', 'നടിയുടെ രാത്രി', 'ചാർവാകൻ', 'രക്തസാക്ഷിയുടെ മകൾ', 'ചെർഗീസ്', 'വെളുത്തയുടെ വീട്' തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ ഇത്തരത്തിൽ മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടവരുടെ ശബ്ദമുണ്ട്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ തഴുകിവളർത്തിയിരുന്ന അധികാരകേന്ദ്രങ്ങൾക്കു നേരെ രൂക്ഷമായ ചോദ്യശരങ്ങളെയ്തതിന്റെ പേരിൽ പുരോഹിത കോടതി അഗ്നിയിലിട്ടു ദഹിപ്പിച്ച ചാർവാകന്റെ ആശയങ്ങൾ പലനിലകളിൽ, ഇന്നും പ്രസക്തമാണെന്ന് കവിത പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

> "ഓലയും നാരായവും കാഞ്ഞിരത്തിന്റെ
> ചോലയിൽ വച്ചു നമിച്ചു തിരിഞ്ഞൊരാൾ
> ആദിത്യനേത്രം തുറന്നു ചോദിക്കുന്നു
> ഏതുകടലിൽ എറിഞ്ഞു നീ ഭാഷയെ" (അമ്മമലയാളം)

ജീവിതഭാഷയെ വിറ്റുതുലക്കാനിറങ്ങിയ ഒരു തലമുറയോട് കവിയുടെ ചോദ്യങ്ങളുടെ കൂമ്പാരമാണ് 'അമ്മമലയാളം' എന്ന കവിത. പൗരോഹിത്യ ദുഷ്പ്രഭുത്വത്തിന്റെ അനാചാരങ്ങൾക്കു നേരെയുള്ള പടവാളാണ് 'ചാർവാകൻ' എന്ന കവിത. ചാർവാക ദർശനം പുരാതനകാലം തൊട്ടേ ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ ഒന്നാണ്. അതായത് 'പ്രത്യക്ഷസിദ്ധാന്തം' - ബോധ്യമുള്ളത് മാത്രം വിശ്വസിക്കുക എന്നത്. മഹാഭാരതത്തിൽ കടന്നു വരുന്ന ഒരു കഥാപാത്രം കൂടിയാണ് ചാർവാകൻ. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ പ്രജകളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന യുധിഷ്ഠിരനോട് പ്രജകൾക്കിടയിൽ നിന്ന് 'ഈ വിജയം വിജയമല്ല' എന്ന് വിളിച്ചു പറയുന്ന കഥാപാത്രമാണ് ചാർവാകൻ. ജാതിമത അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കതീതമായി ശാസ്ത്രബോധത്തിൽ വിശ്വസിക്കാനാണ് ചാർവാക ദർശനം നമ്മളോട് പറയുന്നത്.

Keywords

ചാർവാകൻ - പൗരോഹിത്യ ദുഷ്പ്രഭുത്വം - അനാചാരങ്ങൾ - പുരോഹിത കോടതി

Discussion

ചാർവാകൻ പ്രാചീന ഭാരതത്തിലെ നിരീശ്വരവാദിയായ ചിന്തകനായിരുന്നു. ചാർവാക ദർശനം എന്നാണു പൊതുവെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾ അറിയപ്പെടുന്നത്. ചാർവാകൻ വേദങ്ങളിലെ ആത്മീയചിന്തകളെ വിമർശിക്കുകയും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്ത ചിന്തകനാണ്. ചാർവാകന്റെ ആശയങ്ങളെ നേരിടാൻ കഴിയാതെ വന്ന ബ്രാഹ്മണമതം അദ്ദേഹത്തെ ജീവനോടെ ചുട്ടുകൊല്ലുവാൻ വിധിച്ചു. ഇന്ത്യയുടെ വിജ്ഞാനചരിത്രത്തിൽ ചാർവാകനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ കുറവാണ്. രാമായണത്തിലും മഹാഭാരതത്തിലും മനുസ്മൃതിയിലും ചാർവാകനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങൾ കാണാം. ഡോ. രാധാകൃഷ്ണന്റെ 'ദി ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ഇന്ത്യൻ ഫിലോസഫി', നെഹ്റുവിന്റെ 'ഡിസ്കവറി ഓഫ് ഇന്ത്യ' തുടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങളിൽ ചാർവാകനെ കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാക്കാലത്തും സത്യം വിളിച്ചു പറയുന്നവർ കൂട്ടത്തിൽ ഒറ്റപ്പെടും, അവർ രക്തസാക്ഷികളാകും. എങ്കിലും സത്യം അതുപോലെതന്നെ തുടരുമെന്ന് ചാർവാകന്റെ ജീവിതം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് കവി കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാർ എഴുതിയ കവിതയാണ് 'ചാർവാകൻ'.

▶ പ്രത്യക്ഷസിദ്ധാന്തം

വരികൾ

"അഗ്നിയും ഹിമവും

....

....

കത്തി നിവർന്ന വിളക്കു ചാർവാകൻ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അഗ്നി	=	തീ
ഹിമം	=	മഞ്ഞ്
മുഖാമുഖം കാണുന്ന	=	മുഖത്തോട് മുഖം നോക്കുന്ന
സുപ്രഭാതം	=	നല്ല പ്രഭാതം.
അദ്രി	=	സൂര്യൻ, മേഘം, പർവ്വതം
ഗർഭഗൃഹം	=	അന്തഃപുരം, ശ്രീകോവിൽ

ആശയവിശദീകരണം

അഗ്നിയും മഞ്ഞും മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കുന്ന, പുഷ്പവും പക്ഷിയും പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ഒരു നല്ല പ്രഭാതത്തെ കവി കാണുകയാണ്. ഉപ്പ് കുമിഞ്ഞ പർവ്വതം പോലെ, അതിനപ്പുറം ചുവടുവച്ച് വിത്തിട്ടു പോകുന്ന കൃഷി സ്ഥലം, വെൺകരടി, സ്വപ്നത്തിലെന്ന പോൽ ഗായത്രീമന്ത്രം ചൊല്ലുന്ന അന്തഃപുരങ്ങൾ, വൃദ്ധ സന്യാസിമാർ പ്രാപിച്ചു വൃത്തികേടാക്കിയ വേദക്കിടാത്തികൾ. അവിടെ കത്തി നിവർന്ന വിളക്കു പോലെ കവി ചാർവാകനെ കാണുന്നു.

▶ കവി ചാർവാകനെ കാണുന്നു

വരികൾ

"ജടയിൽ കുരുങ്ങിയ ദർഭത്തുരുമ്പുകൾ

....

ലക്ഷ്യം കുലച്ച ധനുസ്സ് ചാർവാകൻ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ദർഭത്തുരുമ്പുകൾ	=	ദർഭപ്പുല്ല്
പുലഭ്യം	=	തെറി വാക്കുകൾ
പുരീഷം	=	അഴുക്ക്, മലം
ശരം	=	അസ്ത്രം
ധനുസ്	=	വില്ല്

ആശയവിശദീകരണം

▶ ലക്ഷ്യം കുലച്ച ധനുസ്സാണ് ചാർവാകൻ

ചാർവാകന്റെ രൂപം വർണിക്കുന്നു. ജഡയിൽ കുരുങ്ങിയ ദർഭപ്പുല്ലുകൾ, പുഴയിലേക്കിട്ട്, പുലർച്ചയിലേക്കിട്ട്, പച്ചകെടുത്തി പുലഭ്യത്തിലേക്കിട്ട്, പുച്ഛം പുരട്ടി അഴുക്കിലേക്കിട്ട്, പരിധിയില്ലാത്ത വലിയ സംശയങ്ങളാൽ പ്രകൃതിയെ ചോദ്യശരത്തുമ്പിൽ മുട്ടിച്ച്, വിഷമക്കഷായം കൊടുത്തു വിഷക്കോള് പുറമേക്കെടുത്തെറിയുന്നു ചാർവാകൻ. ലക്ഷ്യം കുലച്ച ധനുസ്സാണ് ചാർവാകൻ എന്ന് കവി പറയുന്നു.

വരികൾ

"സിദ്ധ ബൃഹസ്പതി ഉത്തരം നൽകാതെ

....

മാനസ തൃഷ്ണാരവിന്ദം സുഗന്ധം പരത്തുന്നു"

അർത്ഥവിശദീകരണം

സിദ്ധൻ	=	പണ്ഡിതൻ
ബൃഹസ്പതി	=	ദേവന്മാരുടെ ഗുരു
ചക്ഷുസ്	=	നോട്ടം, കണ്ണ്
മാനസം	=	മനസ്സ്
തൃഷ്ണ	=	തീവ്രമായ ആഗ്രഹം

ആശയവിശദീകരണം

▶ ഉത്തരം കണ്ടെത്താനുള്ള ആഗ്രഹം

സിദ്ധനായ ബൃഹസ്പതി തന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാത്തതിനാൽ, അവയുടെ ഉത്തരം കണ്ടെത്താനുള്ള ആഗ്രഹം ചാർവാകനിൽ തീവ്രമായി ഉദിച്ചു.

വരികൾ

"ഉൽക്കമഴയെന്ത് തീത്താരമെന്ത്

....

....

ബോധം ചുരത്തിയ വാളു ചാർവാകൻ."

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഭാനുപ്രകാശം	=	സൂര്യപ്രകാശം
മൃതി	=	മരണം
ബന്ധുരം	=	മനോഹരം
പ്രജ്ഞ	=	ബുദ്ധി
യാമം	=	നേരം

ആശയവിശദീകരണം

ഉൽക്കമഴ എന്താണ്, തീത്താരം എന്ത്, ആകാശം അത്ഭുതങ്ങളുടെ കൂടാരമായി മാറിയത് എന്തുകൊണ്ട്, എന്താണ് വായു, എന്താണ് ജലം, എന്താണ് ഭൂമി, ചൈതന്യ പൂർണമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സാരം എന്താണ്, സ്നേഹഗന്ധികൾ കോർക്കുന്ന സ്ത്രീത്വം എന്താണ്, ബീജമെന്താണ്, അണ്ഡമെന്താണ്, ഉൾക്കാട് കത്തുന്ന ഞാനെന്ത്, നീയെന്ത്, പർവ്വതവും കടലും സൂര്യപ്രകാശവും ജനനവും മരണവുമൊക്കെ എന്താണെന്ന് ചാർവാകൻ ചോദിക്കുന്നു. നിരന്തരമായ ആലോചനയാലും സംശയങ്ങളാലും പ്രജ്ഞയിൽ ലാവ വർഷിക്കുമാറ് വളർന്നു ചാർവാകൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംശയങ്ങളും ഒപ്പം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സത്യത്തെ അദ്ദേഹം നിരന്തരം അന്വേഷിച്ചു. നേരിന്റെ പൊരുൾതേടി അലഞ്ഞു. രാത്രി പകലില്ലാതെ, വെയിലത്തും മഴയത്തും അലഞ്ഞു. മണലിൽ നടന്നു, ജനനമുറിയിലും മരണക്കിടക്കയിലും അന്വേഷിച്ചു. അന്വേഷണത്തിന്റെ അനന്ത യാമങ്ങളിൽ കണ്ണീരണിഞ്ഞു ചാർവാകൻ. തിരിച്ചറിവ് നേടിയ വാളാണ് ചാർവാകൻ എന്ന് കവി പറയുന്നു.

> ▶ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സാരം എന്താണ്?

വരികൾ

“ഇല്ല ദൈവം ദേവശാപങ്ങൾ മിഥ്യകൾ
ഇല്ലില്ല ജാതിമതങ്ങൾ,
....
ചെങ്കോൽ കറുപ്പിച്ച മിന്നൽ ചാർവാകൻ.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

മിഥ്യ	=	മായ, യഥാർഥമല്ലാത്തത്
കറുപ്പിച്ച	=	കറുത്ത നിറം പിടിച്ച

ആശയവിശദീകരണം

ചാർവാകനുണ്ടായ തിരിച്ചറിവുകളെ കവി സംഗ്രഹിക്കുകയാണിവിടെ. ദൈവമില്ലെന്ന് ചാർവാകൻ വാദിച്ചു. ദേവശാപങ്ങൾ മിഥ്യയാണ്. ജാതിമതങ്ങൾ സത്യമല്ല. പരേതർക്ക് ചെന്നിരിക്കാൻ സ്വർഗ്ഗവും നരകവുമില്ല. പരമാത്മാവിന് മോക്ഷവും ലഭിക്കുന്നില്ല. മുജ്ജന്മവും പുനർജന്മവും ഇല്ല. ഒറ്റ ജന്മം മാത്രമേ നമുക്കുള്ളൂ. അത് ഈ ജീവിതമാണ്. മുളകിലെ എരിവ്, പച്ചമാങ്ങയിലെ പുളിപ്പ്, പാവയ്ക്കയിലെ കയ്പ്പ് എന്നിവ സ്വാഭാവികമായ മനുഷ്യാനുഭവം മാത്രമാണ്. ദൈവങ്ങൾക്ക് അതിൽ ഒരു പങ്കുമില്ല. വേശ്യയും പൂണൂൽ അണിഞ്ഞ പുരോഹിത വേശ്യനും വേണ്ട. അമ്മയെ കൊല്ലുന്ന ശൂരത്വത്തെ

▶ ചാർവാകനുണ്ടായ തിരിച്ചറിവുകൾ സംഗ്രഹിക്കുന്നു

അദ്ദേഹം അംഗീകരിച്ചില്ല. ജീവകുലത്തെ മറന്നുള്ള ഒരു കർമ്മത്തെയും അദ്ദേഹം പിന്തുണയ്ക്കുന്നില്ല. ഹോമപുകകൊണ്ട് മഴ പെയ്യും എന്ന് കരുതുന്ന രാജാവിനെ വിഡ്ഢിയായാണ് അദ്ദേഹം കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ രാജാവിനെയും രാജമഹർഷിയെയും അദ്ദേഹം തള്ളിപ്പറഞ്ഞു. ചെങ്കോൽ കറുപ്പിച്ച് മിന്നലായിരുന്നു ചാർവാകൻ എന്ന് കവി പറയുന്നു.

വരികൾ

"അച്ഛനോടെന്തിത്ര ശത്രുത?

....

....

എന്നിലെ ദു:ഖിതനോടു പറഞ്ഞു ചാർവാകൻ"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മാത്ര	=	നേരം
വിസ്മയം	=	അത്ഭുതം

ആശയവിശദീകരണം

ചാർവാകന്റെ കണ്ടെത്തലുകൾ കണ്ടു പുരോഹിതവർഗ്ഗം അദ്ദേഹത്തെ ഒറ്റപ്പെടുത്തി. അച്ഛനോട് നിനക്ക് എന്താണ് ഇത്ര ശത്രുത. ഈ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്താനുള്ള മാർഗ്ഗം ബലിയാണെങ്കിൽ, മൃഗത്തെ മാറ്റിയിട്ട് അച്ഛനെ ബലി നൽകാത്തതെന്താണ് നീ എന്ന് ചാർവാകനോട് അന്നത്തെ പുരോഹിതവർഗ്ഗം ചോദിച്ചു. യജ്ഞവും അയിത്തവും പുലയും വ്രതവും ഭസ്മംപുരട്ടലും ലക്ഷാർച്ചനയും സൂത്രങ്ങളും തുടങ്ങി ആചാരമായി കൊണ്ടാടുന്നതെല്ലാം അർത്ഥമില്ലാത്ത പ്രവർത്തനങ്ങളാണെന്ന് ചാർവാകൻ മറുപടി നൽകി. അവയൊക്കെ വലിയ തെറ്റുകളാണ് എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണം. ജ്യോത്സ്യന്റെ പുലമ്പലുകളെയും തുള്ളലുകളെയും അദ്ദേഹം തള്ളിപ്പറഞ്ഞു. പ്രാർത്ഥിച്ച് പാഴാക്കീടാത്ത നേരമാണ് ഈ ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും ധന്യമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ അദ്ദേഹം ലോകത്തോട് ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം കേട്ട് അസ്വസ്ഥമായ പുരോഹിത കൂട്ടം അദ്ദേഹത്തെ ഇല്ലാതാക്കാനായി ആജ്ഞാപിച്ചു. താൻ ഇല്ലാതായാലും പറഞ്ഞ സത്യങ്ങൾ നശിക്കുകയില്ല എന്ന് ചാർവാകൻ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുർവിധി കണ്ടു ജനങ്ങളും പ്രപഞ്ചവും തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു. 'കൊല്ലരുതേയെന്ന്' അപേക്ഷിച്ചു. സർപ്പവും സതിയും പരസ്പരം പുൽകുന്ന ഒരു ഇരുണ്ട രാത്രിയിൽ, സവർണർ തീർത്ത അഗ്നിയിൽ ശുദ്ധരിൽ ശുദ്ധനായ ചാർവാകനെ അവർ ദഹിപ്പിച്ചു. തീയിൽ ജ്വലിക്കുന്ന ആ നേരവും രക്തസാക്ഷിക്ക് മരണമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ദുഃഖിക്കുന്ന ലോകത്തോട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

▶ പൗരോഹിത്യ ദുഷ്പ്രഭുത്വത്തിനു നേരെയുള്ള പടവാൾ

Summarised Overview

'ചാർവാകൻ' എന്ന കവിത പൗരോഹിത്യ ദുഷ്പ്രഭുത്വത്തിനു നേരെയുള്ള പടവാളാണ്. 'മതബോധ'ത്തിൽ അടിയുറച്ചു മതിലുകൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നവർക്ക് നേരെ 'തീക്ഷ്ണതയേറിയ വാക്ശരങ്ങൾ തറയ്ക്കുന്ന കവിതയാണ് 'ചാർവാകൻ.' രസിക്കാത്ത സത്യങ്ങൾ വിളിച്ചു പറയുന്ന ചാർവാകന്റെ ധർമ്മം കവിയും നിർവ്വഹിക്കുന്നു. നിലവിലുള്ള സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയുടെ കപടസദാചാരമതബോധങ്ങളെ ഈ കവിതയിൽ നിശിതമായി ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. 'ഇല്ല ദൈവം ദേവശാപങ്ങൾ മിഥ്യകൾ, ഇല്ലില്ല ജാതിമതങ്ങൾ' എന്ന് കവി ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറയുന്നു.

'ചാർവാകൻ' എന്ന കവിതയിൽ യുക്തിവാദിയായ കവിയുടെ തീക്ഷ്ണതയേറിയ വാക്ശരങ്ങൾ തറക്കുന്നത് 'മതബോധ'ത്തിന്റെ മതിലുകൾക്ക് നേരെയാണ്. ലോകായതക്കാറ്റുടുത്ത് തീജ്ജ്വാലയായ്, രസിക്കാത്ത സത്യങ്ങൾ വിളിച്ചു പറയുന്ന ചാർവാകനെ കവി ആരാധിക്കുന്നു.

മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടവനോടും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവനോടും ദൈന്യതയനുഭവിക്കുന്ന മഹാവിഭാഗത്തോടും കൂറുപുലർത്തുന്നു എന്നതാണ് കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാറിന്റെ കവിതകളുടെ പൊതു സവിശേഷത. മനുഷ്യന്റെ വേദനകൾക്ക് പരിഹാരം കാണാനാകാത്ത മതങ്ങൾക്കും വിശ്വാസങ്ങൾക്കും മുന്നിൽ ഈ കവി നാസ്തികനായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ആധുനികതയുടെ തുടർച്ചയും ഭാഷയും ബിംബങ്ങളും കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാറിന്റെ കവിതയിൽ കാണാം. പ്രമേയത്തിൽ ഈ കവിതകൾ ഉത്തരാധുനികസ്വഭാവമാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. 'ചരിത്രം ചാതുർവർണ്യത്താൽ വിചിത്രം തന്നെ സ്നേഹിതാ' എന്ന വരികൾ ചരിത്രത്തിന്റെ പുനർവായനയുമായി കൂട്ടി വായിക്കാവുന്നതാണ്. മിക്ക കവിതകളിലും ദൈവം പ്രമേയമാകുമ്പോൾതന്നെ ദൈവത്തെ നന്നായി വിപണനം ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യൻ മുഖ്യപ്രതിയായി മാറുന്നുണ്ട്. മാനവികതയുടെ പക്ഷത്തു നിലയുറപ്പിക്കാനും സാധാരണമനുഷ്യനെ പരിഗണിക്കുന്ന തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളെ പിൻപറ്റുന്ന കാവ്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയാക്കാനും കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാറിന് കഴിയുന്നുണ്ട്.

"പ്രാർത്ഥിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു പാഴാക്കീടാതെ
ഒറ്റമാത്രയും അത്ര ധന്യമീ ജീവിതം.
വേദന മുറ്റി തഴച്ചൊരീ ജീവിതം
സ്നേഹിച്ചു സ്നേഹിച്ചു സാർത്ഥമാക്കണം"

എന്നാണ് കവി പാടുന്നത്.ഇവിടെ അപ്രിയമായവ വിളിച്ചു പറയാനുള്ള ചങ്കൂറ്റത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ഉദാഹരണമായി 'ചാർവാക'നിലൂടെ കവി മാറുന്നു.

2. സദാചാരി

അൻവർ അലി

Learning Outcomes

- അൻവർ അലി എന്ന ഉത്തരാധുനിക കവിയുടെ രചനാരീതിയെയും കവിതകളുടെ സവിശേഷതകളെയും മനസ്സിലാക്കുന്നു
- കപടസദാചാര ബോധങ്ങൾ നിലനിർത്തുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ കണ്ണാടിയായി മാറുന്ന 'സദാചാരി' എന്ന കവിതയെ ആഴത്തിൽ പഠിക്കുന്നു
- സമകാലിക പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവയാണ് അൻവർ അലിയുടെ കവിതകളെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു

Background

കാവ്യഭാഷയിലും കാവ്യരൂപത്തിലും സമകാലിക മാതൃകകൾ ലംഘിക്കുമ്പോഴാണ് പുതിയ കവിത ആവിർഭവിക്കുന്നത്. സാമ്പ്രദായിക ധാരണകൾക്കുമേലുള്ള അതിലംഘനത്തിന്റെ സ്വരഭേദം പുതിയ കവിതകളെ ശക്തമാക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണ് ഉത്തരാധുനികതയിൽ. ആഗോളീയതയുടെയും വിവരസാങ്കേതികത്വത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയ മിഥ്യകളുടെയും പുതിയകാലം സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലത്തെ സമൂഹത്തിന്റെ സങ്കീർണതയ്ക്ക് പുതിയ പാഠങ്ങൾ നൽകുന്നു. കാവ്യഭാഷയിലും കാവ്യരൂപത്തിലും പൂർവമാതൃകകളുടെ അതിലംഘനത്തിന്റെ സ്വരഭേദം ഉത്തരാധുനിക കവിതകളിൽ ശക്തമാകുന്നു. ഈ പരിസരത്തിലാണ് മലയാളകവിത പുതിയ ആഴങ്ങൾ തേടുന്നത്. മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഉത്തരാധുനിക കവികളിൽ ശ്രദ്ധേയനാണ് അൻവർ അലി. കവി, വിവർത്തകൻ, എഡിറ്റർ, സിനിമാഗാനരചയിതാവ് എന്നീ നിലകളിൽ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച അൻവർ അലിയുടെ പ്രധാന കവിതകളാണ് 'മെഹബൂബ് എക്സ്പ്രസ്', 'മഴക്കാലം', 'സദാചാരി' തുടങ്ങിയവ.

ഒന്നിനെയും ഭയക്കാത്ത കാവ്യരചനാരീതിയാണ് അൻവർ അലിയുടേത്. മുൻവിധികളെ ഉലയ്ക്കുന്നതും സാമ്പ്രദായിക രചനാരീതിയെ നിരാകരിക്കുന്നവയുമാണ് അൻവർ അലിയുടെ കവിതകൾ. ആഖ്യാന രീതികൊണ്ടും പ്രമേയം കൊണ്ടും മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും അവ വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നു. അൻവർ അലിയുടെ സിനിമാഗാനങ്ങൾ ജനപ്രീതിയാർജ്ജിച്ചവയാണ്. മികച്ച ഗാനരചയിതാവിനുള്ള സംസ്ഥാന അവാർഡും അദ്ദേഹം നേടിയിട്ടുണ്ട്. ചിതറിയതും മറന്നതും മറക്കപ്പെട്ടതും ഉപേക്ഷിച്ചതുമായ വാക്കുകളുടെ വമ്പൻ തിരിച്ചുവരവുകൾ അൻവർ അലിയുടെ കവിതകളിൽ അനുഭവിക്കാം. ആ വാക്കുകളിൽ നീണ്ട സാംസ്കാരിക ജീവിതമപ്പാടെ കയറിവരും. സമൂഹത്തിന്റെ കപടസദാചാരമൂല്യങ്ങളെ കണക്കറ്റ് പരിഹസിക്കുന്നുണ്ട് അൻവർ അലിയുടെ കവിതകൾ. സാമ്പ്രദായിക ഭാവുകത്വത്തിലേക്ക് വീണുറങ്ങുന്നതിനു പകരം ഭാവുകത്വത്തിന്റെ മുനമ്പിൽ തന്ത്രപരമായി നിന്ന്, പുതുഭാവുകത്വങ്ങളിലേക്കാണ് അൻവർ അലിയുടെ കവിത പോകുന്നത്. അസാധാരണമായ വാക്കുകളുടെ ശക്തി കൊണ്ട്, തലക്കെട്ടു കൊണ്ടു തന്നെ അൻവർ അലിയുടെ കവിത വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കും. 'മെഹബൂബ് എക്സ്പ്രസ്' എന്ന കവിതാ സമാഹാരത്തിന് കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

Keywords

ഡോക്യുമെന്ററി - പൗരത്വബിൽ - സദാചാരം - തത്ത്വപ്രബോധനം

Discussion

> ▶ സാമ്പ്രദായിക ഭാവുകത്വത്തിനോട് വിയോജിക്കുന്ന കവിതകൾ

സമകാലിക പ്രശ്നങ്ങളെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന കവിതകളാണ് അൻവർ അലിയുടേത്. പൗരത്വബിൽ പോലുള്ളവയോട് കവിതകളിലൂടെ കവി പ്രതിഷേധിക്കുന്നുണ്ട്. 'തിരിച്ചറിക്കാർഡ്' പോലുള്ള കവിത ഇതിനുദാഹരണമാണ്. പദ്യഭാഷയിൽ നിന്നും മാറി ഗദ്യത്തിലെഴുതുന്ന കവിതകൾ അൻവർ അലിയുടെ കവിതകളുടെ മറ്റൊരു സവിശേഷതയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ സാമ്പ്രദായിക ഭാവുകത്വത്തിന്റെ പൂർവ്വനിശ്ചയങ്ങളെ നിരാകരിക്കുന്ന പൊട്ടിച്ചിതറലാണ് കാണുന്നത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ സമകാലികരായ മറ്റു കവികളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ അനുഭവമാണ് വായനക്കാരന് പകർന്നു നൽകുന്നത്.

> ▶ സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഭാഷ

മറ്റൊന്നിനോട് വിയോജിക്കാനുള്ള അവകാശമാണ് ജനാധിപത്യത്തിലെ ബഹുത്വം എന്നതു കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. സംസ്കാരത്തിലെ ബഹുത്വത്തെയും ബഹളത്തെയും കവിതയിലേക്ക് ആനയിക്കുകയാണ് അൻവർ അലി ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കവിത എന്ന അച്ചടക്കമുള്ള കുലീന കുടുംബത്തിലെ കുട്ടിയെ തെരുവിലും ബഹളത്തിലും കൂകി വിളിയിലും അലയാൻ വിടുന്ന പ്രതീതിയാണ് ഈ കവിതകൾ വായനക്കാരന് നൽകുന്നത്. ഡോക്യുമെന്ററി സ്വഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന കവിതകളാണ് അൻവർ അലിയുടെ മിക്ക കവിതകളും. സമൂഹത്തിന്റെ ബോധതലങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കവിതകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് 'സദാചാരി'. കവിതയെ ഡോക്യുമെന്ററിയാക്കുന്ന സവിശേഷത ഈ കവിതയിലും കാണാം. ഭാഷ സരളവും സുതാര്യവുമാക്കുന്നു എന്നത് അൻവർ അലിയുടെ കവിതകളുടെ പ്രധാന സവിശേഷതയാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ കപടസദാചാരമൂല്യത്തെ പരിഹസിക്കുന്ന കവിതയാണ് 'സദാചാരി'.

വരികൾ

"1975 ലെ ഒരു നട്ടുച്ചയ്ക്ക്
....
....
....
അങ്ങനെ നടക്കുകയായിരുന്നു"

ആശയവിശദീകരണം

1975 ലെ ഒരു നട്ടുച്ചക്ക് സദാചാര മര്യാദകൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന ക്ലാസിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിയ കുട്ടി അവിടെ പഠിപ്പിച്ച ഒരു വാക്യം ഓർത്തെടു

ക്കുന്നു. സഹജീവികളോട് കരുണ കാണിക്കുന്നവർക്ക് കരുണാമയനായ ദൈവം പ്രതിഫലം നൽകും എന്നതായിരുന്നു ആ വാക്യം. അതിനനുസൃതമായി അവൻ ഉച്ചക്ക് കഴിക്കാനായി കരുതിയിരുന്ന ചോറ് നട്ടുച്ച വെയിലത്ത് വഴിയിലിരുന്ന് വെള്ളം മാത്രം ഭക്ഷണമായി കഴിക്കുന്ന ഭ്രാന്തന് കൊടുത്ത ശേഷം വിശന്നു തളർന്ന് വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. വീട്ടിലേക്കുള്ള മെറ്റലിളകിയ വഴിയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ കുട്ടി ചെയ്ത നന്മപ്രവൃത്തിക്ക് ദൈവം നൽകുന്ന പ്രതിഫലം പൈസയാവണേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു. അങ്ങനെ കിട്ടിയാൽ പാഠപുസ്തകത്തിലെ 'ജീൻ വാൽജീൻ' ചിത്രത്തോടൊപ്പം മാത്രം ഓർമ്മവരാറുള്ള വേണുഗോപാലനിലയം എന്നു പേരുള്ള ഹോട്ടലിലെ കണ്ണാടിപ്പെട്ടിയിൽ ഇരിക്കുന്ന പലഹാരങ്ങളിൽ ഏതെല്ലാമാണ് വാങ്ങേണ്ടത് എന്ന് ആലോചിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. കടയിലെ പലഹാരം വാങ്ങുന്നത് വാപ്പയുടെ പരിചയക്കാരായ ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ എന്ത് പറയും എന്ന ചിന്തയെ കല്ലെറിഞ്ഞ് ഓടിച്ചു കൊണ്ട് ക്ഷമ നശിച്ച് വഴിയിലൂടെ നടന്നു.

- സദാചാര ക്ലാസിൽ നിന്നും ഇറങ്ങുന്ന കുട്ടി

വരികൾ

"ഇതിനകം
സദാചാരം ക്ലാസിൽ നിന്ന് നേരത്തേ തന്നെ മുങ്ങി
....
....
അയാളോടൊപ്പം രണ്ടു വാക്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ
അവരെവിടെ?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

മുടുക്ക് = ഇടവഴി

ആശയവിശദീകരണം

കുട്ടി സദാചാരം പഠിക്കുന്ന ക്ലാസ്സിൽ നിന്നും ഇറങ്ങുന്നതിന് മുൻപേ ഇറങ്ങിപ്പോയ 'ചുറ്റുപാടുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ സദാ നിരീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കണം' എന്ന വാക്യം മെറ്റലിളകിയ വഴിയിൽ കാത്തു നിന്നിരുന്നു. ആ വാക്യം കുട്ടിയുടെ സഹായത്തിനെത്തി. അത്ഭുതമെന്നേ പറയേണ്ടു, കുഞ്ഞു മെറ്റലുകൾക്കിടയിൽ അതാ ഒരു രണ്ടു രൂപാ നോട്ട് കിടക്കുന്നു. കുട്ടി പിന്നെ വീട്ടിലേക്കു പോയില്ല. പകരം കടയപ്പം വിൽക്കുന്ന വേണുഗോപാലനിലയത്തിൽ നിന്നും പലഹാരം വാങ്ങിയിറങ്ങി തിരുവനന്തപുരത്തെ അനേകം ഇടവഴികളിലൂടെ നിലാവിന്റെ നിറമുള്ള ലഡ്ഡുത്തരികൾ നുണഞ്ഞ് കൂട്ടം തെറ്റിയ ഒരൊന്നരയിഞ്ച് മെറ്റൽ കാലുകൊണ്ട് തട്ടിത്തട്ടി സമയവും ദൂരവും മറന്ന് നടന്നു. കുട്ടി നടന്നുനടന്ന് പണി തീരാത്ത ഫ്ളൈ ഓവർ കടന്ന്, കിഴക്കൻ മലയുടെ പുറകുവശം തുരന്ന് ദേശീയപാത പോലെ അനന്തമായി നടന്നു. നടത്തത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ അയാളോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നത് രണ്ടു സദാചാരവാക്യങ്ങളാണ്. അവരെവിടെപ്പോയി എന്ന് കവി ചോദിക്കുന്നു.

- സദാചാരവാക്യങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ട കുട്ടി

Summarised Overview

ഗദ്യാത്മകമായ വരികളിലൂടെ കവിത പറയുന്ന രീതി ഉത്തരാധുനികതയുടെ ആദ്യ തലമുറയിൽപ്പെട്ട മിക്ക കവികളുടെയും രചനാതന്ത്രമാണ്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ വളരെ സുതാര്യവും ലളിതവുമായ ഭാഷ കൊണ്ട് ശ്രദ്ധ നേടിയ കവിയാണ് അൻവർ അലി. കവിതയെ സാമൂഹിക വിമർശനത്തിനും സമകാലിക സംഭവങ്ങളോടുള്ള പ്രതിഷേധത്തിനും ആയുധമാക്കി മാറ്റുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. സാമൂഹ്യബോധമുള്ള കവിയെന്ന നിലയിൽ അൻവർ അലി തന്റെ കവിതകളിലൂടെ സമൂഹത്തിന്റെ കപട ബോധ്യങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അത്തരത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു കവിതയാണ് 'സദാചാരി.' എന്തിനെയും പ്രയോജനവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിക്കാണുന്ന 'സദാചാരി'യായ കാലത്തെ മനുഷ്യസമൂഹത്തെ, തുറന്നു കാട്ടുന്ന കവിതയാണ് 'സദാചാരി'.

'സദാചാരി' എന്ന കവിതയിൽ വിദ്യാഭ്യാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ ആണ് കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ക്ലാസ് മുറിയിൽ ഉരുവിട്ടു പഠിക്കുന്ന സദാചാരതത്വങ്ങളുടെ പ്രയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് കവിക്ക് പറയാനുള്ളത്. കുട്ടി ക്ലാസ് മുറിയിൽ നിന്ന് 'സഹജീവികളോട് കരുണ കാണിക്കുന്നവർക്ക് കരുണാമയനായ ദൈവം പ്രതിഫലം നൽകും' എന്ന് പഠിച്ചതിൻ പ്രകാരം ഉച്ചഭക്ഷണം വഴിയിൽ കണ്ട ഭ്രാന്തന് ദാനം ചെയ്തു'. ചുറ്റുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ സദാ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം' എന്ന് ക്ലാസിൽ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് റോഡിലെ മെറ്റലുകൾക്കിടയിൽ നിന്ന് രണ്ട് രൂപ നോട്ട് കിട്ടിയത്. അതുകൊണ്ട് നിറയെ ലഡു വാങ്ങിയശേഷം നഗരത്തിൽ എവിടെയൊക്കെയോ അലഞ്ഞു. അതിനിടെ അവനെ നയിച്ച വാക്യങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു. ലഡു വാങ്ങിയ വേണുഗോപാലനിലയം എന്ന ഹോട്ടൽ, പാഠപുസ്തകത്തിലെ ജീൻ വാൽജീൻ ചിത്രങ്ങളോട് ചേർന്നാണ് അവന്റെ മനസ്സിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നത്. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുമായി സംവദിക്കാത്ത തത്വപ്രബോധനം മനുഷ്യനെ വഴിതെറ്റിക്കുന്നു. സങ്കല്പലോകത്തിൽ വിഹരിക്കുന്ന കുട്ടികൾ ഒരിക്കലും ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തേക്ക് എത്തിച്ചേരുന്നില്ല. അവർ ദേശീയപാതപോലെ ലക്ഷ്യമില്ലാത്തവരായി തീരുന്നു.

കുട്ടിക്കാലത്തു മനസ്സിലുറക്കുന്ന നല്ലചിന്തകൾ എന്നും നമ്മുടെ കൂടെയുണ്ടാകും. അത്തരത്തിലുള്ള രണ്ടു സദാചാരവാക്യങ്ങളെയാണ് കുട്ടി കൂടെകൂട്ടുന്നത്. 'സഹജീവികളോട് കരുണ കാണിക്കുന്നവർക്ക് കരുണാമയനായ ദൈവം പ്രതിഫലം നൽകും', പക്ഷെ 'ചുറ്റുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ സദാ നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം' എന്ന വാക്യങ്ങളുടെ പാഠവും പാഠഭേദവും കവി പറയുന്നു. ഭൂതകാലത്തിന്റെ പള്ള തുറന്ന് ദേശീയപാത പോലെ നീണ്ട ഓർമ്മകൾ നമ്മെ പിറകോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നു. സദാചാരവാക്യത്തിനെ അനുസരിക്കുന്ന കുട്ടി പിന്നീട് അതിനെ സഹജീവികൾക്കുവേണ്ടിയല്ല, മറിച്ചു അവനവനെത്തന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ആദർശവും പ്രവൃത്തിയും രണ്ടും രണ്ടാവുന്ന മാറിയ കാലത്തിന്റെ പുതിയ മുഖത്തേക്കാണ്, നമ്മൾ നമ്മളെത്തന്നെയാണ് സ്നേഹിക്കുന്നത് എന്ന സത്യത്തിലേക്കാണ്, കവിത വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. അൻവർ അലിയുടെ കവിതകൾ അർധോക്തിയിൽ അവസാനിക്കുന്നവയാണ്. അതുണ്ടാക്കുന്ന നിശബ്ദതയിൽ നിന്നാണ് കവിയെ നാം വായിക്കേണ്ടത്.

Assignments

1. ചാർവാകനും ആധുനിക ഇന്ത്യയുടെ മുഖവും
2. കപടസദാചാരബോധ്യങ്ങൾ നിലനിർത്തുന്ന സമൂഹത്തിനുള്ള താക്കീതാണ് 'സദാചാരി' എന്ന കവിത - ഉപന്യസിക്കുക.
3. ഉത്തരാധുനികകവിതകളുടെ പൊതുസവിശേഷതകൾ എന്തൊക്കെ?
4. 'ഇല്ല ദൈവം ദേവശാപങ്ങൾ മിഥ്യകൾ
   ഇല്ലില്ല ജാതിമതങ്ങൾ' - വിശദമാക്കുക.
5. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും നിറഞ്ഞ വർത്തമാനകാല ഇന്ത്യയുടെ മുഖം 'ചാർവാകൻ' എന്ന കവിതയിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തി വിവരിക്കുക.
6. കപടസദാചാരമൂല്യങ്ങളുടെ നേർക്കുള്ള നിഷേധമാണ് അൻവർ അലി 'സദാചാരി'യിലൂടെ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. പരിശോധിക്കുക.
7. അൻവർ അലിയുടെ കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ 'സദാചാരി' എന്ന കവിതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വിശദമാക്കുക.

Suggested Readings

1. അജയകുമാർ. എൻ., ആധുനികത മലയാളകവിതയിൽ, കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശൂർ.
2. അനിൽകുമാർ. ടി. കെ., മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ കീഴാള പരിപ്രേക്ഷ്യം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
3. കെ. ഇ. എൻ., പുതുകാലം പുതു കവിതകൾ, ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
4. അജയകുമാർ. എൻ., കവിതയുടെ വഴികൾ, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം, ശുകപുരം.
5. അജയകുമാർ. എൻ., ആധുനികതാ പ്രസ്ഥാനത്തിനുശേഷം കവിതയിൽ സംഭവിച്ചത്, മലയാളം റിസർച്ച് ജേർണൽ, വോളിയം 5.
6. ആർ. നരേന്ദ്രപ്രസാദ്, എന്റെ സാഹിത്യ നിരൂപണങ്ങൾ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

References

1. ഡോ. മിനി ആലിസ്, സമകാല മലയാള കവിത: പുതുമയും പലമയും; മലയാള വിഭാഗം, യു. സി. കോളേജ്, ആലുവ.
2. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ് (എഡി), ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
3. ഡോ. എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
4. ഡോ. എം. എസ്. പോൾ, ഉത്തരാധുനിക കവിതാപഠനങ്ങൾ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 2

1. മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ

അനിത തമ്പി

Learning Outcomes

- ഉത്തരാധുനിക കവിതയുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- സമകാലിക മലയാളകവിതയിലെ സ്ത്രീ സാന്നിധ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവബോധം രൂപപ്പെടുത്തുന്നു
- അനിത തമ്പിയുടെ കവിതകളിലെ രാഷ്ട്രീയം മനസ്സിലാക്കുന്നു
- 'മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ' എന്ന കവിതയുടെ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിയുന്നു

Background

ഉത്തരാധുനിക മലയാളകവിതയിൽ സ്ത്രീ, ദളിത്, ക്വിയർ വിഷയങ്ങൾ ഗൗരവമായിത്തന്നെ കടന്നുവരുന്നു. പ്രകൃതിയെപ്പോലെ തന്നെ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുകയോ തിരസ്കരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യപ്പെട്ട ആദിവാസികൾ, ദളിതർ, സ്ത്രീകൾ എന്നിവർ ഇതിന്റെ കേന്ദ്രമായിത്തീരുന്നു. അസംഘടിതരെന്നു കരുതിയിരുന്നവർ ജാതി, ലിംഗം, വംശം തുടങ്ങിയ സ്വത്വബോധത്തിന്റെയടിസ്ഥാനത്തിൽ അവകാശപ്പോരാട്ടങ്ങൾ നടത്തുകയാണിന്ന്. ഇത് ഉത്തരാധുനിക സമൂഹത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. ക്വിയർ, കീഴാളൻ, ദളിതൻ എന്നൊക്കെ വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇന്ന് മുഖ്യധാരയുടെ ഭാഗമാവാനാകുന്നു. ഈ സാമൂഹികയാഥാർത്ഥ്യം ഉത്തരാധുനിക കൃതികളിൽ പ്രമേയമാകുന്നുണ്ട്. അവനവന്റെ ജീവിതത്തെ അവനവൻ തന്നെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു എന്ന നിലപാടാണ് ഉത്തരാധുനിക കവിതയിലുള്ളത്. എസ്. ജോസഫ്, എം. ആർ. രേണുകുമാർ, എം. ബി. മനോജ് തുടങ്ങിയവരുടെ കവിതകളിൽ ഈ സ്വത്വാവിഷ്കാരം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു.

ഉത്തരാധുനിക കവിതകളുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സവിശേഷത, അവ പുലർത്തുന്ന സൂക്ഷ്മ രാഷ്ട്രീയ (Micropolitics) സ്വഭാവമാണ്. പരിസ്ഥിതിയും ചൂഷിതരും ശക്തമായ കാവ്യബിംബങ്ങളായി ഉത്തരാധുനിക കവിതയിൽ കടന്നുവരുന്നു. പരിസ്ഥിതിവാദവും ചൂഷണവിരുദ്ധതയും ഉത്തരാധുനിക കവിതയിൽ രാഷ്ട്രീയബോധമായി മാറുന്നു. പ്രകൃതിയെയും ചൂഷണത്തെയും കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ച്ചപ്പാടിൽ നിന്നാണ് ഈ രാഷ്ട്രീയബോധം ഉടലെടുക്കുന്നത്. പരിസ്ഥിതി, ക്വിയർ, ദളിത്, സ്ത്രീ എന്നീ സ്വത്വനിലപാടുകളിലെല്ലാം ബദൽ ജീവിതക്രമമാണ് എന്ന നിലയിൽ ഉത്തരാധുനിക കവിതയിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.

ഉത്തരാധുനിക കവിത, പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടെ കൂടെയാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളുടെ തിരസ്കാരമാണ് ഈ കവിതകൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. സ്ത്രീയുടെയും സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് മാറ്റി നിർത്തപ്പെട്ട പലരുടെയും ജീവിതം കവിതയ്ക്ക് വിഷയമാ

കുന്നു. ലാവണ്യവാദത്തിന്റെ പതിവ് മാതൃകകളിൽ നിന്ന് കവിതയെ മോചിപ്പിക്കാനാണ് ഉത്തരാധുനിക കവികൾ ശ്രമിച്ചത്. സ്ത്രീ-ദളിത്-പാരിസ്ഥിതിക-പ്രവാസ ആഗോളവത്കരണ-സൈബർ എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടനവധി വിഷയങ്ങളിലൂടെ മലയാള കവിത സഞ്ചരിക്കുന്നത് ഉത്തരാധുനികതയിലാണ്.

ഉത്തരാധുനിക മലയാള കവിതാപരിസരത്തിൽ ശ്രദ്ധേയയായ എഴുത്തുകാരിയാണ് അനിത തമ്പി. ഉറച്ചുപോയ ലോകബോധത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് അനിത തമ്പിയുടെ കവിതകൾ. പുരുഷയുക്തിക്കെതിരായ ഒരു പെൺനോട്ടമായി അത് മാറുന്നു. ലോകസത്യങ്ങൾക്കുപകരം നിത്യജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അതേപടി ആവിഷ്കരിക്കുന്നവയാണ് അനിത തമ്പിയുടെ രചനകൾ. നേർത്ത ജീവിതചിത്രങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ് അവരുടെ കവിതകളെ സവിശേഷമാക്കുന്നത്. കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളോ അഴകു വരുത്തലുകളോ ഇല്ലാതെ, വൈകാരികതയുടെ കുത്തൊഴുക്കില്ലാതെ യാഥാർഥ്യത്തെ അതേപടി പകർത്തിവെയ്ക്കുന്നു. ഭാഷയിലെ കൃത്രിമത്വവും സങ്കീർണതകളും ഒട്ടും ഇല്ലാതെ വളരെ അനായാസമായാണ് അവർ ഭാഷയെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. ലഘുവാക്യങ്ങൾ മാത്രമുള്ള കവിതകൾ. ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നായി കാണാതെ ഉപമിക്കാതെ സുതാര്യമായ ഭാഷ നിർമ്മിക്കുന്നു. സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ പതിഞ്ഞ ആവിഷ്കാരമാകുന്നു അനിത തമ്പിയുടെ കവിത. മുറ്റമടിക്കുന്നു എന്ന പ്രക്രിയയെ കവിതയിലാവിഷ്കരിക്കുന്നത് ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനമാണ്. സ്ത്രൈണമായ കാഴ്ചയെ നിർമ്മിച്ചെടുക്കലായി കവിത മാറുന്നു.

സ്ത്രീയനുഭവങ്ങളുടെ യഥാതഥമായ ആവിഷ്കാരമാണ് അനിത തമ്പിയുടെ 'മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ' (2004) എന്ന കവിത. പുരുഷാധിപത്യ നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമായ സ്ത്രീയെ കവിതയിൽ കാണാം. കവിതയിലെ കാപ്പിമട്ട് കുടിക്കുവാൻ മോഹിക്കുന്ന സ്ത്രീ ഒരു പ്രതീകമാണ്. മറ്റുള്ളവർക്ക് വേണ്ടി ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട, മധ്യവർഗകുടുംബത്തിലെ ഭാരം ചുമക്കുന്ന അനേകം വരുന്ന കുടുംബിനികളായ സ്ത്രീകളുടെ പ്രതീകം. രാവും പകലുമില്ലാതെ, അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ പറയാത്ത, അറിയപ്പെടാത്ത വാർത്തകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നവളാണ് സ്ത്രീ. വീടുറങ്ങുമ്പോഴും ഉണർന്നിരിക്കേണ്ടുന്ന ഒരുവളുടെ നിത്യവൃത്തി അതിസൂക്ഷ്മമായി കവിതയിൽ കടന്നുവരുന്നു. മുഖ്യധാരാവ്യവഹാരങ്ങളിൽ നിന്ന് അകറ്റി നിർത്തപ്പെടുന്ന സ്ത്രീയവസ്ഥയെ കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സമകാലീന ജീവിതവും ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളും അതിന്റെ സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾ കൊണ്ട് ഒപ്പിയെടുക്കാനും അവതരിപ്പിക്കാനും ഈ കവിതയിലൂടെ അനിത തമ്പിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പുരുഷയുക്തിയോടുള്ള കലഹമാണ് ഈ കവിത.

Keywords

പാരിസ്ഥിതികപ്രശ്നങ്ങൾ - പെണ്ണും പ്രകൃതിയും - ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾ - സ്ത്രൈണമായ അനുഭവങ്ങൾ

Discussion

2004-ലാണ് അനിത തമ്പിയുടെ 'മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ' എന്ന കവിത പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. കവിതാവിവർത്തക എന്ന നിലയിലും അനിത തമ്പി ഏറെ പ്രശസ്തയാണ്. കേരളീയ സാമൂഹ്യഘടനയിലുള്ള സ്ത്രീസ്വത്വങ്ങളുടെ അനുഭവലോകം അനിത തമ്പിയുടെ കവിതകളിൽ കാണാം. 'അരിവാൾ', 'അഴകില്ലാത്തവയെല്ലാം', 'മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ' എന്നിവയാണ് പ്രധാന കൃതികൾ. അനശ്വരമായ ജീവിതത്തിന്റെയും സ്വപ്നങ്ങളുടെയും ചിത്രമാണ് 'മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ' എന്ന കവിത അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

▶ സ്ത്രീസ്വത്വങ്ങളുടെ അനുഭവലോകം

വരികൾ

"കണ്ണുപൂട്ടിയുറങ്ങുന്ന വീടിൻ
....
....
മണ്ണിരകളുറങ്ങാതെയാവാം
കൊച്ചു മൺവീടുകൾ വച്ചു, രാവിൽ"

ആശയവിശദീകരണം

വീട് കണ്ണുംപൂട്ടി ഉറങ്ങുമ്പോൾ വീട്ടിൻ മുറ്റത്തു കൺകുരിപ്പുകൾ പൊങ്ങിയപോലെ മൺവീടുകൾ പൊന്തിയിരിക്കുന്നു. മണ്ണിരകൾ നനഞ്ഞ മണ്ണിളക്കി നിർമ്മിച്ച ഈ മൺവീടുകൾ മുറ്റമടിച്ചു വൃത്തിയാക്കുക എന്ന ദൗത്യത്തിനിടയിൽ ഇല്ലാതാകുന്നു. ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ഓർമ്മകളെ അടിച്ചുകളയാൻ മനുഷ്യരെപ്പോഴും ശ്രമിക്കും. മുറ്റം വൃത്തിയാക്കാനെത്തുന്ന സ്ത്രീ തലേദിവസം മണ്ണിരകൾ വളരെ ശ്രമിച്ചു നിർമ്മിച്ച മൺവീടുകൾ ഈർക്കിലി ചൂലുപയോഗിച്ചു തുടച്ചുകളഞ്ഞു. അവശേഷിച്ചത് കുറച്ചു ഈർക്കിലിപ്പാടുകൾ മാത്രമായിരുന്നു. ഓർമ്മകളെ അടിച്ചോടിച്ചുകളയുമ്പോൾ അവശേഷിക്കുക കുറെ പോറലുകൾ മാത്രമായിരിക്കുമല്ലോ. നടുവേദനിക്കുന്നു എന്ന് പറയുമ്പോൾ എത്ര ശ്രമകരമായാണ് ഓർമ്മകളെ ഒതുക്കി മാറ്റിനിർത്തുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. മൺകുരിപ്പുകൾ പൊങ്ങിയ മുറ്റം എന്ന വാക്കുകളിൽ കണ്ണീരിന്റെ സാന്നിധ്യമറിയുന്നു. കണ്ണുനീർ തളംകെട്ടി ദീർഘസമയം കഴിയുമ്പോഴാണ് കൺകോണുകളിൽ കൺകുരിപ്പുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. അവയെ അടിച്ചു നീക്കി ഓർമ്മയാക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വേദന അത്രവേഗത്തിൽ ഒതുക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. വീട്ടമ്മയായ സ്ത്രീയുടെ ജോലിഭാരത്തിന് കണക്കില്ല. പരിധിയുമില്ല.

▶ ശ്രമകരമായാണ് ഓർമ്മകളെ ഒതുക്കി മാറ്റി നിർത്തുന്നത്

വരികൾ

"രാവിലെയൊരു പെണ്ണിൻ കുനിഞ്ഞ
പിൻചുവടിന്റെ നൃത്തം കഴിഞ്ഞാൽ
....

....
....
ചപ്പുവാരി നിവർന്നവൾക്കിത്ര
കാപ്പിമട്ടു കുടിക്കുവാൻ ദാഹം.”

ആശയവിശദീകരണം

തലേദിവസം രാത്രിയിൽ മുറ്റം നനച്ചു മഴ കടന്നുപോയി. നനഞ്ഞ മുറ്റമായതുകൊണ്ടാണ് മണ്ണിരകൾക്ക് കൊച്ചുമൺവീടുകൾ നിർമ്മിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഒരു സ്ത്രീ അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങളിൽ തന്റേതായ നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുന്നു. എന്തെല്ലാം നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കിയാലും ഒരു മധ്യവർഗകുടുംബത്തിലെ സ്ത്രീ ഗ്രാമീണ അന്തരീക്ഷത്തിലെത്തുമ്പോൾ ആ നേട്ടങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം അകന്നുപോകാൻ വിധിക്കപ്പെടുന്നു. വീടിന്റെ ചുറ്റുപാടുകളും അകത്തളങ്ങളും അവിടത്തെ ജോലികളും കടമകളുമെല്ലാം അവളെ ഒതുക്കിക്കളയുന്നു. മണ്ണിരകളുണ്ടാക്കിയ മൺവീടുകൾ പിറ്റേദിവസം ഈർക്കിലിചൂലിന്റെ പോറലുകൾ മാത്രം അവശേഷിപ്പിച്ചു കടന്നുപോകുന്നത് പോലെ സ്ത്രീയുടെ നേട്ടങ്ങൾ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യപ്പെടുന്നു. അവൾ പല ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും ചെയ്തു തീർക്കാനുള്ള ഒരു യന്ത്രമായി മാറുന്നു.

▶ അവശേഷിച്ചത് കുറച്ചു ഈർക്കിലിപ്പാടുകൾ മാത്രം

Summarised Overview

വെളിച്ചം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പ് വീട്ടമ്മ ഉണരുന്നു. അവൾ മുറ്റം മുഴുവൻ അടിച്ചു വൃത്തിയാക്കി കരിയിലയും ചവിട്ടടിയിലെ മണ്ണുപോലും ശുദ്ധീകരിച്ചു നിൽക്കുമ്പോഴും നടുവേദനയും ക്ഷീണവും കൊണ്ട് അവശയാകുന്നു. അപ്പോൾ അൽപ്പം കാപ്പിമട്ട് കുടിക്കാൻ അവൾക്ക് മോഹം തോന്നുന്നു. പുരുഷകേന്ദ്രിത മേൽക്കോയ്മയിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ചില നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാവുകയാണ് സ്ത്രീ. വീട്ടിലെ ജോലികളെല്ലാം സ്ത്രീക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും ഭക്ഷണകാര്യമാവുമ്പോഴേക്കും മറ്റുള്ളവരുടെയെല്ലാം താത്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ബാക്കി വരുന്നതും കാപ്പിമട്ടുമായിരിക്കും അവൾക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ടത്. മറ്റുള്ളവർക്ക് വേണ്ടി ജീവിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെടുന്ന മധ്യവർഗകുടുംബത്തിലെ ഭാരം ചുമക്കുന്ന വ്യക്തി മാത്രമാണ് കുടുംബിനിയായ സ്ത്രീ. ഒതുങ്ങിപ്പോകുന്ന തേങ്ങലുകളാണ് അവൾക്ക് സ്വന്തമായിട്ടുണ്ടാവുക. രാവും പകലുമില്ലാതെ, അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ; പറയാത്ത, അറിയപ്പെടാത്ത വാർത്തകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നവളാണ് സ്ത്രീ. എന്നാൽ അത് പത്രത്തിലല്ല; ജീവിതത്തിലാണ്. രാവിലെ വന്നെത്തുന്ന പത്രം എല്ലാ വാർത്തകളും പുതുപുത്തനായി വായനക്കാരിലേക്കെത്തുന്നതിനായി അവസാന നിമിഷം വരെ കാത്തു പിന്നീട് പ്രഭാതത്തിൽ തന്നെ വായനക്കാരന്റെ മുമ്പിലെത്തുന്നതാണ്. രാത്രിയിലെ വാർത്തകൾ പോലും ഉൾക്കൊള്ളിക്കാനുള്ള വെമ്പൽ മത്സരബോധത്തോടെ മുന്നേറുന്ന പത്രധർമ്മത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. ആ പത്രമെത്തുമ്പോഴേക്കും, ഇരുൾ നീങ്ങി വെളിച്ചം പരന്നുതുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും, തന്റെ ജോലി പൂർത്തീകരിച്ചു നിൽക്കുകയാണ് സ്ത്രീ. കേരളീയ ഗ്രാമജീവിതത്തിൽ എന്തെല്ലാം നേട്ടം കൊയ്ത സ്ത്രീയാണെങ്കിലും അവൾ വീട് എന്ന നാലു ചുവരുകൾക്കും അതിലെ ജീവിതപ്രശ്നങ്ങൾക്കും കീഴടങ്ങി ജീവിക്കേണ്ടി വരുന്നു. സമകാലീന ജീവിതവും ജീവിതപ്രശ്നങ്ങളും അതിന്റെ സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾ കൊണ്ട് ഒപ്പിയെടുക്കാനും അവതരിപ്പിക്കാനും ഈ കവിതയിലൂടെ അനിത തമ്പിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

2. പട്ടാമ്പിപ്പുഴ മണലിൽ

പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ

Learning Outcomes

- 'പട്ടാമ്പിപ്പുഴ മണലിൽ' എന്ന കവിതയുടെ രചനാസവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ഉത്തരാധുനിക കവികളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരാളാണ് പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ എന്ന ധാരണ നേടുന്നു
- ഉത്തരാധുനിക കവിതകളിൽ പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രധാന ഇതിവൃത്തമാണ് എന്ന അറിവ് നേടുന്നു

Background

ആധുനികതയുടെ ശബ്ദഘോഷങ്ങൾക്കിടയിൽ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഭാവുകത്വാന്തരീക്ഷം പടുത്തുയർത്തിയ കവികളിൽ ശ്രദ്ധേയനാണ് പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ. ആഗോളവത്കരണവും ഉദാരവത്കരണനയങ്ങളും മനുഷ്യജീവിതത്തിലേൽപ്പിച്ച ആഘാതങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് കവിതയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാനും മാറിയ കാലത്തെ അടയാളപ്പെടുത്താനും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. ബൃഹദ് ആഖ്യാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സങ്കല്പങ്ങളെയും ആധുനിക ചിന്താപദ്ധതികളെയും അപ്രസക്തമാക്കി വളർന്നുവന്ന ഉത്തരാധുനിക കാലഘട്ടത്തിന്റെ അനുഭവയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കവിതയിലേക്ക് അദ്ദേഹമടക്കമുള്ള പുതുഎഴുത്തുകാർ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു.

കേരളസമൂഹം ഇന്ന് അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിസന്ധികളിലൊന്നാണ് പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങൾ. ജൈവവൈവിധ്യം കൊണ്ടും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾകൊണ്ടും സമ്പന്നമായ കേരളത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് തന്നെ അപകടപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയിലാണ് ഭൂമാഫിയകളുടെ പ്രവർത്തനം. കുന്നുകൾ ഇടിച്ചു നിരത്തി, തണ്ണീർത്തടങ്ങൾ മണ്ണിട്ട് മൂടി, പാടശേഖരങ്ങൾ നികത്തി ഭൂമിയെ കച്ചവടവത്കരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനം അതിവേഗം നടക്കുകയും കേരളത്തിന്റെ പാരിസ്ഥിതിക സന്തുലിതാവസ്ഥ കീഴ്മേൽ മറിയുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിൽ നിലനിന്നുപോന്നിരുന്ന ജൈവബന്ധം ഇവിടെ ശിഥിലമാവുകയാണ്. ആർത്തിപൂണ്ട മനുഷ്യൻ ഭൂമിയെ ഒരു കച്ചവടവസ്തുവാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ അപകടങ്ങളും നാമിന്നു നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വൈലോപ്പിള്ളിയുടെയും ഇടശ്ശേരിയുടെയും കാവ്യവഴിയുടെ ഉത്തരാധുനിക തുടർച്ചയാണ് പി. പി. രാമചന്ദ്രന്റെ കവിതകളിൽ കാണാനാവുക. ലളിതവും വ്യക്തവും നേർരേഖയിലുള്ളതുമായ തെളിമലയാളത്തിന്റെ ഒഴുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ പ്രകടമാണ്. ഉത്തരാധുനിക കവിതകളുടെ വ്യക്തിപരതയേക്കാൾ സാമൂഹികാംശങ്ങൾക്കാണ് പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. സാമൂഹിക അംശങ്ങളെ വ്യക്തിപരമായ അനുഭവത്തോട് കൂട്ടിക്കെട്ടി അവതരിപ്പിക്കുന്നതോടെ തീവ്രമായ ഒരു പ്രതികരണമെന്ന നിലയിൽ കൂടി അവ മാറി. ഒരു വിഷയത്തിലും കൃത്യമായ അഭിപ്രായമില്ലാതെ മാറിനിൽക്കുന്ന സ്വഭാവം കവിതകൾ

പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച് ഓരോ വിഷയത്തോടുമുള്ള പ്രതികരണത്തിലെ സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയവും ജാഗ്രതാബോധവും പ്രകടമാണ്. പാരിസ്ഥിതിക ജാഗ്രത ഇതിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകങ്ങളിലൊന്നാണ്. പാരിസ്ഥിതിക വിഷയങ്ങളോടുള്ള പ്രതികരണം പി. പി. രാമചന്ദ്രന്റെ ആദ്യകവിതാസമാഹാരമായ 'കാണെക്കാണെ' തൊട്ടുതന്നെ കാണാനാകും. തുടർന്നിങ്ങോട്ട് സ്വന്തം അനുഭവത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പരിസ്ഥിതി പ്രമേയങ്ങൾ നിരന്തരം ആ കവിതകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടു എന്നു കാണാം.

Keywords

പരിസ്ഥിതി ദർശനം - പുഴയും മനുഷ്യരും - പ്രകൃതിയും സ്ത്രീയും - കാവ്യബിംബങ്ങൾ

Discussion

വരികൾ

"പട്ടാമ്പിപ്പുഴ മൂളും
....
....
....
മലയാളം തെളിയുകയായ്"

അർത്ഥവിശദീകരണം

ഇളവേൽക്കുക	=	വിശ്രമിക്കുക
കനിവ്	=	ദയ

ആശയവിശദീകരണം

▶ പുഴയിലെ ഇരുത്തം

പട്ടാമ്പിപ്പുഴയിൽ ഇരിക്കുന്ന ആഖ്യാതാവാണ് കവിതയുടെ തുടക്കത്തിൽ ഉള്ളത്. പുഴ മൂളുന്ന പാട്ടുകേട്ട് വെറുതെ ഇത്തിരി നേരം വിശ്രമിക്കുകയാണ്. സന്ധ്യയോടടുക്കുന്ന സമയം. കുളിർക്കാറ്റ് ഇരുകരയിലെയും തെങ്ങുകളെ തലോടിപ്പോകുന്നു. വെറുതെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് മണലിൽ എഴുതാനും ഉഴുതുമറിക്കാനും ആഖ്യാതാവ് ആരംഭിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ മണലിൽ പതിയെ മലയാളം തെളിഞ്ഞു വരാൻ തുടങ്ങി.

വരികൾ

"അത്ഭുതമെൻ വിരലേതോ
....
....
അറിയാതുറങ്ങിപ്പോയ്"

അർത്ഥവിശദീകരണം

അടി	=	താഴെ
കനവ്	=	സ്വപ്നം
ഇരവ്	=	രാത്രി

ആശയവിശദീകരണം

അങ്ങനെ മണലിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് വിരലുകൾക്ക് ഹൃദയമിടിപ്പറിഞ്ഞതുപോലുള്ള അത്ഭുതം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇക്കിളിയാൽ ശരീരം കുടഞ്ഞതുപോലെ മണൽ ഇളകുകയും ചെയ്തു. ആ കാഴ്ചയുടെ കൗതുകത്തോടെ അവിടുത്തെ മണൽ മാറ്റി നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു സുന്ദരി കിടക്കുന്നത് കണ്ടു. മിഴികൾ പൂട്ടി മയങ്ങുന്ന അവളുടെ നിറമാറിൽ ചെവി ചേർത്തപ്പോൾ ഹൃദയമിടിപ്പ് അറിഞ്ഞു. പുഴയുടെ മകളാണോ ഇത്? വാക്കുകൊണ്ട് വിവരിക്കാനാവാത്ത നിഗൂഢതയുണ്ട് ഇവിടെ. അവൾ ഉണരുന്നത് കാത്ത് അരികത്ത് ആഖ്യാതാവും കിടന്നു. സമയം രാത്രിയാകുന്നു. നല്ല കാറ്റ് ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അറിയാതെ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

▶ പുഴയുടെ മകളെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു

വരികൾ

“ഞൊടിനേരം ഉണർന്നപ്പോൾ
....
....
....
കയറിപ്പോയതു കണ്ടു..”

അർത്ഥവിശദീകരണം

മുഴുതിങ്കൾ	=	പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ
പൊളി	=	കള്ളം

ആശയവിശദീകരണം

പെട്ടെന്ന് ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ പുഴയിൽ നിലാവും കരയിൽ നിഴലുമുണ്ട്. പക്ഷേ അവൾ അരികത്തില്ല. അവിടെ മണൽ നീങ്ങിയ ഒരു കുഴിയാണുള്ളത്. കുഴിയിലെ ചെളിവെള്ളത്തിൽ പൂർണ്ണചന്ദ്രനെ കാണാം. അകലെ, പുഴയുടെ ഓളങ്ങളിൽ താഴ്ചകളിലേക്ക് പോകുന്ന അവളെക്കണ്ടു. അലറിക്കൊണ്ട് അരുതെന്നു വിലക്കിനോക്കി. പക്ഷേ അവൾ പതിയെ പുഴയിൽ താണുപോയി. അവൾ കടമിഴിയാൽ എന്നെ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയിരുന്നു. ആ മണൽ വിഗ്രഹം അലിഞ്ഞുപോയി. ഞാൻ പറയുന്നത് കള്ളമല്ല. പിറ്റേന്ന് ഒരു പെണ്ണിന്റെ ജഡവുമായി ഒരു ലോറി പുഴയിൽ നിന്ന് കയറിപ്പോകുന്നത് കണ്ടു.

▶ പുഴയുടെ നാശം

Summarised Overview

"ഉമ്മറക്കോലായിൽ നിന്ന്
രാത്രി എടുത്തു വയ്ക്കാൻ മറന്ന കിണ്ടി
കളവു പോയതുപോലെ
വയൽക്കരയിലുള്ള ഒരു കുന്ന്
പുലർച്ചയ്ക്ക് കാണാതായി." (കാറ്റേ കടലേ)

പി. പി. രാമചന്ദ്രന്റെ മിക്ക കവിതകളും പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നവയാണ്. 'മണ്ണ്', 'ഇടശ്ശേരിപ്പാലം', 'പട്ടാമ്പിപ്പുഴ മണലിൽ', 'കാറ്റേ കടലെ' തുടങ്ങിയ കവിതകൾ ഉദാഹരണം. 1990കൾക്ക് ശേഷം നമ്മുടെ പ്രകൃതി വിഭവങ്ങൾ ആഗോളകുത്തക മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അധിനിവേശത്തിനു കീഴിലായി. സമസ്തജീവിതമേഖലകളും വൻകിട മാഫിയകൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ തുടങ്ങി. മരണശയ്യയിൽ കിടന്ന് ജഡമായിത്തീർന്ന പുഴയുടെ പെൺരൂപം മാഫിയകൾ കവർന്നെടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്ന ക്രൂരമായ വർത്തമാന അവസ്ഥയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന കവിതയാണ് 'പട്ടാമ്പിപ്പുഴ മണലിൽ'. പട്ടാമ്പിപ്പുഴ മണലിൽ ഇളം വെയിലേറ്റ് ഇരിക്കുന്ന കവി വെറുതെ ഓരോന്നെഴുതാനായി വിരലോടിക്കുമ്പോൾ മലയാള അക്ഷരങ്ങൾ തെളിയുകയാണ്. പിന്നെ ഒരു സുന്ദരിയുടെ നഗ്നശരീരം മണൽപ്പരപ്പിൽ കിടക്കുന്നത് കവി ദിവാസ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ കാണുന്നു. അവളുണരുന്നതും കാത്ത് ആ പെണ്ണിന്റെ മണൽരൂപത്തിനരികിൽ കവി അറിയാതെ കിടന്നുറങ്ങിപ്പോയി. നേരം വെളുത്തപ്പോൾ അവളെ കാണാനില്ല. പെണ്ണും പ്രകൃതിയും കച്ചവടച്ചരക്കാകുന്ന പുതിയ കാലത്തിന്റെ അവസ്ഥ കവി വരച്ചിടുന്നു.

'പട്ടാമ്പിപ്പുഴ മണലിൽ' എന്ന കവിത ചർച്ച ചെയ്യുന്നത് പ്രധാനമായും പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നമാണെങ്കിലും വ്യത്യസ്തമായ ചില മാനങ്ങൾ കൂടി കവിത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു കാണാം. മുതലാളിത്ത സമൂഹത്തിന്റെ പ്രധാന മുദ്രാവാക്യങ്ങളിലൊന്നായ 'ലാഭ'ത്തിനായി കൊള്ളയടിക്കപ്പെടുന്നത് കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ ജീവനാഡി കൂടിയായി വിശേഷിപ്പിക്കാറുള്ള ഭാരതപ്പുഴയാണ്. ഭാഷയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും തകർച്ചയുടെ ചിത്രം കൂടിയായി കവിത മാറുന്നു.

3. അമ്മത്തൊട്ടിൽ

റഫീഖ് അഹമ്മദ്

Learning Outcomes

- റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ കവിതകളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നു
- 'അമ്മത്തൊട്ടിൽ' എന്ന കവിതയുടെ രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുന്നു
- ഉത്തരാധുനിക കവിതയുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

ആധുനികതയുടെ എല്ലാ ചിന്താപദ്ധതികളെയും നിരാകരിക്കുന്ന സമീപനം എന്ന നിലയിലാണ് 'ഉത്തരാധുനികത' സാഹിത്യത്തിൽ കടന്നുവന്നത്. ശാസ്ത്രസാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്തോടെ വൈജ്ഞാനികമണ്ഡലങ്ങളിൽ യൂറോപ്പിൽ സംഭവിച്ച മാറ്റങ്ങളുടെ ഫലമായി സാംസ്കാരികരംഗത്തുണ്ടായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കാണ് ഫ്രഞ്ച് ചിന്തകനായ ഴാങ് ഫ്രാൻസോ ലോത്യാർ 'ഉത്തരാധുനികത' എന്ന വിശേഷണം നൽകുന്നത്. ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളിലുള്ള അവിശ്വാസ്യതയായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ഉത്തരാധുനികതയെ നിർവചിക്കുന്നത്. മതം, മാർക്സിസം, സാർവലൗകികത എന്നിങ്ങനെ ആധുനികത ആധികാരികമെന്നു കരുതിയിരുന്ന ആവിഷ്കാരങ്ങളെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളെയുമാണ് ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങൾ അഥവാ മഹാഖ്യാനങ്ങൾ എന്ന് ലോത്യാർ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങൾ പലതും വ്യത്യസ്തചിന്താരീതികളെയും വിശ്വാസങ്ങളെയും സമഗ്രമായി ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നവയാണ്. എന്നാൽ ആ സമഗ്രതയിൽ പലതും അടിച്ചമർത്തപ്പെടുകയും നിശബ്ദമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു എന്നതിനാലാണ് ഉത്തരാധുനികത ഈ ആശയങ്ങളെ നിരാകരിക്കുന്നത്. മാധ്യമങ്ങളുടെ അതിപ്രസരവും വിവരസാങ്കേതികവിദ്യയും ചേർന്നൊരുക്കുന്ന പുതിയ അനുഭവലോകത്തെയും ചരിത്രകാലഘട്ടത്തെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഫ്രഞ്ചു ചിന്തകനായ ബോദ്രിയാർ തന്റെ ഉത്തരാധുനികതാനിർവചനം നടത്തുന്നത്. ഉത്തരാധുനികതയെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പരിവർത്തന ദശയായിട്ടും പില്ക്കാല മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സാംസ്കാരികനിയമം ആയിട്ടുമാണ് അമേരിക്കൻ മാർക്സിസ്റ്റ് ചിന്തകനായ ഫ്രെഡറിക് ജയിംസൻ വിലയിരുത്തുന്നത്. വർഗ്ഗം, വർണ്ണം, ദേശം, രാഷ്ട്രം എന്നീ വിഭജനങ്ങൾക്കിടയില്ലാത്തവിധം അതിർത്തികളില്ലാത്ത സ്ഥലസങ്കല്പമാണ് ഇന്നത്.

പ്രതിരോധത്തിന്റെ സമീപനമാണ് ഉത്തരാധുനിക സാഹിത്യത്തിനുള്ളത്. ആധുനികതയുടെ കാലത്ത് പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരും മുഖ്യധാരയിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നു. പരിസ്ഥിതിപ്രശ്നങ്ങൾ, ദളിത്പക്ഷനിലപാടുകൾ എന്നിവ പ്രധാന പ്രമേയങ്ങളാവുകയും ഇത്തരം സ്വത്വരാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകൾക്ക് ഉത്തരാധുനികതയിൽ സവിശേഷശ്രദ്ധ ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉത്തരാധുനികതയുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയ (Micro politics) ത്തിന്റേതാണ്. പരിസ്ഥിതി, ദളിത്, സ്ത്രീ, ക്വിയർ എന്നിവ മലയാളത്തിലെ ഉത്തരാധുനികകവിതയിൽ അതീവഗൗരവത്തോടെയാണിന്ന് ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്.

കവി, ഗാനരചയിതാവ്, നോവലിസ്റ്റ് എന്നീ നിലകളിൽ പ്രസിദ്ധനാണ് റഫീഖ് അഹമ്മദ്. 'ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ വവ്വാൽ', 'തോരാമഴ', 'ശിവകാമി', 'ആനമയിലൊട്ടകം' എന്നിവയാണ് പ്രധാനകൃതികൾ. ആദ്യ നോവൽ 'അഴുക്കില്ലം'. സിനിമാഗാനരചയിതാവ് എന്ന നിലയിലും ഏറെ പ്രസിദ്ധനാണദ്ദേഹം. ഗാനരചനക്കുള്ള സംസ്ഥാനചലച്ചിത്ര അവാർഡ് നിരവധി തവണ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, ഓടക്കുഴൽ അവാർഡ് എന്നിവയും അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചു.

Keywords

വാർദ്ധക്യം - പുതുലോകം - അമ്മ - മകൻ - വൈകാരികത - ഓർമ്മ

Discussion

▶ ഇരുട്ടിന്റെ മറവിൽ വൃദ്ധയായ അമ്മയെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഇറങ്ങുന്ന മകന്റെ യാത്ര

ഇരുട്ടിന്റെ മറവിൽ വൃദ്ധയായ അമ്മയെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഇറങ്ങുന്ന മകന്റെ യാത്രയാണ് കവിതയുടെ കേന്ദ്ര പ്രമേയം. തുടർന്ന് അമ്മ പകർന്നു നൽകിയ സ്നേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മകളിലേക്ക് പായുമ്പോൾ അമ്മയെ തനിക്കു ഉപേക്ഷിക്കാൻ വയ്യ എന്ന് മകൻ തിരിച്ചറിയുകയാണ്. കുട്ടിക്കാലത്ത് തണുത്തപ്പോൾ കരിമ്പടം കൊണ്ട് അമ്മ പൊതിഞ്ഞു പിടിച്ചതും, അമ്മയുടെ വയറിന്റെ ചൂടേറ്റ് കിടന്നതും പനി പിടിച്ചു അവശനായപ്പോൾ തന്നെയുമെടുത്ത് അമ്മ ആശുപത്രിയിൽ ഓടിക്കിതച്ചുകയറിയതും, കുത്തിവെച്ചതും അമ്മയെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ജില്ലാ ആശുപത്രിയുടെ പരിസരത്തെത്തിയ മകൻ ഓർക്കുന്നു. അമ്മയുടെ വിയർപ്പിന്റെ ഗന്ധവും ഓലക്കൊടികൾ പുകയുന്ന മണവും മകനിലേക്കെത്തുന്നു. കുറ്റബോധം അവനെ വേട്ടയാടുന്നു.

വരികൾ

"പിൻസീറ്റിലെത്രയ്ക്കു നേരെയിരുത്തീട്ടു-

....

....

ലൊന്ന് മനസ്സിലൂടപ്പോൾ കടന്നു പോയ്."

ആശയവിശദീകരണം

▶ പിൻസീറ്റിൽ ഓരം ചേർന്നിരിക്കുന്ന അമ്മയുടെ ചിത്രം കാട്ടിത്തരുന്നു

പിൻസീറ്റിൽ ഓരം ചേർന്നിരിക്കുന്ന അമ്മയുടെ ചിത്രം കാട്ടിത്തരുന്നു. നീരു വറ്റിവരണ്ട കൈകളാകുന്ന ചുള്ളികൾ മാറോട് ചേർത്തു വെച്ചാണ് അമ്മ ഇരിക്കുന്നത്. എവിടേയ്ക്കാണ് പോകുന്നതെന്നോ, എന്തിനാണ് പോകുന്നതെന്നോ അമ്മ ചോദിച്ചില്ല. മങ്ങി പഴകിയ പിഞ്ഞാണവർണമായി പാടയും പീളയും മൂടിയ ആ കണ്ണുകൾ ഏറെ പണിപ്പെട്ട് അമ്മ അടച്ചുതുറന്നു. വിജനമായ തെരുവുവഴികൾ ആകാശഗോപുരങ്ങൾക്ക് താഴെ ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആ തെരുവിൽ അമ്മയെ ഇറക്കിവിട്ടാലോ എന്ന് ഓർത്തു. എന്നാൽ പെറ്റു കിടക്കുന്ന തെരുവ് പട്ടി അവർക്ക് നേരേ ചാടിക്കുതിച്ചതിനാൽ അവിടെ ഇറക്കി വിട്ടില്ല. ജില്ലാ ആശുപത്രിയുടെ മൂലയിൽ രണ്ടു മൂന്നാളുകളുണ്ടെങ്കിലും, പിന്നിൽ ഒരു ഇരിപ്പിടം കണ്ടെത്തുന്നു. പക്ഷേ അവിടെ അയാൾക്ക് അമ്മയെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പണ്ട് പനിച്ചതിന്റെ ഓർമ്മകളും അമ്മ നൽകിയ സ്നേഹവും പടികളിൽ തടഞ്ഞു നിന്നു.

വരികൾ

"പിന്നെയും മുന്നോട്ട്, വെട്ടമില്ലാളില്ല

....

....

യീശ്വരൻ കാറ്റൊന്നു കൊള്ളാനിറങ്ങിയോ?''

ആശയവിശദീകരണം

പിന്നെയും മുന്നോട്ട് പോയ അവർ വെട്ടവും ആളുമില്ലാത്ത വഴികളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. കുട്ടി ഏകാന്തതയിൽ കണ്ണുപൊത്തിക്കളിക്കുന്ന വിദ്യാലയ മുറ്റത്ത് എത്തിച്ചേരുന്നു. അവിടെ അമ്മയെ ഉപേക്ഷിക്കാമെന്ന് ആലോചിച്ചെങ്കിലും പെട്ടെന്ന് ബാല്യകാല ഓർമ്മകൾ അയാളിലേയ്ക്ക് കടന്നു കയറി. സ്കൂൾ മുറ്റത്തു നിന്ന് ശഠിച്ചതും കുതറിയോടിയതും ചുറ്റുമതിലിന് പുറത്ത് അമ്മ ഉച്ചയോളം കാത്തു നിന്നതും അയാൾ ഓർക്കുകയാണ്. പെട്ടെന്ന് വാഹനം മുന്നോട്ടു പോയി. എവിടെയാണ് അമ്മയെ കൊണ്ടുപോയി ഇറക്കിവിടേണ്ടതെന്ന് അയാൾ ഓർത്തു. ഒരുപാട് തവണ തന്നെ കൊണ്ടുപോകണമെന്ന് അമ്മ ശഠിച്ച കോവിലിൻ മുറ്റത്താണോ അമ്മയെ ഇറക്കിവിടേണ്ടത് എന്ന് അയാൾ ഓർത്തു.

- ▶ വെട്ടവും ആളുമില്ലാത്ത വഴികളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു

വരികൾ

“ഏറെത്തണുക്കുന്നു, ചില്ലുയർത്തീടുമ്പൊ

....

....

ളെന്തേയടയ്ക്കാതെവച്ചമ്മ നിർദ്ദയം’’

ആശയവിശദീകരണം

അയാൾക്ക് ഏറെ തണുപ്പനുഭവപ്പെട്ടു. തണുപ്പിൽ നിന്ന് അയാൾ അമ്മയനുഭവങ്ങളിലേയ്ക്ക് കടന്നുചെല്ലുന്നു. അമ്മയുടെ അടിവയറ്റിന്റെ ചൂടും സംരക്ഷണവും അയാൾ ഓർക്കുന്നു. അയാൾക്ക് അമ്മയെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തവനെന്ന് പങ്കാളി പഴി പറഞ്ഞേയ്ക്കും, എങ്കിലും തനിക്ക് അതിനാകില്ലെന്ന് അയാൾ ചിന്തിക്കുന്നു. പിൻസീറ്റിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ അമ്മ വലത്തോട്ടു പൂർണമായി ചാഞ്ഞു മടങ്ങി മയങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. പീളയടഞ്ഞ് നിറം പോയ കണ്ണുകൾ അടയ്ക്കാതെ വെച്ച് അമ്മ നിർദ്ദയം ചരിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു.

- ▶ അരികുവത്കരിക്കപ്പെടുന്ന വാർധക്യം

Summarised Overview

വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളും, വയസ്സായവർ തങ്ങൾക്ക് ബാധ്യതയാവുമ്പോൾ പുതിയ തലമുറ അവരോട് കാണിക്കുന്ന ഇഷ്ടക്കുറവുകളും മലയാളത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും റഫീഖ് അഹമ്മദിന്റെ കവിതയിൽ അത് കുറെക്കൂടി തീവ്രമാണ്. അമ്മത്തൊട്ടിൽ എന്ന പേരു പോലും ഈ അർത്ഥത്തിൽ പ്രസക്തമാണ്. ഇവിടെ കണ്ണുകാണാത്ത പ്രായമായ സ്വന്തം അമ്മയെ, അതും പ്രായംചെന്ന അമ്മയെ, ഭാര്യയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മകൻ ഉപേക്ഷിക്കാൻ കൊണ്ടുപോകുന്നതാണ് പ്രധാന ആശയം. പട്ടണത്തിലെ ആളൊഴിഞ്ഞ മൂലയിൽ അയാൾ ഒരു മാൾ കാണുന്നു. ഇരുട്ടിന്റെ മറവിൽ അമ്മയുമായി അവിടേക്ക് ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ പ്രസവിച്ചു കിടക്കുന്ന ഒരു പട്ടി കുരച്ചു ചാടി അയാളെ പിൻതിരിപ്പിക്കുന്നു. മാതൃത്വത്തിന്റെ രണ്ട് മുഖങ്ങളാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നത്. ഒന്ന് സ്വന്തം മകനാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടാൻ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന അമ്മ. മറ്റൊന്ന് സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കാൻ കണ്ണും കാതും കൂർപ്പിച്ച് സാഹചര്യങ്ങളെ നേരിടാൻ തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന അമ്മ. നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ

അടഞ്ഞ വാതിലുകൾ തുറപ്പിക്കുന്ന അസാധ്യരംഗമായി ഇത് മാറുന്നു. ഒപ്പം കവിതയും.

വാർദ്ധക്യമെന്നത് രണ്ടാം ബാല്യമാണ്. കുഞ്ഞിനെപ്പോലെയുള്ള പരിഗണന ചുറ്റുമുള്ളവരിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന കാലത്ത്, അമ്മയെ ഉപേക്ഷിക്കാനുള്ള ഇടംതേടി നടക്കുന്ന മകൻ മാറുന്ന കാലത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥതയുടെ പ്രതീകമാണ്. ആശുപത്രിയും, വിദ്യാലയവും, ക്ഷേത്രവുമൊക്കെ അമ്മയെ ഉപേക്ഷിക്കാനുള്ള ഇടമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ അമ്മ പകർന്നു തന്ന സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളുടെ കുട്ടിക്കാലം മകനെ കൊളുത്തിവലിക്കുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിൽ ഓരോ മനുഷ്യനും അനുഭവിക്കുന്ന നൊമ്പരപെയ്ത്താണ് ഈ കവിതയുടെ വായന പകർന്നു തരുന്നത്. മരണത്തിന്റെ വക്കിലെത്തിയപ്പോഴും അടയാൻ തുടങ്ങുന്ന മിഴികൾ അമ്മ പായിക്കുന്നത് മകനിലേക്കാണ്.

മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ 'അമ്മ', 'തൊട്ടിൽ' എന്നീ പദങ്ങൾ ഉണർത്തുന്ന വൈകാരികതയ്ക്ക് വിരുദ്ധമാണ് ഇതിലെ 'അമ്മത്തൊട്ടിൽ' എന്ന ശീർഷകം. വാത്സല്യത്തിന്റെയും, സംരക്ഷണത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണ് അമ്മ. തൊട്ടിൽ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് സുരക്ഷിതത്വം പകരുന്ന ഇടവും. എന്നാൽ ഈ അർത്ഥതലങ്ങളെയാകെ മാറ്റിമറിക്കുന്ന വർത്തമാനകാലസമൂഹത്തിന്റെ മനോഭാവത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്ന പദമായി ഈ കവിതയിൽ അമ്മത്തൊട്ടിൽ മാറുന്നു. പോറ്റി വളർത്തിയ അമ്മയെ ഉപേക്ഷിക്കാനായി ഇടം അന്വേഷിക്കുന്ന മകനാണ് കവിതയുടെ കേന്ദ്ര പ്രമേയം. ഉപേക്ഷിക്കാൻ അവസരം കൊടുക്കാതെ തന്നെ അമ്മ ജീവൻ വെടിയുന്നു. വാർധക്യത്തെ അരികുവത്കരിക്കുന്ന പുതിയകാലത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയാണ് ഇതിലൂടെ കവി ചെയ്യുന്നത്.

Assignments

1. അനിത തമ്പിയുടെ കവിതകളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ വിലയിരുത്തുക?
2. അനിത തമ്പിയുടെ കവിതകളിലെ സ്ത്രീയനുഭവങ്ങൾ എന്തെല്ലാം?
3. റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ കാവ്യജീവിതം വിശദമാക്കുക.
4. 'അമ്മത്തൊട്ടിൽ' എന്ന കവിതയിലെ മാതൃഭാവങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുക
5. 'അമ്മത്തൊട്ടിൽ' എന്ന കവിതയുടെ രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുക.
6. പി. പി. രാമചന്ദ്രന്റെ പാരിസ്ഥിതിക സങ്കൽപ്പം എന്ത്?
7. 'അമ്മത്തൊട്ടിൽ' എന്ന കവിതയുടെ ശീർഷകം എത്രത്തോളം ആ കവിതയ്ക്ക് അനുയോജ്യമാണ് പരിശോധിക്കുക.
8. "പെറ്റു കിടക്കും തെരുവു പട്ടിക്കൊരൂറ്റം,
   കുരച്ചത് ചാടിക്കുതിക്കുന്നു" - സന്ദർഭവും സാരസ്യവും വിശദമാക്കുക.
9. ആധുനിക ലോകബോധവും വ്യക്തിയുടെ ആത്മസംഘർഷങ്ങളും - 'അമ്മത്തൊട്ടിൽ' എന്ന കവിതയെ മുൻനിർത്തി വിശദീകരിക്കുക.
10. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ നേർചിത്രം പകർത്തുന്ന കവിതയാണ് 'അമ്മത്തൊട്ടിൽ' - വിശദമാക്കുക.
11. ആധുനികതയിൽ നിന്ന് ഉത്തരാധുനികതയിലെത്തുമ്പോൾ മലയാളകവിതയിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഭാവുകത്വപരിണാമം വിശദമാക്കുക.

12. “അവളരികത്തില്ലവിടെ
മണൽ നീങ്ങിയ കുഴിയുണ്ട്
കുഴിയിൽ ചെളി വെള്ളത്തിൽ
മുഴുതിങ്കൾ തെളിയുണ്ട്”. വിശദമാക്കുക.
13. “ചപ്പുവാരി നിവർന്നവൾക്കിത്ര
കാപ്പിമട്ടു കുടിക്കുവാൻ ദാഹം” - വിശദമാക്കുക.
14. 'മുറ്റമടിക്കുമ്പോൾ' എന്ന കവിതയ്ക്ക് ആസ്വാദനം തയ്യാറാക്കുക.
15. ഉത്തരാധുനിക കവിതകളിലെ പാരിസ്ഥിതിക അവബോധം ചർച്ചചെയ്യുക.
16. പി. പി. രാമചന്ദ്രന്റെ കവിതകളിൽ ഉത്തരാധുനിക കവിതയുടെ പൊതുപ്രത്യേകതകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതെങ്ങനെ? വിശദമാക്കുക.

Suggested Readings

1. സച്ചിദാനന്ദൻ കെ. മലയാളകവിതാ പഠനങ്ങൾ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
2. എം. ലീലാവതി, കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ ഒരു പാരായണം, എസ്. പി. സി. എസ്., കോട്ടയം.
3. ഇ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ, ‘കവിതയും പ്രവർത്തനവും’, കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ, കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള, മൾബറി, കോഴിക്കോട്.
4. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ് (എഡി), ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
5. ഡോ. എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
6. ഡോ. എം. ലീലാവതി, വർണ്ണരാജി, എൻ. ബി. എസ്., കോട്ടയം.

References

1. മിനി ആലിസ് (എഡി), സമകാല മലയാള കവിത : പുതുമയും പലമയും; മലയാള വിഭാഗം, യു. സി കോളേജ്, ആലുവ.
2. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ് (എഡി), ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
3. ഡോ. എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
4. ഡോ. എം. എസ്. പോൾ, ഉത്തരാധുനിക കവിതാപഠനങ്ങൾ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 3

1. ദൈവപ്പാതി

കെ. ആർ. ടോണി

Learning Outcomes

- കെ. ആർ. ടോണിയുടെ കാവ്യശൈലി പരിചയപ്പെടുന്നു
- പാരഡികവിതകളുടെ പ്രസക്തിയും സവിശേഷതകളും തിരിച്ചറിയുന്നു
- സമകാലിക സംഭവങ്ങളോട് കവികൾ കവിതയിലൂടെ പ്രതിഷേധിച്ചത് എങ്ങനെയെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

സംഭവങ്ങളെ സൗന്ദര്യപരമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ ഉത്തരാധുനിക കവികൾക്ക് കഴിയുന്നു. കവി ഒരേ സമയം പലതായിത്തീരുന്നു. ആധുനികതയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ കവികൾ പല വഴികളിലൂടെ ശ്രമിക്കുന്നു. ഭദ്രമല്ലാത്ത അടിത്തറയും നഷ്ടപ്പെട്ട അസ്ഥിരതയുമാണ് ഉത്തരാധുനികകവികളുടെ ഭൂമിക. രൂപശില്പത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആകുലതകൾ ഉത്തരാധുനികകവികൾ വച്ചുപുലർത്തുന്നില്ല. അങ്ങനെ ആധുനികതയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ഉത്തരാധുനികതയുടെ പാരഡി രൂപംകൊള്ളുന്നു. എല്ലാമറിയുന്ന ആഖ്യാതാവ് ഇവിടെയില്ല. ദാർശനികപ്രതിസന്ധികളോ ആദർശങ്ങളുടെ ഭാരമോ എഴുത്തുകാരനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നില്ല. താനുൾപ്പെടെ ലോകം കുഴഞ്ഞുമറിയുന്ന ഒരു പരിസരത്തെയാണ് ഉത്തരാധുനിക കവി അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. കെ.ആർ. ടോണിയുടെ 'അന്ധകാണ്ഡം', 'ഒരു തോറ്റ(ം)പാട്ട്', 'തത്വമസി' തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ഈ കുഴമറിച്ചിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഭാഷ, വാക്ക്, അർത്ഥനിർമ്മിതി എന്നിവയെച്ചുറ്റിപ്പറ്റിയുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ നിഗൂഢവത്കരണങ്ങളും ഇവിടെ തകർന്നടിയുന്നു. ഉത്തരാധുനികകാലത്തെ കവിതയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നത് ഒരു കടുത്ത വെല്ലുവിളിയായിത്തന്നെ ഇന്നത്തെ കവികൾ കാണുന്നു. ഇതിന് അവർ വ്യത്യസ്തമാർഗങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. പാരഡിയുടെ ഉത്തരം ആധുനികരൂപങ്ങൾ, സ്വരം മാറ്റിപ്പാടുന്ന രീതി, ഫോട്ടോഗ്രാഫി, ചിത്രസങ്കല സാധ്യതകൾ, കഥപറച്ചിൽ രീതി എന്നിവയെല്ലാം അവർ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

പോയകാലത്തിന്റെ കപടസദാചാരമൂല്യങ്ങളെ കൈവിടാനാകാതെ ബലം പിടിച്ചു നിർത്തുന്നവരെയാകെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നുവന്ന കവിയാണ് കെ. ആർ. ടോണി. നവോത്ഥാന ആദർശങ്ങളുടെ തകർച്ചയിൽ തീവ്ര ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെ പരാജയവും അതിന്റെ ദുരന്തവും എല്ലാറ്റിനെയും തലതിരിഞ്ഞു കാണാൻ കൂടി പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഇത് ഏറ്റവും ശക്തമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത് കെ. ആർ. ടോണി തന്നെയാണ്. യാതൊരുവിധ ദർശനങ്ങളുടെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും ഭാരമില്ലാതെ എഴുതാൻ കെ. ആർ. ടോണിക്ക് സാധിക്കുന്നു.

വ്യക്തിയുടെ സ്വതന്ത്രജീവിതത്തിന് തടസമാകുന്ന എല്ലാ ദർശനങ്ങളെയും നിരാകരിക്കുന്ന ഉത്തരാധുനിക സ്വഭാവത്തെ ഏറ്റവും നന്നായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ.

'അധ്യാപകൻ', 'സമനില', 'ദൈവപ്പാതി', 'അന്ധകാണ്ഡം', 'പേരെഴുത്ത്', 'പ്ലമേനമ്മായി', 'യക്ഷിയും മറ്റും' എന്നീ കൃതികളിലൂടെ കെ. ആർ ടോണി ഉത്തരാധുനിക കാവ്യലോകത്ത് സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു. വിരുദ്ധോക്തി, ഫലിതപരിഹാസങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെ സമൂഹത്തിലെ വർത്തമാനകാല പൊള്ളത്തരങ്ങളെ വിമർശനവിധേയമാക്കുകയും, അതോടൊപ്പം തന്നെ ആത്മവിമർശനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ചില കവിതകൾ പാരഡികളായും ചിലത് കറുത്ത ഹാസ്യങ്ങളായും മാറുന്നു.

കവിതക്ക് അതീതമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം കവിതയിലില്ല എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിലാണ് കവി മറ്റുള്ള കവികളെ പുനർവായിക്കാൻ ഒരുങ്ങുന്നത്. 'അന്ധകാണ്ഡ'ത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെയും 'ഒരു തോറ്റം പാട്ടിൽ' കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെയും പാരഡിയാകുന്നുണ്ട് കവിത. വിഗ്രഹങ്ങളെയും ദർശനങ്ങളെയും ഉടയ്ക്കുകയും ചില ക്ലീഷേകളെ തിരുത്തിക്കുറിച്ചുകൊണ്ടും കവി ഭാഷയിൽ പുതിയ മാനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

"താൻ താൻ നിരന്തരം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ

താൻ താനനുഭവിച്ചീടുകെന്നേ വരൂ"- എന്ന എഴുത്തച്ഛന്റെ വരികളെ, 'താൻ താൻ നിരന്തരം ചെയ്യുന്ന ദുഷ്കൃതം' എന്നു തിരുത്തിയെഴുതുന്നു കവി.

നാം ഉടയാതെ മനസ്സിൽ കൊണ്ടുനടന്നിരുന്ന ബിംബങ്ങളെയും മൂല്യങ്ങളെയും തച്ചുടക്കുകയാണ് കവി. മലയാള സാഹിത്യത്തെ ആകമാനം വിമർശിച്ചും അപനിർമ്മിച്ചുമാണ് കെ. ആർ. ടോണി പുതുവഴി വെട്ടുന്നത്. പല കവികളുടെയും രചനകളിലൂടെ കവി നടത്തുന്ന യാത്രകൾ പാരഡിയായല്ല, പകരം ചരിത്രത്തോടും സംസ്കാരത്തോടുമുള്ള പ്രതികരണങ്ങളായാണ് കാണേണ്ടത്. കവിതയുടെ ചരിത്രം കവികളിലൂടെ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങുന്നതാണ് കെ. ആർ. ടോണിയുടെ കവിതകളിൽ കാണുന്നത്. അവ കാവ്യപാരമ്പര്യങ്ങളെ പ്രശ്നവത്ക്കരിക്കുകയും കാനോനീകരണങ്ങളെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ടോണിയുടെ ആക്ഷേപഹാസ്യം അതീവ സൂക്ഷ്മമായ രാഷ്ട്രീയം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമാണ് 'കുറുക്കൻകുന്ന്' പോലുള്ള കവിതകൾ. ഇടതുതീവ്രവാദത്തിന്റെ പരാജയം ആഴത്തിൽ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ ഹാസ്യം.

Keywords

ആദർശവത്കൃതബിംബങ്ങൾ - വിമർശനങ്ങൾ - ചരിത്രത്തോടും സംസ്കാരത്തോടുമുള്ള വിയോജിപ്പുകൾ - പാരഡിക്കവിത - അപനിർമ്മാണം - കാവ്യപാരമ്പര്യങ്ങളുടെ നിരാസം

Discussion

▶ യാഥാർത്ഥ്യബോധം ഉണർത്തുന്ന കവിതകൾ

ഉത്തരാധുനിക കവിതാലോകത്ത് തന്റേതായ ഇടം നേടിയെടുത്ത കവിയാണ് കെ. ആർ. ടോണി. ആധുനിക കവിതയുടെ ദാർശനിക സ്വഭാവങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു കൊണ്ടാണ് ടോണി കവിത എഴുതുന്നത്. ശൈലി, താളം, അഹംബോധം, ദർശനം, ബിംബാവലി, നിഗൂഢത, ലാവണ്യത, ഭൂതകാലം, ഗൃഹാതുരത്വം എന്നിങ്ങനെ കവിതയെ കവിതയാക്കിയിരുന്ന എന്തിനെയും നിരാകരിക്കുകയും ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം കവിസ്വത്വത്തെ അന്യവത്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് ടോണിയുടെ കവിതയുടെ പൊതുസ്വഭാവം. പാരഡികളായും കറുത്ത ഹാസ്യങ്ങളായും രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ് ടോണിയുടെ കവിതകൾ. എങ്കിലും യാഥാർത്ഥ്യബോധം വായനക്കാരനിൽ ഉണർത്തുക എന്ന പ്രധാന ലക്ഷ്യം ഈ കവിതകൾക്കുണ്ട്.

▶ വ്യവസ്ഥകളുടെ അർത്ഥശൂന്യത

തന്റെ കവിതകളിലൂടെ കെ. ആർ. ടോണി സ്ഥാപനവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥകളുടെ അർത്ഥശൂന്യത വ്യക്തമാക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. കാലാതീതമോ സ്ഥലാതീതമോ ആയ വ്യവസ്ഥകൾ നിലവിലുള്ളതായി അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. നിലവിലുള്ള സ്ഥലകാലങ്ങളിൽ ആശയപരമായും ഭാഷാപരമായും വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ വരുത്തി കാര്യം സാധിക്കുന്നതിലാണ് കവിക്ക് കൗതുകം. അതിനായി ഭൂതകാലത്തിൽ നിന്നും ചിരപരിചിതമായ ആശയാവിഷ്കാരങ്ങളെയോ ഭാഷാപ്രയോഗരീതികളെയോ കൈക്കൊള്ളും.

▶ 'കിട്ടാത്ത മുന്തിരി പുളിക്കും' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ല്

കെ. ആർ. ടോണിയുടെ പാരഡിക്കവിതകളിൽ ആഖ്യാനപരമായും ആശയപരമായും മികച്ചു നിൽക്കുന്ന കവിതയാണ് 'ദൈവപ്പാതി'. 'കിട്ടാത്ത മുന്തിരി പുളിക്കും' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ ഒരു പാരഡി എന്ന നിലയിലാണ് ഈ കവിത വായിക്കാൻ കഴിയുന്നത്. തനിക്ക് അലഭ്യമായതിനെ പറ്റി പല ന്യായീകരണങ്ങൾ നിരത്തുക എന്ന മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ പാരഡിയാണീ കവിത. കിട്ടാത്തതിന്റെയും, കിട്ടിയതിന്റെയും ഉത്തരവാദിത്തം ദൈവത്തിൽ ചാർത്തിക്കൊടുത്താൽ സംഗതി കൂടുതൽ എളുപ്പമാകും. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം തന്നെയാണിവിടെ നടക്കുന്നത്.

കവിത

"തൂങ്ങിനിൽക്കുന്നു മുന്തിരിപ്പഴക്കുല
....
....
കൈവീശി നടന്നാലോ?"

ആശയവിശദീകരണം

ഒരു മുന്തിരിക്കുല തൂങ്ങിനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഏറെ മുകളിലാണത് ഉള്ളത്. ചാടിയാൽ അതു കിട്ടുമോ? വളരെ ദൂരത്തു നിന്നു തന്നെ ഞാനതു കണ്ടതാണ്. ഏതായാലും ചാടി നോക്കാം. കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ

അതു വേണ്ട, പോകട്ടെ. അല്ലെങ്കിൽ മുന്തിരിക്കുല ചീത്തയാണെന്നോർത്ത് കൈവീശി നടന്നു പോയാലോ? കിട്ടാത്ത മുന്തിരിക്കായി കാത്തിരുന്നു മടുത്ത് മുന്തിരി പുളിക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞ് മടങ്ങിപ്പോയ പഴയ കുറുക്കന്റെ കഥയിലേക്കാണ് കവി വായനക്കാരെ നയിക്കുന്നത്.

▶ കുറുക്കന്റെ മനോവ്യാപാരങ്ങൾ

വരികൾ

"കൊമ്പു ചായ്ക്കുവാൻപോലും മാർഗ്ഗമില്ലേറെ
....
മുന്തിരിച്ചോട്ടിൽത്തന്നെ
താഴ്മയായിരുന്നേയ്ക്കാം"

ആശയവിശദീകരണം

കൊമ്പു ചായ്ച്ചു മുന്തിരിക്കുല പറിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഏറെ പ്രാവശ്യം കല്ലെടുത്ത് എറിഞ്ഞിട്ടും ഒന്നും മുന്തിരിയിൽ കൊണ്ടില്ല. മുന്തിരിവള്ളിയിൽ കയറാൻ എളുപ്പമായിരിക്കും. പക്ഷെ തിരികെ ഇറങ്ങുക എന്നത് അത്ര എളുപ്പമല്ല എന്ന് എനിക്കറിയാം. എങ്കിലും ഞാനീ മുന്തിരിക്കുല വിട്ടിട്ട് എവിടെ പോകാനാണ്. ഈ മുന്തിരിയുടെ ചുവട്ടിൽത്തന്നെ താഴ്മയായി ഇരുന്നു നോക്കാം.

▶ മുന്തിരിക്കായി കാത്തിരിക്കുന്ന കുറുക്കൻ

വരികൾ

"ഈശ്വരകാരുണ്യത്താൽ ഇപ്പൊഴാ കുലപൊട്ടി
....
....
എത്രയും ഇരുന്നിടാം"

ആശയവിശദീകരണം

ഈശ്വരന് കരുണ തോന്നി ആ മുന്തിരിക്കുല ഇപ്പോൾ താഴെ എന്റെ മുന്നിൽ വീണു കിട്ടിയാൽ ഉറപ്പായും പകുതി ഞാൻ ദൈവത്തിന് നേർച്ചയായി കൊടുക്കും. ബാക്കി പകുതി കഴിച്ച് ഇളം കാറ്റുമേറ്റു ഉറങ്ങുവാൻ എന്തു രസമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഈ മുന്തിരിക്കുല നോക്കി വായും തുറന്നു എത്ര നേരം വേണമെങ്കിലും ഞാൻ ഇരിക്കാം.

▶ പകുതി ദൈവത്തിന് നേർച്ച നൽകുന്ന കുറുക്കൻ.

വരികൾ

"അല്ലിതെന്തത്യത്ഭുതം! കുലപൊട്ടിയോ? വന്നു
....
....
പല്ലുകൾ പുളിപ്പുകൊണ്ടല്ലയോ പൊളിയുന്നു"

ആശയവിശദീകരണം

ഇത് എന്ത് അത്ഭുതമാണ്. മുന്തിരിപ്പഴത്തിന്റെ കുലപൊട്ടി എന്റെ മുന്നിൽ വീണല്ലോ. എന്തു ചന്തമാണ് മുന്തിരിപ്പഴം കാണുവാൻ.

▶ മുന്തിരി പുളിക്കുന്നതാണെന്ന തിരിച്ചറിവ്

കണ്ണു ചിന്നുന്നു. ഇതിൽ പകുതി ദൈവത്തിന് കൊടുക്കണം. വിശപ്പകറ്റാൻ പകുതിയേ തനിക്കായി ഉള്ളൂ. ആ മുന്തിരിക്കുല എടുത്ത് കൊതിയോടെ ഞാൻ കടിച്ചപ്പോൾ പുളിപ്പുകൊണ്ട് പല്ലുകൾ പൊളിയുന്ന പോലെ തോന്നി.

Summarised Overview

മികച്ച ചിന്തയുടെ പ്രതിഫലനമായിരിക്കും കവിതയെന്ന തത്വത്തെ അനുവർത്തിക്കുന്നവയാണ് കെ. ആർ. ടോണിയുടെ കവിതകൾ. കവിതയെ ഋജുവും ലളിതവുമായി അവതരിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി. പഴയ തലമുറയിലെ കവിതാ പാരമ്പര്യങ്ങളെ പാരഡികളായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ മലയാള കവിതാലോകത്തെ കാനോനീകരണങ്ങളെ പ്രശ്നവത്ക്കരിക്കുകയാണ് കവി ചെയ്തത്. കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരും എഴുത്തച്ഛനുമെല്ലാം ഇത്തരത്തിൽ പ്രശ്നവത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് ടോണിയുടെ കവിതകളിൽ. കവിതകളുടെ കേന്ദ്രം കവിത തന്നെയാണ് എന്നുറച്ചു വിശ്വസിച്ച കവിയാണ് അദ്ദേഹം.

കറുത്ത ഹാസ്യം ടോണിയുടെ കവിതകളുടെ മുഖമുദ്രയാണ്. വിരുദ്ധോക്തികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം സമകാലകവിതകളുടെ ശ്രദ്ധേയമായ സവിശേഷതയാണ്. പല കവിതകളും വളരെ സൗകര്യപ്രദമായ ഒരു രക്ഷാമാർഗമെന്നപോലെയാണ് വിരുദ്ധോക്തിയെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നത്. പുതുകവികളുടെ തന്ത്രപ്രയോഗമായ വിരുദ്ധോക്തി ടോണിയുടെ കവിതകളിൽ വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥതലങ്ങളാണ് സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. രൂക്ഷമായ സാമൂഹ്യ വിമർശനത്തിനും പരിഹാസത്തിനും വേണ്ടിയാണ് തന്റെ കവിതകളിൽ കെ. ആർ. ടോണി വിരുദ്ധോക്തി സ്വീകരിക്കാറുള്ളത്. ചിരിപ്പിക്കലല്ല മുഴക്കമുള്ള ചോദ്യങ്ങളായിട്ടാണ് ആ കവിതകൾ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

നാട്ടുവഴക്കങ്ങളെയും പഴഞ്ചൊല്ലുകളെയും കേന്ദ്രമാക്കിയ പാരഡിക്കവിതകൾ കെ. ആർ. ടോണിയുടെ കവിതകളുടെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകതയാണ്. കിട്ടാത്ത മുന്തിരി പുളിക്കും എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലിനെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയ കവിതയാണ് 'ദൈവപ്പാതി'. മനുഷ്യരുടെ അവസാനിക്കാത്ത ആഗ്രഹങ്ങളെയാണ് കവി മുന്തിരിക്കുലകളായി ഇവിടെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദൂരെ നിന്നു കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ ആഗ്രഹം തോന്നിപ്പിച്ച, എത്ര ചാടിയാലും എത്താത്ത ദൂരത്തുള്ള ആ മുന്തിരിക്കുലക്കായി, മനുഷ്യന്റെ മോഹങ്ങൾക്കായി, അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ കാലങ്ങളോളം വാ തുറന്ന് കാത്തിരിക്കുകയാണ് ഇവിടെ കുറുക്കനും കുറുക്കൻ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന മനുഷ്യരും എന്ന് കവി പറയുന്നു. കിട്ടില്ലെന്ന് ഉറപ്പായ മോഹങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനായി ദൈവത്തിന് ഒരു പങ്ക് നേർച്ച നൽകുന്ന പതിവ് മനുഷ്യർക്കുണ്ട്. ഇവിടെയും അതാവർത്തിക്കുകയാണ്. എത്ര ചാടിയിട്ടും എറിഞ്ഞിട്ടും കിട്ടാത്ത മുന്തിരിക്കുലക്കായി കുറുക്കൻ ദൈവത്തിന് മുന്തിരിക്കുലയുടെ പാതി നേർച്ച നേരുന്നു. അത്ഭുതമെന്നേ പറയേണ്ടു മുന്തിരിക്കുല കുറുക്കനു മുൻപിൽ പൊട്ടിവീണു. പകുതി ദൈവത്തിന് നേർച്ച നൽകാൻ മാറ്റിവച്ച് മറ്റേ പകുതിയിൽ വിശപ്പു തീർക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ട കുറുക്കന് മുന്തിരിയുടെ പുളി കൊണ്ട് പല്ല് പൊളിയുന്നതായി തോന്നി.

2. ചന്ദ്രനോടൊപ്പം

എസ്. ജോസഫ്

Learning Outcomes

- എസ്. ജോസഫിന്റെ കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- പുതുകവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ തിരിച്ചറിയുന്നു
- 'ചന്ദ്രനോടൊപ്പം' എന്ന കവിതയുടെ പ്രമേയപരവും രചനാപരവുമായ പ്രത്യേകതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു.
- പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനതയുടെ ജീവിതം കടന്നുവരുന്നവയാണ് എസ്. ജോസഫിന്റെ കവിതകൾ എന്നു തിരിച്ചറിയുന്നു

Background

ഉത്തരാധുനികമലയാളകവിത പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടേയും, ദളിതരുടേയും ജീവിത വിഷയങ്ങൾ ഗൗരവമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആധുനികതയുടെ വരേണ്യ യുക്തിക്കനുസൃതമായി ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ട ലോകത്ത് ആദിവാസികൾ, ദളിതർ, സ്ത്രീകൾ എന്നിവർ പുറന്തള്ളപ്പെടുകയും മാറ്റിനിർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അസംഘടിതരെന്നു കരുതിയിരുന്നവർ വംശം, ലിംഗം, ജാതി എന്നിങ്ങനെയുള്ള സ്വത്വബോധത്തിന്റെയടിസ്ഥാനത്തിൽ മുന്നേറ്റം നടത്തുകയാണിന്ന്. ഇത് ഉത്തരാധുനിക സാമൂഹികാവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവമാണ്. കീഴാളൻ, ദലിതൻ, പ്രാന്തവത്കൃതൻ എന്നൊക്കെ സ്വയം വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവർ മുഖ്യധാരയിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നു. ഈ സാമൂഹികയാഥാർത്ഥ്യം വർത്തമാനകാല സാഹിത്യകൃതികളിൽ പ്രമേയമാകുന്നുണ്ട്. കടമ്മനിട്ടയെ പോലുള്ള ആധുനിക കവികൾ കീഴാളന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട് കീഴാളനുവേണ്ടി കവിതയെഴുതിയിരുന്നു. എന്നാൽ പുറത്തുനിന്നുള്ള ഈ കാഴ്ചകൾക്കപ്പുറത്ത് സ്വന്തം ജീവിതത്തെ തങ്ങൾ തന്നെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു എന്ന നിലപാടാണ് ഉത്തരാധുനികതയിലുള്ളത്. ഇത്തരം ഒരു ദളിത് സ്വത്വനിർമ്മിതി ഉത്തരാധുനിക മലയാളകവിതയിൽ നടക്കുന്നുണ്ട്. എസ്.ജോസഫ്, എം.ആർ രേണുകുമാർ, എം.ബി. മനോജ് തുടങ്ങിയവരുടെ കവിതകളിൽ ഈ സ്വത്വാവിഷ്കാരം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു.

പുതുമൊഴികളുടെ ലാളിത്യവും അരികുജീവിതങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കുറ്റുനോക്കുന്ന ആർദ്രതയും കൊണ്ട് മലയാള കവിതയിൽ ഭാവുകത്വം സൃഷ്ടിച്ച കവിയാണ് എസ്. ജോസഫ്. കവിതയെ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാ ഉന്നത സങ്കല്പങ്ങളേയും പൊളിച്ചുകൊണ്ടാണ് എസ്. ജോസഫ് മലയാള കവിതയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ തന്റേതായ സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കുന്നത്. അതിസാധാരണത്വമാണ് ജോസഫിന്റെ കവിതകളുടെ സവിശേഷത. അത് നിഗൂഢമായ അനുഭവാവിഷ്കാരമല്ല, സ്വാഭാവിക ജീവിതത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരണമാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അത്രമേൽ ലളിതവും അനൗപചാരികവുമായിത്തീരുന്നു അതിന്റെ ഭാവം. നിസാരമായിപ്പോയ മനുഷ്യരുടെ പ്രതിനിധാനമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ. ചുറ്റുമുള്ളവയെ എല്ലാം അദ്ദേഹം കവിതയാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

നിശ്ചലമായൊരു പശ്ചാത്തലമായല്ല ജോസഫിന്റെ കവിതകളിൽ പ്രകൃതി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നവരുടെ അഥവാ ഭൂമിയെ ചലിപ്പിക്കുന്നവരുടെ നിറസാന്നിധ്യമാണ് അവ. പണിയിടങ്ങളിൽ കവിത സംവദിക്കുന്നു. മീൻകാരും മുക്കുവരും പാറപൊട്ടിക്കുന്നവനും വീടുപണിയുന്നവനും കൊട്ടനെയ്യുന്നവരുമായ മനുഷ്യർ കവിതയിലെ കേന്ദ്രകഥാപാത്രങ്ങളാകുന്നു.

സംസ്കൃതഭിന്നമായ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നു. സംഭാഷണ ഭാഷയുടെ ലാളിത്യം കവിതയെ സവിശേഷമാക്കുന്നു. 'വെള്ളം എത്ര ലളിതമാണ്', 'ഉപ്പന്റെ കൂവൽ വരക്കുന്നു', 'ഐഡന്റിറ്റി കാർഡ്', 'മീൻകാരൻ', 'കറുത്ത കല്ല്' എന്നിവ കവിതാ സമാഹാരങ്ങളാണ്.

Keywords

അതിജീവനം - അരിക്വത്കരണം - കാവ്യബിംബങ്ങൾ - വരേണ്യസങ്കൽപങ്ങൾ

Discussion

> ▶ പാർശ്വവത്കൃത ജീവിതങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വാക്കുകളും കാഴ്ചകളും കൊണ്ട് നിബിഡമാണ് എസ്. ജോസഫിന്റെ കവിത.

ഉത്തരാധുനികതയുടെ കവിതാപദ്ധതിയിൽ സ്വന്തമായ ഒരു കയ്യൊപ്പുചാർത്തിയ കവിയാണ് എസ് ജോസഫ്. ചെത്തിമിനുക്കിയ ആഭിജാത്യപ്രമേയങ്ങളൊന്നും ജോസഫിന്റെ കവിതയിൽ ഇടം പിടിക്കുന്നില്ല. 'കറുത്തകല്ല്' എന്ന ആദ്യ സമാഹാരത്തിൽ തന്നെ തന്റേതായ ഒരു തനത് കാവ്യശൈലി എസ്. ജോസഫ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളമൊഴിയിലെ ആ തൻവഴി പാർശ്വവത്കൃത ജീവിതങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വാക്കുകളും കാഴ്ചകളും കൊണ്ട് നിബിഡമാണ്. മനുഷ്യനും രാഷ്ട്രീയവും പ്രകൃതിയും, പ്രപഞ്ചാലയവും ഉൾച്ചേരുന്ന ഒരു നാട്ടുജൈവവ്യവസ്ഥയുടെ ആഖ്യാനത്തിലൂടെ പരമ്പരാഗത ലോകവീക്ഷണത്തെ അടിസ്ഥാനപരമായി മാറ്റിയെഴുതാൻ ഒരുമ്പെടുന്നു ജോസഫ് കവിത.

വരികൾ

"ദൂരങ്ങൾ പിന്നിട്ട് തീവണ്ടിയിൽ വരികയാണ്
മുഴുചന്ദ്രനും തീവണ്ടിക്കൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്നു
മരങ്ങളും വീടുകളും വിളക്കുകളും
പിന്നോട്ട് മറയുന്നു

ഉൾഗ്രാമത്തിലെ ഓടിട്ട വീട്ടിൽ ഭാര്യ കാത്തിരിക്കുന്നു
നഗരത്തിൽ തീവണ്ടിയിറങ്ങുന്നു
ബസിൽ പോകുന്നു
പിന്നെ നടക്കുന്നു

അപ്പോഴെല്ലാം ചന്ദ്രൻ കൂടെയുണ്ട്
വീട്ടിലെത്തി കിഴക്കോട്ടുള്ള മരവാതിലിന്റെ

സാക്ഷയിടുംവരെ
അല്ല, ചന്ദ്രൻ മുറിക്കുള്ളിലും തെളിയുന്നു."

ആശയവിശദീകരണം

> ▶ ബസ്സിൽ പോകുമ്പോഴും നടക്കുന്ന വഴിയിലും ചന്ദ്രൻ പിന്തുടരുന്നുണ്ട്

തീവണ്ടിയിൽ ദൂരങ്ങൾ താണ്ടി കവി വരുകയാണ്. കവിയോടൊപ്പം ചന്ദ്രനും വരുന്നു. പൂർണചന്ദ്രനാണ് കവിയേയും തീവണ്ടിയേയും അനുഗമിക്കുന്നത്. യാത്രയിൽ മരങ്ങളും വീടുകളും വിളക്കുകളും പിന്നോട്ട് പോകുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴും ചന്ദ്രൻ തനിക്കൊപ്പം വരുന്നുണ്ട്. ബസ്സിൽ പോകുമ്പോഴും നടക്കുന്ന വഴിയിലും ചന്ദ്രൻ തന്നെ പിന്തുടരുന്നുണ്ട്. ഉൾഗ്രാമത്തിലെ ഓടിട്ട വീട്ടിൽ ഭാര്യ അദ്ദേഹത്തെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. വീട്ടിലെത്തി വാതിലടക്കുമ്പോഴും ചന്ദ്രൻ കൂടെയുണ്ട്. വാതിലടച്ച് മുറിയിൽ കടന്നതിനു ശേഷം, മുറിയിലും പൂർണചന്ദ്രൻ തെളിയുന്നതോടെ കവി അത്ഭുതപരതന്ത്രനാകുന്നു.

> ▶ പ്രകൃതിയും താനും ഒന്നാണ്

നന്മകളെപ്പോഴും നമ്മുടേതാക്കി വെച്ചതാണ് പ്രകൃതിയിലെ പല കാര്യങ്ങളും. താനും പ്രകൃതിയും വേറിട്ടല്ല എന്ന ബോധമാണ് കവി വിളിച്ചു പറയുന്നത്. 'ചന്ദ്രനോടൊപ്പം' എന്ന കവിതയിൽ അവനവനെത്തന്നെ ആവർത്തിക്കുക എന്ന രീതിയിൽ നിന്ന് കുതറിമാറുന്ന കവിയെയാണ് കാണാൻ കഴിയുന്നത്.

Summarised Overview

മലയാള കവിതയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വരേണ്യ സങ്കല്പങ്ങൾ തകർത്ത എഴുത്തുകാരനാണ് എസ്. ജോസഫ്. സ്വാഭാവിക ജീവിതത്തിന്റെ ആവിഷ്കരണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ. അത്രമേൽ ലളിതവും അനൗപചാരികവുമാണ് അതിന്റെ ഭാവം. മീൻകാരനും മുക്കുവനും പാറപൊട്ടിക്കുന്നവരും വീടുപണിയുന്നവരും കൊട്ടനെയ്യുന്നവരുമായ മനുഷ്യരാണ് കവിതയിലെ കേന്ദ്രകഥാപാത്രങ്ങൾ.

പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു മനുഷ്യൻ ഭിന്നനല്ല എന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് 'ചന്ദ്രനോടൊപ്പം' എന്ന കവിതയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. താനും പ്രകൃതിയും ഒന്നു തന്നെയാണ്. എന്റെ കൂടെ സഞ്ചരിച്ച്, കൂടെ തന്നെ പ്രകൃതി നിലനിൽക്കുന്നു. അവനവനെത്തന്നെ ആവർത്തിക്കുക എന്ന രീതിയിൽ നിന്ന് കുതറിമാറുന്ന കവിയെയാണ് 'ചന്ദ്രനോടൊപ്പം' എന്ന കവിതയിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്.

പ്രകൃതിയോടു ഇണങ്ങിച്ചേരുക എന്ന വാദത്തിന് പ്രാധാന്യമേറുന്ന കാലമാണിത്. മാറിയ കാലത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യാനാണ് പൂർണചന്ദ്രൻ എന്ന ബിംബത്തെ കവിതയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. ചുറ്റും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും അനങ്ങാതെയും മാറാതെയും കവി കാണുന്നത് ചന്ദ്രനെയാണ്. പ്രകൃതിനാശം മനുഷ്യന്റെ ഇല്ലായ്മ മാത്രമല്ല സകലജീവികളുടെയും നിലനിൽപ്പിനേൽക്കുന്ന ആഘാതം കൂടിയാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് ഇത്തരം ഒരു പാരസ്പര്യത്തിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ടായിവരുന്നത്. പച്ചപ്പിനോടും വെള്ളത്തിനോടും പ്രകൃതിയുടെ ആർദ്രഭാവങ്ങളോടുമുള്ള ഉത്തരാധുനിക മനുഷ്യന്റെ ആത്മീയമായ സമ്പർക്കം രൂപപ്പെടുന്നത് ഇവിടെനിന്നാണ്.

Assignments

1. ഉത്തരാധുനിക കവിത എന്ന നിലയിൽ 'ദൈവപ്പാതി'യെക്കുറിച്ച് ഉപന്യസിക്കുക.
2. കെ. ആർ. ടോണിയുടെ രചനാശൈലിയുടെ സവിശേഷതകൾ - ഉപന്യസിക്കുക.
3. ഉത്തരാധുനിക മലയാള കവിതയിലെ ദളിത് സ്വത്വാവിഷ്കാരങ്ങൾ വിവരിക്കുക.
4. എസ്. ജോസഫിന്റെ കാവ്യശൈലി വിശദമാക്കുക.
5. നാം മനസ്സിൽ കൊണ്ടു നടക്കുന്ന ബിംബങ്ങളെയും ആശയങ്ങളെയും തച്ചുടയ്ക്കുകയാണ് കെ. ആർ. ടോണി തന്റെ കവിതയിലൂടെ ചെയ്യുന്നത്. വിശദമാക്കുക.
6. 'ദൈവപ്പാതി' എന്ന കവിതയുടെ പേര് സൂചിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്ന് വിവരിക്കുക.
7. കെ. ആർ. ടോണിയുടെ കവിതകളുടെ പ്രത്യേകതകൾ വിവരിക്കുക.
8. മൊഴിയിലും ആവിഷ്കാരത്തിലും എസ്. ജോസഫിന്റേത് ഒരു വഴിമാറി നടപ്പായിരുന്നു. വിശദമാക്കുക.
9. ചന്ദ്രനോടൊപ്പം എന്ന കവിതയിൽ പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കവി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത് എങ്ങനെ?

Suggested Readings

1. എൻ. പ്രഭാകരൻ, ചിരിയുടെ ചിന്ത, ജൂൺ, മൂല്യശ്രുതി മാസിക, കോട്ടയം.
2. എൻ. പ്രഭാകരൻ, ചങ്കിൽക്കൊള്ളുന്ന വരികൾ, മെയ്, മൂല്യശ്രുതി മാസിക, കോട്ടയം.
3. എൻ. പ്രഭാകരൻ, ഇതാ കാവ്യാനുഭൂതികളെ കല്ലെറിയുന്ന ഒരു കവി, ഏപ്രിൽ, മൂല്യശ്രുതി മാസിക, കോട്ടയം.
4. കെ. ആർ.ടോണി, ദൈവപ്പാതി, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
5. കെ. ആർ. ടോണി, അന്ധകാണ്ഡം, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

References

1. ഡോ. സി. ആർ. പ്രസാദ്, സ്ഥലകാലങ്ങൾ ആധുനികാനന്തര മലയാള കവിതയിൽ, സമകാലിക മലയാളകവിത പുതുമയും പലമയും, ഡോ. മിനി ആലീസ് (എഡിറ്റർ), മലയാള വിഭാഗം, യു. സി. കോളേജ്, ആലുവ.
2. ഇ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ, അനുഭവങ്ങളെ ആർക്കാണ് പേടി, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
3. എസ്. ജോസഫ്, കറുത്ത കല്ല്, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

4. എസ്. ജോസഫ്, മീൻകാരൻ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
5. എസ്. ജോസഫ്, ഐഡന്റിറ്റി കാർഡ്, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
6. എസ്. ജോസഫ്, ഉപ്പന്റെ കൂവൽ വരയ്ക്കുന്നു, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
7. എസ്. ജോസഫ്, ചന്ദ്രനോടൊപ്പം, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
8. എസ്. ജോസഫ്, മഞ്ഞപറന്നാൽ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
9. ഡോ. എം. എസ്. പോൾ, ഉത്തരാധുനിക കവിതാപഠനങ്ങൾ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

Unit 4

1. ജീവജലം

വി. എം. ഗിരിജ

Learning Outcomes

- അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നു
- ഗ്രാമീണ പദപ്രയോഗങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം തിരിച്ചറിയുന്നു
- വി. എം. ഗിരിജയുടെ കവിതയുടെ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു
- 'ജീവജലം' എന്ന കവിതയെക്കുറിച്ച് സാമാന്യധാരണ നേടുന്നു

Background

ആധുനികതയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ഉത്തരാധുനികത അഥവാ ആധുനികോത്തരത ധാരാളം വൈവിധ്യങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ബഹുസ്വരതയാണ് അതിന്റെ സ്വഭാവം. സ്ത്രീ-ദളിത്-പാരിസ്ഥിതിക-പ്രവാസ-ആഗോളവത്കരണ-സൈബർ എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടനവധി വിഷയങ്ങളിലൂടെ മലയാള കവിത സഞ്ചരിക്കുന്നത് ഉത്തരാധുനികതയിലാണ്.

ഓരോ കവിതയും വേറിട്ട ശബ്ദം കേൾപ്പിക്കുന്നു എന്ന തരത്തിലേക്ക് കവിത മാറിയിരിക്കുന്നു. വ്യവസായവത്കരണ – മുതലാളിത്ത സാമൂഹിക വിശകലനവും സൂക്ഷ്മരാഷ്ട്രീയ വിശകലനവുമെല്ലാം ഇതിന്റെ ഭാഗമാകുന്നു. കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നല്ല; ഓരങ്ങളിൽ നിന്ന് എന്നാണ്; അതായത് അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരെയാണ് ഉത്തരാധുനികത ചേർത്തു പിടിക്കുന്നത്. ഒന്നും അപ്രധാനമല്ല എന്നതാണ് ഇവിടെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന സങ്കല്പനം.

ഉത്തരാധുനിക കവികളിൽ ശ്രദ്ധേയയാണ് വി. എം. ഗിരിജ. 'പ്രണയം ഒരാൽബം', 'പാവയുണ്', 'ജീവജലം', 'പെണ്ണുങ്ങൾ കാണാത്ത പാതിരാനേരങ്ങൾ' എന്നിവയാണ് പ്രധാന കൃതികൾ. സ്ത്രീയുടെ സത്യവും ശക്തിയും ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കവിതകളാണ് അവരുടേത്. സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും ലോകങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എത്രത്തോളമെന്നു തന്റെ കവിതകളിൽ അവർ വരച്ചുകാട്ടുന്നു. സ്ത്രീയുടെ ജീവിതസ്വപ്നങ്ങൾക്ക് നിറം പകരാൻ പലപ്പോഴും പുരുഷന് സാധിക്കുന്നില്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെയാണ് ആ കവിതകൾ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന അനുഭവങ്ങളും ആവിഷ്കാരങ്ങളും കവിതകളിലൂടെ സമൂഹ ശ്രദ്ധയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ ശ്രദ്ധാലുവാണ് വി. എം. ഗിരിജ. 'ജീവജലം' എന്ന, നമുക്കേറെ പരിചിതമായ ജലത്തിന്റെ വിവിധ അവസ്ഥകളെ മുൻനിർത്തി സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത ധാരകളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുകയാണവർ.

Keywords

ഉത്തരാധുനികത- കാവ്യബിംബങ്ങൾ – രൂപപരമായ സവിശേഷതകൾ – സ്ത്രീജീവിതം

Discussion

വരികൾ

“ചക്രവാളം നിറഞ്ഞേതോ
....
....
കണ്ണാടിപ്പാതയായിടും.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

തേജോരാശി	=	സൂര്യൻ
അബ്ധി	=	കടൽ

ആശയവിശദീകരണം

▶ ജലത്തോട് സാമ്യമുള്ളവൾ

ചക്രവാളം നിറഞ്ഞ് സൂര്യനുദിക്കുന്ന സമയത്ത് മണ്ണിനെയാകെ കുളിർപ്പിച്ച് നീ ഇറ്റിറ്റു വീഴുകയാണ്. ഒഴുകുന്ന രൂപത്തിൽ തിരകളാർക്കുന്ന മനസ്സും കനകക്കതിരു പോലുള്ള മുടിയും നിനക്കുണ്ട്. അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ബാക്കിപത്രമെന്നോണം നെറ്റിയിൽ ആകെ വിയർപ്പും പരുക്കൻ കൈയിലെ തഴമ്പും കാലിലെ വിണ്ടുകീറലും ഉണ്ട്. നിന്റെ കാൽക്കീഴിൽ കടൽ കണ്ണാടിപ്പാത പോലെയാകും.

വരികൾ

“മെരുക്കും നീ തിരകളെ
....
....
നീ വന്നിട്ടു നിറഞ്ഞിടാൻ.”

അർത്ഥവിശദീകരണം

ത്വരി	=	ബദ്ധപ്പാട്
ചാറകൾ	=	വലിയ മൺപാത്രങ്ങൾ

ആശയവിശദീകരണം

▶ എല്ലാവരുടെയും കാത്തിരിപ്പ്

ആട്ടിൻകൂട്ടത്തെ പോലെ തിരകളെ മെരുക്കാൻ നിനക്കാകും. നീ നൽകുന്ന നിത്യജീവന്റെ പാനീയം കുടിക്കാനായി ജീവജാലങ്ങൾ ബദ്ധപ്പെടുകയാണ്. മുലപ്പാൽ നിന്റെ കണ്ണുനീർ കൂടിയാകുന്നു. വെള്ളത്തെ വീഞ്ഞാക്കി മാറ്റുന്ന നിന്റെ കാരുണ്യക്കൈകളെ കാത്തിരിക്കുകയാണ് ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാ പാത്രങ്ങളും. നീ വന്നിട്ട് നിറയാനാണ് ആ കാത്തിരിപ്പ്.

വരികൾ

“പതഞ്ഞുള്ളിൽ നിന്നുപൊന്തി
....

....

നീരും മാധുര്യമാക്കുമോ?"

അർത്ഥവിശദീകരണം

പാനകം	=	ശർക്കരയും മറ്റുമിട്ട വെള്ളം
വസുന്ധര	=	ഭൂമി

ആശയവിശദീകരണം

▶ ജീവന്റെ നിലനിൽപ്പ്

ശർക്കരയും മറ്റും ഇട്ട വെള്ളം പതഞ്ഞുനിറയുന്നുണ്ട്. നീ നൽകിയ കനിവിന്റെ ഔഷധം കൊണ്ട് ജീവകോശങ്ങളെല്ലാം ഉത്സാഹത്തിലായി. ഈ ഭൂമി നിലാവ് നിറയുന്ന പച്ച കുമ്പിളാണോ? അതോ ക്ലാവ് പിടിച്ച ഒരു ഓട്ടുപാത്രമോ? നിന്റെ കൈ തൊട്ടാൽ കണ്ണീരും അമൃതാകുമോ? നിന്റെ കൈക്കുമ്പിളിലൂടെ നൽകിയാൽ ഉപ്പുനീരിനും മധുരമുണ്ടാകുമോ?

Summarised Overview

പ്രകൃതിയും സ്ത്രീയും തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്ന എക്കോഫെമിനിസ്റ്റ് വീക്ഷണമാണ് കവിത മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നത്. ജലവും സ്ത്രീയും അത്രയേറെ ശക്തിയുള്ളതാണ്, ജീവന്റെ തുടിപ്പാണ്.

"മെരുക്കും നീ തിരകളെ

വെള്ളാട്ടിൻ കൂട്ടമെന്ന പോൽ" എന്നാണ് കവി പറയുന്നത്.

ഏതിലേക്ക് ചേരുമ്പോഴും അതായി മാറുന്നത് ജലത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണ്. സ്ത്രീയുടെ പ്രണയവും അങ്ങനെയാണ്. സ്ത്രീ പ്രണയത്തിലലിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവളാണ്. എന്നാൽ അവളുടെ പ്രണയത്തെ, അവളാകുന്ന സമുദ്രത്തെ പലപ്പോഴും പുരുഷാധിപത്യ സമൂഹം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല, അറിയുന്നില്ല. പ്രകൃതിയും സ്ത്രീയും ഒന്നാകുന്ന പാരിസ്ഥിതിക സ്ത്രീവാദദർശനം ഈ കവിതയിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. പ്രകൃതിയും സ്ത്രീയും ഒന്നാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാട് കവിതയിൽ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു. പച്ചപ്പിന്റെ ആഘോഷമാണ് വി. എം. ഗിരിജയുടെ കവിതകൾ. മണ്ണിന്റെ പച്ചസിരകൾ, വയൽ പച്ച വിരിപ്പുകൾ, ചെടിത്തഴപ്പ്, പച്ചക്കുമ്പിൾ, ഇളം പച്ചയിലകൾ, പച്ചത്തുരുത്തുകൾ, പച്ചമരത്തണലുകൾ, പച്ചക്കാടുകൾ എന്നിങ്ങനെ ഹരിത സമൃദ്ധമായ തുരുത്തുകളെ വി. എം. ഗിരിജ കവിതയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. കാട് ഒരു സവിശേഷ അനുഭൂതിയായിട്ടാണ് വി.എം. ഗിരിജയുടെ കവിതകളിൽ നിറയുന്നത്. മിക്കപ്പോഴും ഇണചേരലിനും പ്രണയപ്രകടനങ്ങൾക്കും തീവ്രവിരഹത്തിന്റെ സന്ദർഭങ്ങൾക്കും കാട് പശ്ചാത്തലമാകുന്നുണ്ട്. നൈസർഗികമായ കാമനകളിലേക്കുള്ള പെണ്ണിന്റെ ഈ തിരിച്ചുപോക്ക് പരിസ്ഥിതി ഭാവനയുടെ പുതിയ അനുഭവലോകങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. മണ്ണ്, നീർച്ചാലുകൾ, നദി, വെയിൽ, നിലാവ് എന്നിവ കവിതകളിൽ ആവർത്തിച്ച് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇവയൊന്നും കാൽപ്പനികമായ അനുഭൂതികളല്ല സൃഷ്ടിക്കുന്നത്, മറിച്ച് പെണ്ണും പ്രകൃതിയും ചേർന്ന് പ്രതിരോധത്തിന്റെ പുതുവഴികൾ തേടുന്ന അനുഭവങ്ങളെയാണ് സാദ്ധ്യമാക്കുന്നത്.

2. തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ

വീരാൻകുട്ടി

Learning Outcomes

- വീരാൻകുട്ടിയുടെ കാവ്യജീവിതത്തെ പരിചയപ്പെടുന്നു
- ഉത്തരാധുനിക കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുന്നു
- 'തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ' എന്ന കവിതയുടെ രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

ഉത്തരാധുനിക കവികളിൽ ശ്രദ്ധേയനായ കവിയാണ് വീരാൻകുട്ടി. വരികളെ ആറ്റിക്കുറുക്കി കവിതയെഴുതുന്ന കവിയാണ് അദ്ദേഹം. ഭാരമില്ലാത്ത വാക്കുകൾ കൊണ്ട് ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഭാരവും തകർത്തെറിയുന്ന വീരാൻകുട്ടിയുടെ കവിതകൾ ഉത്തരാധുനികതയുടെ സ്വഭാവ സവിശേഷതകൾ പിന്തുടരുന്നു.

'ജലഭൂപടം' എന്ന ആദ്യ സമാഹാരത്തിൽത്തന്നെ കവിയുടെ വ്യത്യസ്തമായ പ്രമേയപരിചരണ രീതി കാണാം. 'ജലഭൂപടം', 'മൺവീട്', 'തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ', 'മാന്ത്രികൻ' എന്നീ സമാഹാരങ്ങളിലൂടെ പുതുമലയാള കവിതയിൽ ഇടം പിടിക്കാൻ വീരാൻകുട്ടിക്കായി. ബിംബങ്ങളുടെ കരുത്ത് കൊണ്ടും ഭാഷയുടെ ലാളിത്യം കൊണ്ടും ഹൃദ്യമായ അനുഭവമാണ് ആ കവിതകൾ സമ്മാനിച്ചത്. ഹൈക്കുവിന്റേതുപോലുള്ള മനോവേഗം അവയെ ചടുലമാക്കി. ചെറിയ കവിതകളിൽ നെടുനീളൻ അനുഭവ ലോകങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവ വലിയ അളവിൽ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. വീരാൻകുട്ടിയുടെ കവിതകളുടെ ലാളിത്യം ഭാഷയിൽ മാത്രം പ്രകടമാകുന്ന ഒന്നല്ല. പ്രമേയത്തിൽ, കാവ്യബിംബങ്ങളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ, പലപ്പോഴും രൂപത്തിൽ ഒക്കെ പ്രകടമാകുന്ന സവിശേഷ സ്വഭാവമാണ് ഈ ലാളിത്യം. തീരെ ചെറിയ ഒച്ചകളെക്കുറിച്ചും, ചെറുചലനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചെറുവസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചും പറയുന്ന വീരാൻകുട്ടിക്കവിതകൾ ചെറുതുകൾക്കൊപ്പം നിൽക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകൾ കൂടിയായിത്തീരുന്നുണ്ട്. എഴ് കവിതാ സമാഹാരങ്ങൾ, കുട്ടികൾക്കായുള്ള മൂന്നു നോവലുകളും ഒരു കഥാപുസ്തകവും, മഴത്തുള്ളികൾ വച്ച ഉമ്മകൾ (ഓർമ്മകൾ) എന്നിവ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ, തമിഴ്, കന്നഡ, മറാഠി, ഹിന്ദി ഭാഷകളിലേക്ക് ഈ കവിതകൾ മൊഴിമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

Keywords

സൂക്ഷ്മപ്രകൃതി - ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങൾ - ഋതുക്കൾ - കാവ്യബിംബങ്ങൾ

Discussion

ഉത്തരാധുനിക മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ശ്രദ്ധേയനായ കവിയാണ് വീരാൻകുട്ടി. സൂക്ഷ്മപ്രകൃതിയാണ് വീരാൻകുട്ടിക്കവിതകളുടെ ജീവൻ. തീരെ ചെറിയ ഇനം ഒച്ചകൾ കേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് വീരാൻകുട്ടി മലയാള കവിതയിലേക്ക് കടന്നുവന്നത്. എന്നാൽ ആ ഒച്ചകൾക്കും, അതാവിഷ്കരിച്ച രീതിക്കും പുതുമയുണ്ടായിരുന്നു. വലിയ പടർപ്പുകളും എടുപ്പുകളും ഊതിവീർപ്പിച്ച ആശയങ്ങളും വീരാൻകുട്ടിയുടെ കവിതകളിൽ കാണാൻ കഴിയില്ല. ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളുടെ നടപ്പുവഴി വിട്ടുള്ള പുതുമലയാളകവിതയുടെ പ്രയാണങ്ങളിൽ വേറിട്ട സാന്നിധ്യമായി വീരാൻകുട്ടിയുടെ കവിതകളെ വായനക്കാർ തിരിച്ചറിയുകയും ഉള്ളിൽപിടിച്ചിരുത്തുകയും ചെയ്തു. 'തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ' എന്ന കവിതയിൽ കവി പ്രണയിക്കുന്നവരുടെ ലോകത്തിന്റെ ഭിന്നഭാവങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നു.

> ▶ പ്രണയിക്കുന്നവരുടെ ലോകത്തിന്റെ ഭിന്ന ഭാവങ്ങൾ

വരികൾ

"പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ

....

നടത്തമെന്നതിനാൽ"

ആശയവിശദീകരണം

പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ, വഴികളുടെ കുരുക്കുകളഴിച്ചു കളഞ്ഞ് ദൈവം വഴികളെ നിവർത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നതായി കവി സങ്കൽപ്പിക്കുന്നു. അവരുടെ അപ്പോഴത്തെ നടത്തമെല്ലാം ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ഉയർന്നാകയാൽ പ്രണയിക്കുന്നവർ അതിന്റെ പതുപതുപ്പറിയാതെ കടന്നുപോകുമെന്ന് സാരം.

> ▶ ദൈവം വഴികളെ നിവർത്തിയിടുന്നു

വരികൾ

"പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ

....

പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനാൽ."

ആശയവിശദീകരണം

പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ തൊട്ടുതൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ, വാക്കുകൾ നിറച്ചു വരുന്ന ഒരു തീവണ്ടി അവർക്കിടയിൽ വന്നു പാളം തെറ്റും. ഭാഷയില്ലാതെ സംസാരിക്കാൻ പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞ അവർ അതിൽ നിന്ന് ഒരു വാക്കുപോലും എടുക്കില്ല എന്ന് കവിവാക്യം.

> ▶ താളം തെറ്റുന്ന വാക്കുകൾ

വരികൾ

"പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ

....

യുഗങ്ങൾക്കു മുമ്പേ പുറപ്പെട്ടവരാകയാൽ"

> ▶ ഒറ്റ നിമിഷം പോലെ ഋതുക്കൾ മറയും

ആശയവിശദീകരണം

പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ തൊട്ടുതൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ, അവർക്കിടയിൽ ഒറ്റ നിമിഷം പോലെ ഋതുക്കൾ മറയും എന്ന് കവി പറയുന്നു. പ്രണയികൾക്കിടയിൽ സമയ പുസ്തകത്തിന് പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് സാരം.

വരികൾ

"ഒടുക്കം സഹികെട്ട്

....

അവർ തൃപ്തിപ്പെടും."

ആശയവിശദീകരണം

ഒടുക്കം സഹികെട്ട് ദൈവം ഒരാൾക്കു മാത്രം നിൽക്കുന്ന ഇടമായി ഭൂമിയെ ചുരുക്കിക്കളഞ്ഞേക്കും. അന്നാദ്യമായി അവർ ദൈവത്തിന്റെ ഉദാരതയിൽ തൃപ്തിപ്പെടുമെന്ന് കവി പറയുന്നു. പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടു പേർക്കിടയിലെ ലോകത്തെ സൂക്ഷ്മം വരച്ചിടുകയാണ് കവി. ഇതിൽ ആദ്യ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലും പ്രണയികളെ നോക്കുന്ന പുറം ലോകത്തെയാണ് നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. പുറംകാഴ്ചകൾ ഒന്നുമറിയാതെ, തങ്ങളുടെ ഇടങ്ങളിലൂടെ നടന്നു പോകുന്ന അവർ ഭൂമിയിൽ ചുവടുറപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് കവി പറയുന്നു. 'പ്രണയത്തിലായിരിക്കുന്നവരുടെ കാലുകൾ ഭൂമിയിൽ സ്പർശിച്ചതിന്റെ തെളിവുകൾ' അന്വേഷിക്കുന്ന കവിയാണ് വീരാൻകുട്ടി. ഭൂമിയിൽ തൊടാതെയുള്ള സഞ്ചാരമായി കവി പ്രണയത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. പ്രണയത്തെ അതിന്റെ സൗന്ദര്യഭാവങ്ങളിൽ നിന്ന് വീക്ഷിക്കുന്ന കവി അതിനുള്ളിൽ പുലർത്തേണ്ട ജനാധിപത്യബോധത്തെക്കുറിച്ചും സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്.

> ▶ പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടു പേർക്കിടയിലെ ലോകം

Summarised Overview

ഉത്തരാധുനിക കാലത്തിന്റെ കവിയാണ് വീരാൻകുട്ടി. ആറ്റിക്കുറുക്കി കവിത എഴുതുന്ന കവിയാണ് അദ്ദേഹം. ലളിതമായ ഭാഷയിൽ, ചുരുങ്ങിയ പദങ്ങൾക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പുതിയ കാലത്തെ, പുതിയ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതം വരച്ചിടുന്നു. പ്രണയത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മ രാഷ്ട്രീയം അവതരിപ്പിക്കുന്ന നിരവധി കവിതകൾ വീരാൻകുട്ടി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാൽപനികവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട പ്രണയസങ്കൽപ്പങ്ങളെ, ഉത്തരാധുനിക ലോകത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരാനും അവയുടെ സൗന്ദര്യം ചോർന്നുപോകാതെ നവകാലവുമായി ചേർത്തു നിർത്തി പ്രശ്നവത്ക്കരിക്കാനും കവിയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ എന്ന കവിതയിൽ പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടുപേർക്കിടയിലെ ലോകത്തെ സൂക്ഷ്മമായി വരച്ചിടുകയാണ് കവി. യാഥാർത്ഥ്യവും ഭാവനയും തമ്മിലുള്ള ചേരിതിരുവുകൾക്കിടയിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ഈ കവിത, അതിന്റെ ഭാവപരമായ സൗന്ദര്യത്തെ അനുഭവവേദ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെ, പ്രണയത്തിന്റെ മറുപുറവും കാണുന്നുണ്ട്. പ്രണയിക്കുന്നവർക്ക് മാത്രം അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ലോകത്തിലേയ്ക്ക് വായനക്കാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുകയാണ് കവി.

'തൊട്ടുതൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ' എന്ന കവിതയിലൂടെ പ്രണയത്തിന്റെ ഭാവങ്ങൾ പകർത്തുകയാണ് കവി. പ്രണയിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ തൊട്ടുതൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം കവി സൂക്ഷ്മം പകർത്തുന്നു. നാം നിസ്സാരമായി കാണുകയും ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്ത കാഴ്ചകളെ പ്രണയികളുടെ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ കണ്ടെത്തുന്ന കവി അവയുടെ സൗന്ദര്യതലത്തെ കവിതയിലേക്ക് പകർത്തുന്നു. വാക്ക് അതിന്റെ കേവലമായ അർത്ഥത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് സവിശേഷമായ ഒരു അനുഭവമായി മാറുന്ന കാഴ്ച വീരാൻകുട്ടിയുടെ കവിതകളിൽ കാണാം.

3. വെഷക്കായ

എം. ആർ. രേണുകുമാർ

Learning Outcomes

- എം. ആർ. രേണുകുമാറിന്റെ രചനാശൈലി പരിചയപ്പെടുന്നു
- ഉത്തരാധുനിക കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുന്നു
- 'വെഷക്കായ' എന്ന കവിതയുടെ രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ സവിശേഷതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു

Background

കവി, ഉപന്യാസകാരൻ, വിവർത്തകൻ, ചെറുകഥാകൃത്ത്, ജീവചരിത്രകാരൻ, ചിത്രകാരൻ എന്നീ നിലകളിൽ പ്രശസ്തനാണ് എം. ആർ. രേണുകുമാർ. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ആളുകളുടെ ജീവിതവും, സ്വപ്നങ്ങളും തിരിച്ചുപിടിക്കാനുള്ള ഒരു മാധ്യമമായാണ് രേണുകുമാർ കവിതയെ കാണുന്നത്. വൈയക്തിക വിഷയങ്ങളല്ല സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ വിഷയം. സമകാലികരായ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ പദാവലി, ചിത്രങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങൾ എന്നിവ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് മലയാള കവിതാസാഹിത്യത്തിന്റെ സാമ്പ്രദായിക രീതികളെ പ്രശ്നത്തിലാക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നത്. പഠിച്ച ഭാഷയേക്കാൾ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ അനുഭവവേദ്യമായ ഭാഷയാണ് കവിതക്കായി രേണുകുമാർ ഉപയോഗിച്ചത്.

സാമ്പ്രദായിക-പൊതു ജീവിതസങ്കൽപ്പങ്ങളാൽ അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ട ജീവിതത്തെ എന്നപോലെ പ്രബലകവിതയാൽ അരികുവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട ഭാഷാഭേദങ്ങളെയും, പദസമ്പത്തിനെയും, ലാവണ്യബോധത്തേയും വീണ്ടെടുക്കാൻ വേറിട്ടൊരു സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയാവബോധം ആവശ്യമായിരുന്നു. ആ വീണ്ടെടുക്കലാണ് എം. ആർ. രേണുകുമാറിന്റെ കവിതകളുടെ അന്തർധാരയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. കേവലമായ രേഖപ്പെടുത്തലിനപ്പുറം ആഴത്തിലുള്ള ബോധത്തെയും അബോധത്തെയും അടുക്കിവെക്കലിന്റെയും ജ്ഞാനദർശനമുണ്ട് ഈ കവിതകളിൽ. കവിതയിലേക്ക് ചേർത്തുവയ്ക്കേണ്ട വാക്കുകളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ രേണുകുമാർ

ഏറെ ശ്രദ്ധാലുവാണ്. പ്രമേയസ്വീകരണത്തിലും അനുഭവാവിഷ്കരണങ്ങളിലും മൗലികമായ പ്രത്യക്ഷങ്ങളുണ്ട്. അരികുജീവിതത്തിന്റെ സമൃദ്ധികൾ, വേദനകൾ, ചെറിയ കരച്ചിലുകൾ എന്നിവ കലർന്ന ഭാവുകത്വത്തിന്റെ ആർജ്ജവം ഈ കവിതകളുടെ ആവിഷ്കാരത്തിന് സ്വാഭാവികത കൈവരുത്തുന്നുണ്ട്.

Keywords

അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ട ജീവിതം - ലാവണ്യബോധം - കീഴാളസ്വത്വം - ദൃശ്യാവിഷ്കാരം

Discussion

ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടാതെ കിടന്നവരുടെ അനുഭവങ്ങൾക്കും ഭാവനയ്ക്കും മലയാളകവിതയിൽ വിഭവഭൂപടം ഒരുക്കിയ കവിയാണ് എം. ആർ. രേണുകുമാർ. സ്വന്തമായ ഒരിടം മലയാള കവിതാലോകത്ത് അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയെടുത്തു. വിവേചനരഹിതമായ ഒരു ലോകത്തെ ഭാവനാപൂർവ്വം സമീപിക്കുന്ന കവിതകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. 'കാണുന്ന പ്രകൃതി അല്ല മറിച്ച് അനുഭവിച്ച പ്രകൃതി' യാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യലോകം. ഓർമ്മകളാണ് കവിതയുടെ ഇന്ധനം. ദളിത് അനുഭവങ്ങളാണ് കവിതയുടെ കാതൽ. പുതിയ കവിതയിലെ പാർശ്വഭാവന എന്നാണ് പി. പി. രവീന്ദ്രൻ, രേണുകുമാറിന്റെ കവിതകളെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

- ▶ പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ട ജീവിതങ്ങൾ കവിതയിൽ

'കെണിനിലങ്ങൾ', 'കൊതിയൻ', 'വെഷക്കായ', 'തിളനിലങ്ങൾ', 'പച്ചക്കുപ്പി' എന്നിവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ. 2019ൽ 'കൊതിയൻ' എന്ന സമാഹാരത്തിന് കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് ലഭിച്ചു. പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങളാണ് 'വെഷക്കായ' എന്ന കവിതയിലും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്. 'വെഷക്കായ'ക്ക് 2008 ലെ എസ്.ബി.ടി കവിതാപുരസ്കാരം ലഭിച്ചു. 'വെഷക്കായ' എന്ന ശീർഷകം തന്നെ കീഴാളസ്വത്വത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. രൂപഭാവ പ്രമേയപരമായ വൈവിധ്യങ്ങൾക്കിടയിലും ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ചില കണ്ടെത്തലുകൾ ഉണ്ട് രേണുകുമാറിന്റെ കവിതകളിൽ. പരിസരങ്ങളുമായി ഈ കവിതകൾ പുലർത്തുന്ന പാരിസ്ഥിതിക ബന്ധമാണ് അതിലൊന്ന്.

- ▶ കീഴാളസ്വത്വത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു

'വെഷക്കായ' എന്ന ഈ കവിതയിൽ അയൽപക്കത്തെ ബാല്യകാലസഖിയുമായുള്ള പ്രണയജീവിതത്തെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്. അപ്പന്മാരുടെ ഒരുമിച്ചുള്ള മദ്യപാനം, സഹോദരങ്ങളുടെ ഒരുമിച്ചുള്ള കളികൾ, അമ്മമാരുടെ ഒന്നിച്ചുള്ള ജോലികൾ എന്നിവ അവരെ കൂടുതൽ ഒന്നിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടു പേരുടെയും കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിൽ വളരെ അടുപ്പത്തിലാണെങ്കിലും അജ്ഞാതമായ ഏതോ

കാരണത്താൽ ഈ കമിതാക്കൾക്ക് ഭൂമിയിൽ ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കാൻ കഴിയാതെ വരുന്നു. അക്കാരണത്താൽ അവർ ഒതളങ്ങ എന്ന വെഷക്കായ കഴിച്ച് മരണത്തിന് കീഴടങ്ങുന്നു. ഒതളച്ചോടാണ് വെഷക്കായയിലെ പരിസരം. കളിയും കരച്ചിലും കുളിയും കുടിയും അലക്കുമെല്ലാം ഈ ഒതളച്ചോടിനു ചുറ്റും ആണ്. കമിതാക്കളായ രണ്ടു പേർ ഒതളച്ചോട്ടിലിരുന്ന് കാണുന്ന കാഴ്ചകളെയാണ് കവിത അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

▶ ഒതളച്ചോടാണ് കവിതയിലെ പരിസരം

വരികൾ

"ഒതളച്ചോട്ടിൽ

....

ഒഴിച്ചുകുടിക്കുന്നത്."

ആശയവിശദീകരണം

കമിതാക്കളായ രണ്ടു പേർ ഒതളമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ കാണുന്ന കാഴ്ചകളെയാണ് കവി ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഷാപ്പിലിരുന്ന് ഒരേ കുപ്പിയിൽ നിന്നും അവളുടെ (ബാല്യകാലസഖിയുടെ) അപ്പനും അവന്റെ അപ്പനും കള്ള് ഒഴിച്ചുകുടിക്കുന്ന കാഴ്ച കാണുന്നു.

▶ കമിതാക്കൾ കാണുന്ന കാഴ്ചകൾ

വരികൾ

"എന്റനിയനും

....

കുളിക്കാൻ പോകുന്നത്."

ആശയവിശദീകരണം

ഒതളമരച്ചുവട്ടിലെ കാഴ്ചകൾ തുടരുന്നു. ആരാന്റെ മുറ്റത്തിരുന്ന് എന്റെ അനിയനും അവളുടെ അനിയനും പമ്പരം കുത്തി കളിക്കുന്നു. തൊട്ടപ്പുറത്ത് ഇരുന്ന് എന്റനിയത്തിയും അവളുടെ അനിയത്തിയും ഇട്ടൂലി (ഒരു കളി) കളിക്കുന്നു. അവളുടെ ചിറ്റ അലക്കാൻ പോകുന്ന നേരത്താണ് എന്റെ കൊച്ചച്ചൻ കുളിക്കാനായി പോകുന്നത്.

▶ വീടുകൾ തമ്മിലുള്ള സാഹോദര്യവും സഹവർത്തിത്വവും

വരികൾ

"അവടെ കണ്ണിലെ

....

വാള് വെക്കുന്നത്."

ആശയവിശദീകരണം

അവളുടെ (ബാല്യകാലസഖിയുടെ) കണ്ണിലെ കരട് എടുക്കാനായി ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ അമ്മയും എന്റെ അമ്മയും പുല്ലുചെത്താനായി പോകുന്ന വള്ളം കടവിൽക്കിടക്കുന്ന കല്ലിന്മേൽ ഓളം തല്ലുന്നതിന്റെ ശക്തിയാൽ വന്നിടിക്കുന്നത് കേൾക്കാനായി. അവളു

> ▶ കമിതാക്കളുടെ പ്രണയസല്ലാപങ്ങൾ

ടെ മേൽ തറഞ്ഞു കയറിയ മുള്ളെടുക്കാനായി പല്ലു കൊണ്ട് പരതുമ്പോൾ എന്റപ്പനും അവളുടെ അപ്പനും ചെറേലെ തെങ്ങിൻതോപ്പിൽ വാള് വെക്കുന്നത് (ഛർദ്ദി) കേട്ടു.

വരികൾ

"ഒതളങ്ങ പറിച്ച്

....

പാർപ്പിടമാക്കുന്നത്."

ആശയവിശദീകരണം

ഒതളങ്ങ (വിഷക്കായ) പറിച്ച് പരസ്പരം മാറിമാറിക്കടിച്ച് തലചുറ്റി വീണ് തോട്ടിലേക്ക് ഉരുണ്ടു പോകുമ്പോൾ എന്റമ്മയും അവളുടെ അമ്മയും മുറ്റത്തലച്ച് വീണ് പഴുതാരകളെപ്പോലെ പിടഞ്ഞു നിലത്തുവീണു കരയുന്നത് കേട്ടു. ഒമയുടെ (വെള്ളത്തിൽ വീണ കരിയിലകളും മറ്റും ചേർന്നലിഞ്ഞ രൂപപ്പെട്ട കട്ട ചെളി) പുതപ്പിനുള്ളിൽ ചുണ്ടുകൾ കോർത്ത് ഇരുവരും കിടക്കുമ്പോൾ മീനുകൾ ഉടലുകളെ പാർപ്പിടമാക്കുന്നത് അറിയാനായി. ഈ ഭാഗത്ത് ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നപോലെയുള്ള ദൃശ്യാവിഷ്കാരമാണ് കവി നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. വെള്ളത്തിലേക്ക് വീഴുന്ന ശരീരങ്ങളെ ചെളി ഒരു പുതപ്പ് പോലെ ആവരണം ചെയ്യുന്നു. പരസ്പരം ആലിംഗനം ചെയ്ത അവരുടെ ശരീരത്തിന്റെ വിടവുകളിൽ മീനുകൾ ഒളിച്ചു പാർക്കാൻ ഇടം കണ്ടെത്തുന്നു.

> ▶ ഒതളങ്ങ കഴിച്ച് ജീവനൊടുക്കുന്ന കമിതാക്കൾ

Summarised Overview

കവിതയുടെ മുഖ്യധാരകളിൽ നിന്ന് വഴിമാറിനടന്ന് ഗ്രാമ ഭാഷയുടെ ലാവണ്യത എഴുത്തിൽ കൊണ്ടുവരാൻ എം. ആർ. രേണുകുമാറിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അത്തരത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു കവിതയാണ് 'വെഷക്കായ'.

'വെഷക്കായ' എന്ന പേരു തന്നെ ഗ്രാമീണ ഭാഷയുടെ ചാരുത നമുക്ക് പകർന്നു നൽകുന്ന ഒന്നാണ്. സാമ്പ്രദായിക പൊതുജീവിതസങ്കല്പങ്ങൾ ജീവിതങ്ങളെ മാറ്റിനിർത്തിയപോലെ അവരുടെ ഭാഷയേയും മാറ്റിനിർത്തി. ആ പദസമ്പത്തിനേയും ലാവണ്യബോധത്തേയും വീണ്ടെടുക്കാൻ തന്റെ കവിതകളിലൂടെ രേണുകുമാർ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഒമ' പോലുള്ള പദങ്ങൾ ഇതിനുദാഹരണമാണ്. കുട്ടനാടിന്റെ പാരിസ്ഥിതിക സവിശേഷതകൾ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരു പദമാണത്. കരിയിലകളും മറ്റും വെള്ളത്തിൽ വീണ് അഴുകിച്ചേർന്ന് രൂപപ്പെടുന്ന ചെളിയുടെ പ്രാദേശികമായ പേരാണ് 'ഒമ'. ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ ലാവണ്യവാദത്തിന്റെ പതിവുമാതൃകകളിൽ നിന്നും, ശൈലികളിൽ നിന്നും കവിതയെ മോചിപ്പിക്കാനാണ് കവി ശ്രമിക്കുന്നത്. രതി, സൗന്ദര്യം, പ്രണയം, ദു:ഖം, ഓർമ്മ തുടങ്ങിയവ തന്നെയാണ് രേണുകുമാറും പറയുന്നത്. എങ്കിലും അത് ഏറെ വ്യത്യസ്തമായി, താൻ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ജീവിതങ്ങളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിന് സവിശേഷമായ മുഖമുണ്ടാവുന്നു. ചെറിയ ചെറിയ പദങ്ങളിലൂടെയും മറ്റും വലിയ വലിയ കാഴ്ചകൾ കാണിക്കുകയാണ് രേണുകുമാറിന്റെ കവിതകൾ. അതുകൊണ്ടാണ് 'വെഷക്കായ' എന്ന കവിതയിൽ പ്രണയത്തിന് ഒരു പുതിയ ഭാഷ്യം രചിക്കാൻ കവിക്ക് സാധിക്കുന്നതും.

Assignments

1. ഉത്തരാധുനിക കവിതകളിൽ ഗ്രാമ്യഭാഷകൾക്കു വന്ന പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് ഉപന്യസിക്കുക.
2. വീരാൻകുട്ടിയുടെ കവിതകളുടെ സവിശേഷതകൾ സംഗ്രഹിക്കുക.
3. വീരാൻകുട്ടിയുടെ കവിതകളിലെ പ്രണയസങ്കൽപം.
4. 'വെഷക്കായ' എന്ന കവിത പ്രാന്തവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ജീവിതം ആവിഷ്കരിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് ഉപന്യസിക്കുക.
5. കയ്യേറപ്പെടുന്ന സ്ത്രീയും പരിസ്ഥിതിയും – 'ജീവജലം' അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ആലോചനകൾ.
6. "ഭൂമിക്കടിയിൽ വേരുകൾ കൊണ്ടു
   കെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നു
   പരസ്പരം തൊടുമെന്നു പേടിച്ചു
   നാം അകറ്റി നട്ട മരങ്ങൾ'' – വീരാൻകുട്ടിയുടെ 'തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ' എന്ന കവിതയെ മേൽ സൂചിപ്പിച്ച വരികളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിലെ പ്രണയ സങ്കൽപ്പത്തെക്കുറിച്ച് കുറിപ്പെഴുതുക.
7. ഉത്തരാധുനിക കവിതകളുടെ സവിശേഷതകളെ മുൻനിർത്തി വീരാൻ കുട്ടിയുടെ 'തൊട്ടു തൊട്ടു നടക്കുമ്പോൾ' എന്ന കവിതയെ വിശകലനം ചെയ്യുക.
8. ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്താതെ കിടന്നവരുടെ അനുഭവങ്ങൾക്കും ഭാവനകൾക്കും വിഭവഭൂപടം ഒരുക്കിയ കവിയാണ് എം. ആർ. രേണുകുമാർ. പരിശോധിക്കുക.
9. എം. ആർ. രേണുകുമാറിന്റെ കവിതകളുടെ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുക.
10. ഗ്രാമീണ ഭാഷയുടെയും ജീവിതത്തിന്റെയും പകർപ്പുകളാണ് 'വെഷക്കായ' എന്ന കവിതയെ ആസ്വാദ്യകരമാക്കുന്നത്. ശരിയോ? പരിശോധിക്കുക.
11. 'ജീവജലം' എന്ന കവിതയിലെ ഇക്കോഫെമിനിസ്റ്റ് അംശങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുക.

Suggested Readings

1. എം. ആർ. രേണുകുമാർ, 'തിളനിലങ്ങൾ (അഭിമുഖം)', നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.
2. എം. ആർ. രേണുകുമാർ, 'പച്ചക്കുപ്പി (അഭിമുഖം)', ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
3. ഇ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ, 'കവിതയും പ്രവർത്തനവും', കൊച്ചിയിലെ വൃക്ഷങ്ങൾ, കെ. ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള, മൾബറി, കോഴിക്കോട്.
4. ഡോ. മിനി ആലിസ്, 'സമകാല മലയാള കവിത: പുതുമയും പലമയും'; മലയാള വിഭാഗം, യു. സി കോളേജ്, ആലുവ.

5. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ് (എഡി), ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
6. ഡോ. എം. ലീലാവതി, മലയാളകവിതാസാഹിത്യചരിത്രം, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
7. ഡോ. എം. ലീലാവതി, വർണ്ണരാജി, എൻ. ബി. എസ്., കോട്ടയം.

References

1. എൻ. അജയകുമാർ, ആധുനികത മലയാളകവിതയിൽ, കറന്റ് ബുക്സ്, തൃശൂർ.
2. പി പി രവീന്ദ്രൻ, ആധുനികതയുടെ പിന്നാമ്പുറം, എസ്. പി. സി. എസ്., കോട്ടയം.
3. പി. ഗീത, ആധുനിക മലയാള കവിതയിലെ സ്ത്രീപക്ഷ സമീപനങ്ങൾ, ലിപി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.
4. എം. ആർ. രേണുകുമാർ, വെഷക്കായ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
5. എം. ആർ. രേണുകുമാർ, കൊതിയൻ, വംശചരിത്രവുമായുള്ള സ്വപ്നഭാഷണങ്ങൾ – അവതാരിക – ടി. ടി. ശ്രീകുമാർ, കൊതിയൻ.
6. ഡോ. കെ. എം .ജോർജ് (എഡി), ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
7. ഡോ. എം. എസ്. പോൾ, ഉത്തരാധുനിക കവിതാപഠനങ്ങൾ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.

Space for Learner Engagement for Objective Questions

Learners are encouraged to develop objective questions based on the content in the paragraph as a sign of their comprehension of the content. The Learners may reflect on the recap bullets and relate their understanding with the narrative in order to frame objective questions from the given text. The University expects that 1 - 2 questions are developed for each paragraph. The space given below can be used for listing the questions.

സർവ്വകലാശാലാഗീതം

വിദ്യയാൽ സ്വതന്ത്രരാകണം

വിശ്വപൗരരായി മാറണം

ഗ്രഹപ്രസാദമായ് വിളങ്ങണം

ഗുരുപ്രകാശമേ നയിക്കണേ

കൂരിരുട്ടിൽ നിന്നു ഞങ്ങളെ

സൂര്യവീഥിയിൽ തെളിക്കണം

സ്നേഹദീപ്തിയായ് വിളങ്ങണം

നീതിവൈജയന്തി പാറണം

ശാസ്ത്രവ്യാപ്തിയെന്നുമേകണം

ജാതിഭേദമാകെ മാറണം

ബോധരശ്മിയിൽ തിളങ്ങുവാൻ

ജ്ഞാനകേന്ദ്രമേ ജ്വലിക്കണേ

കുരീപ്പുഴ ശ്രീകുമാർ

SREENARAYANAGURU OPEN UNIVERSITY

Regional Centres

Kozhikode
Govt. Arts and Science College
Meenchantha, Kozhikode,
Kerala, Pin: 673002
Ph: 04952920228
email: rckdirector@sgou.ac.in

Thalassery
Govt. Brennen College
Dharmadam, Thalassery,
Kannur, Pin: 670106
Ph: 04902990494
email: rctdirector@sgou.ac.in

Tripunithura
Govt. College
Tripunithura, Ernakulam,
Kerala, Pin: 682301
Ph: 04842927436
email: rcedirector@sgou.ac.in

Pattambi
Sree Neelakanta Govt. Sanskrit College
Pattambi, Palakkad,
Kerala, Pin: 679303
Ph: 04662912009
email: rcpdirector@sgou.ac.in

ആധുനിക-സമകാല
കവിതാസാഹിത്യം

COURSE CODE: M21ML02DC

ISBN 978-81-961194-3-0

Sreeenarayanaguru Open University
Kollam, Kerala Pin- 691601, email: info@sgou.ac.in, www.sgou.ac.in Ph: +91 474 2966841